

Giới thiệu Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song

Câu chuyện xưa trong Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song của tác giả Kinh Hồng kể về một đứa bé mười sáu tuổi của đại gia tộc diệt ma đồng quy vu tận với Huyết Ma, sau đó sống lại ở dị giới.

Tân Nặc là con cháu tộc Tân gia - diệt ma tộc. Một tộc có sức mạnh thần bí huyền huyền đã lưu truyền ngàn năm. Nhưng muốn kế thừa sức mạnh ấy, con trai của Tân gia phải kết hôn với những cô gái thuần âm..

Câu truyện hay sẽ tiếp diễn ra sao, mời các bạn cùng đón đọc

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giản Giới

Tân Nặc là con cháu một gia tộc thần bí đã lưu truyền ngàn năm—— diệt ma tộc.

Người của Tân gia có được sức mạnh thần bí.

Con trai của Tân gia kết hôn chỉ có thể chọn lựa những cô gái thuần âm, như vậy mới có thể truyền thừa sức mạnh của Tân gia.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà con cháu Tân gia rất ít, cơ hồ một đời chỉ có một đứa con.

Tới thế hệ này thì gia chủ Tân gia may mắn có hai đứa con. Đứa con lớn được cưng nhất chính là cha của Tân Nặc——Tân Nghị.

Tân Nghị xét về phương diện pháp thuật không thể nghi ngờ là một thiên tài, nhưng lại vô cùng chán ghét sức mạnh này, cứ luôn nghe thấy, nhìn thấy những thứ người khác không thấy, còn phải nhận đủ loại huấn luyện nghiêm khắc, cả ngày cứ đánh đánh giết giết.

Lúc Tân Nghị 20 tuổi, Tân Nghị trốn khỏi Tân gia.

Trốn đông trốn tây được hai năm, Tân Nghị gặp được Vân Xuất Vân lớn hơn mình một tuổi.

Hai người yêu nhau bắt đầu sống chung.

Cuộc sống bình yên trôi qua được hai năm, đến lúc Vân Xuất Vân phát hiện mình có thai thì hai người quyết định kết hôn.

Kết hôn, nhất định phải viết tên thật của mình, rất có nguy cơ bị người nhà phát hiện. Nhưng lúc đó Tân Nghị nghĩ rằng, mình đã kết hôn, có đứa nhỏ, người nhà hẳn sẽ không làm khó mình.

Lúc Vân Xuất Vân mang thai được 8 tháng, Tân gia tìm được bọn họ. Tân gia cường ép muốn mang Tân Nghị đi, Tân Nghị kiên quyết phản kháng, lỡ tay làm Vân Xuất Vân bị thương phải sanh non, Tân Nghị cấp bách đưa vợ tới bệnh viện nhưng chỉ có thể cứu sống đứa con của hai người——Tân Nặc. Tân Nghị quá thống khổ, ôm chặt xác vợ từ trên tầng cao của bệnh viện lao xuống tự sát. Vì thế Tân Nặc vừa chào đời đã không có cha mẹ.

Nhưng mà bất hạnh của Tân Nặc chỉ vừa bắt đầu.

Tân Gia vốn không định lưu lại Tân Nặc, nhưng kinh ngạc phát hiện Tân Nặc là linh thể trời sinh. Linh thể trời sinh, theo ghi chép của gia tộc thì đây là trời sinh có khả năng hấp thu linh khí của thiên địa.

Vì thế, Tân Nặc còn sống.

Không ai hi vọng Tân Nặc chào đời, ông nội chán ghét bé, bởi vì mẹ của Tân Nặc cướp đi đứa con ông yêu thương nhất, chú chán ghét bé vì bé xuất hiện, cướp đi vị trí gia chủ, anh chị em họ khi dễ bé, bởi vì bé là đứa nhỏ không có cha mẹ.

Tân Nặc trải qua cuộc sống 16 năm không thuộc về con người, hôm nay, vào ngày sinh nhật 16, Tân Nặc thực hiện nguyện vọng bé khao khát nhất từ khi chào đời tới nay——làm gia tộc này biến mất.

Tân Nặc dùng sức mạnh cường đại của mình hủy đi phong ấn mà Tân gia đã bảo hộ suốt ngàn năm qua, thả con ác quỷ khát máu —— Huyết Ma. Để cho đám người tự xưng là trừ ma vệ đạo so với yêu ma còn làm bé cảm thấy kinh tởm hơn, từng người, từng người chết dưới tay Huyết Ma.

Sau đó Tân Nặc dựa vào viên ngọc châu Tân gia truyền lại——sử dụng sức mạnh của thiên châu, cùng đồng quy vu tận với Huyết Ma vẫn còn chưa hồi phục toàn bộ sức mạnh.

Nhưng mà Tàn Nặc không ngờ, sức mạnh cường đại va chạm, không chỉ hủy diệt cơ thể bé, đồng thời cũng xé rách thời không, càng bất ngờ hơn nữa sau khi thân thể biến mất, linh hồn bé lại điên cuồng hấp thu sức mạnh của thiên châu cùng Huyết Ma.

May mắn bé là linh thể trời sinh, có năng lực tiếp nhận rất mạnh, hơn nữa linh lực của bé cũng đủ để hóa thành cặp song kiếm âm dương ẩn dấu bên trong linh hồn——song kiếm Đồ Thần, Diệt Ma chuyển hóa nguồn sức mạnh khổng lồ tương khắc trong cơ thể, âm dương tương khắc lại kết hợp vào một chỗ, bổ trợ cho nhau.

Cứ như vậy, linh hồn Tàn Nặc mang theo sức mạnh khổng lồ này sống lại trên Vân Trạch đại lục ở Dị Giới.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vân Trạch Đại Lục

Vân Trạch đại lục là đại lục duy nhất trên Dị Giới.

Đại lục này có nhân loại, người lùn, thú nhân, tinh linh, long tộc, ma thú.

Vốn còn có hai lực lượng với sức mạnh cường đại là Thần tộc cùng Ma tộc, nhưng bởi vì ngàn năm trước Thần Ma đại chiến, hai tộc này bị tổn thất nặng nề không thể cứu vãn, hiện tại không còn xuất hiện, tự phong ấn để xây dựng lại lực lượng.

Trên đại lục có hai đế quốc cường đại: Nam Việt, Đông Chích.

Nam Việt ở phía nam, khí hậu ôn hòa, đất đai phì nhiêu, nguồn nước, lương thực thừa thãi, rau cải, trái cây, dược liệu, hoa tươi sung túc, dồi dào, được xưng là kho lúa của Vân Trạch đại lục.

Đông Chích nằm ở phương đông, khí hậu nóng bức, có thảo nguyên bao la, chiến mã, các loại khoáng thạch, tinh thạch, mỏ thiết vô số, dân chúng hung mãnh, gan dạ, được xưng là kho vũ khí của Vân Trạch đại lục.

Hai đế quốc cường đại này cắt nhau bởi dòng sông Madala cùng ba vương quốc, vẫn luôn giữ quan hệ hòa bình, trao đổi tài nguyên.

Tộc thú nhân chủ yếu sinh sống ở cánh đồng tuyết trắng trên cực Bắc. Nơi đó rất giá rét, đóng băng quanh năm, nhân loại rất khó sinh tồn, nhưng đối với thú nhân có lớp da lông dày lại là một vùng đất trù phú.

Phía tây đại lục còn có hai khu rừng rậm um tùm, một là nơi sinh sống của ma thú, một là rừng độc thần bí, nơi sinh sống của tinh linh.

Tộc người lùn thì sinh sống ở vùng đầm lầy, đồi núi ở phía Đông Nam.

Long tộc sống trên một hòn đảo nhỏ cách đại lục Vân Trạch cả ngàn dặm, được gọi là Long Đảo.

Thế giới này tràn ngập linh khí cùng nguyên tố ma pháp, nhân loại bình thường ở đây có thể sống hơn 150 tuổi, pháp thuật, vũ kỹ càng mạnh thì càng sống lâu.

Chức nghiệp được xưng bá nhất trên đại lục là Ma Pháp Sư (kêu gọi linh hồn, chữa trị bệnh tật), Kiếm Sư (kị sĩ), Giả Kim Thuật, trong đó đứng đầu là Ma Pháp Sư.

Ma Pháp Sư chia thành các cấp độ: kiến tập Ma Pháp Sư, sơ cấp Ma Pháp Sư, trung cấp Ma Pháp Sư, cao cấp Ma Pháp Sư. Trên nữa là Ma Đạo Sĩ, Ma Đạo Sư, Đại Ma Đạo Sư, còn có Thần Sư trong truyền thuyết.

Kiếm Sư chia thành: Võ Sĩ, sơ cấp Kiếm Sĩ, trung cấp Kiếm Sĩ, cao cấp Kiếm Sĩ, Kiếm Sư, Đại Kiếm Sư, Kiếm Thánh, còn có Kiếm Thần trong truyền thuyết.

Trên đại lục hiện tại có mười ba vị Đại Ma Đạo Sư.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chào Đòi

Nam Việt đế quốc.

Thiên kỉ năm thứ 8, giờ tí nửa đêm, trời giáng ngân quang, hào quang phủ mờ cả tinh quang và nguyệt lượng.

Tì tinh giám viết: đại cát.

Cùng lúc đó, hoàng cung Nam Việt, Hoa Chiếu cung, Cẩn phi hạ sinh Ngũ hoàng tử.

Lúc này Hoa Chiếu cung đang chìm đắm trong im lặng đáng sợ.

Trong nội điện, hai bà mẹ đỡ đẻ cho Cẩn phi cùng hai tì nữ đã sợ tới mức run rẩy, không nói nên lời. Ngay cả Cẩn phi mới sinh xong cũng không có niềm vui sướng của người làm mẹ, cuộn mình trên giường, hoảng sợ nhìn chăm chăm đứa trẻ sơ sinh đặt bên giường.

Ngũ hoàng tử vừa sinh ra đã không khóc không nháo, có mái tóc bạch kim mềm mại chưa từng xuất hiện trên đại lục, lông lánh quang mang, phối hợp với gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, ngay cả mẫu thân của bé, một trong tam đại mỹ nhân của đại lục, Cẩn phi cũng không thể sánh bằng.

Nhưng mà, mọi người còn chưa kịp vui sướng, chỉ thấy Ngũ hoàng tử mở mắt, một đôi ngươi đỏ rực như máu.

Cặp mắt kia lạnh lùng nhìn mọi người, đôi ngươi màu đỏ, như khát vọng máu tươi.

Tất cả mọi người trên Vân Trạch đại lục đều biết, mắt màu đỏ chỉ có Ma tộc trong truyền thuyết mới có.

Mà Ma tộc, đa số mọi người đều cho bọn họ là đại diện của tàn bạo, khát máu và tai ương.

“Nương.nương nương. này. làm sao bây giờ.”

Bà mẹ không ngừng run rẩy hỏi.

“Ma.ma quỷ.nó.nó. không phải ta sinh. không phải. đứa con của ta. không phải.”

Tuyệt sắc mỹ nữ, lúc này sắc mặt đã tái nhợt, cuộn tròn, đôi tay ôm đầu run rẩy, cánh môi tím ngắt không ngừng lẩm bẩm.

“Không phải.không phải. là ma quỷ. không phải. đứa con. của ta. không phải.”

“Nương nương.bên ngoài. có rất nhiều người hầu. không. không thể cứ tiếp tục kéo dài. mau. mau nghĩ biện pháp.”

Tì nữ thiếp thân của Cẩn phi nhắc nhở.

“Nương nương, làm sao bây giờ. Ô ô. nương nương.”

Một tì nữ khác hoảng sợ khóc rống lên.

“Làm sao bây giờ. làm sao bây giờ.”

Mọi người đều luống cuống không ngừng hỏi.

“Không. không thể. để bọn họ thấy đứa nhỏ này. nếu bị thấy thì. các ngươi. đều là người hầu từ Tái Á Tháp theo bản cung tới đây, bản cung bị. xử tử thì, các ngươi cũng không sống được, còn. còn có thể. mang tai ương. tới cho Tái Á Tháp.”

Tuyệt sắc mỹ nữ không thể kiềm chế cơ thể run rẩy, tiếp tục nói.

“Không thể để những người khác biết, bản cung rất vất vả. hi sinh nhiều tiền tài như vậy. mới có thể đi lên vị trí này. nếu bị phát hiện.”

Tuyệt sắc mỹ nữ nhớ tới ánh mắt lạnh như băng của hoàng đế, cơ thể lại càng run kịch liệt hơn.

“Ô ô.sao bây giờ. Ô ô. nô tì. không muốn chết. Ô ô.”

Tiếng khóc lại càng lớn hơn nữa.

“Không muốn chết thì cầm miệng hét cho bản cung!”“Nhưng. nhưng mà.”

Mọi người nhất thời không nói nên lời.

“Giết. nghe bản cung. giết nó!”

Tuyệt sắc mỹ nữ run rẩy nói.

“Cái.gi?!”

Đám người nhất thời không biết làm sao, ngơ ngác nhìn chủ tử của mình.

“Giết nó.”

Tuyệt sắc mỹ nữ lập lại.

“Ngũ hoàng tử là tử thai, nhớ kĩ cho bản cung!”

“Nương nương, nô tì..... nô tì.....”

Đám người run rẩy không dám tới gần.

“Đồ vô dụng! Mau lên, còn muốn bản cung tự mình động thủ sao!”

Gương mặt tuyệt sắc mỹ nữ trở nên dữ tợn, lớn tiếng ra lệnh.

“Dạ..... dạ.....”

Đám người run rẩy tới gần đưa trẻ mới sinh trên giường.

“A~~~~”

Tì nữ có lá gan nhỏ nhất hét lên chói tai, làm mấy người bên cạnh cũng sợ tới mức nhũn ra.

“Sao.....sao vậy.....?”

“Mất..... mất.... không.... không đồ..... không.....”

Lúc này Ngũ hoàng tử vẫn mở to mắt như trước nhưng tròng mắt đã biến thành màu đen, tuy rằng vẫn còn chút gợn đỏ, nhưng nếu không nhìn kĩ sẽ không phát hiện. Vừa nãy mọi người ai cũng quá khẩn trương, không phát hiện ánh mắt này biến hóa từ khi nào.

“Nương nương..... bây giờ làm sao.....”

Im lặng một lúc lâu, tuyệt sắc mỹ nữ mới mở miệng.

“Mang nó ra ngoài cho bọn họ xem, sau đó lập tức ôm vào, thu dọn tiểu viện phía sau đưa nó tới đó, trừ các người không được để bất kì kẻ nào tới gần, bên ngoài hỏi thì nói điện hạ quá yếu, không tiện tiếp kiến.”

“Dạ..... dạ.....”

Tì nữ run rẩy ôm đứa bé trên giường.

“Không được run!! Cười, cười cho bản cung!”

“Dạ.”

Tì nữ mỉm cười gượng gạo, bế đứa bé ra ngoài.

Tuyệt sắc mỹ nữ thở nhẹ một hơi, xụi lơ trên giường, thì thào nói.

“Có đứa nhỏ so với không có vẫn tốt hơn!”

Ngày hôm sau, hoàng đế Nam Việt ban tên cho Ngũ hoàng tử gọi là —— Hoàng Phủ Thanh Việt, Cầm phi được phong thành Cầm quý phi, ban thưởng vô số.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Muốn Sống

Thiên kì năm thứ mười một, mùa đông.

Tuyết rơi không ngừng.

Mùa đông năm nay của Nam Việt so với năm rồi lạnh hơn rất nhiều, mấy mùa đông trước chỉ có hai trận tuyết nhỏ, chưa bao giờ lớn như năm nay, tuyết bay là tả khắp nơi, đã rơi suốt 5 ngày, tuyết đọng cũng ngập qua mắt cá chân. Mọi người đều trốn trong phòng không muốn xuất môn.

Hậu viên Hoa Chiếu cung, tiểu viện không người chăm sóc.

Căn phòng nhỏ thô sơ, một đứa bé nho nhỏ đang trùm kín chăn, run rẩy cuộn mình trên chiếc giường cứng, cố gắng co rút cơ thể.

Đã 7 ngày rồi, người ti nữ cứ cách hai ngày sẽ đem thức ăn và nước đã 7 ngày không xuất hiện.

Xem ra, bé không còn giá trị lợi dụng gì cho nữ nhân kia nữa, nói vậy, có lẽ địa vị quý phi của nàng đã vững chắc.

Đây chính là người mẹ mà kiếp trước bé luôn khao khát sao?

Tần Nặc, không, bây giờ có lẽ nên gọi là Hoàng Phủ Thanh Việt.

Đến bây giờ, bé vẫn còn nhớ rõ, ba năm trước lúc bé sinh ra, bởi vì còn chưa thể khống chế sức mạnh ngang ngược của Huyết Ma trong cơ thể, vừa sinh ra bé đã bị ma tính quấy nhiễu.

Khi đó tuy thần trí bé vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng bé biết nữ nhân kia lúc nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của bé đã dâng lên sát ý.

Ngay lúc quyết định giết bé thì đột nhiên phát hiện mắt bé kì tích đã từ màu đỏ chuyển thành đen.

Vì thế, nữ nhân kia lại bắt đầu đánh giá bé, ánh mắt kia như đang nhìn một món hàng.

Sau đó, bé còn sống, bị nhốt trong tiểu viện này.

Mới đầu còn có ti nữ ở trong viện chăm sóc bé, đến khi bé có thể đi lại được thì ti nữ kia vội vàng rời đi, cứ hai ngày lại đem nước và thức ăn đặt ngoài cửa.

Lạnh!!!

Đây là cảm giác duy nhất của Thanh Việt bây giờ.

Bây giờ, không có nước và thức ăn, nước thì không sao, ngoài viện toàn là tuyết, chính là nơi này không có thức ăn.

Từ ba ngày trước, Thanh Việt đã không còn cảm giác đói khát nữa, chỉ có lạnh, lạnh đến tận xương tủy, không ngừng tra tấn bé.

Thanh Việt cảm giác mình ngày càng buồn ngủ, suy nghĩ cũng mơ hồ, bé biết, mình sắp chết.

Không, bé không muốn chết!!!

Thanh Việt dùng sức cắn mạnh vào đầu lưỡi, nếu có cách rời khỏi nơi này, bé muốn sống, bé sẽ không để nữ nhân kia toại nguyện.

Cơ thể này vốn đã rất yếu ớt, chỉ có thể vận dụng một chút linh lực, hơn nữa, mấy ngày nay sở dĩ Thanh Việt còn sống sót cũng vì số linh lực này chống đỡ.

Thanh Việt bây giờ không quan tâm tới gì nữa, cố gắng vận chuyển chút linh lực còn sót trong cơ thể rớt vào tứ chi.

Chân tay bị đông cứng dần dần có chút cảm giác.

Thanh Việt khó khăn leo xuống giường, đi về phía góc cây mộc sát tường ở phía Tây tiểu viện.

Thanh Việt phát hiện bức tường này cũng không quá cao, bé kéo sàng đan cột vào trên thân cây, sau đó nương theo sàng đan tuột xuống bên kia bức tường.

Chân vừa chạm đất, Thanh Việt cảm thấy một trận choáng váng ập tới, không thể ngồi nghỉ bây giờ được, Thanh Việt hiểu rất rõ, nếu ngồi một chút thôi thì không thể đứng dậy nổi nữa.

Nơi này không còn nằm trong phạm vi Hoa Chiếu cung, Thanh Việt không biết đây là đâu, tuy rằng nơi này chỉ cách chỗ bé ở chỉ có một bức tường.

Thanh Việt cố ép mình tỉnh táo lại, theo con đường nhỏ chạy tới.

Đột nhiên, Thanh Việt ngừng lại, nghiêng tai lắng nghe, ngửa, bé nghe thấy tiếng ngựa hí, hơn nữa không chỉ một con, rất có thể gần đây là một mã tràng, có mã tràng, sẽ có thức ăn.

Nghĩ như vậy, ánh mắt đã có chút âm đậm của Thanh Việt đột nhiên lóe quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sói Con

Hoàng cung Nam Việt, Bàn Long điện.

Đại tổng quản hoàng cung Táp Ân, mang theo nhóm ti nữ đi vào trong điện.

Táp Ân vốn có một cơ thể quá trọng, còn bọc một lớp áo da cừu thật dày, nhìn qua hết một cục com nắm.

Cục com nắm khổng lồ vừa run lập cập, vừa oán hận trong lòng, bệ hạ cũng thật là, trời lạnh như vậy, sao không nằm nướng trên giường, cứ dậy sớm như vậy, chỉ đáng thương cho kẻ yếu ớt như hần a! Mệnh khổ a! ~~~

Vừa vào tầm điện, không khí ẩm áp liền ập tới. Mặt đất lót một lớp da thú thật dày, trên vách tường được khảm vô số tinh thạch ma pháp hệ hỏa, hơn nữa còn có màn che tầng tầng lớp lớp, làm người ta có cảm giác vô cùng ẩm áp.

Thân hình com nắm của Táp Ân ngừng run, biểu tình trên gương mặt béo ú cũng nhanh chóng biến hóa, mới nãy còn là băng thiên tuyết địa, bây giờ đã biến thành xuân ý dạt dào. Cung kính đứng bên cạnh long sàng hoa lệ.

“Bệ hạ muốn rời giường chưa ạ?”

“Ừ.”

Nam tử trẻ tuổi đang tựa trên đầu giường lên tiếng, mái tóc dài đen tuyền như mực xõa trên bờ vai, làm nam nhân bình thường có vẻ lạnh lùng uy nghiêm tăng thêm một phần ôn hòa tuấn đạt.

Bất quá, những người ở đây không dám nghĩ như vậy, trong suy nghĩ của họ, Hoàng Phủ Ngạo cho dù đang ngủ cũng cho người ta có cảm giác cao cao tại thượng, như thiên chi kiêu nguyệt không thể với tới.

Táp Ân vội vàng ngoác tay bảo đảm ti nữ phía sau tiến tới hầu hạ Hoàng Phủ Ngạo rửa mặt chải đầu.

“Bệ Hạ, sáng hôm nay sẽ luyện kiếm hay làm gì khác ạ?”

Luyện kiếm đi.....luyện kiếm đi..... Táp Ân thầm cầu nguyện trong lòng.

Bởi vì nếu luyện kiếm thì chỉ cần ở hậu điện là được, Táp Ân không cần xê dịch cơ thể siêu trọng của mình, hơn nữa còn có thể ngồi trong hậu điện sưởi ấm.

Bất quá ông trời tựa hồ không nghe thấy lời cầu nguyện của Táp Ân.

“Còn tuyết rơi không?”

“Không có, thưa bệ hạ, trời đã muốn trong.”

Táp Ân có dự cảm xấu.

“Vậy đi mã tràng đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Táp Ân vô vọng~~~

Tối mã tràng, Hoàng Phủ Ngạo kị ái mã, mang theo hai thị vệ phóng ngựa đi mất, chỉ để lại Táp Ân run lấy bảy ngời trong phòng nghỉ.

Vài vị chủ quản trong mã tràng nịnh bợ Táp Ân, thấy hần lạnh lập tức đem tới vài hòa lò, khói từ hòa lò bốc lên có chút gay mũi nhưng vẫn làm Táp Ân vô cùng cảm động.

Táp Ân hiện tại vô cùng hoài niệm hoàng đế bệ hạ của hần, tường khảm đầy tinh thạch ma pháp hệ hỏa, tầm điện lót đầy lông thú mềm mại.

Đang lúc Táp Ân đang hoài niệm thì tiếng ngựa hí ầm ĩ cách đó không xa.

Ác! Ông trời ơi, ngài cuối cùng cũng nghe thấy lời cầu nguyện đáng thương của ta sao! Bệ hạ ngài rút cuộc đã quay lại! Ta không cần chịu rét lạnh nữa!

Tập Ân kích động tới rớt nước mắt, thân mình mập mạp vội vã lao ra ngoài.

Nhưng mà sự thật lúc nào cũng tàn khốc.

Tập Ân không phát hiện bệ hạ của mình, mà thấy một đứa bé rất rất rất nhỏ chạy ra khỏi dãy chuồng ngựa ở phía xa.

Đứa bé chỉ mặc một cái áo bông màu trắng phong phanh, thân hình bé xíu ở giữa tuyết địa rất khó phát hiện, nếu không phải mái tóc bạch kim dưới ánh mặt trời có chút chói mắt thì không dễ phát hiện ra bé.

Chờ đã, tóc màu bạch kim, Tập Ân có chút ấn tượng.

“Đây là đứa nhỏ của các người sao?”

“Tổng quản đại nhân, chúng tiểu nhân chưa bao giờ gặp qua.”Mấy chủ quản mã tràng cũng có chút nghi hoặc.

“Tổng quản đại nhân xin hãy vào phòng trong đi, tiểu nhân mang đứa nhỏ kia tới.”

Thanh Việt tìm được mã tràng, định tìm một chuồng ngựa nghỉ tạm, thời tiết giá rét, mọi người ở mã tràng đều ở trong phòng sưởi ấm, có lẽ sẽ không bị phát hiện.

Nhưng thế sự khó liệu, bé vừa tới một chuồng ngựa trông thì con ngựa chuồng bên đã hí to, xem ra ngay cả ngựa cũng chán ghét bé. Thanh Việt thực bất đắc dĩ.

Cầm lấy một chút thức ăn trên mặt đất liền chạy ra ngoài, không ngờ vẫn bị người phát hiện. Người nọ cách mình ngày càng gần, mà thần trí của Thanh Việt ngày càng mơ hồ, đã sắp tới cực hạn, cơ thể này không thể chống đỡ nổi nữa.

Không, niềm kiêu ngạo bẩm sinh không cho phép bé ngã xuống trước mặt những người này, Thanh Việt cố gắng lấy lại tinh thần.

Chủ quản mã tràng chậm rãi tới gần đứa bé đang ngây ngốc đứng giữa tuyết địa, vừa định bắt lấy bé thì đột nhiên ngừng người.

Trong khoảnh khắc bé ngừng đầu, hần thấy rõ đôi mắt của đứa bé, chỉ liếc qua một cái không kịp thấy rõ cặp mắt kia xinh đẹp thế nào, nhưng lại bị rung động.

Sói!!!

Đứa bé này cho hần cảm giác như vậy, một giây thất thần, Thanh Việt đã lách qua người hần chạy đi.

“Cái tên ngu ngốc kia, ngay cả đứa bé cũng không bắt được!”

Mấy người còn lại thấy đứa bé chạy đi, còn chủ quản mã tràng thì vẫn còn ngẩn ngơ, không khỏi mắng một tiếng, hai người còn lại cũng vội vàng đuổi theo.

Thanh Việt mới ba tuổi rất nhanh đã bị bắt kịp, hai nam tử túm ngã Thanh Việt xuống tuyết địa.

“Quý con, đừng…….”

Hai nam tử còn chưa nói hết đã thấy trên cổ áo Thanh Việt trượt ra một mảnh ngọc bội, ngọc thạch xanh biếc chạm khắc bàn long, chính giữa còn có một chữ ‘Ngũ’.

Tất cả mọi người trong cung đều biết, nó tượng trưng cho hoàng tử, hoàng tử vừa chào đời đã được đeo.

Nghĩ như vậy hai người lập tức như bị điện giật, bàn tay đang túm lấy Thanh Việt cuống quýt co rút lại.

Thấy hai người tránh ra, Thanh Việt khó khăn bò dậy, cắn răng chạy ra xa.

“Tổng quản đại nhân, ngài mau tới xem”

Hai người vội vàng chạy tới trước mặt Tập Ân.

“Đại nhân, cái kia, đứa bé kia đeo ngọc bội hoàng tử.”

“Cái gì?!”

Tập Ân chấn động, đột nhiên hần nhớ tới mái tóc bạch kim kia, màu bạch kim độc nhất vô nhị trên đại lục, ba năm trước hần đã thấy qua một lần.

“Sao Ngũ điện hạ lại ở đây, còn không mau đuổi theo Ngũ điện hạ!”

Lần này Tập Ân không dám nhàn hạ, dẫn đầu đuổi theo.

Thanh Việt chạy không được bao xa thì thấy một người cười trên lưng một con tuần mã đỏ rực như lửa từ góc rừng phóng như bay về phía này.

Hoàng Phủ Ngao không ngờ nơi này đột nhiên lại xuất hiện một đứa bé, trong nháy mắt đứa bé đã sắp bị Hỏa Hồn giẫm nát dưới chân, không kịp suy nghĩ, Hoàng Phủ Ngao dùng sức giữ chặt dây cương làm Hỏa Hồn dừng lên, một nửa thân trên lệch qua một bên, vó ngựa suýt chút nữa quất trúng đứa bé.

Nhảy xuống ngựa, Hoàng Phủ Ngao lạnh lùng nhìn đứa bé ngã sấp trên tuyết địa.

Vừa muốn phát hỏa thì thấy đứa bé run rẩy bò dậy khỏi mặt đất, mái tóc bạch kim lóng lánh, gương mặt tuyết mịn tái xanh, cái miệng nhỏ nhắn đã tím tái rạn nứt vì đông lạnh quật cường mím chặt, còn có ánh mắt tuyệt thế kia, lóng lánh quang mang bảy màu, như hấp thu tất cả sắc màu của thiên địa vào đó.

Hoàng Phủ Ngao cảm thấy bé con này như một con sói con bị dồn tới vách núi, rõ ràng là đường cùng nhưng vẫn cao ngạo ngẩng đầu, không chút khuất phục, ánh mắt không hề có chút e ngại, bi mà không thương.

Vật nhỏ thú vị.

Gương mặt lãnh ngạo của Hoàng Phủ Ngao xuất hiện nụ cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ngũ Điện Hạ

Hoàng Phủ Ngao nhìn vật nhỏ xinh đẹp, cao ngạo trước mắt, lúc này quang mang bảy màu lưu ly bắt đầu phiếm đỏ, màu đỏ ngày càng đậm, đề phòng chăm chú nhìn y.

Hoàng Phủ Ngao kinh ngạc, theo ánh mắt vật nhỏ hẳn hiểu được, y làm vật nhỏ có cảm giác uy hiếp, chỉ cần một cử động kích thích, vật nhỏ này nhất định sẽ như một con sói bị chọc giận, điên cuồng giết chóc.

Ha ha~~~~, không phải hoàng cung đường ra toàn là cừ non sao, sao lại có một vật nhỏ đáng yêu, thú vị như vậy.

Hoàng Phủ Ngao cố gắng khống chế khí thế của mình, làm vật nhỏ giảm bớt đề phòng. Nhìn quần áo phong phanh của vật nhỏ, làn da lộ ra bên ngoài đã đông lạnh tới tím tái, cơ thể nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy.

Hoàng Phủ Ngao rút cuộc tìm được đề tài.

“Bé con, rất lạnh đúng không, đến bên người ta, sau này sẽ không còn chịu lạnh nữa.”

Thanh Việt nhìn chăm chăm nam tử trẻ tuổi mặc quần áo quý giá đẹp đẽ trước mặt, trực giác nói cho bé biết, người này có khí thế cường đại, rất nguy hiểm.

Nếu y muốn giết mình, với năng lực của bé bây giờ thì ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Bất quá người này không có sát khí, ánh mắt nhìn bé cũng rất kì quái, chưa có ai nhìn bé như vậy, không phải chán ghét, không phải khinh miệt, không phải sát ý, không phải sợ hãi cũng không phải lợi dụng.

“Lại đây bé con, ta sẽ không thương tổn ngươi!”

Có thể tin tưởng y không, Thanh Việt tự hỏi, cơ thể bé đã không chịu nổi nữa, người này cũng không giống đang nói dối. Suy nghĩ một chút, Thanh Việt chậm chậm bước một bước nhỏ về phía Hoàng Phủ Ngao.

Chỉ một bước nhỏ nhưng Hoàng Phủ Ngao lại vô cùng cao hứng, đã rất lâu y không vui vẻ như vậy.

Y không thích con nít, nhưng hiện tại y phát hiện hóa ra có vài đứa nhỏ rất đáng yêu.

“Đừng rời, cứ như vậy, ta sẽ không thương tổn ngươi!”

Hoàng Phủ Ngao cẩn thận ngồi xổm xuống, chậm rãi đưa tay về phía Thanh Việt, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng vô cùng mềm nhẹ, không muốn làm dọa vật nhỏ miễn cảm này.

Thanh Việt bước một bước, thấy y không có hành động muốn đá thương mình, lại bước tiếp vài bước, người nọ vẫn như trước không hề động, Thanh Việt lại bước tới từng bước.

Hoàng Phủ Ngao nhìn vật nhỏ từng bước bước về phía mình, ngày càng gần, vật nhỏ cũng học theo bộ dáng của y, chậm rãi vươn bàn tay bé xíu đã đông lạnh tới cứng đờ, lúc này Hoàng Ngũ Ngao ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bất quá thời khắc mấu chốt lúc nào cũng có người nhảy ra phá hư, một khắc Hoàng Phủ Ngao định cầm lấy bàn tay lạnh băng của vật nhỏ thì.

“Bệ hạ~~~~”

Tạp Ân lớn giọng rống lên.

Thanh Việt bị dọa sợ, lập tức ro rụt tay lại, xoay người bỏ chạy.

Hoàng Phủ Ngao phát cáu~~~~

Bất quá cũng không muốn buông tha thành quả của mình, Thanh Việt còn chưa chạy được vài bước, Hoàng Phủ Ngao đã vươn tay ôm bé con vào lòng. Y trừng mắt lườm Tạp Ân, hần lập tức ngậm miệng ngoan ngoãn đứng một bên.

“Ô~~~~ô~~~~”

Thanh Việt bắt đầu giãy dụa.

“Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi, đừng sợ, đừng sợ.”

Hoàng Phủ Ngao có chút ngốc dùng tay phải xoa nhẹ lưng Thanh Việt, nhẹ giọng dỗ dành bé, trong trí nhớ hình như từng thấy qua vài người dỗ con nít như vậy. Lúc đó y chán ghét con nít phiền phức cũng không nhìn kỹ, bất quá hẳn là không sai đi.

Hành động của Hoàng Phủ Ngao làm đám người sợ hãi, ai ai cũng biết hoàng đế bệ hạ không thích con nít a.

Chẳng lẽ đây là máu mủ tình thâm trong truyền thuyết? Tạp Ân thầm đoán, nếu không sao bệ hạ vừa thấy Ngũ điện hạ đã trở nên ôn hòa như vậy? Máu mủ tình thâm a~~~~ Tạp Ân thực sự cảm động.

Hành động của Hoàng Phủ Ngao cũng có hiệu quả, Thanh Việt dần dần không giãy dụa nữa, dựa vào trong lòng Hoàng Phủ Ngao, bé không còn khí lực để chống đỡ nữa.

Hoàng Phủ Ngao nhìn biểu hiện của Thanh Việt rất hài lòng, sau đó mới quay qua phía Tạp Ân cùng đám chủ quán mã tràng.

“Vội vội vàng vàng chạy tới, có chuyện gì?”

“Bẩm bệ hạ, đứa bé này có thể là Ngũ điện hạ, trên người có đeo ngọc bội hoàng tử, hơn nữa chỉ có Ngũ điện hạ có tóc màu bạch kim, tiểu nhân không rõ vì sao Ngũ điện hạ xuất hiện ở đây, liền cùng mấy vị chủ quán đuổi theo tới đây.”

“Bé con này là con của trẫm?”

Hoàng Phủ Ngao cúi đầu nhìn vật nhỏ trong lòng, tóc bạch kim, hình như ba năm trước Tạp Ân từng nói qua.

Hà há~~~~ hóa ra vật nhỏ thú vị này là con mình, khó trách càng nhìn càng thích. Hoàng Phủ Ngao xoa đầu vật nhỏ, ôm bé con chặt hơn. Sau đó nghĩ tới gì đó, nhũu mi.

“Đứa con của trẫm sao lại ở đây, lại còn biến thành như vậy?”

“Tiểu nhân cũng không hiểu được.”

“Tạp Ân, giao chuyện này cho ngươi, điều tra rõ ràng.”

“Dạ, bệ hạ.”

Hoàng Phủ Ngao cúi đầu nhìn vật nhỏ trong lòng, ánh mắt vô cùng xinh đẹp vẫn còn lưu lại quang mang đề phòng, nhìn không được hôn lên trán bé một cái, bé con trong lòng lập tức khản trương.

“A, đừng sợ, ta là phụ hoàng của ngươi, bé con, cùng phụ hoàng về nhà được không?”

Hoàng Phủ Ngao lại hôn lên trán bé con một cái.

“Tạp Ân, trở về.”

“Dạ, bệ hạ!!!”

Lần này Tập Ân trả lời đặc biệt nhanh nhẹn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chữa Trị

Hoàng Phủ Ngao trên đường về cung, phát hiện vật nhỏ trong lòng có chút không thích hợp, lúc đầu còn tưởng bé con quá mệt mới ngủ gật, nhưng lúc trở về Bàn Long điện thì phát hiện cơ thể vật nhỏ lạnh đến dọa người, hô hấp đứt quãng, nhịp tim lúc có lúc không.

“Tập Ân, mau truyền y sư, trị liệu sư cũng gọi tới, mau lên!”

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân vác cơ thể com nắm lúc này hăng hái xông ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất phân phó người hầu bên ngoài.

“Bé con, cố kiên trì một chút, y sư rất nhanh sẽ tới.”

Hoàng Phủ Ngao dùng lòng chồn tím bọc Thanh Việt lại, cầm lấy bàn tay bé xíu không ngừng xoa nắn, như vậy có thể làm Thanh Việt thấy ấm hơn một chút.

“Bé con cố kiên trì, bé con có đôi mắt của sói, nhất định sẽ không dễ dàng khuất phục đúng không, cố kiên trì một chút nữa!”

“Bệ hạ, bệ hạ, y sư tới rồi.”

Tập Ân thở hổn hển, phía sau còn có ba vị y sư bị thị vệ vác tới.

Ba vị y sư còn chưa kịp hành lễ đã bị Hoàng Phủ Ngao trực tiếp gọi vào bên giường, nhất thời không kịp phản ứng, đàn mặt đứng tại chỗ.

“Các vị, mau tới xem bệnh cho tiểu điện hạ, đừng thất thần.”

Tập Ân vội vàng nhắc nhở.

“Dạ, vâng.”

Ba y sư vội vàng tiến tới, vây quanh Thanh Việt ba chân bốn cẳng làm các loại kiểm tra.

Kì thực trong lòng ba người vẫn còn mơ hồ, lúc đầu còn tưởng là bệ hạ đột nhiên phát bệnh, bọn thị vệ sốt ruột tới mức vác bọn họ chạy tới đây.

Vừa đến nơi, thấy bệ hạ vô cùng khỏe mạnh, còn đối tượng đại tổng quản Tập Ân muốn mình chữa trị lại là tiểu điện hạ.

Tiểu điện hạ sao lại ở đây? Bệ hạ không phải không thích con nít sao? Ba người thực nghi hoặc.

Kết quả kiểm tra dọa cả ba nhảy dựng, vội vàng lôi được mệnh tục hoàn trong hòm thuốc ra, may mắn tưởng rằng chuẩn bệnh cho bệ hạ, nên mang theo đều là được liệu tốt nhất, bằng không mệnh của tiểu điện hạ có giữ được hay không đúng là khó nói.

“Bệ hạ, vì thần đã cho tiểu điện hạ uống được mệnh tục hoàn tốt nhất, tạm thời tiểu điện hạ không có nguy hiểm tính mạng, chính là..... chính là.....”

“Chính là cái gì?”

“Dạ bẩm bệ hạ, chính là tiểu điện hạ không phải sinh bệnh, mà là.....”

“Nói thẳng!”

“Dạ, theo suy đoán của nhóm vi thần, tiểu điện hạ đại khái đã 5, 6 ngày không ăn gì cả, hơn nữa cơ thể vốn đã suy yếu, lục phủ ngũ tạng vô cùng suy nhược, nếu không cẩn thận điều dưỡng vài năm thì sẽ không chuyển biến tốt được, còn có.....”

Y sư cẩn thận quan sát sắc mặt Hoàng Phủ Ngao, sợ tới mức nuốt luôn lời định nói.

“Nói!”

“Dạ..... bệ hạ, xương cốt cùng các đốt ngón tay của tiểu điện hạ có dấu hiệu tổn thương vì rét lạnh, sau này.....sau này mỗi khi trời lạnh, có thể sẽ xuất

hiện cảm giác đau nhức toàn thân, nếu nghiêm trọng còn..... còn..... còn có thể đi lại bất tiện.”

Im lặng, trong nhất thời, tấm điện im lặng dị thường.

Mọi người bị không khí yên tĩnh cực đại này làm sợ tới mức không dám thở mạnh.

Bất quá, may mắn có đám người công trị liệu sư tới giải vây.

Trị liệu sư bị đám thị vệ xông vào nhà vắc chạy vào cung.

Vốn đang nhàn nhã phao trà ở nhà, đột nhiên bị một đám thị vệ hoàng cung vọt vào vắc đi, nếu không phải nhận ra hai thị vệ trong số đó, hẳn đã trực tiếp phát ra công kích ma pháp.

“Bệ hạ.....”

“Mau tới xem”

Hiện tại Hoàng Phủ Ngao cũng không còn tâm tình nói lời thừa nữa.

Vừa thấy không khí có chút bất thường, trị liệu sư thông minh La Á • Tập Từ Lạp lập tức tiến tới kiểm tra, sau đó nhanh chóng niệm vài câu chú ngữ, đầu tiên dùng ma pháp cấp thứ 5——quang chi khôi phục thuật không có tác dụng, trực tiếp dùng ma pháp cấp 8 hệ quang——quang chi phục tồ thuật.

Vài viên tròn bạch quang tụ tập bên người Thanh Việt.

Bất quá chỉ tiến tới gần, vô luận La Á làm thế nào cũng không thể tiếp cận Thanh Việt.

“Sao lại như vậy?”

La Á buồn bực a~~~không chịu thua lại làm một cái quang chi phục tồ thuật, kết quả lại càng có nhiều viên tròn tụ tập vây quanh người Thanh Việt, nhưng vẫn như cũ không thể nhích tới gần.

“Vì cái gì a!!!”

La Á tức tới phát điên, vật vả mới có cơ hội biểu hiện trước mặt bệ hạ, kết quả lại như vậy.

Bất quá La Á kiên cường không chịu khuất phục trước khó khăn, ngược lại càng cố gắng không ngừng phóng ra quang chi phục tồ thuật, mãi tới khi ma lực hao hết, quỳ rạp trên mặt đất.

Kì thật La Á không biết, trong cơ thể Thanh Việt có hai nguồn sức mạnh của thiên châu cùng Huyết Ma.

Thiên châu là linh lực thuần khiết nhất của thiên địa, còn sức mạnh của Huyết Ma sau hàng ngàn hàng vạn năm tu luyện cũng trở thành sức mạnh hắc ám tinh khiết nhất trong thiên địa.

Vô luận là sức mạnh nào cũng e sợ không dám tới gần nguyên tố ám và quang.

Bất quá, bị nguyên tố quang kích thích, hai nguồn sức mạnh vốn bị song kiếm âm dương phong ấn bắt đầu thức tỉnh. Bởi vì bị những viên tròn quang mang bao vây nên mọi người không phát hiện cơ thể Thanh Việt đang lóng lánh ngân quang.

Lúc mọi người quyết định buông tha La Á, hẳn đã sắp hỏng mất rồi, thì hai nguồn sức mạnh vừa thức tỉnh không chút khách khí hấp thu sạch sẽ nguyên tố quang La Á vật vả phóng ra, mọi người chỉ nhìn thấy quang mang chọt lóe lên sau đó tiêu thất vào người Thanh Việt.

Sau đó, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thanh Việt bắt đầu hồng nhuận, hô hấp cũng vững vàng hơn.

Hoàng Phủ Ngao vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn, cảm giác không còn lạnh băng như lúc nãy mới thở nhẹ. Sau đó bảo y sư kiểm tra lại một lần, đồng thời bảo Tập Ân chuẩn bị nấu thuốc.

Chỉ còn La Á ngơ ngác nghi hoặc, ma pháp của mình từ khi nào trở nên ị ạch như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tắm Rửa

Được chăm sóc cẩn thận, sáng sớm hôm sau Thanh Việt đã tỉnh lại.

Vừa tỉnh Thanh Việt liền phát hiện cơ thể mình tràn ngập sức mạnh khổng lồ của thiên châu cùng Huyết Ma, hơn nữa, phần lớn hai nguồn sức mạnh này đã dung hợp lại một chỗ.

Sức mạnh này, nguyên bản chỉ có thể dùng song kiếm âm dương trong linh hồn phong ấn, đại khái là kiếm linh cảm giác chủ nhân có nguy hiểm từ bên ngoài nên đã giải phóng sức mạnh đi.

Bất quá, sức mạnh sau khi dung hợp, cư nhiên lại vô cùng ôn hòa, trong cơ thể yếu ớt này, chẳng những không phản phệ, còn vô cùng yên ổn, Thanh Việt hiện giờ vẫn chưa thể khống chế nó, nó vẫn cứ ngoan ngoãn ngủ say trong cơ thể Thanh Việt.

Hoàng Phủ Ngạo từ sớm đã vào triều, cả tầm điện vô cùng yên lặng.

Thanh Việt thoải mái cọ cọ trên giường lớn mềm mại, cho tới bây giờ bé chưa từng được ngủ ở một nơi thoải mái như vậy.

“Tiểu điện hạ tỉnh sao?”

Hai tì nữ xinh đẹp đứng cách đó không xa, thấy Thanh Việt Tỉnh, lập tức tiến tới thỉnh an, thấy bộ dáng của Thanh Việt khiến hai người như mất lóe đom đóm, vội vàng cúi đầu.

“Nô tì Thu Thủy, nô tì Xuân Cảnh bái kiến tiểu điện hạ.”

Thu Thủy thấy Thanh Việt chỉ nhìn mình không nói tiếng nào, mỉm cười hỏi.

“Tiểu điện hạ, cơ thể có tốt hơn nhiều không?”

Thanh Việt cảm thấy các nàng không có uy hiếp, cảm giác rất dịu dàng, liền gật nhẹ đầu.

“Vậy tốt quá, bệ hạ đã căn dặn, lúc tiểu điện hạ tỉnh lại không có gì trở ngại thì nhóm nô tì xin phép hầu hạ tiểu điện hạ tắm rửa chải đầu.”

Thấy Thanh Việt không phản đối, hai người thờ nhẹ một hơi, trước khi vào triều bệ hạ đã căn dặn, tiểu điện hạ không thích người khác tới gần, trước mặt tiểu điện hạ phải bảo trì một khoảng cách nhất định, giọng điệu, hành động đều phải hết sức nhu hòa.

“Cần nô tì giúp tiểu điện hạ mặc quần áo không ạ?”

Thanh Việt lắc đầu, tự mình mặc đồ.

“Xin tiểu điện hạ đi theo nô tì, nô tì xin được dẫn đường.”

Tầm điện có một cánh cửa nhỏ nối thẳng tới phòng tắm, phòng tắm bố trí vô cùng xa hoa, toàn căn phòng được lát bằng bạch ngọc, nước trong bể được dẫn từ ôn tuyền thiên nhiên, trên vách tường được khảm những viên tinh thạch màu vàng lớn nhỏ bất đồng, tản mát quang mang nhu hòa, dưới làn hơi nước không ngừng bốc lên có vẻ rất ấm áp.

Thu Thủy, Xuân Cảnh đưa Thanh Việt tới phòng tắm thì có thêm hai tì nữ nâng hương lộ nữ dịch vào, theo sau còn có hai người hầu cầm quần áo, cung kính đứng bên cạnh bể.

Ngay lúc Thu Thủy, Xuân Cảnh nghĩ mình sắp hoàn thành nhiệm vụ thì Thanh Việt đi tới bên cạnh bể nhìn nhìn một chút lập tức lùi về sau, xoay người muốn chạy.

Hai người sững sốt, vội vàng ngăn cản Thanh Việt.

“Tiểu điện hạ có gì không hài lòng sao?”

“Đúng vậy, tiểu điện hạ, đây là phân phó của bệ hạ, nếu không hoàn thành nhóm nô tì sẽ bị phạt, xin tiểu điện hạ hãy tắm rửa!”

Hai người cảm thấy tiểu điện hạ dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ mới ba tuổi, cái gì cũng không hiểu, khế cắn môi, định giữ lấy tiểu điện hạ hầu hạ tắm rửa. Bệ hạ cũng sắp xong buổi chiều sớm, nếu bệ hạ quay lại, thấy tiểu điện hạ còn chưa tắm rửa xong thì các nàng sẽ thảm.

Thanh Việt dường như biết các nàng định làm gì, trong lúc hai người nhào tới, Thanh Việt nhanh nhẹn vọt qua một bên, kết quả Xuân Cảnh bị trượt chân, va vào một tì nữ cầm hương lộ đứng bên cạnh, cùng nhau ngã nhào vào trong bể.

Bể này trừ bỏ bệ hạ, không ai được phép xuống, cái này là tội chết, mọi người sợ hãi tới mức luống cuống tay chân kéo hai người tì nữ lên. Ai cũng ướt át hết cả người, vô cùng chật vật.

“Tiểu điện hạ, nô tì cầu ngài đừng náo loạn!”

Thu Thủy gấp tới độ sắp khóc tới nơi, lần này thảm rồi, không hầu hạ tiểu điện hạ tắm rửa, bọn họ thì ướt đẫm, còn làm đổ hương lộ, quần áo mới để tiểu điện hạ thay cũng rơi xuống đất ướt mem.

“Mau, ngăn tiểu điện hạ lại!”

Hai gã người hầu vội vàng đứng lên muốn cản Thanh Việt, ai ngờ cả người ướt đầm đi trên bạch ngọc vô cùng trơn trượt, chưa được mấy bước đã té lăn quay, Thu Thủy ở phía sau cũng bị ngã theo.

Thu Thủy vừa vội lại đau, oa một tiếng liền bật khóc, ba tì nữ bên cạnh ao nghe thấy nàng khóc, hai người cũng oa một tiếng khóc theo.

Hoàng Phủ Ngao vừa tiến vào phòng tắm liền thấy cảnh tượng như vậy.

Ba tì nữ nằm sấp bên cạnh bể, toàn thân ướt mem, quần áo xộc xệch, tóc tai hỗn độn, hai người đang khóc, người còn lại thấy y vào cũng khóc nốt.

Cách đó không xa còn có hai người hầu và một tì nữ té ngã trên đất, người cũng ướt nước, so với ba người bên kia còn thảm hơn, mặt đất là một mảnh hỗn độn, khay, chậu, hương lộ đổ đầy, dính bết vào quần áo, còn có chiếc giày không biết của ai.....

Mà đứa con bảo bối của y vốn đang tắm rửa thì toàn thân khô ráo đứng ở một khoảng an toàn, thấy y tiến vào, ánh mắt to lóng lánh quang mang lưu ly kì lạ, còn có một tia ừy khuất.

Hoàng Phủ Ngao bị một màn này chọc giận.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tắm Rửa 2

“Ai tới nói cho trẫm biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bệ.....hạ.....”

Thu Thủy cố nén đau đi tới quỳ xuống, nom nóp lo sợ trả lời.

“Dạ bẩm..... bệ hạ, nhóm nô tì theo phân phó của bệ hạ mang tiểu điện hạ đi tắm rửa, lúc bắt đầu rất tốt, nhưng không biết vì sao, tiểu điện hạ đi tới cạnh bể thì đột nhiên lùi về, nhóm nô tì quýnh lên, liền tiến tới ngăn tiểu điện hạ, muốn hỏi xem tiểu điện hạ có chỗ nào không hài lòng, kết quả..... kết quả..... thành như vậy, nô tì biết tội, xin bệ hạ khai ân!”

“Xin bệ hạ khai ân!!!”

Mấy người khác cũng quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

“Được rồi, mau chuẩn bị lại, dọn sạch sẽ nơi này đi.”

Hoàng Phủ Ngao tuy rằng nghiêm khắc, nhưng cũng không vì chút việc nhỏ này mà phát hỏa.

“Tạ ơn bệ hạ!”

Thu Thủy, Xuân Cảnh vội vàng dọn dẹp, chỉnh lí, bốn người còn lại cũng nhanh chóng chuẩn bị hương lộ, thay đổi quần áo.

Hoàng Phủ Ngao thấy Thanh Việt vẫn đứng im không nhúc nhích liền đi qua.

“Bé con, vì sao không nghe lời?”

Thấy y đi tới, Thanh Việt theo bản năng lui về sau, nhưng không chạy trốn, Thanh Việt nhớ rõ y là người cứu mình, nghe đối thoại của bọn họ, Thanh Việt biết y là phụ thân của mình.

“Bé con, lại đây, đến đây với phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngao cẩn thận tới gần Thanh Việt, sau đó ôm bé vào lòng.

“Đừng sợ, đừng sợ, phụ hoàng sẽ không thương tổn ngươi.”

Hoàng Phủ Ngao nhẹ nhàng vỗ lưng Thanh Việt, làm bé thả lỏng.

“Bệ Hạ, bể đã chỉnh lí xong, đồ dùng tắm rửa cũng chuẩn bị đầy đủ.”

“Ừ.”

Hoàng Phủ Ngao không muốn nhìn bộ dạng chật vật của bọn họ liền phất tay bảo lui, ôm Thanh Việt đi về phía bể.

Ai ngờ, Thanh Việt vốn đang im lặng lại bắt đầu giãy dụa.

Hoàng Phủ Ngao sững sốt một chút lập tức cười ha hả.

“A..... ha hả..... a..... bé con, không phải sợ nước chứ, ha hả..... thực thú vị, ha hả..... phụ hoàng còn tưởng bé con không sợ trời, không sợ đất chứ, không ngờ..... ha hả.... bé con thực sự rất đáng yêu.....”

Thanh Việt thấy y không có ý muốn thả mình ra, ngược lại còn rất cao hứng. Thanh Việt có chút khó thở liền hung hăng cắn một ngụm lên cánh tay Hoàng Phủ Ngao, không chịu nhả.

Hoàng Phủ Ngao thấy bé cắn mình, cũng không giận, biết bé tức giận nên dùng tay không bị cắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bạch kim mềm mại, chờ bé tự mình nhả ra.

Thanh Việt một ngụm này cắn rất sâu, mùi máu tươi nhàn nhạt lan tràn trong khoang miệng. Thanh Việt giương mắt nhìn, phát hiện Hoàng Phủ Ngao vẫn mỉm cười như trước, ánh mắt đen láy như màn đêm, không có chán ghét, ngược lại còn sùng nịch vuốt tóc bé. Thanh Việt ngậy ngốc nhả ra, đôi mắt to tròn long lánh quang mang dị sắc tràn ngập nghi hoặc.

Hoàng Phủ Ngao thấy bé con còn đang ngẩn ngơ, thừa cơ hội cời hải, ôm Thanh Việt trực tiếp nhảy vào bể.

Lúc này Thanh Việt không dám ngoay ngoáy nữa, tay chân như bạch tuột bám chặt lấy cánh tay Hoàng Phủ Ngao, làm thế nào cũng không chịu buông.

“Ha hả.....”

Bộ dáng đáng yêu của bé làm Hoàng Phủ Ngao cười không ngừng.

Hoàng Phủ Ngao tìm một nơi nước cạn ngồi xuống, nghiêng người tựa vào thành bể, đặt Thanh Việt ngồi trên người mình, nước trong ao còn chưa cao qua thắt lưng Thanh Việt.

“Bé con, nước nơi này rất cạn, không cần khăn trương.”

Chờ Thanh Việt thả lỏng, Hoàng Phủ Ngao mới cời bỏ quần áo hai người, với tay lấy hương lộ bên cạnh xoa lên mái tóc bạch kim mềm mại của Thanh Việt.

Dòng nước ấm áp, thơm mát, Thanh Việt cảm thấy rất thoải mái, hơi híp mắt lại, bộ dáng rất hưởng thụ.

“Bé con, biết ta là ai không?”

Thanh Việt gật đầu, bé nghe người khác gọi.

“Vậy, biết người là con của ta không?”

Thanh Việt gật đầu, bé nghe y nói qua.

“Bé con, sao tới giờ cũng chưa nói câu nào, vì sao vậy?”

Thanh Việt lắc đầu, đôi mắt to xinh đẹp có chút âm trầm, không ai nói chuyện với bé, bé chỉ có thể trốn ở một nơi rất xa, nghe người khác nói, dần dần bé quên mất mình có thể nói chuyện hay không.

“Y sư kiểm tra nói yếu hầu người không có vấn đề, vì cái gì không nói?”

Thanh Việt cúi đầu không nói.

“Không ai nói chuyện với người đúng không?”

Lúc Hoàng Phủ Ngao nói lời này, rõ ràng cảm nhận được bé con đang ngồi trên người mình run rẩy một chút, y biết mình đoán đúng rồi.

“Sau này cùng phụ hoàng nói chuyện, được không?”

Hoàng Phủ Ngao nâng đầu Thanh Việt lên, để bé nhìn vào mắt mình.

“Sau này ở cùng với phụ hoàng, cùng phụ hoàng nói chuyện, được không?”

Ánh mắt lưu ly của Thanh Việt không ngừng biến ảo, hồi lâu sau, nhẹ nhàng nhưng kiên định gật đầu.

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngao nghe thấy bé trả lời, mỉm cười, đã rất lâu y không có hạnh phúc, hạnh phúc vì có được trân bảo!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nói Chuyện

Tắm rửa xong, Hoàng Phủ Ngao ôm Thanh Việt về tắm cung, cơ thể Thanh Việt vẫn còn chưa khang phục, Hoàng Phủ Ngao chỉ cho phép bé nằm trên giường, lệnh Thu Thủy, Xuân Cảnh theo phân phó của y sơ chuẩn bị chút cháo và điểm tâm, sau đó đi vào thư phòng bên cạnh.

Trong thư phòng, Tập Ân đã phụng trà tốt, chờ ở đó.

“Bệ hạ.”

“Tập Ân, tra thế nào rồi?”

Hoàng Phủ Ngao ngồi trên nhuyễn tháp, nhấp một ngụm trà hỏi.

“Bẩm bệ hạ, căn cứ theo tin tức của nhóm ẩn vệ, Ngũ điện hạ vừa sinh ra đã ở trong một tiểu viện nhỏ phía sau Hoa Chiếu cung, không được phép bước ra đó một bước. Trước lúc một tuổi còn có một tì nữ chăm sóc, sau một tuổi thì không thấy người đặt chân tới tiểu viện nữa, cứ cách hai ngày sẽ có người mang tới chút nước cùng thức ăn.”

Tập Ân ngừng đầu nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Ngao không có biến hóa gì mới tiếp tục nói.

“Lần này, suốt 7 ngày không có ai đem nước và thức ăn tới cho Ngũ điện hạ, đại khái là vì quá đói nên Ngũ điện hạ mới chạy ra ngoài.”

Ngón tay Hoàng Phủ Ngao gõ nhịp lên bàn, thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng Tập Ân từ nhỏ đã theo hầu Hoàng Phủ Ngao hiểu rõ, đó là dấu hiệu bệ hạ tức giận, hậu quả thực sự rất nghiêm trọng!

Tập Ân cảm giác rất đúng, hiện tại Hoàng Phủ Ngao rất tức giận, y không thích con nít vì thế rất ít khi hỏi tới những đứa con của mình, bất quá không hỏi tới không có nghĩa là đứa con của mình có thể bị người ta tùy ý ngược đãi!

“Bệ hạ, chúng ta có cần.....”

Tập Ân học theo đám cường đạo làm động tác cắt cổ.

“Hừ..... đã lớn rồi sao không có tiền đồ như vậy?”

“A?”

Tập Ân còn tưởng mình có thể đoán được ý của bệ hạ.

“Trực tiếp giết đi không có ý nghĩa, lưu lại chậm rãi ngoạn không phải tốt hơn sao? Chọc giận trăm thì phải dùng cả đời để giác ngộ.”

Ngữ khí của Hoàng Phủ Ngao thực bình tĩnh, Tập Ân nghe thấy lại lạnh run, xem ra chênh lệch của hắn và bệ hạ vẫn còn rất xa xôi!

Nghe xong báo cáo của Tập Ân, Hoàng Phủ Ngao bắt đầu đọc báo cáo lãnh chúa các vùng gửi tới. Năm nay Nam Việt gặp đại tuyết trăm năm mới có, rất nhiều nơi không may bị tai nạn, một mớ vấn đề chờ hoàng đế bệ hạ định đoạt.

Hoàng Phủ Ngao nhìn chằm chằm đóng báo cáo chất chồng trên bàn nhú mi.

“Tập Ân, số này đều dâng lên cho trẫm xem?”

“Đúng vậy, bệ hạ.”

“Tập Ân, chồng này đưa qua chỗ Thừa Tướng, chồng này đưa tới Đại Thần Tài Vụ, này đưa tới chỗ Nguyên Soái.....”

Không tới một phút, trên bàn Hoàng Phủ Ngao chỉ còn một xấp nhỏ.

“Bệ hạ..... này?”

“Mau đi, đem cho mấy lão già kia xử lý, việc gì trăm cũng làm thì bọn họ làm cái gì?”

“Dạ, bệ hạ!”

Tập Ân thực bất đắc dĩ a!

Chuyển giao hết phần lớn văn kiện, Hoàng Phủ Ngạo rất nhanh xử lý hết số còn lại. “Tập Ân, cùng trăm đi dạo một chút.”

“Dạ, bệ hạ, bệ hạ muốn đi đâu?”

“Ha hả, đi xem thử Cẩn phi có phát hiện mình đánh mất đứa con không.”

“Dạ, bệ hạ!”

Tập Ân hưng phấn, bắt đầu tưởng tượng tới cảnh Cẩn phi nương nương thanh lệ thoát tục như cúc u lan xuất hiện về mặt hoảng sợ, kích động không biết làm sao.

Bất quá, Hoàng Phủ Ngạo đến đó, gương mặt Cẩn phi chỉ có dịu ngoan, cung kính, vui mừng, thấp giọng nỉ non, mỉm cười yếu ớt, cùng Hoàng Phủ Ngạo nghe ca thường vũ, dùng bữa, nói chuyện, mãi đến lúc Hoàng Phủ Ngạo rời đi cũng không xuất hiện tình cảnh trong ảo tưởng của Tập Ân. Ảo tưởng vốn cũng chỉ là ảo tưởng, chuyện này làm Tập Ân thực buồn bực, có lẽ Cẩn phi vẫn chưa biết, hoặc tâm lý của nàng quá tốt, dù sao thì không nhìn được chút manh mối nào từ mặt Cẩn phi, Tập Ân cảm thấy, với chỉ số thông minh của mình nhất định không thể làm vậy được.

Lúc trở về Bàn Long điện, sắc trời đã muộn, Thanh Việt đã sớm ngủ, Hoàng Phủ Ngạo sợ đánh thức bé nên bảo nhóm ti nữ ra lui ra hết không cần hầu hạ, y nhẹ nhàng tẩy trừ sơ một lượt rồi thay quần áo.

Kỳ thực, Hoàng Phủ Ngạo vừa tiến vào nội điện thì Thanh Việt liền tỉnh giấc, bé không có khả năng ở nơi không quen thuộc hoàn toàn thả lỏng cảnh giác.

Hoàng Phủ Ngạo mới đi tới bên giường đã phát hiện bé con vốn đang ngủ say, lúc này lại đang mở to ánh mắt thanh lương, hoàn toàn không có một tia buồn ngủ nhìn mình chằm chằm, ánh mắt kia tựa như một con sói con muốn bảo vệ lãnh địa của mình.

“Ha hả..... bé con.”

Hoàng Phủ Ngạo bị bộ dáng của bé chọc cười, không chút khách khí kéo bé ra khỏi ổ chăn, ôm vào lòng mình, bàn tay to chà đạp mái tóc bạch kim mềm mượt của Thanh Việt.

“Bé con, ngươi phải hiểu rõ, gian phòng này là của phụ hoàng, giường này cũng là của phụ hoàng, nếu không cho phụ hoàng ngủ, phụ hoàng kêu người quăng ngươi ra ngoài ngủ trên tuyết.”

Hoàng Phủ Ngạo trực tiếp uy hiếp.

Thanh Việt nhìn Hoàng Phủ Ngạo, lại sờ sờ giường lớn mềm mại, nhìn nhìn căn phòng xinh đẹp ấm áp, cuối cùng quyết tâm kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngạo, gật gật đầu.

“Ha hả..... đúng là bé ngoan.”

Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt, nhanh chóng chui vào ổ chăn, hôn mạnh trên trán Thanh Việt một cái.

“Bé con, nói chuyện đi, kêu một tiếng phụ hoàng nào.”

“.....”

“Ngươi có thể nói, đừng khàn trương.”

“.....”

“Tiếng phụ hoàng rất đơn giản.”

“Phụ..... hoàng.....”

Âm thanh Thanh Việt có chút khàn khàn, bất ổn, đại khái vì rất lâu rồi bé không nói chuyện, bất quá âm tự rất rõ ràng, âm thanh nhẹ nhàng mềm mại làm Hoàng Phủ Ngạo nghe tới tâm cũng ngứa ngáy.

“Ngonan, kêu lại một tiếng.”

“Phụ hoàng.”

“Thực ngoan!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ngự Hoa Viên

Ba năm, Thanh Việt đã sống ở Bàn Long điện ba năm.

Sáng sớm, Bàn Long điện.

Từng tia sáng nhẹ nhàng theo song cửa tiến vào tấm điện, trên long sàng xinh đẹp quý giá, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang dựa sát vào nhau. Mái tóc dài màu đen cùng bạch kim đan xen vô cùng nổi bật, Hoàng Phủ Ngạo áp cằm trên đỉnh đầu Thanh Việt, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Thanh Việt chôn trong lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo, bàn tay bé xíu còn túm chặt một lọn tóc đen tuyền của Hoàng Phủ Ngạo.

Thói quen lâm triều làm Hoàng Phủ Ngạo đứng giờ tỉnh giấc, khẽ lay động, muốn nhìn bé con đang ngủ trong lòng, vừa cúi đầu liền bắt gặp đôi mắt bảy màu lưu ly chậm rãi mở ra, bé con trong lòng cũng vừa thức giấc, hai tròng mắt còn bịt kín một tầng hơi nước, ướt át, cực kì xinh đẹp. Làm Hoàng Phủ Ngạo say mê không ngừng hôn bé, mãi đến khi bé con trong lòng hoàn toàn thanh tỉnh.

“Việt Nhi còn muốn ngủ không?”

“Không, muốn đi chơi.”

Thanh Việt từ khi tới thế giới này đã bị nhốt trong tiểu viện, cũng không phát giác thế giới này cũng chỗ lúc trước của mình có gì khác biệt, bất quá, sau khi ở cùng một chỗ với Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt phát hiện thế giới này có rất nhiều thứ kì quái, lòng hiếu kì dâng cao làm Thanh Việt càng tỉ mỉ nghiên cứu hơn.

Hoàng Phủ Ngạo rất rõ cái Thanh Việt gọi là chơi, từ khi Thanh Việt tới Bàn Long điện, cả ngày đều ở trong tấm điện, không nói cũng không chơi đùa với người khác. Hoàng Phủ Ngạo chỉ đành bảo Tập Ân tìm đủ loại đồ chơi thú vị đến cho Thanh Việt, mỗi ngày lại kể về phong tục và một ít chuyện thú vị của Nam Việt.

Đương nhiên rõ ràng có hiệu quả, Thanh Việt tuy vẫn không thích nói chuyện với người khác, không thích chơi đùa với người khác, nhưng cuối cùng không còn đứng một chỗ trong tấm điện nữa, ngẫu nhiên sẽ ra ngoài dạo chơi.

Bất quá hiệu quả rất rõ, hậu quả cũng rất nghiêm trọng!

Thời gian Thanh Việt ra ngoài ngày càng dài, hơn nữa hầu như lần nào cũng mang về vài thứ, nhỏ nhỏ từ các loại hoa cỏ, côn trùng, lớn thì là nô lệ tinh linh, trọng điều khác ngoài điện, làm Bàn Long điện mỗi ngày đều náo nhiệt gà bay chó sủa, hỏi bé vì cái gì, trả lời là chưa thấy qua, cảm thấy thú vị, mang về chơi.

“Được, đi chơi đi, bất quá, không được mang mấy thứ kì quái về, chỉ được chơi ở Bàn Long điện cùng Ngự Hoa Viên thôi, biết chưa?”

“Ân.”

Thanh Việt tuy không thực sự hiểu rõ yêu cầu này lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời Hoàng Phủ Ngạo.

“Ngao!”

Hoàng Phủ Ngạo hôn gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt một cái.

“Việt nhi hôm nay tới Ngự Hoa Viên đi, nghe nói hôm qua có chuyển tới vài thứ hoa cỏ Việt nhi chưa thấy qua, còn có vài con tiểu ma thú, phụ hoàng thương nghị xong sẽ tới Ngự Hoa Viên bồi Việt nhi chơi, được không?”

“Ừm.”

Na Đạt – Ái Đức Hoa 9 tuổi, hôm nay vô cùng cao hứng, đây là lần đầu tiên ông nội dẫn cậu tới Hoàng Cung. Ông nội đã tới chỗ hạ nghị sự, để cậu ở Ngự Hoa Viên chơi, một chốc nữa sẽ tới đón. Na Đạt cùng đám tiểu ma thú đáng yêu trong Ngự Hoa Viên đùa đến quên cả trời đất, một hồi lâu, tính toán thời gian cũng sắp tới lúc ông nội tới đón, Na Đạt lưu luyến tạm biệt đám tiểu ma thú.

Đi tới một chút, Na Đạt phát hiện dưới khóm hoa cách đó không xa, có thứ gì đó màu bạch kim chột lóe dưới ánh mặt trời, là ma thú sao? Na Đạt tò mò đi tới, sau đó kinh ngạc trợn to mắt, không phải là ma thú, là.... là tinh linh, đúng, chính là tinh linh, Na Đạt cảm thấy chỉ có tinh linh cậu chưa bao giờ được gặp mới có thể xinh đẹp như vậy!

Tinh linh xinh đẹp hiển nhiên cũng phát hiện ra cậu, chậm rãi đứng lên khỏi khóm hoa, mái tóc bạch kim dài óng ả nhẹ nhàng lay động, dưới ánh mặt trời tàn mắt quang mang chói mắt, làn như như bạch ngọc cực phẩm có chút trong suốt, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo hồng nhuận, đôi môi so với cánh hoa còn mềm mại hơn, còn có ánh mắt long lanh như lưu ly 7 sắc.

“Ta..... ta, người..... người.....”

Thấy tinh linh xinh đẹp nhìn mình Na Đạt gấp tới độ nói lắp, đột nhiên cậu phát hiện bàn tay bé xíu của tinh linh dính đầy bùn đất, Na Đạt không hề suy nghĩ lập tức làm một câu chú ma pháp cấp thấp duy nhất mình biết —— thủy cầu thuật, giúp tinh linh tẩy trừ sạch sẽ, sau đó lấy lòng nhìn tinh linh cười ngây ngô.

Hồi lâu, lúc gương mặt tươi cười của Na Đạt sắp cứng ngắc thì tinh linh xinh đẹp rút cuộc cũng nói chuyện, âm thanh trầm thấp nhỏ nhẹ như gió mát, Na Đạt nghe như bay lên tầng mây bay bổng, bất quá rất nhanh cậu bé ập xuống đất, bởi vì cuối cùng cậu cũng phản ứng được tinh linh xinh đẹp này nói cái gì với mình.

“Cởi quần áo ra.”

Tinh linh vô cùng bình tĩnh, lời nói cũng nhẹ nhàng, nhưng Na Đạt nghe thấy gương mặt nhỏ nhắn từ hồng chuyển thành trắng, từ trắng lại biến đỏ, đỏ như tị máu, tay chân luống cuống sưng sờ đứng một chỗ.

Kì thật sững sờ không phải chỉ có mình Na Đạt, còn có đám người vừa đi tới, Hoàng Phủ Ngao, ông nội của Na Đạt, Đại Ma Đạo Sư hệ thủy, kiêm Đại Thần ngoại giao, kiêm phó viện trưởng học viện ma pháp Đế Đô —— Duy Khắc Ti – Ái Đức Hoa, còn có Đại Ma Đạo Sư hệ hỏa, kiêm Ma Pháp Sư cung đình, kiêm viện trưởng học viện ma pháp Đế Đô —— Viêm Liệt. “Việt nhi, người đang làm gì?”

Hoàng Phủ Ngao vội vàng chạy qua ngăn cản đứa con bảo bối đang hành động như cường hào ác ma, đùa giỡn thiếu niên nhà lành, ôm Thanh Việt vào lòng.

“Na Đạt, người.....”

Duy Khắc Ti vừa định hỏi sao lại thế này thì Na Đạt đang ngây ngốc thấy ông nội lập tức nhào qua, ‘Oa’ một tiếng khóc rống, kinh thiên động địa a! Cũng không biết là xấu hổ, tức giận hay ủy khuất.

“Phụ hoàng, mau cởi quần áo hần ra.”

Lời này vừa nói ra, Na Đạt lại càng khóc thảm hơn, Duy Khắc Ti cùng Viêm Liệt cùng quay đầu nhìn bé con vừa nói chuyện, nhìn thấy Thanh Việt, hai người lập tức tròn tròn mắt, nguyên nhân chỉ có một: không ngờ Ngũ điện hạ so với tinh linh còn xinh đẹp hơn, đặc biệt là đôi mắt kì lạ long lanh như lưu ly 7 sắc, nhìn qua có chút ấn tượng nhưng nhất thời cũng không kịp phản ứng, nguyên nhân thứ hai: từng thấy đùa giỡn, nhưng chưa từng thấy qua đùa giỡn trắng trợn như vậy, hùng hồn, còn gọi phụ hoàng hỗ trợ mình đùa giỡn.

Hoàng Phủ Ngao cũng dở khóc dở cười.

“Việt nhi, sao tự nhiên đòi cởi quần áo người ta?”

“Hần rất kì quái, có thể phun nước.”

“Ha ha..... a..... a.....”

Hiểu ra ý của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao nhin không được bật cười.

Hai lão nhân cũng ghen tới mức gương mặt già nua đỏ bừng, đồng tình nhìn Na Đạt còn đang ghen ngào.

“Ngu ngốc!”

Hoàng Phủ Ngao gõ đầu Thanh Việt.

“Đó là ma pháp.”

“Ma pháp?”

“Ừ, muốn học không?”

“Àn, có vẻ rất thú vị.”

“Hai vị viện trưởng, đứa con của trẫm có thể tới học viện ma pháp Đế Đô không?”

Kì thực hôm nay Hoàng Phủ Ngao gọi hai người tới, cũng để trao đổi chuyện để đứa con bảo bối của y đi học ma pháp. Bây giờ Bàn Long điện cùng Ngự Hoa Viên đại khái cũng không còn gì làm đứa con thấy thích thú.

“Dạ được, bệ hạ.”

Viêm Liệt trả lời.

“Bất quá, Ngũ điện hạ cụ thể muốn học cái gì, còn phải thỉnh Ngũ điện hạ tới học viện kiểm tra mới có thể quyết định.

Duy Khắc Ti bổ sung.

“Được, phiền toái hai vị, ngày mai trăm sẽ bảo Tạt Ân đưa Việt nhi qua.”

“Dạ, bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thiên Phú

Học viện ma pháp Đế Đô của Nam Việt, cùng học viện tổng hợp Đế Á Sĩ của đế quốc Đông Chích, cùng học viện vô quốc gia, do một Ma Pháp Sư từ Tây La mở ra – học viện Khả La, được xưng là tam đại học viện nổi danh của Vân Trạch đại lục.

Trên đại lục, nổi danh nhất là mười ba vị Đại Ma Đạo Sư, mười chín vị Kiếm Thánh.

Trong đó, bốn vị Đại Ma Đạo Sư, năm vị Kiếm Thánh đều có chức vị trong học viện Đế Đô của Nam Việt, dần giáo viên hùng hậu, là học viện đứng đầu trong tam đại học viện của Vân Trạch.

Học viện ma pháp Đế đô hôm nay vẫn như thường ngày, xe ngựa đông nghìn nghịt, đủ loại xe ngựa xa hoa, tuần mã quý giá, nam nữ quý tộc quần áo ngăn nắp, còn một đội ngũ người hầu đi tới đi lui, ai cũng không lưu ý, một đội quân hoàng gia đang hộ vệ một đứa nhỏ 5, 6 tuổi tiến vào học viện.

“Học viện ma pháp Đế Đô vẫn lớn như vậy, hoa lệ như vậy a!”

Tạt Ân cảm khái nói.

“Ta nói Tạt Ân tổng quản a, tật xấu dài dòng của ngươi tới lúc nào mới sửa được a?”

Đội trưởng đội cận vệ hoàng gia——Kiệt Tây – Tháp, trêu chọc không thèm chừa mặt mũi cho Tạt Ân.

“Dài dòng cái gì a? Cái này gọi là cảm khái! Hồi xưa ngay cả lúc ngủ ta cũng mơ được tới đây học, chính là khi đó ta chỉ là một nô lệ, chỉ có thể thỉnh thoảng núp ở một chỗ xa xa nhìn trộm.”

Kiệt Tây thấy Tạt Ân có xu thế dài dòng tiếp, vội vàng đánh gãy hồi tưởng vô chừng mực của hắn.

“Tạt Ân đại tổng quản, ngươi không quên phân phó của bệ hạ đi? Bệ hạ bảo ngươi tới chiếu cố điện hạ chứ không phải tới để hồi tưởng! Đường như điện hạ cũng không thích người dài dòng đâu!”

“Hừ! Không cần ngươi nhắc!”

Tuy nói vậy, nhưng Tạt Ân vẫn ngậm miệng lại, thành thật dẫn đường cho Thanh Việt.

Viện trưởng Đại Ma Đạo Sư hệ hỏa Viêm Liệt, phó viện trưởng Đại Ma Đạo Sư hệ thủy Duy Khắc Ti, bình thường rất hiếm khi thấy mặt, trừ phi bệ hạ tuyên triệu, hoặc là có sự kiện đặc biệt, nếu không đều đứng trong phòng thí nghiệm của mình, hôm nay không ngờ lại xuất hiện, hơn nữa còn tự mình nghênh đón Thánh Việt vào phòng viện trưởng.

Điều này làm Tạt Ân cùng Kiệt Tây rất khó hiểu cùng kinh ngạc. Nên biết là với thân phận của hai vị này, cho dù là bệ hạ tới học viện có thời gian thì ra tiếp chuyện, lúc bận thì nói một tiếng xin lỗi.

Kì thực, dựa vào năng lực cảm giác vô cùng nhạy bén với nguyên tố ma pháp, tri thức uyên bác và kinh nghiệm tích lũy hơn một trăm năm, Viêm Liệt cùng Duy Khắc Ti hôm qua, lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Việt đã có cảm giác rất đặc biệt. Nhưng cụ thể là gì, hai người vẫn chưa thể xác định, theo lòng hiếu kì siêu cường không thể kiềm chế cùng với tinh thần cuồng nhiệt không có giới hạn đối với nghiên cứu, hai người dứt khoát quyết định phải làm rõ chuyện này.

“Điện hạ, đến, đến đây, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Điện hạ muốn uống chút gì không?”

Hai lão nhân vô cùng nhiệt tình, dìu Thanh Việt tới ngồi trên chiếc ghế dài phủ đầy vải bông mềm mại. Táp ân cùng Kiệt Tây để những thủ vệ khác canh giữ bên ngoài, hai người bọn họ theo Thanh Việt vào trong.

“Bắt đầu kiểm tra đi.”

Thanh Việt không muốn ỉ ạch với bọn họ.

“Ách, được, điện hạ.”

Kì thực, hai lão nhân so với bất kì ai càng nôn nóng hơn, Viêm Liệt vội vàng đưa quả cầu thủy tinh kiểm tra ma lực đã chuẩn bị sẵn đặt trên bàn đặt vào tay Thanh Việt.

“Điện hạ, chúng ta kiểm tra ma lực trước. Hai tay cầm chặt quả cầu thủy tinh, nhắm mắt lại, làm rỗng đầu óc là được.”

Hai lão nhân dặn dò xong liền không chớp mắt chăm chú quan sát quả cầu thủy tinh trong tay Thanh Việt.

Ước chừng khoảng nửa phút, quả cầu trong tay Thanh Việt bắt đầu phát ra hào quang màu vàng chói mắt, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì, quả cầu biến thành màu đen như mực, dường như thấy vậy vẫn chưa đủ kích thích, một loạt hào quang đỏ, xanh, lục, lam, xanh lá, vàng, đủ loại hào quang xuất hiện trong quả cầu thủy tinh, quang mang 7 sắc không ngừng lóng lánh, đại não mọi người trực tiếp lâm vào trạng thái choáng váng.

Một hồi lâu không có ai phản ứng, Thanh Việt mắt kiên nhẫn mở mắt ra.

Lưu quang lóng lánh kì dị trong đôi mắt, cùng 7 sắc quang mang lấp lánh trong quả cầu thủy tinh tương tự nhau, lúc này hai lão nhân lập tức hiểu ra, vì cái gì lúc thấy ánh mắt Ngũ điện hạ, trừ bỏ kinh diễm còn có cảm giác kì dị. Bởi vì đôi mắt lóng lánh màu lưu ly 7 sắc kia hết như màu sắc của các loại nguyên tố ma pháp.

“Toàn bộ..... toàn bộ..... hệ ma pháp..... duy..... duy.....”

Tự nhận là đã trải qua vô số trường hợp, Viêm Liệt xử sự lúc nào cũng bình tĩnh, lúc này đang lắp bắp túm lấy tay áo Duy Khắc Tư, bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Mau, đi thông tri bệ hạ tới đây, chuyện này giữ bí mật trước, chờ bệ hạ tới rồi định đoạt.” Thời khắc mấu chốt vẫn có thể bình tĩnh, thân là Đại Thần ngoại giao, tâm lí của Duy Khắc Ti vẫn rất vững vàng. Nói xong, Duy Khắc Ti làm hai câu chủ thủy cầu thuật, Táp Ân cùng Kiệt Tây đang đại ra lập tức thanh tỉnh, tiếp đó lại làm tiếp băng trụ thuật làm hai người hoảng sợ lao như bay ra ngoài.

“Oa ha ha.....”

Duy Khắc Ti bị tiếng cười kinh dị của Viêm Liệt dọa tới mức sợ run.

“Điện hạ nhất định là Tinh Linh Vương chuyển thế, không..... không không, chính là Tinh Linh Vương cũng rất hiếm có hai nguyên tố ma pháp quang minh cùng hắc ám a!!! Oa ha ha..... toàn hệ a! Toàn hệ ma pháp a!!!”

Duy Khắc Ti vội vàng quăng cho Viêm Liệt một cái băng đồng thuật, sợ lão không chịu nổi kích thích.

“Kiểm tra xong chưa? Sao lại cao hứng như vậy?”

Hiện tại ở nơi này, đại khái cũng chỉ có Thanh Việt tỉnh táo nhất.

“Điện hạ, có lẽ ngài còn chưa biết, trước tiên nói tới hai nguyên tố quang minh cùng hắc ám, này cơ hồ là độc quyền của hai tộc Thần Ma, nhân loại rất hiếm khi sở hữu nguyên tố này. Chính là cũng có vài người có thiên phú ma pháp có được, nhưng chỉ là một trong vạn người. Có được hai loại, thậm chí trời sinh sở hữu ba loại nguyên tố lại càng hiếm hơn. Từ xưa tới nay, trên đại lục ghi chép lại người sở hữu nhiều loại nguyên tố ma pháp nhất tới giờ cũng chỉ được 4 loại, chưa từng nghe nói có người có được toàn hệ ma pháp.”

Duy Khắc Ti cố gắng khắc chế tình tự kích động, kiên nhẫn giải thích cho Thanh Việt.

“Hơn nữa, nếu có thiên phú sở hữu nhiều loại nguyên tố ma pháp, nhưng không có sức mạnh khổng lồ chế ma lực thì cũng không có đạt được nhiều thành tựu. Nhưng theo tình trạng của quả cầu thủy tinh lúc điện hạ kiểm tra, theo cường độ quang mang phát ra có thể đoán được lực khổng lồ chế nguyên tố ma pháp của điện hạ, theo ta thì không ai bằng được. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy nhất định không thể tin được.”

“Nói như vậy, sau này ta sẽ rất lợi hại?”

Mặc dù thời khắc kiểm tra có chút khó chịu, nhưng Thanh Việt rất hài lòng với hết quả.

“Tư chất của điện hạ tuyệt đối không có vấn đề, bất quá.....”

Duy Khắc Ti nhìn về phía Viêm Liệt đã tỉnh táo lại, hai lão cáo già lập tức có chung nhận thức.

Viêm Liệt bật người tiếp lời.

“Điện hạ a, ngài cũng biết, phàm là bất kì người thành công nào trên đại lục này, bọn họ đều có một điểm chung——một lão sư giỏi! Người có thiên phú như điện hạ lại càng không thể không có một lão sư giỏi!”

Duy Khắc Ti cũng vội vàng bổ sung.

“Đúng vậy điện hạ, ngài xem ta cùng Viêm Liệt, ma pháp của chúng ta trên đại lục cũng là số một số hai, không phải khoe khoang, chúng ta.....”

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo tới, trực tiếp đánh gãy lời hai lão nhân đang cố sức diễn thuyết. Y mới vừa thương nghị chính sự xong, còn chưa kịp quay về Bàn Long điện đã thấy Tập Ân cùng Kiệt Tây đỏ đầy mồ hôi, vội vàng vàng chạy tới, lắp bắp nói suốt nửa ngày mới hiểu được.

“Phụ hoàng.”

Thanh Việt lập tức nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngạo, hai lão nhân dài dòng hết nửa ngày, bé đã sớm không chịu nổi.

Hoàng Phủ Ngạo thấy biểu tình Việt nhi, biết đứa con bảo bối đang bức bối, nhẹ nhàng xoa lưng Thanh Việt, để bé con thoải mái một ít.

“Bệ hạ, ngài xem.....”

“Tập Ân cùng Kiệt Tây đã nói qua với trẫm, chuyện này thỉnh hai vị tạm thời giữ bí mật.”

“Như vậy, bệ hạ, về chuyện lão sư của điện hạ.....”

“Ách, việc này không gấp, không phải có hai vị sao?”

Hoàng Phủ Ngạo nói lời này làm hai lão nhân lập tức cười hăm hở.

“Chi tiết cụ thể, hai vị cứ thương nghị với nhau, có kết quả thì tiến cung nói cho trẫm biết, trẫm một mình phải về cung.”

Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt vội vàng chạy khỏi hai lão nhân dài dòng không có điểm dừng, như ông thấy mặt này

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chết Tử 1

Hoàng cung Đông Chích, Trục Nhật điện.

Trên long sàng hoa lệ khổng lồ, một thiếu niên trần trụi đang nằm, mái tóc đen thật dài óng mượt xõa tung, lót dưới làn da trắng nõn, tựa như được tạo thành từ bạch ngọc. Cơ thể thiếu niên run rẩy khe khẽ, không biết vì thời tiết lạnh lẽo hay vì sợ hãi.

Ngồi bên cạnh thiếu niên là một nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu tím. Mái tóc vàng óng mượt, đôi mắt xanh biếc, nam tử này thoạt nhìn có cảm giác đẹp đẽ quý giá mà thanh đạm, đây chính là hoàng đế Đông Chích——Đông Ly Trần.

Ngón tay thon dài của Đông Ly Trần thường thức mái tóc dài của thiếu niên, tay kia thì nhẹ nhàng lướt theo mi, mắt, mũi, cánh môi, ánh mắt ngày thường luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng, giờ phút này tràn ngập ôn nhu, như trước mặt mình chính là trần bảo vô giá.

“Giống, thực sự rất giống, tóc đen, mắt đen, ngay cả lông mi, cái mũi, cánh môi đều có phần tương tự. Ha ha, trẫm đã quên mất, cơ thể người chảy dòng máu của y, lớn lên giống y cũng là chuyện bình thường.”

Theo khoảng cách ngày càng gần của Đông Ly Trần, thiếu niên càng run rẩy nhiều hơn, hàng mi thật dày cũng không thể che dấu ánh mắt đen láy tràn ngập sợ hãi.

Thấy ánh mắt sợ hãi của thiếu niên, gương mặt tuấn đạt của Đông Ly Trần hiện lên một mặt cười tà ác, kéo cậu tới trước mặt, một ngụm hung hăng cắn lên vai thiếu niên.

Thiếu niên ăn đau, cũng không dám kêu ra tiếng, bởi vì theo những gì đã trải qua cậu hiểu được, trước mặt nam nhân này, cầu xin tha thứ, khóc lóc, thậm chí là hơi biểu hiện nhút nhát một chút sẽ càng bị tra tấn kinh khủng hơn.

Đông Ly Trần cắn một ngụm vẫn chưa hết giận, lại một ngụm cắn lên cổ thiếu niên, cắn tới chảy ra máu mới thả cậu lại xuống giường. Hai tay thiếu niên nắm chặt chân đơn, không dám biểu hiện ra thống khổ cùng sợ hãi.

“Vi cái gì sợ hãi? Không được dùng ánh mắt tương tự như y mà làm ra vẻ mặt hoảng sợ này! Y tới giờ không hề biết sợ, năm ấy bị người ta đưa tới Đông Chích làm chất tử, y cũng giống như người, chỉ có 13 tuổi. Đại điện có rất nhiều người, chỉ có mình y cô độc đứng ở chính giữa, không chút khiếp đảm, ngẩng cao đầu, bước vào trong trong khí thế cao cao tại thượng, giống như tất cả chúng ta đều phải phủ phục dưới chân y. Ánh mắt như vậy, cả đời ta cũng không quên. Cho dù sau đó bị người ta lăng nhục, đánh đập, y cũng chưa bao giờ khóc, cũng không khuất phục.”

Nghĩ tới người kia Đông Ly Trần lại bùng lên cơn giận dữ, đột nhiên bóp cổ thiếu niên.

“Rõ ràng là máu huyết của y, vì cái gì lại không giống!”

Thiếu niên vô lực gãy dựa, muốn sống sót, hô hấp ngày càng khó khăn, cậu cảm thấy có lẽ như vậy chết đi cũng không tồi. Ngay lúc thiếu niên nghĩ rằng mình sắp chết, Đông Ly Trần lại buông lỏng tay đang bóp chặt cổ cậu, lại giống như lúc đầu ôn nhu vuốt ve, ôn nhu thì thầm.

“Nếu y giống như người thì thật tốt, nếu y nghe lời như người thì thật tốt biết bao!”

Đông Ly Trần cúi đầu, bắt đầu hôn tóc thiếu niên, ánh mắt, cái mũi, cánh môi, càng ngày càng điên cuồng, nụ hôn biến thành gặm cắn, vuốt ve thành chà đạp, giống như một con dã thú đói khát, bất cứ lúc nào cũng có thể xé toạc con mồi. Thiếu niên chỉ có thể nhắm mắt lại, bất lực thừa nhận.

“Bệ hạ, thái tử điện hạ có chuyện quan trọng, cầu kiến.”

Người hầu quý gối ngoài cửa bẩm báo, trong thời gian này, địa điểm này, có chút đột ngột.

“Ác? Nó thật biến chọn thời cơ, đúng là rất có ý tứ. Được rồi, bảo nó tới nội điện hầu đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Đông Ly Trần đứng dậy chỉnh lí quần áo, áp sát bên tai thiếu niên nhẹ giọng nói.

“Trẫm ra ngoài xem thử, đứa con của trẫm lại có chủ ý cứu người, người ngoan ngoãn nằm ở đây, chờ trẫm về.”

Lời nói của Đông Ly Trần làm trái tim thiếu niên siết chặt, tuy cố gắng làm ra vẻ không có việc gì, nhưng cơ thể không khống chế được mà run rẩy đang tiết lộ bí mật của cậu.

Đông Ly Trần lại hung hăng cắn lên môi thiếu niên một chút mới rời đi.

Chờ nam tử rời khỏi tầm điện, thiếu niên mới hé mở đôi mắt vì nhiễm đầy nước mắt mà trở nên trong suốt, cuộn mình, cúi đầu nức nở.

Bên trong nội điện.

Một thiếu niên 15, 16 tuổi, có chút nôn nóng tiêu sái đi tới.

Người này chính là thái tử Đông Chích——Đông Mộc Vân. Đông Mộc Vân giống hệt phụ hoàng hắn, tóc vàng và đôi mắt xanh biếc. Bất quá, ánh mắt hắn không lạnh lẽo như phụ hoàng, có màu ngọc bích nhân nhật, tinh thuần như hai viên ngọc mắt mèo không hề có tạp chất, làm người ta có cảm giác đáng yêu lại thân thiết.

“Mộc Vân có chuyện gì, trẫm đã muốn ngủ rồi còn la hét muốn gặp trẫm.” Đông Ly Trần không muốn nói nhiều, vào nội điện liền trực tiếp hỏi, dựa người ngồi trên nhuyễn thất, nhìn không ra cảm xúc.

“Nhi thần..... bái kiến phụ.... hoàng.”

Đông Ly Trần không để Đông Mộc Vân có chút cơ hội nào để bình tĩnh, giọng điệu như vậy làm hắn càng khản trương hơn.

“Dạ..... là như vậy, lần này..... tam đại học viện ti thí ma vũ, chỉ còn một tháng sẽ..... cử thành ở nước ta, nhi thần.....”

“Chuyện này sao? Không phải trẫm đã giao cho người xử lý sao?”

Đông Ly Trần hiển nhiên không có hứng thú với đề tài này, xem ra đứa con này không tìm được cái cớ nào thú vị.

“Là vậy, bởi vì mỗi lần thí..... các nước khác đều có quốc vương tới xem, nhi thần.....”

“Nếu người hỏi trẫm, học viện nên ti thí thế nào, tiếp đãi các quốc vương ra sao thì trực tiếp đi tìm thừa tướng thương nghị, trẫm không muốn nói tới việc này, được rồi, trẫm có chút mệt mỏi, người trở về đi.”

Đông Mộc Vân thấy phụ hoàng quay người muốn về nội điện, dưới tình thế cấp bách cũng không tìm biện pháp nữa, trực tiếp nắm lấy ống tay áo Đông Ly Trần, quý xuống đất. Vừa khéo một cái kéo này phát hiện trên ống tay áo Đông Ly Trần nhiễm nhiều vết máu. Vết máu này..... vết máu..... Đông Mộc Vân cảm thấy đầu óc mình ong ong, lúc này cũng quên bèn đi nỗi khiếp đảm khi đối mặt với phụ hoàng.

“Phụ hoàng, cầu xin ngài tha cho Minh Khê đi! Cậu ta vẫn còn bệnh, phụ hoàng cầu ngài!”

“.....”

Thấy Đông Ly Trần không nói gì, Đông Mộc Vân lại vội vàng mở miệng.

“Phụ hoàng, Minh Khê mặc dù nói thế nào cũng là hoàng tử Nam Việt, ngài không thể đối xử với cậu ta như vậy!”

“Hừ, bất quá chỉ là một tên chất tử từ Nam Việt mà thôi.”

“Tuy nói là chất tử, nhưng chúng ta cũng có chất tử ở Nam Việt, chúng ta đối xử với chất tử Nam Việt như vậy, lỡ như họ biết, chất tử của chúng ta cũng sẽ.....”

“Không phải người đi thi khăn trương cái gì, nếu bị đưa đi làm chất tử, vĩnh viễn không thể quay về, sinh lão bệnh tử với quốc gia mình không còn liên quan.”

“Ai nói không thể quay về! Hoàng đế Nam Việt hiện tại không phải.....”

Đông Mộc Vân vội vàng nói mà không suy nghĩ, hoàn toàn quên mất đây là cấm kỵ của Đông Ly Trần, còn chưa nói hết đã bị Đông Ly Trần đá một cước văng ra xa.

“Cút.”

Bỏ lại một chữ này, Đông Ly Trần không hề quay đầu lại bỏ đi.

Cổ họng tanh mùi máu, lực phủ ngũ tạng đau đớn, nhớ tới ánh mắt âm trầm của phụ hoàng khi nãy, Đông Mộc Vân rung mình. Làm sao bây giờ? Hắn vốn định cầu tình cho Minh Khê, hiện tại lại càng hồng bét hơn nữa. Hắn chọc giận phụ hoàng, phụ hoàng nhất định lại dồn hết tức giận lên người Minh Khê! Làm sao bây giờ? Hắn thực vô dụng, rõ ràng muốn bảo hộ Minh Khê, chính là hiện tại.....

“Phụ hoàng, cậu ta không phải người kia! Cho dù bất ép thế nào cậu ta cũng không thể trở thành người kia được!!! Phụ hoàng.....”

“Phụ hoàng, tha cho cậu ta đi!”

“Cậu ta vẫn còn đang bệnh!!”

“Minh Khê..... thực xin lỗi, ta thật vô dụng.....”

“Đều là lỗi của ta, Minh Khê.....”

Nội điện trống rỗng, chỉ còn một mình Đông Mộc Vân quỳ rạp trên mặt đất, bất lực bi thương

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chất Tử 2

Đông Mộc Vân tập tễnh bước ra khỏi Trục Nhật điện, không quay về tầm điện của mình, theo kí ức vô thức từng bước rong ruổi trong hoàng cung rộng lớn.

Năm ấy, Đông Mộc Vân 13 tuổi.

Trên đại lục nam tử phải tròn 20 mới được tính là trưởng thành, nhưng đối với hoàng tộc, 13 tuổi đã có thể bắt đầu học tập chính sự, mà nhiệm vụ đầu tiên của hắn chính là tiếp đãi chất tử tới từ Nam Việt. Nam Việt là một nước cường thịnh, dồi dào, là đế quốc duy nhất trên Văn Trạch đại lục có thể chống lại Đông Chích đế quốc. Vì thế, cho dù chỉ là hoàng tử Nam Việt bị đưa tới làm chất tử, Đông Chích cũng cần tiếp đón thật tốt, ít ra ngoài mặt chính là vậy.

Nghe nói, hoàng tử Nam Việt kia cũng giống hắn, mới 13. Còn nghe nói, nước Nam Việt là cam lộ từ trên núi chảy xuống dưỡng ra toàn mỹ nhân, nữ tử Nam Việt xinh đẹp, nam tử thì tuấn tú. Đông Mộc Vân rất hiếu kỳ, không biết diện mạo hoàng tử Nam Việt thế nào, có phải thật sự là nước Nam Việt có nước cam lộ chảy xuống hay không?

Ngày đó, hắn mang theo người hầu đứng ngoài cửa cung nghênh đón, đội ngũ Nam Việt đã tới, chính là hắn đợi thật lâu cũng không thấy hoàng tử Nam Việt xuống xe ngựa. Hừ, đã tới Đông Chích còn kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ muốn hắn tự mình tới thỉnh sao, Đông Mộc Vân hừ lạnh trong lòng. Cũng mau, lúc Đông Mộc Vân đã nhẫn tới cực hạn, xe ngựa Nam Việt cũng mở cửa, hai người hầu đỡ một thiếu niên áo trắng bước xuống.

Quần áo thuần một màu trắng càng làm nổi bật mái tóc đen, tóc đen của thiếu niên. Đông Mộc Vân phát hiện, hoàng tử Nam Việt hoàng toàn bất đồng với tướng tượng của hắn. Thiếu niên chậm chậm tới gần, Đông Mộc Vân mới thấy rõ cơ thể thiếu niên đang run rẩy. Đông Mộc Vân vừa thấy đã hiểu, hóa ra không phải cậu ta kiêu căng gì mà là bị dọa sợ.

“Xin chào.....ta.....gọi là Hoàng Phủ Minh Khê.....là....đại hoàng tử Nam Việt.....”

Âm thanh thiếu niên rất nhỏ, nếu không chú ý sẽ không nghe rõ. Ánh mắt ướt sũng có chút đỏ ửng, hiển nhiên đã khóc.

Đông Mộc Vân kinh ngạc phát hiện, người này giống mình, sinh ra trong hoàng tộc nhưng lại có đôi mắt trong suốt sạch sẽ như nai con, không có chút nhiễm bụi. Làm người ta có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư qua ánh mắt cậu. Ánh mắt thể hiện sự bất an, sợ hãi vì hoàn cảnh xa lạ ở Đông Chích, nhưng cũng có chút mong chờ vào cuộc sống tương lai.

“Xin chào, ta gọi là Đông Mộc Vân, thái tử Đông Chích.”

Đông Mộc Vân mỉm cười với thiếu niên, ngay cả hắn cũng rất kinh ngạc, cư nhiên hắn còn có thể mỉm cười chân thành như vậy.

Sau đó, Đông Mộc Vân thường xuyên tới Minh Huy điện của Hoàng Phủ Minh Khê, thích cậu dùng ánh mắt sạch sẽ kia nhìn mình, thích cậu dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện với mình, thích nhìn nụ cười xa xăm, đơn thuần của cậu.

Vốn cứ như vậy trôi qua, mãi tới một ngày——sinh nhật 14 tuổi của Hoàng Phủ Minh Khê.

Đông Mộc Vân nói với Minh Khê, hắn đã chuẩn bị quà cho cậu, giấu ở ngự hoa viên, ở đó có đề sẵn gợi ý, bảo Minh Khê tự mình đi tìm, tìm được rồi quà sẽ là của Minh Khê.

Minh Khê tuy rằng sợ hãi ra ngoài, nhưng nghĩ là món quà sinh nhật đầu tiên Đông Mộc Vân tặng mình, cũng gật đầu đáp ứng.

Chờ Minh Khê rồi đi, Đông Mộc Vân lấy quà sinh nhật cho Minh Khê đặt lên bàn, kì thực hoa viên có một tờ giấy viết rằng ‘lễ vật của người ở trên bàn’. Hắn bảo Minh Khê đi tìm quà, bởi vì thấy lá gan Minh Khê quá nhỏ, ngay cả bên ngoài Minh Huy điện cũng không dám ra, làm vậy chỉ rèn luyện chút can đảm cho cậu mà thôi.

Đông Mộc Vân không ngờ, hắn bảo Minh Khê xuất môn, thứ tìm thấy không phải tờ giấy mà là ác mộng.

Đợi thật lâu cũng không thấy Minh Khê quay về, Đông Mộc Vân còn khi dễ cậu ngọc không tìm được mảnh giấy, mãi tới khi trời sắp tối, Đông Mộc Vân rốt cuộc ngồi không yên chạy ra ngoài tìm cậu.

Mảnh giấy giấu trong ngự hoa viên vẫn còn, nhưng không thấy bóng dáng Minh Khê. Đông Mộc Vân có chút nóng nảy, tìm khắp hoa viên cũng không thấy, Đông Mộc Vân vội vàng chạy về Minh Huy điện tìm, ở đó cũng không có, lại ra lệnh bọn thị vệ tản ra tìm ở xung quanh Minh Huy điện và ngự hoa viên, như vẫn không hề thấy bóng dáng Minh Khê.

Đông Mộc Vân lo lắng tìm suốt một đêm, thẳng tới sáng hôm sau.

Minh Khê đã trở lại.

Minh Khê bị hai gã hầu cận bên người phụ hoàng bọc trong chăn đơn nâng về.

Thân thể bên dưới lớp chăn không có chỗ nào lạnh lặn, khắp nơi là hôn ngân xanh tím, đầu răng, vết máu loang lổ. Đông Mộc Vân run rẩy ôm Minh Khê vào lòng, Minh Khê cuộn người, nhắm mắt không nói lời nào, chỉ không ngừng rơi lệ.

Khi đó Đông Mộc Vân, chưa bao giờ thống hận mình đến vậy.

Từ đó về sau, Minh Khê rất ít cười, ánh mắt xinh đẹp chỉ còn trống rỗng. Người hầu cận của phụ hoàng cứ mang Minh Khê đi, người Minh Khê toàn là thương tích, cứ bị thương mãi, cho dù lành lại bị tiếp.....

Đông Mộc Vân theo kí ức chậm rãi bước đi, không biết qua bao lâu, ngẩng đầu nhìn cảnh sắc xung quanh, mới phát hiện mình bất tri bất giác lại đi tới Minh Huy điện của Minh Khê, hắn cảm thấy lồng ngực đau nhói, phun ra một ngụm máu tươi. Chậm rãi đi tới phòng Minh Khê, nằm lên giường cậu, nghĩ tới mình chỉ có thể tro mắt nhìn Minh Khê chịu khổ, lại càng bất lực, lồng ngực lại càng đau đớn, ho khan, lại phun ra một ngụm máu.

Giống hệt như dĩ vãng, khi trời sáng, Minh Khê lại bị nâng về.

“Minh Khê.....Minh Khê.....”

Đông Mộc Vân vội vàng tiếp được Minh Khê bị đặt trên mặt đất đã sắp ngã ụp xuống.

Hai người hầu đưa Minh Khê về, thấy thái tử điện hạ ở trong này cũng không nói gì nhiều, làm lễ xong vội vàng rời đi.

“Minh Khê, người thế nào? Để ta xem xem.....”

Đông Mộc Vân lo lắng ôm Minh Khê tới giường.

Minh Khê thấy giọng điệu Đông Mộc Vân kiên quyết, nhìn gương mặt không còn chút huyết sắc của hắn, cũng không cự tuyệt, tùy ý Đông Mộc Vân kiểm tra cho mình, suy yếu đến mức ngay cả ánh mắt cũng không mở được.

Thân thể nguyên bản trắng nõn, non mềm, trừ bỏ những dấu hôn ngân xanh tím mỗi lần lưu lại, dấu răng nhiễm máu, lúc này còn có dấu cháy đen từ bàn ủi sắt, còn có vết roi bạt máu, hạ thể lại vô cùng thâm, bây giờ vẫn còn rướm máu. Lúc này Minh Khê hết như một con búp bê vải bị người ta chà đạp xong vứt bỏ.

Đại não Đông Mộc Vân choáng váng, nuốt vội ngụm máu tanh tươi trong miệng, cố gắng khắc chế tình tự của mình, không để Minh Khê thấy khổ sở.

“Minh Khê..... thương.....Ta, ta đi tìm y sư đến.....”

Đông Mộc Vân không ngờ mình vẫn không thể khống chế được mà ghen ngào, sợ kích thích Minh Khê liền cuống quýt đứng chạy chạy ra ngoài.

“Đừng..... đi.....”

Tiếng nói vốn trong trẻo đã trở nên khàn khàn, Minh Khê dùng hết khí lực mới giữ được ống tay áo Đông Mộc Vân.”

“Đừng... kêu..... y sư..... ta không.... muốn bị người khác..... thấy hình dáng này.....”

“Minh Khê.....”

Đông Mộc Vân rút cuộc không khống chế được, ghen ngào ôm Minh Khê vào lòng, giống như chỉ có vậy mới làm cả hai bớt đau một ít.

“Chính là.....Minh Khê.... bị thương rất nặng.....”

“Không.....sao.....sẽ tốt!”

Minh Khê trước kia không bao giờ nghĩ tới, mình cũng có lúc kiên cường, cho dù bị như vậy cũng muốn tiếp tục sống sót.

“Thực xin lỗi, Minh Khê, đều là lỗi của ta..... là ta sai.....”

Đông Mộc Vân thống khổ nỉ non bên tai Minh Khê.

“Minh Khê, ta nhất định sẽ để ngươi rời khỏi nơi này.....Minh Khê phải cố gắng sống tốt... hãy tin tưởng ta một lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hồi ức

Bàn Long điện, ôn tuyền.

Tinh thạch ma pháp long lánh quang mang màu da cam chiếu sáng bề nước tràn ngập hơi sương, đặc biệt ẩm áp, nhu hòa.

Hoàng Phủ Ngao ngồi trên chỗ nước cạn, để Thanh Việt ngồi trên người mình, trong tay là hương lộ, nhẹ nhàng chà xát mái tóc bạch kim mềm mượt của bé con, Thanh Việt cũng học theo bộ dáng Hoàng Phủ Ngao, bàn tay bé xú lấy hương lộ, bôi lung tung lên mái tóc đen của y.

Hoàng Phủ Ngao tùy ý Thanh Việt làm rối mái tóc của mình, y có thể cảm nhận được tâm tình đứa con bảo bối rất tốt. Sau thí nghiệm ở học viện trở về, Thanh Việt vẫn luôn rất cao hứng, ánh mắt lóe sáng, khóe miệng cũng nhếch lên.

“Việt nhi hôm nay rất vui sao?”

“Àn.”

“Sao lại cao hứng như vậy? Vì kết quả thí nghiệm sao, Việt nhi có được sức mạnh cường đại sao?”

“Àn.”

Thanh Việt không chút để ý trả lời, cố gắng dùng hương lộ xoa thành bọt biển trên mái tóc đen của Hoàng Phủ Ngao.

“Việt nhi rất muốn có được sức mạnh cường đại sao?”

“.....”

Vấn đề của Hoàng Phủ Ngạo làm Thanh Việt có chút nghi hoặc.

“Ở bên người phụ hoàng, có phụ hoàng bảo hộ, Việt nhi vẫn không có cảm giác an toàn sao?”

Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt vào lòng, nâng cằm bé lên, để bé nhìn thẳng vào mắt mình, nghiêm túc hỏi.

“Hay là, Việt nhi không muốn phụ hoàng bảo hộ?”

Thanh Việt nhủ mi, thật sự suy nghĩ vấn đề của Hoàng Phủ Ngạo.

“Việt nhi chính xác không muốn phụ hoàng bảo hộ, Việt nhi.....”

Thanh Việt còn chưa nói xong đã cảm thấy cánh tay đang ôm mình siết chặt hơn.

“Phụ hoàng.....?”

“Như vậy, Việt nhi muốn cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạo bình tĩnh hỏi, tất cả tình tự đều dấu đi thật kín, nghe ra không có chút biến hóa nào. Nhưng Thanh Việt có thể thông qua đôi mắt tựa như vô tình kia, thâm thúy đen láy như đêm không trăng, nhìn ra được, phụ hoàng của bé đang khổ sở, như tâm nguyện mình mong chờ đã lâu, mắt thấy đã sắp thực hiện được rồi lại đột nhiên biến mất.

Thanh Việt rất không thích vẻ mặt hiện tại của Hoàng Phủ Ngạo, tình tự nôn nóng bắt đầu dâng lên trong lòng.

“Việt nhi không muốn phụ hoàng bảo hộ, Việt nhi muốn mình có được sức mạnh cường đại, như vậy không cần khuất nhục, hèn mọn dựa theo ý người khác mà sống, vận mệnh của mình nếu không thể nắm trong tay.....”

Một căn phòng tối đen, lạnh lẽo, ngay cả cửa sổ cũng không có, không thể nhìn thấy bầu trời, ánh mặt trời âm ảm, thậm chí một ngọn gió nhẹ cũng không có-trong căn phòng đó, giam giữ một đứa bé vừa tròn 5 tuổi, đứa bé không ngừng khóc, bắt lực cầu xin..... bị nhốt trong gian phòng tối đen không phân biệt ngày đêm kia suốt 10 năm.

Thanh Việt dường như lại nhớ tới căn phòng hắc ám đó, trái tim dần dần bị nó ăn mòn trở nên hắc ám, lạnh lẽo.

Nơi đó không có gió, không có ánh sáng, chỉ có một bé con mới 5 tuổi, căn phòng không có âm thanh chìm ngập hắc ám đáng sợ.

Lúc mới bắt đầu, bé con sợ tối, không ngừng khóc lóc cầu xin ông nội, thúc thúc thả bé ra ngoài. Khóc một liên tục vào góc phòng ngủ thiếp đi, tỉnh lại lại cầu xin, sau đó lại khóc. Cứ như vậy suốt vài ngày, bé con rốt cuộc hiểu được, ông nội và thúc thúc sẽ không thả bé ra ngoài. Bé con không khóc nữa, cũng không cầu xin, im lặng cuộn mình trong góc phòng, tịch mịch tùy ý thời gian trôi qua.

Lúc bé con sắp bị hắc ám trong căn phòng âm lãnh, tịch mịch làm phát điên thì có người bỏ một ít gà con, thỏ con vào phòng. Nhìn nhóm động vật bé xíu đầy lông mao mềm mại, bé con cô độc, đầy bất lực lập tức xem bọn nó như trân bảo, là bạn bè của mình, cẩn thận chăm sóc chúng. Bé nói chuyện với chúng, cùng chơi, cùng ăn, cùng ngủ, gương mặt non nớt của bé con cuối cùng cũng có lại nụ cười, đó là nụ cười của hi vọng.

Chính là, lúc gà con, thỏ con lớn lên, chúng nó ăn ngày càng nhiều, mà thức ăn mỗi ngày đưa tới cho bé không vì nhóm thú này mà gia tăng, bé con không nỡ để chúng chịu đói vì thế bé bắt đầu tiết kiệm thức ăn, ngày ba bữa đôi thành hai, thức ăn còn lại để phân cho bọn nó.

Dần dần, gà con, thỏ con ăn ngày càng nhiều, bé con lại từ hai bữa thành một bữa một ngày, thậm chí có ngày còn nhịn đói. Nhưng dù vậy bé con bị ai phát hiện, số thức ăn mà bé cố gắng, nhẫn nhịn chịu đói để tích từng chút một đối với đám bạn của bé mà nói vẫn thiếu đến đáng thương, bé chỉ có thể tro mắt nhìn chúng nó ngày càng ít, từng con từng con đói mà chết, bất lực. Nụ cười trên mặt bé con không còn nữa, loại cảm giác hi vọng vụt đến rồi trong tay mình từng chút tan vỡ, làm trái tim bé con cũng ngày càng đau đớn hơn, ngày càng tuyệt vọng.

Sau đó lại có một con chó đói khát bị bỏ vào phòng tối.

Con cầu kia đối với người trưởng thành mà nói không tính là gì, nhưng với một đứa bé chỉ cao ngang gối nó mà nói, vô cùng đáng sợ. Vì không để con đại cầu đói khát kia tổn thương mình và đồng bọn, bé con mỗi ngày đều phải ném một nửa phần thức ăn cho nó, chính là chút xíu ấy đối với nó vẫn quá ít, lúc nó quá đói sẽ cắn chết một vài con gà con, thỏ con còn sót lại của bé con, ăn tươi.

Không tới 5 ngày, gà con, thỏ con của bé đã bị đại cầu lần lượt ăn sạch sẽ, bé con nhào tới can lại bị cắn tới thương tích đầy mình. Đã không còn gà con, thỏ con, đại cầu đã quen ăn thịt tươi đói khát từng ánh mắt đỏ rực về phía bé con, bé con bởi vì lâu ngày không ăn đủ dinh dưỡng bồi bổ thể lực, chỉ có thể suy yếu dựa vào góc tường.

Lúc có người ném một con dao găm vào phòng tối, bé con rốt cuộc hiểu được, bất luận là con cầu đói khát này hay gà con, thỏ con đáng yêu, trong căn phòng tối đen này, chúng nó chẳng qua chỉ tranh giành thức ăn với mình, là địch nhân tranh đoạt cơ hội sống sót. Chỉ có thể giết chúng nó, bắt chúng nó thành thức ăn, chứ không thể xem là bằng hữu.

Vô luận là thứ gì bỏ vào phòng tối, nếu muốn sống sót phải giết hết.

Đúng vậy, muốn sống sót, bé con chưa bao giờ khao khát được sống như vậy.

Những ngày kia đã dạy bé cái gì là khuất nhục, cái gì là sợ hãi, cái gì là tuyệt vọng, cái gì là bi thương, cái gì là tàn nhẫn, cái gì là oán hận chính người thân của mình, nhất định vì những hành động hôm nay mà bắt bọn họ trả cái giá xứng đáng!

Sau đó, phòng tối lại bị thả vào một con đại xà, dã thú, thậm chí còn có người sống, chỉ cần tiến vào phòng tối, bé con sẽ không chút do dự giết chết.....

Trong ăn phòng hắc ám, vĩnh viễn chỉ có tàn sát, máu tươi, bóng tối và lạnh lẽo.....

“Việt nhi, sao vậy, Việt nhi.....”

Bộ dáng như đang trong mộng của Thanh Việt làm Hoàng Phủ Ngao vô cùng bất an.

Ai.....ai gọi..... ‘Việt nhi’..... ‘Việt nhi’ đúng rồi, ‘Việt nhi’ mới là tên của bé.

“Phụ.....phụ hoàng.....”

Là phụ hoàng đang gọi bé!

Nghe thấy tiếng gọi của Hoàng Phủ Ngao, đôi mắt Thanh Việt có chút hồng hồng, vì âm thanh của Hoàng Phủ Ngao mà trở nên thanh minh hơn. Thấy Hoàng Phủ Ngao lo lắng vì mình, tình tự hắc ám, lạnh lẽo, khát máu trong lòng Thanh Việt chậm rãi nhạt đi.

Thanh Việt học theo động tác trước kia Hoàng Phủ Ngao an ủi mình, áp trán mình lên trán Hoàng Phủ Ngao.

“Phụ hoàng, một ngày nào đó, Việt nhi có thể bảo hộ phụ hoàng.”

“Việt nhi muốn bảo hộ..... phụ hoàng?”

“Ân, phụ hoàng là người quan trọng nhất của Việt nhi, người quan trọng nhất của Việt nhi đương nhiên phải do Việt nhi tự mình bảo hộ.”

Hoàng Phủ Ngao chưa bao giờ nghĩ rằng Thanh Việt sẽ trả lời như vậy.

Thanh Việt nói đương nhiên, lại không biết Hoàng Phủ Ngao vì nghe thấy những lời này của bé mà vui sướng cỡ nào.

“Việt nhi nói thật sao?”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngao ôm chặt Thanh Việt vào lòng ngực, cảm giác trên đỉnh đầu bé.

“Như vậy, trước khi Việt nhi có thể bảo hộ phụ hoàng, để phụ hoàng bảo hộ Việt nhi, được không?”

“Ân.”

Thanh Việt trịnh trọng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đại Ma Đạo Sư

Bàn Long điện, thư phòng Hoàng Phủ Ngao.

Hoàng Phủ Ngao nhàn nhã ngồi tựa vào nhuyễn tháp, thích thú nhìn bốn lão nhân không ngừng tranh luận bên dưới. Bốn lão nhân này vừa thấy mặt nhau đã bắt đầu công kích. Mới đầu, Hoàng Phủ Ngao vì phải xem xét số công văn lĩnh chủ các nơi đưa tới nên cũng lười để ý, để bọn họ ngời ngời ta ta, ai ngờ bây giờ công văn đã xem xong hết rồi, trời cũng sắp tối, bốn lão nhân này vẫn không ngừng phun nước miếng.

Bốn lão nhân rõ ràng nhìn qua rất hòa ái dễ gần, thần thái sáng lạn, quần áo gọn gàng ngăn nắp, lúc này một người như gian thương chiếm được tiện nghi che miệng cười gian, một người lại hung hăng như phượng vô lại, đỏ mặt tía tai, còn một người trong tư thế chuẩn của một mụ đàn bà chanh chua đánh đá mà chửi đồng lên—— hai tay chống nạnh, còn một người xắn tay áo lên cao cao, bộ dạng như muốn liều mạng.

Bốn lão nhân người thì cười người thì mắng, mình chứng sống động của cuộc sống đầy thăng trầm, đoán người không thể nhìn tướng mạo, câu này thực sự chính xác.

Nếu người Nam Việt thấy cảnh tượng này nhất định trực tiếp hôn mê, người nước khác thì sẽ chết vì cười mất.

Bởi vì bốn lão nhân này trên Vân Trạch Đại Lục chính là 4 trong 13 vị Đại Ma Đạo Sư. Đại Ma Đạo sư hệ thủy——Duy Khắc Ti • Ái Đức Hoa, Đại Ma Đạo Sư hệ hỏa——Viêm Liệt, Đại Ma Đạo Sư hệ không gian——Tát Lạp • Cách Nhã Lô, Đại Ma Đạo Sư hệ phong——Phong Trì.

Bốn lão nhân này, không chỉ có địa vị cực cao ở Nam Việt, ngay cả trên Vân Trạch đại lục cũng rất có danh vọng, bất luận đi tới đâu cũng được các quốc vương và quý tộc tiếp đón nhiệt tình.

“Phong Trì, không phải chỉ là không nói sớm cho người biết thôi sao, cũng đâu phải định đầu người cả đời, sao nói chuyện khó nghe như vậy a!”

Duy Khắc Ti lúc đầu còn thấy đuối lý, nhưng bị mắng mãi cũng thẹn quá thành giận, chống nạnh bắt đầu cãi lại.

“Hừ! Ta nói không đúng sao! Người làm sai còn dám cãi!”

Phong Trì luôn ôn hòa lúc này cũng ồm ồm rống lên.

Tát Lạp chỉ sợ thiên hạ bất loạn, thấy càng ngày nháo càng lớn, đứng một bên che miệng cười gian.

“Tát Lạp, đều tại người!”

Viêm Liệt tính tình nóng nảy thấy Tát Lạp cười gian, nhất thời phát hỏa, xắn tay áo bày ra tư thế liều mạng.

Lúc này bốn lão nhân đã từ cãi nhau không ngớt thăng tiến lên một cấp là quán lấy nhau không buông, ngày càng có xu thế nghiêm trọng.

Duy Khắc Ti và Viêm Liệt bây giờ ngay cả ruột cũng hối hận tới tái xanh, thật vất vả mới gặp được người có thiên chất như Ngũ điện hạ, trăm ngàn năm cũng chưa có qua kì tài pháp thuật như vậy, cao hứng, kích động là chuyện bình thường.

Nhưng mà, cao hứng thì cao hứng đi, vì cái gì phải gấp như vậy, trực tiếp thảo luận trong phòng hiệu trưởng a! Mà thảo luận thì thảo luận đi, vì cái gì phải thương lượng trước mà không cần nói cho hai lão nhân kia, để sau đó nhào tới trước mặt hai lão mà khoe khoang, vì cái gì kích động tới mức ngay cả không gian dao động cũng không phát hiện, vì cái gì xem nhẹ một tên chỉ sợ không được đánh nhau, luôn xuất quỷ nhập thần xoi mói chuyện riêng tư người khác, đặc biệt còn thích châm ngòi li gián, đổ dầu vào lửa, gây chuyện thị phi, Đại Ma Đạo Sư——Tát Lạp!!!

Tát Lạp không chỉ nghe lén hết mưu mô của hai lão nhân, còn thêm mắm dặm muối nói cho Đại Ma Đạo Sư——Phong Trì.

Kết quả, hôm sau, lúc hai lão nhân tới chờ Hoàng Phủ Ngạo lâm triều hội nghị xong vội vàng vàng chạy tới thư phòng để gặp Hoàng Phủ Ngạo liền đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của hai lão nhân khác, tiếp đó liền loạn thành một đoàn như trên.

May mắn bốn lão nhân đều là Ma Pháp Sư, thể lực cũng không phải tốt lắm, cãi nhau suốt buổi trưa rốt cuộc cũng mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế nghỉ ngơi, vừa nói vừa thở, vì thế mà bắt đầu mất to trống mắt nhỏ để phát tiết bất mãn trong lòng. Nếu đổi lại bọn họ là Kiếm Sư, nói không chừng có thể ở trong này âm ỉ suốt 3 ngày 3 đêm, nếu là cự long có lẽ sẽ ở đây âm ỉ suốt 3 năm nhất định cũng có người tin tưởng.

“Tốt lắm bốn vị, tranh luận cũng tranh luận hết buổi trưa rồi, có thể cho trầm một kết luận đi?”

Thừa dịp mấy lão này ngay cả chút khí lực nói chuyện cũng không có, đang dành chút thời gian quý báu để nghỉ ngơi, Hoàng Phủ Ngạo đứng một bên xem diễn rốt cuộc cũng mở miệng hỏi.

“Bệ hạ, thần cho rằng điện hạ tuổi vẫn còn nhỏ, chưa thể nhận biết đúng sai, vì thế, lão sư của điện hạ điều đầu tiên phải có phẩm cách cao thượng, cứ như hai lão nhân này thì....”

Phong Trì chỉ Duy Khắc Ti, Viêm Liệt, dùng giọng nói vô cùng tiếu nuối nói.

“Hai lão nhân này.....năng lực, tài cán không nói, đáng tiếc, làm đường lạc lối, không biết tự ái, nên ta cho rằng cứ đợi điện hạ lớn thêm một chút, hiểu được thị phi trắng đen, sau đó mới theo bọn họ học tập thì tốt hơn. Bằng không, hai người bọn họ đề tiện, vô sỉ, ích kỉ, tự tư tự lợi, tính cách ác liệt như vậy, lỡ như điện hạ.....” “Này, người nói đủ chưa, người đang nói cái gì thế hả.”

Viêm Liệt tính tình nóng nảy bùng nổ trước.

“Người là... cái tên chanh chua, hà khắc, thù dai, lòng dạ hẹp hòi!”

Duy Khắc Ti tức tới mức quên mất mình đã mệt tới mức không nói ra hơi, lập tức phản kích.

Nghe Phong Trì nói nửa câu đầu hai người còn có chút cảm động, còn âm thầm kiểm điểm chính mình, bất quá nghe được nửa câu sau, tâm tình này lập tức tan thành theo mây khói.

“Ai nha, ta nói hai người các người sao lại khi dễ mình Phong Trì như vậy a!”

Tát Lạp lại bắt đầu ác thú của mình——châm ngòi li gián.

“Phong Trì a, không phải ta gây chuyện, nhưng nếu ta là nguoi, bị người ta nói như vậy ta thực chịu không nổi a.”

Lời Tát Lạp lập tức làm ba người tức muốn chết.

“Nguoi.....nguoi.....nguoi.....”

Duy Khắc Ti tức tới mức nói lắp.

“Chính là nguoi gây họa, vừa nãy ta đã muốn giáo huấn nguoi một trận!”

Viêm Liệt trực tiếp vung nắm tay về phía Tát Lạp.

“Nguoi.....nguoi bị vạch trần âm mưu nên ghi hận trong lòng, cố ý trả thù!”

Thấy có người định đánh mình, Tát Lạp lập tức trốn sau lưng Phong Trì, không ngừng ồn ào.

“Tát Lạp chẳng qua chỉ vạch trần kế hoạch của hai tên vô sỉ các nguoi thôi, các nguoi còn không chịu hối cải, còn muốn đánh!”

Phong Trì làm người ngay thẳng đương nhiên không có khả năng để Tát Lạp bị đánh, vội vàng ngăn cản Duy Khắc Ti cùng Viêm Liệt.

“Hừ, cái tên thích thêm mắm dặm muối, châm ngòi li gián, đổ dầu vào lửa!”

Duy Khắc Ti tức giận mắng.

“Đúng vậy, cái tên lén lút này! Hôm nay thế nào cũng phải cho hắn một trận!!!”

Viêm Liệt lập tức hưởng ứng.

Hoàng Phủ Ngao thấy bốn lão có xu thế chuẩn bị cãi nhau, lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Được rồi bốn vị, xem ra bốn vị hôm nay tranh luận cũng chưa được kết quả gì, vấn đề trăm quyết định đi. Sau này bốn vị đều là lão sư của Việt nhi, bốn vị cũng có chuyện khác phải làm, không thể mỗi ngày đều dạy Việt nhi, mỗi người thay phiên dạy một tuần đi, về phần ai trước ai sau, bốn vị tự thương lượng với nhau, cứ vậy được không?”

Thấy bốn người không hề phản đối, Hoàng Phủ Ngao tiếp tục ra lệnh đuổi khách.

“Bốn vị tranh luận cũng hết một ngày rồi, nói cũng mệt rồi, đều trở về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Hoàng Phủ Ngao vừa mới thu phục bốn lão xong, Táp Ân liền vội vàng chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tiểu Thụ Lâm 1

“~~~~bệ hạ~~~~bệ hạ~~~~”

Hoàng Phủ Ngao mới đuổi bốn lão nhân đi, Táp Ân đã thở hồng hển chạy tới.

“Bệ hạ, tiểu... điện hạ... ngài.....”

“Rốt cuộc có chuyện gì, chậm rãi nói cho trẫm.”

“Dạ.....là thế này.”

Táp Ân vội hít sâu vài cái.

“Hôm nay có người ở sân huấn luyện sau tiểu thụ lâm, phát hiện thi thể của hai thị vệ và một hầu gái, tiểu nhân phải đi xem xét, đám người đó chết thực

thấm a, giống như cây khô vậy, tiểu nhân.”

“Nói trọng điểm, cái đó và Việt nhi có quan hệ gì?”

Hoàng Phủ Ngao đánh gãy Táp Ân dài dòng.

“Dạ dạ dạ, trọng điểm là sau khi tiểu nhân trở về Bàn Long điện, tiểu điện hạ dùng ánh mắt rất kì quái vòng quanh người tiểu nhân vài vòng, sau đó hỏi tiểu nhân hôm nay đi đâu, làm chuyện gì. Tiểu nhân không rõ tiểu điện hạ muốn làm gì, liền kể lại nơi mình tới cùng chuyện đã phát sinh kể hết cho tiểu điện hạ. Tiểu nhân thấy tiểu điện hạ nghe xong cũng không có phản ứng gì, nên đi lấy một chén canh cho tiểu điện hạ, ai ngờ lúc tiểu nhân trở về, tiểu điện hạ đã không thấy tăm hơi.”

“Cái gì?”

Lúc này Hoàng Phủ Ngao cũng có chút nóng nảy.

“Việt nhi trước đến nay không thích uống canh, có phải lại trốn tới nơi nào không? Cho người tìm trong Bàn Long điện chưa?”

Hoàng Phủ Ngao cố gắng để mình nghĩ theo hướng tốt một chút.

“Tìm rồi, trừ bỏ gian thư phòng này của bộ hạ, những nơi khác tiểu nhân đã bảo người hầu, ti nữ đi tìm, chính là không hề phát hiện tiểu điện hạ, tiểu nhân nghĩ rằng tiểu điện hạ có thể, có thể đi tới tiểu thụ lâm sau sân huấn luyện.”

Nghĩ tới tử trạng của đám cây khô vô cùng kì quái kia, nhưng lại không thể truy ra nguyên nhân, Táp Ân liền nổi da gà toàn thân.

“Vậy còn không mau cho người đi tìm!”

Nghĩ tới Thanh Việt có thể tới tiểu thụ lâm, Hoàng Phủ Ngao cũng đứng ngồi không yên.

“Tiểu nhân đã cho một đội thị vệ đi thăm dò hành tung của tiểu điện hạ, xác định được hành tung sẽ lập tức trở về bẩm báo.”

Táp Ân hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói.

“Chính là, chính là, khu rừng kia tuy gọi là tiểu thụ lâm nhưng nó cũng không nhỏ a, hơn nữa bây giờ trời cũng sắp tối, nếu vào tiểu thụ lâm tìm tiểu điện hạ, không tới mấy giờ là không thể, tiểu thụ lâm kia lại quý quái như vậy, lỡ như.”

“Không có lỡ như! Mau đi thông tri Thống Lĩnh thị vệ——Kiệt Tây, bảo hắn dẫn người tới, cùng thăm tới tiểu thụ lâm, một khi xác định Việt nhi tới đó, cho dù phải san khu rừng đó thành đất bằng, cũng phải trong thời gian ngắn nhất tìm ra Việt nhi cho trẫm”

“.....dạ bộ..... hạ.....”

Táp Ân vội vàng chạy đi thông tri Kiệt Tây, nghĩ tới Hoàng Phủ Ngao nói phải ‘san khu rừng đó thành đất bằng’ liền sợ tới mức run rẩy.

Tin đồn về tiểu thụ lâm kia lan tràn trong cung đã lâu.

Tương truyền hai trăm năm trước, có một vị hoàng hậu Nam Việt tàn bạo, vì ghen tuông mà sau khi hoàng đế qua đời, 21 phi tử từng được hoàng đế sủng ái cùng với toàn bộ ti nữ, người hầu, nô lệ, tổng cộng hơn 300 người, toàn bộ đều bị tử hình trong tiểu thụ lâm, thi thể cũng chôn cất ở đó.

Không bao lâu sau, nơi này mọc lên hơn 300 cây con, mới đầu cũng không ai chú ý, nhưng những cây con này như được ăn thuốc kích thích, cơ hồ mọc nhanh như gió, không bao lâu sau đã thành một rừng cây nhỏ.

Mọi người trong cung đều cảm thấy quý dị.

Hoàng hậu kia cũng có chút sợ hãi, sai người đồn khu rừng nhỏ kia.

Chuyện quý dị hơn đã xảy ra.

Đầu tiên là đám người tới chặt cây về nhà nghỉ ngơi, ngày hôm sau có người phát hiện cả nhà đều chết, tử trạng vô cùng khủng bố, thân thể khô quắt, hết như cây khô.

Sau đó, hoàng cung cũng bắt đầu có rất nhiều người chết, đều là vô duyên vô cớ tình thần thất thường, điên điên khùng khùng mà tự sát mà chết.

Mọi người hoảng sợ phát hiện, người chết cùng với số cây bị chặt lại tương đương nhau. Chặt bao nhiêu cây, trong cung sẽ chết bấy nhiêu người, sau đó khu rừng kia lại mọc thêm bấy nhiêu cây con.

Sau đó không ai dám đi chặt cây nữa, thậm chí cũng không dám nhắc tới chuyện này.

Vị hoàng hậu kia sợ không nhẹ, sai người đi tìm Pháp Sư vong linh.

Nhưng mà sau khi Thần Ma đại chiến, hai nguyên tố quang và âm xuất hiện ít đến đáng thương, bởi vì nguyên tố quá ít ỏi, Pháp Sư âm, quang có được cấp bậc cũng rất hiếm. Pháp Sư vong linh là pháp sư hắc ám chuyển hóa, có yêu cầu cấp bậc cực cao, vì thế trên khắp đại lục Pháp Sư vong linh đã hiếm tới mức dường như không còn.

Đội rất lâu mà vẫn không tìm được Pháp Sư vong linh, vị hoàng hậu kia mỗi đêm gặp ác mộng mà trở nên điên điên khùng khùng, không ai biết nàng làm thế nào lại chạy tới tiểu thụ lâm, lúc cung nhân tìm được nàng thì chỉ còn một khối thi thể khô quắt, ngay cả diện mạo cũng không thấy rõ, nhóm cung nhân phải nhờ quần áo mới nhận diện được.

Sau đó rốt cuộc có người tìm được một vị Pháp Sư vong linh, nhưng vị Pháp Sư này nhìn tiểu thụ lâm xong, chỉ nói rất kì quái, hẳn không có cách nào chỉ có thể bảo người ta trồng một ít cây xung quanh, tạo thành một ma trận phong ấn vong linh vây tiểu thụ lâm ở bên trong, cũng không ngừng dặn dò, đừng chạm vào đám cây này, ban đêm cũng không nên chạy tới tiểu thụ lâm.

.....

Tuy là tin vịt không thể kiểm chứng, nhưng tiểu thụ thâm thính thoảng lại phát hiện thi thể vài ti nữ, người hầu mất tích. Chuyện này làm rất nhiều người tin tưởng vào tin đồn đó.

Tạp Ân cũng tin, ít nhất tin rằng tiểu thụ lâm kia rất cổ quái, cho dù là ban ngày, Tạp Ân ở đó cũng cảm giác được lạnh lẽo quỷ dị. Bệ hạ rất có thể sẽ chạy vào tiểu thụ lâm đi, như vậy người hầu thiếp thân bên cạnh bệ hạ là mình cũng phải đi theo, giờ đã là buổi tối rồi a, ai biết nơi đó sẽ có cái gì xuất hiện, nghĩ vậy, mặt Tạp Ân tái mét.

Bất quá thần kinh của hắn cũng khá thô, không sợ.

Lúc Tạp Ân báo mệnh lệnh của Hoàng Phủ Ngạo chuyển đạt cho Kiệt Tây, hai mắt Kiệt Tây lập tức tỏa sáng, hưng phấn đến âm ỉ.

Cái gì mà sớm đã muốn chạy tới đó nhìn một cái, nhìn xem có thật là có vong linh quấy phá hay không.

Cái gì mà muốn xem vong linh lợi hại hay vũ kĩ của Kiếm Thánh cao hơn.

Cái gì mà lo lắng, lỡ như là thật, hắn không muốn gây họa hại chết người khác nên luôn chịu đựng không qua tìm tòi một phen.

Tạp Ân bị tên ngu ngốc này chọc tới sắp điên mất rồi.

Cũng may Kiệt Tây cũng không phải chỉ biết kích động, rất nhanh đã mang theo nhân thủ chinh tề, kéo Đại Tổng Quản Tạp Ân đáng người như com nắm, hòa tốc chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiểu Thụ Lâm 2

Phía sau sân huấn luyện hoàng cung chính là tiểu thụ lâm, mà trước sân đấu là doanh trại huấn luyện.

Doanh trại huấn luyện đại đa số đều là những đứa nhỏ nô lệ có tư chất, bởi vì gia đình nghèo khó không thể nuôi nên đưa vào đây.

Những đứa nhỏ chỉ từ 6-12 tuổi, trong doanh trại này sẽ nhận được huấn luyện cho võ sĩ sơ cấp. Người đủ tư cách sẽ tiếp tục huấn luyện, có tư cách trở thành thị vệ, còn lại thì chỉ có thể trở thành người hầu.

Lúc này, trong một lều đại đơn sơ có hơn 10 đứa nhỏ đang tụ lại cùng nhau.

“Các người mới tới sao, chưa nghe chuyện xưa về tiểu thụ lâm sau sân huấn luyện của chúng ta đi.”

Một đứa nhỏ tóc vàng ngắn ngắn, vóc dáng thoạt nhìn cao lớn hơn đám nhỏ xung quanh một chút, dùng giọng điệu khoe khoang nói.

“Lão đại, không phải người cũng mới tới sao?”

Một đứa nhỏ khuôn khảnh khỏe mạnh hỏi.

“Hừ, vậy thì sao, đây chính là lão đại ta nghe lên được từ hai thị vệ, các người có muốn nghe không a?”

Cậu bé cao lớn kiêu ngạo hỏi.

“Muốn a! Muốn a!”

“Lão đại, mau kể đi!”

“Tò mò muốn chết, mau nói a!”

Đều là đám nhỏ đang trong độ tuổi thích ồn ào lại vô cùng hiếu kì, thần kinh bị cậu bé kia khiêu khích như vậy đều lên tiếng thúc giục.

“Ta nghe hai thị vệ kia nói, tiểu thụ lâm kia có vong linh, còn có thể giết người!”

Cậu bé cố ý đè thấp âm thanh, thần thần bí bí nói.

“A?”

“Lão đại, có thật không, người có nghe lắm không a?”

“Đúng vậy, trong hoàng cung sao lại có vong linh được?”

Bọn nhỏ nháo nhào đặt nghi vấn.

Thấy mọi người đều không tin mình, cậu bé vóc dáng cao nén giận, âm thanh cũng cất lên thật cao.

“Sao lại không chứ, hôm nay ngay bên khu rừng phát hiện 3 thi thể, nghe nói tử trạng rất khủng bố!”

“Thật sao?”

“Lão đại mau nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt trông mong nhìn mình, cậu bé đắc ý nói tiếp.

“Ta nghe hai thị vệ kia nói, tiểu thụ lâm kia đã có từ rất lâu, cứ cách một đoạn thời gian sẽ có vài tì nữ, thị vệ hay người hầu được phát hiện ở đó, bắt đầu biến thành thi thể, hơn nữa tử trạng thực khủng bố, giống như cây khô vậy!”

“Khủng khiếp vậy sao!”

“Lão đại, nói tiếp đi, nói tiếp đi a.”

“Ta còn nghe bọn họ nói, trước kia có hai thị vệ không tin, lúc nửa đêm liền chạy tới tiểu thụ lâm, hai người dạo một vòng khu rừng cũng không phát hiện gì cả vì thể chuẩn bị quay về, ngay lúc này, hai người đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có một cô gái kêu cứu, hai người vội vàng chạy tới, chỉ thấy một nam nhân mặc quần áo thị vệ đang nắm cổ một cô gái tóc dài, hai người không hề suy nghĩ lao tới cho nam nhân kia một đao, kết quả..... các người đoán được không?” Cậu bé bắt đầu ậm ừ.

“Kết quả thế nào?”

“Gấp chết chúng ta!”

“Lão đại, người mau nói a!”

“Kết quả, đao găm cắm vào cơ thể nam nhân kia hệt như cắm vào bao tải, hai người lúc này mới phát hiện nam nhân này một giọt máu cũng không chảy, nhìn kĩ thì người này khô quắt như cây khô vậy, hai người đều sợ hãi, quay đầu lại thử nhìn cô gái kia, cư nhiên lại không thấy gương mặt cô ta đâu!”

“A!!!”

Đám nhỏ nhát gan sợ tới mức hét lên.

“Sau đó thì sao, lão đại?”

“Đúng rồi, sau đó hai người kia thế nào?”

“Sau đó, một người chết, một người chạy ra được, nhưng mà lại ngơ ngác ngác, không tới vài ngày lại chạy vào tiểu thụ lâm, cũng chết rồi.”

“A!!!”

Cậu bé kháu khỉnh khi nãy hét to một tiếng, nhảy dựng lên, làm đám nhỏ xung quanh hoảng sợ.

“Muốn chết à, người làm gì vậy!”

“Làm giết cả mình, muốn hù chết chúng ta à?”

Cậu bé kháu khinh không để ý mọi người oán giận, vội vàng nhào tới trước mặt cậu bé cao lớn.

“Lão đại, nếu tiểu thụ lâm khủng bố như vậy, ngươi.ngươi. sao lại lừa A Thất cùng Tiểu Thần vào đó. bọn họ.”

“Hừ, chuyện này bất quá chỉ là tin đồn thôi, ai biết có phải thật không, ngươi lo cái gì? Ngươi rút cuộc đứng bên nào?”

“Chính là. lão đại.”

“Đừng có chính là, chính là nữa, chuyện xưa kia nếu là giả thì bọn họ mạng lớn, nếu là thật chết thì thôi, dù sao cũng chỉ là một đứa bé nô lệ, cả ngày không thèm để ý tới ai, bộ đáng cứ như mình giỏi lắm. Thấy ta ngay cả một tiếng lão đại cũng không thèm gọi, có cái gì hay chứ, chết thì càng tốt.”

“Chính là, Tiểu Thần không phải nô lệ a! Hơn nữa, Tiểu Thần.”

“Ngươi rút cuộc có im đi không, nó không chịu gia nhập nhóm chúng ta, cứ đứng bên cạnh tên nô lệ kia, đó cũng do nó không biết chọn lựa, oán được ai? Hơn nữa, trong số chúng ta, vũ kỹ hai đứa nó giỏi nhất, nếu bọn nó được chọn làm thị vệ, chúng ta chỉ có thể làm người hầu, các ngươi muốn để một tên nô lệ cười lên đầu mình à?”

Thấy đám nhỏ không nói gì, cậu bé cao lớn nhìn chăm chăm cậu bé kháu khinh, cảnh cáo.

“Ta nghe hai thị vệ kia nói, trong tiểu thụ lâm, nếu nghe thấy người kêu cứu phải lập tức bỏ chạy, ngàn vạn lần không được qua cứu người, bằng không cứu không phải người sống, mà là.”

“A~~~~”

Cậu bé kháu khinh sợ tới mức nước mắt cũng sắp chảy ra, ngay cả cửa cũng không dám liếc nhìn một cái.

“Hừ! Gan lớn cỡ ngươi cũng muốn đi cứu người?”

Cậu bé cao lớn liếc cậu bé kháu khinh một cái, khinh thường nói.

“Ta thấy ngươi cứ thành thật mà ở đây chờ bọn họ về thì tốt hơn, bất quá, điều kiện tiên quyết là bọn họ còn mệnh để về, ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tiểu Thụ Lâm 3

Tiểu thụ lâm

Lúc này sắc trời đã tối đen, trong tiểu thụ lâm đưa tay không thấy ngón.

Hai cậu bé nắm chặt ngọn đèn, đang tìm kiếm gì đó, nương theo ánh lửa mỏng manh, hai cậu bé không thể thấy rõ cảnh vật ngoài phạm vi 2 met.

“A Thất, cảm ơn ngươi theo giúp ta.”

Gió lạnh âm lãnh, làm đứa bé vừa nói chuyện sợ run cả người, thân thể nhỏ bé gầy còm nhích tới gần đứa nhỏ nhìn qua cũng gầy yếu không kém gì mình.

“Mảnh ngọc bội kia là mẫu thân trước khi chết để lại cho ta, nói rằng dựa vào nó có thể tìm thấy cha, vì thế ta không thể làm mất nó, nếu không, ta cũng không.”

“Ta biết, chúng ta tiếp tục tìm.”

“Không, A Thất, ta cảm thấy nơi này rất lạ, làm người ta không thoải mái, A Thất, ngươi về trước đi, ta.ta tìm một mình được rồi.”

“.....”

A Thất không nói gì, cứ như không hề nghe thấy lời nói của cậu bé kia, vẫn như trước cúi đầu cẩn thận tìm kiếm, chậm rãi đi sâu vào trong rừng cây.

Cậu bé thấy A Thất không thèm nhìn tới mình, chỉ đành theo sau.

Một đầu khác tiểu thụ lâm, Thanh Việt lặng lẽ đứng ở đó.

Tiểu thụ lâm này tụ tập một khối âm khí, cho dù đứng từ rất xa, Thanh Việt cũng có thể cảm nhận được nó, oán khí ngất trời, khó trách Tật Ân chỉ ngày

người ở đây một lát đã dính oán khí dày đặc như vậy.

Âm khí tụ tập từ người chết đi, nếu có lòng oán niệm sẽ hóa thành oan hồn, lệ quỷ, khao khát muốn trả thù người sống.

Oán khí tỏa ra từ tiểu thụ lâm này, xem oán niệm ở nơi này, có lẽ hơn cả trăm, cả ngàn người.

Nhưng mà, kì lạ chính là trong khu rừng này có cả ngàn người chết, đáng lí ra phải có rất nhiều oan hồn, lệ quỷ mới đúng. Nhưng Thanh Việt cảm giác trong tiểu thụ lâm chỉ có một oán linh.

Sở dĩ Thanh Việt gọi nó là oán linh, không phải oan hồn, lệ quỷ bởi vì Thanh Việt cảm nhận nó đã có được suy nghĩ của mình, vừa rồi Thanh Việt phóng ra linh lực của mình để thăm dò, thứ này cư nhiên cảm nhận được sức mạnh của Thanh Việt, đại khái không thể nắm chắc phần thắng, vì thế liền chọn lựa lảng tránh, chạy về hướng ngược với Thanh Việt.

Thứ này không như oan hồn, lệ quỷ, chỉ biết công kích, trả thù, khi gặp người sống sẽ điên cuồng mà cắn hút máu tươi, căn bản không có năng lực suy nghĩ hay phán đoán rằng mình có thể giết được người kia hay không.

Đại khái có lẽ vì oan hồn lệ quỷ trong khu rừng này bị nhốt quá lâu, oán khí không thể phát tiết mà bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn một oán linh mạnh mẽ chiếm đoạt hết tất cả oan hồn, lệ quỷ khác.

Oán linh cường đại như vậy cũng không thể gọi là oán linh nữa, gọi nó là oán niệm Tu La thì hợp hơn.

Thế giới này sự hiểu biết về linh hồn không sâu, thậm chí Pháp Sư vong linh biết sử dụng linh hồn người chết cũng chỉ biết sơ sài.

Tiểu thụ lâm này rõ ràng đã có người động tay động chân, dùng một trận pháp Thanh Việt không rõ lắm, vậy khốn đám oan hồn, lệ quỷ bên trong, làm nó không thể thoát khỏi khu rừng này.

Bất quá, loại trận pháp này Thanh Việt xem ra thì không đủ trình độ. Vì thế trận pháp này chẳng những vây khốn oan hồn, lệ quỷ, còn làm tích tụ oán khí, tụ mà không thể tán, không ngừng gia tăng. Âm khí tụ tập làm sức mạnh của oán hồn, lệ quỷ ngày càng cường đại, oán khí gia tăng, oán hồn, lệ quỷ sẽ càng điên cuồng, tàn bạo. Nếu oan hồn, lệ quỷ phá nát trận pháp trói buộc nó, như vậy sẽ trở thành tai ương.

Hiện tại oán niệm Tu La đã cắn nuốt tất cả oan hồn, lệ quỷ đã đột ngột trở nên cường đại, trận pháp cấp thấp này không thể vây khốn được nó nữa.

Rốt cuộc nên quản, hay mặc kệ đây?

Nếu quản, với thực lực trước kia của mình nhất định không thành vấn đề, nhưng bây giờ mặc dù có sức mạnh cường đại, có thể hù dọa oán niệm Tu La kia, nhưng sức mạnh này không thể sử dụng được nhiều, nếu chọc nó nóng nảy, ai thu phục ai thật không xác định được.

Nếu mặc kệ, qua vài ngày nữa, thậm chí là ngay tối nay, oán niệm Tu La sẽ phát hiện trận pháp này không thể ngăn cản nổi nó nữa, lúc đó nó sẽ chạy đi, hoàng cung gặp tai ương, phụ hoàng cũng phiền toái.

Làm sao bây giờ?

Thanh Việt nhìn tiểu thụ lâm, suy nghĩ, có lẽ.....

Âm khí, oán khí trong tiểu thụ lâm này quá nặng, sẽ gia tăng sức mạnh của oán niệm Tu la cùng dục vọng chém giết. Nhưng mà, nếu thiết kế một nơi để âm khí, oán khí phóng ra ngoài trận pháp, nếu vậy không bao lâu.....

Nhưng mà, oán niệm Tu La kia cũng không phải đầu gối, cho dù sợ hãi sức mạnh của mình cũng không thể trơ mắt nhìn mình phá hỏng địa bàn của nó đi?

Tuy có chút nguy hiểm, nhưng đây cũng là biện pháp nhanh nhất, ít nguy hiểm nhất, cứ thử thời vận đi.

Có chủ ý xong, Thanh Việt tiến vào tiểu thụ lâm.

Thanh Việt tiến vào tiểu thụ lâm không bao lâu, Hoàng Phủ Ngạo đã mang theo Kiệt Tây, Tạp Ân và đám người tiến tới trước khu rừng.

Tiểu đội thị vệ lúc trước Tạp Ân phái đi xem xét tung tích Thanh Việt, lúc này đã chạy tới đây.

“Tra xét thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, ti chức trên đường tra hỏi tất cả thị vệ trông coi, xác định tiểu điện hạ quả thực đã tới tiểu thụ lâm.”

“Việt nhi.....”

Hoàng Phủ Ngạo hiện tại cũng bất chấp phát hỏa, lập tức hạ lệnh.

“Mọi người chia làm bốn tổ, từ bốn hướng tiến vào tiểu thụ lâm, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tìm được Việt nhi, dùng pháo hoa làm tín hiệu.”

“Dạ, bệ hạ.”

Nghĩ tới đủ thứ tin đồn quỷ dị về tiểu thụ lâm này, cho dù là nam nhân ý chí kiên cường cũng có chút e sợ, nhưng làm một quân nhân, điều kiện hàng đầu là phục tùng, hơn nữa nhiều người như vậy, đám thị vệ lập tức theo lệnh tiến vào khu rừng.

Hoàng Phủ Ngao theo sự hộ vệ của Kiệt Tây, tiến vào tiểu thụ lâm.

Tập Ân thấy chủ tử mình đi vào, cũng xanh mét mặt mày, anh đứng theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tiểu Thụ Lâm 4

Thanh Việt tiến vào trung tâm tiểu thụ lâm, đang buồn bực làm sao để oán niệm Tu La kia không chú ý, mới có thể thiết lập trận pháp trong địa bàn của nó.

Đúng lúc này, một âm thanh kêu cứu đập vào tai Thanh Việt.

Những phát sinh nơi này đối với Tiểu Thần cùng A Thất còn chưa đủ 8 tuổi mà nói thật sự rất khủng bố, quỷ dị.

Hai cậu bé tiến vào sâu trong rừng, cảm giác khó chịu ngày càng mãnh liệt, khu rừng này khắp nơi đều lộ ra quỷ dị, im lặng tới cực điểm, ngay cả tiếng côn trùng cũng không có.

Hai cậu bé bắt đầu sợ hãi, Tiểu Thần thực hồi hận, mình lao vào tiểu thụ lâm thì thôi đi, còn làm phiền A Thất.

Không dám tiếp tục ở lại đây, hai người thương lượng nên chờ trời sáng lại vào tìm ngọc bội Tiểu Thần đánh mất, sau đó hoang mang vội vàng chạy ra ngoài, chạy thật lâu, hai cậu bé thở hổn hển kinh hãi phát hiện bọn họ vẫn đảo quanh một chỗ, tìm không thấy đường ra ngoài.

Ngay sau đó, cách đó không xa, nơi mà ánh lửa của hai cậu bé không thể chiếu tới truyền tới âm thanh ‘sàn sạt’, giống như có ai đó đang tới gần.

Hai cậu bé như vói được cọng rom cứu mạng vội vàng lao qua.

Sau đó thứ thấy được làm bọn họ hoảng sợ vạn phần.

Thây khô!!!

Chung quanh khắp nơi đều là thây khô! Thây khô mặc trang phục bất đồng, duy trì tư thế kì quái trước khi chết, chằm chằm nhìn tới gần bọn họ.

Hai cậu bé bị dọa tới phát điên, dùng hết khí lực lao sâu vào trong tiểu thụ lâm.

Dường như có ý treu đùa bọn họ, đám thây khô này cứ không nhanh không chậm theo phía sau, mà muốn bỏ cũng không xong.

Mãi tới khi hai người chạy không nổi nữa, đám thây khô mới dần dần vây kín bọn họ.

“Người tới a! Có ai không? Cứu chúng ta với.”

Biết rõ nơi này là tiểu thụ lâm hẻo lánh, tỉ lệ có người vào cơ hồ là không thể, nhưng kinh hách quá độ Tiểu Thần vẫn nhịn không được gào to kêu cứu.

“Tiểu Thần mau đi đi, ta chặn chúng nó!”

A Thất thấy không còn đường lui, tính cách kiên nghị làm hắn quyết đoán rút thiết kiếm dắt bên hông thường dùng trong lúc huấn luyện, cắn răng chém về phía thây khô.

“Không. đi.”

Tiểu Thần ngay cả nói chuyện cũng run rẩy, nhưng dưới chân lại không lùi một bước.

“Ta. ta không thể liên tục. người, người đi!”

Tiểu Thần cũng rút kiếm, run lập cập chém về phía một thây khô khác vừa nhìn tới gần.

Tuy rằng hai người không ngừng thôi miên mình, mình chém chỉ là một khúc gỗ, không có gì đáng sợ cả, nhưng xuống tay vẫn không khỏi có chút do dự, nương tay, hơn nữa vũ khí còn non nớt, thiết kiếm kém chất lượng, trên người hai cậu bé rất nhanh bị trầy trụa đỏ máu.

Đám cây khô này không sợ đau, cũng không sợ chết, bị chém đứt đầu, tay chân vẫn như trước công kích về phía bọn họ.

A Thất không chú ý một chút, đã bị một ngón tay cứng rắn chặt đứt rớt xuống đất đâm vào mắt cá chân, A Thất đau đớn, lao đảo ngã xuống đất.

“A Thất!!!”

Tiểu Thần vội vàng chạy tới, dùng cơ thể mình đỡ công kích thay A Thất, trên lưng bị đâm sâu tới mức có thể thấy tận xương.

Hai đứa bé vừa mệt lại đau đớn quỳ rạp trên mặt đất, tuyệt vọng, sau đó một trận tập kích ập tới trên đầu và bụng, hai người dần dần mất đi ý thức chống cự, trơ mắt nhìn một cái nhánh cây đỏ au từ cơ thể cây khô chui ra, như mạch máu bò về phía mình.

Hai cậu bé nhắm mắt lại, cuộn mình ôm lấy nhau, lẳng lặng chờ đợi tử vong ập tới.

Tử vong cũng không xuất hiện, lúc hai cậu bé nghi hoặc mở to mắt, kinh ngạc phát hiện đám cây khô vốn đang vây khốn bọn họ không ngừng lui ra sau, thối lui tới khoảng hơn 10 mét mới dừng lại, không tiếp tục tấn công, như khúc gỗ đứng ở đó.

Mà bên cạnh bọn họ, không biết từ khi nào đã xuất hiện một đứa bé còn nhỏ hơn bọn họ.

Chưa bao giờ gặp qua mái tóc dài màu bạch kim tuyệt mỹ, dung nhan xinh đẹp, quần áo đẹp đẽ quý giá, làm hai người nghĩ rằng mình được một vị thần cứu vớt. Thấy hai người nhìn mình chằm chằm mình tới ngỡ ngàng, Thanh Việt trực tiếp mở miệng.

“Các người hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất, chính là ở lại đây chờ chết, ta sẽ không cứu các người; thứ hai chính là giúp ta một việc, nói vậy, các người có một nửa cơ hội sống sót, tự mình chọn đi.”

Tiểu Thần cùng A Thất đỡ nhau đứng dậy, liếc mắt nhìn nhau, không rõ ‘giúp một chuyện’ trong lời Thanh Việt cụ thể là gì, nhưng nhờ viên dạ minh lớn bằng nắm tay trong tay Thanh Việt mà có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Cách bọn họ hơn 10 mét là một đám cây khô, so với khi nãy bọn họ dùng được chiếu sáng còn nhiều hơn, nếu ở lại chỗ này phải chết là không thể nghi ngờ.

“Suy nghĩ chưa? Làm theo lời ta, nếu sau đó các người còn sống ta sẽ nói phụ hoàng ban thưởng hậu hỉ, thế nào?”

Thanh Việt tăng giá trị phần thưởng.

“Phụ hoàng?”

“Người là..... hoàng tử?”

“Àn, thế nào? Có làm hay không?”

Thời gian khẩn cấp, Thanh Việt cũng không có nhiều thời gian để nhiều lời với bọn họ.

“Người muốn chúng ta làm gì?”

Ở lại đây chính là chết, không bằng liều một lần.

Thấy bọn họ động tâm, Thanh Việt hài lòng nhếch khóe môi.

“Rất đơn giản.”

Thanh Việt cắn ngón giữa, lấy ra 6 phiến mộc đào vẽ chú văn, trên mỗi tiếng trích một giọt máu của mình. Sau đó phân đều cho hai người.

“Chờ một chốc nữa, từ hai hướng bất đồng chạy ra khỏi đây, chỉ đơn giản như vậy.”

“Chính là bọn nó vây xung quanh, sao chúng ta chạy ra được?”

Tiểu Thần liếc mắt nhìn đám cây khô vây quanh, khó xử hỏi.

“Các người không thấy chúng nó chỉ vây quanh, không công kích sao? Yên tâm, trước khi nó xác định được năng lực của ta, oán niệm Tu La sẽ không tùy tiện chỉ huy công kích.”

“Ác, thì ra là thế!”

“Nhưng mà, lát nữa chúng ta rời đi không phải lại bị công kích sao?”

A Thất cũng nói nghi hoặc trong lòng mình.

“Mấy phiến mộc đào này có hơi thở của ta, nó sẽ xem chúng là ta, tạm thời sẽ không công kích.”

Suy nghĩ một chút, Thanh Việt lại dặn dò.

“Nhớ kỹ, nếu cây khô đi theo quá nhiều liền vứt một phiến đi. Nhưng đừng ném hết, phải giữ lại một phiến, tới khi nghe thấy một tiếng nổ lớn, hoặc cảm giác không khí trong tiểu thụ lâm bắt đầu lưu chuyển hỗn loạn, lập tức ném phiến mộc đào cuối cùng, sau đó nhanh chóng rời khỏi, hiểu chưa?”

A Thất cùng Tiểu Thần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Đây là cơ hội sống sót duy nhất của các ngươi, dựa theo lời ta nói mà làm đi.”

Chậm trễ một khoảng thời gian, Thanh Việt đã không còn kiên nhẫn.

“Ta sẽ sống sót!!!”

A Thất kiên định nói với Tiểu Thần, sau đó xông ra ngoài trước.

Quả nhiên giống như lời Thanh Việt nói, đám cây khô thấy người chạy tới cũng không công kích, ngược lại lui ra, kết quả như vậy làm cậu bé thứ hai cũng nhìn thấy hi vọng.

“Ta cũng sẽ sống sót!”

Tiểu Thần nhìn theo bóng lưng A Thất, lập lời hứa. Tiếp đó theo hướng ngược lại với A Thất xông ra ngoài.

Hai cậu bé lao nhanh đi, mang theo một phần lớn cây khô, vây quanh Thanh Việt nhất thời giảm đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu Thụ Lâm 5

Sự thật chứng minh, kế hoạch của Thanh Việt thành công.

Hai cậu bé cầm 6 phiến mộc đào hấp dẫn một phần lớn cây khô, oán niệm Tu La lúc này cũng rất nghi hoặc, vì cái gì đột nhiên từ một biển thành 7 người có hơi thở giống nhau, trong nhất thời nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thanh Việt thừa dịp này, nhanh chóng lập trận pháp ở trung tâm tiểu thụ lâm.

Theo trận pháp mở ra, một tiếng nổ thật lớn xuất hiện, âm khí tích tụ trong tiểu thụ lâm mấy trăm năm nay tìm được chỗ để trút ra, lập tức nhào tới nơi này làm không khí trong tiểu thụ lâm trở nên hỗn loạn, cành khô, lá cây bị gió cuốn tứ tung.

Biến hóa bất thành linh xảy ra làm mọi người trong tiểu thụ lâm không hiểu nguyên do trở nên sợ hãi, tiếp đó lại một tiếng gầm gừ sắc bén tràn ngập phần nọ vang lên, truyền vào tai mỗi người, Đại Tổng Quân Tập Ân có lá gan và thể hình tỷ lệ nghịch đã suýt hôn mê bất tỉnh.

“Việt nhi.....”

Nhìn thấy hiện tượng quá mức quỷ dị này, trái tim Hoàng Phủ Ngạo siết chặt, mang theo đám thị vệ nhanh chóng tìm kiếm.

Thanh Việt cũng nghe thấy tiếng gầm gừ oán hận kia, biết là oán niệm Tu La đã nhận ra bố cục trong tiểu thụ lâm bị mình cải biến, sức mạnh của nó cũng bắt đầu giảm sút, nên gào rít lên.

Thấy trận pháp có hiệu lực, Thanh Việt nhanh chóng ra ngoài tiểu thụ lâm, bé cũng không muốn đối mặt với oán niệm Tu La đang bị chọc giận.

Oán niệm Tu La chính xác đã bị chọc giận, lửa giận thiêu đốt phần lý trí vốn đã không nhiều nhận gì của nó, mặc kệ người kia có sức mạnh cường đại cỡ nào, nó cũng phải trả thù.

Nhưng mà bây giờ trong rừng có tới 7 nơi có hơi thở của người kia, oán niệm Tu La nhất thời không biết nhận biết thế nào, chỉ đành tra từng chỗ một.

Truy tìm hơi thở người kia, oán niệm Tu La đi tới chỗ đầu tiên, vừa mới xuất hiện đã phun toàn bộ tử khí trong cơ thể, kết quả chỉ có một phiến mộc đào bị tử khí hóa thành tro tàn.

Tiếp đó, chỗ thứ 2, thứ 3, thứ 4..... lần nào cũng chỉ là một phiến mộc đào mà thôi.

Oán niệm Tu La cho dù gốc cớ nào cũng biết mình bị lừa dối, oán hận làm nó trở nên cuồng nộ.

Chỉ còn một chỗ duy nhất, hơi thở kia vẫn không ngừng di động, người kia nhất định ở đó, không thể tha thứ, nó phải hút sạch máu huyết người này, lấy cơ thể của hắn làm món đồ chơi cho mình!

“Việt nhi.....Việt nhi.....”

“Tiểu điện hạ.....”

Thanh Việt đang chạy trốn nghe thấy tiếng gọi âm ỉ thì lập tức ngừng lại.

Là tiếng của phụ hoàng và Táp Ân!

Nguy rồi, sao phụ hoàng và bọn họ lại tới đây?

Bây giờ làm sao đây? Bé không thể để phụ hoàng tới đây, bằng không phụ hoàng và bọn họ sẽ trở thành mục tiêu công kích của oán niệm Tu La! Hơn nữa, bé bây giờ càng không thể nghĩ ra biện pháp vứt bỏ nó, nếu không lửa giận của nó sẽ dồn lên đám người phụ hoàng, lúc đó, phụ hoàng sẽ bị nguy hiểm.

Xem ra kế hoạch không bao giờ theo kịp biến hóa.

Thanh Việt bắt đầu đi thờ dài, rẽ vào một góc rừng.

Không còn thời gian để tri hoãn, Thanh Việt cảm giác oán niệm Tu La đã theo hơi thở bé mà đuổi tới, xem ra bất luận thế nào cũng phải đối mặt với nó một trận.

Lại chạy thêm một khoảng, cảm thấy phụ hoàng không thể nhanh chóng tìm tới đây, Thanh Việt ngừng lại. Rất nhanh bố trí một trận thế tụ dương khí trong này, như vậy có thể giảm đi một phần sức mạnh của oán niệm Tu La.

Vốn tiểu thụ lâm này cơ hồ không có chút dương khí nào, bất quá vừa nãy Thanh Việt đã mở một khe hở ở trung tâm khu rừng, âm khí, oán khí tràn ra ngoài, đồng thời cũng có một ít dương khí tiến vào, hơn nữa trong tiểu thụ lâm hiện tại có rất nhiều người sống, đều mang theo dương khí, vì thế trận pháp cũng hội tụ được không ít.

Thanh Việt bố trí trận pháp xong liền đứng ở chính giữa trận, chờ oán niệm Tu La tới.

Rất nhanh, một thứ đỏ như máu không có hình thái xuất hiện trong tầm mắt Thanh Việt.

Oán niệm Tu La vừa nhìn thấy Thanh Việt, mất đi lí trí nó không hề nghĩ ngợi lập tức đánh tới, đây đúng là hiệu quả Thanh Việt muốn.

Vừa tiến vào trận pháp, oán niệm Tu La liền cảm giác rất khó chịu, nó đã quen tồn tại trong bầu không khí thuần âm, cứ như đột như bị ném vào lò lửa, cả người bị hỏa thiêu, sức mạnh của nó bị mở dương khí không ngừng xói mòn.

Mục đích của Thanh Việt đạt được, thấy oán niệm Tu La bị xử lý xong lập tức rời khỏi trận pháp.

Thấy Thanh Việt rời khỏi trận pháp, oán niệm Tu La cũng muốn lao theo, nhưng rất nhanh nó liền phần nộ phát hiện, trận pháp này ngăn cản nó, vậy nó ở bên trong.

Tiến vào trận pháp chỉ có người mang theo dương khí mới có thể tùy ý ra vào, mà oán niệm Tu La cả người đều là âm khí, oán khí, muốn rời khỏi phải chờ số dương khí trong trận pháp tiêu biến hết.

Thanh Việt hiểu rõ trận pháp này không thể vây khốn oán niệm Tu La lâu, nhưng hao phí chút sức mạnh của nó cũng không tới.

Oán niệm Tu La bị nhốt trong trận pháp, không cam lòng, phần nộ gào rít về phía Thanh Việt, đám cây khô theo sự chỉ huy của nó từ bốn phương tám hướng nhích tới gần Thanh Việt.

“Chỉ bằng chúng nó?”

Thanh Việt khinh thường liếc mắt nhìn đám cây khô tới gần mình.

“Diệt ma.”

Từ khi tới thế giới này, đây là lần đầu tiên Thanh Việt gọi kiếm linh, một trong hai thanh kiếm song sinh âm dương ẩn trong cơ thể mình.

Theo lời triệu hồi của Thanh Việt, một nhuyến kiếm kim sắc, trên mặt có hoa văn màu bạc xinh đẹp, chậm rãi từ hư vô xuất hiện trong tay bé.

Cảm giác diệt ma kiếm của Thanh Việt tản mát ra sức mạnh thánh khiết cường đại, oán niệm Tu La bất an gầm rú.

Thanh Việt nắm chặt diệt ma kiếm, bắt đầu vũ động, kiếm quang kim sắc, đám cây khô vừa dính chiêu lập tức như bị quăng vào lò lửa, hóa thành tro

bụi, căn bản không thể tới gần Thanh Việt.

Lúc Thanh Việt giải quyết gần hết đám thầy khô, oán niệm Tu La cũng xông ra khỏi trận pháp.

Bất quá nó cũng không công kích trực tiếp như khi nãy. Mà lẳng lặng trôi nổi trên không trung, quan sát Thanh Việt. Thanh Việt rất mạnh, chút lí trí ít ỏi của nó bị dọa đã quay lại một chút.

Thấy nó bất động, Thanh Việt biết biểu hiện lúc nãy của mình đã dọa được nó. Một biện pháp mạo hiểm lóe lên trong đầu Thanh Việt.

“Đồ thần.”

Thanh Việt gọi tiếp một thanh kiếm linh khác trong cơ thể mình.

Thanh đồ thần cả thân đen như mực đồng dạng có hoa văn hệt như diệt ma kiếm, như có ý thức trôi nổi bên người Thanh Việt.

Sức mạnh hắc ám vượt trội theo sự xuất hiện của đồ thần kiếm, căn quét ập tới.

Lần này oán niệm Tu La thực sự sợ hãi, hai sức mạnh này nó không thể cùng lúc chống lại.

Vật thể không rõ hình thái chậm rãi lui về phía sau.

“Muốn chạy?”

Thanh Việt dùng ý chí điều khiển, đồ thần kiếm nhanh chóng lao tới phía sau oán niệm Tu La, ngăn cản đường lui của nó.

Vật thể đỏ au không có hình thái tiến không được mà lui cũng không xong, nó gấp tới mức không ngừng xoay quanh.

Thanh Việt thấy nó đã bị mình dọa tới hồ đồ, ném một phiến mộc đào có khắc chú văn phong ấn qua.

“Tự chui vào, tha tội chết cho ngươi.”

Vật thể màu đỏ không có hình thái nhanh chóng biến hóa, như đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng, trong tiếng gào rít không cam lòng chui vào phiến mộc đào.

Oán niệm Tu La vừa tiến vào phiến mộc đào có khắc chú văn phong ấn, Thanh Việt vội vàng trích máu mình nhiều lên trên, hoàn thành phong ấn.

Phong ấn vừa xong, Thanh Việt vẫn cố chống đỡ lập tức ngã ngồi xuống đất.

Vừa nãy triệu hồi diệt ma kiếm, linh lực có thể sử dụng trong cơ thể đã hao hơn phân nửa, sau đó lại cố triệu hồi đồ thần kiếm, để tăng mạnh hiệu quả đe dọa oán niệm Tu La. Hiện tại số linh lực có thể sử dụng đã khô kiệt, cơ thể hư thoát đến mức sắp ngất xỉu.

Bất quá, thu hoạch lần này không nhỏ, chờ tới lúc tiêu trừ được oán khí của oán niệm Tu La, sau đó chuyển hóa nó thành Huyết Tu La, nó sẽ thành trợ thủ đắc lực của bé.

May mắn oán niệm Tu La có suy nghĩ nhưng lại thực ngốc, bé mới có thể dọa được nó, nếu nó bất chấp tất cả mà nhào tới, như vậy người đang nằm trong này không nhất định là nó.

“Việt nhi.”

Nghe thấy tiếng gọi của Hoàng Phủ Ngạo cách đó không xa, Thanh Việt an tâm nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Khôi Phục

Đại Sư trị liệu hệ quang——La Á • Tập Tư Lạp hiện tại vô cùng buồn bực.

Nguyên nhân buồn bực là tiểu điện hạ bị ngắt, bệ hạ triệu hấn hỏa tốc tiến cung.

Ba năm trước trải qua một lần trị liệu cho tiểu điện hạ, kí ức đó vẫn còn rất mới mẻ với La Á, kia có thể nói là kí ức đau khổ cùng tổn thất nặng nề a.

Lần trị liệu đó, lúc bắt đầu, tiểu điện hạ kì quái không hề phản ứng chút nào với pháp thuật hệ quang, vì không muốn mất mặt trước mặt bệ hạ, hấn dùng

ma pháp cấp 8 —— quang chi phục tô thuật lên người tiểu điện hạ!

Kìa chính là ma pháp cấp 8 a!

Sau đó, tiểu điện hạ lại kì quặc không có việc gì, nhưng mà hắn thì không được may mắn như vậy!

Lần trị liệu đó cơ hồ rút hết tất cả ma lực của hắn, phải biết rằng, hiện đại nguyên tố quang trên đại lục rất hiếm, vì thế mà hắn muốn khôi phục ma lực cũng rất chậm.

Hắn nằm trên giường gần nửa năm mới có thể đi lại được, lại vất vả điều dưỡng hơn 2 năm mới cơ bản phục hồi được trình độ trước đây, mỗi ngày hắn đều bị cảm giác suy nhược tra tấn tới sắp phát điên.

Tháng trước hắn mới cùng người nhà mở tiệc ăn mừng hắn khôi phục pháp thuật, tháng này, tiểu điện hạ cứ như cố ý làm khó dễ hắn, lại gặp chuyện không may.

Lúc nghe thị vệ trong cung truyền lệnh triệu kiến, La Á buồn bực tới mức muốn chết đi, sao hắn lại mệnh khổ như vậy a, sao lại có một vị tiểu tử tông thích liều mạng như vậy a!!!

Bất quá, buồn bực thì buồn bực, oán giận thì oán giận, nhưng mệnh lệnh của bệ hạ, La Á vẫn không dám cãi lời.

Vì thế, sau khi nghe bọn thị vệ truyền lệnh triệu kiến của Hoàng Phủ Ngạo, La Á chỉ đành cắn chặt răng, nuốt máu, ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo bọn thị vệ rời phủ, rất có khí thế của tráng sĩ thấy chết không sờn.

Kết quả không sai biệt với lần trước lắm, lúc đi, La Á bị bọn thị vệ hóa tốc công vào hoàng cung, lúc trở về cũng đồng dạng là bị khiêng về, điểm bất đồng là lần trước La Á xem như khá tỉnh táo được khiêng về, còn lần này là sau khi ngất xỉu được bọn thị vệ khiêng đi, nghĩ tới cuộc sống thê thảm suốt 3 năm qua của mình, hắn không trực tiếp buồn tới chết, chỉ ngất đi thôi đã tính rất kiên cường.

Hoàng Phủ Ngạo triệu y sư chuẩn đoán bệnh cho Thanh Việt, xác định bé chỉ kiệt sức tới hôn mê mới nhẹ nhàng thở ra. Lại sai người triệu Đại Sư trị liệu La Á tới, thấy hắn vì Thanh Việt thi triển 7,8 lần quang chi phục tô thuật, rốt cuộc yên lòng.

Vốn, Hoàng Phủ Ngạo tính toán chờ Thanh Việt tỉnh lại liền hưng hăng giáo huấn một chút. Chính là Thanh Việt mê man suốt 10 ngày, sau giờ Ngọ ngày thứ 10, Hoàng Phủ Ngạo mới đợi được nhi tử bảo bối tỉnh lại.

Thanh Việt mê man mấy ngày nay làm Hoàng Phủ Ngạo lo lắng tới sắp hỏng mắt, cơ hồ mỗi ngày đều triệu y sư tới kiểm tra. Hiện tại con tức cũng phai gần hết, lúc này thấy Thanh Việt tỉnh, Hoàng Phủ Ngạo ngay cả một câu nặng lời cũng không nỡ, chỉ ôm lấy nhi tử bảo bối của y đặt lên đùi, đánh mông vài cái, sau đó cao hứng ôm bé vào lòng.

Hoàng Phủ Ngạo tiếp nhận chén thuốc trong tay Tập Ân, từng muỗng từng muỗng dứt cho Thanh Việt.

Thanh Việt bị đắng tới nhú mày, nhưng vẫn ngoan ngoãn uống hết được Hoàng Phủ Ngạo uy mình.

“Bây giờ mới biết khổ? Không thích? Nhưng mà, sau này trong một thời gian dài, ngươi đều phải uống!”

Hoàng Phủ Ngạo thấy Thanh Việt uống được, tâm tình cũng tốt lên.

“Không cần!”

Uống một, hai ngày còn được, uống một thời gian dài thì không, Thanh Việt cự tuyệt. Bé hiện tại đã khôi phục tốt lắm, linh lực trong cơ thể so với trước kia còn tăng gấp đôi!

“Ha ha..... phản đối không có hiệu quả! Ở đây thì phụ hoàng định đoạt!”

Hoàng Phủ Ngạo thấy Thanh Việt xuất hiện phản ứng này, hoàn toàn nằm trong dự kiến, vì thế không để ý bé kháng nghị, tiếp tục nói.

“Ngươi tùy tiện chạy tới tiểu thụ lâm, làm phụ hoàng bị dọa chết khiếp, lại hôn mê lâu như vậy, hại phụ hoàng lo lắng thật lâu, để ngươi uống được đường cơ thể đã rất tiện nghi, còn dám phản đối?”

“Đúng vậy, tiểu điện hạ.”

Tập Ân lập tức hòa theo lời Hoàng Phủ Ngạo. “Ngài đi tiểu thụ lâm cũng không nói một tiếng làm bệ hạ rất lo lắng, mang theo thiệt nhiều thị vệ tìm ngài, không biết còn tưởng đang đi đánh giặc! Tiểu nhân đáng thương, tiểu thụ lâm đáng sợ như vậy cũng phải đi theo bệ hạ a!”

Kì thật câu cuối cùng của Tập Ân mới là trọng điểm.

“Phải uống bao lâu?” – Thanh Việt cúi đầu, rầu rĩ hỏi.

“Còn chưa quyết định.” – Hoàng Phủ Ngạo trả lời rõ ràng.

“Không cần lâu lắm!” – Thanh Việt kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngạo.

“Ha ha... xem tình huống mà định đi!” – Hoàng Phủ Ngạo hôn gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, trả lời.

Tạp Ân vô cùng ai oán nhìn chén thuốc trong tay, hồi tưởng lại những ngày trước có phải hắn đã làm chuyện gì khiến bệ hạ tức giận hay không. Bằng không, vì cái gì bệ hạ trước lúc vào triều lại đem công việc thống khổ hầu hạ tiểu điện hạ uống được cho hắn a?

Quả nhiên, giống như Tạp Ân đoán từ trước, Thanh Việt nổi trận lôi đình trừng chén thuốc Tạp Ân đưa tới, nhưng vẫn thành thật tiếp nhận, con tức không có chỗ phát liên vừa uống vừa trừng Tạp Ân cho hả giận.

“Tiểu điện hạ, để ngài ăn canh được không phải chủ ý của tiểu nhân a!”

Tạp Ân bị Thanh Việt trừng tới mức lưng toát mồ hôi lạnh, đáng thương hề hề giải thích.

“Là bệ hạ bảo tiểu nhân làm, tiểu nhân vô tội a! Kì thực bệ hạ như vậy cũng vì lo lắng cho ngài, ngày đó dẫn theo thiết nhiều thị vệ vào tiểu thụ lâm tìm ngài, tiểu nhân cũng có phần a!”

Những lời này, Tạp Ân tăng mạnh giọng điệu.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Việt nhớ tới một việc.

“Ngày đó thị vệ tới tiểu thụ lâm tìm ta rất nhiều sao?”

“Dạ! Tổng cộng chia làm bốn nhóm, theo bốn hướng vào tiểu thụ lâm tìm ngài.”

Tuy rằng không hiểu vì sao tiểu điện hạ đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng mà thấy tiểu điện hạ không còn trừng mắt nhìn mình. Tạp Ân thở phào một hơi, lập tức trả lời.

“Vậy có ai phát hiện hai đứa nhỏ 7,8 tuổi không?”

“Có a, tiểu điện hạ ngay cả chuyện này cũng biết! Thực sự rất....”

“Nói trọng điểm, sống hay chết?”

“Dạ dạ dạ, đích xác là có hai đứa nhỏ, được bọn thị vệ phát hiện ở ven tiểu thụ lâm, nghe nói trên người đều là thương, cũng không biết bị gì, sau đó tra hỏi thì biết bọn họ là đứa nhỏ ở doanh trại huấn luyện đã đưa trở về.”

“Doanh trại huấn luyện ở đâu?”

“Doanh trại huấn luyện cách tiểu thụ lâm không xa.”

“Vậy dẫn đường đi.”

“A?”

“Nếu bọn họ còn sống, ta cũng nên thực hiện lời hứa.”

Tạp Ân mơ mơ màng màng dẫn đường cho Thanh Việt, bất đắc dĩ phát hiện mình không theo kịp lối suy nghĩ ào ạt như bão táp của tiểu điện hạ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thị Vệ

Lúc Thanh Việt cùng Tạp Ân tới doanh trại huấn luyện, bọn nhỏ đều đang tập luyện ở sân huấn luyện.

Tạp ân vội vàng gọi chủ quán nơi này tới.

“Tiểu nhân không biết Ngũ điện hạ, đại tổng quản tới, không đón tiếp từ xa, xin thứ tội!”

Chủ quán sân huấn luyện——Tất Khoa, cuống quýt quỳ xuống hành lễ, chức vị của hắn thấp kém, nơi này lại hẻo lánh, một, hai năm cũng không gặp được mấy nhân vật có thân phận.

Hiện tại lại xuất hiện hai người, một là thân cận bên người bề hạ, người kia càng lợi hại hơn, trước kia không nghe nói, nhưng bây giờ cả hoàng cung đều nghị luận vấn đề này, mọi người đều nhất trí cho rằng, bề hạ thương Ngũ điện hạ quá mức.

Hai nhân vật như vậy xuất hiện, hẳn có thể không kích động sao!

“Đứng lên đi, Ngũ điện hạ muốn tìm hai đứa nhỏ, người mau gọi bọn nó tới.”

Đứa nhỏ? Tất Khoa nghi hoặc.

“Dạ, tiểu nhân lập tức làm ngay, xin hỏi Ngũ điện hạ, hai cậu bé kia tên gọi là gì?”

“Không biết.”

“A?”

Tất Khoa khó xử.

“Ngũ điện hạ không biết tên bọn họ sao? Chính là nơi này nhiều đứa nhỏ như vậy.....”

“Chính là hai đứa nhỏ vài ngày trước được tìm thấy ở tiểu thụ lâm.”

Tạp Ân bổ sung nói.

“A, là bọn nó!”

Tất Khoa phản ứng, sau đó lại càng khó xử hơn.

“Hai đứa bé đó hiện tại không ở doanh trại huấn luyện, bọn họ một mình rời doanh trại, tiểu nhân đã phạt bọn họ xuống doanh trại nô lệ.....”

Tất Khoa không biết chính xác hai đứa bé kia có quan hệ gì với Ngũ điện hạ, nói được một nửa, thấy sắc mặt Ngũ điện hạ không biến hóa gì, lại đánh bạo nói tiếp.

“Bọn họ bây giờ còn nhỏ, không làm được việc nặng nên hình như đã bị phân tới sai phòng, chê cùi rồi. Bọn họ hiện tại không thuộc quyền quản lý của tiểu nhân.”

“Nếu biết bọn họ ở đâu, mau dắt người tới, nói là ta muốn, động tác nhanh lên, đừng để tiểu điện hạ chờ lâu.”

Tạp Ân giao một khối lệnh bài cho Tất Khoa.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân đi ngay, xin điện hạ, tổng quản chờ một chút.”

“Tiểu điện hạ, một chốc mới gặp được hai cậu bé kia, có muốn tiểu nhân tìm chỗ nào để tiểu điện hạ nghỉ ngơi một lúc không ạ?”

“Không, chúng ta đi sân huấn luyện nhìn thử.”

“Ác, dạ.”

Sân huấn luyện, đều là bọn nhỏ xem tuổi nhau, quần áo đơn sơ, trong tay cầm vũ khí cũ kỹ, vây quanh nhau bắt đầu công kích. Thình thoảng có đứa nhỏ bị ngã xuống đất, chặt vật rên rỉ, nếu tới thời gian còn chưa đứng lên sẽ bị người huấn luyện trực tiếp mang đi, không thể luyện tập tiếp, mất đi tư cách trở thành thị vệ.

Thanh Việt nhìn một chốc, cảm thấy vô nghĩa.

“Tạp Ân, đi thôi.”

“A? Điện hạ không nhìn?”

“Không có ý nghĩa, đi thôi.”

“Dạ, điện hạ.”

Không có ý nghĩa sao? Tạp Ân quay đầu lại nhìn thoáng qua, hẳn cảm thấy rất thú vị a!

Thanh Việt cùng Tạp Ân trở lại chỗ khi nãy, Tất Khoa đã mang hai cậu bé tới.

Hai cậu bé cả người bần hê hê, bây giờ mới đầu xuân, thời tiết vẫn còn giá rét, hai cậu bé mặc quần áo từ vải thô đã rách nát, từ chỗ rách có thể thấy miệng vết thương còn chưa kịp lành, đã nhiễm trùng, thối rữa, hơn nữa vì bị giá rét đông lạnh, miệng vết thương bị tét trở nên tái tím.

Tạp Ân thấy được trong lòng khẽ run.

Đại tổng quản Tạp Ân xuất thân từ nô lệ, rất hiểu cuộc sống ngay cả chó heo cũng không bằng. Hôm nay hắn có thể ngồi lên vị trí này, cũng đã trải qua vô số khinh bỉ, đánh chửi, thậm chí là khảo nghiệm sinh tử. Nhìn thấy hai đứa nhỏ đáng thương, trong lòng Tạp Ân dâng lên cảm giác thân thiết vì đồng bệnh tương liên.

A Thất cùng Tiểu Thần thấy Thanh Việt, đều sững sốt, sau đó hai cậu bé lộ ra vẻ mặt kinh hi.

“Ngươi.....”

Tiểu Thần vừa mới nói một chữ đã bị Tất Khoa đánh một phát lão đao.

“Không biết quy củ, ngươi cái gì mà ngươi, đây là Ngũ điện hạ, phải xưng là ‘ngài’!” Tất Khoa lớn tiếng giáo huấn.

A Thất vội vàng đỡ Tiểu Thần, phần nộ trùng Tất Khoa.

Thanh Việt nhìn bọn họ, hơi nhíu mi.

“Các ngươi sao lại biến thành như vậy?”

A Thất cùng Tiểu Thần sững sốt một lát, lập tức cười khổ.

“Chúng ta trong hoàng cung này là người có thân phận ti tiện nhất, bị thương sẽ không có được trị liệu, cùng lắm thì chết thôi. Huống chi, lần này bị thương cũng vì chúng ta làm trái quy củ.”

Trên mặt hai cậu bé đều có vẻ tang thương không nên thuộc về một đứa nhỏ.

“Các ngươi muốn cái gì?”

“A?”

Hai cậu bé còn đang chìm đắm trong hồi hận, bị Thanh Việt hỏi như vậy có chút hồ đồ.

“Các ngươi giúp ta một chuyện, ta sẽ nói phụ hoàng ban cho các ngươi.”

“Thật sao?”

“Thật tốt quá!”

Hai cậu bé đều phi thường kích động.

“Chúng ta.....chúng ta không muốn làm nô lệ, chúng ta..... muốn làm thị vệ!”

“Yêu cầu này có thể sao?”

A Thất cùng Tiểu Thần có chút thấp thỏm nhìn Thanh Việt.

Trong lòng hai đứa nhỏ này, có thể không làm nô lệ đã là ân điển trời ban, bọn họ thế nhưng còn mặt dày muốn làm thị vệ, lời vừa nói ra hai cậu bé lại bắt đầu hối hận, sợ Thanh Việt không đáp ứng thỉnh cầu quá phận như vậy.

“Làm thị vệ rất thú vị sao?”

Thanh Việt nghi hoặc hỏi Tạp Ân.

“Ân~~đại khái là~~chỉ hướng riêng đi!”

Tạp Ân giải thích lung tung cho Thanh Việt, kì thật trong tâm nói thầm, hai đứa nhỏ ngu ngốc này, sao lại nói ra yêu cầu không có tiêu chuẩn như vậy chứ?

“Không còn yêu cầu gì khác sao?”

Tạp Ân hảo tâm nhắc nhở bọn họ.

Nhưng mà, hai cậu bé lại lắc đầu như trống bỏi.

Gỗ mục a! Tạp Ân nhìn hai cậu bé không kém gì gỗ mục kia, quyết định tự thân xuất mã.

“Tiểu điện hạ, người xem bọn họ vẫn còn quá nhỏ, lại chưa học được bốn sự gì, bây giờ chưa thể làm thị vệ được.

A Thất cùng Tiểu Thần nghe Tập Ân nói xong, lập tức ù rũ.

“Không bằng như vậy đi, tiểu điện hạ bây giờ vẫn chưa chọn thị vệ theo hầu, tiểu nhân thấy hai đứa nhỏ này cũng nghe lời, thành thật, để bọn họ theo tiểu điện hạ đi, cũng có thể học được chút bổn sự, tiểu điện hạ, người xem vậy được không?”

Thanh Việt suy nghĩ một chút, gật đầu, lại nói với Tập Ân.

“Qua vài ngày nữa, để bọn họ tới học viện Đế Đô đi, nghe phụ hoàng nói nơi đó cũng không tệ lắm, để bọn họ đi học bổn sự đi.”

“A? Ác, dạ điện hạ.”

Ngay cả Tập Ân cũng không ngờ, tiểu điện hạ lại đối với hai tiểu nô lệ ngu ngốc này tốt đến vậy.

“Còn không mau tạ ơn tiểu điện hạ!”

Tập Ân gõ nhẹ đầu hai đứa nhỏ ngu ngốc đã muốn hóa thạch.

“Ngươi..... không không, ngài thực sự.....”

Tiểu Thần kích động tới mức nói năng lộn xộn.

“Tạ ơn tiểu điện hạ!”

A Thất vội kéo Tiểu Thần quỳ xuống.

Học viện ma pháp Đế Đô a! Đó là nơi mà bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quyết Định

Bàn Long điện, thư phòng.

Trừ bỏ Hoàng Phủ Ngao cùng đại tổng quản Tập Ân khắc khắc theo sát y, còn có Đại tướng quân của đế quốc Nam Việt, thân hình cao lớn, khí thế uy vũ——Khải Tề • Đề Đề Ti; Thống lĩnh an vệ hoàng cung lúc nào cũng dấu mình trong áo choàng hắc ám, làm người ta không thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn, Kiếm Thánh——Vô Nhai; cùng với Đại tham mưu của Nam Việt đế quốc, không hề biết pháp thuật hay vũ kỹ nhưng lại đa mưu túc trí——Tây Ca • Lai Đặc.

Tập Ân là nô lệ lúc Hoàng Phủ Ngao tới Đông Chích làm chất tử cứu được, từ đó về sau liền tận tâm đi theo Hoàng Phủ Ngao.

Khải Tề • Đề Đề Ti xuất thân từ quý tộc thế gia, là bạn thân từ nhỏ của Hoàng Phủ Ngao.

Vô Nhai là một tướng lĩnh của tiểu quốc, bị quyền quý hãm hại, tan cửa nát nhà, biến thành nô lệ, trở thành một hồi cuối cùng bị bán tới tròng giác đấu của Nam Việt đế đô, cả ngày phải đo sức với dã thú làm thú vui cho mọi người, sau đó được Hoàng Phủ Ngao đang là Thập Thất hoàng tử nhìn trúng, làm an vệ cho y.

Tây Ca • Lai Đặc giống Khải Tề, xuất thân từ quý tộc thế gia, nhưng vì không có thiên phú về pháp thuật, vũ kỹ nên không được gia tộc xem trọng, nhận đủ loại trêu chọc, khi dễ từ huynh đệ trong nhà, sau đó cùng Khải Tề trở thành trợ thủ đắc lực cùng sinh ra tử với Hoàng Phủ Ngao.

Hoàng Phủ Ngao nhìn nhóm trợ thủ mình tín nhiệm nhất, chậm rãi mở miệng.

“Mọi người hẳn đã biết, lần này tam đại học viện tí thí, tổ chức ở Đông Chích.”

“Nghe thấy hai chữ ‘Đông Chích’, mấy người ở đây gương mặt đều có chút mất tự nhiên.

“Trẫm đã nhận được công văn mời từ Đông Chích, suy nghĩ mấy ngày nay, trẫm quyết định tham gia.”

Nhất thạch kích khởi thiên tăng lăng! (một viên đá tạo nghìn con sóng)

“Bệ hạ.....” – Vô Nhai muốn nói lại thôi.

“Bệ hạ, ngài sao lại..... sao lại.....”

Khải Tề kích động tới mức nói chuyện lắp bắp.

Tập ân luôn theo bên người Hoàng Phủ Ngao cũng bị quyết định của y làm giật mình không nhỏ.

“Bệ hạ, đối với nơi đó, tất cả chúng ta đều có kí ức không tốt, thần nghĩ ngài nên từ chối Đông Chích.”

Tây Ca trấn định nhất, đưa ra lo lắng của mọi người.

“Đúng vậy, nơi đó làm trăm nhớ tới những việc không tốt.”

Chuyện cũ rõ ràng xuất hiện trước mắt Hoàng Phủ Ngao.

Mình khi đó còn chưa được 16 tuổi, đối mặt với sự bán đứng của người huynh trưởng mình kính trọng nhất, sự phản bội từ bằng hữu mình tin nhiệm.....còn trở mặt nhìn 43 người huynh đệ của mình, từng người ngã xuống, một đường đầy máu tanh hộ tống mình rời khỏi Đông Chích, còn cố gắng sinh tồn trong rừng rậm ma thú.....

Cho dù người đàm mạc, cứng cỏi như Hoàng Phủ Ngao cũng nhìn không được nhắm mắt lại.

“Bởi vì sai lầm của trăm, làm 43 huynh đệ lên vào Đông Chích hộ vệ trăm về nước, chỉ có Vô Nhai và Khải Tề trở về.....”

“Bệ hạ, lúc trước nếu không có bệ hạ, chúng ta đã sớm chết. Thần vô dụng, không biết pháp thuật hay vũ kỹ, năm đó chỉ có thần ở lại Nam Việt, không thể kề vai chiến đấu với huynh đệ. Chính là, tuy thần không tự mình trải qua, nhưng rõ ràng, các huynh đệ vì báo đáp đại ân của bệ hạ mà chết, nghĩ đến cũng là cái chết có ý nghĩa, cam tâm tình nguyện, bệ hạ không cần tự trách.”

Tây Ca tiếp tục an ủi khuyên giải.

“Hơn nữa bệ hạ cũng tự tay giết chết Hoàng Phủ Hân, Hoàng Phủ Dịch đã bán đứng chúng ta, các huynh đệ nhất định cảm thấy rất vui mừng!”

Trầm mặc, trong nhất thời không ai nói chuyện.

“Các huynh đệ nhất định cảm thấy rất vui mừng”..... “các huynh đệ nhất định cảm thấy rất vui mừng”.....

Lời an ủi như đang tự nói với chính mình, nghĩ lại, trái tim mọi người ngồi đây cũng thổn thức. Nhưng mà, thực sự nghĩ như vậy lại có bao nhiêu?

Nhớ tới những huynh đệ đã chết ở Đông Chích! Nhớ tới người đã bán đứng bọn họ!

Nghĩ tới những chuyện đã trải qua khi đó, ánh mắt Khải Tề nhìn không được lóe hung quang nguy hiểm. Ngay cả Vô Nhai không có chút cảm giác tồn tại cũng phóng ra sát khí dày đặc.

Cho dù là Tây Ca lúc nào cũng khuyên giải, an ủi mọi người cũng cảm giá được lồng ngực mình đang bị ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt hết tào nhả trăm ôn vốn có, nhìn không được cắn chặt răng.

“Bệ hạ, nếu Đông Chích làm ngài khó chịu như vậy, vì cái gì còn muốn tới đó?”

Tập Ân thực sự không thể lí giải suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngao, nghĩ tới những người đã bị hùng ngã xuống khi đó, trong lòng Tập Ân cũng rất khó chịu.

“Chuyện năm đó, trăm chôn trong lòng đã mười lăm năm, sai lầm đó vĩnh viễn không có gì bù đắp được, lúc nào cũng phải đối mặt, các người cũng không muốn trăm mang theo tâm sự này cả đời, không thể giải thoát đi! Trăm chẳng qua muốn tới nơi các huynh đệ chiến tử năm đó, dâng một li rượu nhạt thôi, như vậy trong lòng trăm cũng thoải mái một chút.”

“Chính là, bệ hạ.....”

“Bệ hạ nhất định đi, chúng ta cũng phải làm tốt chuẩn bị a!”

“Thần không phản đối nổi bản khoản trong lòng bệ hạ, nhưng mà bệ hạ.....”

“Nếu bệ hạ có bất trắc gì, như vậy huynh đệ không phải hi sinh uổng phí sao?”

Hoàng Phủ Ngao lắc tay, ngăn cản mọi người không ngừng lo lắng.

“Không cần lo lắng, nếu hoàng đế Nam Việt ở Đông Chích bị tổn thương, Đông Chích rất khó nói lời công đạo, huống chi còn nhiều quốc vương như vậy cũng tới, Đông Chích chỉ biết đem hết toàn lực hộ chúng ta an toàn, mãi tới khi rời khỏi Đông Chích mới thôi.”

Thấy bộ dáng mọi người vẫn không đồng ý, Hoàng Phủ Ngao nói tiếp.

“Hiện tại, vừa lúc thu được công văn từ Đông Chích, giảm đi việc tìm cơ phức tạp đề qua đó, đây là cơ hội hiếm có. Ý trăm đã quyết, các người không

cần cần nữa.”

Thương nghị hành trình tới Đông Chích xong, Hoàng Phủ Ngạo về tắm điện, vừa tiến vào liền thấy nhi tử bảo bối của y đang ngồi trên giường, dường như đang luyện tập pháp thuật mấy ngày nay học được.

Nhi tử bảo bối của y gần đây đặc biệt hứng thú với pháp thuật, mỗi ngày đều nghiên cứu, cơ hồ suốt mấy hôm đã không gây ra họa gì.

Thanh Việt học tập pháp thuật còn chưa được một tháng, đã học hết toàn bộ ma pháp cấp thấp của các hệ, cũng có thể vận dụng thành thực, trình độ đã đạt tới Ma Pháp Sư kiến tập, bốn lão nhân đều gọi bé là thiên tài.

Còn một chuyện vượt khỏi dự kiến của bốn lão nhân, pháp thuật hệ quang, âm và không gian của tiểu điện hạ đặc biệt thần kì, hiện tại trình độ đã đạt tới Ma Pháp Sư sơ cấp.

Rõ ràng quang, âm là hai nguyên tố hiếm hoi so với các loại khác, rõ ràng còn chưa tìm được lão sư thích hợp cho hai hệ quang, âm cho tiểu điện hạ, nhưng mà vì cái gì tiểu điện hạ tự mình xem sách ma pháp lại có thể lợi hại như vậy a?

Lòng tự tin của bốn lão nhân bị đả thương nghiêm trọng, thực hoài nghi có phải bọn họ dạy ngược lại sẽ làm tiểu điện hạ ngốc hơn, tiểu điện hạ tự học so với bọn hắn dạy còn giỏi hơn nhiều.

Điều càng làm mấy lão nhân buồn bực hơn chính là vì cái gì pháp thuật không gian của tiểu điện hạ cũng tốt vậy a!!!

Pháp thuật không gian, tuy rằng trên đại lục phần lớn mọi người đều cho rằng nó chỉ là một loại pháp thuật phụ trợ, bình thường chỉ dùng để chế tác không gian giới chỉ, không gian quyền trục, không gian truyền tống ma pháp trận.

Nhưng mà, theo lịch sử ma pháp được ghi chép từ xa xưa, Ma Pháp Sư có pháp thuật không gian cao nhất là người thân cận với thần nhất. Bởi vì pháp thuật không gian có thể sáng tạo lãnh địa của riêng mình. Trong lãnh địa đó có thể làm suy yếu sức mạnh đối thủ và tăng năng lực bản thân, pháp thuật càng mạnh, năng lực trong lãnh địa mình càng lớn, cao cấp nhất trong pháp thuật chính là có thể sáng tạo vạn vật trong lãnh địa riêng của mình, đây cũng chính là người được xưng là——thần.

Tuy rằng có ghi chép lại nhưng chưa từng có ai có thể tu luyện tới cảnh giới kia, pháp thuật không gian rất khó học, ngay cả Đại Ma Đạo Sư không gian Tắt Lạ cũng chỉ có thể tạo được một lãnh địa rất nhỏ, hơn nữa hắn cũng không biết các pháp thuật khác nên cơ bản chỉ có thể dùng nó để chạy trốn.

Không ngờ tiểu điện hạ lại học pháp thuật không gian tốt đến vậy, làm hại hiện tại bọn họ không ngẩng đầu nổi trước mặt Tắt Lạ, lão già chết tiệt Tắt Lạ kia, cả ngày cứ điều võ dương oai, vênh vào tự đắc trước mặt bọn họ.

“Việt nhi, luyện tập thế nào rồi?”

Hoàng Phủ Ngạo ngồi xuống giường, nhìn nhi tử bảo bối của mình hỏi.

“Phụ hoàng.”

Thấy Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt cao hứng nhào tới.

“Phụ hoàng, xem này!”

Lúc nói chuyện, bàn tay nhỏ bé của Thanh Việt đã có thêm một chén trà.

Hoàng Phủ Ngạo giật mình không nhỏ, y nhớ rõ vừa nãy lúc y tới, chén trà này đặt ở trên bàn cách đây tới hơn 5 thước.

“Việt nhi, này.....”

“Đây là pháp thuật không gian Việt nhi mới nghĩ ra được, bất quá năng lực bây giờ còn hạn chế, chỉ có phạm vi chừng 5, 6m lấy được một vật nhỏ mà thôi.”

Thanh Việt ý niệm vừa động, chén trà trong tay lại xuất hiện trên bàn.

“Ha ha.....không ngờ Việt nhi đã lợi hại như vậy!”

Nghe được khích lệ của Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt lắc lắc đầu.

“Còn phải rất lâu, rất lâu mới có thể vượt qua phụ hoàng.”

“Àn?”

Lời Thanh Việt làm trái tim Hoàng Phủ Ngạo nảy lên, lời Việt nhi có ý gì? Việt nhi nhìn ra gì sao? Y đã che dấu lực lượng của mình rất tốt, ngay cả đám thân tín cũng không hiểu rõ, không có bất cứ kẻ nào biết, chẳng lẽ Việt nhi.....

“Tuy rằng Việt nhi nhìn không ra năng lực của phụ hoàng, nhưng mà Việt nhi có thể cảm giác được, phụ hoàng phi thường cường đại.”

Thanh Việt là linh thể trời sinh nên đặc biệt gắn cảm với linh hồn, mà đại đa số mọi người không thể che dấu được linh hồn của mình.

Đây rốt cuộc là cảm giác gì, sao lại chuẩn như vậy a? Chẳng lẽ nhi tử bảo bối của y trừ bỏ thiên phú pháp thuật còn có thiên phú tiên tri?

“.....”

Hoàng Phủ Ngao không biết nên nói gì.

“Hơn nữa, sức mạnh này của phụ hoàng làm Việt nhi có cảm giác rất kì quái, không giống thứ nhân loại nên có.”

Nghe thấy lời Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao run lên.

“Phụ hoàng, làm sao vậy?”

Thanh Việt lập tức cảm giác được Hoàng Phủ Ngao khác thường.

“Không có gì.”

Hoàng Phủ Ngao ôm Thanh Việt vào lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, đắm chìm trong kí ức, biểu tình trên mặt không ngừng biến hóa, như đang giằng giụa xem mình có nên nói ra hay không.

Không muốn trốn tránh, nói ra đi, nếu thành công, ít nhất còn có thể trước mặt một người để lộ con người chân thật của mình!

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Ngao quyết tâm xong mới mở miệng.

“Có lẽ, Việt nhi nói đúng, sức mạnh này đích xác nhân loại không nên có, phụ hoàng cũng không biết là cái gì? Phụ hoàng..... ngay cả mình có xem là người không, cũng không biết!”

Hoàng Phủ Ngao không dừng lại, quyết định tiếp tục nói.

Đại khái sợ rằng nếu mình dừng lại sẽ không còn dũng khí nói ra bí mật chỉ có mình biết này nữa.

“Năm ấy phụ hoàng 15 tuổi, trên đường quay về Nam Việt bị người phục kích, lúc chạy khỏi Đông Chích, 43 huynh đệ hộ vệ phụ hoàng chỉ còn lại Vô Nhai, Khải Tề, còn có Tập Ân không có năng lực tự bảo vệ luôn đi theo phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngao hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó, tiếp tục nói.

“Chúng ta đều thương tích đầy mình, mệt mỏi không chịu nổi, chính là người đuổi giết chúng ta vẫn không ngừng gia tăng. Lúc đó, phụ hoàng thân còn bị trúng độc, cảm thấy mình dù sao cũng không sống được vài ngày, không bằng để cơ hội sống sót lại cho bọn Tập Ân. Những người đó chỉ muốn bắt phụ hoàng thôi, vì thế phụ hoàng liền thừa cơ hội bọn Tập Ân nghỉ ngơi, một mình dụ đám người kia chạy vào rừng rậm ma thú.”

Nói tới đây, trên mặt Hoàng Phủ Ngao quyết tuyệt một cách kiêu ngạo.

“Sau khi tiến vào sâu trong rừng rậm ma thú, những người đó cũng không dám đuổi theo nữa, có thể bọn họ cũng cho rằng phụ hoàng không có khả năng sống sót rời khỏi khu rừng này. Lúc ấy phụ hoàng cũng không nghĩ mình có thể ra ngoài. Thăm nghĩ, làm thức ăn cho ma thú còn tốt hơn để bọn người đó tìm thấy.”

.....

“Cứ như vậy đi tới trước, thẳng tới khi độc phát rốt cuộc không thể đi nổi nữa, ở đó phụ hoàng phát hiện thi thể một con bạch long mới chết không lâu, vẫn còn mang theo hơi ấm, lúc này mới hiểu được vì sao một đường thẳng tới đây không gặp bất cứ con ma thú nào khác. Sau đó, bên cạnh con bạch long kia, phụ hoàng còn phát hiện một hạt châu kì lạ.”

Hoàng Phủ Ngao chưa sót tiếp tục nhớ lại.

“Bạch long là loài cường đại nhất trong hệ cự long, hơn nữa cự long bình thường đều sinh sống trên Long Đảo, trên đại lục rất hiếm khi thấy bọn nó. Phụ hoàng không hiểu vì sao nó lại chết ở đây, cũng không biết hạt châu cạnh nó có lợi gì. Chính là lúc phụ hoàng tới gần hạt châu kia, cảm giác tinh thần tốt lên rất nhiều, miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại.”

Hoàng Phủ Ngao tạm dừng một chút, giống như đoạn tự thuật tiếp đó cần dũng khí rất lớn.

“Khi đó phụ hoàng không cam lòng chết vì độc phát như vậy, cảm nhận hạt châu này dường như có gì kì diệu, có lẽ mình có thể sống sót được, vì thế liền nuốt hạt châu kia, tiếp đó.....”

.....

“Tiếp đó, phụ hoàng cảm thấy cơ thể mình từng khối, từng khối vỡ nát ra, sau đó chậm rãi ghép nối lại, đau đớn không thể thừa nhận nổi. Giằng co giữa

sống chết suốt 3 ngày, sau khi thanh tỉnh, phụ hoàng kinh ngạc phát hiện thương tích trên người mình đã lành lặn, cứ như thay da đổi thịt. Trong cơ thể còn tràn ngập một sức mạnh cường đại. Lúc đó phụ hoàng vô cùng cao hứng, chính là.....chính là..... sau đó, sau đó.....”

“Phụ hoàng?”

Thanh Việt chưa bao giờ thấy tình tự Hoàng Phủ Ngao hỗn loạn như vậy.

“Không cần nhớ lại những kí ức không tốt đó, phụ hoàng.....”

Hoàng Phủ Ngao để cảm lên đỉnh đầu Thanh Việt, cọ nhẹ.

“Không, phụ hoàng muốn thử một lần, nhiều năm như vậy cũng không dám nói cho ai, cũng bảo trì khoảng cách với tất cả mọi người. Phụ hoàng muốn thử một lần, thử một lần, nếu Việt nhi sợ hãi, sau này, phụ hoàng..... ly xa Việt nhi một chút là được.”

“Phụ hoàng.....”

Ngữ khí quyết tuyệt, nồng đậm bi thương, nghe thấy mà lòng Thanh Việt run lên.

“Từ đó về sau, dần dần phụ hoàng phát hiện, cho dù không ăn gì, không uống nước cũng sẽ không chết. Cơ thể cũng biến hóa rất chậm, đến lúc phụ hoàng 19 tuổi, cơ thể này cứ như đã đóng băng từ lúc đó, không còn biến hóa nữa. Không già, bất tử, chính là..... chính là..... cứ cách một thời gian, phụ hoàng phải hút linh hồn của người khác.....”

Như vậy a! Thanh Việt nhẹ nhàng thở ra, cái này cùng hấp huyết cương thi kiếp trước bé thấy không khác biệt lắm. Đây có gì mà sợ, hấp huyết cương thi không sợ bé thì thôi.

“Phụ hoàng sẽ hút linh hồn Việt nhi sao?”

“Sẽ không, đương nhiên sẽ không!”

Hoàng Phủ Ngao trả lời khẳng định.

“Vậy có gì mà Việt nhi phải sợ?”

Hoàng Phủ Ngao hoàn toàn không ngờ, ngay cả những chuyện y nhớ lại cũng thấy sợ, mà Việt nhi nghe xong một chút phản ứng cũng không có.

“Việt nhi, ngươi.....”

“Không sợ, không sợ, này có gì phải sợ.”

Thanh Việt không thích bộ dáng hiện tại của phụ hoàng.

“Ngươi.....”

“Trên thế giới này, phụ hoàng là người đối xử với Việt nhi tốt nhất, Việt nhi ở cùng một chỗ với phụ hoàng cả đời được không?”

“Việt nhi, ngươi nói thật sao?”

Hoàng Phủ Ngao nâng gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, nhìn vào mắt bé, nghiêm túc hỏi.

“Ân.”

“Hào, phụ hoàng nhớ kỹ!”

Hoàng Phủ Ngao hôn một ngụm lên gương mặt Thanh Việt, trịnh trọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ma Nha’

Từ lúc Thanh Việt bắt đầu học tập pháp thuật, Hoàng Phủ Ngao liền sai người thiết kế một phòng thí nghiệm trong nội điện Bàn Long điện, để tiện cho Thanh Việt nghiên cứu pháp thuật.

Hôm nay như bình thường, Thanh Việt từ chỗ mấy lão nhân trở về liền chui vào phòng thí nghiệm.

Tối lúc dùng cơm cũng không thấy Thanh Việt ra. Mọi người đều suy đoán, không biết lần này tiểu điện hạ lại muốn làm thí nghiệm gì thú vị?

“Tập Ân, người xác định Việt nhi bây giờ vẫn còn trong phòng thí nghiệm?”

“Đúng vậy, bệ hạ, tiểu nhân khẳng định. Tiểu điện hạ lúc trở về liền vào phòng thí nghiệm. Hơn nữa, xem bộ dáng tiểu điện hạ, dường như phát hiện ra chuyện gì làm tiểu điện hạ vô cùng hưng phấn.”

Tập Ân trả lời xong vẫn còn cảm thấy sợ hãi, căn cứ theo kinh nghiệm thương đau của hắn, chuyện càng làm tiểu điện hạ hưng phấn, đối với đám người hầu hạ hắn mà nói, lại càng không phải chuyện gì tốt đẹp, thời gian tiểu điện hạ ở phòng thí nghiệm càng lâu, vậy thuyết minh, một lúc nữa tiểu điện hạ ra ngoài lực phá hoại lại càng lớn. Bệ hạ có thể chịu đựng tới hôm nay, Tập Ân quả thực bội phục sát đất! Nếu đây là con của hắn, hắn đã sớm tức chết rồi.

“Tập Ân, người đi xem thử đi.”

“A~~~~~”

Hoàng Phủ Ngao còn chưa nói xong đã bị một tiếng hét kinh hãi đánh gãy.

Tiếng hét sợ hãi từ xa xa truyền tới gần, như có vật gì đó rất khủng bố chạy về phía này, sợ tới mức đám tì nữ, người hầu kinh hoàng la hét chói tai.

“Bệ hạ, tiểu nhân đi xem.”

Tập Ân vội vàng chạy ra ngoài xem xét, đám hạ nhân này sao không có quy củ như vậy! Đây không phải tát lên mặt Đại tổng quản hắn sao!

Tập Ân tức giận bước nhanh tới cửa, trong tình huống không hề chuẩn bị tinh thần đã phát hiện mình đi sát một sinh vật vô cùng khủng bố.

“A!!!”

Tập Ân với lá gan nổi tiếng bé xíu quát to một tiếng, vô dụng té phịch xuống đất.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngao lướt qua Tập Ân, liền thấy nhi tử bảo bối của mình.

Bất quá, hiện tại trọng điểm không phải nhi tử bảo bối của y, mà chính là bên cạnh bé còn có một bộ xương khô quý dị——cả người đồ rục!

Hiện tại, tất cả mọi người rốt cuộc hiểu được tiểu điện hạ nghiên cứu cái gì trong phòng!

“Phụ hoàng, người xem!”

Giống như bình thường, Thanh Việt vô luận là nghiên cứu ra cái gì cũng lập tới mang tới cho Hoàng Phủ Ngao nhìn một cái.

Thanh Việt đi tới trước mặt Hoàng Phủ Ngao, bộ xương khô cũng ‘cách, cách, cách’ nghênh ngang theo sau.

Tuy rằng gương mặt của nó là xương khô, vốn không có khả năng nhìn ra biểu tình, nhưng Hoàng Phủ Ngao lại có thể cảm giác được, thấy nhiều người sợ tới mức run rẩy như vậy, bộ xương này rất đặc ý. Nhưng mà, lúc nhìn thấy Hoàng Phủ Ngao, bộ xương khô dường như cảm ứng được cái gì, đột nhiên sợ hãi, thật cẩn thận nhích tới sau lưng Thanh Việt.

Đặc ý? Sợ hãi? Cẩn thận?

Từ trước tới nay bộ xương khô phản ứng đồ dẫn, tri động, không có tư tưởng, chỉ biết nghe theo lệnh pháp sư triệu hồi nó đi làm việc, từ khi nào làm người ta cảm nhận nó có nhiều tình tự như vậy?

“Việt nhi, đây là.”

“Phụ hoàng, nó gọi là ‘Ma Nha’, là thứ Việt nhi học được trong một quyển pháp thuật hắc ám——ám chi triệu hoán thuật, từ mình giới triệu hồi về.”

Ám chi triệu hoán thuật là pháp thuật cấp thấp, cơ hồ là bất cứ ma pháp sư hắc ám sơ cấp nào cũng có thể vận dụng. Bất quá, Ma Pháp Sư cấp bậc càng cao, ma vật triệu hồi lại càng lợi hại.

Hoàng Phủ Ngao nhìn bộ xương khô đồ rục được gọi là ‘Ma Nha’.

“Việt nhi, sao phụ hoàng cảm giác nó không giống mấy bộ xương khô khác?”

“Đương nhiên không giống, bộ xương khô cấp thấp bình thường sao có thể so với Ma Nha. Ma Nha thông minh hơn.”

Tuy trí lực Ma Nha bây giờ chỉ bằng đứa bé 3, 4 tuổi, nhưng dần dần theo sự trưởng thành của nó, trí lực cũng cao hơn.

Thanh Việt phi thường tin tưởng thành quả nghiên cứu của mình.

“Việt nhi dùng ám chi triệu hoán thuật gọi về một bộ xương khô bình thường, phát hiện nó là một linh hồn không trọn vẹn, vì thế liền loại trừ linh hồn kia, sau đó để một linh hồn khá hoàn chỉnh kết hợp với thân xác nó.”

Linh hồn khá hoàn chỉnh trong lời Thanh Việt chính là oán niệm Tu La bị bé thanh lọc đi phần lớn oán khí, sau đó chuyển hóa thành Huyết Tu La.

Huyết Tu La không có thực thể, Thanh Việt liền lấy máu mình làm môi giới, để nó cùng bộ xương khô kia dung hợp, thành bộ xương khô đỏ rực hiện tại —— Ma Nha!

Ma Nha không những có toàn bộ sức mạnh của Huyết Tu La, vì đã có thực thể nên có thể thực hiện công kích vật lí. Quan trọng nhất, sau khi có máu của Thanh Việt, Ma Nha có sức kháng cự với hai nguyên tố pháp thuật âm, quang cực cao, hơn nữa lại đặc biệt trung thành nghe theo mệnh lệnh của Thanh Việt.

“Như vậy cũng được sao?”

Hoàng Phủ Ngạo cảm giác có chút không thể tưởng, giật mình nhìn Ma Nha.

“Ân.”

Thanh Việt khẳng định gật đầu.

“Những cái khác Việt nhi không nắm chắc, nhưng mà nói tới linh hồn, không ai so được với Việt nhi.”

“Ác? Lời này có nghĩa gì?”

Hoàng Phủ Ngạo bị bộ dáng kiêu ngạo của Thanh Việt chọc cười, càng cảm thấy hứng thú với lời bé hơn.

Thanh Việt kiễng chân, áp sát bên tai Hoàng Phủ Ngạo.

“Nói cho phụ hoàng một bí mật, Việt nhi là linh thể trời sinh.”

“Linh thể trời sinh? Phụ hoàng tới bây giờ chưa từng nghe qua.”

“Ân, chính là vừa sinh ra đã có thể cảm giác được linh hồn, trời sinh có năng lực điều khiển linh hồn. Bất quá, Việt nhi bây giờ vẫn còn nhỏ, sức mạnh không đủ, chính là nói cho phụ hoàng, phụ hoàng cũng không hiểu rõ được. Chờ Việt nhi lớn một chút, phụ hoàng có thể cảm giác được rõ hơn.”

“Thật không, hóa ra bảo bối của phụ hoàng lại lợi hại như vậy a!”

Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt đặt lên đùi mình, hôn một ngum lên gương mặt nhỏ nhắn của bé.

“Như vậy xem ra, linh hồn của phụ hoàng và Việt nhi đều thực đặc biệt a, hai chúng ta thực hợp phách!”

“Ân.”

“Tốt lắm, không nói chuyện này nữa, Việt nhi đói bụng chưa?”

“Đói bụng.”

“Hảo, chúng ta đi dùng bữa.”

“Bệ..... bệ hạ..... tiểu nhân đến.....hầu hạ.”

Nghe thấy Hoàng Phủ Ngạo muốn dùng thiện, Tập Ân cho dù sợ hãi, cũng chỉ run rẩy chậm rãi lết tới.

“Tập Ân, ngươi không cần sợ nó, không có lệnh của ta, nó nhiều lắm là dọa người một chút mà thôi.”

“Dạ..... dạ..... tiểu điện hạ.”

Nghe xong lời Thanh Việt, Tập Ân hơi trấn định một chút.

“Tiểu điện hạ.....”

Tập Ân chỉ chỉ bộ xương khô, không biết nên xưng hô thế nào.

“Nó kêu Ma Nha.”

“Ác, hóa ra kêu Ma Nha! Chính là, vì cái gì lại kêu ‘Ma Nha’, tên này có chút kì quái a?”

“Người sẽ sớm biết.”

Thanh Việt tựa tiểu phi tiểu nhìn Táp Ân.

Táp Ân vốn định chuyển đề tài để mình không sợ nữa. Ai ngờ.....

Thanh Việt vừa mới nói xong, Táp Ân liền cảm giác bả vai mình bị cái gì đó kéo kéo, theo phản xạ quay đầu lại, một cái đầu lâu đỏ au, đang cắn lóp áo trên vai hắn.

Tiếp xúc gần gũi như vậy Táp Ân chịu không nổi kích thích, kêu được nửa tiếng liền trực tiếp ngắt xiu.

Tiếp đó, Bàn Long điện truyền ra một trận cười nham hiểm, ai nghe thấy cũng run rẩy sợ hãi.

Lúc trước khi còn ở tiểu thụ lâm, Ma Nha đã thích dọa đám người đi lạc vào đó sợ chết khiếp, thỏa mãn ác thú của nó sau đó mới hút máu huyết bọn họ. Bây giờ đi theo Thanh Việt, không có mệnh lệnh của Thanh Việt, nó không dám giết người, nhưng không có nghĩa nó không dám hù dọa người a. Nơi này, so với tiểu thụ lâm còn nhiều người hơn.

Từ sau khi Bàn Long điện xuất hiện bộ xương khô Ma Nha, không tới ba ngày, cơ hồ tất cả hạ nhân trong Bàn Long điện đều bị hù dọa n lần, hơn phân nửa trực tiếp bị dọa ngắt xiu. Người trước vừa ngắt xiu, người sau đã bị Ma Nha tiếp tục kích thích, tổ chất tâm lý của bọn hạ nhân Bàn Long điện nâng cao đáng kể, dần dần đã có xu thế chết lặng đối với các sự kiện khủng bố.

Hiện tại, mỗi lần mức nước, đột nhiên trong giếng nhú lên một cái đầu lâu, cười hắc hắc, người mức nước trực tiếp kéo nó qua một bên, tiếp tục mức nước. Đội thị vệ tuần tra ở Bàn Long điện, đi tới đi lui một hồi, đột nhiên phát hiện trong đội ngũ của mình lòi ra thêm một bộ xương mặc quần áo thị vệ, cũng làm như không thấy tiếp tục tuần tra.....Ma Nha thấy nơi này đã không thể thỏa mãn ác thú của mình, lại vurun ma trào ra ngoài Bàn Long điện.

Một đêm khuya nào đó, một thị vệ đang tuần tra ở ngự hoa viên, chưa đi được bao lâu chợt nghe thấy tiếng khóc của một cô gái cách đó không xa truyền tới. Âm thanh trầm thấp uyển chuyển, nức nở nghẹn ngào, nghe tới mức thị vệ mở cò trong bụng, lập tức đi qua. Quả nhiên, bên hồ có bóng dáng một nữ tử mặc quần áo cung nhân, dáng người cao gầy. Thị vệ tiến lên nhẹ giọng an ủi vài câu, thực sờn sóc đưa khăn tay mình qua, chợt nghe thấy nữ tử ôn nhu như nước nói cảm tạ. Đang lúc thị vệ suy nghĩ miên man, nữ tử chậm chậm quay người lại——hé ra gương mặt xương khô!!! Tên thị vệ kia sợ tới mức tè ra quần.

Một ngày nào đó, một ti nữ ôm một đồng vật phẩm cao hơn cả đầu, lắc lắc lắc lắc đi về hướng phòng tạp vụ. Lúc đang đi thực khó khăn, đột nhiên cảm thấy gió đồ trong tay mình nhẹ bỗng, mở vật phẩm chấn mất tầm mắt mình được người nọ khiêng lên, vừa định nói cảm tạ liền thấy cái đầu lâu khô quắc, lập tức hôn mê.

.....

Sự kiện cùng loại nhiều không kể xiết, tội lỗi chồng chất. Cuối cùng vẫn phải bẩm báo lên hoàng đế bệ hạ, mới có thể ức chế bộ dáng kiêu ngạo bệ vệ của bộ xương khô kia, chính là ngẫu nhiên nó vẫn chạy ra ngoài gây án.

“Bệ hạ, Ngọc quý phi cầu kiến.”

Táp Ân bẩm báo với Hoàng Phủ Ngao đang nhàn nhã phẩm trà trên nhuyễn tháp.

“Cho nàng vào.”

“Dạ, bệ hạ.”

Ngọc quý phi——Đông Lệ Nhã, là công chúa Đông Chích, là em gái của hoàng đế Đông Chích hiện tại, mẹ đẻ của Nhị hoàng tử Nam Việt.

Trên đại lục, các quốc gia đều có cưới hỏi, cơ hồ mỗi lần quốc quân đăng cơ, các quốc gia sẽ đưa công chúa bản quốc tới làm một trong số lễ vật.

Hoàng Phủ Ngao đăng cơ năm 17 tuổi, hai năm sau, công chúa Đông Chích Đông Lệ Nhã vừa tròn 15 được đưa tới Nam Việt.

Đông Lệ Nhã bởi vì từng cứu mệnh Hoàng Phủ Ngao lúc còn ở Đông Chích, vừa tới Nam Việt đã được phong làm Ngọc quý phi, thường xuyên sai người tới Trác Ngọc điện tặng chút đồ cổ quý hiếm, quang vinh sùng ái không ngừng. Sau khi sinh hạ Nhị hoàng tử, địa vị lại vượt qua hoàng hậu, cả hậu cung đều nhìn theo sắc mặt Ngọc quý phi mà làm việc. Hoàng Phủ Ngao cũng mặc kệ việc này không hỏi tới.

Rất nhanh, Táp Ân liền dẫn Ngọc quý phi tới.

Đó là một nữ tử xinh đẹp, quyến rũ, mái tóc vàng óng bó cao, càng nổi bật phần cổ thon dài và bộ ngực sữa lộ ra ngoài lóp quần áo hoa lệ. Bất quá, theo gương mặt hơi hếch cao của nàng có thể nhìn ra, đây là một nữ tử cao ngạo bốc đồng.

“Ngao ca ca.”

Đông Lệ Nhã trực tiếp ngồi lên nhuyễn tháp, tựa vào người Hoàng Phủ Ngao.

Lúc không phải trường hợp nghiêm túc, Đông Lệ Nhã vẫn duy trì xưng hô lúc còn nhỏ với Hoàng Phủ Ngao. Đông Lệ Nhã biết, Hoàng Phủ Ngao đối với mình bất đồng với các nữ nhân khác, tuy không dám làm cản trước mặt Hoàng Phủ Ngao, nhưng một ít hành động vợ chồng thân mật vẫn dám. Đây vốn là điều kiêu ngạo của nàng trước mặt hoàng hậu và nhóm phi tử.

“Tìm trăm có việc?”

“Nhã nhi không có việc không thể tới gặp Ngao ca ca sao.”

Hoàng Phủ Ngao từ chối cho ý kiến tiếp tục âm trà.

Thấy Hoàng Phủ Ngao không phản ứng, Đông Lệ Nhã chỉ có thể giải thích ý đồ của mình.

“Ngao ca ca, nghe nói lần này ngài cần đi Đông Chích.”

“Àn.”

Hoàng Phủ Ngao gật đầu.

“Ngao ca ca, có thể mang Nhã nhi theo không? Nhã nhi... đã nhiều năm chưa được về.”

Đông Lệ Nhã nói tới hoa lê đằm mưa.

“Muốn đi thi đi đi, cũng không phải chuyện lớn gì.”

Hoàng Phủ Ngao không quan tâm.

Đông Lệ Nhã bắt đầu tính toán, dọc theo đường đi có thể cùng bộ hạ thăng tiến tình cảm, có nàng đi theo, đám lính chủ, quốc vương v...v... cũng ngại ngừng hiến mỹ nữ, nam sủng cho Ngao ca ca.

“Còn muốn báo cho Ngao ca ca một tin tốt. Mạc nhi của chúng ta lần này cũng được học viện chọn, sẽ tham gia kì thi! Mạc nhi theo Hòa chi Kiếm Thánh——Lí Đức Kha • Lí Kì học kiếm thuật 5 năm, hiện tại mới 12 tuổi, lần này là tuyển thủ nhỏ tuổi nhất!”

Đông Lệ Nhã kích động nói không ngừng.

“Lần này đáng ra Mạc nhi phải đi cùng viện trưởng và những tuyển thủ khác, nhưng Nhã nhi thực nhớ nó, để nó đi cùng chúng ta, Mạc nhi ngày mai sẽ về, Ngao ca ca, để Mạc nhi đi cùng chúng ta được không?”

Nếu không để Mạc nhi gặp phụ hoàng, nói không chừng ngay cả phụ hoàng nó cũng quên mất y có một đứa con trai như vậy, Đông Lệ Nhã nói thầm trong lòng. Gần đây, trong hoàng cung đều đang nghị luận, nói hoàng đế bộ hạ sủng ái Ngũ điện hạ cỡ nào, nàng nghe thấy mà nổi trận lôi đình.

“Nếu đã an bài tốt lắm, còn hỏi trăm?”

“Ai nha~~~~ Ngao ca ca~~~~”

Đông Lệ Nhã làm nũng, thân thể đầy đặn mềm nhũn áp sát Hoàng Phủ Ngao không ngừng cọ xát.

Thanh Việt vừa tới liền thấy màn này, một nữ nhân bé không biết đang ngồi trên vị trí thường ngày của bé.

“Ma Nha!”

Không cần nhiều lời, Ma Nha lập tức hiểu được chỉ thị của Thanh Việt.

Đông Lệ Nhã đang làm nũng, đột nhiên cảm giác có người kéo váy mình, lại nghe thấy tiếng cười đặc trưng thanh thúy của con nít, nghĩ tới là Ngũ điện hạ đã quay lại, lập tức làm bộ thân thiết, mỉm cười hiền lành, tao nhã xoay người, đập vào mi mắt là một bộ xương khô đỏ au——đang ngồi xổm bên chân nàng.

“A~~~~~”

Đông Lệ Nhã hoa dung thất sắc chạy ra thật xa, Táp Ân vội vàng tiến tới đỡ.

Ma Nha đe dọa thành công, lập tức phát ra một trận cười gian.

“Việt nhi.”

Thấy Ma Nha, Hoàng Phủ Ngao biết Việt nhi đã trở lại.

“Phụ hoàng.”

Không ngoài dự kiến Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt từ sau gốc đại thụ đi tới, còi hài, leo lên nhuyển thấp tới bên Hoàng Phủ Ngạo.

“Vật nhỏ này!”

Hoàng Phủ Ngạo gõ nhẹ đầu Thanh Việt, lại nhìn Đông Lệ Nhã còn run rẩy đứng tí đằng xa.

“Lệ Nhã có việc gì không, Việt nhi rất thích đùa giỡn, người đừng chấp nhặt với tiểu hài tử.”

Đông Lệ Nhã bực bội!!! Cả đời nàng chưa từng chột vạt đến vậy, không ai dám đùa giỡn nàng như thế! Điều càng làm nàng phẫn nộ hơn chính là Ngạo ca ca nhẹ nhàng nói quên đi như vậy!!! Không thể tha thứ, nàng nhất định sẽ tìm biện pháp thu thập tiểu quỷ dám lăng nhục nàng!

“Ngạo ca ca, Nhã nhi thấy không khỏe, về trước.”

Đông Lệ Nhã cố gắng ức chế lửa giận trong lòng, phẫn hận nhưng bình tĩnh cáo lui.

“Việt nhi, sao người lại chọc nàng làm gì.”

“Hừ, nhìn nàng đáng ghét!”

“Người..... người.....”

Hoàng Phủ Ngạo bị nhi tử như ác bá trả lời làm dờ khóc dờ cười.

“Xem ra phụ hoàng sủng vật nhỏ người tới hư rồi.”

Hoàng Phủ Ngạo trực tiếp nâng bé lên không trung, thương thức Thanh Việt gãy giữa một chốc mới để bé xuống nhuyển thấp.

Thanh Việt vừa thoát thân liền cắn một ngụm lên cánh tay Hoàng Phủ Ngạo, cắn không mạnh, tê tê ngứa ngứa.

Hai người đùa giỡn một hồi, Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt vào lòng.

“Việt nhi, tính tình Lệ Nhã cũng không phải dễ chọc a.”

“Hừ, Việt nhi cũng không phải dễ chọc.”

Thanh Việt không thèm để ý.

“Người nha.....”

Hoàng Phủ Ngạo thấy Thanh Việt không chịu tiếp thu, lại chỉ chỉ Ma Nha đang đứng bên cạnh.

“Ngày mốt chúng ta đi Đông Chích, Việt nhi cũng muốn mang nó theo?”

“Muốn. Phụ hoàng không thích?”

“Không có, chỉ cảm thấy chuyến đi này nhất định rất náo nhiệt.”

Hoàng Phủ Ngạo có chút đau đầu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dạ Thành 1

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Đại tướng quân đế quốc——Khải Tề • Đề Đề Tư dẫn theo một đội nhân mã năm nghìn người tạo thành đội hộ vệ hoàng gia, cưỡi tuần mã cao lớn, hộ vệ đoàn xe ngựa xa hoa, chậm rãi rời khỏi hoàng cung.

Nhìn từ bên ngoài xe ngựa này không lớn, nhưng bên trong những chiếc xe ngựa này đều trang bị tinh thạch không gian, ma pháp trận không gian, làm bên trong xe ngựa tăng lên gấp ba, vô cùng rộng rãi.

Bên trong có đặt nhuyển thấp, bàn ăn nhỏ, giá sách, tủ quần áo, phòng tắm, xem như đầy đủ vật dụng hằng ngày. Mặc khác, đây xe ngựa còn trang bị tinh thạch hệ phong, bố trí ma pháp trận trôi nổi, làm xe ngựa không những vững vàng mà tốc độ cũng rất nhanh.

Chiếc xe ngựa đầu tiên trong đoàn, hoàng đế bệ hạ của Nam Việt——Hoàng Phủ Ngao đang nằm nghiêng trên nhuyến tháp, một tay ôm Thanh Việt đang ngủ say, một tay cầm văn kiện các nơi đưa tới chăm chú đọc, bên cạnh bàn ăn nhỏ còn có Tập Ân luôn chuẩn bị hầu hạ. Trong không khí im lặng, hài hòa này còn có một bộ xương khô đỏ au, thỉnh thoảng sẽ nhú đầu ra cửa sổ hù dọa đám hộ vệ hoàng gia, sau khi đắc thủ sẽ phát ra một hai tiếng cười gian quỷ dị.

.....

Bên trong chiếc xe ngựa thứ hai là Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã, cùng Nhị hoàng tử Nam Việt——Hoàng Phủ Vu Mạc, lúc này hai mẫu tử đang nói chuyện phiếm

“Mẫu phi, đứa nhỏ lúc này phụ hoàng ôm vào xe ngựa chính là Ngũ đệ sao? Ngũ đệ lớn lên thế nào?”

“Hừ, người quân hấn lớn lên thế nào làm gì! Tiểu quý không có giáo đường kia, cứ chờ xem mẫu phi người thu thập nó!”

Nói thật, ngày đó nàng bị dọa không nhẹ, trước mặt Hoàng Phủ Ngao mắt mặt như vậy thì làm gì có tâm tình xem mặt mũi tiểu quý kia, nàng bây giờ chỉ cần nghe tới tiểu quý đó liền hận tới nghiến răng.

“Mẫu phi, xem bộ dáng phụ hoàng dường như rất thích Ngũ đệ. Mẫu phi, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đây là nguyên nhân mẫu phi gọi người về, chuyến đi này là cơ hội tốt, phải biểu hiện tài năng trước mặt phụ hoàng, tận lực làm y vui vẻ, để y có ấn tượng tốt với người.”

Hoàng Phủ Vu Mạc gật gù, nhưng lại lập tức do dự.

“Mẫu phi, ta hàng năm đều tập võ bên ngoài, không thân thiết với phụ hoàng, nói thật, ta.... ta sợ phụ hoàng.”

Đông Lệ Nhã tao nhã cầm cây quạt tuyết nhưng, nghe hấn nói vậy, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện làm mình tức giận, cây quạt nhỏ đập mạnh lên bàn com.

“Hừ, còn không phải đám nô tài nói bệ hạ không thích tiểu hài tử linh tinh! Bằng không mẫu phi cũng không để người nhỏ như vậy đã bị đưa đi học vũ kỹ, bây giờ cũng đâu tới lượt tên quý con kia kiêu ngạo.”

Nói tới đây, Đông Lệ Nhã cũng tỉnh táo lại, một lần nữa cầm lấy quạt tuyết nhưng trên bàn, phe phẩy trước ngực.

“Không sao, hài tử. Đại ca người tuy là trưởng tử, nhưng đã bị chúng ta nghĩ biện pháp đưa tới Đông Chích làm chất tử, trừ phi nó có bản lĩnh như phụ hoàng người, bất quá nhìn bộ dáng yếu ớt, vô dụng của nó, đại khái lúc chết mới được đưa về, mà nếu trở về thì sao, không có uy hiếp gì với chúng ta cả, hai đứa em khác của người, bọn họ cũng không thân cận với phụ hoàng, từ nhỏ cũng học tập bên ngoài, thấy phụ hoàng người hết như chuột thấy mèo vậy, hơn nữa bọn nó cũng không có bản lĩnh sánh với mẫu tử ta.”

Mẫu tử hai người nhìn nhau cười.

“Về phần tiểu quý này, tuổi còn nhỏ, có thể nghĩ biện pháp diệt trừ nó, lần này tới Đông Chích có thể nhờ cậu người thay chúng ta nghĩ biện pháp.”

Đông Lệ Nhã cao ngạo héch mặt, đắc ý nói.

“Đừng quên, chúng ta còn có cả Đông Chích ủng hộ, hoàng cữu người thương mẫu phi nhất. Vị trí kia, cơ bản là của nhi tử của Đông Lệ Nhã ta, ha ha.....”

“Dạ, mẫu phi nói có lý, ha ha.....”

Nghĩ tới tương lai mình có thể ngồi trên vị trí kia, Hoàng Phủ Vu Mạc cao hứng cười toe toét.

.....

Trên chiếc xe ngựa thứ ba là nhóm quan viên.

Trong đó có Bộ trưởng ngoại giao của đế đô, Đại Ma Đạo Sư hệ thủy——Duy Khắc Ti • Ái Đức Hoa, còn có Đại Ma Đạo Sư hệ không gian bảm đĩnh không chịu buông nhất quyết đòi theo——Tát Lạp • Cách Nhã Lôi.

Đại Ma Đạo Sư hệ hỏa——Viêm Liệt, dùng tư cách viện trưởng học viện mạng đám học trò tới Đông Chích từ trước, Duy Khắc Ti • Ái Đức Hoa cũng lấy tư cách Bộ trưởng ngoại giao tham dự, hiện tại Tát Lạp • Cách Nhã Lôi cũng chạy theo, chỉ còn lại Đại Ma Đạo Sư hệ phong——Phong Trì, thái độ làm người vốn ôn hòa, phúc hậu bị lưu lại trông coi học viện.

Nam Việt lần này xuất động ba vị Đại Ma Đạo Sư, nếu không biết còn tưởng Nam Việt đang thị uy với các quốc gia khác.

Kì thực mấy lão nhân tranh giành đi theo, nguyên nhân vì bọn họ thực hứng thú không biết Thanh Việt làm cách nào triệu hồi được Ma Nha! Đều giành giật từng giây từng phút muốn mình là người nghiên cứu ra nguyên có đầu tiên.

“Tình?”

Hoàng Phủ Ngạo hôn vài cái lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thanh Việt, ôm bé vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, lúc đi ra Táp Ân đã dọn tốt thức ăn Thanh Việt thích lên bàn.

“Chạng vạng hôm nay chúng ta có thể tới Dạ thành, tới đó xong, phụ hoàng liền mang Việt nhi đi dạo, được không?”

Hoàng Phủ Ngạo vừa gấp rau cho Thanh Việt, vừa hỏi.

“Dạ thành rất vui sao?”

“Tiểu điện hạ không biết rồi.”

Táp Ân vội vàng giới thiệu cho Thanh Việt.

“Dạ thành này là một trong 4 thành trì lớn nhất của Nam Việt chúng ta! Là cửa khẩu vào sông Mạt Đạt Lạp, giao thông ở Dạ thành phát đạt, cơ hồ hàng hóa từ tất cả các quốc gia đều chuyển tới Dạ thành, sau đó phân tán đi khắp nơi, Dạ thành giàu có, đông đúc không hề thua kém đế đô. Quả thực chính là thiên đường của người giàu. Dạ thành có rất nhiều trò chơi mới lạ, khách sạn xa hoa nhất đại lục, thức ăn quý hiếm nhất, các cuộc bán đấu giá cao cấp nhất, trảng đấu huyết tinh kích thích nhất, sòng bạc quy mô đứng đầu, kỹ viện quy mô nhất, ôn nhu, phóng dăng đủ loại.”

“Đủ rồi Táp Ân, ngươi nói quá rồi.”

Táp Ân càng nói càng đắc ý, ánh mắt lóe sáng, những nơi dâm loạn của Dạ thành cũng nói cho Thanh Việt nghe, bị Hoàng Phủ Ngạo nhắc nhở, lập tức tỉnh táo lại, thành thật đứng qua một bên.

“Nghe có vẻ không tồi.”

Nơi này Thanh Việt chưa từng đi qua, nghe Táp Ân nói vậy cảm thấy rất thú vị.

“Tới Dạ thành rồi, nếu Việt nhi thích, chúng ta ở lại thêm vài ngày, được không?”

“Ân.”

Thanh Việt gật đầu.

Chạng vạng, đoàn người tới Dạ thành. Thành chủ Dạ thành mang theo nhóm quan viên đã sớm đứng chờ ở cửa thành.

“Thần, thành chủ Dạ thành——Mễ Á • Âu Lí Tư cùng quan viên toàn thành, cung nghênh bệ hạ.”

Mễ Á • Âu Lí Tư quỳ xuống, đám quan viên cũng lập tức làm theo, toàn bộ quỳ rạp một mảnh.

Mễ Á • Âu Lí Tư là một trong số bạn thơ ấu của Hoàng Phủ Ngạo, tuy không bằng Đại tướng quân đế đô —— Khải Tề • Đề Đề Tư, Đại tham mưu —— Tây Ca • Lai Đặc, nhưng cũng có thể xem là thân tín của Hoàng Phủ Ngạo, trong lúc Hoàng Phủ Ngạo tranh đoạt ngôi vị hoàng đế đã ra không ít khí lực, bằng không, thành chủ Dạ thành giàu có, đông đúc số một, số hai trên đại lục cũng không tới phiên hắn ngồi.

“Được rồi Mễ Á, trước mặt trăm người có giả vờ như vậy nữa.”

Lời này tuy mang giọng điệu giáo huấn, nhưng Mễ Á quỳ trên mặt đất nghe vậy, lập tức tí từng nhảy dựng lên, không còn bộ dáng kính cẩn khi nãy, xoay người phát tay với đám quan viên.

“Trở về, trở về đi, cứ tụ ở đây làm gì! còn không mau dẫn đường cho bệ hạ.”

Bọn quan viên buồn bực, thầm nói trong lòng, không phải ngươi nói bất luận quan chức lớn nhỏ đều phải tới cửa thành nghênh đón bệ hạ sao?”

“Khải Tề, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như trước a.”

Mễ Á cười tuần mã, sóng vai với Khải Tề, cầ lơ phát phơ chào hỏi.

“Hừ, xem bộ dáng của ngươi.”

Khải Tề không chút nề tình quay mặt đi.

“Ngươi cũng khác gì ta, không phải lúc nhỏ thấy ta khù khờ, hôn.”

“Ngươi đủ chưa, còn dám nhắc tới chuyện đó, cẩn thận ta đánh ngươi một trận bò không nổi!”

Mặt Khải Tề lúc này như một cái chậu đổi màu, lúc xanh lúc đỏ.

“Yo, yo, yo, tính tình thực khó chịu a.”

.....

Hai người người tới ta đi, trong chốc lát đã tới phủ thành chủ.

Đội hộ vệ hoàng gia, trừ một số ít đều được an bài tới quân doanh, số còn lại theo mọi người vào phủ thành chủ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dạ Thành 2

Vào phủ thành chủ, nhìn thấy cảnh tượng xa hoa, đại đa số tham viên theo sau đều thầm đoán, thành chủ Mễ Á trong khi nhậm chức, tham ô, hối lộ biết bao nhiêu a?

Vào phòng khách, Hoàng Phủ Ngạo mới buông Thanh Việt vẫn luôn ôm trong lòng ra.

Người chưa từng gặp qua Thanh Việt lập tức trợn mắt há hốc, đại não choáng váng, đều chăm chăm nhìn Thanh Việt.

Thanh Việt không chỉ có dung mạo rung động lòng người, còn có mái tóc bạch kim độc nhất vô nhị trên đại lục, cùng đôi mắt long lanh bảy màu lưu ly. Đó là một loại xinh đẹp nếu không phải tận mắt nhìn thấy sẽ không thể nào tưởng tượng được.

“Ma Nha.”

Thanh Việt bị nhìn tới phát bực, từ nhỏ lại được Hoàng Phủ Ngạo sủng ái, gây họa cũng có Hoàng Phủ Ngạo thu thập giúp bé, hoàn toàn không để đám quan viên này vào mắt, trực tiếp phóng Ma Nha bị Hoàng Phủ Ngạo nhốt vào không gian chỉ giới.

“Hi, hi, hi.....”

Ma Nha vừa xuất hiện liền phát ra một trận cười kì quái dọa người ta rón da gà.

“A!”

“Ông trời của ta ơi!”

Tuy rằng dọc theo đường đi tất cả mọi người đều biết Ngũ điện hạ có một bộ xương khô sùng vật rất thích đùa giỡn, hù dọa người ta, đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị đối mặt với nó, nhưng đột ngột xuất hiện như vậy vẫn có không ít người bị hoảng sợ.

Bị dọa như vậy, mọi người đều ý thức được vừa nãy mình thất lễ, đều ngồi vào vị trí, uống trà nói chuyện phiếm, cố gắng quên đi ánh mắt mình.

“Ấu~~~~ông trời của ta a!!! Bệ hạ, sao ngài lại có một hài tử đáng yêu như vậy a! Ấu~~~~ông trời của ta a, ta chưa từng nghe nói qua, bệ hạ rốt cuộc đây là hoàng tử nào a, thần phải xưng hô thế nào?”

Lúc này, chỉ có mình Mễ Á da mặt dày, thần kinh thô mới có thể tiếp tục nhìn chăm chăm Thanh Việt đã muốn phát hỏa.

Hoàng Phủ Ngạo còn đang nghĩ có nên chú ý tới hấn không, Thanh Việt đã đi trước một bước chỉ huy Ma Nha nhào qua.

Thấy bộ xương khô đồ ấu gọi là Ma Nha kia nhào qua mình, Mễ Á không muốn ra tay với sùng vật của vị hoàng tử đáng yêu kia, cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về, Mễ Á chọn lựa trốn tránh.

Chính là Mễ Á không ngờ, phản ứng của bộ xương khô màu đỏ này vô cùng nhanh nhẹn, Mễ Á đã vận dụng đầy khí vẫn bị nó quất trúng, quần áo đã bị rách toạc vài chỗ.

Điều này làm đại đa số mọi người ngồi đây không thể tin được. Hai lão nhân Duy Khắc Ti cùng Tát Lạp trừng mắt thật to, vô cùng nghiêm túc tiến hành nghiên cứu, phân tích.

Mễ Á vừa trốn vừa không quên tiếp tục nói chuyện.

“Bệ hạ a, ngài từ đâu tìm ra sùng vật này cho tiểu điện hạ a!”

Mọi người nghĩ Mễ Á rốt cuộc chịu không nổi bắt đầu oán giận, lại nghe hấn nói tiếp.

“Bệ hạ thực sự tinh mắt, tìm được sùng vật này vô cùng chính xác, lớn lên không chỉ hung ác, khủng bố, còn lợi hại như vậy, quan trọng hơn, có thể phụ

trợ tiểu điện hạ càng thêm đáng yêu, động lòng người.”

Mọi người không nói gì nổi!!!

Quả nhiên vẫn biến thái như vậy, Khải Tề thầm nói trong lòng.

“Phốc~~~~”

Hoàng Phủ Ngao bị Mễ Á chọc cười, lôi kéo Thanh Việt, ý bảo bé làm Ma Nha dừng lại.

Thanh Việt cũng hiểu ra đầu óc người này có vấn đề, bảo Ma Nha đứng qua một bên, tự mình chơi đùa.

“Hô..... mệt chết ta.....”

Mễ Á ngồi phịch lên ghế phi phò thờ, ánh mắt thường xuyên liếc nhìn Thanh Việt.

“Đây là nhi tử thứ năm của trẫm, gọi là Hoàng Phủ Thanh Việt.”

Hoàng Phủ Ngao tâm tình tốt giới thiệu cho Mễ Á. “Áu, thực không ngờ, Ngũ điện hạ ngay cả tên mình cũng đặt dễ nghe như vậy!”

“Tên là trẫm đặt!”

.....

“Mễ Á thành chủ, chúng ta lần đầu tới Dạ thành, bản cung còn muốn mời người giới thiệu chút phong thổ tập tục của Dạ thành a.”

Đông Lệ Nhã thấy bọn họ cứ vây quanh Thanh Việt, gạt mẩu tử bọn họ qua một bên, trong lòng tức giận muốn chết, lên tiếng nhắc nhở Mễ Á nơi này cũng không phải chỉ có mình Hoàng Phủ Thanh Việt.

Được nhắc nhở như vậy, Mễ Á lúc này mới phát hiện ngồi bên cạnh bệ hạ còn một nữ tử dung mạo kiều mị, mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, bên cạnh nữ tử còn có một thiếu niên tuấn lãng chừng 12, 13 tuổi.

“Dạ dạ dạ, là thần chậm trễ, xin Ngọc quý phi thứ tội.”

“Án? Mễ Á thành chủ nhận ra bản cung?”

“Đương nhiên, ai cũng biết mỹ nhân tóc vàng bên cạnh bệ hạ là Ngọc quý phi, huống chi, khí thế, phong thái này.....đứng bên người ngài nhất định là Nhị điện hạ, thực sự là thiếu niên anh tuấn a.....”

Mễ Á thao thao bất tuyệt ca ngợi, Đông Lệ Nhã nghe mà sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

“Xin mời bệ hạ, nương nương, hai vị hoàng tử, các vị đại nhân tới phạn thính, mọi người vừa ăn cơm, vừa nghe thần lái nhai chút về Dạ thành, như vậy được không?”

Thấy mọi người cũng không phản đối, Mễ Á lập tức đứng dậy dẫn đường.

Mọi người vừa ăn mỹ thực đặc biệt của Dạ thành, vừa nghe Mễ Á kể vài chuyện thú vị, một bữa cơm xem như cả khách lẫn chủ đều vui thích.

Mễ Á đoán mọi người đi suốt một ngày đường, cũng có chút mệt mỏi nên không an bài thêm tiết mục gì, sau khi đãi mọi người dùng cơm liền mời vào biệt viện đã chuẩn bị sẵn để nghỉ ngơi.

“Bệ hạ, Mai viện này phi thường thanh nhã, yên ổn, xin ngài cùng Ngọc quý phi nghỉ tạm chỗ này.”

Nhìn hoàn cảnh trong Mai viện, Mễ Á vô cùng hài lòng với an bài của mình.

“Không được, nơi này cấp cho Lệ Nhã nghỉ ngơi đi.”

“A?”

Mễ Á có chút hồ đồ, ý bệ hạ là muốn tìm mỹ nhân mới mẻ, trụ chỗ khác sao.

“Bệ hạ!”

Nghe Hoàng Phủ Ngao nói vậy, sắc mặt Đông Lệ Nhã có chút khó coi, nàng một đường tới đây không phải vì để thân thiết với Ngao ca ca của nàng hơn sao.

Nhìn biểu tình bọn họ, một người mê hoặc, một người buồn bực, Hoàng Phủ Ngao nhẹ nhàng vỗ lưng bé con trong lòng, không nhanh không chậm giải thích.

“Việt nhi từ nhỏ đã ở cùng trẫm, không quen ngủ giường lạ.”

Lời Hoàng Phủ Ngạo nói là thật, từ sau khi mang Thanh Việt về Bàn Long điện, Thanh Việt chỉ nằm trên giường của y mới ngủ được, y từng chuẩn bị phòng riêng cho Thanh Việt.

Chính là lần nào tới nửa đêm, Thanh Việt cũng mang cơ thể lạnh ngắt nhào vào ổ chăn của y.

Vài lần như vậy, Hoàng Phủ Ngạo cũng không nỡ đuổi bé ra khỏi phòng ngủ của mình. Cho dù sau khi sủng hạnh phi tử, sủng thị v...v...v... đêm khuya cũng quay về Bàn Long điện nghỉ ngơi.

“Nếu vậy, xin bệ hạ tới Thính Vũ các, nơi đó tuy không rộng như Mai viện, nhưng lịch sự, tao nhã, thanh u hợp lòng người.”

Mẽ Á vội vàng tìm chỗ khác cho Hoàng Phủ Ngạo.

Nhìn bọn họ rời đi, Đông Lệ Nhã tức giận tới mức xé nát cây quạt tuyết nhưng

“Tiểu quý, Đông Lệ Nhã ta sẽ không bỏ qua người!!”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Dạ Thành 3

Sáng sớm.

Tiếng chim hót lạnh lạnh theo gió đầu xuân tươi mát trong lòng lay động tiến vào Thính Vũ các.

Hoàng Phủ Ngạo thích ý mở mắt, nhìn nhi tử bảo bối đang say ngủ trong lòng, trái tim lập tức ấm áp lại thỏa mãn.

Thanh Việt dường như cảm nhận được Hoàng Phủ Ngạo đã tỉnh, không bao lâu sau cũng chậm rãi hé mở ánh mắt long lánh quang mang kì dị.

“Tỉnh?”

“Àn~~~~”

Thanh Việt còn chút mơ hồ đuổi người.

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạo giống như một chú mèo nhỏ đáng yêu đang làm nũng với mình. Hoàng Phủ Ngạo mê muội ôm bé vào lòng không ngừng hôn môi.

“Àn, vào đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân đứng chờ cách đó không xa, dẫn theo nhóm tì nữ, người hầu mang theo vật dụng làm vệ sinh tiến vào.

Tối qua, sau khi nghe Mẽ Á giới thiệu Dạ thành xong, Hoàng Phủ Ngạo đã ra lệnh ở Dạ thành thêm hai ngày, hơn nữa có thể tự do sắp xếp thời gian du ngoạn.

Điều này làm đoàn người cao hứng hết sức, từ sáng sớm, trừ bỏ số thị vệ đóng quân ở phủ thành chủ, những người khác đều tốp năm tốp 3 kết thành nhóm vui vẻ ra ngoài.

Hoàng Phủ Ngạo cũng kéo bàn tay bé nhỏ của Thanh Việt, mang theo Tập Ân cùng Khải Tề ra cửa.

Vốn, Mẽ Á cũng sống chết theo, nhưng với thân phận thành chủ của hắn, mang theo thì không khác gì nói chúng ta có hoàng đế, vì thế thực bị thảm bị gạt bỏ trước tiên.

Dạ thành không lớn, uy nghiêm như Đế đô, làm người ta có cảm giác rất thoải mái, thậm chí là phóng túng.

Đây là lần đầu tiên Thanh Việt đi trên đường cái, bé có vẻ rất cao hứng, kéo tay Hoàng Phủ Ngạo nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một chút.

Hoàng Phủ Ngạo thấy Thanh Việt vui vẻ cũng không can bé, bị bé kéo đi khắp nơi, còn không ngừng giảng giải cho Thanh Việt nghe những thứ bé chưa

từng thấy.

Hai người thật vui vẻ, chính là Táp Ân cùng Khải Tề thì thật đáng thương. Táp Ân đi theo sau bọn họ, không ngừng chi tiền, Khải Tề thì phải giả vờ làm bộ đáng hung thần ác sát, hù dọa đám người xung quanh đang dùng ánh mắt sài lang chăm chú nhìn bọn họ.

Dung mạo tiểu điện hạ thì khỏi phải nói rồi, hoàng đế bệ hạ cũng vô cùng tuấn kiệt, kiệt ngạo, tựa như nhân vật thiên chi kiêu nguyệt! Nhân vật như vậy người bình thường dễ gì thấy qua.

Chính là, đôi phụ tử này không hề có chút tự giác, cứ kiêu ngạo nghênh ngang đi dạo ngoài đường, hoàn toàn không quan tâm thị giác người khác bị bóp nghẹt!

Bất quá, nhìn bề ngoài xuất sắc, khí chất cao quý, cùng quần áo đẹp để quý giá cho dù là quý tộc cũng không thể sánh bằng, kết hợp với tin tức hoàng đế bệ hạ tới Dạ thành, đám quý tộc, ác bá nhìn tới hừng hực nhiệt hỏa cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mọi người đều đoán đây nhất định là quan viên cao cấp đi theo bệ hạ. (Sở dĩ không đoán là hoàng đế bệ hạ, thứ nhất vì người bình thường cho rằng mỗi khi bệ hạ xuất hành, nhất định sẽ rất phô trương, tiền hô hậu ủng mới đúng. Thứ hai, đại đa số đều chưa từng được gặp mặt, trong tưởng tượng thì bệ hạ phải có bộ dáng đầu to, tai lớn, cái bụng bự bự.)

Hai phụ tử đi dạo cả buổi sáng, cơ hồ mọi thứ trên đường làm Thanh Việt thấy mới mẻ đều được Hoàng Phủ Ngạo mua cho bé, chơi được một chốc, Thanh Việt lại bỏ vào không gian giới chỉ.

Dù sao trong không gian giới chỉ còn đang giam giữ Ma Nha, nếu không bỏ vài thứ mới mẻ vào cho nó để hấp dẫn sự chú ý, Ma Nha sẽ ồn ào đòi ra ngoài, nấy thứ bên trong sẽ bị nó phá hư hết.

Mọi người dùng cơm trưa trong cửa hàng nổi danh nhất Dạ thành, nghỉ ngơi một chốc mới vừa ra khỏi cửa đã gặp Đông Lệ Nhã cùng Hoàng Phủ Vu Mặc dắt theo vài thị vệ và tì nữ.

“Ngạo ca ca~~~thật bất công, mang theo tiểu ngũ nhà chúng ta ra ngoài, lại để mẫu tử chúng ta ở phủ thành chủ.”

Hiện tại đang trên đường cái, Đông Lệ Nhã sẽ không ngốc đến mức để lộ thân phận, liền thân thiết kêu Thanh Việt là ‘tiểu ngũ’.

Đông Lệ Nhã lời kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngạo, đôi mị nhãn nhìn y.

Mọi người vây xem đều vô cùng kích động, thực cảm khái trong lòng ‘ông trời của ta ơi, gia đình này rốt cuộc là ai a, thật sự làm người ta ghen tị, người nào người nấy đều xinh đẹp, quý phái như vậy a~~~’“Vốn nghĩ không đi theo ta, các người sẽ thoải mái hơn.”

Hoàng Phủ Ngạo rất hiểu lời nói ‘gần vua như gần cọp’, dù là thần tử, phi tử, sủng thị hay tì nữ, thị vệ, người hầu, đại đa số người bên cạnh y luôn không tránh được câu nệ, xu nịnh cùng can trọng.

“Ngạo ca ca sao có thể nói vậy, này thực làm Nhã nhi thương tâm, theo bên cạnh Ngạo ca ca chính là phúc khí lớn nhất của mẫu tử chúng ta a.”

Đông Lệ Nhã lau nước mắt, thấy Hoàng Phủ Ngạo không có tức giận, liền kéo tay Hoàng Phủ Ngạo làm nũng.

“Ngạo ca ca, Mạc nhi của chúng ta lần này đi tham gia thí Tam đại học viện, với năng lực của Mạc nhi, Nhã nhi cũng không lo lắng, nhưng mà dù sao Mạc nhi cũng là hoàng tử a, không thể so sánh với những kẻ thân phận thấp kém, nếu không cẩn thận bị thương thì làm sao bây giờ? May mắn hôm qua nghe Mễ Á nói hội đấu giá Đẳng Long mới vận chuyển tới những vật phẩm vô cùng trân quý, chuẩn bị bán đấu giá, trong đó có rất nhiều vật phẩm pháp thuật không tệ. Nhã nhi rất muốn đi xem xem có thứ gì thích hợp với Mạc nhi, chính là.....”

Đông Lệ Nhã khó xử cắn môi, nói tiếp.

“Nhưng mà, Nhã nhi thân là phụ nhân, lại không biết chọn lựa cho Mạc nhi, Ngạo ca ca, người bồi Nhã nhi cùng đi xem, được không?”

Thấy Đông Lệ Nhã đã nói tới mức này, Hoàng Phủ Ngạo cũng không nỡ từ chối, liền gật đầu đáp ứng.

Quần sự Đẳng Long là một nam nhân trung niên khôn khéo, vừa thấy nhóm người Hoàng Phủ Ngạo đã lập tức đưa vào nhà gian. Tuy hiện tại vẫn chưa bắt đầu buổi bán đấu giá, nhưng vẫn sai người mang điểm tâm, trà nước loại tốt nhất dâng lên, ân cần hầu hạ.

“Vài vị xin nghỉ ngơi một lát, buổi đấu giá một chốc nữa mới cử hành, vài vị có cần gì cứ việc phân phó.”

“Tốt, các người lui xuống trước đi.”

Táp Ân từ không gian giới chỉ xuất ra một túi kim tệ, bảo bọn họ lui xuống.

Trung niên quần sự vô cùng vui sướng, lần này gặp phải cá lớn thiệt rồi, chiếc nhẫn của quần gia nọ hết như không gian giới chỉ, vừa ra tay đã thưởng một gói kim tệ to, tiền lương một năm của hắn cũng không nhiều vậy a!

“Đều ngồi xuống đi, đừng đứng.”

Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt lên đùi, bảo Tạt Ân, Khải Tề, Hoàng Phủ Vu Mạc đều ngồi xuống.

Đông Lệ Nhã huých Hoàng Phủ Vu Mạc, khoe mất đảo chén trà trên bàn cùng Hoàng Phủ Ngạo, Hoàng Phủ Vu Mạc lập tức hiểu ý. Đứng dậy nâng tách trà trong lòng bàn tay, cung kính đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ hoàng, uống trà.”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngạo tiếp nhận chén trà, lại nhìn nhìn Hoàng Phủ Vu Mạc.

“Chóc nữa thích cái gì thì bảo Tạt Ân mua cho, nếu không biết chọn thì hỏi Khải Tề, hắn có nghiên cứu về các loại vũ khí, trang bị.”

“Dạ, tạ ơn phụ hoàng!”

Hoàng Phủ Vu Mạc cùng Đông Lệ Nhã đều cao hứng.

Hoàng Phủ Ngạo nhấp một ngụm trà, cảm thấy cũng không tệ liền đưa tới bên môi Thanh Việt.

“Uống không?”

Thanh Việt gạt đầu, áp lên chén trà, thần thái tự nhiên để Hoàng Phủ Ngạo từng ngụm từng ngụm uy mình.

Này tính là gì a!!!

Đông Lệ Nhã vừa đắc ý được một chút đã lập tức nổi trận lôi đình.

Có ai thấy qua vua một nước lại đi hầu hạ con mình chưa?

Xem ra, nàng quá xem nhẹ mức độ sùng ái của Ngạo ca ca đối với tiểu quý này! Nhất định không thể để mối nguy hiểm lớn này tồn tại trên đời! Đông Lệ Nhã ngầm hạ quyết tâm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hội Đấu Giá

Ước chừng qua khoảng một giờ, dự tính khách nhân đã tới không sai biệt lắm, hội bán đấu giá rốt cuộc bắt đầu.

“Hoang nghênh các vị khách nhân tôn quý, hội bán đấu giá Đằng Long.”

Chủ trì hội đấu giá lần này là Chuyên gia đấu giá, vô cùng nhiệt tình giới thiệu buổi đấu giá hôm nay với các vị tân khách.

Khoảng 10 phút sau.

“Hi vọng các vị khách nhân tôn quý có thể hài lòng khi mua được những vật phẩm tuyệt vời của hội bán đấu giá Đằng Long kì này, bây giờ, buổi đấu giá chính thức bắt đầu!”

Vật phẩm đấu giá đầu tiên là một viên ma thú hệ thủy cấp 7—— thủy long ma thạch.

“Yo, xem ra lần này Đằng Long bán rất nhiều vật phẩm cấp bậc cao a!”

“Đúng vậy, kiện vật phẩm đầu tiên đã là ma hạch cấp 7 a. Trước kia muốn mua nó phải đợi tận 1, 2 năm mới có, đây là loại vật phẩm rất thưa thớt! Cur nhiên lại lấy làm món khai vị!”

“Các người không biết sao, công văn nói hoàng đế bệ hạ tới Dạ thành rồi, đi theo có rất nhiều quan viên cao cấp, pháp sư, võ sĩ, ai cũng có. Hội đấu giá Đằng Long nhất định muốn nhân cơ hội này kiếm chút lời! Không những kiếm được tiền, còn có thể tuyên truyền trước mặt các đại quý tộc, nâng giá trị mình lên!”

“Có lí, có lí.”

“Đó là đương nhiên, nói không chừng, hoàng đế bệ hạ cũng có mặt trong buổi đấu giá này!”

“Đúng vậy, đúng vậy, lần này ta đi là chính xác.”

.....

Các vị tân khách không ngừng nghị luận.

“Nếu nó là ma hạch cấp 7 hệ hỏa thì tốt quá, ta có thể mua nó khám vào bội kiếm, như vậy thực lực lại tăng thêm rất nhiều.”

Hoàng Phủ Vu Mạc có chút tiếc nuối nói.

“Không sao Mạc nhi, chỉ mới là kiện vật phẩm đầu tiên, gấp cái gì.”

Đông Lệ Nhã vội vàng an ủi hẳn.

“Việt nhi có muốn không?”

Hoàng Phủ Ngạo hỏi nhi tử bảo bối trong lòng. Thanh Việt đã 7 tuổi, Hoàng Phủ Ngạo vẫn chưa tìm được quả sinh nhật cho bé.

Thanh Việt lắc đầu, bé không hứng thú với thứ này.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Hoàng Phủ Ngạo bảo hộ Thanh Việt rất tốt, mọi tin tức về bé không hề lọt một chút nào ra khỏi phạm vi Bàn Long điện.

Vì thế, lúc tin Ngũ điện hạ được hệ hạ sủng ái truyền ra, thế lực khắp nơi đều vội vàng tìm hiểu tình huống Ngũ điện hạ, nhưng cơ hồ không có kết quả gì.

Chỉ biết, dung mạo Ngũ điện hạ so với tinh linh còn xinh đẹp hơn. Ngũ điện hạ mỗi ngày sẽ tới học viện ma pháp Đế Đô học pháp thuật, nhưng không ai biết Ngũ điện hạ học hệ ma pháp nào, lão sư là ai.

Đông Lệ Nhã cũng là một trong số những người từng tìm hiểu, hiện tại nàng chiếm được một tình báo rất quan trọng về Thanh Việt.

“Ngạo ca ca, vài ngày trước Nhã nhi nghe nói Ngũ điện hạ đi học viện ma pháp Đế Đô học tập. Nhưng tới giờ mới biết hóa ra Ngũ điện hạ học pháp thuật hệ thủy, khối ma hạch này coi như Nhã nhi tặng quà chúc mừng cho điện hạ đi. Ma hạch cấp 7 tuy không quý giá gì, nhưng có thể đề cao được ma pháp của Ngũ điện hạ, rất có lợi.”

Đông Lệ Nhã nhiệt tình đề nghị.

“Tập Ân, giúp bản cung ra giá đi.”

Tập Ân nhìn Hoàng Phủ Ngạo, thấy hoàng đế chủ tử không có ý phản đối, lập tức lĩnh mệnh.

“Dạ, Ngọc quý phi.”

Cuối cùng, viên ma thú cấp 7 hệ thủy kia——ma hạch thủy long, được Tập Ân trả 21 vạn kim tệ mua được.

Vật phẩm thứ hai, một chiếc đàn hạch được một vị đại sư mỹ nghệ nổi tiếng ngàn năm trước truyền lại, có tên là ——Tâm Chi Nhạc Chương.

Nghe nói, âm thanh tấu từ Tâm Chi Nhạc Chương, ngay cả tinh linh được xưng là người am hiểu âm nhạc nhất cũng vô cùng say mê.

Đây là báu vật quý giá nhất để tặng cho các tiểu thư, phu nhân quý tộc, rất nhanh, bị người trả 29 vạn kim tệ mua được.

Tiếp đó, lại bán một bộ áo giáo võ sĩ do đại sư người lùn chế tạo, một đôi cự kiếm, còn có một ít quyền trục v...v...v....

Hoàng Phủ Vu Mạc chờ mãi cuối cùng cũng mua được một chiếc vòng cổ hộ thân có thể tự động kích hoạt, một quyền trục trong chớp mắt có thể di động tới trước 20 tới 30m.

Một tiếng vỗ tay vang lên, một cái lồng sắt cao 2m được một người to cao đẩy ra ngoài sân triển lãm.

Trên đài, tất cả ánh sáng đều tập trung vào đó, lồng sắt được phủ một lớp lụa mỏng, mỏng mỏng lung lung, mơ hồ có thể thấy hai cơ thể trần trụi trắng như tuyết bên trong.

Đây là vật phẩm đáng giá nhất buổi đấu giá này!

“Các vị khách nhân tôn quý, đây là cực phẩm mà hội đấu giá Đằng Long chúng ta phải trả một cái giá cực lớn mới có được! Có nó, ngài nhất định sẽ trở thành đối tượng được mọi người hâm mộ! Xin các vị khách nhân tôn quý thương thức một chút.”

Đại sư đấu giá kích động nói, sau đó kéo lớp vải lụa che phủ lồng sắt xuống.

“A!!! Trời của ta ơi!”

“Ác~~~~~ tình linh~~~~~”

Vừa nhìn rõ vật thể trong lồng sắt là gì, cả phòng đấu giá bắt đầu sôi trào.

Ngồi chồm hồm trong lồng sắt là một cặp trai gái tình linh không quá 13 tuổi. Hai cái lỗ tai dài nhọn, gương mặt tuyệt mỹ, làn da trắng nõn như tơ lụa, thân thể trần trụi thon dài vô cùng non nớt, không ngừng kích thích tình dục của mọi người.

“Đây chỉ mới là bắt đầu thôi các vị khách nhân tôn quý!”

Đại sư đấu giá thấy mọi người dưới đài đã sôi trào máu huyết, lí trí cũng không còn bao nhiêu người, lại tiếp tục tạo chấn động. Hắn đi tới cạnh lồng sắt, nhẹ nhàng gõ vài cái.

Chỉ thấy đôi tình tình trần trụi trong lồng sừng sốt một chút, tiếp đó nhanh chóng quấn lấy nhau, kịch liệt hôn môi, không ngừng vuốt ve, đủ loại tư thế dụ dỗ không ngừng biến hóa, tiếng rên rỉ dâm mị không ngừng truyền vào tai mọi người.

“Ông trời của ta ơi!!!”

“Nói mau, nói mau, giá đầu là bao nhiêu kim tệ?”

“Lão tử chịu không nổi~~~~lão tử cho dù táng gia bại sản cũng muốn mua a, ai dám tranh lão tử liều mạng với hắn!!!”

Phòng đấu giá sôi trào sắp không khống chế được, giống như có vô số con dã thú sắp nhào ra khỏi lồng giam.

“Đây là vật phẩm đặc biệt nhất của hội đấu giá Đằng Long hôm nay, giá đầu là 100 vạn kim tệ!!!”

Đại sư đấu giá kích động ra giá.

“110 vạn!

“120 vạn!”

“140 vạn!”

.....

Nhóm quý tộc, phú thương dâm dục liều mạng nâng giá. Đại sư đấu giá nghe thấy mà cao hứng đến sắp ngất đi.

Thanh Việt tò mò nhìn chằm chằm màn đông cung sống động trong lồng sắt, còn không quên đặt ra nghi vấn.

“Phụ hoàng, mấy người trong lồng đang làm gì? Việt nhi trước kia chưa từng thấy qua? Có vẻ rất.....”

Nghe Việt nhi hỏi vậy, Hoàng Phủ Ngạo mới phát hiện, Thanh Việt đang chăm chú nhìn lồng sắt kia.

“Không được xem!”

Hoàng Phủ Ngạo lập tức xoay đầu Thanh Việt áp vào lồng ngực mình. Ý thức được giọng điệu khi này có chút hung ác, Hoàng Phủ Ngạo nhẹ nhàng vỗ lưng Thanh Việt, ôn hòa giải thích cho bé.

“Việt nhi bây giờ còn quá nhỏ, việc này lúc trưởng thành mới biết được, chờ Việt nhi lớn lên, phụ hoàng sẽ nói cho Việt nhi, được không?”

Thấy bộ dáng Thanh Việt vẫn có chút không tình nguyện, Hoàng Phủ Ngạo nghĩ bé chú ý tới chuyện kia.

“Việt nhi, phụ hoàng mệt, chúng ta quay về được không?”

Nghĩ nghĩ một chút, tuy Thanh Việt vẫn còn tò mò, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời gật đầu.

“Àn.”

“Ngoan!”

Hoàng Phủ Ngạo hôn gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, ôm bé đi ra ngoài.

Thấy Hoàng Phủ Ngạo rời đi, Đông Lệ Nhã cũng lập tức theo sau.

Kì thật, nàng sớm đã muốn bỏ chạy, sợ Ngạo ca ca của nàng coi trọng hai tình linh phóng đảng như yêu tinh kia, nếu mua bọn họ về, thì chuyến đi này nàng đừng mong có thể thân cận Ngạo ca ca nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cổ Dao

“Quản sự, cầu ngài giúp ta đi, cả đời ta sẽ đội ơn ngài!”

Vị quản sự trung niên khi này dẫn đường cho Hoàng Phủ Ngạo, lúc này đang mắt kiên nhẫn, lại bắt lực nhìn phụ nhân xinh đẹp đang không ngừng cầu xin mình.

Phụ nhân này hình như tên là ——Kì Kì Khả, là bá tước phu nhân của một trong số quý tộc còn giữ được danh hiệu ở Dạ thành, tuy nhiên gia đình đã xuống dốc từ lâu.

Cũng vì thân phận này, mà nàng thường bị các vị phu nhân đem chuyện xưa của nàng ra làm trò sau bữa cơm trưa.

Dần dà, cơ hồ mọi người trong Dạ thành, từ thành chủ tới nhất cái đều biết ít nhiều về chuyện của vị bá tước phu nhân này.

Nói ra thì cuộc đời của bá tước phu nhân này thực đáng thương!

Vốn sinh ra trong một gia đình quý tộc đang xuống dốc, tới lúc 14 tuổi được gả vào một gia đình quý tộc cũng đang xuống dốc nhưng có danh vọng hơn.

Kết hôn chưa được bao lâu, trọng phu vì muốn khôi phục vinh quang cho gia tộc, đành phải tham gia quân ngũ, ai ngờ còn chưa ra tới chiến trường đã chết vì bệnh.

Vị bá tước phu nhân lúc này mới làm vợ được mấy tháng, chân ướt chân ráo phát hiện mình có thai, còn chưa kịp cao hứng liền nhận được tin trọng phu qua đời.

Thật vất vả ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng đứa con tới năm 13 tuổi, đứa nhỏ lại mắc phải quái bệnh.

Y sư bình thường không thể trị liệu được, chỉ có Trị liệu sư hệ quang mới có thể khống chế được bệnh tình của đứa nhỏ.

Trị liệu sư hệ quang trên đại lục rất hiếm hoi, thỉnh bọn họ xem bệnh một lần, đối với người thường mà nói không thể nghĩ ngờ là tán gia bại sản.

Bá tước phu nhân bán hết mọi thứ trong nhà, ngay cả nhà tổ cũng bán đi, hiện tại không còn cách nào đành phải mang cổ dao gia bảo trong nhà truyền lại đi bán đấu giá.

“Van cầu ngài mà quản sự, cổ dao này là gia tộc ta đời đời truyền lại, nghe nói là đã tham dự cuộc đại chiến Thần Ma, đã có lịch sử hơn ngàn năm, nhất định rất có giá.”

Bá tước phu nhân không ngừng lặp lại lời này, quản sự buồn bực đến mức muốn giết người, nếu không phải ngại thân phận quý tộc của nàng, hẳn đã gọi người đánh một trận rồi kéo đi.

“Ta nói ngài bá tước phu nhân a, lời ngài nói có ích lợi gì, ngài nói nó từng tham gia trận đại chiến Thần Ma, có lịch sử ngàn năm, nhưng mà có chứng cứ gì a! Nó có tên không ngài cũng không biết, có tính năng gì ngài cũng không biết, nó chỉ có một cục đá trắng trắng đen đen, nhìn qua đã hư hỏng như vậy thì ai chịu mua chứ.”

“Ta.....”

Bá tước phu nhân nén nước mắt, nói không ra lời.

“Ngài cái gì cũng không biết, như vậy bảo chúng ta làm sao mà giới thiệu với khách nhân, hơn nữa làm sao bảo họ tin tưởng lời mà ngài nói bây giờ?”

“Ta.....”

“Đừng có ta, ta, ta nữa.”

Trung niên quản sự không còn kiên nhẫn đánh gãy lời nàng.

“Ngài nên về nhà đi, hội đấu giá Đằng Long chúng ta sẽ không đem danh dự mình ra để làm trò đùa.”

“Không~~~van cầu ngài, hài tử của ta đang chờ ta kiếm tiền về chữa bệnh.”

Bá tước phu nhân khóc lóc van xin.

“Phu nhân, xin hiểu cho, nơi này là chỗ bán đấu giá, không phải Từ Thiện đường.”

“Không, ta không nói láo, cổ đao này là thực, xin ngài tin tưởng ta!”

“Phu nhân, vì ngài thân phận ngài nên ta mới không động tay động chân, nhưng nếu ngài cứ nhất quyết muốn quấy rối, chúng ta sẽ không khách khí nữa!!!”

Trung niên quân sự không còn kiên nhẫn uy hiếp.

“Không~~~ van cầu ngài!”

Bá tước phu nhân quỳ xuống đất, ôm chân trung niên quân sự tiếp tục cầu xin.

“Ngươi..... đây là ngươi..... tự tìm.....”

“Đem cổ đao kia tới cho ta xem một chút.”

Thanh Việt nhẹ nhàng nói một tiếng, ngăn cản ngọn lửa sắp bùng nổ của trung niên quân sự. Trung niên quân sự nghe tiếng quay đầu, sắc mặt lập tức tốt hơn rất nhiều, đây không phải mấy vị khách ra tay rất hào phóng lúc nãy sao, vừa thấy đã biết thân phận bất phàm.

Dùng chân đá đá bá tước phu nhân vẫn còn quỳ khóc trên mặt đất.

“Này, phu nhân thực may mắn, đây là vài vị chủ tử có tiền, còn không mau đem cái chuỗi rách.... không, chuỗi cổ đao cho khách nhân nhìn.”

“Dạ, dạ, dạ!”

Bá tước phu nhân kích động gạt nước mắt, nhìn quần áo nhóm người Hoàng Phủ Ngạo, ánh mắt âm đậm của nàng có chút quang mang hi vọng, vội vàng tiến tới, khiêm tốn quỳ xuống, hai tay dâng cổ đao lên quá đầu.

Tập Ân tiếp nhận cổ đao, đưa cho Thanh Việt, lại nhìn nhìn phu nhân sắc mặt tái nhợt vẫn còn quỳ trên mặt đất.

“Ngươi vẫn là đứng lên đi, nhóm chủ tử cúi đầu nhìn ngươi cũng mệt.”

“Dạ, cảm ơn các vị đại nhân.”

Bá tước phu nhân cảm kích nhìn Tập Ân, chậm rãi đứng lên.

Thanh Việt cầm cổ đao trong tay thưởng thức một lát.

“Tập Ân, ta muốn chuỗi đao này, mau trả tiền.”

Tập Ân không nói gì, còn chưa hỏi giá đã bảo trả tiền, này không phải tạo cơ hội cho người ta xảo trá sao!

“Nhi tử ta thích chuỗi đao này của ngươi, ngươi nói giá đi.”

Hoàng Phủ Ngạo nghe thấy một tia hưng phấn cùng vội vàng trong giọng điệu Thanh Việt, nếu nhi tử bảo bối của y thích, như vậy nhất định phải mua cho bé.

Tập Ân lại tiếp tục im lặng, thật đúng là phụ tử, ngay cả chuyện đơn giản phải hỏi giá trước cũng không biết, trình tự mua bán cũng không rành.

Bá tước phu nhân trầm mặc một lát, sau đó quyết tâm mở miệng.

“Một..... một vạn..... kim tệ.”

Mọi người còn chưa kịp mở miệng, bá tước phu nhân có chút lo lắng giải thích.

“Ta tuyệt đối không lừa tiền các vị, chuỗi cổ đao này là gia tộc ta lưu truyền lại, nghe nói từng tham dự đại chiến Thần Ma, đã có lịch sử hơn ngàn năm.”

Bá tước phu nhân lại quỳ xuống van xin.

“Kì thực ta cũng không biết nó trị giá bao nhiêu tiền, nhưng mà hài tử của ta mắc phải quái bệnh, ta cần nhiều tiền như vậy để giúp nó trị liệu, nếu không phải nó mắc bệnh, cho dù lấy mạng ta, ta cũng không bán chuỗi đao này! Van cầu các ngài, van cầu các vị đại nhân.....”

“Tập ân, trả tiền cho nàng.”

“Dạ, chủ tử.”

Tạp Ân lấy một vụn kim tệ giao cho bá tước phu nhân.

“Tạ ơn, tạ ơn, ta sẽ cảm kích các ngài cả đời này!”

Thanh Việt nhìn bá tước phu nhân còn đang dập đầu trên đất, chậm rãi mở miệng.

“Người bán chuỗi đào này đi, không bao lâu nữa nhi tử người sẽ khỏi bệnh.”

“Cái gì?”

Bá tước phu nhân muốn hỏi những lời này có ý gì thì đã thấy hài tử đẹp tới không ngờ kia co rụt vào lòng ngực phụ thân, vô cùng hứng thú thưởng thức cổ đào.

“Cao hứng sao?”

Hoàng Phủ Ngao sờ sờ Thanh Việt hỏi.

“Ân.”

Thanh Việt nhếch khóe môi, dùng đôi đồng tử trong suốt nhìn Hoàng Phủ Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trấn Hồn

Chuỗi cổ đào này trong mắt người khác có lẽ không có giá trị gì, nhưng từ ánh mắt đầu tiên Thanh Việt nhìn thấy đã biết nó có một công năng rất đặc biệt—— trấn hồn.

Kì thực, công năng lớn nhất của chuỗi đào này hẳn là ——thánh khiết, có sức mạnh quang minh nồng đậm. Như vậy lúc dùng nó giết người có thể tiêu trừ oán khí bám trên chuỗi đào.

Chuỗi đào này vốn có đặc tính như vậy thì chẳng có gì đặc biệt với Thanh Việt. Nhưng mà người chế tác còn khảm trên lưng đào một tảng đá trang trí.

Có lẽ, mọi người trên thế giới này không hiểu đặc tính của nó. Nhưng Thanh Việt hiểu rõ, tảng đá này có tên là ——trấn hồn thạch.

Cũng vì thế mà nó biến đổi tính năng chuỗi đào thành một thứ mà không ai biết ——trấn hồn.

Nói cách khác, phạm là sinh linh chết dưới bả đào này, trừ bỏ chết đi, oán khí sinh ra sẽ bị đặc tính quang minh tiêu trừ, còn linh hồn sẽ bị trấn áp ở chuỗi đào.

Trải qua hơn ngàn năm, sức mạnh quang minh vốn có trên chuỗi đào không thể tiêu trừ oán khí toát ra từ số oan hồn bị trấn giữ trong nó, ngày qua ngày nó bị oán khí ăn mòn, biến thành một khối trắng đen, rách tung tóe.

Nghĩ lại thì đứa con của bá tước phu nhân cũng vì oán khí trong chuỗi đào này thu hút, mới mắc phải chứng bệnh chỉ có thể dùng pháp thuật hệ quang không chế.

Lúc Thanh Việt nghe bá tước phu nhân nói chuỗi cổ đào này đã tham dự đại chiến thần ma đã có chút hứng thú, linh hồn của hai tộc thần ma cùng người thường trên thế giới này có gì khác biệt a?

Vì thế Thanh Việt sau khi có được cổ đào, lập tức khăn trương nốt mình vào phòng nghiên cứu không gian, tìm tòi nghiên cứu.

Thanh Việt tách viên trấn hồn thạch trang trí trên cổ đào xuống.

Linh hồn nốt trong cổ đào tuy bị trấn giữ hơn ngàn năm, nhưng vì cổ đào có sức mạnh tương phản khắc chế sức mạnh nên tới giờ bọn chúng cũng không thể gây hại quá trầm trọng cho con người.

Thanh Việt trực tiếp dùng linh hồn mình xâm nhập vào trấn hồn thạch điều tra. Kết quả vừa làm Thanh Việt thất vọng, cũng thực hưng phấn.

Thất vọng vì kí ức của mớ linh hồn vì bị trấn giữ quá lâu đã biến mất không còn gì, ý tưởng nghiên cứu hai tộc thần ma cũng vì thế mà phá hủy.

Bất quá, Thanh Việt đã kiểm tra đám linh hồn này, tuy so với người bình thường mạnh hơn không ít nhưng cũng không có gì đặc biệt. Nói cách khác, hai

tộc được xưng là thần ma trong thế giới này cũng không lợi hại như Thanh Việt tưởng.

Nhưng điều làm Thanh Việt hưng phấn là đám linh hồn này không chỉ mạnh hơn người bình thường, hơn nữa trải qua ngàn năm nên trở nên cô đọng, tinh thuần hơn. Vẫn còn chút oán niệm, bất quá việc này đối với Thanh Việt mà nói không có gì khó. Để phụ hoàng hút đám linh hồn này so ra thì tốt hơn hút linh hồn đám nô lệ.

Tuy Hoàng Phủ Ngạo không biểu hiện gì trước mặt Thanh Việt, nhưng bé vẫn có thể cảm nhận phụ hoàng mỗi khi hút linh hồn xong sẽ mất ngủ vài ngày.

Nam Việt hoàng đế——đoàn người Hoàng Phủ Ngạo, sáng sớm ngày thứ 3 dừng chân ở Dạ thành bắt đầu tập hợp tới bến tàu, dùng thuyền theo sông Mạt Đạt Lạp thẳng tới Đông Chích.

Chiếc thuyền xa hoa không lồ được khắc đồ đằng hoàng gia Nam Việt đế quốc, theo sau là hơn 10 chiến thuyền hộ vệ, theo dòng Mạt Đạt Lạp rộng lớn đẩy nhanh tốc độ.

Phòng ngủ Nam Việt hoàng đế.

Hoàng Phủ Ngạo có chút bất đắc dĩ nhìn nhi tử bảo bối cuộn người nặng nề ngủ trong lòng mình suốt một ngày một đêm.

Từ ngày ấy, sau khi Việt nhi có được bả đao cắt rau cũng khó kìa thì vội vàng trở về phủ thành chủ, trình trọng nói với bọn họ, bé phải làm một thực nghiệm rất quan trọng, ai cũng không được phép quấy rối. Sau đó liền nhốt mình trong phòng không gian.

Tình huống như vậy trước kia ngày nào cũng phát sinh, Thanh Việt rất thích đưa mấy thứ mình hứng thú vào phòng thí nghiệm nghiên cứu, vì thế lúc Thanh Việt đưa ra yêu cầu này, Hoàng Phủ Ngạo lập tức đáp ứng.

Nhưng mà lần này Thanh Việt ở trong phòng khá lâu, cứ nhiên trải qua suốt 2 ngày 2 đêm, ngay cả Hoàng Phủ Ngạo đưa thức ăn nước uống cho bé cũng bị cự tuyệt không cho vào.

Thẳng tới sáng sớm ngày thứ 3, từ phòng Thanh Việt truyền ra tiếng cười quỷ dị vô cùng khoái trá của Ma Nha, Thanh Việt mới mở cửa bước ra ngoài, vừa hưng phấn lại mệt mỏi.

.....

“Bệ hạ, canh nóng ngài phân phó Táp Ân chuẩn bị cho tiểu điện hạ đã chuẩn bị tốt.” Táp Ân bưng một chén canh vào, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Hoàng Phủ Ngạo.

“Việt nhi, tỉnh tỉnh.”

Hoàng Phủ Ngạo xốc Việt nhi đứng lên, ôm vào lòng mình nhẹ nhàng lay gương mặt nhỏ nhắn.

“Đã ngủ một ngày một đêm rồi, phải ăn chút gì đó.”

Thanh Việt mơ mơ màng màng hé cái miệng nhỏ nhắn, để Hoàng Phủ Ngạo từng miếng từng miếng uy mình, như một con mèo nhỏ đang hưởng thụ cọt cọt.

“Bệ hạ, thuyền đã tiến vào biên giới Đông Chích, một lát nữa thuyền sẽ cập bến, sau đó chúng ta sẽ cưỡi ngựa, ước chừng chạng vạng có thể tới hoàng cung Đông Chích.”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngạo không để ý lên tiếng.

“Bệ hạ, ngài.....”

Táp Ân có chút do dự.

“Ha ha..... bày biểu tình này ra làm gì, lần này cũng không phải trầm tới làm Chết Tử.”

“Bệ hạ, tiểu nhân chính là..... có chút.....”

“Trăm biết người lo lắng cho trăm, bất quá trăm đã không còn là hài tử chỉ hơn 10 tuổi trước kia, hần..... không thể thương tổn trăm được.”

Âm thanh Hoàng Phủ Ngạo vì nhớ tới quá khứ mà có chút mơ hồ.

“Bệ hạ.”

“Được rồi, Táp Ân, tính cách trăm người cũng hiểu, chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, trăm không phải người sẽ quay đầu lại.”

Hoàng Phủ Ngạo nhìn bé con vừa uống hết bát súp lại ghé vào lòng y nặng nề ngủ, sừng nịch vuốt mái tóc bạch kim, hôn mấy ngậm lên gương mặt nhỏ

nhấn, lại giúp bé chỉnh tư thế nằm ngay một chút.

.....

Hoàng hôn chiếu lên hoàng thành Đông Chích, một nửa đắm chìm trong tà dương màu da cam một nửa lại ẩn mình trong bóng đêm u ám, vừa có vẻ huy hoàng lại cô độc.

Huy hoàng, chỉ có người ngoài thành mới cảm giác như vậy.

Mà tĩnh mịch chỉ có người trong hoàng thành.

Trên tường thành cao cao, một nam tử tuấn dật mặc hoa phục màu tím, ánh mắt xanh biếc lảng lảng nhìn về phương xa, đôi mắt mông lung như đang đắm chìm trong hồi ức, tà dương rực rỡ, con gió thoang thoảng thổi bay giấc mộng từ điệp.

Xa xa, trên quan đạo ngoài thành, một đội hộ vệ hoàng gia mang đồ đằng của Nam Việt đế quốc chậm chậm tiến tới.

“Ngươi rút cuộc cũng tới.”

Cánh môi bạc khẽ mỉm thành một nụ cười yếu ớt, thì thào nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thương Nghị

Đội hộ tống Nam Việt hoàng đế sau khi tới hoàng thành Đông Chích cũng không dừng lại, Đại tướng quân—— Khái Tề • Đề Đề Tư dẫn theo hai trăm tinh anh của đội cận vệ hoàng gia, trực tiếp tiến vào hoàng thành.

Lúc Hoàng Phủ Ngạo tới đây làm Chất Tử Nam Việt phải xuống xe đi bộ vào hoàng thành, để tỏ vẻ tôn kính với hoàng đế Đông Chích. Mà hiện giờ Hoàng Phủ Ngạo, là hoàng đế của Nam Việt đế quốc, là đế vương tôn quý nhất trên đại lục, bất luận tới hoàng thành của nước nào đều thông suốt không trở ngại.

Vật thị nhân phi..... cảnh còn người mất.....

Hoàng Phủ Ngạo không ngừng lặp lại lời này, cảm giác chua xót nhẹ nhàng lấp đầy đầu óc.

Khi đó, thiếu niên kia tinh thuần như ánh trăng, không hiểu cái gì là lừa gạt, là phản bội, nhưng chính tại nơi này đã hiểu được lòng người dễ đổi thay, nhân sinh có trăm loại người, cũng tại nơi này, y học được lừa gạt, quyết đoán cùng ngoan tuyệt.

.....

“Bệ hạ, Đông Chích đế quốc cùng các quốc vương các vương quốc, các quan viên theo cùng sẽ cử hành yến hội vào ngày mai.”

Tập Ân hướng Hoàng Phủ Ngạo bẩm báo.

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngạo có chút lơ đãng lên tiếng.

“Bệ hạ, quốc vương các vương quốc khác đều đã tới trước, hơn nữa còn gặp mặt Đông Chích hoàng đế, chúng ta có nên.....”

“Không được, dù sao mai cũng cử hành yến hội, ngươi bảo người thông tin qua bên Đông Chích, nói thăm đi đường có chút mệt mỏi, trước nghỉ ngơi ở hành cung.”

“Dạ, bệ hạ.”

Đông Chích hoàng thành, hành cung an bài cho các vị quốc vương nghỉ lại.

“Vừa mới nhận được thông báo, Nam Việt hoàng đế đã tới hành cung, các ngươi có muốn tới gặp không?”

Một người trung niên khoảng 50 tuổi đặt câu hỏi với mọi người.

Người này vừa nhìn đã biết vì mệt mỏi quá độ, lại không chịu rèn luyện, vì thế gương mặt vốn anh tuấn bây giờ lại có chút lỏng lẻo, phù thũng, nhìn thế

nào cũng làm người ta có cảm giác dâm loạn, đây là quốc vương quốc Tắc Á Thập—— An Nỗ • Lí Tư.

“Hừ, thế nào, vội vàng muốn gặp con rể cùng ngoại tôn như vậy à!”

Quốc vương của vương quốc Cáp Đa Cách Lạp cũng tám lạng nửa cân với quốc vương Tắc Á Thập về mặt miệt mài quá độ—— Tô • Ba Khắc Áo chán ghét nói.

“Tô • Ba Khắc Áo ngươi có ý gì, chẳng lẽ ngươi không đưa nữ nhân tới Nam Việt?”

An Nỗ • Lí Tư không chút yếu thế đánh bật lại.

“Nghe giọng điệu chua lét của ngươi, không phải đang ghen tị ư? Nữ nhân của ta sinh ra một đứa con được Nam Việt hoàng đế sủng ái nhất, còn nữ nhân của ngươi chỉ sinh ra một đứa con gái mà Nam Việt hoàng đế không thèm liếc mắt tới một cái!”

Tắc Á Thập cùng Cáp Đa Cách Lạp là hai vương quốc liền nhau gần Nam Việt nhất, thực lực hai nước tương đương, thường xuyên công phạt nhau, biên cảnh chiến tranh không dứt. Vì thế, hai thủ đô đều muốn lấy được sự duy trì từ Nam Việt, nhưng mà nhiều năm như vậy Nam Việt đế quốc vẫn không tỏ thái độ gì, bảo trì trung lập.

Bất quá trước đó không lâu, cơ hồ tất cả quốc vương của các vương quốc thu được mật báo từ nhóm thám tử, nói rằng Nam Việt hoàng đế rất sủng ái Ngũ hoàng tử—— Hoàng Phủ Thanh Việt, mà mẹ đẻ của Hoàng Phủ Thanh Việt chính là một trong tam đại mỹ nữ được xưng tụng trên đại lục, công chúa của vương quốc Tắc Á Thập.

Chuyện này làm quốc vương Cáp Đa Cách Lạp có chút lo lắng, nếu Nam Việt muốn duy trì Tắc Á Thập, Cáp Đa Cách Lạp bọn họ không phải gặp nguy rồi sao.

Cũng vì thế mà vừa nãy Tô • Ba Khắc Áo nói chuyện với An Nỗ • Lí Tư chua lét như vậy. Chính là Tô • Ba Khắc Áo không ngờ An Nỗ • Lí Tư lại dám làm trò trước mặt mọi người, trực tiếp phanh phui mọi chuyện.

“Ngươi..... ngươi..... ngươi hảo.....”

Tô • Ba Khắc Áo bị giẫm lên nỗi đau, đương nhiên tức không nhẹ. “Được rồi, hai vị đừng sảo nữa, ngươi một câu, ta một câu phải sảo tới khi nào?”

Người lên tiếng ngăn cản là quốc vương của vương quốc Lộ Á—— Áo Bạc • Hách Lí.

Lại nói tiếp, Áo Bạc • Hách Lí có lẽ là quốc vương trẻ tuổi nhất ở đây, 22 tuổi kế thừa vương vị, bây giờ chỉ mới tròn 24.

Tuy mới kế vị gần hai năm, nhưng ánh mắt toát ra tôn quý, uy nghiêm của bậc đế vương, làm quốc vương các quốc gia không dám coi thường. Hơn nữa, rõ ràng thường xuyên rèn luyện nên dáng người cao ngất, ngồi giữa đám quốc vương cả ngày hưởng lạc, phá hư cơ thể có vẻ đặc biệt đối lập.

Quan trọng hơn là vương quốc Lộ Á sau khi được ba đời quân vương cố gắng kinh doanh, thực lực tuy vẫn chưa đuổi kịp hai đế quốc lớn mạnh là Nam Việt, Đông Chích, nhưng vẫn đứng đầu so với các quốc gia khác, vì thế lời nói của quốc vương Lộ Á vẫn rất có tính uy hiếp.

“Tốt nhất trước mắt chúng ta đừng hành động thiếu suy nghĩ, ai cũng biết Nam Việt hoàng đế từng là Chất Tử Đông Chích, bây giờ thăm lại chốn xưa, ai dám cam đoan tâm tình y thế nào, không nên đụng vào vết thương nếu không chỉ có mất nhiều hơn được.”

Áo Bạc • Hách Lí đề nghị.

“Lộ Á vương nói rất có đạo lý.”

Quốc vương 29 tuổi của vương quốc Y Kê—— Cái Bác • Y Kê phụ họa lời Áo Bạc • Hách Lí.

Sau đó, gương mặt quốc vương trẻ tuổi ngạo mạn của vương quốc Y Kê lại lộ ra ý cười mỉa mai.

“Tắc Á Thập vương, ngươi không khỏi có chút đắc ý vong hình đi.” [đắc ý quá mức quên luôn cả hình tượng]

Cái Bác • Y Kê không hề e sợ sẽ đắc tội Tắc Á Thập, Y Kê cùng Tắc Á Thập cách nhau rất xa.

“Bất quá chỉ là một hoàng tử được sủng ái mà thôi, các ngươi không phải cũng có một đồng nhi tử sao, sao lại không nhận ra chứ? Nam Việt đế quốc có vì một hoàng tử mà duy trì Tắc Á Thập hay không, đây vẫn còn là một ẩn số chưa biết?”

“Ha ha..... cấp.....”

Quốc vương Cáp Đa Cách Lạp—— Tô • Ba Khắc Áo, nghe hắn nói như vậy tâm tình tốt lên rất nhiều, nhìn quốc vương Tắc Á Thập—— An Nỗ • Lí Tư, cười ha ha.

“Cái Bác • Y Kê!!!”

Con tức của An Nỗ • Lí Tư ‘tạch’ một tiếng bùng cháy, phần nộ quát về phía Cái Bác • Y Kê.

“Được rồi, được rồi, mọi người bớt tranh cãi đi, nếu các người có ý kiến với đối phương có thể bảo người của mình quang minh chính đại khiêu chiến với đối phương trong cuộc thi Ma Vũ, làm gì cứ làm tổn hại hòa khí như vậy?”

Người lớn tuổi nhất, quốc vương của vương quốc Tập Cách Tra—— Phúc Đặc • Tập Cách Tra cười tủm tỉm, bộ dáng hiền lành khuyên bảo.

“Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm, ta thấy chúng ta không cần ở đây nói chuyện phiếm nữa, ngày mai là yến hội trọng yếu 5 năm mới tổ chức một lần, chúng ta nên trở về chuẩn bị thi tốt hơn.”

Quốc vương Lộ Á—— Áo Bạc • Hách Lí đề nghị.

Hắn thực sự không chịu nổi đám người này nữa, vì thế nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

“Hừ, nghĩ mình là đế quốc chắc? Kiêu ngạo cái gì chứ!”

Thấy —— Áo Bạc • Hách Lí rời đi, quốc vương Y Kê—— Cái Bác • Y Kê bắt mắt chăm chọc.

“Ha ha... còn trẻ, hắn còn rất trẻ.....”

Quốc vương Tập Cách Tra—— Phúc Đặc • Tập Cách Tra vẫn như trước cười tủm tỉm, ngồi một bên nhẹ giọng lầu bầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tâm Tư

Tối qua Hoàng Phủ Ngạo ngủ không được tốt, những kí ức trước kia không thể không chế cứ xuất hiện trước mắt, siết chặt tâm y, không thể nào bình yên đi vào giấc ngủ. Thật vất vả, sáng sớm mới ngủ say, còn chưa được bao lâu thì cảm giác đôi mắt mình bị một chú mèo con búống bình nhẹ nhàng liếm lông.

“Việt nhi.”

Không cần mở to mắt, Hoàng Phủ Ngạo cũng biết là ai, bởi vì y cũng thường xuyên dùng phương thức này gọi Việt nhi rời giường, xoay người áp vật nhỏ bên cạnh vào lòng mình.

“Vật nhỏ, ngủ là ngủ suốt một ngày một đêm, bây giờ ngủ ngon rồi bắt đầu gây sự không cho phụ hoàng ngủ hử?”

“Việt nhi phải tắm rửa, phụ hoàng mang Việt nhi đi tắm.”

Thanh Việt làm phiền phụ hoàng nhưng không có chút ngượng ngùng nào.

“Ai! Thật sự là làm hư rồi.”

Hoàng Phủ Ngạo thở dài, bắt đầu đi mở to mắt.

“Bệ hạ, nên rời giường, hôm nay còn yến hội quan trọng.”

Tập Ân kính cẩn đứng ngoài lớp màn dày của phòng ngủ, nhắc nhở nói.

“Ân, bảo người chuẩn bị phòng tắm.”

“Bệ hạ, phải tắm rửa sao? Chính là thời gian.... có lẽ trước tiên nên.....”

“Không sao, đi chuẩn bị đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

.....

Tầm điện Đông Chích hoàng đế bệ hạ—— Trục Nhật điện.

“Ca ca, lần này người nhất định phải giúp Nhã nhi cùng ngoại sanh của người a!”

Đông Lệ Nhã từ sáng sớm đã chạy tới Trục Nhật điện, nàng vốn định chạng vạng hôm qua chạy tới tìm Đông Li Trần, nhưng vì có tật giật mình, nghĩ rằng nếu mình quá nôn nóng chạy đi tìm Đông Chích hoàng đế, nói không chừng sẽ làm người ta hoài nghi? Vì thế mới quyết định hôm nay đến.

“Ca ca, Nhã nhi bảo người truyền tin người cũng biết rồi đó, tiểu quý đáng giận kia sắp đoạt ngôi vị hoàng đế của ngoại sanh người rồi! Người không biết đâu, tiểu quý kia.....”

Đông Lệ Nhã nói nửa ngày, cũng không thấy Đông Li Trần có động tĩnh gì, có chút nghi hoặc quay đầu nhìn hắt.

Đôi mắt sâu thẳm âm u kia nhìn nàng chòng chọc, không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà trong nháy mắt Đông Lệ Nhã cảm giác sát ý rét lạnh phóng tới.

Sao ca ca lại dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng?!

Đông Lệ Nhã không thể ức chế rùng mình một cái.

“Ca..... ca.....”

Theo tiếng gọi khẽ của Đông Lệ Nhã, ánh mắt Đông Li Trần trong phút chốc lại trở nên bình thường, xanh biếc trong trẻo, gương mặt tuấn dật mang theo ý cười nhợt nhạt.

Vừa rồi nhất định là nàng ảo giác, ca ca không thể nào dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, nhìn vẻ mặt ôn hòa của Đông Li Trần lúc này, Đông Lệ Nhã lại càng khẳng định suy đoán của mình, nhất định là ca ca nghe mình nhắc tới tiểu quý đáng giận kia, cũng cảm thấy rất chán ghét mới lộ ra biểu tình như vậy.

Nghĩ như vậy, Đông Lệ Nhã cũng cảm thấy thoải mái hơn.

“Ca ca, người nói đi, rốt cuộc có giúp Nhã nhi không a?”

Đông Li Trần nhấp một ngụm trà, chậm rãi mở miệng.

“Người chỉ nói hài tử đó đáng ghét thế nào, bảo trầm làm sao giúp người?”

“Tiểu quý kia vốn đáng ghét như vậy a! Nhã nhi nói sai cái gì?”

Nhớ tới tiểu quý kia, cơn tức của Đông Lệ Nhã lại dâng trào.

“Ha hã..... người rốt cuộc ngu xuẩn tới mức nào? Hay ý người muốn nói với trẫm Nam Việt hoàng đế là người ngu ngốc? Không có ưu điểm, một hài tử toàn khuyết điểm có thể làm y súng ái như vậy?”

Lời nói Đông Li Trần vô cùng sắc bén.

“Này..... này.....”

Đông Lệ Nhã bị nói trúng tim đen, chỉ có thể thành thật trả lời.

“Tiểu quý kia còn.....”

Đột nhiên Đông Lệ Nhã nhớ ra gì đó, ánh mắt sáng rực.

“Ca ca, ca ca, không phải người thích nam hài xinh đẹp nhất sao! Ta nói cho người biết, tiểu quý kia xinh đẹp tới không thể tin nổi, đừng nhìn nó bây giờ mới 7 tuổi, nhưng so với mỹ nhân mà Nhã nhi đã gặp từ nhỏ tới lớn còn xinh đẹp hơn nhiều, ngay cả tình lính cũng không bằng.”

“Ác? Thật không.”

Đông Li Trần từ chối cho ý kiến.

“Là thật, ca ca! Nhã nhi không nói dối. Dù sao tí nữa người cũng gặp mà. Loại xinh đẹp này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy sẽ rất khó tưởng tượng.”

“Như vậy, nói cụ thể cho trẫm biết chuyện về hài tử kia đi.”

“Àn, được.”

Thấy Đông Li Trần rốt cuộc cũng có hứng thú với tiểu quý kia, Đông Lệ Nhã vô cùng cao hứng.

Đông Lệ Nhã hiểu rõ, chỉ cần thứ mà ca ca coi trọng, bất luận là người hay vật, cho dù phải mất bao nhiêu thời gian hay đại giá, ca ca cũng không tiếc mà đoạt về tay mình.

“Tiểu quý kia, nghe nói lúc 3 tuổi được Ngao ca ca mang từ mã tràng về Bàn Long điện. Sau đó không biết vì cái gì, Ngao ca ca luôn mang theo tiểu quý kia bên người.”

Suy nghĩ một chút, Đông Lệ Nhã lại bắt đầu tức giận.

“Ngạo ca ca rất sùng ái nó, có một lần Nhã nhi suýt bị nó hù chết, chưa bao giờ mắt như vậy, mà Ngạo ca ca chỉ nhẹ nhàng giáo huấn nó một chút, còn bảo Nhã nhi đừng chấp nhặt với tiểu hài tử!!!”

“Ân.”

Đông Li Trần thần nhiên lên tiếng, làm người ta không thể cảm nhận được tình tự của hắn.

“Còn nữa, Nhã nhi mới nghe được tiểu quý kia học pháp thuật hệ thủy, người có khả năng làm lão sư của nó nhất chính là Đại Ma Đạo Sư hệ thủy——Duy Khắc Ti • Ái Đức Hoa.”

“Còn gì nữa không?”

Đông Lệ Nhã thấy Đông Li Trần vẫn không tỏ vẻ gì, có chút nóng nảy.

“Ca ca, rốt cuộc ngươi có giúp Nhã nhi không a!”

“Ha ha..... nghe ngươi nói vậy, trăm bây giờ rất muốn nhìn thử hài tử kia.”

“Ca ca thấy nó nhất định sẽ hài lòng.”

Đông Lệ Nhã lấy lòng nói.

“Tốt lắm, yến hội sắp bắt đầu, trăm phải đi trước, ngươi cũng mau trở về đi.”

“Vâng, ca ca.”

Đông Lệ Nhã tao nhã hành lễ, sau đó sung sướng tiêu sái ra ngoài.

Đông Lệ Nhã đắc ý vênh vao không hề cảm giác sau lưng nàng, là một đôi mắt sâu thẳm khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Yến Hội

Như Tập Ân đoán, lúc bọn họ tới thính phòng, yến hội đã bắt đầu.

Căn phòng xa hoa, khí phái, cơ hồ tụ tập tất cả quý tộc cao cấp nhất đại lục Vân Trạch.

Trên đài cao ở trung tâm thính phòng, nhóm nhạc công tuần lễ hợp tấu các chương nhạc động lòng người, vũ cơ xinh đẹp tận sức nhảy múa.

Các quý tộc tụ tập tốp năm tốp ba, thường thức mỹ nhân không ngừng uốn éo trên đài, hoặc tán dương ca tụng lẫn nhau.

Trang phục quần áo đẹp đẽ, quý phái, nơi nơi có thể nhìn thấy.

Phía dưới bên phải đài cao ở trung tâm, có một bức rèm kết từ lưu li tỏa ánh sáng lung linh cùng những khúc san hô tinh mỹ dưới đáy biển tạo thành một nhã phòng. Trong đại sảnh náo nhiệt chỉ có nơi này im lặng.

Nhã phòng xa hoa, chỉ có quốc vương mới có thể tiến vào, đám tùy tùng thân tín cũng chỉ được canh giữ bên ngoài.

Hiện tại bên trong nhã gian, các quốc vương đang thích thú phẩm rượu, nói chuyện phiếm, không khí thoát nhìn vô cùng hài hòa. Bất quá có ngẫm lục đục, tính toán nhỏ nhặt với nhau không thì chỉ có bọn họ mới biết.

“Bệ hạ, các vị quốc vương bệ hạ.”

Một sĩ quan cao cấp của Đông Chính, đứng bên ngoài bẩm báo.

“Hoàng đế bệ hạ của Nam Việt đế quốc, cùng các quan viên đã tới đại sảnh.”

Đôi mắt xanh biếc rung động một chút, Đông Li Trần buông ly rượu trong tay, tao nhã đứng lên.

“Có thể vì bản hoàng chiều dài không chu toàn nên Nam Việt hoàng mới thông dong như vậy, xem ra bản hoàng phải đích thân nghênh đón một chuyến.”

Chúng quốc vương thấy Đông Chích hoàng đế cũng ra ngoài nghênh đón, cũng theo sau.

“Các người xem, xem kìa, Nam Việt hoàng thực sự rất anh tuấn!”

“Đây là Nam Việt hoàng sao? Ông trời của ta ơi, sao y lại trẻ như vậy? Bộ đáng như chỉ mới 20 tuổi!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Mười năm trước ta tới Nam Việt có gặp Nam Việt hoàng một lần, y bây giờ so với lúc đó không có một chút thay đổi nào! Hơn nữa so với trước kia hình như còn.....”

“Ừ~~~ hài từ bên cạnh Nam Việt hoàng là ai a?”

“Hắn là tinh linh đi?”

“Người ngu quá, đó là Ngũ hoàng tử của Nam Việt đế quốc!”

“Thật sự làm người ta ghen tị!”

.....

Đoàn người Hoàng Phủ Ngao vừa tới, lập tức làm đại sảnh sôi trào.

Nhóm quan viên đi theo đều không chịu nổi cảm giác bị biến thành tiêu điểm nghị luận, hưởng thụ ánh mắt nhiệt tình chăm chú không bao lâu liền tản ra đại sảnh tìm kiếm lão bằng hữu của mình.

Năm tháng không lưu lại dấu vết gì trên người Hoàng Phủ Ngao, ngược lại vì năm tháng lắng đọng làm y càng trầm ổn, nội liễm hơn. Cứ như một thanh bảo kiếm được đánh bóng, trong yên tĩnh lại có sắc bén, làm người ta càng thêm khiếp đảm.

Bị đám người này nhìn chòng chọc, Thanh Việt có chút phiền, bất quá lúc tay phải bé đưa lên chạm vào không gian giới chỉ của mình đã bị Hoàng Phủ Ngao phát hiện.

Hoàng Phủ Ngao dùng một tay bế Thanh Việt lên ôm vào lòng, áp sát bên tai bé cảnh cáo.

“Vật nhỏ, hôm nay đừng gây rắc rối cho phụ hoàng, đừng tùy tiện hù dọa đám người này, hiểu chưa?”

Thanh Việt có chút tiếc nuối buông không gian giới chỉ, gật gật đầu.

“Thực ngoan!”

“Nam Việt hoàng trước kia không phải không thích hài tử sao, nói hài tử thích khóc, yếu ớt lại rất dễ dàng chết đi không phải sao?”

Đông Li Trần mang theo các vị quốc vương ra tới.

Nhìn người tới, ánh mắt Hoàng Phủ Ngao trở nên sắc bén, nhưng nụ cười trên mặt lại tao nhã vô hại.

“Đông Chích hoàng nói đùa, thời gian thay đổi rất nhiều thứ, không phải sao?”

Đối với vấn đề Hoàng Phủ Ngao hỏi ngược lại, Đông Li Trần chỉ cười cười, chuyển đề tài.

“Bản hoàng cùng các vị quốc vương tới đón Nam Việt hoàng, không biết Nam Việt hoàng có vui lòng tới nhà phòng tụ hội với chúng ta không?”

“Là bản hoàng thất lễ.”

“Nào có, nào có.....”

Tuy những người này đều nói lời khách sáo với Hoàng Phủ Ngao, nhưng đại đa số ánh mắt đều không ngừng liếc về phía Thanh Việt.

“Việt nhi, bây giờ phụ hoàng có việc, tự mình đi chơi được không?”

“Ân.”

Thanh Việt lơ đãng đáp lời.

“Bệ hạ, không bằng để Ngũ điện hạ cùng ngoạn với Mạc nhi của chúng ta đi, Mạc nhi rất thích đệ đệ này.”

Đông Lệ Nhã rốt cuộc tìm được cơ hội lộ diện cho hài tử bị mọi người xem nhẹ này giờ.

“Phụ hoàng, Ngũ đệ giao cho nhi thần chiếu cố đi.”

Hoàng Phủ Vu Mạc gương mặt vẫn còn vẻ trẻ con non nớt, lộ ra biểu tình chờ mong.

Hoàng Phủ Ngao thả Thanh Việt xuống đất.

“Hào, các người đi chơi đi, nhớ kĩ, đừng gặp rắc rối.”

“Nhi thần sẽ không.”

Hoàng Phủ Vu Mạc vội vàng cam đoan.

Nghe lời nói nhấn mạnh của Hoàng Phủ Ngao, Thanh Việt ăy nhìn Hoàng Phủ Ngao, đôi mắt long lanh ánh sáng dị sắc chột lóe sáng, linh động mà giao hoạt.

“Ngũ đệ, nơi này không có gì thú vị, chúng ta tới ngự hoa viên đi, biểu ca cùng... ách.... chính là thái tử Đông Chích cùng các hoàng tử, công chúa các nước đều ở đó, nhất định rất thú vị.”

Hoàng Phủ Vu Mạc nhiệt tình nói chuyện với Thanh Việt, kì thực mấy ngày nay dọc đường hần đều có ý muốn tiếp cận Thanh Việt, bắt quá bé cứ ra vẻ không để ý, không chút hứng thú, làm hần không thể hiểu được tâm tư Thanh Việt.

Thanh Việt nhăm chán đi theo Hoàng Phủ Vu Mạc, ra ngoài đại sảnh, đột nhiên bé cảm giác được gì đó, Thanh Việt quay người, đối mặt với đôi mắt xanh biếc lạnh lùng đang đánh giá mình.

Ngự hoa viên.

Nơi này hiện tại có hơn 20 hài tử, lớn khoảng 15, 16 nhỏ thì 8, 9 tuổi.

Rõ ràng chỉ là những hài tử nhưng trong này không hề có tiếng cười nói hay các bóng dáng đùa giỡn.

Mọi người đều quy củ đứng hoặc ngồi, động tác tao nhã, tư thái đúng mực ngồi uống trà, nói chuyện phiếm. Thân thể bé xiu lại bày ra bộ dáng thành thực như vậy làm người ta có cảm giác quái dị.

“Biểu ca.”

Hoàng Phủ Vu Mạc dẫn Thanh Việt tới, hướng về phía thái tử Đông Chích, Đông Mộc Vân chào hỏi.

“A?”

“Thật đẹp!”

“Đây là hoàng tử nước nào?”

Tuy đang giả vờ bộ dáng người lớn nhưng dù sao vẫn còn rất ngây ngô, không thể che dấu tính tự của mình, đôi mắt mở to nhìn Thanh Việt.

“Tiểu Mạc, nói vậy vị này chính là Ngũ hoàng tử đi?”

“Đúng vậy, biểu ca.”

Đông Mộc Vân thân thiết tiếp đón bọn họ tới ngồi bên cạnh mình, còn bảo người hầu thay mức quả, trái cây cùng điểm tâm mới.

“Ngũ điện hạ lần đầu tới Đông Chích vẫn chưa quen đi?”

Thanh Việt nhìn nhìn Đông Mộc Vân, không rõ hần hỏi có ý tứ gì, nhưng vẫn lễ phép gật đầu.

“Ha ha..... ngũ điện hạ ném thử chút điểm tâm Đông Chích xem có hợp khẩu vị không.”

“Người có chuyện muốn nói với ta?”

Thấy thái độ hần quá nhiệt tình, Thanh Việt rút cuộc cho ra kết luận khẳng định.

Thanh Việt đi thẳng vào vấn đề làm Đông Mộc Vân có chút không thích ứng, hần không ngờ một tiểu tử nhỏ tuổi như vậy lại rất thông minh, mớ tính toán trước đó bây giờ cũng có chút do dự.

“Có chút việc nhỏ, không biết Ngũ điện hạ hiện tại có rảnh không?”

Bộ dáng khó xử, có chút chần chờ của hần làm Thanh Việt có cảm giác thú vị, rõ ràng bọn họ không nhận thức, người này có chuyện gì muốn nói với

mình chứ?

“Muốn đi nơi khác đàm [nói chuyện] sao?”

“Đúng vậy, mời Ngũ điện hạ theo ta.”

Thấy Thanh Việt không cự tuyệt, Đông Mộc Vân thờ phào.

“Ta cùng Ngũ điện hạ có chút việc cần thương lượng, tiếp đón không chu toàn, thỉnh các vị bỏ qua.”

Nói xong vài câu khách sáo, Đông Mộc Vân đứng dậy dẫn đường cho Thanh Việt, đồng thời suy tính trong lòng, tiểu tử này không giống như mình nghĩ, rốt cuộc lừa hay nên nói thật tốt hơn?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Giao Dịch

Đông Mộc Vân vì suy nghĩ chuyện này nên suốt đường đi không hề nói gì, Thanh Việt cũng không phải người nhiều lời, hai người cứ vậy im lặng tiêu sái bước đi.

“Ngũ điện hạ, bên này.”

Tới trước một cung điện, Thanh Việt ngẩng đầu nhìn một chút, cung điện này tên là ‘Huy Quang’.

“Đây là cung thái tử của ta.”

Đông Mộc Vân dừng lại giới thiệu với Thanh Việt, sau đó tiếp tục dẫn đường.

Tới tẩm điện, bảo tất cả người hầu lui xuống, Đông Mộc Vân tới trước một vách tường gỗ nhẹ vài cái, một gian ám phòng lộ ra.

“Ngũ điện hạ, mời vào.”

Thanh Việt theo Đông Mộc Vân vào ám phòng, đập vào mi mắt chỉ có thể dùng từ châu quang bảo khí để hình dung.

“Ta 6 tuổi đã làm thái tử, những thứ này đều là phụ hoàng ban tặng, còn có lễ vật từ các quan viên, đều là những vật phẩm phi thường trân quý.”

Đông Mộc Vân nói tới đây mới quay đầu lại nhìn Thanh Việt.

Hải tử có dung mạo khuynh quốc khuynh thành này đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong ám phòng, có chút nghiêng ngả nhìn hắn, không hề bị đám vật phẩm này ảnh hưởng. Đôi mắt lưu ly long lanh bảy sắc giống như có thể nhìn thấu linh hồn hắn.

Loại cảm giác này làm Đông Mộc Vân cảm thấy rất khó chịu. Hắn không rõ, rõ ràng chỉ là một hải tử 7 tuổi, nhưng sao lại cao ngạo như vậy, ánh mắt cứ như có thể nhìn thấu hết thấy. Hắn nhớ rất rõ, vừa nãy lúc còn trong thánh phòng, hải tử này rúc vào lòng ngực phụ hoàng mình, bộ dáng điệu ngoan, đáng yêu như một con mèo nhỏ.

Chính là hiện tại hắn mới phát giác, có lẽ trước mắt phụ hoàng bé là một con mèo nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng trước mặt hắn tuyệt đối không phải. Mà hắn trong mắt hải tử cao ngạo này hết như một món đồ chơi thú vị mới phát hiện ra.

Cho ra kết luận như vậy, trong lòng Đông Mộc Vân khá buồn bực, hiện tại hắn có cảm giác mình không thể hi vọng đối phương đồng ý.

“Ngươi để ta tới thưởng thức mấy thứ này?”

Thanh Việt không muốn ở trong này ngăn người với hắn.

“Không. ta là. nghe nói Ngũ điện hạ rất thích những thứ mới mẻ thú vị. cho nên.”

Đông Mộc Vân đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Luôn là đối tượng để người ta liêu mạng lấy lòng, hiện tại Đông Mộc Vân phải tìm cách để lấy lòng người khác, thật đúng là có chút xấu hổ.

“Ý ngươi là, để ta lựa thứ mình thích trong số này?”

“Đúng vậy, ta không biết người thích gì, sợ tặng lễ vật không ưng ý, vì thế liền mang người tới tự mình chọn lựa.”

Thanh Việt tựa lưng vào ghế, có chút ung dung đánh giá Đông Mộc Vân.

“Người muốn ta giúp việc gì?”

Thanh Việt thân nhiên hỏi.

Đông Mộc Vân chưa dùng tới phương thức lừa gạt đã đạt được mục đích. Hải tử này quá thông minh, xem ra hẳn đã đánh giá bé quá nhẹ, còn quá xem trọng mình.

“Đúng là có chút việc, nhưng việc này đối với Ngũ điện hạ chỉ là giờ tay đánh khề mà thôi.”

Đông Mộc Vân thành thật trả lời.

Thấy Thanh Việt không vì ý đồ của hắn mà tỏ ra phiền chán, ngược lại bộ dáng còn có chút hứng thú, vì thế hắn quyết định nói thẳng.

“Ngũ điện hạ, đây là chuyện về đại ca người.”

“Đại ca?”

Hắn rốt cuộc muốn nói gì?”

Thanh Việt có chút mê hoặc, ngay cả người ‘đại ca’ kia bộ dáng thế nào bé cũng không biết, cũng chưa từng nghe nói tới.

“Người.... chẳng lẽ tới giờ.... chưa từng... chưa từng có người nhắc tới cậu ta sao?”

Không biết vì sao, Thanh Việt cảm nhận được bi thương trong lời Đông Mộc Vân.

“Phụ hoàng của người cũng... chưa từng.... nhắc tới sao?”

Thanh Việt lắc đầu, ánh mắt Đông Mộc Vân có chút ảm đạm.

“Cậu ta cũng là người thân của các người a, sao các người lại.....”

Sao lại có thể quên cậu ta như vậy!!!

Không nói hết câu, Đông Mộc Vân ngừng lại.

Đúng vậy sao hắn lại quên, tình thân, trong hoàng cung này nó là thứ lạnh nhạt mỏng manh, cũng dễ dàng làm người ta lãng quên nhất.

Cũng chỉ có người như Minh Khê, dù bị đưa đi làm Chất Tử, chịu đựng khuất nhục cũng luôn nhớ tới ‘gia đình’ đã hoàn toàn quên lãng mình, những người này căn bản chưa bao giờ xem cậu là người thân.

Hắn trăm phương ngàn kế muốn đưa Minh Khê về Nam Việt, liệu có đúng hay không?

Nếu, Minh Khê về Nam Việt chỉ là đổi một vực sâu khác thì làm sao đây? Khi đó mình cũng không có bên cạnh cậu, một người thiện lương như vậy, chỉ cô độc một mình thì phải làm sao?

Lo lắng, oán hận, thương tiếc, mê mang, lo lắng, chờ đợi.... đủ loại tâm trạng xuất hiện trong mắt Đông Mộc Vân, không ngừng biến hóa. Thực phức tạp, Thanh Việt xem một hồi cũng có cảm giác không hiểu nổi.

Thiên biến vạn hóa không ngừng phập phồng trong lòng Đông Mộc Vân, nhưng rất nhanh bị hắn áp chế. Đông Mộc Vân biết, nếu còn để Minh Khê ở lại Đông Chích, Minh Khê nhất định sống không nổi, về Nam Việt, nơi đó dù sao cũng là nhà của cậu, dù kém thế nào nhất định cũng thoải hoạt hơn ở đây.

Quyết định xong, Đông Mộc Vân chậm rãi bình tĩnh.

“Ngũ điện hạ, có vẻ người không biết mình có một ca ca làm chất tử ở Đông Chích đi?”

Đúng như Đông Mộc Vân dự đoán.

“Cậu ta gọi là Hoàng Phủ Minh Khê, là đại hoàng tử Nam Việt, 3 năm trước bị Nam Việt đưa tới đây làm Chất Tử.”

Đông Mộc Vân cố gắng đè nén tình tự của mình, bình tĩnh nói tiếp.

“Cậu ta là người ôn nhu thiện lương nhất mà ta đã thấy.....”

“Mục đích ngươi tới tìm ta là vì người này?”

“Đúng vậy, Minh Khê ở đây rất khổ sở, chỉ sợ.....”

“Là hấn bảo ngươi tới tìm ta?”

“Không, Minh Khê không biết, là ta tự mình.”

“Nếu hấn cũng không để ý, ngươi quan tâm làm gì?”

“Không phải, ta biết Minh Khê rất muốn rời khỏi đây, trở về nhà, chính là.... chính là.....”

“Chính là? Cái gì?”

Thanh Việt có chút tò mò hỏi.

“Ngũ điện hạ, xin ngươi giúp một chút là tốt rồi, chỉ cần giúp Minh Khê, trước mặt Nam Việt hoàng nói vài lời tốt. Vấn việc trao đổi Chất Tử, đối với Đông Chích cùng Nam Việt chỉ là quy củ từ xa xưa mà thôi, kì thực với tình hình của hai quốc gia hiện tại, nó chỉ là một việc nhỏ không có cũng không sao. Chỉ là có vài người tâm ý bất chính lợi dụng nó thành công cụ.”

“Vì cái gì không tìm Hoàng Phủ Vu Mạc, hấn ta hình như gọi ngươi là biểu ca? Tính ra thì nói chuyện với hấn so với ta càng tiện hơn.”

Nghe Thanh Việt hỏi vậy, Đông Mộc Vân phát hiện hải tử trước mắt tuy rất thông minh, nhưng lại không hề biết gì tới việc mưu toan tính kế trong thâm cung, mấy thủ đoạn vì tranh đoạt địa vị thế lực mà không tiếc bất cứ cái giá nào.

Xem ra, Nam Việt hoàng thực sự phi thường sủng ái bé, bảo hộ rất tốt, vì thế bé mới không hề quan tâm tới các thế cục trong cung, đúng hơn là không cần để tâm đi. Hải tử làm người ta ghen tị cỡ nào a!

“Minh Khê là con cả, Tiểu Mạc lại đứng hàng thứ 2, nếu Minh Khê trở về Nam Việt thì ít nhiều gì cũng trở thành vật cản của Tiểu Mạc, ngươi nói Tiểu Mạc sẽ đồng ý giúp cậu ta sao? Nếu như vậy thì lúc trước cô cô cũng không tìm cách đưa Minh Khê.....”

Đông Mộc Vân cười khò đem lời bên miệng nuốt xuống.

Thanh Việt nghe hấn nói vậy, ánh mắt dị sắc không ngừng biến hóa, như đang nghĩ tới chuyện gì rất thú vị, khóe miệng hơi nhếch.

“Hảo, ta sẽ nói phụ hoàng giúp hấn.”

“Thật sao?!”

Đông Mộc Vân không ngờ hải tử này lại sáng khoái đáp ứng như vậy, dù sao Minh Khê cũng có thân phận là trưởng tử, đối với các hoàng tử có tư cách kế thừa hoàng vị mà nói rất có uy hiếp.

“Cám ơn ngươi! Tính cách Minh Khê rất ôn hòa, lại thực thiện lương.....”

“Đây là giao dịch, không cần cảm ơn.”

Kể đó Đông Mộc Vân còn nói thêm gì đó, bất quá Thanh Việt không nghe thấy, bé nhìn xung quanh ám phòng một lần, ánh mắt dừng lại trên một quyển sách ma pháp cũ nát cổ xưa.

Thanh Việt không nói nhiều, trực tiếp thu quyển sách vào không gian giới chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trò Chơi 1

Đồng Nhạc hội, kì thực tên gọi này chỉ là các quốc vương bí mật gọi riêng mà thôi.

Nó vốn không có tên, dùng một chiếc gổi thêu hoa yêu điểm làm dấu hiệu, chỉ người có thân phận quốc vương mới được tham gia.

Các quốc vương rất giữ kín thông tin về buổi yến hội này.

Nghe nói nếu ai tiết lộ bí mật sẽ bị các quốc vương các quốc gia khác đồng loạt thảo phạt, nhẹ thì chia thành phạt tiền, nặng thì diệt tộc mất nước.

Trừ bỏ quốc vương của các quốc gia, không ai biết yến hội thần bí này rốt cuộc thế nào, càng không rõ nó do quốc vương nào khai sáng. Chỉ biết tập tục này đã kéo dài suốt ngàn năm, trong hoàng tộc các quốc gia đã hình thành một luật bất thành văn, mỗi khi kì thi Ma Vũ năm năm một lần gửi thiệp mời, các quốc vương sẽ hội tụ, yến hội cũng sẽ cử hành lúc đó.

Bất quá, cho dù giữ bí mật, nhưng đám đại quý tộc cả ngày theo bên cạnh quốc vương cũng có thể đoán được một hai phần.

Tỉ như trước lúc tham gia yến hội, quốc vương sẽ sai người tìm kiếm mỹ nhân, lúc tham gia yến hội sẽ mang theo, nhưng sau khi kết thúc rất hiếm khi gặp lại những người này. Hoặc là, rõ ràng quốc vương lúc chọn lựa nhân tài tham gia kì thi Ma Vũ không hề có chút hứng thú, lại không quản ngàn dặm, tàu xe mệt mỏi, vô cùng nhiệt tình tới dự.

Vì thế, người không minh có thể đoán được đại khái, nó là nơi các quốc vương tận tình hưởng lạc sắc, phóng túng, chẳng qua mọi người biết mà không nói ra.

Lúc này, trong hoàng cung Đông Chích, trong nội điện được canh giữ nghiêm cẩn, yến hội đang cử hành.

Bởi vì mọi người đều biết, Đông Chích hoàng đế thích nam hài xinh đẹp. Nên lần này Đông Chích hoàng tổ chức yến hội, thấy toàn bộ đều là nam hài, mọi người cũng không có ý kiến gì. Dù sao, đối với nhóm quốc vương đã hưởng qua vô số lạc thú mà nói, có thể gọi lên hứng thú, làm bọn hắn cảm thấy kích thích mới là trọng điểm.

Bên cạnh bàn của mỗi quốc vương đều có một nam hài trần trụi khoảng 10 tuổi quỳ gối hầu hạ.

Trung tâm yến hội, hai thiếu niên cỡ 14, 15 tuổi, diện mạo thanh thuần cực điểm, đang trần trụi để lộ cơ thể xinh đẹp, không để ý ánh mắt mọi người mà bày ra đủ loại tư thế giao hợp, rõ ràng là các tư thế thấp hèn, dâm dăng tới cực điểm lại làm người ta có cảm giác yêu mị, hấp dẫn.

Rất nhiều quốc vương đã vứt bỏ biểu hiện trang trọng, uy nghiêm thường ngày, trực tiếp kéo thiếu niên quỳ gối bên người vào lòng, giờ trò dâm ô.

Trường hợp dâm loạn này, đối với Lộ Á vương lần đầu trải qua mà nói, không thể nghi ngờ là rung động mãnh liệt, tra tấn cùng cực.

Lộ Á vương——Áo Bạc • Hách Lí, mới đăng cơ gần 2 năm, kế thừa phụ thân và huynh trưởng, phải làm vương quốc Lộ Á trở nên cường đại, giàu mạnh, luôn lấy cần cù, nghiêm cẩn làm mục tiêu.

Trước đây, tuy cũng nghe được ít nhiều từ phụ thân và huynh trưởng về yến hội này, nhưng mà tận mắt nhìn thấy mới phát hiện sự thật cùng tưởng tượng của mình chênh lệch quá xa. Chỉ đành phải đỏ mặt, mất tự nhiên ngồi cục một chỗ.

Kì thực, đối với đại đa số quốc vương, trường hợp này chỉ mới là đồ ăn khai vị, người nào cũng xem qua không dưới 100 lần, nhiều lắm chỉ đủ làm bọn họ thở gấp, có chút phấn khích mà thôi.

Đương nhiên, cũng có người định lực rất tốt, tỉ như Đông Chích hoàng, Nam Việt hoàng, còn có lão nhân luôn giả bộ hiền lành——Tạp Cách Tra quốc vương, lão nhìn hình ảnh trước mắt, không khác gì đang ngắm hoa trong hoa viên nhà mình.

“Biểu diễn như vậy, các vị quốc vương cũng thấy qua, không có gì đặc biệt, bốn hoàng nghĩ ra một trò chơi rất thú vị, không biết các vị có hứng thú ném thư hay không?”

Đông Li Trần ngồi trên thủ tịch[vị trí cao nhất] bên trái lên tiếng.

“Ác? Không biết Đông Chích hoàng có đề nghị gì!”

Lập tức có người tò mò hưởng ứng.

“Ha ha..... các vị vương rất nhanh sẽ biết.”

Đông Li Trần cười tới tà tứ.

Không bao lâu sau, một đám nhỏ được dắt vào.

Thấy người tới, các quốc vương không khỏi giật nảy, bởi vì đám nhỏ này không phải ai khác chính là vương tử của các quốc gia.

Số vương tử này, nhỏ mới 7, 8 tuổi, lớn chỉ được 13, 14, vừa tiến vào phòng nhìn thấy hình ảnh hạn chế độ tuổi này lập tức đỏ mặt tai hồng, chân tay luống cuống.

“Việt nhi.” Hoàng Phủ Ngạo vội vàng đứng dậy, ôm lấy bóng dáng bé xíu đứng lẫn trong đám nhỏ vào lòng.

“Đây là chuyện gì?”

Hoàng Phủ Ngạo không ngờ Đông Li Trần lại dám làm ra hành động khác người như vậy, có chút tức giận hỏi.

“Ha ha.....”

Đông Li Trần không để ý cười cười.

“Nam Việt hoàng sao lại xúc động như vậy, xin hãy bớt giận, các quốc vương khác cũng đâu nói gì.”

“Đông Chích hoàng, đây rốt cuộc là.....”

Các quốc vương khác cũng bắt đầu đặt câu hỏi.

“Không phải bốn hoàng vừa nói sao, chỉ là chơi vài trò kích thích hơn mà thôi, các món đồ chơi bình thường các vị đều chơi cả rồi, hẳn là chưa chơi đùa vương tử đi.”

Nghe Đông Li Trần dùng giọng điệu thoải mái nói ra đề nghị như vậy, các quốc vương ngồi đây đều chấn động.

Đề nghị này không tồi, nếu là trêu đùa nhi tử của người khác, cho dù nó là nhi tử của Thiên Vương, bọn họ cũng không có ý kiến.

Chính là, trong đó cũng có nhi tử của bọn họ a!

Điều này làm bọn họ chần chờ, tuy rằng bọn họ có rất nhiều nhi tử, mất đi một hai đứa cũng không sao.

Nhưng mà, những hài tử đứng ở đây cơ bản đều là những đứa, xuất sắc nhất, được sủng ái nhất.

“Thế nào? Các vị quốc vương không thích sao?”

Đông Li Trần có chút cười cợt nhìn bọn họ.

“Như vậy đi, nếu các vị quốc vương nguyện ý dâng hài tử của mình ra, thì năm sau bắt luận mua ít hay nhiều vũ khí của Đông Chích, tuy nhiên chỉ giới hạn người đầu tiên, Đông Chích sẽ không lấy một phân tiền lời nào, điều kiện này thế nào?”

Đối mặt với điều kiện ưu đãi như vậy, đích xác có rất nhiều người động tâm, cả yến hội bắt đầu sôi trào.

Cơ hồ là lời Đông Li Trần vừa dứt, một hài tử đã bị đẩy ra.

Bị đẩy ra là vương tử của vương quốc Cáp Đa Cách Lạp.

Cáp Đa Cách Lạp cùng Tắc Á Tháp rất gần Nam Việt, hai quốc gia này hàng năm tranh đấu không ngớt.

Vốn thực lực của hai nước ngang nhau, tranh đấu cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng mà nữ nhân của Tắc Á Tháp vương lại sinh ra Ngũ hoàng tử Nam Việt, đang được sủng ái vô cùng, đánh vỡ sự cân bằng giữa hai nước làm Cáp Đa Cách Lạp vô cùng lo lắng.

Hiện tại, một cơ hội tốt như vậy nhảy tới trước mắt, Cáp Đa Cách Lạp vương không chút do dự đẩy nhi tử của mình ra ngoài.

Mang theo tâm tư đồng dạng, mấy quốc vương khác cũng định làm thế nhưng hiện tại bọn họ chỉ hận mình ra tay quá chậm.

“Ha ha..... trò hay sắp bắt đầu rồi.....”

Đông Li Trần thâm ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trò Chơi 2

Bị đẩy ra là thập cửu vương tử của vương quốc Cáp Đa Cách Lạp, vừa mới tròn 14—— Kiệt • Lí Tư.

Kiệt • Lí Tư có da thịt non mịn trắng nõn, mái tóc ngắn vàng hoe hơi quăn, đôi mắt hổ phách, lúc nói chuyện thường hơi hếch cằm, nhìn qua vừa kiêu ngạo lại đáng yêu.

Hiện tại Kiệt • Lí Tư không còn cao quý, kiêu ngạo bình thường, mà hết như một con dê nhỏ bị vứt vào bầy sói, tràn ngập khiếp sợ cùng khủng hoảng.

“Phụ vương..... phụ vương.....”

Kiệt • Lí Tư thất kinh cầu cứu về phía Cáp Đa Cách Lạp vương.

Cáp Đa Cách Lạp vương nhìn nhi tử mình yêu thương nhất, thờ dài, quyết định đoạn tuyệt quay đầu.

“Phụ vương.....”

Thấy Cáp Đa Cách Lạp vương quyết tuyệt như vậy, Kiệt • Lí Tư rốt cuộc không thể duy trì cao quý, kiêu ngạo ngày thường nữa, gương mặt trắng bệch ngã ngồi xuống đất, cuộn mình thành một đoàn, ức chế không được run rẩy, bất lực, tuyệt vọng mà bị thương.

“Không cần a~~~~ phụ vương~~~~ phụ vương~~~~”

Nhìn Kiệt • Lí Tư ở giữa sân cầu xin tới khàn cả giọng, nhóm vương tử luôn cao cao tại thượng đều bị dọa tới tái xanh.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ có một ngày mình lại gặp vận rủi như vậy, giống như những hài tử đứng gần đó, bị xem là món đồ chơi ti tiện, bị người ta tùy ý xem xét, đùa bỡn.

Kinh hoàng quay đầu nhìn phụ vương của mình, cơ hồ bọn họ đang tỏ ra vô cùng hứng phấn đến tàn bạo, biểu tình xa lạ như vậy làm đám nhỏ nhất gan bắt đầu bật khóc, cầu nguyện, hi vọng người kế tiếp không phải là mình.

Thanh Việt cũng lẳng lặng nhìn Kiệt • Lí Tư bị phụ thân mình dùng làm vật giao dịch, không biết vì cái gì bé lại nhớ tới dĩ vãng, ngày đó hài tử 5 tuổi bị đẩy vào phòng tối cũng bất lực, bị thương như vậy.....

“Việt nhi, Việt nhi sao vậy?”

Hoàng Phủ Ngao nhảy bén phát hiện cơ thể trong lòng có chút bất thường, bởi vì không thể thừa nhận tình tự kịch liệt mà bắt đầu run rẩy.

“Việt nhi..... Việt nhi.....”

Thanh Việt hành động khác thường như vậy, Hoàng Phủ Ngao nhớ rõ trước kia cũng thấy qua một lần, y vội vàng nâng đầu Thanh Việt, lại phát hiện ánh mắt bé rất thanh minh, không hoảng loạn như trước, nhìn đôi mắt bập bênh hơi nước, Hoàng Phủ Ngao trong nháy mắt hiểu ra.

“Việt nhi, tin tưởng phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không lấy Việt nhi làm giao dịch, phụ hoàng không phải đã đáp ứng sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Việt nhi sao..... Việt nhi, tin tưởng phụ hoàng.....”

Hoàng Phủ Ngao ôm chặt Thanh Việt, ghé vào bên tai bé khẽ ní non.

Nghe lời Hoàng Phủ Ngao, Thanh Việt sùng sốt chớp mắt.

Hóa ra..... hóa ra..... tình tự vừa nảy đột nhiên nảy lên trong lòng, thứ mà ngay cả bé cũng không rõ, tình tự không thể khống chế được kia chính là sợ hãi.

Sợ hãi..... hóa ra bé luôn sợ, sợ bị bỏ rơi, sợ có được ấm áp của y mà sinh ra quyền luyến, sau đó lại càng sợ bị vứt bỏ hơn.....

Bé khát cầu sức mạnh, chỉ có sức mạnh mới có thể nắm chặt thứ mình quyền luyến ở trong tay, ở bên cạnh mình. Chính là, bây giờ vẫn chưa được, bé vẫn chưa có năng lực này, vì thế mới cảm thấy sợ.....

“Phụ hoàng”

Thanh Việt cúi đầu gọi một tiếng, cơ thể bé nhỏ cuộn mình tiến vào lòng Hoàng Phủ Ngao.

Đồng Li Trần ngồi cách đó không xa từ lúc đầu đã bắt đầu quan sát Thanh Việt, bị dọa sao? Đồng Li Trần có chút nghi hoặc.

Hắn nhớ rõ yến hội hôm qua, lúc hài tử này rời đi, hắn lặng lẽ đáng giá, hài tử này cứ như cảm giác được, đột nhiên quay người, dùng ánh mắt bình tĩnh, lại như cười cợt nhìn hắn. Là ảo giác đi, ánh mắt như vậy không thể nào có được, dù sao nó chỉ mới 7 tuổi. Xem ra, lần này đúng là lãng phí mình cố tình an bài.

Suy nghĩ cẩn thận, ánh mắt Đồng Li Trần lại quay về giữa sân.

Kiệt • Lí Tư 14 tuổi bị đám người hầu ấn ngã xuống đất, quần áo đẹp đẽ quý giá bị xé nát, cơ thể trần trụi trắng như tuyết cứ như phát điên mà giãy giụa, dưới ánh đèn có chút chói mắt.

Giấy một hồi lâu, Kiệt • Lí Tư bị đám người hầu kim chặt, bóp khớp hàm, rót một thứ chất lỏng đỏ sẫm vào miệng.

“Phụ..... Ô..... Phụ vương cứu..... Ô ô.....”

Vô luận phản kháng thế nào, chất lỏng đỏ sẫm kia vẫn bị rót hết.

Kiệt • Lí Tư sinh ra trong hoàng gia làm sao không biết thứ mình vừa uống là gì, hẳn là được thức tỉnh để đối phó đám tính nô không nghe lời, tất cả quý tộc đều thích dùng thứ này.

Ha hả..... tính nô không nghe lời..... ha hả..... tính nô không nghe lời.....

Kiệt • Lí Tư không ngừng cười nhạo trong lòng, sau đó ngừng giãy giụa, ánh mắt tỉnh mạch mở to, không nhúc nhích nằm trên mặt đất, như một con cá bị vắt lên bờ.

Đám người hầu kéo tới một chiếc lồng sắt, cao hai thước, được trang trí tinh mỹ, bên trong phủ một lớp da thú thật dày, thả Kiệt • Lí Tư đã không còn phản ứng vào trong.

“Tốt lắm, màn biểu diễn này còn phải chờ một chút, chúng ta xem tiếp tiết mục khác nào.”

Đông Li Trần không chút gấp rút nói, lời này vọng vào tai nhóm vương tử không khác chi sấm sét, bọn nhỏ khẩn trương nhìn Đông Li Trần, hẳn mỉm cười ôn hòa, nhưng trong mắt bọn nhỏ không khác gì mặt nạ ác ma.

“Các vị điện hạ không cần khẩn trương, chỉ cần phụ vương các người không đồng ý, bản hoàng sẽ không làm gì các người cả.”

Đông Li Trần nhìn quanh một vòng, trong ánh mắt chờ đợi của các quốc vương, lại nói tiếp.

“Kì thực, này cũng không tính là đặc biệt, chính là tiết mục trong các yến hội trước. Để thiên hạ xinh đẹp nhất buổi tiệc này biểu diễn một màn cho chúng ta xem a. Về phần nội dung biểu diễn phải xem các vị quốc vương ra giá thế nào, có làm người ta động tâm hay không.”

Lời Đông Li Trần vừa dứt, mọi người cứ như đã hẹn trước đồng loạt nhìn về phía Thanh Việt nằm trong lòng Hoàng Phủ Ngao.

“Đây là ý gì? Nhi tử của bản hoàng không phải sùng vật.”

Hoàng Phủ Ngao dùng tay trái vỗ bàn, thanh âm cũng vô cùng bình tĩnh.

Nhưng người quen biết Hoàng Phủ Ngao sẽ biết, y rất tức giận mới biểu hiện ra hành động, bất quá thực đáng tiếc, đại đa số mọi người ở đây lại không biết.”

“Quy củ yến hội không phải chỉ có sùng vật mới biểu diễn sao, huống chi chúng ta nào dám xem nhi tử bảo bối của Nam Việt hoàng là sùng vật. Chúng ta không dám làm ra hành động gì quá phận, chỉ đơn thuần là hi vọng tiểu mã nhân biểu diễn một chút mà thôi, nghĩ như vậy không chỉ riêng gì bản hoàng, các vị vương nói có đúng không a?”

Đông Chích hoàng đế của đế quốc cường đại đã nói vậy thì bọn họ còn gì phải sợ, hơn nữa, yến hội cũng có một quy củ như vậy, Nam Việt hoàng cũng không thể nói được, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở.

Vì thế, có thêm chút can đảm, mọi người đều hưng phấn phụ họa.

“Nếu đại đa số quốc vương đều đồng ý, Nam Việt hoàng cũng không có lí do cự tuyệt, không bằng hãy nghe các vị vương ra giá đi, xem có xứng đáng với thân phận Ngũ hoàng tử hay không.”

Đông Li Trần dùng ánh mắt ra ý, đám quốc vương lập tức hưởng ứng.

“Nam Việt hoàng bệ hạ, ta biết Ngũ hoàng tử rất tôn quý, vì thế.... vì thế..... nguyện dùng 10 xe trân bảo, chỉ... chỉ cần nhìn thấy cơ thể Ngũ hoàng tử là tốt rồi.....”

Người nói chuyện hưng phấn tới mức nói lắp.

“Yêu cầu của người cũng quá phận đi.”

Lập tức có người phản bác, nhìn thấy Thanh Việt nuốt nước miếng lại vội vàng làm ra bộ dáng thân sĩ.

“Nam Việt hoàng bệ hạ tôn quý, ta nguyện ý dâng lên tất cả tiểu mã nhân xinh đẹp nhất của một thành trì, chỉ.... chỉ đổi lấy một cái hôn của Ngũ hoàng tử là tốt rồi..... chỉ một cái hôn.....”

“Nam Việt hoàng bệ hạ, ta nguyện ý.....”

“Nam Việt hoàng bệ hạ tôn quý.....”

.....

Hoàng Phủ Ngao lạnh lùng nhìn trường hợp không thể khống chế trước mắt, lẳng lặng nghe bằng giá ngày càng tăng cao, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng Thanh Việt, quan sát phản ứng của bé.

Mọi người nói nửa ngày, cũng không thấy Hoàng Phủ Ngao tỏ vẻ gì, đều dừng lại, chờ mong nhìn Hoàng Phủ Ngao.

“Thế nào, giá đã lên tới trời rồi, Nam Việt hoàng còn không hài lòng sao, dựa theo quy củ yến hội, nếu đã ra giá mà không ai đổi được thì phải tự mình.”

Lời Đông Li Trần lời còn chưa dứt đã ngập ngừng, tất cả mọi người cũng trợn to mắt.

Hoàng Phủ Ngao bế Thanh Việt đứng lên, cúi đầu ngậm lấy đôi môi còn non mềm hơn đóa hoa kia, nhẹ nhàng ma sát, hôn sâu, mạnh mẽ ôm lấy bé, cơ thể nhỏ nhỏ khảm sâu vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngao, y tách hàm răng Thanh Việt, trong miệng bé tùy ý hút mật ngọt, liếm lộng.

Nụ hôn nhiệt liệt nóng bỏng, tất cả mọi người đồng loạt hít sâu một hơi, cảm giác bộ vị nào đó trên cơ thể mình ngày càng nóng.

Thanh Việt trước kia cũng từng bị Hoàng Phủ Ngao hôn môi, nhưng chỉ nhẹ nhàng như lông chim rồi nhanh chóng li khai, mà lúc này đây Thanh Việt chưa bao giờ trải qua kịch liệt như vậy. Thanh Việt cơ hồ cảm thấy hô hấp cũng không nổi, phụ hoàng như một đằm lầy lửa, làm bé không thể thở nổi cũng vô lực nhúc nhích.

Hoàng Phủ Ngao hôn hồi lâu mới buông Thanh Việt.

Bé nằm trong lòng Hoàng Phủ Ngao, đôi mắt lưu ly mê loạn, hai gò má cũng vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng, còn có cánh môi thủy nộn so với hoa còn xinh đẹp hơn kia, vì nụ hôn mà càng thêm non mềm, hấp dẫn khép mở, phát ra tiếng thờ dục khe khẽ.

Hoàng Phủ Ngao nhin không được lại hôn lên mặt bé vài ngum, thờ ra một hơi mới ngẩng đầu, nhìn đám người bị dục hòa thiêu đốt mà thờ dòn dập dưới sân.

“Theo quy định yến hội, biểu diễn chấm dứt, các bị vương hân là vừa lòng đi.”

Âm thanh Hoàng Phủ Ngao không lớn, nghe cũng cực kì ôn hòa nhưng không biết vì sao, rõ ràng giọng điệu là trung cầu ý kiến nhưng vọng vào tai lại làm mọi người rùng mình.

‘ Ba..... Ba..... Ba..... ’

Đông Li Trần vỗ tay, ánh mắt thâm sâu nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Ngao.

“Hào, hào, hào, đây là màn biểu diễn phấn kích nhất bốn hoàng được xem hôm nay.”

“Một khi đã vậy, các vị, mời xem tiết mục khác đi.”

Hoàng Phủ Ngao ôm chặt Thanh Việt vào lòng, ngăn cản đám ánh mắt thèm thuồng kia,

Mọi người thấy Đông Li Trần không nhắc tới yêu cầu khác, bọn họ tuy có tà tâm nhưng lại không đủ can đảm, vì thế cũng đành hé ra gương mặt không thỏa mãn, tiếp tục nhìn màn biểu diễn trên sân.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vong Hồn

Khi yến hội chấm dứt, đêm đã khuya, dù là đầu xuân nhưng ban đêm vẫn có chút rét lạnh.

Hoàng Phủ Ngao cho tất cả tùy tùng lui xuống, y dùng ngoại bào của mình vây chặt Thanh Việt, ôm bé vào lòng, sau đó chậm rãi tiến về hành cung.

“Việt nhi, hôm nay phụ hoàng để Việt nhi phải chịu ủy khuất.”

Hai tay Thanh Việt ôm chặt cổ Hoàng Phủ Ngao, gương mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ y, cảm thụ huyết mạch ấm áp của Hoàng Phủ Ngao đang nảy lên, nghe lời nói của y, bé khó hiểu ngẩng đầu.

“Phụ hoàng tức giận sao?”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngao có chút bực mình xoa xoa mái tóc mềm mại của Thanh Việt.

“Thân tình của hoàng gia rất mỏng, chỉ cần có đủ lợi ích sẽ dễ dàng vứt bỏ, cuộc sống của các quý tộc phần lớn đều xa hoa, dâm mỹ, mấy thứ này phụ hoàng không muốn để Việt nhi thấy, không ngờ.....”

Nghĩ tới nhĩ tử bảo bối của mình đối mặt với bộ mặt xấu xa, lạnh lùng, hồ hững, dâm loạn, phóng túng của hoàng thất, Hoàng Phủ Ngao liền tức giận, những thứ dâm uế như vậy dám xuất hiện trước mặt nhĩ tử bảo bối, nhìn suốt cả buổi tối, y không nén được cơn giận.

“Đám con lợn ngu xuẩn kia, sớm muộn gì phụ hoàng cũng thu thập bọn họ.”

Hoàng Phủ Ngao oán hận nói.

.....

Sáng sớm.

Hoàng Phủ Ngao, Thanh Việt, còn có Đông Lệ Nhã cùng nhau ngồi trên bàn đá nhỏ ngoài hoa viên ánh sáng, Tạt Ân cùng một vài tì nữ bên cạnh thị hầu.

“Ngao ca ca, Mạc nhi của chúng ta hôm nay sẽ tỷ thí, Nhã nhi có chút nôn nóng, dù sao cũng xong bữa sáng rồi, không bằng bây giờ chúng ta lập tức qua đó, có thể thấy phần thi của Mạc nhi a.”

Đông Lệ Nhã đề nghị với Hoàng Phủ Ngao.

“Việt nhi, muốn cùng phụ hoàng đi xem tỷ thí ma vũ không?”

Hoàng Phủ Ngao vừa đặt một chén nước trái cây tới trước mặt Thanh Việt, vừa hỏi.

“Không đi, hôm nay có việc.”

Thanh Việt không thích bị nhiều người nhìn chăm chăm, hơn nữa bé nhớ rõ mình đã đáp ứng Đông Mộc Vân, phải mau mau tới nhìn vị đại ca kia của bé.

“Vây cũng tốt.”

Hoàng Phủ Ngao trầm ngâm một lát, đáp ứng.

Y vốn định mang Việt nhi đi cùng, nhưng sau chuyện hôm qua, y thực chán ghét để đám con lợn kia nhìn thấy nhĩ tử bảo bối của mình.

“Nhớ kỹ không được gây chuyện, biết chưa.”

Hoàng Phủ Ngao có chút lo lắng căn dặn.

“Ân.”

Thanh Việt không chút để ý trả lời.

“Tạt Ân lưu lại, chiếu cố Việt nhi.”

“Dạ, bệ hạ.”

“Nếu vậy, Ngao ca ca chúng ta đi thôi.”

Đông Lệ Nhã thấy Thanh Việt không đi, lập tức thân thiết kéo tay Hoàng Phủ Ngao, đứng dậy rời đi.

“Tiểu điện hạ, có nơi nào muốn đi sao?”

Tạt Ân chiếu cố Thanh Việt thực tận sức, trừ bỏ hầu hạ ăn, mặc, ở, đi lại, còn phải làm Thanh Việt vui vẻ.

“Có.”

Thanh Việt trả lời rõ ràng.

“Tạt Ân, người biết Hoàng Phủ Minh Khê không?”

Tạt Ân sùng sốt một lát, lập tức phản ứng.

“Dạ, tiểu điện hạ, Hoàng Phủ Minh Khê là tên của đại hoàng tử.”

“Sao chưa từng nghe nói tới?”

“Là như vậy, tiểu điện hạ hẳn cũng nhớ rõ, 3 năm trước Nam Việt gặp phải trận tuyết lớn.”

Thấy Thanh Việt có chút ấn tượng, Tạt Ân tiếp tục hồi tưởng.

“Khi đó khắp nơi không ngừng gửi báo cáo tới, thân thể tiểu điện hạ lại vô cùng suy yếu, bệ hạ cả ngày bận tới mắt tới mũi, vì thế bệ hạ hạ lệnh, trừ phi là công văn cực kì trọng yếu, nếu không các quan viên có thể tự xử lý. Ai ngờ, Đông Chích canh ngay lúc này mà gửi yêu cầu trao đổi Chất Tử. Việc này trước nay cũng không phải đại sự gì, vì thế cũng không thông tri lên bệ hạ.”

‘Ai’ Tập Ân thờ dài.

“Đến lúc bệ hạ biết chuyện này, đại hoàng tử đã bị đưa tới Đông Chích, bệ hạ vì chuyện này mà tức giận một trận, vì thế, tất cả mọi người không dám nhắc lại chuyện này. Nói tiếp thì, đại hoàng tử quả thực đáng thương, Chất Tử.....”

Tâm tình đồng cảm của Tập ân bắt đầu tràn ra.

“Đi thôi, chúng ta đi xem hân.”

“Dạ, tiểu điện hạ.”

Có thể gặp đại hoàng tử đáng thương, Tập Ân cũng vô cùng cao hứng, nghe thấy lời đề nghị của Thanh Việt, lập tức đáp ứng.

“Nha~~~~ đây là chuyện gì a!”

“Không biết, nghe nói là vương tử của vương quốc nào ấy, bọn thị vệ tuần tra sáng nay phát hiện.”

“Đã chết rồi!”

“Không biết là tự sát hay mưu sát.”

“Sao lại tự sát được, đầu óc người bị nước vào à, có phúc không biết hưởng chạy tới nhảy xuống ao làm gì? Theo ta thấy, có lẽ là tranh đoạt hoàng. vị..... Ô ô.....”

“Người muốn chết à! Loại chuyện như vậy chúng ta có thể nói sao?”

.....

Thanh Việt cùng Tập Ân đi tới đây, liền thấy một đám ti nữ, người hầu, còn có thị vệ quây bên hồ nước, ba tầng trong ba tầng ngoài làm thành một vòng lớn, ồn ào nghị luận.

“Tiểu điện hạ, ngài chờ một chút, tiểu nhân đi tìm hiểu.”

Tập ân nói xong liền lui vào đám người.

Thanh Việt nhìn về phía đám đông, sau đó dường như phát hiện ra thứ gì đó thú vị, lập tức đi về phía một bãi đất trống.

“Vong hồn chết mà không tiêu tan, người muốn báo thù sao?”

May mắn toàn bộ lực chú ý của mọi người đều bị vương tử chết đi hấp dẫn, không ai phát hiện cách đó không xa có một đứa bé đang nói chuyện với không khí.

Câu hỏi của Thanh Việt thực nhỏ, nhưng cứ như truyền thẳng vào lỗ tai vong hồn.

Báo thù..... báo thù.....

Vong hồn la lên chói tai, kí ức lúc còn sống không còn bao nhiêu, nhưng nó biết rõ nó muốn báo thù!!!

Nó nhớ mình bị xem như đám xúc sinh quăng vào lồng sắt, bị rút thuốc kích thích, lí trí dần dần mất đi, nó ở trong lồng phát ra tiếng rên rỉ phóng đảng, tiện khát cầu.

Tiếp theo..... tiếp theo có một người ra giá cao nhất cũng tiến vào lồng sắt, nó cứ vậy trước mặt bao người, bị thô bạo đùa giỡn..... sau đó nó nghe thấy tiếng trầm trồ khen ngợi của rất nhiều người.... tiếp đó nữa.... lại có thêm người cùng nhau tiến vào lồng sắt.....

..... Những người đó là ai..... là ai..... nó đã không còn nhớ được..... bất quá, nó biết nó phải tìm hai kẻ để trả thù, một là phụ vương đã đẩy nó ra giao dịch, còn có..... còn có.... nam nhân đầu tiên đùa giỡn nó—— quốc vương Tắc Á Tháp.... nó muốn báo thù.....

“Với sức mạnh của người bây giờ, cho dù cho người thời gian 10 năm đi nữa cũng không giết được một người.”

Nghe lời Thanh Việt nói, vong hồn lại càng điên cuồng rít gào, nó đánh về phía Thanh Việt.

Thanh Việt không thèm để ý, cơ thể tản mát ra ngân quang thần nhiên nhưng hiếm thấy, cho dù là vong hồn đang điên cuồng cũng không dám tới gần nửa bước.

“Ha ha..... ra mời ngươi rất muốn báo thù, không bằng ta giúp ngươi một chút vậy.”

Thanh Việt khoai trá đề nghị, bởi vì bé cũng thực chán ghét đám người trong yến hội hôm qua.

Thanh Việt cắt ngón tay mình, một giọt máu bị linh lực khống chế trôi nổi trên không trung, tiếp đó Thanh Việt dùng ý niệm, chậm rãi vẽ thành một bùa chú tinh xảo, sau đó trong nháy mắt nhập vào vong hồn không có thể xác.

“Báo thù ~~~ sát ~~~”

Tiếng gào của vong hồn ngày càng sắc bén, cuồng bạo hơn.

Mọi người vẫn còn không ngừng nghị luận, mặc dù không nghe thấy tiếng gào thét của vong hồn nhưng đồng loạt cảm thấy có một ngọn gió âm lãnh quét qua người, không khỏi rùng mình.

“A!!!”

Một tì nữ trong đám người đột nhiên hét lên, hoảng sợ lui ra sau.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Tự nhiên la cái gì!”

“A ~~~” Người nọ còn chưa kịp nói hết câu, tiếng hét chói tai trong đám người phát ra ngày càng nhiều, tiếp đó cứ như một con thủy triều dồn dập, nhanh chóng chạy ra xa.

Lúc này, rất nhiều người mới nhìn rõ, trên gương mặt trắng bệch vì ngâm trong nước của vương tử, đột nhiên xuất hiện nụ cười cực quý dật!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Minh Khê

Minh Huy điện.

Nơi này là cung điện của Chất Tử Nam Việt, tới nơi này sẽ lập tức có cảm giác quanh quẩn, cô tịch, hoàn toàn bất đồng với các nơi khác.

Không biết vì chủ nhân nơi này thích im lặng, hay xuất phát từ nguyên nhân khác, ngoài cửa cung điện chỉ có vài thị vệ, cùng đám người hầu ít ỏi đến đáng thương, cả tòa cung điện rộng lớn thực vắng lặng.

“Ân ~~~ ô ân ~~~”

Một thiếu niên tóc đen mặc áo trắng, bị một nam nhân mặc phục sức người hầu, bịt miệng, dùng sức áp dưới thân đang cố gắng giãy dụa.

“Thật là không nhìn ra a, bình thường nhả nhặn, ôn nhu yếu ớt như vậy, không ngờ trên giường khí lực lại lớn đến thế, hăng hái như vậy sao, trách không được có thể mê hoặc cả bệ hạ cùng thái tử điện hạ, ha ha ha.....”

Nam nhân đang kìm chặt thiếu niên, dăm đặng trêu đùa.

Nghe thấy lời này, gương mặt thiếu niên trắng bệch không còn chút huyết sắc, càng ra sức giãy hơn nữa.

“Mẹ nó!”

Nam nhân thấy mình sắp không giữ được thiếu niên đang điên cuồng giãy dụa dưới thân, thấy thực mất mặt, căm giận mắng một câu, quay đầu lại hét với tên đồng bạn đang đứng bên giường.

“Ngươi còn sững sờ ở đó làm gì? Còn không mau tới hỗ trợ!”

Nam nhân thứ hai bước tới, lại khựng lại, có chút do dự.

“Chúng ta làm vậy không tốt lắm, lỡ như vị bệ hạ hay thái tử điện hạ biết, kia.....”

“Mẹ nó! Ngươi là đàn bà ạ, lúc này người hưng phấn nhất đề nghị không phải ngươi sao, bây giờ lão tử hứng lên, ngươi lại không đánh mà lui!”

Nam nhân đang đè trên người thiếu niên, lớn tiếng mắng.

“Bây giờ bệ hạ cùng thái tử không rảnh mà quản tới hần đây, đây là cơ hội ngàn năm một thuở, bỏ lỡ thì đừng có hối hận!”

Nói xong, nam nhân cố ý xé rách quần áo của thiếu niên dưới thân, đôi chân trắng nõn thon dài như ả như hiện.

“Mẹ nó, cho dù mất mạng, lão tử cũng làm!”

Nam nhân đứng bên giường nuốt nuốt nước miếng, vội vàng leo lên giường.

Hai người nhanh chóng cột tứ chi thiếu niên vào cột giường, nhìn thiếu niên phí công giày dụa.

“Ha ha..... lão tử đời này còn chưa ngoạn qua hoàng tử a, ha ha.....”

“Đứng a, đứng a.”

Tên còn lại phụ họa.

“Một lần kia ta trực ở tắm điện bệ hạ, chỉ nghe tiếng kêu của hần thôi ta đã nóng lên, suýt chút nữa chảy cả máu mũi.”

“Này có là gì, ngươi có cảm thấy vật nhỏ này lớn lên thực giống Nam Việt hoàng? Hôm trước lúc ở yến hội, ta nhìn trộm được vài lần, phong thái, khí độ kia... người thử tưởng tượng xem, nếu người nằm dưới thân ngươi là Nam Việt hoàng..... ha ha.....”

“Ông trời của ta ạ, đừng nói nữa, ta sắp chịu không nổi, Nam Việt hoàng.....”

.....

Hai tên áp lên người thiếu niên, vừa cười dâm dăng, vừa điên cuồng gặm cắn, nhu lộng chơi đùa.

Thanh Việt mang theo Tập Ân tiến vào tắm điện liền thấy cảnh tượng như vậy, hơn nữa còn nghe thấy hai tên dâm dăng kia kêu gào phụ hoàng của bé.

“Ma Nha, sát!”

Hai người đang đắm chìm trong dục vọng, chỉ thấy hồng quang chợt lóe trước mắt, sau đó phát hiện mình không thể hô hấp, hoảng sợ ngã ập xuống giường, hai tay vô thức đè lại khí quản bị xé toạt.

Tiếp đó, hai người phát hiện bọn họ bị những sợi tơ tằm li ti đỏ như máu vây quanh, chúng nó chậm rãi xuyên vào người mình, sau đó cơ thể cứ như bị tháo nước, nhanh chóng khô quắt, cuối cùng, hai người tuyệt vọng, mất đi ý thức.....

Thanh Việt lạnh lùng nhìn hai thi thể khô quắt, tùy tiện ném hai quả thánh quang cầu, hai thi thể khô quắt tựa như bị ném vào lò hỏa, xì ra một trận khói nhẹ, nhanh chóng biến mất sạch sẽ.

Tập Ân sớm đã sợ hãi trốn vào một góc, trong lòng không khỏi kinh hãi, tiểu điện hạ quả nhiên là tiểu điện hạ, chẳng những giết người hả giận, hơn nữa còn nhỏ như vậy đã biết hủy thi diệt tích! Thật khủng khiếp, thật khủng khiếp a, mức chênh lệch của hần với tiểu điện hạ lại không thể bắt kịp! Còn cái gọi là Ma Nha kia, bình thường chỉ dọa hần thôi, quả thực đã giữ mặt mũi cho hần!

Thanh Việt không đếm xỉa tới Tập Ân, lập tức đi tới bên giường.

Thiếu niên bị buộc chặt trên giường, thấy Thanh Việt đi về phía mình thì kinh hoảng mở to mắt.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng một hài tử lại có thể xinh đẹp tới mức tinh linh cũng không sánh bằng, cư nhiên lại có thủ đoạn ngoan độc như ác ma, tuy tiểu hài này cứu mình, nhưng cậu vẫn không thể ức chế mà rung mình.

“Ngươi gọi là Hoàng Phủ Minh Khê?”

Thanh Việt ngồi xổm xuống bên người thiếu niên hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của tiểu hài, thiếu niên hệt như nai con bị kinh hoảng, trừng to mắt, vội vàng gật đầu.

Thanh Việt kéo mớ vải nhét trong miệng thiếu niên ra, tinh tế quan sát hần một trận, khóe miệng hơi nhếch lên. “Ha ha..... ngươi lớn lên thật giống phụ hoàng, chính là thực vô dụng.”

“Ngươi..... ngươi gọi.....”

“Ta sao? Ta là Hoàng Phủ Thanh Việt, bọn họ nói ngươi là đại ca của ta.”

Nghe thấy câu trả lời khẳng định của Thanh Việt, sắc mặt Hoàng Phủ Minh Khê trắng tới dọa người.

Sao lại, sao lại có thể như vậy, chuyện xấu hổ, mất mặt như vậy lại để đệ đệ thấy cả, cậu phải làm sao bây giờ, đây là chuyện cậu không muốn phát sinh nhất, nên làm cái gì bây giờ.....

Thanh Việt không rảnh mà quan sát biểu tình biến hóa của Hoàng Phủ Minh Khê, mà là đang đánh giá hắn.

“Ân, cư nhiên có linh hồn thuần khiết như vậy, thật là thú vị, xem ra ngươi cũng không thực vô dụng.”

Thanh Việt lấy một thanh chủy thủ từ không gian giới chỉ, cắt dây thừng trói buộc Hoàng Phủ Minh Khê.

“Có muốn về Nam Việt không, nếu chịu nghe lời ta, ta sẽ nói phụ hoàng mạng ngươi cùng trở về, thế nào?”

“Ngươi.....”

Nghe thấy lời Thanh Việt, Hoàng Phủ Minh Khê lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Thanh Việt.

Đôi mắt lưu ly bảy màu long lanh thực bình tĩnh, hoàn toàn không có tí xem thường, chán ghét như trong suy nghĩ của Hoàng Phủ Minh Khê.

“Ngươi.... ngươi nói ta có thể quay về..... Nam Việt....”

Còn chưa nói xong, Hoàng Phủ Minh Khê đã ghen ngào không nói nên lời.

“Đừng chỉ nghe một khúc như thế, điều kiện tiên quyết là sau này phải nghe lời ta.”

Thanh Việt nhấn mạnh.

“Ta.....”

Hoàng Phủ Minh Khê vừa định đáp ứng thì nhớ tới những thủ đoạn khủng bố vừa nãy của Thanh Việt, chần chờ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Dù sao, hài tử trước mắt có hung cỡ nào cũng là đệ đệ của cậu, bọn họ là thân nhân, hơn nữa trong ánh mắt hài tử này không hề có khinh thường, chán ghét, như vậy là đủ rồi.

“Đáp ứng thì tốt rồi.”

Thanh Việt thực vừa lòng với đáp án của Hoàng Phủ Minh Khê, bé giương mắt nhìn Tập Ân còn đang co rụt trong góc.

“Tập Ân, mau tới thu thập cho hắn một chút.”

“Dạ, tiểu, tiểu, tiểu điện hạ.”

Tập Ân yếu ớt trả lời, chậm rãi nhích tới.

“Nếu không mau lên thì ta bảo Ma Nha tới đón ngươi a.”

“Không, không, không, tiểu nhân tới ngay.”

Tập Ân lập tức chạy tới, vô cùng đáng thương hầu hạ Hoàng Phủ Minh Khê đổi quần áo.

Thanh Việt đột nhiên nhớ ra gì đó, bé lôi kéo Hoàng Phủ Minh Khê đang thay quần áo.

“Lá gan của ngươi nhỏ như vậy, không phải là có thể nhìn thấy vài thứ người thường không thấy nên sợ hãi đi?”

Đưa bé này sao lại biết? Hoàng Phủ Minh Khê kinh ngạc tròn mắt, ngay cả miệng cũng không khép lại được.

Thấy phản ứng của hắn, Thanh Việt lại càng khẳng định suy đoán của mình, linh hồn càng thuần khiết, lực cảm ứng với linh hồn sẽ càng mạnh.

“Ngươi nhìn nơi đó.”

Thanh Việt chỉ về phía một góc trụ giường.

Hoàng Phủ Minh Khê theo phản xạ nhìn về phía bé chỉ.

“A~~~~”

Hoàng Phủ Minh Khê không hề chuẩn bị tâm lý, bị tình huống bất thành linh dọa sợ, Tập Ân cũng bị tiếng hét của hắn dọa, chân tay run run, mềm nhũn, hai người đều ngã ngối xuống đất.

Ở góc giường rồi cuộc là gì, kì thật Hoàng Phủ Minh Khê cũng không rõ, chỉ thấy nơi đó có hai bóng đen, nhưng mà vừa nãy tận mắt nhìn thấy hai người kia từ vòng nền cậu mới sợ hãi đến vậy.

“Ha ha..... thật thú vị.”

Thanh Việt lấy một phiến mộc đào được khắc chú văn, phiến mộc đào xoay tròn một vòng lại quay về tay Thanh Việt.

Mà hai bóng đen nơi đó, đã hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ân Oán

“Nam Việt hoàng đế hạ thỉnh qua bên này.”

Hai gã thị tòng cúi người, khom thắt lưng, thân thái cung kính dẫn đường cho Hoàng Phủ Ngao.

Sau khi tới tấm điện Trục Nhật điện, hai gã thị tòng ngừng lại, đứng yên bên hai bên cửa.

“Nhóm nô tài chỉ có thể dẫn đường tới đây, thỉnh Nam Việt hoàng đế hạ thứ lỗi.”

Hoàng Phủ Ngao đứng ở cửa, nhìn tấm điện bên trong một chút, nhíu mi.

“Hoàng đế đệ đệ của các người đều tiếp kiến ngoại tân [khách nước ngoài] trong tấm điện sao?”

“Này.....”

Một gã thị tòng nghe thấy câu nói đầy ngụ ý của Hoàng Phủ Ngao, hần không biết nên trả lời thế nào.

Một gã thị tòng khác thấy vậy, lập tức trả lời.

“Bẩm Nam Việt hoàng đế hạ, nếu là ngoại tân khác, đương nhiên sẽ không như thế, nhưng hoàng đế đệ đệ của chúng ta nói, ngài từ nhỏ đã thân thiết với Nam Việt hoàng đế hạ, tình cảm rất tốt, vì thế những quy củ kia có thể miễn thì cứ miễn.”

“Ác?”

Hoàng Phủ Ngao tựa tiểu phi tiểu nhưng mi.

“Thế sao, thật là đã làm hoàng đế đệ đệ của quý quốc hao tổn tâm ý như vậy.”

“Nào có, nào có.”

Thị tòng lau mồ hôi lạnh trên trán, thắt lưng càng khom thấp hơn.

“Hoàng đế đệ đệ của chúng ta đã chờ khá lâu, Nam Việt hoàng đế hạ, mời vào.”

Hoàng Phủ Ngao thấy bộ dáng của hai gã thị tòng, cũng không muốn khó xử bọn họ, xoay người phát tay với Tập Ân, ý bảo hần đứng ở cửa, y tự mình vào tấm điện.

Trong tấm điện.

Đông Li Trần nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp, tùy ý mặc một kiện y phục hắng ngày màu xanh nhạt, mái tóc vàng óng ả thả dài trên bờ vai, có chút hỗn loạn, ngón tay thon dài thường thức rượu đỏ trong chén bạch ngọc. Từng về mặt, từng động tác, giờ tay nhắc chân đều vô cùng tao nhã, ung dung.

“Tấm điện của bốn hoàng, có thể được Nam Việt hoàng đế hạ quang lâm, thực sự là vinh hạnh.”

“Thật không? Bốn hoàng còn đang buồn bực, tấm điện của Đông Chính hoàng từ khi nào đã biến thành phòng tiếp kiến ngoại tân.”

Hoàng Phủ Ngao tùy ý ngồi xuống một chiếc ghế dựa.

Đông Li Trần cứ như không hiểu ý tứ mỉa mai của Hoàng Phủ Ngao, hần cầm lấy một chén bạch ngọc khác, rót đầy rượu đỏ.

“Đây là rượu trái cây, ủ từ quả tiêu dao chỉ có sâu trong rừng rậm ma thú, vô cùng trân quý, Nam Việt hoàng có muốn nếm thử một chút không?”

“Bỏn hoàng tới trao đổi quốc sự với Đông Chích hoàng, không phải tới bồi rượu.”

Hoàng Phủ Ngao nhàm chán đáp.

“Ài!”

Đông Li Trần khẽ thở dài, một bàn tay chống cằm, ánh mắt xanh biếc lộ ra nghi hoặc lại có phần tiếc hận.

“Nam Việt hoàng từ khi nào trở nên không hiểu phong tình như vậy.”

“Phong tình?”

Hoàng Phủ Ngao như nghe thấy chuyện hài hước mà cười khẽ.

“Phong tình với người không liên quan, không phải thực lãng phí sao?”

Nghe lời đáp trả trắng trợn như vậy, bàn tay Đông Li Trần đang thưởng thức chén ngọc có chút siết chặt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

“Nam Việt hoàng nói vậy, làm người ta thực thất vọng a.”

Đông Li Trần đứng dậy khỏi nhuyển tháp, chậm rãi đi tới.

Theo Đông Li Trần tới gần, ánh mắt Hoàng Phủ Ngao ngày càng sắc bén, lạnh như băng.

Thấy phản ứng của Hoàng Phủ Ngao, Đông Li Trần không hề quan tâm tới mà nhích lại gần, áp tới bên tai Hoàng Phủ Ngao.

“Nam Việt hoàng.....”

Vốn tưởng hắn định nói gì, không ngờ Đông Li Trần đột nhiên hôn lên môi Hoàng Phủ Ngao.

Hai đôi môi chạm nhau một lát, Hoàng Phủ Ngao liền đẩy Đông Li Trần.

“Xem ra bỏn hoàng tới không đúng lúc, Đông Chích hoàng đang dự cầu bắt mẫn, có cần bỏn hoàng ra ngoài tìm cho Đông Chích hoàng một sủng vật linh tinh để phát tiết một chút.”

Lời Hoàng Phủ Ngao có một chút thờ ơ, một chút trêu chọc, vọng vào tai Đông Li Trần càng làm mặt hắn lạnh lùng, ánh mắt cũng sâu thẳm.

Đông Li Trần không nói gì, dùng sức nâng đầu Hoàng Phủ Ngao, ấn môi tới.

Có điều Hoàng Phủ Ngao đã chuẩn bị, không như hắn mong muốn, quay người áp Đông Li Trần lên ghế, song chương để lại vai Đông Li Trần, để hắn dựa vào lưng kẻ, hai người duy trì khoảng cách một cánh tay, Hoàng Phủ Ngao từ phía trên nhìn xuống.

“Ha ha.....”

Đông Li Trần đột nhiên bật cười.

“Còn nói bỏn hoàng dự cầu bắt mẫn, bộ dáng của Nam Việt hoàng hiện tại càng giống hơn.”

Đông Li Trần không đợi Hoàng Phủ Ngao phản ứng đã vươn tay áp lên mặt Hoàng Phủ Ngao, bình tĩnh nhìn y, đôi ngươi xanh biếc có chút mê ly, cánh môi mỏng phát ra tiếng nỉ non so với làn gió thoảng còn nhẹ nhàng hơn.

“Đã lâu không được nhìn gương mặt này gần như vậy, trước kia vẫn trong mộng.... chỉ có trong mộng.....”

Ánh mắt xanh biếc, dần dần càng thâm thúy, bên trong cứ như có xoáy nước làm trái tim người ta phải trầm luân trong đó, tiếng nỉ non nhẹ nhàng khi có khi không, lúc này như âm thanh thần thánh quyến rũ hồn phách.

Trước mắt Hoàng Phủ Ngao dần dần mờ hồ, chìm đắm trong hồi ức lúc xưa, khi đó có một thiếu niên tóc vàng mắt xanh, nụ cười so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn, ấm áp hơn.....

Đột nhiên, mảnh ngọc bích Hoàng Phủ Ngao đeo trên cổ lạnh như băng, cảm giác đột ngột làm Hoàng Phủ Ngao run lên, thần trí nháy mắt thanh tỉnh.

Mảnh ngọc bích này là Việt nhi đưa cho y, nói là vì y hút hồn phách nô lệ, lúc bọn họ chết đi sẽ sinh ra oán khí, số oán khí này nếu tích tụ nhiều sẽ có hại cho cơ thể y, thậm chí còn ảnh hưởng tới tâm trí. Mảnh ngọc này trừ bỏ trừ tà xóa hung còn có tác dụng trấn hồn.

“Ngươi cứ nhiên sử dụng mê hồn thuật!!!” Hoàng Phủ Ngao vươn tay, bóp cổ Đông Li Trần.

Trần Đông Li Trần lăm lăm mồ hôi, cơ thể vì thờ dốc mà phập phồng.

“Thật đáng tiếc, chỉ còn kém một chút.”

Lời nói tràn ngập tiếc hận, nhưng không có chút xấu hổ hay kinh hoàng vì bị vạch trần.

“Mười năm trước, ta đã nói rõ với ngươi, ân oán giữa chúng ta đã đoạn!”

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngao trở nên sắc bén.

“Ha ha ~~~ đó là ngươi nói, không phải ta, ta chỉ nhớ mình đã nói, thứ ta muốn nhất định phải có được!”

Giọng nói Đông Li Trần tràn ngập kiên định.

“Không có khả năng!”

Hoàng Phủ Ngao trả lời như trăm nghìn tiết thiết.

“Vì cái gì không có khả năng? Vì cái gì? Ngươi khác không rõ nhưng ta thì biết, Nam Việt hoàng an minh cơ trí của chúng ta, không thích quyền thế danh vọng, không thích địa vị, chỉ thích một người thật tâm với mình, đúng không?”

Ngữ khí Đông Li Trần vì kích động mà cất cao rất nhiều.

“Chẳng lẽ lòng ta là giả sao! Ngươi dựa vào cái gì mà không cần, dựa vào cái gì!!!”

“Đó là chân tâm?”

Hoàng Phủ Ngao thấp giọng cười khẩy.

“Kia chẳng qua là chiếm hữu mà thôi.”

“Chiếm hữu? Đúng! Là chiếm hữu thì thế nào? Kia cũng vì ta thật lòng yêu thích nên mới muốn chiếm hữu!”

Đông Li Trần kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngao, cảm xúc có chút điên cuồng.

“Ta biết ngươi oán ta, oán ta lúc trước lộ ra tin tức ngươi bí mật về nước cho hai ca ca ngươi.”

Ngữ khí Đông Li Trần trở nên nóng vội.

“Nhưng mà ta không phải muốn mạng ngươi. Còn có bộ hạ của ngươi, ta cũng không ngờ bọn họ ngay cả mệnh cũng không cần, che chở ngươi rời khỏi Đông Chích, ta có phái người đi bảo hộ các ngươi, chính là tốc độ các ngươi vượt khỏi dự đoán của ta, lúc thuộc hạ ta đuổi tới, các ngươi đã li khai.”

Ôm chặt Hoàng Phủ Ngao, Đông Li Trần mang theo một tia yếu ớt, không ngừng ní non.

“Ta chỉ muốn lưu ngươi lại thôi. ta chỉ muốn vậy thôi. thật sự thật sự”

“Ta nói rồi, chúng ta ân oán lưỡng đoạn! Hiện tại nói với ta có nghĩa gì đâu.”

Hoàng Phủ Ngao vẫn quyết tuyệt như trước.

“Ha ha ~~~”

Đông Li Trần đẩy mạnh Hoàng Phủ Ngao, đứng trước mặt y khoảng 5 bước, không còn kích động, yếu ớt như khi nãy, tuy vẫn còn mỉm cười nhưng không còn nhìn ra chút tình tự nào.

“Chân tâm? Trên đời này còn ai có chân tâm mà ngươi muốn, đặc biệt là trong thâm cung đại viện, ngươi làm sao thấy được chân tâm?”

Ánh mắt xanh biếc lạnh băng.

“Là hài tử kia sao? Cái ngươi gọi là chân tâm, hài tử kia có sao?”

“.....”

Thấy Hoàng Phủ Ngao không nói tiếng nào, Đông Li Trần càng khẳng định suy đoán trong lòng.

“Hài tử kia có thứ gọi là chân tâm sao? Đường đường là Nam Việt hoàng, từ khi nào lại trở nên ngây thơ như vậy. Nó chẳng qua chỉ vì còn quá nhỏ, không hiểu cái gì là quyền lợi, cái gì là vị thế, cái gì là tài phú, dục vọng mà thôi.”

“.....”

“Chờ nó lớn thêm chút nữa, ngươi xem xem nó còn thứ mà ngươi gọi là chân tâm không!”

“Việt nhi sẽ không!”

“Sẽ không? Ha hả ~~~ nó sẽ cam tâm một mực ở bên cạnh ngươi, làm sủng vật của ngươi sao?”

“Việt nhi của ta không phải sủng vật!”

“Không phải? Vậy đó là gì? Đám ngu ngốc kia không nhìn ra, nhưng ta thì khác, ánh mắt ngươi nhìn nó, căn bản không phải phụ hoàng đang nhìn nhi tử của mình.”

“.....”

“Nói không nên lời, xem ra ta nói đúng rồi.”

“Phải thì sao? Nhưng ta chưa bao giờ xem Việt nhi của ta là sủng vật.”

“Của ngươi? Ta thực muốn thấy nó mau chóng lớn lên, lúc đó để ta xem nó có còn là của ngươi hay không!”

“.....”

“Kì thực, ngươi cũng không xác định đi? Có câu ‘hi vọng càng lớn thì thất vọng lại càng lớn’, ta sẽ cho ngươi biết, trên đời này, không ai đối với ngươi chân tâm hơn ta.”

“Hoàng Phủ Ngạo ta cho tới giờ đều là nguyện đồ phục thù! Đắc chi ngã hạnh, thất chi ngã mệnh [nguyện đồ chịu thua, được thì là do ta may mắn, còn thua thì là do số phận].”

Nói xong, Hoàng Phủ Ngạo liền tiến ra ngoài điện.

“Lần này tới, vì muốn nói cho Đông Chính hoàng một tiếng, Nam Việt đế quốc ta từ nay về sau, vĩnh viễn không bao giờ phải Chết Từ tới Đông Chính.”

.....

“Hoàng Phủ Ngạo, ta sẽ cho ngươi biết, trên đời này không ai cho ngươi thứ gọi là chân tâm”

“Ngươi nhất định sẽ biết.....”

“Ta sẽ không từ bỏ.....”

Mãi tới khi Hoàng Phủ Ngạo rời đi, tiếng nói yếu ớt của Đông Li Trần vẫn còn vang vọng trong tâm điện.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Về Nước

“Ngũ đệ, ngươi xem có phải như vậy không?”

Hoàng Phủ Minh Khê dựa theo chỉ thị của Thanh Việt, điêu khắc xong một phiến mộc đào, đưa cho Thanh Việt đang ngồi cạnh cậu xem xét.

Tuy Hoàng Phủ Minh Khê không hiểu vì sao ngũ đệ lại muốn cậu điêu khắc cái loại hình thù kì quái như trận ma pháp này.

Nhưng vì có định ước với Thanh Việt, phải nghe theo sự phân phó của bé, vì thế lúc Thanh Việt đưa ra yêu cầu này, Hoàng Phủ Minh Khê không chút do dự đáp ứng.

May mắn lúc trước những khi cô đơn, nhàm chán, Hoàng Phủ Minh Khê cũng thường điêu khắc, chế tác một ít vật phẩm để tiêu thời gian, đối với nhiệm vụ Thanh Việt giao so ra khá thuận buồn xuôi gió.

Thanh Việt có chút giật mình tiếp nhận vật Hoàng Phủ Minh Khê đưa tới, phiến mộc đào khắc phù văn, trận pháp phiền phức, bé thật không ngờ đại ca nhìn qua có vẻ vô dụng của mình lại rành về điêu khắc như vậy, trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể điêu khắc xong trận pháp cùng phù văn lên phiến mộc đào không có chút sai sót nào.

Truyền một ít linh lực vào trong, trận pháp khắc trên phiến mộc đảo lập tức khởi động, phù văn trên đó cũng tản mát ánh sáng mắt thường không thấy được, hiệu quả không thua gì Thanh Việt tự tay chế tác.

Thanh Việt rút cuộc phát hiện ra ưu điểm đầu tiên của đại ca, linh hồn càng thuần khiết, trận pháp khắc ra càng kiên tịnh, hiệu quả càng tốt.

“Ngũ đệ, ta điều khắc không tốt sao?”

Hoàng Phủ Minh Khê thấy Thanh Việt không nói tiếng nào, cẩn thận hỏi, sợ mình đã phá hỏng nhiệm vụ đầu tiên Thanh Việt giao.

“Không, tốt lắm.”

Thanh Việt cao hứng trả lời.

Vẽ thêm 7, 8 loại phù văn trận pháp bắt đồng lên tấm da dê. Thanh Việt quyết định, sau này sẽ giao công tác này cho đại ca làm.

“Nếu có rãnh thì khắc theo mấy mẫu này, càng nhiều càng tốt.”

“Được.”

Hoàng Phủ Minh Khê tiếp nhận tấm da dê, lật xem một chút, lại có tí nghi hoặc.

“Bất quá, ta có thể biết điều khắc số hoa văn này có lợi gì không?”

“Chờ người khắc bọn nó xong, ta sẽ nói cho người biết.”

Thanh Việt tâm tình sung sướng đáp ứng.

“Ngạo ca ca, nghe nói người định mang thứ vô dụng kia về Nam Việt.”

Đông Lệ Nhã còn chưa tiến vào, âm thanh hồn dỗi đã tới trước.

Hoàng Phủ Minh Khê vừa nghe thấy lời này, sắc mặt liền trắng bệch.

Cậu tử nhỏ đã không ít lần bị Đông Lệ Nhã làm khó dễ, hiện tại nghe thấy lời nói miệt thị thì trong lòng lại khó chịu, vội vàng đứng qua một bên, cúi đầu, đại khái là hi vọng bộ dáng mình không làm người ta chú ý.

Đông Lệ Nhã vừa tiến vào liền phát hiện Ngạo ca ca của nàng không ở, trong phòng chỉ có hai hài tử này, Thanh Việt thì nàng không tính chọc vào, nhưng Hoàng Phủ Minh Khê thì nàng không để vào mắt.

“Hóa ra, thứ vô dụng kia đã ở trong này.”

“..... Minh Khê..... kiến quá Ngọc quý phi.....” [kiến quá là 1 cách chào hỏi tôn kính trong cung đình]

Hoàng Phủ Minh Khê cố nén nước mắt, hành lễ với Đông Lệ Nhã.

“Hừ!”

Đông Lệ Nhã không thèm nhận lễ của cậu, khinh miệt liếc mắt.

“Đừng gọi tên bản cung, nghe thực bản tai, Ngạo ca ca không rõ nhưng bản cung thì khác, mang cái tên không biết đã leo lên giường của biết bao nhiêu người về, thật là mất hết thể diện Nam Việt.”

“Ta..... ta.....”

Nghe thấy lời này, toàn thân Hoàng Phủ Minh Khê run rẩy, khí lực nói chuyện cũng tiêu thất, ngay cả cánh môi cậu cũng trắng bệch.

“Thế nào? Bản cung nói sai sao? Nhìn bộ dáng của người..... A.....”

Đông Lệ Nhã còn đang định mắng tiếp, thì Ma Nha đột nhiên xuất hiện kéo váy nàng lôi ra ngoài.

Đông Lệ Nhã tuy không phải lần đầu thấy bộ xương khô Ma Nha, nhưng vẫn không khỏi có chút sợ hãi.

“Hoàng Phủ Thanh Việt, người dám vô lễ với bản cung..... người.....”

Đông Lệ Nhã vừa tức lại vừa sợ, lớn tiếng kêu về phía Thanh Việt.

“Mau bảo thứ quỷ quái này buông tay! Có nghe không hả.....”

“Ồn muốn chết.”

Thanh Việt không kiên nhẫn phát tay với Ma Nha, ý bảo nó làm nhanh lên.

Hiện tại phụ hoàng không ở, Thanh Việt càng không khách khí với nữ nhân này, bé sớm đã không vừa mắt, nếu không phải phụ hoàng bảo bé không được gây ra rắc rối, bé đã có cả 100 loại phương pháp làm nữ nhân này vĩnh viễn biến mất.

“Các người làm gì?” Hoàng Phủ Ngạo, còn có Tập Ân đi phía sau, từ thật xa đã nghe thấy tiếng hét chói tai của Đông Lệ Nhã. Vừa tiến vào phòng liền thấy Ma Nha đang xách vấy Đông Lệ Nhã lôi ra ngoài, Hoàng Phủ Minh Khê đứng bên cạnh bàn, sắc mặt trắng bệch, cơ thể còn không ngừng run rẩy, hiển nhiên là bị kích thích không nhẹ, chỉ có Thanh Việt ngồi cạnh bàn, bộ dáng như không liên quan tới mình.

Ma Nha rất sợ Hoàng Phủ Ngạo, thấy y liền như chuột thấy mèo, lập tức thả tay lao tới trốn sau lưng Thanh Việt.

“Ngạo ca ca, người xem bọn hần!!!”

Đông Lệ Nhã chỉ vào làn váy bị xé rách, hỗn hển cáo trạng.

“Phụ hoàng.” Thanh Việt quay đầu, cũng thấy Hoàng Phủ Ngạo.

Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt đứng lên, trực tiếp ngồi xuống vị trí của bé, đặt bé ngồi lên đùi mình, lại nhìn Hoàng Phủ Minh Khê thấy y tiến vào đã cúi đầu, cánh môi tái nhợt mím chặt.

“Lệ Nhã, chú ý thân phận của người, đường đường là Ngọc quý phi, cư nhiên cùng nhóm hoàng tử nháo thành như vậy.”

“Ngạo ca ca.....”

Bị Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, Đông Lệ Nhã nhất thời không tìm ra có lẽ nào.

“Đều ngồi xuống đi, Minh Khê cũng lại đây, không cần câu nệ như vậy.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Minh Khê đề nén kích động trong lòng, tới bên cạnh bàn ngồi xuống. Đây là lần đầu tiên, cậu kẻ cận phụ hoàng gần như vậy.

“Từ giờ trở đi, người không còn là Chất Tử Đông Chích, thân phận duy nhất của người là Đại hoàng tử Nam Việt.”

Nhìn bộ dáng như sắp khóc của Hoàng Phủ Minh Khê sau khi nghe y nói mấy lời này, Hoàng Phủ Ngạo thờ dài, tiếp tục.

“Vài năm nay để người ở đây, chịu không ít ủy khuất đi.”

“Phụ..... phụ hoàng.....”

Hoàng Phủ Minh Khê quỳ xuống đất, nghẹn ngào nói không nên lời.

“Đại điện hạ, vẫn đứng lên trước đi, mặt đất lạnh.”

Tập Ân biết, chủ tử của hần không thích nhìn bộ dáng người khác khóc lóc, sợ chủ tử chán ghét Đại điện hạ đáng thương này, Tập Ân vội vàng nâng Hoàng Phủ Minh Khê đứng lên, thuận tiện ổn định lại tình tự của cậu.

“Đại điện hạ, chúng ta ngày mai sẽ quay về Nam Việt, ngài không nên khóc mà phá hủy thân mình a.”

Tập Ân nhìn Hoàng Phủ Minh Khê yếu ớt, khuyên giải nói.

“Tập Ân, đỡ Minh Khê đi nghỉ ngơi đi, tìm y sư tới xem qua một chút.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân vì Hoàng Phủ Minh Khê mà thờ phào một hơi, đỡ cậu quay về phòng.

“Ngạo ca ca, sao ngài lại mang thứ mắt mặt này quay về Nam Việt, cư nhiên vì nó mà giải trừ điều ước trao đổi Chất Tử với Đông Chích, không biết nó đã leo lên giường biết bao người.....”

Đông Lệ Nhã thấy ánh mắt lạnh như băng của Hoàng Phủ Ngạo, nàng biết Ngạo ca ca đang cảnh cáo nàng.

“Ngọc quý phi hôm nay nói hơi nhiều, chú ý thân phận của mình một chút, trầm mặt mồm, lui xuống đi.”

“Dạ.”

Đối mặt với Hoàng Phủ Ngạo lạnh như băng, Đông Lệ Nhã cũng không có can đảm nghịch ý, chỉ đành phải ngoan ngoãn hành lễ lui ra ngoài, lúc đi còn không quên trừng mắt hung hăng liếc Thanh Việt.

“Phụ hoàng làm sao vậy?”

Thanh Việt cảm nhận tình tự Hoàng Phủ Ngạo có chút hỗn loạn.

Mãi tới khi tất cả mọi người lui xuống hết, chỉ còn lại Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo mới thở dài, nhắm mắt lại, tựa đầu chôn bên cổ Thanh Việt.

“Không có gì, Việt nhi, phụ hoàng chỉ có chút mệt mỏi thôi.”

.....

Hôm sau, sáng sớm trời còn chưa sáng hẳn.

Cửa hoàng thành vừa mở, đội hộ vệ hoàng gia mang đồ dâng Nam Việt để quốc thắng tiến ra khỏi hoàng thành Đông Chích.

Lộ tuyến trở về không giống như khi đến.

Không dùng đường sông, chỉ dùng thuyền băng qua sông Mạt Đạt Lạp, sau đó đi đường bộ, dọc theo rừng rậm ma thú một đường quay về Nam Việt.

Con đường này năm đó Hoàng Phủ Ngạo đã chọn để quay về Nam Việt.

Hoàng Phủ Ngạo sai người một đường vẫy rượu để truy điệu những vong hồn đã vì y mà chiến tử.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: 5 Năm

Thư phòng Đại tướng quân Nam Việt để quốc—— Khải Tề • Đề Đề Tư.

“Phụ thân, ngài bảo ta vội vàng trở về như vậy để làm gì?”

Phi Lí Đặc • Đề Đề Tư vừa mới tròn 16 tuổi, là trưởng tử của Đại tướng quân Khải Tề, sinh mẫu của hắn là chính thất của Khải Tề——Đại Ma Đạo Sư Chi Nữ hệ thủy, xuất thân cũng là danh môn.

Vì phụ thân cùng mẫu thân không hợp nhau, trong nhà thường xuyên tranh cãi ầm ĩ, Phi Lí Đặc lúc 5 tuổi đã rời khỏi nhà, đi theo bằng hữu tốt kiếm đồng nghiệp của phụ thân, Ân Chi Kiếm Thánh——Vô Nhai, học tập kiếm thuật, rất hiếm khi ở nhà, phụ thân cũng biết điểm này nên rất hiếm khi gọi hắn về nhà.

Hiện tại, bị phụ thân gọi về cấp tốc như vậy làm hắn có chút nghi hoặc.

“Gọi ngươi về, vì lát nữa ngươi cùng ta vào hoàng cung.”

“Tiến cung? Tà?”

“Đúng, bệ hạ muốn gặp ngươi.”

“Bệ hạ muốn gặp ta?”

Phi Lí Đặc lại càng mê hoặc hơn, kiếm thuật của hắn theo lời lão sư thì hơn người khác một chút, nhưng không nổi danh tới mức bệ hạ cũng để ý đi?

“Phụ thân, ngài nói hết một lần đi.”

“Kì thật thì, lần này là cơ hội rất tốt.”

Biểu tình hưng phấn trên mặt Khải Tề biểu hiện rất rõ.

“Bệ hạ muốn gặp ngươi, nguyên nhân là ngài quyết định chọn ngươi làm quan cận vệ cho Ngũ điện hạ.”

Đại đa số hoàng tử đều có quan cận vệ của mình, một khi bọn họ đăng cơ vì đế, quan cận vệ sẽ trở thành Đại tướng quân nắm trọng binh trong tay, không thì nắm giữ chức thống quân của đội hộ vệ hoàng gia, chức vị cao, lại không cần xông pha chiến trường.

Vì thế, làm quan cận vệ của hoàng tử phải là một thử thách, có mắt nhìn xa thì thu lại được chức vị càng cao.

“A?”

Nghe thế, gương mặt Phi Lí Đặc lập tức nhú lại.

“Này có gì mà cao hứng, ta thấy là xui xẻo thì có, bảo ta đi làm quan cận vệ của ngôi sao rắc rối bị bệ hạ chiều hư mà ai cũng biết kia, này không phải là muốn mệnh ta sao.”

“Tiểu hồn dân người chỉ giỏi nói hươu nói vượn, người biết gì chứ, không biết có bao nhiêu người đang tranh đoạt chức vị này. Nếu không phải lão tử ta từ nhỏ lớn lên cùng bệ hạ, được bệ hạ tin tưởng thì chức vụ này có nằm mơ cũng không tới lượt người, đừng không biết tốt xấu như vậy.”

Khải Tề tức giận giáo huấn Phi Lí Đặc.

“Còn nữa, ai bảo người Ngũ điện hạ là ngôi sao rắc rối hử, lời này nếu để bệ hạ nghe thấy thì biết làm sao hử!”

“Phụ thân, người tùy tiện kéo một người tới hỏi, ai mà chẳng biết trong hoàng cung có một Ngũ điện hạ, cả ngày gây chuyện thị phi, làm hoàng cung gà bay chó sủa? Nghe nói Đại tổng quản hoàng cung cơ hồ ngày nào cũng phải chạy đi thu thập cục diện rồi rấm, có người còn gọi hắn là Tổng quản cục diện rồi rấm.”

Phi Lí Đặc không phục phản bác.

“Ngũ điện hạ mới không có hư hỏng như lời đồn, kia chỉ là mấy tên ghen tị bịa đặt thôi, người gặp rồi sẽ biết.”

“Chính là, phụ thân.....”

“Không có chính là gì hết, ta bảo đi.”

Khải Tề đánh gãy lời Phi Lí Đặc.

“Về công thi đây là ý chỉ của bệ hạ, không ai có quyền phản đối, về tư, đối với gia tộc chúng ta tuyệt đối có lợi, vì thế, phản đối của người không có hiệu quả.”

Nhìn vẻ mặt đau khổ của đứa con, Khải Tề tiếp tục khuyên giải.

“Lúc xưa, gia tộc Đề Tư chúng ta là đại gia tộc đã trải qua mấy ngàn năm, nhưng mà trong giới gia tộc khắp đất Đế Đô mà nói cũng không có gì đặc biệt, mãi tới thế hệ của ta, tên tuổi gia tộc chúng ta mới nổi lên như vậy, trở thành đại quý tộc số một, số hai ở Nam Việt, mà nguyên nhân thì người rất rõ đi.”

“Đúng vậy, ta hiểu rõ.”

Thấy phụ thân nghiêm túc như vậy, Phi Lí Đặc vội vàng trả lời.

“Đó là vì phụ thân vì bệ hạ mà lập công, là một trong những người bệ hạ tin nhiệm nhất.”

“Đúng, người nói đúng.”

Khải Tề gật gù đầu, khẳng định cách nói của nhi tử.

“Vậy người cũng hiểu, vinh quang của gia tộc cũng giới hạn trong thế hệ của ta đi.”

“Ý của phụ thân là.....”

Phi Lí Đặc đã có chút hiểu được ý tứ của phụ thân.

“Nếu muốn gia tộc chúng ta tiếp tục hưng thịnh, như vậy, người là đại gia chủ tiếp theo nhất định phải có được sự tán đồng của đại quân vương đời kế của Nam Việt đế quốc.”

“Chính là, phụ thân, ai biết quân vương tiếp theo là ai a.....”

“Ta hiểu được ý người, không ai có thể khẳng định sau này sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng có một số việc có thể nhìn hiện tại mà đoán được một phần.”

Khải Tề nhìn Phi Lí Đặc liếc mắt một cái, thấy hắn còn nghiêm túc lắng nghe, cũng tính toán dạy hắn một chút.

“Xem sự lựa chọn quan cận vệ của bệ hạ cho Ngũ điện hạ, người sáng suốt có thể nhìn ra ngay, sở dĩ lựa chọn người, điểm thứ nhất, phụ thân của người

là thân tín của bệ hạ. Nhưng mà, thân tín của bệ hạ cũng không phải mình ta, nguyên nhân lớn nhất chính là, bệ hạ coi trọng bình quyền của gia tộc chúng ta, cùng danh vọng gia tộc mẫu thân ngươi. Tương lai sẽ mượn sức hai gia tộc chúng ta đứng về phía Ngũ điện hạ, như vậy không ai dám hành động thiếu suy nghĩ với Ngũ điện hạ, đồng thời, cũng thể hiện được địa vị trọng yếu của Ngũ điện hạ cùng các hoàng tử, trình độ bệ hạ yêu thương Ngũ điện hạ đã thể hiện rất rõ. Vì thế, đi theo Ngũ điện hạ, gia tộc chúng ta sẽ có được lợi ích lớn nhất. Ta biết ngươi từ nhỏ đã cùng Tam điện hạ theo Vô Nhai học kiếm thuật, tình cảm đương nhiên không tồi, đại khái thì ngươi càng nguyện làm quan cận vệ của Tam điện hạ hơn đi, nhưng vì lợi ích gia tộc, ta hi vọng ngươi hiểu được.”

“Dạ, phụ thân.” Phi Lí Đặc sững sờ khi nghe lời của phụ thân, tới hôm nay hắn mới phát hiện vị phụ thân thân là tướng quân của hắn, cư nhiên có tài ăn nói như vậy.

“Ngươi hiểu được là tốt.”

Khải Tề nhẹ nhàng thở phào, hắn rốt cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ bệ hạ giao phó, để nhi tử của hắn cam tâm tình nguyện làm quan cận vệ cho Ngũ điện hạ.

“Ngươi yên tâm, Ngũ điện hạ tuy mới 13 tuổi, nhưng vô luận là phương diện nào cũng vô cùng xuất sắc.”

Khải Tề an ủi Phi Lí Đặc.

“Dạ.”

Phi Lí Đặc không ôm hi vọng lên tiếng.

“Đi thôi, bây giờ theo ta tiến cung.”

“Dạ, phụ thân.”

Phi Lí Đặc ỉu xù theo sau Khải Tề.

Học viện ma vũ Đế Đô của Nam Việt đế quốc.

Một khu học viện cao cấp, phòng thí nghiệm bí mật, chỉ người có thân phận Đại Ma Đạo Sư, hoặc được viện trưởng phê chuẩn mới có thể tiến vào.

Lúc này trong phòng thí nghiệm pháp thuật, một thiếu niên tóc bạch kim đang đối kháng ma pháp với đám lão nhân.

Bảy loại ánh sáng bất đồng, thuộc tính bất đồng vây quanh thiếu niên, cùng đôi ngươi lưu ly long lanh kì dị, tôn nhau càng rực rỡ hơn.

Thiếu niên tóc bạch kim này, đương nhiên là Nam Việt Ngũ hoàng tử —— Hoàng Phủ Thanh Việt.

Ngắn ngủi 5 năm, hệ quang, ám, cùng không gian của Thanh Việt đã đạt tới cảnh giới Ma Đạo Sư, những pháp thuật khác cũng đạt tới cấp bậc Ma Đạo Sĩ, tuyệt đối chưa từng có ai, phỏng chừng sau này cũng không ai siêu việt được như vậy.

‘Quái vật a, tiểu quỷ này nhất định là quái vật!’

Đại Ma Đạo Sư hệ hỏa —— Viêm Liệt trầm thờ dài.

‘Tiểu quỷ này mới 13 tuổi a, tuy vẫn không vượt được sức mạnh của bọn họ, nhưng chỉ cần bọn họ không xài cảm chú, hiện tại cũng không thể bắt được tiểu quỷ này, thật đúng là mất mặt mà! Bất quá cũng may mà chuyện mất mặt như vậy cho dù bọn họ nói ra cũng không ai tin.’

Viêm Liệt trầm nghĩ, công kích trên tay vẫn không dừng, một pháp thuật cấp 9 —— hỏa diễm lưu tinh, rất nhanh đánh úp về phía Thanh Việt.

Nhìn hỏa diễm đầy trời, Thanh Việt không chút than vãn, cơ thể vẫn còn vẻ gầy yếu của thiếu niên, nháy mắt biến mất tại chỗ.

‘Lại như vậy!!!’

Nhìn nơi Thanh Việt vừa biến mất, đám lão nhân sắp phát điên.

Pháp thuật không gian của Thanh Việt đã vận dụng thuần thục tới mức lô hỏa thuần thanh, thậm chí tốc độ di động không gian đã vượt qua người dạy mình, Đại Ma Đạo Sư hệ không gian —— Tát Lạp • Cách Nhã Lôi.

Hiện tại trong bọn họ cũng chỉ có mình Tát Lạp có thể tới gần Thanh Việt, nhưng mà, Tát Lạp chỉ biết pháp thuật không gian tới gần Thanh Việt có toàn hệ ma pháp, trừ bỏ tránh né khỏi công kích của Thanh Việt thì không còn tác dụng gì.

Thân ảnh Thanh Việt nhanh chóng xuất hiện phía sau đám lão nhân, không chút nể mũi trực tiếp tiến hành đòn sở trường nhất của mình, cũng là đòn lợi hại nhất, pháp thuật hệ ám cấp 9 —— thí huyết ma ảnh.

Huyết ảnh di động trong khoảng không, nhanh chóng tấn công về phía đám lão nhân, hoàn hảo Đại Ma Đạo Sư hệ phong —— Phong Trì phát hiện, lập tức thi triển phong thuật, làm đòn nguy hiểm của Thanh Việt chệch khỏi quỹ đạo.

Đại Ma Đạo Sư hệ thủy ——Duy Khắc Ti • Ái Đức Hoa cũng vội vàng thi triển một tấm màn nước bảo hộ, mọi người mới bình an vô sự.

Còn chưa kịp thở phào đã thấy một bộ xương khô đỏ au vọt tới trước mặt, mọi người lập tức hiểu ra, đây mới là đòn công kích thực sự của Thanh Việt.

Chỉ tiếc, bọn họ đều là Ma Pháp Sư, không có năng lực phản ứng nhanh nhẹn như Võ Sĩ, cũng không rành cận chiến.

Thoáng một cái, Ma Nha đã xé rách màn nước bảo hộ, đám lão nhân còn chưa kịp phản ứng, Ma Nha đã nhào tới để lại một trảo ấn trên vai Duy Khắc Ti đang chấn trên cùng.

Trảo không sâu, chỉ phá lớp áo ma pháp, nhưng như thế cũng đủ để bọn họ giật mình không nhỏ.

Bọn họ lại một lần nữa cảm nhận được, Ngũ điện hạ lúc quyết đấu vô cùng quyết đoán, cơ trí, ra tay tàn nhẫn. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không dám để người khác đối chiến với Ngũ điện hạ, nếu không nhất định sẽ có tai nạn chết người.

“Tốt lắm, Ngũ điện hạ, hôm nay luyện tới đây thôi.”

Viêm Liệt mở miệng.

Thanh Việt gạt đầu, cất Ma Nha vào không gian giới chỉ, hướng các lão nhân cáo biệt rồi đi ra ngoài.

Đội Thanh Việt vừa rời khỏi, đám lão nhân lập tức thở phào.

“Ai nha, còn tiếp tục như vậy nữa đám xương cốt già yếu của ta sẽ tiêu mất!”

Tất Lạp ai oán kêu, trực tiếp ngồi xuống đất.

“Ngươi mau nghỉ lại đi, nếu chúng ta bại trong tay tiểu quỷ này, mấy gương mặt già này phải để đâu đây.”

Duy Khắc Ti liếc Tất Lạp, tức giận nói.

“Ai!”

Nghe hán nói vậy, đám lão nhân đồng loạt thở dài.

Mấy năm nay, mấy lão nhân vì thường xuyên dạy Thanh Việt mà pháp thuật tăng tiến rất nhiều, cảm thấy kiểu ngao không thôi, nhưng cũng vì vậy mà chịu đả kích. Bọn họ không biết nên vui sướng vì dạy ra một học trò xuất sắc như vậy hay nên mất mặt vì mình quá vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ma Châu

Thanh Việt rời khỏi phòng thí nghiệm ma thuật, đi theo đường nhỏ xuyên qua khu rừng, hướng về cửa hông của học viện.

Nói đến cửa hông này cũng khá đặc biệt.

Lúc mới tới đây học tập, Thanh Việt cũng giống như tất cả mọi người, ra vào từ cửa chính, bất quá rất nhanh thực tế chứng minh chuyện này thực phi thực tế.

Bởi vì có rất nhiều người kì lạ đứng ở cổng chính chờ Thanh Việt, người này muốn bái kiến, người kia muốn gửi lời mời, số lần ngày càng nhiều, Thanh Việt thực buồn bực.

May mắn đám lão nhân trước khi Thanh Việt phát hóa đã vì Thanh Việt mà mở ra một cửa hông bí mật chỉ dành riêng cho bé. (Kì thực, nguyên nhân chủ yếu là đám lão nhân cảm thấy cửa chính mỗi ngày đều vây nhiều người như vậy, thực ách tắc giao thông.)

Đường nhỏ này nằm sâu trong rừng, thực yên ắng, không hề có người chạy tới làm phiền lòng Thanh Việt, đương nhiên, lợi hại cỡ nào cũng có lỗ hỏng, tỉ như hiện tại.

Đi không bao xa, Thanh Việt dừng lại.

Lại là mấy thứ này, Thanh Việt đã không còn kiên nhẫn.

Ước chừng từ năm Thanh Việt 10 tuổi, bé đã phát giác thường xuyên có những hơi thở đen tối len lút vờn quanh. Chẳng qua chỉ là tìm hiểu tin tức về bé mà thôi, Thanh Việt bình thường cũng lười phản ứng, nhưng mà hôm nay không giống. Hơi thở u ám ẩn giấu sát khí, phát ra từ gốc đại thụ sau lưng Thanh Việt khoảng 20m.

Sát khí!

Thanh Việt có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, Thanh Việt biến mất tại chỗ.

Người trốn sau đại thụ, nhìn thấy một màn này không khỏi giật mình thì cổ đã bị móng vuốt của bộ xương khô màu đỏ chế trụ, khí lực toàn thân dường như bị tan biến, ngay cả khí lực nâng tay lên cũng không có.

“Không cần phí công, người hẳn biết pháp sư không gian có loại năng lực đặc biệt gọi là lĩnh vực đi.

Nghe thấy lời Thanh Việt, người nọ kinh hoàng nhìn người đứng bên cạnh mình, cơ thể giống như được một lớp màn ánh sáng vây quanh, đứa nhỏ tóc bạch kim hệt như một vị thần.

“Nằm trong lĩnh vực của ta, nếu là đối thủ yếu hơn ngay cả muốn tự sát cũng khó.”

Thanh Việt tới gần, tinh tế đánh giá một phen. Người bị Ma Nha chế trụ có làn da màu xám, mái tóc xám, đôi mắt đỏ sẫm.

“Ám Ma tộc?”

Đám lão nhân nhiều lúc cũng giằng giải một ít chủng tộc đã thừa thốt, vì thế Thanh Việt nhận biết được.

Ám Ma tộc, trong Ma tộc thường được cử đi thực hiện các nhiệm vụ bí mật, trời sinh bọn họ rất giỏi về ngụy trang, giỏi che dấu hơi thở, vô luận là trình sát hay thích khách đều rất xuất sắc, người thường rất khó phát hiện.

Đáng tiếc, Thanh Việt trời sinh có năng lực cảm giác rất mạnh đối với các vật thuộc về hắc ám cùng quang minh.

Ám Ma tộc thấy Thanh Việt nhận ra phân phận mình cũng không nói lời nào, cũng không phản kháng, bộ dáng dễ mặc xử trí.

Kì thực, hắn đã sớm ân hận tới thất cả ruột, sao lại ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng mà đáp ứng yêu cầu của nữ nhân kia, chấp hành nhiệm vụ ám sát thoạt nhìn có vẻ rất đơn giản này.

Hiện giờ, còn chưa ám sát đã bị bại lộ thân phận, không biết có gây phiền toái gì cho tộc nhân không nữa.

“Nói đi, mục đích của người.”

Nghe Thanh Việt hỏi một câu không có chút uy hiếp nào, Ám Ma tộc nhếch miệng, như đang cười nhạo sự ngây thơ của Thanh Việt, bất quá nụ cười của hắn rất nhanh cương cứng trên gương mặt.

Ám Ma tộc kinh hoàng nhìn chân mình, cứ như bị rút cạn sinh lực nhanh chóng khô quắt lại.

“Nói đi, có mục đích gì.”

Thanh Việt thờ ơ lặp lại.

Ám Ma tộc còn chưa kịp thoát khỏi hoảng sợ, thậm chí còn không cảm nhận được đau đớn, chỉ thấy một chân khác cũng chậm chậm héo rũ như cành lá mùa đông.

Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo trên người, bất luận thế nào hắn cũng không thể liên hệ thiếu niên tàn nhẫn, khủng bố trước mặt cùng thiếu niên tuyệt sắc mà bọn họ đã tìm kiếm suốt 3 năm qua.

“Vẫn không chịu nói sao?”

Thanh Việt từ trên cao nhìn xuống Ám Ma tộc đang giãy giụa vô ích trên mặt đất. “Nói cho người một bí mật, pháp thuật vong linh của ta cũng học tốt lắm, người không nói, ta cũng có thể lấy kí ức từ linh hồn người, đến lúc đó, người ngay cả linh hồn cũng không trọn vẹn.”

Cơ thể Ám Ma Tộc run rẩy kịch liệt.

Sợ hãi!

Sự sợ hãi dâng tràn hệt như một trận đại hồng thủy, đánh nát hết phòng tuyến tâm lý của hắn.

“Ta..... ta nói..... người muốn biết..... cái gì.”

Thanh âm khàn khàn mang theo khủng hoảng, hần hiện tại ngay cả năng lực suy nghĩ một vấn đề đơn giản nhất là làm sao một đứa nhỏ 13 tuổi làm thế nào có thể sử dụng loại pháp thuật cao thâm như vong linh cũng không có.

“Vấn đề đơn giản ta sẽ không hỏi, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, Ma tộc hành tung bí ẩn lại thừa thót, vì sao lại đột nhiên lại chịu kiếp sống thích khách cùng trinh thám, các ngươi có mục đích gì.”

“Ta nói, ta nói!”

Ám Ma tộc lập tức cung khai.

“Kì thực ta biết cũng không nhiều, chính là tộc nhân chúng ta từ chỗ long tộc trộm được một viên Ma Châu vốn thuộc về Ma tộc chúng ta, các trưởng lão nói, viên Ma Châu này là hi vọng chấn hưng Ma tộc, nhưng mà trên đường trở về đã bị thất lạc, mấy năm gần đây vẫn không tìm được tung tích, vì thế các trưởng lão quyết định hợp tác với nhân loại.”

“Hạt châu kia đánh rơi lúc nào?” Thanh Việt nghĩ tới một sự kiện.

“Ước chừng khoảng 20 năm trước.”

“Hạt châu kia có đặc tính gì?” Giọng nói Thanh Việt có chút vội vàng.

“Ta..... ta..... thân phận của ta không thể biết đặc tính.... của hạt châu....”

Nhìn Thanh Việt đột nhiên nhú mi, Ám Ma tộc khẩn trương bổ sung.

“Bất quá..... ta nghe..... tộc nhân chúng ta gọi nó là Phệ Hồn Ma Châu..... có lẽ..... nó cũng.....”

“Phệ Hồn Ma Châu?”

Mi Thanh Việt nhú mày càng chặt.

“Nghe nói..... là Ma thần bệ hạ..... sau khi chết hóa thành.... ta đã nói hết rồi.... không hề giấu diếm.....”

Thanh Việt nhìn chằm chằm làn ma khí xung quanh người Ám Ma tộc đã trở nên âm trầm, khẽ niệm vài câu, nguyên tố hắc ám đậm đặc lập tức bao vây người trên mặt đất, đôi chân khô quắt nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Năng lực khôi phục cường đại, là nguyên nhân làm nhân loại hăm mộ, thậm chí là căm ghét Ma tộc.

“Ngươi..... không không..... ngài đây là.....”

Cảm giác sức mạnh cùng cơ thể mình khôi phục, Ám Ma tộc có chút kinh ngạc nhìn Thanh Việt.

“Ta không giết ngươi, trở về truyền lời cho trưởng lão của ngươi, nói ta biết một chút về Ma Châu mà ngươi nói, bảo hần tới gặp ta.”

“Thật sao? Ngài biết.....”

Ám Ma tộc kích động, đột nhiên nhớ tới tình cảnh hiện tại của mình, lập tức ngậm miệng.

“Ma Nha, chúng ta đi thôi.”

“Không muốn, không muốn.”

Ma Nha phản đối mãnh liệt, Ám Ma tộc này so với 100 người thường còn bỏ dưởng hơn, Ma Nha luyến tiếc thả hần đi.

“Sẽ cho ngươi thứ tốt hơn.”

Nghe thấy lời cam đoan của Thanh Việt, Ma Nha mặc dù luyến tiếc nhưng vẫn buông phần thức ăn ngon miệng của mình ra, đi theo Thanh Việt, để lại Ám Ma tộc vẫn còn trong trạng thái si ngốc.

Hần còn chưa kịp vui sướng vì tìm được đường sống trong tử vong thì lại bị một bộ xương khô biết nói chuyện làm sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Quan Cận Vệ

Phi Lí Đặc ịu xù theo Khải Tề tiến cung, nhóm thị tòng hiển nhiên đã được phân phó, trực tiếp đưa bọn họ tới Bàn Long điện.

Tiểu hoa viên trong Bàn Long điện.

Hoàng Phủ Ngạo đang ngồi bên dòng suối nhỏ được lót bằng những viên đá ngũ sắc, nhân nhả pha trà. Thấy phụ tử bọn hắn tới, cũng không để bọn hành lễ, trực tiếp bảo tới đây ngồi.

Phi Lí Đặc tò mò trộm đánh giá vị đế vương nổi tiếng thiết huyết trong các triều đại Nam Việt này. Tâm tính thiếu niên làm hắn tràn ngập sùng bái cùng kính sợ Hoàng Phủ Ngạo.

“Gọi là Phi Lí Đặc đi.”

Hoàng Phủ Ngạo cảm giác được Phi Lí Đặc đang chăm chú nhìn mình.

“Đúng vậy, bệ hạ tôn kính.”

Phi Lí Đặc có chút khản trương đứng dậy, hành lễ với Hoàng Phủ Ngạo.

“Không cần khách khí như vậy, phụ thân ngời trước mặt trăm thế nào, ngời cũng vậy là tốt rồi.”

Ngữ khí Hoàng Phủ Ngạo ôn hòa, Phi Lí Đặc nghe mà có chút thụ sủng nhược kinh, cảm giác cứ lằng lằng.

Ngay cả phụ thân hắn, Khải Tề từ nhỏ lớn lên cùng Hoàng Phủ Ngạo cũng cảm khái, ‘thời gian, thật sự là một điều tuyệt vời! Thế nhưng có thể làm bệ hạ khùng bỏ trở nên ôn hòa như vậy!’.

“Phụ thân ngời hắn đã nói qua, trăm định chọn ngời làm quan cận vệ cho Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo rất hài lòng với Phi Lí Đặc, thiếu niên vừa tròn 16, có thể biết tiến biết lui, hào phóng khéo léo trước mặt y như vậy coi như cũng hiếm thấy.

“Đúng vậy, bệ hạ.”

“Như vậy có thể nói cho trăm quyết định của ngời không?”

“Dạ, bệ hạ, Phi Lí Đặc hết thấy tùy bệ hạ quyết định.”

Phi Lí Đặc cúi đầu, che kín chút bất đắc dĩ, cung kính trả lời.

“Tốt lắm, vậy liền quyết định, từ hôm nay trở đi, Phi Lí Đặc là quan cận vệ của Việt nhi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Phi Lí Đặc quỳ xuống tạ ơn.

“Đứng lên đi.”

Hoàng Phủ Ngạo phất tay, bảo Phi Lí Đặc đứng dậy, nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói.

“Giờ này, Việt nhi cũng sắp từ học viện quay về, chờ một chốc, các ngời gặp mặt một chút đi.”

“Tốt, bệ hạ.”

Phi Lí Đặc đáp ứng.

.....

“Bệ hạ..... bệ..... hạ.....”

Mọi người đang uống trà thì thấy đại tòng quản hoàng cung—— Táp Ân, thờ hồn hèn chạy tới.

“Bệ..... hạ không..... không tốt.....”

“Nói rõ ràng.”

Nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Phủ Ngạo, Táp Ân hít vài ngụm khí mới mở miệng.

“Bệ hạ, tiểu điện hạ đã trở lại.”

“Này có gì không tốt.”

Lời Tập Ân làm mọi người có chút khó hiểu.

“Trọng điểm là, trên đường tiểu điện hạ trở về gặp phải hai cung phi, không biết hai cung phi kia nói gì đó với tiểu điện hạ, tiểu điện hạ liền lôi Ma Nha rất thích gây chuyện ra, Ma Nha không nói hai lời, xông lên đảm nhiệm chức vụ đánh người.”

Tập Ân thở hắt ra, tiếp tục tiết mục giải thích.

“Hai cung phi kia thấy vậy vô cùng sợ hãi, lệnh cho bọn thị vệ ngăn cản rồi quay đầu chạy về phía này, nói là muốn tìm bệ hạ đòi công đạo, tiểu điện hạ cũng không có ý buông tha, ai cản liền đánh người ấy. Lúc tiểu nhân đuổi tới nơi, tiểu điện hạ đã đánh mấy chục thị vệ, thị tòng nằm úp sấp, hiện tại đã không còn ai dám tiến tới ngăn cản, tiểu nhân cấp tốc chạy về báo tin cho bệ hạ, phỏng chừng chờ một chút, tiểu điện hạ bọn họ sẽ tới nơi này.....”

Tập Ân vừa nói xong, tiếng kêu cứu kinh thiên động địa đã truyền tới.

“Bệ hạ..... cứu nô tì a..... bệ hạ.....”

“Bệ..... bệ hạ..... A.....”

Mọi người vừa quay lại thì thấy hai cung phi dùng tốc độ không thể tin nổi vọt như bay vào.

Quần áo hoa lệ, tinh mỹ đã bị xé toí tã, làn tóc tỉ mỉ búi cao cũng bị xõa tung, tán loạn, gương mặt mỹ miều được trang điểm càng tăng phần xinh đẹp, lúc này cũng bầm dập tràn ngập thất kinh.

Bộ dáng này, nhìn thế nào cũng không thể nhận ra các nàng vốn là nữ nhân cao quý, tao nhã, xuất thân danh môn trong hậu cung.

“Bệ hạ..... cứu nô tì a..... Ô ô..... bệ hạ.....”

“Bệ..... hạ..... làm chủ cho nô tì a.....”

Hai cung phi vừa thấy Hoàng Phủ Ngao liền quỳ rạp xuống khóc lóc, vô cùng thê thảm.

“Ai.”

Hoàng Phủ Ngao thở dài, đầu đầu nhú mảy.

Phi Li Đặc cũng bắn qua phụ thân một ánh mắt mang hàm ý ‘ta nói đúng chưa, Ngũ hoàng tử vốn là ngôi sao rắc rối, người cư nhiên quăng đứa con mình vào hố lửa’.

“Ta làm thế nào biết như vậy a!” Khải Tề liếc ngược.

.....

Rất nhanh, chánh chủ gậy rồi cũng tới.

Đập vào mắt Phi Li Đặc, một đứa nhỏ có mái tóc bạch kim, đôi đồng tử bảy màu lung linh, đẹp tới mức ngay cả tinh linh được xưng tụng là xinh đẹp nhất Vân Trạch đại lục cũng không sánh bằng.

Khải Tề kéo kéo Phi Li Đặc còn đang nhìn chăm chăm Thanh Việt mà ngẩn người, làm bộ dáng đắc ý ‘Thế nào, ta nói Ngũ điện hạ vô cùng xuất sắc mà! Nhìn bộ dáng người đứng là không có đức hạnh!’.

“A..... bệ hạ..... làm chủ cho thần thiếp a..... Ô ô.....”

Hai cung phi thấy Thanh Việt đi tới lại càng khóc lợi hại hơn.

“Được rồi, đều cầm miệng lại cho trẫm”

Hoàng Phủ Ngao ghét nhất là tranh cãi ầm ĩ, hai cung phi cũng ý thức được điểm này, vội vàng an tĩnh lại.

“Việt nhi, đến bên phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngao nhìn nhìn thần sắc Việt nhi vẫn còn chưa nguôi giận, ý biết nhi tử bảo bối nhất định bị tức không nhẹ, vầy vầy tay với Thanh Việt.

“Phụ hoàng.”

Thanh Việt tới gần Hoàng Phủ Ngạo, ánh mắt lóng lánh lưu quang kì dị, còn có một tia uy khuất, Hoàng Phủ Ngạo nhìn tới đau lòng, trực tiếp để bé ngồi lên đùi mình, ôm vào lòng, cúi đầu cọ cọ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt.

“Nói cho phụ hoàng nghe, các nàng làm gì chọc Việt nhi tức giận?”

Phân biệt đối xử, tuyệt đối là phân biệt đối xử!!!

Mọi người vừa nghe Hoàng Phủ Ngạo nói thì hết chỗ nói rồi.

Bọn họ còn có thể nói gì, trong nháy mắt nguyên cáo biến thành bị cáo, bị cáo biến thành nguyên cáo.

“Bệ hạ mình giám a!”

“Bệ hạ, nhóm nô tì cũng không biết làm sao, tự nhiên Ngũ điện hạ phát hỏa với nhóm nô tì a!”

Hai vị cung phi thấy thái độ thiên vị của Hoàng Phủ Ngạo dành cho Thanh Việt, bắt đầu có chút sợ hãi.

“Nói sao lại thế này.”

Hai cung phi bị Hoàng Phủ Ngạo nhìn tới phát hoảng, sao dám chần chờ, lập tức giải thích.

“Là như vậy, bệ hạ, nhóm nô tì hôm nay..... trùng hợp gặp Ngũ điện hạ, liền hảo tâm nói Cẩn quý phi ngày nhớ đêm mong Ngũ điện hạ, ai ngờ, vừa mới nói một câu, điện hạ đã phát hỏa với nhóm nô tì, bệ hạ, nhóm nô tì thực oan uổng a.....”

“Dạ đúng, bệ hạ, ngài phải làm chủ cho nhóm thần thiếp a, nhóm nô tì mặc dù không có thân phận tôn quý như điện hạ, nhưng tốt xấu gì cũng là phi tử của ngài, điện hạ vô duyên vô cớ liền đánh nhóm nô tì.....”

“Đủ rồi, nói, ai bảo các ngươi nói lời này với Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo nghe hai người này kể lại sự tình, đại khái cũng hiểu được, hai nữ nhân này thực đáng kiếp, thực sự là ngu xuẩn, Việt nhi ghét nhất là có người nhắc tới mẫu phi trước mặt bé.

“Không..... không a..... nô tì chỉ là thấy..... Cẩn quý phi ngày nhớ đêm mong điện hạ..... hảo tâm chuyển cáo một tiếng.....”

“Hừ, hiện tại còn không chịu nói thật, trăm cam đoan lát nữa các ngươi sẽ hối hận!”

Hai cung phi cảm nhận được giọng điệu Hoàng Phủ Ngạo ngày càng lạnh, đã sợ tới phát run, nhớ tới lời đồn trong cung về thủ đoạn tàn nhẫn của Hoàng Phủ Ngạo, vội vàng thành thật đáp lời.

“Là Cẩn quý phi phân phó..... bảo chúng ta nhìn thấy Ngũ điện hạ thì..... nói với điện hạ.... nàng rất.... tường niệm điện hạ.... hi vọng điện hạ có thể tới gặp nàng....”

“Bệ hạ..... nhóm nô tì nói đều là thật..... cầu bệ hạ khai ân.....”

Hai nàng đúng là đủ xúi quẩy.

Nguyên bản nghĩ rằng tuy Ngũ điện hạ không hề tới chỗ Cẩn quý phi, nhưng dù sao cũng là phi tử của nàng, hải tử hân là sẽ nhớ mẫu thân mới đúng.

Các nàng hỗ trợ truyền lời, nịnh bợ như vậy hẳn là phải được ưu đãi mới đúng.

Ai ngờ, Ngũ điện hạ vừa nghe các nàng nói xong liền nổi trận lôi đình, hiện tại cả hoàng cung đều biết các nàng bị một bộ xương khô truy loạn khắp nơi, còn kinh động bệ hạ.

Nguyên lai là chủ ý của nữ nhân kia, Hoàng Phủ Ngạo hơi nheo mắt.

Y nhớ rõ, nguyên bản y đã định xử lý nàng ta, nhưng nghĩ lại, dù sao cũng là sinh mẫu của Việt nhi, vì thế cũng không làm khó nàng, chỉ hạ lệnh không cho phép nàng tiếp cận Việt nhi.

Vài năm nay, vì y sủng ái Việt nhi nên trong hậu cung cũng chỉ có Đông Lệ Nhã dám phát giận với nàng, làm khó làm dễ, Hoàng Phủ Ngạo cũng không để ý, nhắm mắt mở mắt bỏ qua. Không ngờ hiện tại nữ nhân này lại dám đánh chủ ý lên người Việt nhi.

“Tập Ân, lắm mồm trong hậu cung, quân tiền thất nghi [trước mặt hoàng đế mà thất lễ], xử trí thế nào.”

“Bắt bệ hạ, theo luật là giảm phẩm, hơn nữa phải cấm giam để tự ngẫm.”

“Vậy giảm hai cấp, cấm giam nửa năm.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tạp Ân lĩnh chỉ, đi tới trước mặt hai cung phi đã kinh hoàng tới choáng váng.

“Hai vị nương nương, thỉnh.”

Cũng không chờ hai nàng lấy lại tinh thần, hần sai người bán nâng bán buộc dẫn ra ngoài.

Rất nhanh, tiếng khóc lóc cầu xin lại vang vọng truyền vào.

“Hết giận chưa?”

Hoàng Phủ Ngao vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của bé con.

Thanh Việt ngẩng đầu, nhìn nhìn Hoàng Phủ Ngao, lại cọ cọ chui vào lòng ngực y.

“Việt nhi không có mẫu phi!” Thanh Việt có chút trẻ con cường điệu.

“Hảo hảo hảo, Việt nhi không có mẫu phi.” Hoàng Phủ Ngao buồn cười đáp.

“Tốt lắm, không tức giận, đến, nhìn thử quan cận vệ phụ hoàng tìm cho Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngao vẫy tay về phía Phi Lí Đặc, ý bảo hần lại đây.

“Phi Lí Đặc, kiến quá Ngũ điện hạ.”

Phi Lí Đặc hành lễ với Thanh Việt, thấy bé dùng đôi mắt long lanh kì dị nhìn mình, trái tim không khỏi nảy lên thỉnh thoảng, tuy trong lòng không khỏi thầm cảnh cáo ‘Ngũ điện hạ này tuy rất đẹp, nhưng tính cách lại rất ác liệt, tùy hứng, người đã thấy tận mắt a, nhất định không thể chịu thua a.....’

Thanh Việt gật gật đầu với Phi Lí Đặc, nếu phụ hoàng đã an bài, bé cũng không muốn phản đối.

“Thực ngoan!”

Hoàng Phủ Ngao hôn một ngụm lên gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Bắt Đầu Trưởng Thành

“Bệ hạ, chuyện ngài phân phó, Tạp Ân đã làm thỏa đáng.”

“Ân, mang vào đi.”

Hoàng Phủ Ngao đang phê duyệt văn kiện trong thư phòng, nghe thấy lời Tạp Ân thì ngẩng đầu lên.

“Dạ, bệ hạ.”

Tạp Ân lên tiếng, dẫn một đôi thiếu nam thiếu nữ khoảng 14, 15 tuổi tiến vào.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Ngao, hai người khiếp đảm vội vàng quỳ xuống.

“Bệ hạ, bọn họ là anh em song sinh, vừa tròn 14, đã được dạy dỗ cẩn thận.”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngao thân nhiên đáp lại, đi tới trước, nâng cầm hai người, tinh tế quan sát một chút.

Hai người lớn lên bộ dáng rất giống nhau, mi thanh mục tú, bộ dáng nhu thuận ngoan ngoãn, đôi mắt màu lam to tròn ngập nước, nhìn qua rất đáng yêu.

Tuy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, Tạp Ân chọn lựa rất khá.

“Dẫn bọn hần đi đi.”

“Cái kia..... bệ hạ.....” Tập Ân có chút ảm a áp ứng.

Tương tượng tới việc bệ hạ cư nhiên bảo hắn đi dạy tiểu điện hạ cái gì gọi là tình sự, gương mặt già nua của Tập Ân liền đỏ au, đối mặt với tiểu điện hạ đơn thuần như vậy, Tập Ân có cảm giác mình đang phạm tội.

“Bệ hạ..... có thể không.....”

“Còn không mau đi!”

Hoàng Phủ Ngạo vốn đã khó chịu, nhìn biểu tình của hắn như vậy lập tức phát hỏa.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân đi, tiểu nhân lập tức đi ngay.”

Tập Ân thấy Hoàng Phủ Ngạo phát hỏa, lập tức mang theo hai đứa nhỏ cũng sợ hãi, chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn.

Thấy bọn họ đều ra ngoài, Hoàng Phủ Ngạo mới thở dài, lần nữa ngồi xuống.

Nguyên bản, y không muốn để Việt nhi tiếp xúc những thứ này, nếu Việt nhi không hiểu gì về tình ái, yêu đương, có lẽ Việt nhi vẫn cứ vậy, chỉ đơn thuần ở lại bên người y.

Chẳng qua, Hoàng Phủ Ngạo cũng hiểu rõ, điều này chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi.

Theo sự trưởng thành, cho dù Việt nhi không hiểu cái gì là tình yêu, là hoan ái, nhưng cơ thể vẫn phản ứng theo bản năng, làm thế nào cũng không thể che dấu.

Hôm qua lúc tắm rửa cùng Việt nhi, y đã cảm giác được rất rõ, cơ thể Việt nhi vì sự đụng chạm của y mà phản ứng.

Y không muốn Việt nhi ngay cả phản ứng sinh lý cơ bản nhất của con người cũng không hiểu, y không thể ích kỉ đến vậy, Việt nhi của y không phải sùng vật, bé phải có cuộc sống bình thường.

Vì thế, sau khi suy nghĩ thật lâu, Hoàng Phủ Ngạo mới phân phó Tập Ân đi chuẩn bị.

“Bệ hạ..... bệ hạ.....”

Hoàng Phủ Ngạo đang buồn thực thì thấy Tập Ân hấp tấp chạy vào.

“Thế nào lại tới nữa, chuyện ta bảo đã làm tốt chưa?”

“Bệ..... hạ.....”

Gương mặt béo ú của Tập Ân đã nhăn nhó thành trái khổ qua.

“Bệ hạ, ngài mau tới xem một chút đi, tiểu điện hạ lúc bắt đầu còn rất tốt, nhưng không được bao lâu thì không biết đã xảy ra chuyện gì, tiểu điện hạ đột nhiên nói muốn tắm rửa, sau đó đá văng hai đứa nhỏ đang hầu hạ bỏ chạy.”

“Ngươi! Chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt được sao!”

Nhìn Hoàng Phủ Ngạo đen mặt đi về hướng phòng ngủ, Tập Ân đáng thương hề hề cũng chỉ đành đi theo sau.

“Bệ hạ cùng tiểu điện hạ thực sự là người này càng khó hầu hơn người kia!” Tập Ân thảm than văn trong lòng.....

“Việt nhi!” Hoàng Phủ Ngạo tiến vào phòng tắm, thấy Thanh Việt đang vốc nước lạnh lên người mình thì hoảng sợ.

“Việt nhi đang làm gì? Cơ thể ngươi không thể tắm nước lạnh, xương cốt cùng các đốt ngón tay sẽ bị đau!”

Hoàng Phủ Ngạo vội vàng kéo Thanh Việt vào ôn tuyền, y cũng bắt chấp quần áo trực tiếp xuống bồn tắm.

Lúc đầu ôm Thanh Việt vào lòng, bé có chút giãy giụa, cắn một ngụm lên vai Hoàng Phủ Ngạo, cắn không mạnh, nhưng Hoàng Phủ Ngạo biết Thanh Việt tức giận mới có biểu hiện này.

“Làm sao vậy, Việt nhi, sao lại tức giận?” Hoàng Phủ Ngạo vừa ôm Việt nhi để toàn bộ cơ thể bé ngấm vào nước ấm, vừa trấn an.

“Khó chịu, khó chịu!” Thanh Việt khó chịu vịn vẹo.

Vừa nãy, Tập Ân mang theo hai người tiến vào, nói là phụ hoàng phân phó, Thanh Việt cũng không để ý lắm, chính là hai người kia vừa liếm vừa sờ lên người mình, bé cảm thấy máu trong cơ thể tựa hồ bị đun sôi, vô cùng khó chịu.

Loại cảm giác này, bé nhớ rõ kiếp trước cũng có, khi đó bé thực bờ ngỡ, sợ hãi, không ai nói cho bé biết phải làm gì, bé chỉ biết, nếu ngấm người vào

nước lạnh sẽ tốt hơn.

Thanh Việt chán ghét loại cảm giác không khống chế được mình, cái kinh Hoàng Phủ Ngạo đã khởi xướng việc này, bé lại cắn một ngụm lên cánh tay y.

“Được rồi, được rồi, không có việc gì, không có việc gì.”

Hoàng Phủ Ngạo đưa tay trượt từ thắt lưng tiến tới giữa hai chân Thanh Việt.

Quả nhiên như y đoán, phản thân phản nộ của Thanh Việt đã hơi dựng thẳng, đây là nguyên nhân làm Thanh Việt tức giận đi.

“Đứa ngốc này.”

Hoàng Phủ Ngạo dờ khóc dờ cười mắng một tiếng, giúp Thanh Việt nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ô ~~~~”

Cảm giác xa lạ làm Thanh Việt giãy giụa càng lợi hại hơn.

“Ngoan, không có việc gì.”

Hoàng Phủ Ngạo để Thanh Việt dựa vào vách bể, nhẹ nhàng găm cần vành tai mẫn cảm của bé, ngón tay thuần thục ma xát.

Cơ thể ngây ngô căn bản không thể chịu nổi kích thích như vậy, Thanh Việt đóng đưa cơ thể, nức nở một tiếng liền phóng thích trong tay Hoàng Phủ Ngạo.

“Còn khó chịu không?”

Hoàng Phủ Ngạo thở hổn hển, ôm Thanh Việt vào lòng.

Thanh Việt co rụt trong lòng Hoàng Phủ Ngạo, nhẹ nhàng lắc đầu, hai gò má ửng đỏ, ánh mắt giống như tắm một mảng nước, mê mê mông mông chớp động hơi sưng, đôi môi hồng nộn còn thờ dốc.

Hoàng Phủ Ngạo cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào môi Thanh Việt.

“Phụ hoàng tìm người cho Việt nhi, không hầu hạ tốt sao?”

“Việt nhi không thích!”

“Vi cái gì?”

“Không thích!” Thanh Việt có chút tức giận nhấn mạnh.

Bé không thích để người khác tiếp cận, đây là thói quen nhiều năm hình thành, lại càng không để mình mất đi sự khống chế trước mặt người khác.

“Hào hào hảo, không thích thì không làm nữa.” Hoàng Phủ Ngạo chỉ đành làm theo ý Thanh Việt.

“Hiện tại thoải mái không?”

Thanh Việt gạt đầu, thoải mái khép mắt lại.

Hai người cứ vậy lẳng lặng ngâm mình trong ôn tuyền, hồi lâu Hoàng Phủ Ngạo mới thở dài.

“Việt nhi của phụ hoàng trưởng thành rồi.....”

Chính là theo giọng nói không nhận ra mừng hay lo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Huyết Tộc

Theo Đại Ma Đạo Sư —— Tát Lạp • Cách Nhả Lôi học xong pháp thuật không gian, Thanh Việt không như bình thường lập tức trở về hoàng cung, mà lần theo chút ma khí mỏng manh cố ý lưu lại đi tới nơi phát hiện Âm Ma tộc lần trước.

Một Âm Ma Tộc tóc xám, da xám, mắt đỏ sậm chận rãi hiện thân từ gốc đại thụ cách đó không xa.

Thanh Việt bình thần quan sát, cư nhiên vẫn là Âm Ma tộc lần trước bị bé hung hăng hăm dọa một phen.

“Không tồi, không tồi, xem ra giáo huấn làm người tiến bộ không ít, hôm nay không trốn sau cây mà trốn bên trong a.”

Thanh Việt đánh giá Âm Ma Tộc trước mặt, người này thấy bé không còn vẻ kiêu ngạo cuồng vọng như trước mà cung kính hành lễ, hơi cúi đầu, ánh mắt đỏ sậm có chút cảnh giác nhìn bé, duy trì một khoảng cách thích hợp.

“Âm Ma Tộc—— Đức Ân, phụng mệnh trưởng lão, mời điện hạ đi một chuyến.”

Đức Ân thấy Thanh Việt, có chút chướng ngại tâm lý, kí ức trải qua lần trước vẫn còn in sâu trong đầu, chỉ cần nằm mơ sẽ thấy mình biến thành một khối thi thể khô quắt.

‘Mới vài ngày, Ma tộc đã đáp lại, xem ra viên Ma Châu này rất quan trọng đối với bọn họ.’

Thanh Việt phỏng đoán tầm quan trọng của viên Ma Châu, gật đầu với Đức Ân.

Thấy Thanh Việt đồng ý, Đức Ân lập tức khởi động không gian quyền trục đã chuẩn bị từ trước.

Một trận bạch quang xuất hiện, hai người biến mất tại chỗ.

Nơi xuất hiện là một phòng ngủ.

Sa liêm buông xuống ngăn cản ánh sáng bên ngoài, số lượng hồng tinh thạch trong phòng không nhiều, làm cả gian phòng có vẻ âm trầm bí ẩn, hơn nữa noãn lò tỏa ra hương vị ngọt ngào, làm hết thảy nơi này nhìn qua có vẻ ái muội mà xa hoa.

“Hoan nghênh, khách nhân tôn quý.”

Âm thanh nam nhân trầm thấp, không dễ nghe nhưng lại lộ ra một chút thú vị.

Thanh Việt nhìn về phía phát ra âm thanh, dưới ngọn đèn mờ ảo là một nam nhân kết hợp hoàn mỹ giữa cao quý cùng gian tà.

Theo khoảng cách Thanh Việt tới gần, ánh mắt nam nhân toát lên vẻ khó tin, hài tử xinh đẹp lại vô cùng đặc biệt như vậy, hẳn đã gần được 2000 tuổi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Huyết tộc?”

Thanh Việt cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống nhuyễn y đối diện nam nhân, tuy là đưa ra nghi vấn, nhưng giọng nói lại vô cùng khẳng định thân phận đối phương.

“Ân?”

Nam nhân kinh ngạc nhìn Thanh Việt, mỉm cười.

“Khách nhân tôn quý của ta, người là người đầu tiên vừa thấy mặt đã đoán ra thân phận của ta, không biết ta có vinh hạnh được biết nguyên nhân?”

Thanh Việt khẽ nhếch khóe miệng, có vẻ kiêu ngạo.

“Nếu ta nói, bởi vì ta có thể nhìn thấy linh hồn người, người tin không?”

Thanh Việt nói vừa như thực lại như giả.

Kì thực, với năng lực của Thanh Việt hiện tại, bất luận thế nào cũng không thể nhìn thấu nam nhân có sức mạnh cường đại trước mắt.

Có thể đoán ra hẳn là huyết tộc chỉ vì Thanh Việt cảm giác được trên người hắn có huyết sát nồng đậm, bình thường chỉ có sinh vật dùng huyết để sinh tồn mới có huyết sát đậm như vậy.

Sở dĩ nói vậy vì, Thanh Việt có chút kiêng dè nam nhân này.

Như Thanh Việt dự đoán, nam nhân nghe thấy đáp án của bé xong, ánh mắt thờ ơ khi nãy chậm rãi trở nên nghiêm túc. Sức mạnh cường đại mãnh liệt bùng phát.

Thanh Việt cảm giác rất rõ ràng, một sức mạnh khổng lồ từ bốn phương tám hướng đang vây quanh mình, Thanh Việt cũng đánh trả không kém. Thanh Việt nhanh chóng triệu hồi nguyên tố hắc ám trong không khí, ngưng tụ xung quanh cơ thể bé.

Ánh mắt nam nhân xuất hiện thần sắc kinh ngạc, nam hài xinh đẹp trước mắt cư nhiên có thể triệu hồi nguyên tố hắc ám thuần khiết tới vậy, đối với nhân

loại đây là chuyện không có khả năng, huống chi, nguyên tố hắc ám đã vô cùng thừa thớt.

Rất nhanh, hai nguồn sức mạnh bắt đầu va chạm kịch liệt.

.....

Bởi vì trong phòng có bố trí kết giới nên bên ngoài nhìn vào không phát hiện gì bất thường.

Cũng vì vậy mà lúc Âm Ma tộc——Đức Ân đưa điểm tâm, bánh trái vào phòng, thứ trên tay lập tức rớt xuống đất.

Nơi này trừ bỏ chủ tử của hắc, Thanh Việt cùng hai chiếc ghế mà bọn họ đang ngồi, còn lại mọi thứ đều biến thành tro tàn.

Nếu không phải còn chủ tử trong phòng, hắc thực sự nghĩ mình đã đi nhầm phòng.

“Ha ha..... lúc trước Đức Ân nói ta còn hoài nghi, bất quá hiện tại xem ra, điện hạ quả nhiên thực đặc biệt.”

Nam nhân đứng lên, hướng Thanh Việt làm một nghi lễ quý tộc cổ xưa.

“Thỉnh cho phép ta tự giới thiệu, ta là một trong mười hai vị trưởng lão Ma tộc, thân vương huyết tộc, tên của ta là —— Lai Ân • Đường Cổ Lạp.”

Huyết tộc, cho tới bây giờ luôn là chủng tộc cao ngạo, chỉ có lúc bọn hắc chấp nhận đối phương mới chịu nói ra tên mình.

Lai Ân • Đường Cổ Lạp đối với hài tử xinh đẹp trước mắt, chỉ có thể dùng khiếp sợ để hình dung, nếu không phải Thanh Việt không có chút đặc điểm của Ma tộc, hắc thực sự nghi ngờ Thanh Việt là hài tử Ma tộc bọn họ đánh rơi.

Một hài tử mới 13 tuổi, cư nhiên có thể thành thạo sử dụng nguyên tố hắc ám như vậy, hắc đã gần 2000 tuổi, thực sự chưa từng gặp qua.

“Như vậy, chúng ta có thể nói mục đích lần này gặp mặt được chưa?” Thanh Việt đi thẳng vào vấn đề.

“Đương nhiên có thể, khách nhân tôn quý của ta.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp ôn hòa, lễ phép trả lời.

“Bất quá, điện hạ có thể cho ta biết điện hạ làm thế nào biết được manh mối của Ma Châu không? Chuyện này đã có vài người biết được, ta nghĩ điện hạ không phải cố ý muốn tìm hiểu tin tức về nó, vì thế, ta nghĩ mình nên xác định một chút, xem tin tức này có đáng tin cậy không.”

Kì thực, Lai Ân • Đường Cổ Lạp không hi vọng lắm về manh mối Thanh Việt có, nhưng tính cách vốn cẩn thận, nên dù là tin tức giả, hắc cũng không buông tha, nhất định phải kiểm tra tỉ mỉ.

“Thật ra ta cũng không rõ, bất quá ngày ấy nghe Âm Ma tộc nói tới ta liền nhớ tới một chuyện trước kia, có người từng kể một chuyện với ta, khá tương tự với trường hợp của các người.”

Thanh Việt dùng giọng điệu tùy ý nói.

“Ác? Vậy phải thỉnh điện hạ nói một chút, để ta xem xem manh mối này có giá trị hay không.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp hiển nhiên không tin lời Thanh Việt lắm, bất quá, đã sống gần 2000 năm, cho dù là nói dối hắc tin tưởng mình đủ nhẫn nại nghe hết.

“Viên Ma Châu kia có phải có liên quan tới một con bạch ngân long.”

Thanh Việt hỏi thử, bé vẫn không thể khẳng định, hạt châu kia chính là Phệ Hồn Ma Châu mà Ma tộc tìm kiếm.

Nhớ rõ phụ hoàng từng nói, nơi phát hiện hạt châu kia có xác một con bạch ngân long vừa chết, nghĩ lại thì có lẽ hạt châu có liên hệ với con bạch ngân long kia.

“Cái gì!”

Nghe Thanh Việt nhắc tới bạch ngân long, Lai Ân • Đường Cổ Lạp cơ hồ không thể kiềm chế được kích động.

Chẳng lẽ trên đời thật sự có chuyện trùng hợp như vậy, con bạch ngân long Thanh Việt nói tới chính là bạch ngân long mà bọn họ một mực tìm kiếm? Nếu vậy, manh mối này tuyệt đối rất có giá trị.

“Điện hạ có thể nói rõ hơn một chút không?”

Xem biểu tình Lai Ân • Đường Cổ Lạp, Thanh Việt lại càng khẳng định phán đoán của mình.

“Đương nhiên, có thể, bất quá, ta muốn nghe chuyện về Ma Châu trước.”

“Này.....”

Dù sao cũng là bảo vật trong tộc, càng ít người biết càng tốt, Lai Ân • Đường Cổ Lạp có chút do dự.

“Người không chịu nói trước về đặc tính, lai lịch của Ma Châu, thì lát nữa bất luận manh mối của ta là thật hay giả, người chỉ cần nói hạt châu trong lời ta là giả thì ta muốn bắt bẻ người cũng không được.”

“Sao ta lại làm vậy chứ! Ta dùng danh dự của Ma thần bệ hạ.....”

“Không cần thề, ta không tin.”

Thanh Việt không chịu thương lượng làm Lai Ân • Đường Cổ Lạp không còn biện pháp nào, đành phải gật đầu đồng ý.

“Như vậy, nếu là thật, điện hạ có điều kiện gì?”

“Ta nói manh mối Ma Châu cho các người, điều kiện trao đổi là, ai thuê các người giám thị ta, các người cũng phải giúp ta giám thị bọn họ, điều kiện này thế nào?”

Mục đích của Thanh Việt chẳng qua là muốn tìm hiểu một chút về viên Ma Châu kia thôi, tự nhiên điều kiện đưa ra cũng không quá cao.

“Không thành vấn đề.”

Đối với yêu cầu của Thanh Việt, Lai Ân • Đường Cổ Lạp lập tức đồng ý, dù sao đối với Ma tộc mà nói, cơ hồ là không có chút tổn thất nào.

“Có thể bắt đầu được chưa?”

“Đương nhiên.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp bắt đầu giảng giải cho Thanh Việt nghe bí mật của viên Ma Châu kia.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bí Mật Ma Châu

“Phệ Hồn Ma Châu là Ma thần bệ hạ của Ma tộc chúng ta sau khi chết biến thành. Nguyên bản, Ma thần bệ hạ là một vị hoàng tử không được coi trọng ở Ma giới, bị người ta khi dễ, một lần vô tình trượt chân vào cấm địa Ma tộc—— Hắc Âm Chi Uyên. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn chết là không thể nghi ngờ, nhưng không biết vì cái gì, một ngày kia hắn trở lại từ Hắc Âm Chi Uyên. Mang theo sức mạnh cường đại bậc nhất thiên hạ trở lại, trở thành Ma thần bệ hạ của chúng ta.”

Nói tới đây, gương mặt Lai Ân • Đường Cổ Lạp lộ ra vẻ kiêu ngạo không gì bì kịp, nhưng lập tức lại biến thành oán hận khắc cốt.

“Nhưng đám Thần tộc vô sỉ, chính là bọn họ biết Ma thần bệ hạ của chúng ta có sức mạnh cường đại thì sợ hãi, bắt đầu chửi bới, nói Ma tộc chúng ta muốn chiếm cứ Vân Trạch đại lục. Thần tộc đề tiện liên hợp Long tộc, Ải Nhân tộc [người lùn], Tinh Linh tộc, Nhân tộc, còn có các dị tộc khác vây công Ma tộc chúng ta. Ma tộc chúng ta không địch lại số đông, chiến bại, Ma thần bệ hạ bị trọng thương, chọn lựa đồng quy vu tận với Thần vương, tranh thủ cơ hội sống sót cho chúng ta. Cuối cùng, Ma thần bệ hạ sau khi chiến tử đã biến thành Phệ Hồn Ma Châu. Khi đó, tộc nhân chúng ta tử thương vô số, lại có hơn phân nửa tộc nhân bị phong ấn, không thể bảo hộ Ma Châu, bị đánh mất.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp nhắm lại đôi mắt xám tro, khắc chế lòng oán hận mãnh liệt của mình sau đó mới mở miệng tiếp tục giảng giải.

“Sau đó, chúng ta lưu lại Ma tộc, trải qua hơn 100 năm tu dưỡng sinh sôi, tìm hiểu rất lâu mới biết Ma Châu đã bị Long tộc đoạt được. Vì Ma Châu có năng lực cắn nuốt linh hồn, Long tộc dùng nó để trấn áp ác linh trong Long mộ. Hừ... bọn nó cũng có chút thông minh!”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp oán hận trào phúng.

“Hai mươi một năm trước, Ma tộc chúng ta mua chuộc được một con cự long, đánh cắp Ma Châu ra. Nhưng mà trong lúc nó trộm Ma Châu lại bị trưởng lão bạch ngân long của Long tộc phát giác, một đường truy tìm đến đây. Nó gửi tin tới, bảo chúng ta tới tiếp ứng. Chính là sau đó, không biết trên đường đã xảy ra chuyện gì, lúc chúng ta tìm thấy cự long kia thì chỉ còn thi thể nó. Mà trưởng lão bạch ngân long cùng Ma Châu lại biến mất một cách thần bí.”

Nghe tới đây, Thanh Việt đại khái đã có thể khẳng định viên Phệ Hồn Ma Châu mất tích chính là hạt châu phụ hoàng đã nuốt trong rừng rậm ma thú.

Nhưng mà, vẫn còn rất nhiều điểm vẫn không hiểu được.

Tì như, trưởng lão bạch ngân long cường hãn như vậy vì sao lại chết trong rừng rậm ma thú.

Còn có, Ma Châu kia rõ ràng có năng lực cắn nuốt linh hồn, phụ hoàng lúc đó vì sao lại không gặp nguy hiểm, ngược lại còn cảm nhận được sức mạnh cùng sinh lực được phục hồi, mà cũng vì thế phụ hoàng bé mới nuốt viên Ma Châu kia.

Nhưng mà, vì cái gì sau khi phụ hoàng nuốt Ma Châu, linh hồn không chỉ không bị cắn nuốt, ngược lại còn có khả năng thôn phệ linh hồn.

“Điện hạ, lai lịch Ma Châu ta đã kể rõ rồi, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết manh mối của ngươi.”

“Có thể, bất quá, có thể trả lời một nghi vấn của ta được không?” Thanh Việt nhìn Lai Ân • Đường Cổ Lạp, mở miệng.

“Điện hạ xin cứ hỏi.” Lai Ân • Đường Cổ Lạp cũng không để ý trả lời thêm một, hai vấn đề.

“Nếu, có người nuốt viên Ma Châu kia vào thì sẽ thế nào?”

“Ha ha..... điện hạ thực thích đùa, ai lại ngốc tới mức nuốt Phệ Hồn Ma Châu?”

Nghe Thanh Việt hỏi vấn đề này, Lai Ân • Đường Cổ Lạp cứ như nghe thấy chuyện buồn cười nhất.

Thanh Việt nhìn xuống, bất mãn cùng lo lắng trong ánh mắt tiêu biến.

“Ta nói là nếu.”

“Nếu? Vậy thì hán phải—— tất tử vô nghi [chết là không thể nghi ngờ].”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp nhẹ nhàng nói ra 4 chữ, nhưng Thanh Việt nghe thấy lại chấn động đến phát run.

“Vì cái gì?”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp có chút nghi hoặc, vì sao Thanh Việt lại chấp nhất với vấn đề này tới vậy.

“Bởi vì, Ma Châu có năng lực phệ hồn rất cường đại, người bình người chỉ cần tới gần đã bị hút linh hồn, huống chi là nuốt vào. Cho dù có kì tích xảy ra, linh hồn không bị cắn nuốt, nhưng mà trong viên Ma Châu kia còn một đạo phong ấn, đó là phong ấn Thần vương dùng sinh mệnh hạ xuống. Trong phong ấn là sức mạnh cường đại của Ma thần bệ hạ. Không ai biết bao giờ phong ấn sẽ mở ra, nếu phong ấn mở, nguồn ma lực cường đại kia ngay cả ta có huyết thống của dòng dõi vua chúa cũng không thể thừa nhận, huống chi là nhân loại bình thường.”

“Ý của ngươi là, viên Ma Châu kia còn một đạo phong ấn?” Trái tim Thanh Việt vì lo lắng mà nảy lên kịch liệt.

Khó trách bé luôn có cảm giác phụ hoàng có sức mạnh cường đại, nhưng năng lực vận dụng lại không nhiều, như vậy, đây chính là nguyên nhân đi.

“Đúng vậy, điện hạ, vì thế nếu có người nuốt Ma Châu thì chết là không thể nghi ngờ.” Lai Ân • Đường Cổ Lạp trả lời khẳng định. “Vấn đề cũng trả lời rồi, điện hạ có thể nói cho ta biết manh mối về Ma Châu không?”

“Hai mươi một năm trước, có người phát hiện thi thể một con bạch ngân long sâu trong rừng rậm ma thú.” Thanh Việt có chút không yên lòng trả lời.

“Trong rừng rậm ma thú? Chính là khu rừng đó quá lớn, lại vô cùng nguy hiểm, chúng ta cũng từng phái người tới nhưng không phát hiện gì.”

“Dọc theo sông Ma Đạt Lạp, đi tới lãnh thổ Đông Chích, từ đó tiến vào rừng rậm ma thú, cứ đi tới là được.”

“Thật sao?”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp có chút hưng phấn hỏi, nhưng mà đột nhiên nghĩ tới gì đó, trở nên nghiêm túc.

“Điện hạ, theo lời ngươi nói người kia có tìm thấy Ma Châu của chúng ta không?”

“Ha ha..... người nọ cũng không ngốc, nếu cầm một hạt châu quan trọng như vậy sẽ tùy tiện nói cho người khác sao?” Thanh Việt phì cười vặn vẹo.

“Người nọ chỉ nói trong rừng rậm ma thú, thấy thi thể một con bạch ngân long. lúc ấy y bị trọng thương, lại thấy một con bạch ngân long chết đi, cảm thấy nơi đó vô cùng nguy hiểm, lập tức ly khai.”

“Là vậy sao.” Lai Ân • Đường Cổ Lạp nửa tin nửa ngờ.

“Chính là như vậy. Các ngươi đi tìm đi, thi thể bạch ngân long vẫn còn long uy, đám ma thú trong rừng cũng không dám tới gần, hãn vẫn còn ở đó.”

Thanh Việt mặt không đỏ, khí không suyền [rối loạn] trả lời khẳng định.

.....

Trao đổi khoảng một giờ, Thanh Việt mới rời khỏi gian phòng ngủ.

Suy nghĩ một chút, lại nói thêm với Lai Ân • Đường Cổ Lạp: “Cho dù không tìm được Ma Châu, ta hi vọng các người có thể mang thi cốt bạch ngân long về, khi đó ta còn có biện pháp thông qua thi cốt, tìm linh hồn nó.”

Nói xong, cũng không cho Lai Ân • Đường Cổ Lạp có thời gian kinh ngạc, Thanh Việt lập tức vận dụng không gian ma pháp di động, hiện tại khoảng cách lớn nhất bé có thể vận dụng là khoảng 100m, sau hai lần, Thanh Việt liền biến mất trong tầm mắt Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

Tốc độ như vậy, muốn theo dõi bé tuyệt đối chỉ có thất bại.

“Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài, xem ra kế hoạch của ta phải sửa lại mới được.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp nhìn bóng dáng nhanh chóng biến mất của Thanh Việt, thì thào.

“Đức Ân, lập tức triệu tập nhân thủ, ta muốn đi rừng rậm ma thú một chuyến, hơn nữa, phải thêm người lập tức điều tra tin tức về Hoàng Phủ Thanh Việt, ta cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.”

“Dạ, chủ tử.”

Thanh Việt di động một chốc, cảm giác không có khả năng bị theo dõi mới chậm rãi ngừng lại, khụ ra số huyết cốt nén trong cơ thể.

Vẫn là bị thương, đòn công kích lúc nãy chẳng qua là Lai Ân • Đường Cổ Lạp đang thử, Thanh Việt đương nhiên sẽ không ngốc tới mức lộ ra toàn bộ thực lực.

Nhưng mà vừa nãy một kích kia, Thanh Việt đã sử dụng toàn lực pháp thuật hệ ám của mình.

Đồng dạng sử dụng pháp thuật hệ ám, Lai Ân • Đường Cổ Lạp vì không sử dụng hết toàn lực cũng làm Thanh Việt bị thương.

Bất quá, Thanh Việt hiện tại cũng không rảnh mà quan tâm chuyện này, đầu óc chỉ nghĩ tới chuyện Lai Ân • Đường Cổ Lạp nói khi nãy.

Hi vọng Lai Ân • Đường Cổ Lạp có thể mang thi cốt bạch ngân long kia về, thông qua chiêu hồn thuật có lẽ có thể gọi linh hồn con bạch ngân long kia về, có thể hỏi nó xem Ma Châu kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới trên người phụ hoàng lại cất giấu một bí mật lớn lại nguy hiểm tới vậy, trong lòng Thanh Việt xuất hiện sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Thanh Việt ngẩng đầu, nhìn nhìn sắc trời, sau đó tiếp tục sử dụng pháp thuật không gian, nhanh chóng di động về hướng hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thoại Đề

Học viện ma vũ Đế Đô của Nam Việt.

Học viện này thành lập phần lớn do quý tộc tài trợ, vì thế học trò quý tộc được hưởng đặc quyền là chuyện không thể tránh.

Tỉ như, nhà ăn học viện.

Lầu một là nhà ăn bình thường nhất, chỉ cần là học trò của học viện đều có thể tiến vào.

Lầu hai, cũng là nơi học trò có thể tiến vào, chẳng qua so với lầu một, thu phí cao hơn một chút.

Mà nhà ăn lầu ba, nơi này không phải học trò bình thường hay quý tộc bình thường có thể tiến vào, ít nhất cũng phải là người tựa kẻ của các đại gia tộc quyền thế.

Nơi này trừ bỏ có thể nhấm nháp thức ăn tinh mỹ không hề thua kém nhất phẩm lầu, còn là nơi cung cấp rất nhiều thiết bị giải trí, nghỉ ngơi. Kì thật nói trắng ra nơi này là nơi để các quý tộc cao cấp tương lai của Nam Việt để quốc bồi dưỡng tình cảm, mượn sức nhau.

Hiện tại trong nhả phòng lớn nhất trên lầu ba, có vài vị xấp xỉ nhau vừa sinh ra đã là thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng.

“Đến, chúng ta phải cạn chén để chúc mừng tam đệ cùng Phi Lí Đặc, rốt cuộc cũng có thể cùng học trong học viện.”

Người nói chuyện là Thất công chúa của Nam Việt đế quốc—— Hoàng Phủ Hàm Vi, nàng có mái tóc xoắn thật dài màu thủy lan, ánh mắt lung linh màu thủy lan làm người ta cảm thấy khí chất nàng vô cùng cao quý.

Nam Việt hoàng đế hiện tại —— Hoàng Phủ Ngạo, tổng cộng có năm vị hoàng tử, mười một vị công chúa.

Hoàng Phủ Hàm Vi có thể nói là người xuất sắc trong số các công chúa, bất luận là nhan sắc, hay năng lực.

Vừa mới tròn 14 tuổi, Hoàng Phủ Hàm Vi đã được gọi là—— viên minh châu của Nam Việt. Hiện tại nàng đã được 17, các học trò thế gia, cùng vương tộc trong vương quốc đều tranh nhau theo đuổi.

“Ha hả..... Thất công chúa, theo ta thấy, chúng ta phải đặc biệt chúc mừng Phi Lí Đặc mới đúng.”

Người đề nghị là A Nhĩ Y • Lai Đặc—— cháu của đệ nhất mưu sĩ của đế quốc, Tây Ca • Lai Đặc, cũng là người kế thừa gia tộc Lai Đặc.

“Chuyện gì? Chuyện gì nha?” A Nhĩ Y nói không đầu không đuôi làm Hoàng Phủ Hàm Vi có chút khó hiểu.

“A, ta biết.” Nam Việt Tam hoàng tử—— Hoàng Phủ Trác Diệu, cố ý dùng ánh mắt trêu tức nhìn Phi Lí Đặc.

“Mọi người quên chúc mừng Phi Lí Đặc • Đề Đề Tư—— đứa con cả của Đại Tướng quân Khai Tề • Đề Đề Tư của đế quốc chúng ta, trở thành quan cận vệ của Ngũ điện hạ được sung ái nhất Nam Việt đế quốc, tiền đồ vô lượng a!”

“Ác ~~~ đúng rồi, chúng ta sao có thể quên mất chuyện này!”

Hoàng Phủ Hàm Vi cũng tán thành Hoàng Phủ Trác Diệu.

“Ai! Các ngươi bớt trêu đùa ta đi!” Phi Lí Đặc nhìn ba người kia, bắt đầu dĩ thờ dài.

“Sao lại đùa? Ngươi xem, ngươi cùng Tam điện hạ mới học từ chỗ Ân Chi Kiếm Thánh trở về đã lập tức được bệ hạ lựa chọn làm quan cận vệ cho Ngũ điện hạ quyền thế bậc nhất Đế Đô, ta hâm mộ tới mức sắp thành ghen tị rồi a.” A Nhĩ Y vừa phẩm rượu, vừa nói đùa.

“Đúng vậy, đúng vậy, ngươi nghe giọng điệu A Nhĩ Y nói chuyện cũng có mùi chua kìa, chúng ta thực hâm mộ a.” Hoàng Phủ Hàm Vi cũng tiếp tay trêu đùa Phi Lí Đặc.

“Ai ~~~” Phi Lí Đặc nặng nề thờ dài.

“Hâm mộ? Có gì tốt mà hâm mộ! Ai hâm mộ thì tới mà đảm nhiệm đi a.”

“Nha, sao vậy, ngươi được tiện nghi mà còn than vãn cái gì.” A Nhĩ Y không chịu buông tha tiếp tục nói.

“Đúng vậy a, chẳng lẽ Ngũ đệ chúng ta khi dễ ngươi?” Hoàng Phủ Hàm Vi tò mò hỏi. “Khi dễ thì không có, bắt quá ta xác định không có gì hay để hâm mộ, ta tới giờ cũng chỉ gặp qua Ngũ điện hạ một lần, chính là lần bệ hạ triệu kiến. Ta có thể nói là quan cận vệ mặt mặt nhất, các ngươi cư nhiên còn hâm mộ?” Phi Lí Đặc tức giận nhìn mọi người.

“A? Ha hả..... nguyên lai đại công tử bậc nhất đế đô chúng ta cư nhiên cũng có lúc bị xem thường a..... ha hả.....” Hoàng Phủ Hàm Vi thấy người gặp họa liền bật cười sung sướng.

“Được rồi hoàng tử, đùa đủ rồi, để Phi Lí Đặc nói một chút về Ngũ đệ được phụ hoàng sung ái nhất đi.” Hoàng Phủ Trác Diệu cản mọi người tiếp tục trêu đùa, hướng Phi Lí Đặc nói ra vấn đề mình muốn biết.

Đối với gia đình bình thường nếu bảo người ngoài kể về đệ đệ mình nhất định sẽ bị xem là kẻ điên, nhưng nếu sinh ra trong hoàng thất thâm tình mỏng manh, hỏi vấn đề như vậy mọi người cũng không thấy kinh ngạc.

“Ngũ điện hạ à.....” Phi Lí Đặc suy nghĩ một chút, biểu tình trên mặt bắt đầu biến hóa không ngừng.

“Nếu nói về diện mạo thì khỏi phải bàn cãi, dùng ngôn từ không thể hình dung được, nói thật a.....” Phi Lí Đặc liếc mắt đánh giá Hoàng Phủ Hàm Vi một chút mới tiếp tục mở miệng: “Nói thật, ngay cả Thất công chúa, người được xưng là viên minh châu của Nam Việt, nếu gặp Ngũ điện hạ nhất định cũng phải dăng danh hiệu này cho hắn.”

“Thật sao?”

“Ngươi không nói đùa đi?”

Nghe Phi Lí Đặc nói vậy, mọi người đều tỏ ra nghi ngờ, đặc biệt là Hoàng Phủ Hàm Vi, người được xem là mỹ mạo nhất trong số nữ hài tử, ai lại nguyện ý nghe người ta nói có người còn xinh đẹp hơn mình.

“Thật, tuyệt đối là thật!” Phi Lí Đặc khẳng định gật đầu. “Về phần mặt khác, ta không biết, dù sao ta cũng chỉ mới gặp Ngũ điện hạ một lần mà thôi. Bắt quá, có một điểm ta thực khẳng định, nếu các ngươi gây rối mà mang theo Ngũ điện hạ, ta dám đảm bảo bệ hạ biết chuyện tuyệt đối sẽ không phát giận.”

Các người không biết đâu, ngày đó có hai cung phi bị Ngũ điện hạ rượt đánh khắp cả hoàng cung, đánh đến mặt mũi bầm dập, bệ hạ thấy mà một câu nặng lời cũng không nói, ngược lại phạt nặng hai cung phi kia. Theo ta thấy a, những tin tức bên ngoài lưu truyền hơn phân nửa là sự thật, mà đầu sỏ gây chuyện hẳn là bệ hạ, là kết quả bệ hạ nuông chiều quá mức mà ra.”

“Phụ hoàng thật sự vậy sao.” Hoàng Phủ Trác Diệu không nói hết câu, ngửa đầu uống hết ly rượu.

Ghen tị, hận ghen tị, Hoàng Phủ Trác Diệu có thể cảm giác rõ ràng tình tự ghen tị đang quay cuồng trong lòng mình. Ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Hàm Vi bên cạnh, hẳn có thể thấy tình tự tương tự mình trong mắt nàng.

Trong số bọn họ, ai có thể không ghen tị chứ?

Phụ hoàng trong kí ức, vĩnh viễn luôn cao cao tại thượng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, hết như thiên chi kiêu nguyệt, mọi người chỉ có thể ngược đầu ngắm nhìn.

Cho dù bọn hắn là nhi tử của y cũng không thể làm y chú ý, chưa bao giờ lưu lại chút ấn kí trong lòng y.

Chính là hài tử kia.

“Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa, lát nữa ta phải vào cung, các người cũng đi cùng đi.” Phi Lí Đặc chuyển đề tài.

Hắn cùng Hoàng Phủ Trác Diệu từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, đương nhiên rất hiểu Hoàng Phủ Trác Diệu, Phi Lí Đặc biết rõ, Hoàng Phủ Trác Diệu vì có được sự coi trọng, tán thưởng của phụ hoàng mà cố gắng biết bao nhiêu.

“Tiến cung?” A Nhĩ Y cũng nhìn ra manh mối, lập tức hưởng ứng Phi Lí Đặc mà chuyển đề tài.

“Phải a, người ta hiện tại tốt xấu gì cũng là chủ tử của ta, chủ tử không gặp, ta chỉ đành phải tới diện kiến chủ tử a.” Phi Lí Đặc có chút bất mãn nói.

Kì thực, với tính cách từ nhỏ đã được phụng trong lòng bàn tay như Phi Lí Đặc, sẽ không chủ động lấy lòng người khác. Nhưng đây là mệnh lệnh của phụ thân, hắn có không muốn cỡ nào cũng phải nghe theo.

“Nếu vậy, chúng ta cùng đi đi, ta cũng lâu rồi không vấn an phụ hoàng.”

“Đúng rồi, cùng đi đi.”

Hoàng Phủ Trác Diệu cùng Hoàng Phủ Hàm Vi dù sao cũng xuất thân hoàng tộc, rất nhanh liền điều chỉnh tính tự của mình, phụ họa đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bên Nhau

Trong thư phòng Nam Việt hoàng đế.

Thanh Việt cuộn mình nằm trên một góc nhuyễn tháp Hoàng Phủ Ngao đang ngồi, ngủ ngon lành.

Hoàng Phủ Ngao phê duyệt công văn một chốc, có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Thanh Việt.

“Việt nhi!” Hoàng Phủ Ngao buông công văn trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt.

“Ân ~~~” Thanh Việt đang mơ ngủ bị gọi tỉnh, có chút bất mãn cọ cọ nhuyễn tháp, chậm rãi mở mắt.

“Việt nhi mấy ngày nay đều cùng phụ hoàng xử lý công văn, không chán sao?”

“Ân?” Thanh Việt vẫn còn chút mơ hồ lắc đầu.

“Ai ~~~” Thấy bộ dáng của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao bất đắc dĩ thở dài.

Nhi tử bảo bối của y đã vài ngày không tới học viện, mấy ngày nay, trừ bỏ lúc y vào triều sớm, cơ hồ cả ngày đều bám dính bên người y.

“Cả ngày đều ở đây, sao lại không chán. Việt nhi có muốn đi săn thú không? Mấy ngày này rất thích hợp đi săn.”

Hoàng Phủ Ngao nghiêng người, để Thanh Việt dựa vào lòng mình, nhẹ vỗ lưng bé.

“Như vậy đi, phụ hoàng bảo người chuẩn bị, ngày mốt mang Việt nhi tới tròng sẵn thú được không?”

“Ân, hảo!”

Đối với đề nghị của Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt thực tán thành, mấy ngày nay không có việc gì làm, bé cũng thực buồn chán.

Từ ngày đó, Thanh Việt biết lại lịch viên Ma Châu trong cơ thể phụ hoàng, cùng sự nguy hiểm của nó, bé vô cùng lo lắng.

Vì thế mấy ngày nay, Thanh Việt vẫn luôn theo bên cạnh phụ hoàng, chỉ có như vậy, bé mới cảm thấy an tâm.

“Tốt lắm, phụ hoàng còn phải xem công văn một chốc nữa, Việt nhi đi chơi đi, không thì.”

“Không đi!” Hoàng Phủ Ngạo còn chưa nói hết, Thanh Việt đã lên tiếng cự tuyệt.

“Việt nhi?” Hoàng Phủ Ngạo nghi hoặc nâng đầu bé, quan sát thần thái biến hóa của Thanh Việt.

“Nói cho phụ hoàng, rốt cuộc là sao vậy, mấy ngày nay sao Việt nhi cứ theo sát bên người phụ hoàng?”

“Không có gì, chỉ là muốn đi theo.” Thanh Việt hơi cụp mí mắt, trả lời cho có lệ.

“Thật là không có gì?” Thấy bộ dáng Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo hiển nhiên không tin câu trả lời của bé.

“Không có gì chính là không có gì!” Thanh Việt có chút nóng nảy, bé không muốn gạt phụ hoàng, nhưng mà chuyện về Ma Châu còn rất nhiều điểm chưa rõ, bé không muốn để phụ hoàng phiền lòng.

“Phụ hoàng nói sẽ cùng Việt nhi bên nhau mãi mãi! Bây giờ phụ hoàng không muốn nữa sao?”

Nghe Thanh Việt hỏi vậy, Hoàng Phủ Ngạo cúi đầu nhìn gương mặt bé con trong lòng, ánh mắt dần dần sâu thẳm, nâng gương mặt nhỏ nhắn của bé, đặt xuống một nụ hôn tình tứ nhưng vô cùng ngọt ngào.

“Muốn a.... sao lại không muốn. phụ hoàng nằm mơ cũng muốn.” Lời nói tràn ngập hi vọng vang lên trên đôi môi đang gần bó với Thanh Việt.

Hoàng Phủ Ngạo một tay đỡ sau đầu Thanh Việt, tay kia thì ôm chặt bé vào lòng, vốn chỉ là một nụ hôn nhưng vì Thanh Việt đáp lại đã bắt đầu có chút mất khống chế.

“Phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngạo cởi bỏ y khẩu [cúc áo hồi xưa] Thanh Việt, lúc nhanh lúc chậm vuốt ve cơ thể bé, làm Thanh Việt run rẩy một trận. “Phụ hoàng. giống như lần trước. phụ hoàng.”

“Lần trước?”

Hoàng Phủ Ngạo sừng sốt, lập tức hiểu rõ.

Xoay người đặt Thanh Việt lên nệm thấp, bàn tay trượt theo cơ thể bé tiến tới giữa hai chân, như dự đoán của Hoàng Phủ Ngạo, phản thân phản nộn nơi đó chậm rãi bắt đầu phản ứng.

“.....giống lần trước. phụ hoàng.” Thanh Việt có chút nôn nóng lập lại, cơ thể cũng khó nhịn mà vận vẹo.

“Vật nhỏ vô dụng, phụ hoàng chỉ hôn một chút đã như vậy?” Hoàng Phủ Ngạo cắn nhẹ vành tai Thanh Việt, cười nói.

Theo sự vuốt ve của Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt đã không thể khống chế tình tự của mình, cơ thể giống như lần trước, trở nên nóng bừng, tình tự xa lạ làm bé có chút khản trương.

“Không có việc gì.” Hoàng Phủ Ngạo hôn lên môi Thanh Việt, trấn an bé.

“Ân ~~~” Thanh Việt động tình thờ dốc.

“Việt nhi, thực sự không cần những người khác tới thị hầu sao?”

“Không cần, không cần.” Thanh Việt mang theo tiếng thờ dốc lắc đầu, sợi tóc bạch kim đang đưa theo cử động của bé, tán loạn xòa tung như một đóa hoa đang nở rộ.

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo giống như thở dài lại giống như thở phào, thấp giọng gọi tên Thanh Việt. Cởi quần áo chỉnh mình, Hoàng Phủ Ngạo áp cơ thể mình cùng Thanh Việt dán vào nhau thật gần gũi.

Hai người dựa vào nhau, thấp đầu đưa trong nụ hôn.

Hai tay Thanh Việt ôm cổ Hoàng Phủ Ngạo, Hoàng Phủ Ngạo nắm phân thân hai người trong tay, nhẹ nhàng không ngừng xoa nắn, cơ thể cũng luật động thực kịch liệt.

.....

Hồi lâu, hai người mới tách ra.

“Việt nhi, không sao chứ?” Hoàng Phủ Ngạo hôn nhẹ lên đôi mắt vẫn còn chút mê loạn của Thanh Việt.

“Ân, đầu có chút choáng.” Thanh Việt khẽ trả lời.

Vừa nãy nhiều lúc bé dường như quên cả hô hấp, Thanh Việt cảm thấy hiện tại cơ thể ngay cả khí lực muốn cử động cũng không có, đầu óc cứ mơ mơ màng màng.

“Ha ha.....” Hoàng Phủ Ngạo cười nhu nhu đầu Thanh Việt.

“Là phụ hoàng không tốt, cư nhiên đã quên mất Việt nhi còn nhỏ, vừa rồi hơi kịch liệt một chút, Việt nhi hảo hảo ngủ một giấc sẽ tốt.”

“Ân.” Thanh Việt gật gật đầu, nặng nề ngủ.

“Bệ hạ, Tam điện hạ, Thất công chúa cầu kiến, nói muốn vấn an bệ hạ, theo cùng còn có hai vị thiếu gia của gia tộc Đề Đề Từ cùng gia tộc Lai Đặc. Bệ hạ có.....”

“Bảo bọn họ chờ ở hoa viên đi.” Hoàng Phủ Ngạo vuốt ve sợi tóc mềm mại của Thanh Việt, suy nghĩ một chút rồi phản phó.

“Dạ, bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Pháp Trượng Thất Sắc

“Việt nhi, chuẩn bị tốt chưa, chúng ta tới tràng săn bắn.”

“Ân, tốt lắm.” Thanh Việt ăn mặc chỉnh tề đi tới bên người Hoàng Phủ Ngạo.

Bởi vì hôm nay muốn đi săn thú, Thanh Việt không để tóc mình xõa bên vai như bình thường mà dùng một dây cột tóc bằng ngọc lục bảo cột mái tóc bạch kim của mình lên gọn gàng, hơn nữa còn mặc một thân kỳ sảo trang, nhìn qua rất có tinh thần.

“Việt nhi thật xinh đẹp.” Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt tới ngồi bên cạnh mình.

“Phụ hoàng có một kiện lễ vật cho Việt nhi. Tập Ân, mau đưa tới.”

Nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Phủ Ngạo, gương mặt mập mạp của Tập Ân run rẩy một trận, cơ thịt đau đớn tới cực điểm, không biết là đang nén giận vì Hoàng Phủ Ngạo phung phí, hay sợ Thanh Việt phá hỏng vật quý báu này.

“Còn không mau đi.”

Nhìn bộ dáng Tập Ân, Hoàng Phủ Ngạo không biết nên mắng hay nên cười, cũng không phải lấy đồ của hắn, thống khổ làm gì a.

“Dạ, bệ hạ.” Tập Ân bất đắc dĩ lết ra ngoài.

Không bao lâu sau, chỉ thấy Tập Ân thực cẩn thận nâng một cái khay trở vào.

Hoàng Phủ Ngạo lấy ma pháp trượng được mài từ từ tinh khắc ngọc trên khay, đưa tới tay Thanh Việt.

“Việt nhi thử xem, có thích không?”

Thanh Việt nhìn ma pháp trượng đang tỏa ra quang mang màu tím nhàn nhạt trong tay.

Ma pháp trượng này đại khái dài khoảng một thước, thân trượng thanh mảnh phát ra lưu quang, đỉnh pháp trượng có hình dáng như long triều, chẳng qua

so với cự long có ngũ trảo, thì dư ra hai trảo, hình thức là thất trảo.

Điểm đặc biệt của ma pháp trượng này là phần đỉnh, cự nhiên không hề khảm tinh hạch mẽ hoặc hay bảo thạch pháp thuật, thất trảo chỉ điều khắc ma pháp trận rất phức tạp.

Ma pháp trận không gian!

Đối với pháp thuật không gian vô cùng quen thuộc, Thanh Việt liếc mắt một cái đã nhận ra.

“Phụ hoàng, nơi này có khắc trận pháp không gian trừ vật, trong đó chứa gì a?”

“Thật thông minh!” Hoàng Phủ Ngao kiêu ngạo tán thưởng.

“Việt nhi chuyển một ít pháp thuật vào ma pháp trượng sẽ biết.”

Thanh Việt làm theo, truyền một chút pháp thuật hệ thủy vào pháp trượng.

Cơ hồ là trong chớp mắt, long trảo trông rỗng trên đỉnh ma pháp trượng đột nhiên xuất hiện một viên ma hạch màu lam tản mát ra hơi thở mãnh liệt của nguyên tố thủy, theo sự xuất hiện của ma hạch mà long trảo quàu chặt lại, cố định ma hạch trên đỉnh pháp trượng.

Khóe miệng Thanh Việt nhếch lên, cẩn thận quan sát ma pháp trượng trong tay mình, rõ ràng ma pháp trượng này làm bé rất yêu thích.

“Không thử các nguyên tố khác sao?” Thấy Thanh Việt thích, Hoàng Phủ Ngao cũng thực cao hứng.

Thanh Việt gật gù đầu, bắt đầu chuyển nguyên tố ma pháp hệ phong vào pháp trượng.

Giống như lúc này, trong lòng thất trảo rất nhanh xuất hiện một viên tinh hạch pháp thuật xanh nhạt tản mát hơi thở cường đại của nguyên tố phong.

Tiếp đó, Thanh Việt lại thử hỏa, quang, thổ..... các hệ pháp thuật theo thứ tự mà thay đổi, mỗi lần đưa vào một loại nguyên tố ma pháp, đỉnh pháp trượng sẽ xuất hiện tinh hạch pháp thuật tương ứng.

Thiết kế tinh diệu như thế, cùng với pháp thuật cường đại làm Thanh Việt yêu thích không buông tay.

Thanh Việt tràn ngập hứng thú vuốt ve ma pháp trượng, bộ dáng kia hệt như một đứa bé vừa phát hiện ra một món đồ chơi mới.

Dường như nghĩ ra chuyện rất thú vị, Thanh Việt vận dụng nguyên tố ma pháp cả 7 hệ, đồng thời đưa vào ma pháp trượng.

Tập Ân thấy ánh mắt Thanh Việt lóe lên tinh quái, trái tim vốn đã đập tới mức quá tải của hắn lại càng liều mạng mà nảy lên, mồ hôi không ngừng chảy xuống, khẩn trương nhìn chằm chằm Thanh Việt, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

‘Ông trời phù hộ a!!! Ngàn vạn lần, ngàn vạn lần đừng để tiểu diện hạ phá hủy ma pháp trượng này a, đây chính là thiết nhiều, thiết nhiều tiền a ~~~’

Theo 7 hệ nguyên tố ma pháp đồng thời truyền vào, ma pháp trượng trong tay Thanh Việt rung động kịch liệt một chút, tản mát ra quang mang mãnh liệt, sau đó, thất trảo chậm rãi mở ra, bảy viên tinh hạch thuộc các loại pháp thuật bất đồng, đồng thời xuất hiện trên đỉnh ma pháp trượng, mỗi một viên đều được long trảo cố định thật chặt.

Ánh sáng thất sắc lưu chuyển, thao thất trảo trên đỉnh ma pháp trượng bắt đầu lan rộng, ma pháp trượng hệt như một đóa hoa thất sắc nở rộ trong tay Thanh Việt, hơi thở pháp thuật mãnh liệt tràn ngập cả phòng, nguyên tố ma pháp trong không khí cũng bắt đầu dao động.

Thanh Việt không ngờ ma pháp trượng này cự nhiên có công năng như vậy, bé vui sướng cầm ma pháp trượng trong tay đối tới đối lui. Tập Ân nhìn mà run sợ.

“Tiểu diện hạ a, ngài cẩn thận một chút a, ma pháp trượng này được khảm đều là tinh hạch hệ cự long a, này là bảo vật mấy trăm năm của hoàng cung Nam Việt chúng ta a.”

Nói tới đây, Tập Ân thân là đại tổng quản hoàng cung, da thịt lại đau đớn một trận.

“Tiểu diện hạ, ngài ngàn vạn lần phải sử dụng cẩn thận a, tinh hạch pháp thuật cao cấp nhất trong hoàng cung, hiện tại có hơn phân nửa là trên tay ngài, còn có này là tử tinh ngọc a, đây chính là một khối tử tinh khảm ngọc a, ngài.....”

“Được rồi, người đừng dài dòng nữa, mau đi xem đoàn xe chuẩn bị tốt chưa.”

Hoàng Phủ Ngao không để ý tới ánh mắt ai oán của Tập Ân, trực tiếp đánh gãy lời nói thao thao bất tuyệt của hắn.

“Đạ, bệ hạ.” Tập Ân lại nhìn thoáng qua ma pháp trượng trong tay Thanh Việt, lưu luyến rồi đi.

“Việt nhi, ma pháp trượng này có thích hợp không?”

“Ân, thích hợp.” Thanh Việt khởi động ma pháp trường trong tay, lóe lên quang mang thất sắc, theo sự chỉ huy của bé, ánh sáng thất sắc bao quanh thành một vòng tròn quanh người Hoàng Phủ Ngạo và bé.

“Cám ơn phụ hoàng.” Thanh Việt kiểm mũi chân, song chường vòng qua cổ Hoàng Phủ Ngạo, áp sát vào môi y, mút nhẹ.

Hoàng Phủ Ngạo lập tức ôm lấy thất lưng Thanh Việt, để hai người càng áp sát nhau hơn, từng chút làm sâu nụ hôn này.

“Bệ hạ, đã chuẩn bị tốt cả, chỉ còn chờ bệ hạ.” Âm thanh Tập Ân có chút thờ dốt, từ ngoài tấm điện truyền vào.

“Hảo.” Hoàng Phủ Ngạo lên tiến, kéo Thanh Việt ra khỏi tấm điện, lúc bước qua người Tập Ân, Hoàng Phủ Ngạo đột nhiên mở miệng hỏi.

“Tập Ân, vừa rồi ở tấm điện, nhìn thấy gì?”

Vừa nghe thấy lời này Tập Ân liền kinh hoảng, nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Hoàng Phủ Ngạo, một khắc này, hắn lập tức quyết định, tuyệt đối không thể nói thật.

“Bẩm bệ hạ, Tập Ân không tiến vào tấm điện thì có thể thấy được gì ạ.” Tập Ân làm vẻ mặt vô tội trả lời.

“Ha ha.....” Thấy bộ dạng của hắn, Hoàng Phủ Ngạo nhìn không được bật cười.

“Tập Ân ngày càng thông minh.”

“Nhờ phúc của bệ hạ.” Tập Ân vẫn dùng bộ dáng vô tội trả lời.

Cảm giác Hoàng Phủ Ngạo không tính toán truy cứu, Tập Ân mới thở phào một hơi, không khỏi tự tán thưởng mình ‘hóa ra ta cũng có lúc cơ trí như vậy a!!!’.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Săn Bắn [1]

Tràng săn bắn hoàng gia ở Nam Việt đế quốc.

Cách hoàng thành Nam Việt khoảng hai mươi dặm, được tạo thành từ những đồi núi trùng điệp, trăm ngàn năm qua được Nam Việt đế quốc xây dựng tổ chức, nơi này nghiêm nhiên đã trở thành một khu rừng ma thú loại nhỏ nhân tạo.

Trong này, trừ bỏ không có ma thú cường đại, hung mãnh cực độ thì cơ hồ cái gì cũng có. Cho dù các đại quý tộc dùng cả đời đi săn cũng không dám đảm bảo mình biết hết tất cả chủng loại ma thú nơi này.

Hôm nay Hoàng Phủ Ngạo mang theo Thanh Việt tới nơi này săn bắn.

Rất nhiều đại quý tộc được Hoàng Phủ Ngạo mời tới, từ hôm qua đã tới đây, thậm chí ngày nhận được tin đã lập tức mang theo nhóm gia quyến mình coi trọng nhất chạy tới, trước lúc Hoàng Phủ Ngạo tới đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón.

Vừa rồi thị vệ đã chạy tới báo tin, Hoàng Phủ Ngạo đang trên đường tới đây. Tính thời gian, có lẽ cũng sắp tới.

Các đại quý tộc, theo sự dẫn dắt của tộc trưởng, mặc quần áo đẹp để quý giá, chỉnh tề, nghiêm túc cùng kính cẩn đứng sẵn hai hàng bên cửa vào tràng săn bắn, nghênh đón Hoàng Phủ Ngạo tới.

Các thiếu gia, tiểu thư đại quý tộc, vì vai vế nhỏ nên bị xếp phía sau đội ngũ nghênh đón, vị trí sau cùng nhất.

An bài như vậy làm các thiếu gia tiểu thư buồn chán, tốp 5 tốp 3 tụm lại, trò chuyện, khoe khoang hoặc thổi phồng nhau....

Tam hoàng tử—— Hoàng Phủ Trắc Diệu, Thất công chúa—— Hoàng Phủ Hàm Vi, cùng với hai người thừa kế của gia tộc Đề Đề Tư cùng Lai Đặc—— Phi Lí Đặc • Đề Đề Tư, A Nhĩ Y • Lai Đặc, bốn người tụ lại cùng nhau.

Ngày ấy, bốn người bọn họ tới Bàn Long điện, vốn định vấn an Hoàng Phủ Ngạo, lúc tới thì bắt gặp rất nhiều quý tộc tụ hội ở đấy, đại đa số mọi người đều muốn diện kiến Ngũ điện hạ trong lời đồn—— Hoàng Phủ Thanh Việt.

Kết quả, Hoàng Phủ Ngạo lấy cớ cơ thể Thanh Việt không tốt, làm bọn họ cũng không có cơ hội gặp Thanh Việt.

Đang lúc mọi người có chút thất vọng, Hoàng Phủ Ngạo lại đưa ra chủ ý bảo mọi người tham gia săn bắn. Đối mặt với lời mời của hoàng đế, mọi người

đều hưng phấn không thôi, từ hôm qua đã bắt đầu lăn xả chuẩn bị tốt mọi thứ.

Hoàng Phủ Trác Diệu chăm chăm nhìn Nhị ca đang chỉ huy đám tì nữ, thị tòng, bận tới tới mảy tới mẩy nhưng vẫn thường liếc về chỗ hắn, lộ ra nụ cười đắc ý—— Hoàng Phủ Vu Mạc.

Lần săn bắn này, phụ hoàng giao cho Nhị ca lớn hơn hắn 8 tháng chủ trì, Hoàng Phủ Trác Diệu vẫn còn tâm tính hiếu thắng của tuổi trẻ, ít nhiều cũng có chút khó chịu, bất mãn.

Dù sao, hắn cũng do hoàng hậu Nam Việt để quốc hạ sinh, nếu luận về thân phận, hắn so với tất cả hoàng tử phải tôn quý hơn, nhưng lại luôn bị mẫu tử Hoàng Phủ Trác Diệu áp lên đầu.

“Ai, nếu Na Đạt cùng Na Tuyết cũng trở về đế đô thì tốt rồi.”

A Nhĩ Y • Lai Đặc hiển nhiên hiểu tâm tình của Hoàng Phủ Trác Diệu, tính toán tìm đề tài để dời lực chú ý của mọi người.

“Phốc ~~~ ha ha ~~~” Phi Lí Đặc • Đề Đề Tư cấp mặt mũi cho A Nhĩ Y • Lai Đặc mà dẫn đầu đáp lại chủ đề, bất quá, tiếng cười đột nhiên của hắn lại làm mọi người có chút khó hiểu.

“Chỉ là nhắc tới Na Đạt cùng Na Tuyết thôi, sao ngươi lại vui như vậy?” Hoàng Phủ Hàm Vi chớp chớp đôi mắt màu thủy lan, tò mò hỏi.

“Ha ha ~~~ các ngươi nhất định không biết, chuyện này ta cũng mới nghe không lâu.” Phi Lí Đặc ra vẻ thần bí nhích tới gần mọi người, nói tiếp.

“Vốn, số người được bề hạ tuyển chọn làm quan cận vệ cho Ngũ điện hạ còn một người nữa. Người kia, là biểu ca thân ái của ta—— Na Đạt • Ái Đức Hoa! Biết vì sao cuối cùng lại chọn ta không?”

Thấy mọi người lắc đầu, Phi Lí Đặc làm bộ đáng tức tới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đó là vì biểu ca thân ái của ta kiên quyết phản đối, nhiệm vụ này mới tới phiên ta à!”

Nói tới đây, Phi Lí Đặc lại vừa tức vừa buồn cười.

“Chuyện này a, ta nghe ngoại công vô ý nhắc tới mới biết được, ha ha ~~~ thực sự là cười chết ta!”

“Được rồi, đừng cười nữa, mau nói đi! Chúng ta đang chờ nghe này.” Hoàng Phủ Hàm Vi thúc giục, tính cách tò mò, cho dù là công chúa điện hạ cao quý cũng không tránh được.

“Ha ha ~~~theo lời ngoại công, biểu ca ta trước đây, lần đầu tiên vào cung đã gặp được Ngũ điện hạ. Các ngươi biết câu đầu tiên Ngũ điện hạ nói với biểu ca ta là gì không?”

“Đừng thừa nước đục thả câu, nói mau!” Hoàng Phủ Hàm Vi vội vàng hỏi.

“Ngũ điện hạ nói ‘đem quần áo cởi ra’ ha ha ~~~”

“A?”

“Ha ha ~~~”

Mọi người vừa nghe Phi Lí Đặc nói xong, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó đều cười ha ha.

“Từ đó về sau, chỉ cần biểu ca nghe thấy mấy chữ ‘Ngũ điện hạ’ hay ‘cởi quần áo’ sẽ khản trương, đỏ bừng mặt, càng miễn bàn tới chuyện để biểu ca gặp Ngũ điện hạ.”

“Thật thú vị a, ha ha..... trước kia sao không nghe Na Đạt nhắc tới chuyện thú vị này a..... ha ha.....”

“Còn nữa, Ngũ đệ chúng ta bảo Na Đạt cởi quần áo làm gì a?”

“Sao ta biết, các ngươi đi hỏi người trong cuộc ấy, Ngũ điện hạ hoặc biểu ca ta mới biết thôi.” Phi Lí Đặc không có chút ách náy nào khi vạch trần bí mật của biểu ca —— Na Đạt • Ái Đức Hoa.

Bất quá, cũng nhờ chuyện của Na Đạt mà tâm tình mọi người vui vẻ hơn rất nhiều, không khí cũng không còn áp lực, thoải mái hơn.

Lúc đám người đang trò chuyện, chung quanh bắt đầu sôi trào, tiếp đó liền lặng ngắt như tờ chăm chú nhìn lối vào tròng săn bắn, thực rõ ràng, diễn viên chính hôm nay—— Nam Việt đế quốc hoàng đế bề hạ cùng Ngũ điện hạ được sùng ái nhất đã tới.

Đám người đang trò chuyện cũng nhìn về phía lối vào tròng săn bắn.

Chỉ thấy hai thân con tuần mã cao lớn một hỏa hồng, một ưu hắc [ngâm tuyền] cùng đội hộ vệ bị bỏ xa khoảng hơn 300m phía sau, trong tiếng kinh hô của mọi người, hai tuần mã một trước một sau phóng qua hàng rào cao hơn hai thước của tròng săn.

Trên tuần mã hòa hồng đi trước, tất cả mọi người đều nhận ra, đó là tọa kỵ của hoàng đế bệ hạ bọn họ, long mã trong đàn——Hỏa Hồn.

Người cưỡi trên Hỏa Hồn, toàn thân cao thấp tản mát ra khí phách oai hùng, quân lâm thiên hạ, không cần nghĩ cũng biết, người này là hoàng đế bệ hạ Nam Việt—— Hoàng Phủ Ngạo.

Đứa bé cưỡi trên tuần mã ưu hắc, tuy đại đa số mọi người đều chưa gặp qua nhưng vẫn có thể đoán được.

Đôi đồng tử thất sắc lưu li dường như hấp thu tất cả ánh sáng trong thiên địa, mái tóc bạch kim óng ả tung bay trong gió, dung mạo tuyệt sắc mà tinh linh nổi tiếng mỹ mạo cũng không sánh bằng.

Người mỹ lệ độc nhất vô nhị như vậy chỉ có một vị hoàng tử mà đại đa số mọi người đều nghe nói nhưng chưa từng thấy mặt, Nam Việt Ngũ điện hạ.

Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt, hai người cưỡi trên tuần mã cao lớn, đứng sừng sững vai nhau. Trong nhất thời, mọi người đều nhìn tới ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Săn Bắn [2]

“Nhi thần cung nghênh phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Vu Mạc dẫn đầu bước ra khỏi hàng, quỳ một gối trước Hỏa Hồn, hành lễ với Hoàng Phủ Ngạo, mọi người cũng làm theo, quỳ gối hai bên cửa vào tròng săn bắn.

“Tốt lắm, đều đứng lên đi, ở trong này mọi người không cần đa lễ.”

Hoàng Phủ Ngạo phát tay, trực tiếp nhảy xuống ngựa, xoay người muốn đỡ Thanh Việt còn ngồi trên lưng tuần mã cao lớn xuống thì thấy bé học theo bộ dáng của y, lưu loát nhảy xuống.

“Tạ ơn phụ hoàng.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Mọi người theo Hoàng Phủ Vu Mạc đứng lên.

“Phụ hoàng đi đường mệt nhọc, hiện tại đã gần trưa, thỉnh phụ hoàng tới lều trại nghỉ ngơi một chút, dùng ngọc thiện.”

Hoàng Phủ Vu Mạc hướng Hoàng Phủ Ngạo đề nghị.

“Ân.” Hoàng Phủ Ngạo gật gật đầu, vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Vu Mạc. “Hai ngày nay đã vất vả.”

“Đây là vinh hạnh của nhi thần, tuyệt không vất vả, phụ hoàng, Ngũ đệ, thỉnh bên này.”

Hoàng Phủ Vu Mạc vội vàng dẫn đường cho Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt, ánh mắt còn liếc về phía Hoàng Phủ Trác Diệu đang đứng lẫn trong đám người, lộ ra nụ cười hưng phấn cùng đắc ý.

.....

Theo Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt rời đi, đám người lại bắt đầu âm ỉ.

“Thấy không? Có thấy không! Đó là Ngũ điện hạ a!”

“Cư nhiên so với lời đồn còn xinh đẹp hơn!”

“Đúng a, ta phải tìm phương pháp, nhất định phải gả cho Ngũ điện hạ!”

“Ta thấy người vầng đầu rồi, Ngũ điện hạ bao nhiêu tuổi a, bây giờ gả cho ngài, chờ hán lớn thêm chút nữa không biết người sẽ bị ném tới nơi nào. Hơn nữa, nếu thực sự người được gả cho Ngũ điện hạ, mỗi ngày soi gương người không thấy tự ti sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, theo ta thấy, vẫn là bệ hạ tốt nhất, nếu có thể gả cho bệ hạ, giảm 10 năm, 20 năm”

“Người mơ đi, bệ hạ làm sao coi trọng người?”

“Phải nha, ở bên cạnh bệ hạ đều là đại mỹ nhân, với tư sắc của ngươi, ta nghĩ, cho dù ngươi giảm cả mệnh của kiếp sau cũng tuyệt đối không có khả năng!”

.....

Bên kia các phu nhân, tiểu thư giương thương múa kiếm nghị luận, mấy người bên này cũng không nhàn rỗi.

“Phi Lí Đặc, đứa nhỏ vừa nãy là Ngũ điện hạ sao?” Về mặt A Nhĩ Y • Lai Đặc có chút cổ quái nhìn Phi Lí Đặc • Đề Đề Tư.

“Đúng vậy, sao ngươi lại.....” Dùng ánh mắt này nhìn ta?

Phi Lí Đặc còn chưa nói hết đã phát hiện, trừ bỏ A Nhĩ Y, hai người khác cũng dùng ánh mắt đồng dạng kì quái nhìn mình.

“Các ngươi sao vậy? Sao lại dùng ánh mắt kì quái như vậy nhìn ta?” Phi Lí Đặc bị nhìn tới mức sồn gai ốc. “Phi Lí Đặc a ~~~” A Nhĩ Y bộ dáng thực sâu xa, khoát một tay lên vai Phi Lí Đặc.

“Ngươi nói thật với chúng ta đi, có phải ngươi với Ngũ điện hạ có gì xích mích không? Không sao, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ giúp ngươi!”

“Xích mích gì a, ta thấy ngươi có bệnh thì có.” Phi Lí Đặc bị nói tới mức ừ ừ cạc cạc.

“Không có?”

“Tuyệt đối không có!”

“Thật sao?”

“Này, ngươi nói đủ chưa a!” Phi Lí Đặc bị hỏi tới phát hỏa.

“Được rồi, được rồi, không có thì thôi, vậy ngươi có thể nói cho chúng ta biết, vì cái gì ngươi lại hình dung Ngũ điện hạ kém tới vậy không?” A Nhĩ Y tò mò truy vấn.

“Ta nào có, ta chỉ ăn ngay nói thật a.”

“Ăn ngay nói thật?!!” Nghe thấy lời này, Hoàng Phủ Hàm Vi liền tức giận. “Hừ, ăn ngay nói thật? Sao ta cảm thấy Ngũ đệ tốt hơn nhiều so với hình dung của ngươi?”

Hoàng Phủ Hàm Vi tức giận nói, giọng điệu câu sau có chút chua chua: “Làm hại ta hôm nay muốn thử tài với Ngũ đệ, hiện tại xem ra.....” Bộ dáng Hoàng Phủ Hàm Vi hệt như một con khổng tước xinh đẹp kiêu ngạo đột nhiên gặp phải phượng hoàng, ừ ừ vì đã kích.

Thấy bộ dáng của nàng, mọi người rút cuộc cũng hiểu được nguyên nhân nàng đột nhiên phát hỏa.

“Đúng a, nếu đây là chiến trường, đối phương là địch nhân của chúng ta, chúng ta lại bị tin tình báo sai lầm của Phi Lí Đặc lừa bịp, ta thấy cho dù không chết cũng bị thiệt hại nặng nề.” A Nhĩ Y không có chút ý tứ nào muốn dẹp loạn, ngược lại còn đổ dầu vào lửa.

“Này, các ngươi đủ chưa, cho dù lúc ấy ta dùng ‘thiên thượng thiếu hữu, địa thượng vô song’ [trên trời hiếm có, trên mặt đất độc nhất vô nhị] để hình dung Ngũ điện hạ thì các ngươi tin sao? Với tính cách các ngươi, nhất định sẽ không tin, đúng không hả?” Phi Lí Đặc bị ức hiếp bắt đầu phản kích.

“Hơn nữa, thứ các ngươi nhìn thấy chỉ là bề ngoài thôi, đừng để nó mê hoặc, ta đảm bảo nói cho các ngươi, bản chất của hắn phi thường ác liệt. Thật sự! Đây là chính mắt ta nhìn thấy.”

“Thật vậy à?” Giọng nói A Nhĩ Y tràn ngập nghi hoặc.

“Tuyệt đối là thật.” Phi Lí Đặc trả lời khẳng định.

“Nhưng mà, bản công chúa vẫn có chút hoài nghi về lời nói của ngươi.” Hoàng Phủ Hàm Vi vẫn còn chút tức giận, lúc này thấy đứa nhỏ kia, thị giác bị bóp nghẹt cùng tâm hồn bị đã kích quá lớn.

.....

Mọi người tranh luận một lát, chỉ có Hoàng Phủ Trác Diệu vẫn duy trì trầm mặc, như đang suy tư gì đó.

Nhìn bộ dáng Hoàng Phủ Trác Diệu không nói lời nào, ba người kia căn bản cũng đoán được, chỉ sợ nguyên nhân chủ yếu là bộ dáng đặc ý lại kiêu khích của Hoàng Phủ Vu Mặc khi nãy.

Kì thực, còn một nguyên nhân khác là trực giác của Hoàng Phủ Trác Diệu. Hắn có thể cảm nhận được, Ngũ đệ kia rất đặc biệt, người có được khí chất như vậy, tuyệt đối không chỉ có bề ngoài.

Nhận thức này làm Hoàng Phủ Trác Diệu từ nhỏ đã nổi bật trong mọi người bị đã kích không nhỏ.

“Được rồi, đừng nghĩ nữa.” Phi Lí Đặc vỗ vỗ Hoàng Phủ Trác Diệu, khuyên giải.

A Nhĩ Y cũng vội vàng động viên: “Đừng a, nghĩ chuyện đó làm gì, chiều nay có tí thì săn bắn, chúng ta đánh nhiều ma thú một chút nhất định sẽ được bệ hạ khen ngợi a.”

“Mọi người nói đúng, Tam đệ, đi thôi, chúng ta bây giờ phải hảo hảo nghỉ ngơi, chiều nay mới có sức mà biểu hiện a!”

“Hào!” Hoàng Phủ Trác Diệu nhanh chóng khôi phục thần thái ngày thường, hăng hái đi theo mọi người về lều trại.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thảm Tử Của Quốc Vương

“Bệ hạ, Khải Tề Đại tướng quân cùng Tây Ca đại nhân đã trở lại, đang cầu kiến bên ngoài.”

Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt mới dùng xong yến thiện, Tập Ân liền tiến vào bẩm báo, trước đó vài ngày, Đại tướng quân—— Khải Tề • Đề Đề Tư, cùng đệ nhất mưu thần—— Tây Ca • Lai Đặc đi xử tới Cáp Đa Cách Lạp để quốc đã trở lại, đang chờ bên ngoài.

“Bảo bọn họ vào đi.”

“Dạ, bệ hạ.” Tập Ân vội vàng ra ngoài, dẫn hai người tiến vào.

Hai người vừa vào, chỉ thấy Hoàng Phủ Ngao phát tay ý bảo bọn họ không cần đa lễ, hai người cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống ghế.

“Mới vừa về đã vội vã muốn gặp trẫm, chẳng lẽ lần này đi tham dự lễ tang của Cáp Đa Cách Lạp vương cũng xảy ra đại sự?”

“Bẩm bệ hạ, chuyện này nếu nói đại sự cũng không đúng, chỉ là làm người ta cảm thấy quỷ dị.” Tây Ca dựa lưng vào ghế, có chút mỗi một đáp.

“Cáp Đa Cách Lạp vương quốc công bố trên công văn đối ngoại là Cáp Đa Cách Lạp vương tái phát bệnh cũ mà đột nhiên chết bất đắc kì tử. Nhưng lúc chúng ta tới Cáp Đa Cách Lạp, căn cứ theo báo cáo của nhóm trinh thám ẩn núp trong hoàng cung Cáp Đa Cách Lạp, Cáp Đa Cách Lạp chết rất kì quái, quả thực là không thể tưởng tượng, chỉ có thể dùng mao cốt tung nhiên [sơn gai ốc] để hình dung. Nghe nói, Cáp Đa Cách Lạp Thập Tam vương tử là người đầu tiên chạy tới hiện trường Cáp Đa Cách Lạp vương tử vong, đã choáng váng nôn mửa hơn thất tuần [7 lần 7 49 ngày], hơn nữa đã rất nhiều ngày không ăn uống được gì.”

“Tây Ca, nói trọng điểm.” Hoàng Phủ Ngao nhắc nhở.

“Trọng điểm?” Tây Ca có chút vô tội nhún vai: “Thần chỉ là người được nghe kể lại, bệ hạ muốn nghe trọng điểm thì bảo Khải Tề nói. Ha ha ~~~ Đại tướng quân của chúng ta vô cùng anh dũng trộm mở vương quan [quan tài] của Cáp Đa Cách Lạp vương, muốn biết rõ ràng, bệ hạ hỏi hấn a.” Tây Ca vui sướng khi thấy người gặp họa nói.

Khải Tề vừa nghe Tây Ca nhắc tới vương quan của Cáp Đa Cách Lạp vương, sắc mặt lập tức từ trắng chuyển qua xanh.

Nhìn bộ dạng của hấn, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể nôn mửa.

“Bẩm bệ hạ, thần mở vương quan Cáp Đa Cách Lạp vương thì ... thì thấy.... thân thể Cáp Đa Cách Lạp vương.... đã bị.... tự hấn ăn hết một phần ba.”

Nếu có thể, Khải Tề thực sự không muốn nhớ tới cảm giác ghê tởm mình từng trải qua.

“Tự hấn?” Hoàng Phủ Ngao cũng cảm thấy thực khó tin.

“Đúng vậy, bệ hạ. Thần đã kiểm tra qua dấu răng trên thân thể Cáp Đa Cách Lạp vương, quả thực, là tự hấn lưu lại.” Khải Tề kiên trì tiếp tục giảng.

“Nghe nói đêm phát sinh chuyện, Cáp Đa Cách Lạp vương một mình tiến vào mật thất, ước chừng khoảng hai giờ sau, nhóm người hầu chờ ngoài tầm điện chợt nghe thấy tiếng Cáp Đa Cách Lạp vương thống khổ cầu cứu. Nhóm người hầu vội vàng chạy vào tầm điện, kết quả thấy cảnh tượng kia, không bị hù chết cũng xem như rất kiên cường. Cáp Đa Cách Lạp vương chậm rãi lết ra khỏi mật thất, cả người nhuộm đầy máu tươi, bắp thịt trên hai chân cơ hồ đã không còn, miệng ngậm đầy thịt tươi đầm đìa máu, vừa kêu cứu vừa không ngừng gặm cắn cơ thể mình.” Nói tới đây, Khải Tề không nói thêm gì nữa.

Đại tổng quản Tập Ân đứng một bên, nghe mà lạnh sống lưng, không ngừng rung mình.

“Tra ra là nguyên nhân gì không?”

“Bẩm bệ hạ, chuyện quý dị như vậy thần thực sự không biết nên thăm dò thế nào.” Tây Ca cảm giác đầu mình có chút trường đau, lấy tay đè lại, bắt đầu đi thờ dài.

Khải Tề cũng lắc lắc đầu.

“Các người không cần thăm dò, ta biết nguyên nhân đại khái.”

Người nói chuyện đứng là Thanh Việt này giờ vẫn im lặng ngồi bên người Hoàng Phủ Ngao.

“A?”

“Điện hạ..... biết?”

“Chuyện này cách xa ngàn dặm, điện hạ làm thế nào.....”

Mọi người đều kinh ngạc không thể tin nhìn về phía Thanh Việt.

“Nói cho phụ hoàng, sao Việt nhi biết?” Hoàng Phủ Ngao ôm thắt lưng Thanh Việt, kéo bé vào lòng.

Thanh Việt nâng tay trên không trung rất nhanh vẽ ra hai đạo phù chú, búng nhẹ đầu ngón tay, hai phù chú nhảy mắt nhập vào trán Khải Tề cùng Tây Ca.

Khải Tề cùng Tây Ca không hiểu động tác của Thanh Việt có nghĩa gì, nhưng theo cử động của đầu ngón tay Thanh Việt, bọn họ đều cảm nhận được rõ ràng có một dòng khí thanh lương tiến vào cơ thể, mệt nhọc, nóng nực nhiều ngày nay tự nhiên biến mất một cách kì lạ.

“Các người bị nhiễm oán khí không nặng, đại khái vì Khải Tề chạm vào thi thể Cáp Đa Cách Lạp vương nên bị nhiễm, oán khí này, chỉ sinh ra chút tình tự tiêu cực, cho dù ta không trừ, qua vài ngày nó cũng tự động biến mất.”

Còn không chờ Khải Tề cùng Tây Ca đưa ra nghi vấn, Thanh Việt đã tiếp tục giải đáp. “Cái đó cùng cái chết của Cáp Đa Cách Lạp vương có liên quan gì với nhau?” Hoàng Phủ Ngao tò mò hỏi.

Chỉ có Hoàng Phủ Ngao biết, tử vong, linh hồn, oán niệm đều là những thứ huyền bí mà người thường không thể lí giải, nhưng đứa con bảo bối của y lại biết rất rõ, hơn nữa còn nắm giữ phương pháp thao túng chúng nó.

Vì thế, nghe lời giải thích thật khó hình dung của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao không có kinh ngạc cùng khó tin như những người khác.

“Đương nhiên là có quan hệ. Bọn họ chạm vào thi thể Cáp Đa Cách Lạp vương đã bị nhiễm oán khí, này chứng tỏ, oán khí trên thi thể Cáp Đa Cách Lạp vương rất nặng, thi thể người thường tuyệt đối không xảy ra trường hợp này.”

“Ý Việt nhi là, Cáp Đa Cách Lạp vương chết có quan hệ tới oán khí này?”

“Ân.” Thanh Việt khẳng định suy đoán của Hoàng Phủ Ngao, tiếp tục nói: “Phụ hoàng có nhớ 5 năm trước, vương tử bị Cáp Đa Cách Lạp vương dùng làm vật giao dịch trong yến hội kia?”

“Ân, nhớ rõ.” Đối với vương tử kia, Hoàng Phủ Ngao cũng có chút ấn tượng, lập tức càng nghi hoặc hơn: “Ý Việt nhi là, chuyện này có quan hệ tới vương tử kia? Chính là, vương tử kia không phải đã chết ngay hôm sau sao?”

“Chính vì hắn đã chết, bằng không, sao Cáp Đa Cách Lạp vương lại thề thốt tới vậy.”

“Ý điện hạ..... có phải là..... có người chỉ huy..... vong hồn vương tử đã chết kia.... đi giết.....”

“Không, không phải, là tự hắn, không ai chỉ huy.” Thanh Việt lập tức phản bác quan điểm của Tây Ca.

“Nhưng mà, vong hồn làm thế nào có thể.....”

Nghe thấy lời Thanh Việt, mọi người có chút mê hoặc.

Đối với con người trên thế giới này, bọn họ cho rằng vong hồn không có lối suy nghĩ, chỉ có thể hành sự theo sự chỉ huy của các pháp sư vong linh.

“Năm năm trước, Việt nhi đi ngang qua tiểu tri vương tử kia chết, thấy vong hồn của hắn. Nhìn hắn có vẻ không cam lòng, bộ dáng lại tràn ngập oán hận, Việt nhi cũng chán ghét tên quốc vương kia, liền thuận tiện hạ trận pháp tụ âm lên cơ thể hắn, như vậy không những giúp hắn bảo trì hồn phách không bị tiêu tan, còn có thể nhanh chóng nâng cao sức mạnh. Bất quá Việt nhi không ngờ, mới 5 năm ngắn ngủi, hắn đã trở nên lợi hại như vậy, tự nhiên có thể khống chế cơ thể người sống.”

“.....!”

Một người trợn mắt há hốc.

“.....?”

Một người mờ mịt.

“.....!!!”

Còn một người kinh hồn táng đảm.

Tây Ca, Khải Tề còn có Tạt Ân trực tiếp tiến vào trạng thái ngầy đại, chỉ có mình Hoàng Phủ Ngạo có trái tim kiên cường nhất, vẫn còn trụ được.

“Phụ hoàng, các người vẫn nên chuẩn bị một chút đi, đại khái không bao lâu nữa, Tắc Á Tháp vương cũng sẽ có chút thay đổi.”

Thanh Việt như trước nhẹ nhàng quăng một quả boom vào đầu mọi người.

“Người.... người này.... vật nhỏ....”

Hoàng Phủ Ngạo nhu nhu tóc Thanh Việt, thấy bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng, hùng hồn của bé, y bị ai phát hiện, mình thực sự không biết làm thế nào để quần giáo vật nhỏ này.

‘Đáng sợ a..... khủng bố a..... âm hiểm a..... còn nhỏ như vậy, cư nhiên đã biết mượn đao giết người..... lại còn là giết người không thấy máu.....’

Tất cả mọi người khóc thét trong lòng.

‘Đưa nhỏ này nói thế nào cũng là nửa hung thủ giết người đi, cư nhiên còn bình thản, thành thành thật thật giảng giải lại quá trình phạm tội cho bọn hắn. Hơn nữa còn hảo tâm nhắc nhở bọn hắn phải chuẩn bị, chuyện này còn chưa xong đâu, còn người sắp bị tai ương. Nói tới chuyện giết người mà tự nhiên như đang dùng dao thái rau.’

Khải Tề âm thầm cảnh cáo chính mình, lát nữa phải căn dặn Phỉ Lí Đặc, ngàn vạn lần không được chọc Ngũ điện hạ tức giận, hậu quả vô cùng đáng sợ a!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ma Dao Kỳ Dị

“Bệ hạ, hiện tại Cáp Đa Cách Lạp vương quốc có tổng cộng mười sáu vị vương tử có ý muốn tranh đoạt vương vị, đã có mười một vị vương tử chủ động liên hệ với chúng ta, hi vọng được quốc gia chúng ta ủng hộ.”

Tây Ca không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, kiểu chết kinh khủng của Cáp Đa Cách Lạp vương, vội vàng chuyển đề tài.

“Ác? Nói cái nhìn của người đi.”

“Dạ, bệ hạ. Mười một vị vương tử, trước mắt xem ra có ba vị phù hợp yêu cầu của chúng ta, không có năng lực gì đặc biệt, biết nghe lời, hiểu chuyện, tin tưởng nếu đăng cơ sẽ dễ dàng bị quốc gia chúng ta khống chế.”

“Ân.” Hoàng Phủ Ngạo gật gật đầu, hiển nhiên rất yên tâm về năng lực của Tây Ca.

“Bảo nhóm trinh thám điều tra kĩ một chút, sau đó người quyết định là được.”

“Dạ, bệ hạ.”

Đoạn đối thoại ngắn ngủn chưa tới 5 phút đồng hồ, nhưng đã quyết định xong vị quốc vương tân nhậm của Cáp Đa Cách Lạp vương quốc.

Cáp Đa Cách Lạp vương quốc là thuộc địa của Nam Việt đế quốc, cơ hồ mỗi lần có quốc vương tân nhậm đều phải có được sự ủng hộ của Nam Việt mới có thể thuận lợi đăng cơ.

Đương nhiên, ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài vị quốc vương có năng lực xuất chúng không cam lòng chịu thua.

Bất quá dưới sự áp chế của Nam Việt đế quốc cường đại, nhiều lắm cũng chỉ có thể làm vương quốc bọn họ giàu có một chút, thậm chí vì đã tâm quá mức, nhiều lần đã lâm vào nguy cơ suy tụt chút nữa mất nước, căn bản không thể đối địch với Nam Việt.

“Ác, đúng rồi bệ hạ, trong số lễ vật của nhóm vương tử, có một thứ rất xuất sắc.”

Khải Tề kích động nói, vẻ mặt cuồng nhiệt tựa như đang nói tới tình nhân trong mộng mà mình ao ước đã lâu.

“Có thể làm người kích động như vậy, không phải lại là bảo đao, bảo kiếm linh tinh gì đi?” Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, Hoàng Phủ Ngạo khá hiểu Khải Tề.

“A? Sao bệ hạ biết!” Bị người đoán được suy nghĩ, Khải Tề có chút xấu hổ, nhưng nghĩ tới bả đao kia mặt lại tươi rói.

“Bệ hạ, bả đao này vừa nhìn đã biết nhân tộc tuyệt đối không thể chế tạo được. Hơn nữa nhìn nó rất cổ, hoa lệ, không đoán được niên kỉ. Nhưng bả đao này cư nhiên có hàn quang phát ra bốn phía, rực rỡ như mới, hơn nữa ta còn cảm giác được bên trong nó ẩn chứa một nguồn năng lực kì dị, nhất định là tuyệt thế bảo đao.”

“Có đao tốt vậy sao, vậy lấy tới cho trẫm xem thử.” Nghe hần hình dung kì bí như vậy, Hoàng Phủ Ngạo cũng có chút hứng thú.

“Này, thần không mang theo, đã đưa cùng số vật phẩm chuyển vào hoàng cung rồi.”

“Ân? Này cũng không giống người a, cho dù là hiển cho trẫm, nhưng kẻ yêu đao như mạng nhà người không phải sẽ luôn ôm nó khư khư bên mình, chỉ cần trẫm không hỏi, người sẽ làm bộ như không biết, không phải sao?” “Này.....” Bị Hoàng Phủ Ngạo gãi đúng chỗ ngứa, Khải Tề có chút chột dạ, nhất thời không nói nên lời.

“Ha ha ~~~ bệ hạ thật sự là liệu sự như thần a!” Tây Ca có chút trêu tức liếc nhìn Khải Tề: “Hệt như lời bệ hạ, người này thấy bả đao xong lập tức ồn ào, nói trước khi hiển nó cho bệ hạ phải hảo hảo thưởng thức một phen, ngay cả ăn cơm, đi ngủ cũng không rời khỏi người. Bất quá, không được vài ngày, ánh mắt người này nhìn bả đao có chút cổ quái. Nói cái gì mà bả đao kia luôn cảnh cáo hần trong mộng, cái gì mà... nhân loại hèn mọn không xứng sử dụng nó, cái gì mà... nó muốn chủ nhân...v..... người này cảm thấy bả đao có chút quý dị, liền bảo nhóm trinh thám điều tra lai lịch bả đao một phen. Ra lệnh điều tra xong, bả đao kia lại càng thêm quý dị, người này không dám đụng vào nó nữa, lấy cớ gì mà, Cáp Đa Cách Lạp vương quốc nơi nơi đều quý dị, nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Chuyện xấu hổ bị Tây Ca vạch hết ra, Khải Tề cảm thấy mất hết mặt mũi, trừng mắt nhìn Tây Ca.

Nào biết, Tây Ca căn bản làm lơ hần, tiếp tục nói.

“Người duy nhất biết lai lịch bả đao kia, ngay sau ngày mạng bả đao kia ra đã chết vì trọng thương không kịp cứu chữa. Nghe nói, hần vốn là thành viên của một đội thám hiểm, lúc nhóm trinh thám tới nơi, còn chưa kịp hỏi được chút tin tức nào thì hần đã chết. Chính là từ những người từng tiếp xúc với hần biết được một chút, nghe nói đội thám hiểm của bọn họ từng xâm nhập vào một ngôi mộ khổng lồ đã lâu đời, sau đó gặp phải chuyện gì đó ngoài ý muốn chỉ còn mình hần sống sót, bả đao kia là hần mang từ ngôi mộ kia ra. Bất quá lời nói của hần trước lúc chết, có chút thú vị. Nói gì mà ‘Chúng ta biết sai rồi, chúng ta không muốn xâm nhập vào nơi mà quý đang an ngủ.... chết hết rồi.... dám quấy rầy giấc ngủ của bọn hần đã chết hết rồi.... ma đao.... đó là ma đao..... là bả đao kia muốn ra..... không liên quan tới ta.....’ Ha ha ~~~” Tây Ca lại chỉ chỉ Khải Tề, cười nói.

“Người này vì không dám ôm bả đao kia nữa, vì thế mới thành thành thật thật cho người ta đưa bả đao vào cung.”

“Ân, hiểu được.” Nghe xong phần tự thuật của Tây Ca, Hoàng Phủ Ngạo tổng kết.

“Tóm lại là, bả đao tuy là bảo đao nhưng lại có chút quý dị, Khải Tề không dám đụng vào liền quăng phien toái cho trẫm.”

“Bệ hạ, ngài đừng oan uổng ta a, gì mà ta không dám đụng vào! Ta nói thế nào cũng là Đại tướng quân đế quốc a, ra trận giết địch ngàn vạn lần ta còn không sợ, làm gì phải sợ bả đao nho nhỏ kia!” Khải Tề bị người ta giẫm vào chỗ đau, đỏ mặt tía tai cãi lại: “Ta chỉ là nghĩ, trong cung có nhiều Giám Định Sư cùng Đoán Tạo [rèn] Sư, để bọn họ nhìn một cái, xem có thể nhìn ra ai là chủ nhân của bả đao kia là ai không mà thôi.”

“Thật không?” Tây Ca hiển nhiên không tin, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Khải Tề.

“Được rồi, đừng chọc hần nữa, bằng không chốc nữa Đại tướng quân của chúng ta then quá thành giận thì không tốt. Các người vất vả chạy về, mấy thứ công văn giao cho người khác xử lí đi, các người ở lại đây hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Nghe Hoàng Phủ Ngạo nói bọn họ có thể nghỉ ngơi vài ngày, Tây Ca cùng Khải Tề vốn định tranh luận thêm vài câu lập tức tươi cười.

“Về chuyện Cáp Đa Cách Lạp vương chết, trẫm hi vọng không ai biết tới.” Hoàng Phủ Ngạo nghiêm túc nhấn mạnh.

“Đây là đương nhiên, bệ hạ.”

“Sẽ không có ai biết tới, thần cam đoan, bệ hạ.”

“Được rồi, các người cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi, Táp Ân tiễn bọn họ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lễ Vật Của Minh Khê

“Phụ hoàng, nghe bọn họ hình dung bảo đao kia hẳn là có ý thức của mình.”

Chờ mọi người rời đi hết, Thanh Việt mới mở miệng.

“Ân, kia không phải tốt lắm sao? Như vậy mới gọi là thượng bảo đao [đao quý] nha.”

“Chính là, đao có ý thức, cũng không. ân. phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngạo không đợi Thanh Việt nói hết lời đã trực tiếp cúi đầu, lúc nhẹ lúc mạnh gặm cắn cổ Thanh Việt.

“Ân ~~~” Thanh Việt hơi ngửa đầu, hút khí, tự nhiên để lộ phần cổ duyên dáng trước mặt Hoàng Phủ Ngạo.

“Vật nhỏ, gây họa ngày càng lớn, đám quốc vương kia cũng dám động, sau này ngay cả chọc trời cũng dám đứng không?” Hoàng Phủ Ngạo vừa nói vừa đưa tay tiến vào quần áo Thanh Việt, từ trên xuống dưới nhẹ nhàng vuốt ve.

“Phụ hoàng.” Ngay lúc Thanh Việt sắp động tình, lại bị người phá hỏng.

“Bệ hạ, tiểu điện hạ, Đại điện hạ gửi thư.” Tập Ân cầm thư tín Hoàng Phủ Minh Khê gửi về, không đúng lúc vọt vào liền thấy một màn như vậy.

‘Ông trời ơi ~~~ thần thánh ơi ~~~ vì cái gì mà ta cứ xui xẻo như vậy a!!! Các ngài mau tới cứu giúp tín đồ đáng thương của mình đi ~~~’

Tập Ân trầm khốc thét.

Hoàng Phủ Ngạo ngẩng đầu lên khỏi cổ Thanh Việt, liền thấy Tập Ân đang cố gắng co rút thân hình còm nãm của mình tới mức nhỏ nhất có thể, đại khái hi vọng Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt có thể xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

Nhìn bộ dáng đáng thương ‘ta biết sai rồi’ của hắn, Hoàng Phủ Ngạo cũng không có hứng thú trừng phạt.

“Nói đi, lại có chuyện gì?” Hoàng Phủ Ngạo vừa hỏi vừa chỉnh lí lại quần áo Thanh Việt.

“Bệ hạ là như vậy, Đại điện hạ gửi thư, còn bảo người mang lễ vật về cho tiểu điện hạ.” Tập Ân vừa trả lời, vừa lấy hộp gỗ nhỏ trong lòng dâng lên cho Thanh Việt.

Ở Nam Việt, chỉ cần nhóm hoàng tử đủ 15 tuổi, hơn nữa có năng lực thông qua thí luyện thì có thể đi du lịch tới bất cứ nơi nào trên đại lục mà mình thích, thời gian tối đa là 3 năm.

Từ nhỏ, pháp thuật, kiếm thuật của Hoàng Phủ Minh Khê vốn đã không có gì xuất chúng, hơn nữa lúc 13 tuổi lại làm Chất Tử bị đưa tới Đông Chích, bỏ lỡ độ tuổi học tập tốt nhất.

Không ai xem trọng vị Đại điện hạ này, lúc mới quay về Nam Việt, cho dù là ti nữ, thị tòng đều dám lên mặt xem thường hắn.

Nhưng mà, không ai ngờ, tiểu điện hạ luôn lạnh nhạt lại rất thân thiết với Hoàng Phủ Minh Khê, ngay cả hoàng đế bệ hạ của bọn họ cũng thường hỏi han.

Càng làm người ta bất khả tư nghị là Hoàng Phủ Minh Khê chỉ dùng khoảng thời gian hơn 4 năm, sử dụng một sức mạnh kì dị thông qua thí luyện hoàng tộc, lấy được tư cách xuất ngoại du lịch, tiểu điện hạ còn để hai thị vệ bên người mình đi theo hắn.

“Tiểu điện hạ, mau mở hòm xem thử xem”

Thanh Việt còn chưa vội, Tập Ân đã vội.

Mở ra chiếc hòm tinh xảo, đập vào mi mắt Thanh Việt là một tượng sứ trắng nõn, chế tác vô cùng khéo léo, giống hệt người thật, vô cùng tinh xảo, hơn nữa còn tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Ác, búp bê sứ xinh đẹp cỡ ào a, đồ sứ tinh xảo như vậy chỉ có ở thành Hoan Hi của Tập Cách Tra đế quốc, Đại điện hạ cư nhiên đã đi tới Tập Cách Tra nha.” Tập Ân ở bên cạnh vất hết óc tìm kiếm đề tài, hi vọng hai vị chủ tử có thể quên mất phiền nhiễu vừa nãy, bất quá nhìn trước mắt thì căn bản không có ai để ý tới hắn cả.

“Thứ kì quái.” Thanh Việt ngây ngốc nhìn lễ vật, nửa ngày mới nghĩ ra từ này để hình dung.

Từ nhỏ tới lớn, Thanh Việt chưa từng thu được lễ vật ngây thơ như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, quả thực bé không tìm được từ nào thích hợp để hình dung phần lễ vật này, ‘thứ kì quái’ đại khái là từ duy nhất bé có thể nghĩ tới hiện tại.

Bất quá, đánh giá của Thanh Việt có chút chán ghét, nhưng vẫn thu phần lễ vật bỏ vào không gian giới chỉ của mình.

Dù sao, mấy năm qua, trừ bỏ phụ hoàng cũng có đại ca tương đối thân cận với bé.

Đại khái bởi vì cá tính thanh khiết, ôn nhuận như ngọc của Hoàng Phủ Minh Khê, hơn nữa còn có bộ dáng rất giống phụ hoàng nên Thanh Việt không có nhiều phòng bị, cảm giác cũng thân thiết một chút.

Thanh Việt thật sự rất chăm sóc cho vị đại ca này của bé, đem hết pháp thuật, trận pháp kiếp trước mình học được cẩn thận truyền thụ lại toàn bộ cho hắn.

Hoàng Phủ Minh Khê đối với pháp thuật linh tinh rất có thiên phú.

Linh hồn thuần khiết, cùng trái tim không có tạp niệm làm linh lực hắn tăng mạnh. Trong thời gian 4 năm đã nắm vững những học thuật Thanh Việt truyền lại, tuy còn chưa tinh thông nhưng cũng có thể xem là có chút thành tựu.

“Nghĩ gì mà xuất thần như vậy?” Hoàng Phủ Ngạo xoa xoa đầu Thanh Việt, kéo hồn bé về.

“Phụ hoàng, người nói xem bao giờ đại ca mới trở về?”

“Sao thế? Việt nhi nhớ đại ca?” Hoàng Phủ Ngạo nhìn Thanh Việt, nhướn mi.

“Àn.” Thanh Việt thành thật gật đầu, có chút ảo não nói: “Đại ca đi rồi, không ai khác phù chú cho Việt nhi, Việt nhi không muốn tự làm a.”

“Ha hả ~~~” Hoàng Phủ Ngạo bị bộ dáng ảo não của bé chọc cười: “Người vật nhỏ này!”

Cúi đầu cho Thanh Việt một nụ hôn sâu.

Đại tổng quản Tập Ân đứng bên cạnh, vừa đau khổ cố co rút thân hình com nầm của mình lại nhỏ nhất có thể, hi vọng có thể để hai phụ tử này xem nhẹ, vừa ráng nhích ra ngoài, trong lòng không ngừng khóc thét.

‘Bệ hạ ~~~ lần này không phải ta muốn xem a ~~~ ngài ngàn vạn lần đừng giết người diệt khẩu a ~~~’

Hoàng Phủ Ngạo vừa rời khỏi môi Thanh Việt, chỉ thấy Tập Ân đã lết tới cửa, không khỏi có chút buồn cười, hiện tại tâm tình y rất tốt, cũng không muốn so đo với Tập Ân.

“Người đứng ở cửa làm gì?”

“Không. không. không có gì.” Tập Ân yếu ớt đáp lại, cọ cọ nhích trở về bên cạnh Hoàng Phủ Ngạo và Thanh Việt.

“Ác, đúng rồi bệ hạ, các hạng mục sẵn sẵn đều được chuẩn bị tốt, mọi người đang chờ bệ hạ ở tròng sẵn.”

Quan sát thần sắc Hoàng Phủ Ngạo một chút, Tập Ân cảm thấy Hoàng Phủ Ngạo không có ý tứ xử phạt, hắn mới tận sức mà phát huy chức trách của đại tổng quản hoàng cung.

“Việt nhi, phụ hoàng ra ngoài trước, chốc nữa phụ hoàng cùng đại thần và các tộc trưởng đi sẵn, Việt nhi đi theo sẽ thấy nhàm chán, phụ hoàng để Việt nhi ở đây, lát nữa phụ hoàng tìm một đám nhỏ cùng tuổi Việt nhi tới ngoạn với Việt nhi, được không?”

“Àn.” Thanh Việt không phản đối, rất nhanh liền gật đầu đáp ứng, bộ dáng như một bé con ngoan ngoãn.

Bất quá nhìn bộ dạng này, Hoàng Phủ Ngạo đã quá hiểu bé, cùng Đại tổng quản Tập Ân chuyên xử lý hậu quả cho bé không tin tưởng chút nào.

“Vật nhỏ, không được gây rối, biết không!” Hoàng Phủ Ngạo lo lắng nhấn mạnh, thấy Thanh Việt nghiêm túc gật đầu mới dắt theo Tập Ân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Quyết Đấu

Hoàng Phủ Ngạo đi chưa bao lâu Thanh Việt đã cảm thấy có chút nhàm chán, cũng rời khỏi lều trại.

Mới vừa ra ngoài, Thanh Việt đã thấy Phi Lí Đặc đeo bộ mặt như khổ qua.

Phi Lí Đặc đang buồn bực cũng thấy Thanh Việt, đầu tiên là sững sờ, tiếp đó khôi phục bình thường tiến tới hành lễ với Thanh Việt.

“Phi Lí Đặc kiến quá tiểu điện hạ.”

“Phụ hoàng bảo ngươi tới?”

“Đúng vậy, bệ hạ nói tiểu điện hạ một mình sẽ buồn chán, còn bảo tiểu điện hạ không thích những nơi ồn ào, bảo ta cùng nhóm Tam điện hạ mang tiểu điện hạ tới nơi yên tĩnh du ngoạn, nhóm Tam điện hạ đã tới ven hồ Tinh Tử chuẩn bị, ta tới thỉnh tiểu điện hạ qua đó.”

“Ân.” Thanh Việt lên tiếng, tỏ vẻ đã hiểu sau đó theo Phi Lí Đặc đi về hướng hồ Tinh Tử.

“Hồ Tinh Tử này tuy diện tích không lớn, vị trí lại có chút hẻo lánh, phong cảnh cũng không thể xem là tuyệt mỹ nhưng nó có điểm độc đáo tuyệt vời của nó. Bất quá hiện tại đang là ban ngày không thể thấy được. Nếu ban đêm có ánh trăng, nơi đó sẽ tuyệt tới mức làm người ta say mê. Trong hồ Tinh Tử có một loại sò màu tím, lúc ánh trăng chiếu vào hồ nó sẽ hé mở lớp vỏ, phun ra hạt minh châu cất giấu trong cơ thể, hấp thu tinh hoa của ánh trăng. Lúc đó cả hồ Tinh Tử long lánh quang quang, xinh đẹp lại thần bí hết như ngàn sao trên trời. Cũng vì thế mà hồ này có tên là hồ Tinh Tử.”

Thanh Việt dọc một đường đều trầm mặc, Phi Lí Đặc cảm thấy như vậy có chút lúng túng, vì thế chọn vài chuyện thú vị giảng giải cho Thanh Việt.

Nghe Phi Lí Đặc nói một hồi, Thanh Việt đột nhiên dừng cước bộ, có chút tò mò nhìn Phi Lí Đặc.

Phi Lí Đặc bị đôi ngươi long lánh quang mang kia nhìn tới mất tự nhiên, lúc này mới nghe Thanh Việt chậm rì rì mở miệng.

“Ngươi rõ ràng không nguyện ý đi theo ta, vì cái gì lại cứ giả vờ?”

Tuy Thanh Việt bình thường cũng không chú ý, nhưng cho dù là ai cũng không thích người đi theo bên cạnh mình cứ trưng ra bộ mặt khó qua đi.

Phi Lí Đặc bị Thanh Việt hỏi trực tiếp như vậy có chút hoảng sợ.

“Nó làm sao biết được? Biểu hiện của ta rõ ràng tới vậy sao, lần này muốn chết cũng không dễ a.....”

Phi Lí Đặc vừa âm thầm phỏng đoán, vừa khần trương nhìn về phía Thanh Việt, lại kinh ngạc phát hiện ánh mắt Thanh Việt nhìn hắn, không có tình tự phần nộ hay chán ghét như là hắn tưởng.

Cứ như đang tò mò vậy, đứa nhỏ có dung mạo tuyệt mỹ trước mắt, đơn thuần chỉ dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn hắn.

Tức giận, Phi Lí Đặc cảm giác tình tự của mình hiện tại là tức giận, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, hắn bị đứa nhỏ trước mắt hoàn toàn bỏ lơ!

Chỉ có hoàn toàn bỏ lơ hắn, nên đứa nhỏ này lúc vạch trần hắn mới không hề tức giận hay chán ghét, chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi.

Từ khi sinh ra đã là chúng tinh cùng nguyệt, là tiêu điểm trong tầm mắt mọi người, có thể nói, thân phận của hắn so với nhóm hoàng tử công chúa không được sùng ái kia tuyệt đối không hề thua kém, Phi Lí Đặc • Đề Đề Tư hắn có bao giờ bị đối xử như vậy? Cứ nhiên mất hết mặt mũi bị người ta bỏ lơ.

“Ta thân là quan cận vệ của tiểu điện hạ, mặc kệ ta có nguyện ý hay không, có thích hay không đều phải theo bên người tiểu điện hạ, bảo hộ ngài an toàn.”

Phi Lí Đặc áp chế phần nộ vì bị khinh thường, hồi đáp như đó là chuyện đương nhiên.

“Ân? Bảo hộ sự an toàn của ta?” Thanh Việt có chút nghiền ngẫm nhìn Phi Lí Đặc.

“Dựa vào ngươi? Nếu là nguyên nhân này thì không cần thiết.”

“Tiểu điện hạ, lời ngài có ý gì?” Phi Lí Đặc cảm giác mình lại bị đứa nhỏ trước mắt xem thường.

“Ý là, với thân thủ vừa đạt tới trình độ Cao Cấp Kiểm Sĩ, chịu mười chiêu của ta còn không nổi thì làm sao bảo hộ ta.” Lời của Thanh Việt, vốn chỉ là trần thuật sự thật mà thôi.

Bất quá lời này vọng vào tai Phi Lí Đặc thì có chút biến vị.

Phi Lí Đặc đối với kiếm thuật của mình, đã tự tin đến mức có chút tự phụ, nghe Thanh Việt nói vậy, hắn chỉ cảm thấy từ mức độ xem thường đã chuyển biến thành khinh miệt cùng coi rẻ.

“Tiểu điện hạ, ngài nói vậy là vũ nhục ta, ta muốn quyết đấu với ngài!” Đầu óc Phi Lí Đặc có chút nóng lên, tức giận bùng phát.

Kì thực lời này vừa nói ra khỏi miệng, Phi Lí Đặc đã bắt đầu hối hận.

Trước không tính tới hậu quả nghiêm trọng vì dám làm tổn thương tiểu điện hạ.

Chỉ cần xét đối tượng mà hắn đưa ra yêu cầu quyết đấu cư nhiên lại là một thiếu niên so với hắn còn nhỏ hơn, hơn nữa đối phương còn là ma pháp sư không quen cận chiến, chỉ nhiều đây thôi cũng đủ để người ta cười nhạo, khinh bỉ.

Phi Lí Đặc khẩn trương nhìn Thanh Việt, hi vọng bé cự tuyệt, nhưng mà sự thật lúc nào cũng thực tàn khốc.....

“Quyết đấu?” Thanh Việt nghe thấy lời Phi Lí Đặc, khoe miệng nhếch lên ý cười thích thú.

“Hào.”

Nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của Phi Lí Đặc.

Đối với quyết đấu, Thanh Việt vẫn cảm thấy thực hứng thú, chưa có ai dám yêu cầu quyết đấu với bé a.

Đối mặt với Thanh Việt không chút do dự đáp ứng, khoe miệng Phi Lí Đặc vô lực run rẩy.

Đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó, quyết đấu là hấn đề nghị, nếu hấn đã yêu cầu, đối phương cũng đáp ứng mà lại đòi hủy bỏ thì hấn nhất định sẽ mất mặt chết mất, cả đời này cũng không dám lộ mặt ra đường nữa.

“Hào, nếu tiểu điện hạ cũng đồng ý, như vậy chúng ta có thể tiến hành quyết đấu.”

Phi Lí Đặc bày ra bộ dáng ‘Ta chỉ vì ngươi thôi’ mà khuyên bảo: “Bất quá tiểu điện hạ, ngài cũng nên hiểu một chuyện, dù sao ngài cũng là ma pháp sư mà ta là võ sĩ, nếu cận chiến với ta ngài sẽ bất lợi, vạn nhất ta làm tiểu điện hạ bị thương.....”

“Mau bắt đầu đi.” Thanh Việt thúc giục nói.

“Nếu vậy, được rồi, chúng ta bắt đầu quyết đấu.” Thấy trận quyết đấu không thể hủy bỏ, Phi Lí Đặc cũng chỉ có thể rút bội kiếm “Tiểu điện hạ là ma pháp sư, vậy để tiểu điện hạ bắt đầu trước đi.”

Phi Lí Đặc hai tay cầm kiếm nhưng không công kích, ngược lại đứng im một chỗ, cấp thời gian để Thanh Việt ngâm xướng pháp thuật.

‘Còn vậy nữa?’ Thanh Việt có chút nghi hoặc nhìn Phi Lí Đặc: ‘Lúc quyết đấu, cư nhiên cho đối thủ thời gian chuẩn bị? Đây chính là cái gọi là tinh thần võ sĩ, phong độ quý tộc đi? Đây không phải là muốn chết sao! Ha ha ~~~ thật đúng là muốn cho người này một trận giáo huấn cả đời khó quên a.’

Thanh Việt cười thích thú hơn nữa.

Phi Lí Đặc đứng đối diện Thanh Việt không xa, nhìn môi Thanh Việt giật giật, hấn là đang ngâm xướng chú ngữ pháp thuật, Phi Lí Đặc cũng bắt đầu điều chỉnh đầu khí trong cơ thể, chuẩn bị chốc nữa né tránh pháp thuật của Thanh Việt.

Bất quá, có câu nói ‘kế hoạch vĩnh viễn không cân nổi biến hóa’, Phi Lí Đặc hôm nay rốt cuộc cũng được lĩnh giáo.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, Phi Lí Đặc cảm thấy da đầu mình bắt đầu run rẩy.

Khoảng không trên đầu hấn đã xuất hiện một loạt băng tiễn dày đặc đang trôi lơ lửng, thứ này nếu nện xuống lúc hấn chưa chuẩn bị tuyệt đối là lành ít dữ nhiều, cơ hội bị biến thành con nhím rất lớn.

Ngay lúc Phi Lí Đặc sững sờ, ngàn vạn băng tiễn theo sự chỉ huy của Thanh Việt rất nhanh rơi xuống.

Phi Lí Đặc kinh hồn bạt vía a!

Hôm nay hấn rốt cuộc cũng chứng thực được một bài học đau thương mà nhiều người đã trải qua ‘trong lúc quyết đấu, nếu đối phương là ma pháp sư, như vậy tuyệt đối phải nhớ kỹ, nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, ngàn vạn lần không cho đối phương có cơ hội ngâm xướng!’.

Những lời này vừa xuất hiện trong đầu Phi Lí Đặc thì một ngọn băng tiễn sắc bén đã phóng tới đỉnh đầu hấn.

Phi Lí Đặc vội vàng giơ kiếm đỡ, sau khi va chạm, Phi Lí Đặc kinh ngạc phát hiện, pháp thuật hệ thủy tam cấp vốn rất bình thường—— Băng Tiễn Thuật, thế nhưng so với tưởng tượng của hấn lại rắn chắc hơn rất nhiều, hai tay của hấn vì chặt đứt băng tiễn mà chấn động tới run rẩy.

‘Ông trời của ta a ~~~ còn nhiều như vậy!!!’

Phi Lí Đặc khóc thét, nhìn băng tiễn không ngừng rơi xuống, không dám đón đỡ nữa, chỉ có thể vội vàng trốn tránh.

Ba ngọn..... chín ngọn..... mười bảy ngọn..... hai mươi tám ngọn.... sáu mươi lăm ngọn.....

Phi Lí Đặc liều mạng trốn tránh, khoe mắt vô thức liếc về phía Thanh Việt đang nhàn nhã thoải mái đứng một bên, đột nhiên nghĩ tới bộ dáng chật vật của mình hiện tại, nhất thời ngay cả tâm tình muốn tự sát cũng nổi lên.

‘Ông trời của ta ơi ~~~ cái giá phải trả cho sự khinh địch cũng quá lớn đi ~~~’

Vấn đề hiện tại không phải là mười mấy, hai mươi mấy ngọn nữa mà chính là một tầng không lồ, chỉ chút băng tiễn, từ bốn phương tám hướng trên đỉnh đầu hấn nhanh chóng rơi xuống.

Phi Lí Đặc lúc này bất chấp vấn đề có mắt mặt hay không, trong một khắc băng tiền sắp ập tới, quyết định nằm úp sấp xuống, cuống cuống lăn về phía khoảng đất an toàn của Thanh Việt.

Nhờ vậy mà hắn được an toàn, bất quá đáng thương là sau vị trí của hắn khi này là nơi nhốt đám tiểu ma thú chất thịt tươi ngon nhưng không có chút sức mạnh nào, đám băng tiền kia ập tới đúng là thê thảm, ngay cả cơ hội kêu thảm cũng không có, trong khoảnh khắc đã bị biến thành con nhím đóng đinh tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hậu Quả Quyết Đấu

Phi Lí Đặc chột vọt đứng lên liền nhìn thấy mấy ngàn con ma thú dùng làm thức ăn đã bị băng tiền đóng đinh trên mặt đất, chết thực thảm, bị đâm thủng trực tiếp biến thành thịt vụn.

Thảm cảnh này chỉ có thể dùng máu chảy thành sông để hình dung, tiếng than đầy trời.

Nếu vừa nãy, hắn phản ứng chậm một chút thôi thì đại khái cũng biến thành bộ dáng kia đi, Phi Lí Đặc ngẫm lại thôi cũng cảm thấy ứa mồ hôi lạnh.

Thấy một màn này, trừ bỏ hai đương sự còn có Hoàng Phủ Trác Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi, cùng A Nhĩ Y • Lai Đặc.

Ba người bọn họ ở ven hồ Tinh Tử chuẩn bị tốt chỗ nghỉ cùng thức ăn, rượu ngon, chờ thiết lâu cũng không thấy Phi Lí Đặc cùng Thanh Việt tới.

Ba người nhớ tới ánh mắt khó chịu của Phi Lí Đặc mỗi khi nhắc tới Thanh Việt, sợ hắn đắc tội tiểu điện hạ được vô vàn sủng ái sẽ chịu đau khổ, vì thế quyết định đi tìm, không ngờ lại chứng kiến một màn như vậy.

“Ông trời của ta ơi ~~~ tiểu điện hạ ra tay thực hoa lệ a ~~~” A Nhĩ Y • Lai Đặc nhăn tâm đánh giá.

Hai người kia cũng không thêm đề ý tới hắn, vội vàng đi về phía người vừa tạo ra trận tập kích khủng bố này.

“Ngũ đệ, Phi Lí Đặc, các ngươi làm sao vậy? Có chuyện gì thì hảo hảo nói chuyện, sao lại động thủ?”

“Đừng nga, Ngũ đệ, Phi Lí Đặc nếu làm gì sai ngươi cứ trực tiếp nói cho chúng ta, Thất ti cùng Tam ca giúp ngươi thu thập hắn, ngươi đâu cần tự tay động thủ a.”

“Chúng ta đang quyết đấu.” Thanh Việt chậm rì rì tự thuật.

“Cái gì?” Ba người hoảng sợ.

‘Rốt cuộc là sao a, cư nhiên lại nghiêm trọng tới mức phải quyết đấu để giải quyết, phải biết trong quyết đấu sẽ không tranh luận tới sinh tử.’

Ba người âm thầm suy đoán nguyên nhân trận quyết đấu này.

“Ngũ đệ, không biết Phi Lí Đặc làm gì để ngươi sinh khí tới vậy, cư nhiên phải quyết đấu với hắn a?” Hoàng Phủ Hàm Vi cẩn thận hỏi, sợ mình không chú ý, chọc Ngũ đệ được sủng ái nổi giận thì bọn họ thực sự không gánh nổi a.

“Là hắn chủ động muốn quyết đấu với ta.”

Lời nói của Thanh Việt làm ba người ở đây lắp bắp kinh hãi, mọi người bắn ánh mắt nén giận qua tên đầu sỏ.

‘Cái gì chứ, hại chúng ta lo lắng như vậy, hóa ra là tiểu quỷ ngươi tự tìm.’

‘Muốn chết hà, không biết thân phận của hắn sao?’

‘Bệ hạ muốn ngươi đưa con y đi du ngoạn, không phải bảo ngươi đi quyết đấu với đứa con bảo bối của y a!’

Phi Lí Đặc hiển nhiên xem hiểu ánh mắt của ba người, lại nghĩ tới mình vừa nãy quá xúc động cùng bộ dáng chột vọt hiện tại, đỏ mặt cúi đầu.

“Phi Lí Đặc, bây giờ còn muốn quyết đấu nữa không?” Hoàng Phủ Trác Diệu trừng mắt nhìn Phi Lí Đặc, hỏi.

“Không, ta thua, thỉnh tiểu điện hạ tha thứ.” Phi Lí Đặc dùng âm thanh nhỏ như con muỗi nói.

“Không quyết đấu nữa?” Âm thanh Thanh Việt lộ ra chút chưa thỏa mãn.

“Các người có ai muốn quyết đấu với ta không?”

“A?!!”

“Không, không có.”

Ba người vội vàng lắc đầu.

“Ngũ đệ, quyết đấu lâu vậy cũng hơi mệt đi, cùng Tam ca tới hồ Tinh Tử nghỉ một chút, được không?” Hoàng Phủ Trác Diệu vội vàng chuyển đề tài.

“Đúng rồi, Ngũ đệ, đi thôi, Thất ti đã chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon.”

Thấy bọn họ mời, Thanh Việt gật gù đầu, không cự tuyệt.

“Vậy thì tốt rồi, Ngũ đệ chúng ta đi thôi.”

.....

Nhóm Thanh Việt đi chưa bao lâu, thì có vài nam nhân mặc phục sức ngự trù đi tới hiện trường thê thảm của trận tập kích khủng bố khi nãy.

“Àu ~~~ thần thánh ơi ~~~ đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a ~~~”

“A!!! Tất cả ma thú dùng làm thức ăn đều chết hết rồi!!!”

“Làm sao bây giờ a ~~~”

“Đây chính là thịt chuẩn bị làm thức ăn cho bệ hạ cùng nhóm đại nhân sau khi săn bắn a!”

“Toàn bộ chết hết rồi, thịt còn bị băm nát!!! Này..... này..... còn có thể làm cho bệ hạ ăn sao?”

“Chẳng lẽ..... phải để nhóm bệ hạ.... mấy ngày này ăn..... chay.....”

‘Bịch’ một gã ngự trù chịu không nổi kích thích ngửi xuống hôn mê bất tỉnh.

“Cũng không phải không có cách a, nhóm đại nhân không phải đi săn thú sao, chúng ta đợi lát nữa dùng con mồi.....”

“Người ngu ngốc a ~~~#¥%—*•”

Một gã ngự trù trẻ tuổi hung phấn nói ra biện pháp của mình, còn chưa nói xong đã trở thành đối tượng để mọi người phát tiết, không ngừng chửi mắng.

“Ma thú nhóm đại nhân săn được, đều là những loài hung mãnh, da thịt vừa thô vừa cứng, có cho heo ăn nó cũng không thèm dùng nói là nhóm đại nhân đã quen sống an nhàn sung sướng.”

“Mau!!! Mau đi gọi Đại tổng quản Táp Ân ~~~~”

Chạng vạng của ngày đầu xuân, sắc trời đã muốn tối sẫm.

Nhóm quý tộc ra ngoài săn thú đều quay về doanh địa, bọn họ đã vận động, cố gắng biểu hiện suốt cả buổi chiều hiện tại đã tới mức bụng kêu vang không ngừng.

Rốt cuộc cũng tới lúc dùng cơm.

Nhưng mà điều làm nhóm quý tộc kinh ngạc, thậm chí có thể nói là phẫn nộ là trên bàn cơm của họ, chiếm hơn phân nửa lại là rau dưa và trái cây!!!

Đề bọn họ đang đói khát ăn rau dưa trái cây! Làm sao mà no được a?!

Không có các món nướng thôn quê còn chưa tính, dù sao phải làm mấy món thịt thơm ngon cho bọn họ ăn no mới đúng, cư nhiên chỉ có chút thịt viên luộc, thịt viên nướng, thịt viên chiên, số thực vật này trong mắt nhóm đại quý tộc ngay cả nhìn thôi cũng thấy mất phẩm vị.

“Táp Ân, đây là sao?” Hoàng Phủ Ngao cũng có chút áy náy, sao thức ăn lại như vậy, không biết còn tương y ngược đãi đại thần a.

“Cái kia..... bệ hạ a.....” Táp Ân có chút khó xử nhìn Thanh Việt đang cúi đầu ăn cơm bên cạnh Hoàng Phủ Ngao.

Căn cứ theo báo cáo của người chứng kiến, tất cả ma thú đã tử vong, còn có mấy ngự trù hoảng tới mức ngất xỉu, còn hại hấn thực bị thảm, choáng váng đi thu thập cục diện rồi rầm cùng tiếng than vãn khắp nơi của nhóm quý tộc đại nhân, mà đầu sỏ của mọi việc chính là vị tiểu điện hạ đang vui đầu ăn cơm kia.

Hoàng Phủ Ngạo hiển nhiên cũng thấy được ánh mắt Tập Ân.

“Nói thẳng.” Hoàng Phủ Ngạo đã làm tốt chuẩn bị.

“Là như vậy.....”

“Là Việt nhi làm” Tập Ân còn chưa nói, Thanh Việt đã thành thật khai báo.

“Phụ hoàng, Việt nhi không phải cố ý, phụ hoàng đừng nóng giận.”

Còn không chờ Hoàng Phủ Ngạo lên tiếng, Thanh Việt vội vàng mức viên thịt bỏ vào bát Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ Hoàng, còn thịt viên nà, Việt nhi cho phụ hoàng ăn.”

Nhìn viên thịt được bỏ vào bát mình, Hoàng Phủ Ngạo bị chọc cười, có chút dở khóc dở cười nhìn nhi tử bảo bối. Y hiện tại chẳng lẽ đáng thương tới nông nỗi ngay cả chút thịt cũng phải để nhi tử nhường sao?

“Được rồi, được rồi, ngươi gây rối nhiều vậy, có bao giờ phụ hoàng giận ngươi đâu.”

Nhìn bộ dáng nịnh nọt đáng yêu của nhi tử bảo bối, Hoàng Phủ Ngạo quả thực không giận nổi, trấn an vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt.

“Việt nhi cũng đói bụng rồi, ăn cơm trước đi.”

“Ân.” Thấy phụ hoàng không định truy cứu, Thanh Việt yên tâm gặt đầu, gấp một viên thịt dứt cho Hoàng Phủ Ngạo.

“Tập Ân, phiền toái Việt nhi lưu lại giải quyết xong chưa?”

“Dạ, bệ hạ, sáng sớm mai sẽ có ma thú mới đưa tới.”

“Ân, như vậy hôm nay để đám quý tộc ngày thường an nhàn sung sướng chịu đói một chút cũng tốt.”

Tương tượng biểu tình đói khát của bọn họ, Hoàng Phủ Ngạo có chút buồn cười.

Y quả thực cũng không để ý, trước kia lúc ở rừng rậm ma thú, ngay cả thi thể hư thối của động vật y cũng từng ném qua, huống chi là thể này, huống hồ hiện tại ăn cơm đối với y chỉ là thói quen mà thôi, y hoàn toàn có thể không cần ăn uống.

Nào biết Hoàng Phủ Ngạo vừa mới an bình dùng xong bữa cơm chiều, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút thì nghe thấy tiếng kèn của đội hộ vệ cất lên.

Tập Ân vội vàng chạy ra ngoài xem xét, kết quả làm hắn buồn bực không thôi.

“Bệ hạ, xem ra phiền toái tiểu điện hạ lưu lại vẫn chưa xong, bọn thị vệ báo lại, mùi máu tươi của thi thể nhóm ma thú hấp dẫn rất nhiều ma thú xông vào doanh địa, nhóm thị vệ đang đánh nhau khá kịch liệt.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Con Mèo Nhỏ

Lúc Hoàng Phủ Ngạo mang Thanh Việt, Tập Ân tới hiện trường, nơi này đã vô cùng hỗn loạn a!

Các hệ pháp thuật, đầu khí, đao, kiếm bay loạn tứ tung, thị vệ bốn ba khắp nơi, còn có đám ma thú bị đánh chạy trốn, dưới ánh lửa không ngừng lay động làm người ta choáng đầu hoa mắt.

Thị vệ cùng ma thú hung mãnh đánh nhau túi bụi, trời tối sầm vô cùng hỗn loạn. Nhóm quý tộc thích nháo nhiệt, ham kích thích cũng chạy tới xem náo nhiệt.

Có một số ít con cháu quý tộc có thân thù, không biết xuất phát từ thật tâm muốn hỗ trợ hay vì muốn biểu hiện, khoe thân thù mà gia nhập vào đội ngũ, làm nhóm thị vệ vừa phải đánh ma thú, vừa phải chiếu cố an nguy của bọn họ.

Nhóm quý tộc thân phận cao quý tự biết năng lực bản năng đứng ở khu đất an toàn xem cuộc chiến, thỉnh thoảng còn bình luận vài câu, trầm trồ khen ngợi vài tiếng làm hiện trường càng thêm phần ồn ào náo nhiệt.

Đối tượng công kích của nhóm thị vệ đều tập trung trên người nhóm ma thú hung mãnh, nguy hiểm, nhóm ma thú yếu ớt, ít nguy hiểm hiện tại không có ai

rãnh rồi chú ý nghiêng ngang chui vào hàng rào, tham lam cắn nuốt thi thể ma thú chết đi.

Thanh Việt nhìn một màn này, đặc biệt là nhóm thị vệ anh dừng ầu ẩu ma thú, trong lòng ít nhiều cũng có áy náy, mặc dù xuất phát từ nguyên nhân gì, phiên toái này cũng do bé gây ra. Vừa định tiến tới hỗ trợ đã bị phụ hoàng kéo chặt lại bên người.

“Phụ hoàng?”

“Không được đi.” Hoàng Phủ Ngạo ôn nhu vuốt ve mái tóc bạch kim của Thanh Việt, giọng điệu cứng rắn.

“Chính là.....”

“Không sao, nhóm ma thú này không biết đoàn kết phối hợp, không phải đối thủ của thị vệ, trận chiến này sẽ nhanh chóng kết thúc, Việt nhi không cần quan tâm”

“Ân.” Thấy Hoàng Phủ Ngạo kiên quyết như thế, Thanh Việt cũng đành ngoan ngoãn đứng bên người Hoàng Phủ Ngạo.

Đột nhiên, cách hàng rào không xa, một vật nhỏ làm Thanh Việt chú ý.

Đó là một thứ có bộ dáng như một con mèo nhỏ, gầy tong teo, lông tơ toàn thân xám xịt không có chút sáng bóng, làm người ta có cảm giác suy dinh dưỡng, lại còn xấu muốn chết.

Chính là lúc này con mèo nhỏ hoàn toàn không ý thức được bộ dáng mình có bao nhiêu yếu ớt, cố gắng làm ra bộ dáng thực uy vũ, nhe răng trợn mắt lộ ra 4 chiếc răng nanh bé xú, hung ác mà khom lưng, móng vuốt bầu chặt thức ăn, gắt gao nhìn chăm chăm con ma thú cao lớn hơn nó vô số lần.

Chuyện kì quái xảy ra.

Con ma thú cao lớn cường tráng kia, dưới ánh mắt ‘hung ác’ của con mèo nhỏ, cư nhiên chậm rãi lui về sau, chờ tới lúc rời khỏi phạm vi công kích của con mèo nhỏ thì lập tức quay đầu bỏ chạy tới nơi khác giành thức ăn.

“Phụ hoàng, con mèo nhỏ kia thực kì quái.” Ánh mắt thất sắc lưu li của Thanh Việt lóng lánh quang mang tò mò cùng hứng thú, kéo tay Hoàng Phủ Ngạo.

“Ân, quả thực có chút kì quái.” Hoàng Phủ Ngạo cũng thấy một màn khi nãy.

“Phụ hoàng, không bằng chúng ta.....”

“Qua đó xem thử xem” Hoàng Phủ Ngạo quá hiểu Thanh Việt, đương nhiên biết lúc này nhi tử bảo bối của mình đang nghĩ gì, lập tức nói hết lời Thanh Việt còn chưa nói xong.

“Hào, đi liền.” Thấy Hoàng Phủ Ngạo đáp ứng, Thanh Việt lập tức kéo Hoàng Phủ Ngạo, vận dụng pháp thuật không gian thuần di, trong chớp mắt biến mất tại chỗ.

“Bệ hạ..... tiểu điện hạ.....” Chờ Tạt Ân hồi phục tinh thần, nơi này chỉ còn mình hấn.

“Vì cái gì bỏ ta lại a ~~~ta cũng rất muốn đi xem a~~~”

“Bệ hạ ~~~ sao ngài lại có thể khinh suất như vậy a~~~ ngay cả một thị vệ cũng không mang ~~~”

.....

Thanh Việt vì mang theo Hoàng Phủ Ngạo nên khoảng cách tuy không thể dài như trước, nhưng cũng có thể thuần di khoảng 60m, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh con mèo nhỏ kì quái.

Mèo nhỏ đang ăn ngon lành thì bị hai người đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, trực giác mãnh cảm của dã thú nói cho nó biết hai người trước mặt cực kì nguy hiểm!

Nó đã rất nhiều ngày không được ăn thức ăn, thật vất vả mới có cơ hội ăn no nê, đột nhiên lại xuất hiện hai nhân loại cường đại phá hỏng.

Mèo nhỏ hướng về phía hai người phát ra một trận rít gào tức giận, âm thanh vô cùng non nớt, không ngừng lui về sau, giữa tánh mạng và thức ăn, mèo nhỏ thông minh đương nhiên chọn về đầu.

Lưu luyến nhìn thức ăn bên cạnh, liếm liếm hương vị ngon lành còn lưu bên khóe miệng, mèo nhỏ phần nộ trùng mắt nhìn hai người đang quan sát nó, sau đó thực mất mặt mà nhanh chân bỏ chạy.

Tốc độ mèo nhỏ trốn chạy hiển nhiên vượt dự kiến của Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt, Thanh Việt không thể không sử dụng không gian thuần di, bám sát phía sau mèo nhỏ.

Cứ như vậy một đường, một chạy hai truy, tới tận ven hồ Thanh Việt mới tóm được mèo nhỏ hung ác trong lĩnh vực không gian của mình.

Thanh Việt thi triển pháp thuật hệ thổ trong lĩnh vực——Trọng Lực Thuật, làm mèo nhỏ quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả khí lực quơ móng vuốt cũng không có.

Liên tục thi triển không gian Di Động Thuật làm thể lực Thanh Việt có chút không thể chống đỡ, trán phủ một tầng mồ hôi, tựa vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngao không ngừng thở dốc.

“Ha ha ~~~~ rất cuộc cũng quơ được!”

Mặc dù có chút mệt mỏi nhưng Thanh Việt hết như hải tử trải qua thiên tân vạn khổ mới chiếm được món đồ chơi mình muốn mà vui sướng không thôi.

Hoàng Phủ Ngao có chút bất đắc dĩ lau mồ hôi trên trán Thanh Việt.

“Mệt mỏi sao, nghỉ ngơi một chốc đi.”

“Không mệt, không mệt.”

Thanh Việt lắc đầu, đi tới trước mặt mèo nhỏ đã từ rít gào trở thành không ngừng nức nở kia, tò mò ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ mèo nhỏ, lại sờ sờ lỗ tai, móng vuốt, cái bụng mềm mại, cái đuôi hơi cuộn lại.

“Phụ hoàng, thứ xấu xí này thực kì quái, Việt nhi cư nhiên cảm nhận được sức mạnh quang minh trên người nó, sức mạnh này tuy rất ít nhưng lại toát ra khí thế cường đại, có thể là ấu tể của ma thú cường đại hệ quang không a?”

Nghe Thanh Việt nói vậy, Hoàng Phủ Ngao cũng vội vàng đi tới ngồi xổm xuống, cùng Thanh Việt nghiên cứu quả cầu lông ngắn xám xịt lại gầy nhom này.

“Nếu nó thực là ấu tể của ma thú cường đại hệ quang, như vậy có thể giải thích vì sao vừa nãy con ma thú cường tráng hơn nó rất nhiều lại bị dọa chạy. Chính là phụ hoàng thực không nhìn ra nó là ấu tể của ma thú cường đại hệ quang nào.”

“Ân, Việt nhi cũng không nhìn ra, ma thú hệ quang không phải thường rất đẹp sao?”

Thanh Việt thực tán đồng cái nhìn của phụ hoàng.

Hai phụ tử lại hướng ánh mắt về con mèo nhỏ xấu xí.

“Hiện tại nguyên tố quang trên đại lục đã rất hiếm hoi, cho dù là ma thú cấp 9 hệ quang cũng chỉ có thể phát huy ra sức mạnh ngang ngửa ma thú cấp 7, chưa kể tới các loại ma thú hệ quang khác.”

Hoàng Phủ Ngao suy nghĩ một lát, nói tiếp.

“Có lẽ, con mèo nhỏ này quả thực là ấu tể của ma thú cường đại hệ quang, nếu nó mới sinh ra không lâu mà ụ ụ nó lại chết, không kịp chuyển năng lượng hệ quang vào cơ thể nó, vì thế nó chỉ có thể dựa vào sức mình, từng chút hấp thu năng lượng hệ quang đã hiếm hoi. Như vậy nó trưởng thành thành bộ dáng này cũng có thể lí giải.”

“Ân, nghe rất có lí.” Thanh Việt cũng thấy quan điểm phụ hoàng rất hợp lí, ánh mắt chớp động lưu quang kì dị, đôi môi so với cánh hoa còn non mềm hơn về thành một nụ cười nghịch ngợm.

“Phụ hoàng, nó có phải là ấu tể của ma thú cường đại hệ quang hay không, chúng ta thử một lần không phải sẽ biết sao.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tiểu Miêu?

Thanh Việt lấy ma pháp trọng thất hệ Hoàng Phủ Ngao tặng bé trong không gian giới chỉ ra, truyền vào một chút năng lượng pháp thuật hệ quang, một viên ma hạch cự long tán mất sức mạnh quang minh cường đại lập tức xuất hiện trên đỉnh trọng ma pháp.

Ma hạch cự long phát ra uy thế mạnh bạo nhất trong các loài ma thú cao cấp, làm vô số ma thú phải e ngại.

Bất quá điều làm Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao giật mình chính là con mèo nhỏ quỳ rạp trên mặt đất dường như không hề bị ảnh hưởng, ngược lại nó còn cố gắng ngẩng đầu, ánh mắt xám to để lộ ra khát vọng không thấy đáy.

“Ha ha ~~~~ Việt nhi, chúng ta không phải đã quơ được bảo vật đi, ma thú không có phản ứng với long uy, trên đại lục cũng không có bao nhiêu a.”

“Phụ hoàng, chúng ta thử lại một lần.” Thanh Việt vui sướng khởi động sức mạnh thiên châu trong cơ thể, lợi dụng bầu trời, mặt đất và các sức mạnh thánh khiết nhất, bắt đầu triệu hồi nguyên tố quang trong không khí.

Cùng với lời ngâm xướng của Thanh Việt, một đoàn ánh sáng màu vàng xuất hiện chung quanh người bé, lớn khoảng miệng cái bát, còn nhỏ thì cỡ trái nho, ánh sáng tích tụ ngày càng nhiều, lấy Thanh Việt làm trung tâm chậm rãi hội tụ.

Hoàng Phủ Ngao đã quen thuộc Thanh Việt nên thấy một màn này cũng không giật mình.

Mọi người có chút thường thức đều biết, Ma Pháp Sư hệ quang triệu hồi nguyên tố quang là màu trắng, mà tinh thuần nhất là màu vàng, căn cứ theo tư liệu lịch sử ghi lại, đó là đặc quyền của Thần tộc thượng đẳng.

Ánh sáng vàng tụ tập thành một vòng lớn, xoay tròn quanh Thanh Việt, ánh sáng tinh thuần, thánh khiết, thiên hạ vốn tuyệt mỹ lại càng như thiên thần hạ trần.

Hơi thở thần thánh uy nghiêm, không khí xung quanh trở nên áp lực, làm tận đáy lòng người ta sinh ra kính sợ, một loại xúc động muốn quỳ bái.

Thanh Việt đã trừ bỏ Trọng Lực Thuật trên người mèo nhỏ, nhưng mà hơi thở tàn mát từ người Thanh Việt so với Thần vương cũng không kém chút nào, đối với mèo nhỏ mà nói, loại hơi thở này đã dung nhập vào huyết dịch nó, khắc sâu vào tận linh hồn, theo nhiều thế hệ truyền thừa lại sợ hãi cùng tôn kính.

Lúc này mèo nhỏ đã không còn bộ dáng hung ác khi nãy, thành thành thật thật quỳ rạp trên mặt đất, cơ thể không ngừng run rẩy, bộ dáng mặc người xấu xé.

Một quả cầu ánh sáng, theo chỉ dẫn của Thanh Việt hướng về quả cầu lông ngắn da lông xám xịt kia mà hội tụ, nhanh chóng tiến nhập vào cơ thể nó.

“Ô ô ~~~~~ ô ~~~~”

Mèo nhỏ vui sướng kêu lên, ngày càng nhiều quang mang bao phủ nó.

Thanh Việt thấy cũng đủ rồi liền đình chỉ triệu tập nguyên tố.

“Việt nhi, có khó chịu không?” Hoàng Phủ Ngao thấy mồ hôi trên trán Thanh Việt, quan tâm hỏi.

“Không có, chỉ hơi mệt một chút.”

Thanh Việt dựa vào lòng Hoàng Phủ Ngao, để mình nghỉ ngơi một chút.

Hồi lâu, tất cả nguyên tố quang đều bị hấp thu hết, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao phát hiện, con mèo nhỏ xám xịt xấu xí kia không thấy đâu.

Thay vào đó là một quả trứng trắng thuần có khắc đồ án màu vàng to khoảng quả táo.

“Phụ hoàng?” Thanh Việt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngao.

Hoàng Phủ Ngao nhặt quả trứng kì lạ lên, cẩn thận xem xét.

“Việt nhi, bởi vì Việt nhi triệu tập quá nhiều nguyên tố quang tinh thuần, con mèo nhỏ này đại khái đã tiến hóa đi, hoa văn màu vàng trên trứng là khế ước nó hiến tặng, Việt nhi nhỏ một giọt máu của mình lên hoa văn thử xem.”

“Àn.” Thanh Việt ngưng kết nguyên tố thủy trong không khí, cắt qua ngón tay mình, huyết châu nhỏ lên quả trứng trắng trong tay Hoàng Phủ Ngao.

Huyết tích lên vỏ trứng nháy mắt đã biến mất. Hoa văn màu vàng hết như có sức sống bắt đầu vận vẹo, ngay sau đó vỏ trứng theo hoa văn chậm rãi mở ra.

Một đầu lông xù màu trắng phá xác mà ra, sau đó là thân hình cũng trắng như tuyết, nằm trong lòng bàn tay Hoàng Phủ Ngao thờ phỉ phò, đại khái là tiến hóa đã dùng hết khí lực của nó.

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao kinh ngạc nhìn cơ thể mèo nhỏ nhỏ cỡ lòng bàn tay Hoàng Phủ Ngao.

Lúc này lớp da lông mèo nhỏ đã không còn xám xịt xấu xí, cả người trắng lóa như tuyết, còn đôi mắt vốn màu xám cũng biến thành màu vàng nhàn nhạt, trên trán xuất hiện một cái sừng nhỏ màu vàng có chút trong suốt, tồn nhau lên vô cùng rực rỡ.

“Phụ hoàng, hình dáng nó không phải là một trong các tọa kỵ Thần vương trong truyền thuyết——Thánh Quang Bạch Hồ Vương đi?” Thanh Việt không xác định trả lời.

Trên đại lục quả thực có thánh quang bạch hồ tồn tại, chẳng qua rất quý hiếm.

Bình thường thánh quang bạch hồ trưởng thành đều là ma thú hệ quang cấp 8, sức mạnh cường đại, hình dáng ưu mỹ khiến chúng nó trở thành tọa kỵ

được nhóm Thần tộc thượng đẳng yêu thích.

Nếu thánh quang bạch hổ có thể tiến hóa thành công, sẽ trở thành ma thú hệ quang cao cấp nhất——Thánh Quang Bạch Hổ Vương, chỉ có Thần vương mới điều khiển được.

Bất quá, trên đại lục chưa từng có Thánh Quang Bạch Hổ Vương xuất hiện, bởi vì chỉ có vùng đất của Thần tộc mới có nguyên tố quang vừa cường đại lại tinh thuần giúp chúng nó tiến hóa thành công.

Hiện tại trên đại lục, nguyên tố quang đã thiếu tới mức không bằng 1/3 các nguyên tố khác, ma thú hệ quang ngay cả sức lực vốn có cũng suy giảm, đừng nói tới việc làm chúng nó thăng cấp.

Vì thế, hiện tại người trên đại lục rất hiếm khi lựa chọn ma thú hệ quang làm bạn chiến đấu.

Hoàng Phủ Ngạo cũng có chút không xác định sờ sờ cái sừng nhỏ trên trán mèo nhỏ.

“Hình như..... là thực nha.”

“Ô ô ~~~ ô ~~~”

Mèo nhỏ khôi phục chút khí lực, hưng phấn lại đắc ý vươn móng vuốt, ý đồ muốn vuốt ve chiếc sừng màu vàng bán trong suốt trên trán mình, kia là tượng trưng cho vương quyền a.

“Việt nhi, nó hiện tại đã là sủng vật của ngươi.” Hoàng Phủ Ngạo đưa mèo nhỏ cho Thanh Việt.

Thanh Việt ôm mèo nhỏ trong bàn tay, tò mò sờ sờ đầu nó, cái sừng màu vàng bán trong suốt, lớp da lông trắng như tuyết, phần bụng mềm mại, móng vuốt tinh xảo lại sắc bén, còn có cái đuôi xoắn tít.

“Việt nhi, đặt cho nó cái tên đi.”

“Gọi là Tiểu Miêu, được không?”

“Ha ha ~~~ tùy ngươi.”

Đường đường là tiểu thánh quang bạch hổ vương, đáng thương vì còn quá nhỏ, đại khái chỉ mới có trí lực của đứa nhỏ 2, 3 tuổi, vì thế nó không hiểu hàm nghĩa cái tên, bỏ lỡ cơ hội phản đối duy nhất.

“Nhóc con này tuy sức mạnh không kém gì thánh quang bạch hổ trưởng thành, nhưng trí lực nó vẫn chưa cao, Việt nhi phải cẩn thận trông giữ nó.”

“Ân, giao nó cho Ma Nha thì được rồi.” Thanh Việt suy nghĩ một chút, trực tiếp lấy Ma Nha từ không gian giới chỉ ra.

Ma Nha theo Thanh Việt đã hơn 5 năm, đại khái cũng thông minh như đứa nhỏ 8, 9 tuổi, Thanh Việt liền giao Tiểu Miêu cho Ma Nha trông giữ.

Ma Nha tuy sức mạnh thiên về hắc ám, nhưng vì cơ thể nó dung hòa hai sức mạnh quang minh cùng hắc ám của Thanh Việt nên lúc nó tới gần Tiểu Miêu, cảm giác sức mạnh quang minh cường đại trong cơ thể Tiểu Miêu cũng không e ngại.

Mà Tiểu Miêu cũng cảm nhận được sức mạnh tương thông trong cơ thể Ma Nha, vì thế thành thật không hề phản kháng thứ xa lạ kia tới gần.

Thu phục được Tiểu Miêu xong, Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt xấu hổ phát hiện vừa nãy vì vội vàng đuổi theo Tiểu Miêu, không nhớ rõ đường đi, hiện tại không thể phân biệt phương hướng.

“Phụ hoàng, hình như chúng ta lạc đường rồi.”

“Ân, xem ra phải ở lại đây tới hừng đông rồi tìm đường về.”

“Phụ hoàng, phụ hoàng.....” Thanh Việt đột nhiên giống như phát hiện ra thứ mới mẻ, hưng phấn kéo Hoàng Phủ Ngạo tới ven hồ.

“Phụ hoàng, Việt nhi biết đây là đâu rồi, mau nhìn.”

Hoàng Phủ Ngạo theo phương hướng Thanh Việt chỉ, liền thấy hàng vạn điểm sáng lấp lánh dưới mặt hồ đen như mực, hết như các vì sao điểm sáng trên bầu trời đêm, hơn nữa ánh trắng bạc mỏng lung như một dải lụa mỏng, bao phủ lên lớp sương làm cả hồ nước trở nên thần bí say lòng người.

“Nơi này là hồ Tinh Tử.” Thấy một màn này, Hoàng Phủ Ngạo cũng phản ứng.

“Ân, quả nhiên rất đẹp, Việt nhi ban ngày cũng tới đây nhưng không thấy đẹp gì cả, bất quá hiện tại quả thực rất kì bí lại xinh đẹp.”

“Quả thực rất được.” Hoàng Phủ Ngạo lấy hai kiện áo choàng từ không gian giới chỉ trải lên một tảng đá thật lớn bên hồ, kéo Thanh Việt cùng ngồi xuống, một kiện khác bao chặt lấy người bé, sau đó kéo bé vào lòng mình.

“Việt nhi, một thì nghỉ một chốc đi, chờ trời sáng có thể nhìn ra đường đi, chúng ta trở về hạo hạo nghỉ ngơi.”

“Ân.”

Thanh Việt chậm rãi nheo mắt lại, lui vào lòng Hoàng Phủ Ngao, hôm nay quả thực có chút mệt mỏi, hô hấp trên người phụ hoàng làm bé cảm giác an tâm lại ấm áp, Thanh Việt dần dần ngủ say.

Từ lúc nào bé lại say mê hương vị này đến vậy.....

Đại khái là.....

Đại khái là từ lần đầu tiên gặp mặt, lúc bé đang đứng trong tuyết địa, vừa lạnh lại đói sắp chết đi.....

Phụ hoàng của bé..... lúc đó.... đã ôm bé vào lòng ngực ấm áp lại thơm ngát của mình.....

Đại khái là từ khoảnh khắc đó.... bé đã say mê.... hương vị này...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cảm Tạ

Thanh Việt ngủ thực say, mãi đến khi cảm giác cơ thể mình đột nhiên chìm vào dòng nước ấm áp, nhất thời không thể thích ứng, giật mình vãi cái mới chậm rãi mở mắt.

“Phụ hoàng?”

“Ân, Việt nhi tỉnh.”

Thanh Việt nhìn chung quanh một chút, lúc này mới phát hiện bọn họ đã về trảng săn bắn, nơi này là lều trại, bé đang tựa vào lòng phụ hoàng, hai người đang ngâm mình trong đục dưng.

“Phụ hoàng, chúng ta đã quay lại doanh địa sao? Sao không gọi Việt nhi tỉnh?”

“Nhìn Việt nhi ngủ ngon như vậy, phụ hoàng luyến tiếc.”

Hoàng Phủ Ngao không để ý chút bất mãn trong lời Thanh Việt.

Thanh Việt ngẩng đầu nhìn mắt Hoàng Phủ Ngao, ánh mắt sâu thẳm như màn đêm đã xuất hiện chút tơ máu, xung quanh viền mắt cũng có chút thâm, thể hiện mệt mỏi của chủ nhân.

Phụ hoàng hôm qua nhất định là mệt muốn chết rồi!

Thanh Việt nhớ rõ vì ban ngày quá mệt mỏi, tối qua bé vui vào lòng phụ hoàng ngủ thực an bình, trong lúc mơ màng ngay cả một chút quấy nhiễu cũng không có.

Bây giờ nghĩ lại, nhất định là phụ hoàng cứ ôm bé nên bé mới ngủ thoải mái đến vậy, mà phụ hoàng đại khái là suốt đêm không hề chớp mắt đi.

Nghĩ vậy, Thanh Việt cảm giác trong lòng mình có chút khó chịu.

“Việt nhi làm sao vậy, sao tự nhiên lại không vui?” Hoàng Phủ Ngao vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt quan tâm hỏi.

Thanh Việt không trả lời, chỉ nâng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve ánh mắt Hoàng Phủ Ngao, xoa nhẹ một lát lại như con mèo nhỏ, áp cánh môi non mình lên mắt y, từng chút, từng chút liếm lộng.

Hoàng Phủ Ngao ngẩng người, thoải mái dựa vào đục dưng, hưởng thụ hầu hạ hiếm có từ đứa con bảo bối của y.

Trên mặt truyền tới cảm giác tê dại, cứ như có ai đó cầm một cọng lông chim mềm mại nhẹ nhàng quét tới quét lui trong lòng.

“Phụ hoàng có mệt không?”

“Ân?”

Nghe thấy câu hỏi của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo thoải mái mở to mắt, chỉ thấy nhĩ tử bảo bối thân thiết nhìn mình.

Gương mặt nhỏ nhắn như được điêu khắc từ bạch ngọc, nhuộm màu ửng đỏ của hoa đào, đôi môi non mềm, trong hơi nước mập mờ, tân mát ra sáng bóng mịn hoặc.

Hoàng Phủ Ngạo có chút thất thần, nhĩ tử bảo bối của y đẹp tới mức người trần không thể có.

“Phụ hoàng, người làm sao vậy?” Thanh Việt thấy Hoàng Phủ Ngạo có chút xuất thần, lại không để ý tới bé liền hỏi.

“Không có gì, Việt nhi.” Hoàng Phủ Ngạo hồi phục tinh thần, bình tĩnh nhìn Thanh Việt, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má bé, sau đó cúi đầu, vừa cắn nhẹ vành tai mượt mà, vừa thì thầm.

“Phụ hoàng hiện tại toàn thân đều mệt, Việt nhi chỉ hôn con mắt thôi hình như không đủ.”

Thanh Việt nghe Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, gương mặt nhỏ nhắn căng cứng không biết làm sao.

“Ha ha ~~~” Hoàng Phủ Ngạo bị bộ dáng của bé chọc cười, ngón tay chạm lên môi mình một chút, nhìn Thanh Việt nói.

“Hôn nơi này này.”

Thanh Việt nhìn đôi ngươi đột nhiên sâu thẳm của phụ hoàng, sừng sốt một chút đã bị Hoàng Phủ Ngạo đưa tay đỡ sau gáy, để bé ấn lên môi mình.

Doanh địa trong tràng sân bắn không còn náo nhiệt như hôm qua, phá lệ thanh tịnh, trừ bỏ thị vệ tuần tra cũng không thấy bóng dáng người nào.

Tuần mã của quý tộc đều được nhốt trong hàng rào, nhằm chán gặm cỏ, mà các quý tộc vốn nên cười chúng nó rong ruổi sân bắn lúc này đang nằm trong lều trại của mình, vù vù ngủ.

Này đó các quý tộc ngày thường sống an nhàn sung sướng quả thực đã mệt lắm.

Đầu tiên là cười ngửa hết cả buổi, săn con mồi hết cả buổi, vừa mệt vừa đói lại chỉ được ăn chút rau dưa, hoa quả, vốn nghĩ như vậy đã đủ thỏa.

Ai ngờ, lúc bọn họ đang đói khát cùng thê thảm ăn xong bữa tối, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì doanh trại đột nhiên bị ma thú tập kích doanh trại quấy nhiễu.

Thật vất vả đợi tới hơn nửa đêm ma thú tập kích mới được xử lý xong, đang cao hứng vì rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi, Đại tổng quản Tạt Ân lại thông báo bộ hạ cùng tiểu điện hạ biến mất.

Bộ hạ cùng tiểu điện hạ biến mất, bọn họ ai dám quay về lều mà nghỉ ngơi a?

Bọn họ đáng thương, chỉ có thể lết thân xác mệt mỏi tìm kiếm chung quanh, tới tận sáng sớm hôm sau mới phát hiện bộ hạ, sau đó đều ôm đôi mắt gấu mèo chạy về lều trại ngủ bù.

.....

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo ngủ thẳng tới chạng vạng, nghe tiếng huyền não bên ngoài ngày càng lớn mới mới tỉnh lại.

Tạt Ân như trước tận chức trách canh giữ bên ngoài lều trại, vừa nghe bên trong có động tĩnh liền gọi ti nữ, thị tòng tiến vào hầu hạ Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt rửa mặt, chải đầu, thay quần áo.

“Bộ hạ cùng tiểu điện hạ dậy thật đúng lúc, yến hội bên ngoài vừa chuẩn bị thỏa đáng, tiểu nhân đã báo người thông tri các vị đại nhân, chờ bộ hạ đến là có thể bắt đầu.”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngạo gật đầu tỏ vẻ hiểu được, Đại tổng quản hoàng cung của y an bài mọi chuyện tốt lắm, y làm hoàng đế cũng thực thanh nhàn, lười hỏi đến.

Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt ăn mặc chỉnh tề xong liền rời khỏi lều trại, còn chưa đi được vài bước đã thấy Hoàng Phủ Trác Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi, A Nhĩ Y • Lai Đặc, cùng Phi Li Đặc • Đề Đề Tư sắc mặt có chút đỏ ửng đứng ở bên đường.

“Phụ hoàng, Ngủ đi.”

“Bộ hạ, tiểu điện hạ.”

Thấy Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt đi ra, nhóm người vội vàng tiến tới hành lễ.

“Xem ra các ngươi có việc tìm Việt nhi.”

Nhóm người còn chưa mở miệng, Hoàng Phủ Ngạo đã đoán trúng ý đồ bọn họ tới đây, nếu y ở lại đây, đám nhỏ nhất định sẽ cảm thấy khản trương, câu

nê, liền mở miệng.

“Các người tán gẫu với Việt nhi một chút đi, trẫm đi trước.”

Xoay người lại vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, dặn dò.

“Phụ hoàng đi trước chờ Việt nhi, bọn họ đều là những hài tử xuất sắc, phụ hoàng hi vọng Việt nhi có thể tiếp xúc với bọn họ nhiều một chút, Việt nhi phải hảo hảo ở chung, biết không?”

Thấy Thanh Việt ngoan ngoãn không phản đối, Hoàng Phủ Ngạo lúc này mới an tâm mang theo Tập Ân đi trước.

“Có việc sao?” Thấy nhóm người đều nhìn mình, Thanh Việt cảm thấy có chút kì quái.

Bị Thanh Việt hỏi vậy, nhóm người liên tục gật đầu, sau đó bộ dáng xem kịch vui, quét mắt về phía Phi Lí Đặc • Đề Đề Tư.

Thấy mọi người đều nhìn mình, gương mặt vốn đã ửng đỏ của Phi Lí Đặc càng đỏ rực lên, ngẩng đầu nhìn lên, cánh môi rung rung vài cái lại thủy chung không ra tiếng.

“Này, không phải người trời không sợ đất không sợ sao? Bây giờ chỉ nói vài lời mà thôi, sao lại thành bộ dáng này.” Hoàng Phủ Hàm Vi bất cơ hội cười nhạo hần.

Hai người khác nghe Hoàng Phủ Hàm Vi nói vậy, cũng bắt đầu thúc ép Phi Lí Đặc.

“Đừng a Phi Lí Đặc, không phải chỉ một câu thôi sao, trước lúc tới đây không phải nói rất hùng hồn sao?”

“Phi Lí Đặc a ~~~ người còn nhản nhỏ như vậy mãi thực dễ làm người ta hiểu lầm nội dung người sắp nói a.”

“Ta..... ta.....”

Phi Lí Đặc bị bọn họ nói mặt đỏ tới mức sắp xuất huyết, hần hiện tại thực hối hận, vì cái gì lại bảo ba tên này đi theo bởi mình, hiện tại thực mất hết mặt mũi.

Thấy Thanh Việt cũng nhìn mình chăm chăm, Phi Lí Đặc cũng đành kiên trì, áp ứng nói với Thanh Việt.

Thanh Việt nghe hết nửa ngày mới mơ mơ hồ hồ nghe ra một câu ‘cám ơn’.

“Cám ơn?” Thanh Việt nghi hoặc nhìn Phi Lí Đặc.

“Là như vậy a tiểu điện hạ.” A Nhĩ Y thấy đồng bạn thực không có tiền đồ, ngay cả một câu cũng nói không xong, chỉ đành phải hỗ trợ. “Chuyện hôm qua, vốn do Phi Lí Đặc đưa ra yêu cầu quyết đấu mới gây ra thảm cảnh kia, nếu điện hạ nói rõ ra phỏng chừng Phi Lí Đặc sẽ bị tướng quân đánh thê thảm. Nhưng tiểu điện hạ không hề nói chuyện Phi Lí Đặc đưa ra lời quyết đấu, còn tự gánh vác, vì thế Phi Lí Đặc mới tới đây, nói cảm ơn với tiểu điện hạ.”

“Chính là như A Nhĩ Y nói, chuyện này thực cảm tạ tiểu điện hạ.”

Sự tình được A Nhĩ Y nói rõ ràng, Phi Lí Đặc cũng không còn ngượng ngùng như vậy nữa, lớn tiếng nói cảm ơn Thanh Việt.

Nghe bọn hần nói vậy, Thanh Việt cũng hiểu được một chút.

Kì thật Thanh Việt không cảm thấy mình giúp gì cho Phi Lí Đặc, dù sao trong lúc quyết đấu, bé cố ý muốn giáo huấn Phi Lí Đặc, đám ma thú mới bị băng kiếm đâm chết.

Bất quá, Phi Lí Đặc cư nhiên vì chuyện này mà cảm ơn Thanh Việt, bé vẫn có chút giật mình, xem ra Phi Lí Đặc cũng không tệ.

“Không cần nói cảm tạ, kia vốn là họa ta gây ra.” Thanh Việt chỉ nói lời thực.

Nhưng người khác nghe thấy lại thành Thanh Việt cho Phi Lí Đặc một đường lui, giúp hần khỏi xấu hổ, nhất thời hảo cảm với Thanh Việt tăng lên rất nhiều.

Không đợi mọi người tán gẫu thêm, yến hội cách đó không xa đã bắt đầu thổi kèn, thúc giục nhóm quý tộc còn chưa tới.

“Yến hội đã muốn bắt đầu, đến muộn sẽ có người làm khó dễ, ta thấy chúng ta tới yến hội rồi tiếp tục tán gẫu.” Hoàng Phủ Trác Diệu đề nghị.

Mọi người không có ý kiến gì, Thanh Việt cũng không muốn tiếp tục chủ đề nhàm chán này, liền đi về phía yến hội.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Minh Khê Gặp Nguy Hiểm

Tuy rằng ngày đầu tiên đến tràng săn bắn đã gặp phong ba không ngừng, các quý tộc cũng thực một mẻ, bất quá buổi yến hội này có thể xem là vô cùng thuận lợi, kết thúc viên mãn.

Đương nhiên, trong quá trình hoàn hảo cũng nhờ một màn ti thí của Nhị hoàng tử —— Hoàng Phủ Vu Mạc, cùng Tam hoàng tử —— Hoàng Phủ Trác Diệu.

Người sáng suốt liếc mắt cũng có thể nhìn ra, kia cũng không phải là ti thí góp vui mà thực sự là một trận quyết đấu sinh tử, nếu không phải hoàng đế bệ hạ đúng lúc kêu dừng lại, thật sự có thể xảy ra việc chết người.

Trải qua yến hội này, các đại quý tộc đều chiếm được nguồn tình báo chính trị vô cùng trọng yếu, ‘Nhị hoàng tử —— Hoàng Phủ Vu Mạc cùng Tam hoàng tử —— Hoàng Phủ Trác Diệu đã mâu thuẫn tới mức thủy hỏa bất dung, người sống ta chết, nếu đứng bên Nhị hoàng tử, hoặc Tam hoàng tử, các quý tộc đều phải cân thận đối phương.’

.....

Một đêm yên lặng trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, chân trời mới lộ ra một mặt trăng bi [màu vô quýt], một trận vô ngra dồn dập từ xa xa đập lên ngọn cỏ còn vươn sương sớm tiến nhập doanh địa, phá vỡ im lặng.

Lều trại Nam Việt hoàng đế bệ hạ.

Thanh Việt co rút trong lòng Hoàng Phủ Ngạo say ngủ, bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, ngưng thần lắng nghe, hình như có người đang nói chuyện.

“Đại tổng quản, ngài giúp ta bẩm báo một chút đi. Cầu ngài.”

“Này. chính là còn sớm như vậy. bệ hạ cùng tiểu điện hạ còn đang ngủ. người cũng không phải không biết tính tình của bệ hạ cùng tiểu điện hạ. nếu.”

“Chính là Đại điện hạ.”

Một âm thanh quen thuộc mang theo một mẻ cùng lo lắng, âm thanh còn lại hẳn là Tật Ân, theo giọng nói có thể nhận ra Tật Ân có chút khó xử.

Thanh Việt mới khẽ giật một cái, cánh tay Hoàng Phủ Ngạo đang ôm bên thắt lưng bé lập tức siết chặt, làm gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt trực tiếp áp vào lòng ngực y.

“Việt nhi tỉnh.”

“Ân, phụ hoàng cũng bị đánh thức sao?”

Âm thanh Thanh Việt có chút mơ màng còn chưa tỉnh ngủ, cùng chút bất mãn vì bị người quấy rầy.

“Đúng vậy, bọn họ cố ý nói lớn như vậy có thể không tỉnh sao, lá gan Tật Ân ngày càng lớn.”

Chút mánh khốc của Tật Ân, Hoàng Phủ Ngạo vừa nghe đã biết.

Nhất định là có người muốn bẩm báo chuyện quan trọng, Tật Ân muốn hỗ trợ lại sợ quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi, sợ bị trừng phạt vì thế mới cố ý làm bộ như khó xử mà lớn tiếng nói chuyện.

“Phụ hoàng, người nói chuyện hình như là A Thất, có phải đại ca xảy ra chuyện không?”

Thanh Việt rốt cuộc nhớ ra chủ nhân của âm thanh quen thuộc kia.

“Ân, Việt nhi đoán rất có khả năng.”

Hoàng Phủ Ngạo tùy ý chỉnh lí lại quần áo của mình cùng Việt nhi, sau đó gọi hai người còn đang lớn tiếng bên ngoài tiến vào.

Tuy Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt đã chỉnh lí lại hình tượng trước mắt, cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng mà trong mắt Tật Ân cùng A Thất cũng không phải vậy a.

Vừa tiến vào liền thấy hoàng đế bệ hạ cùng tiểu điện hạ đang nằm trên giường, quần áo bán mở mang theo chút hỗn loạn, tiểu điện hạ bán dựa vào lòng

ngực hoàng đế bệ hạ, gương mặt nhỏ nhắn như được điêu khắc từ bạch ngọc tựa sát vào lồng ngực xích lửa, lọn tóc đen nhánh cùng bạch kim dây dưa, cảnh tượng như vậy nhìn thế nào cũng cảm thấy vô cùng ái muội.

Tập Ân coi như tốt hơn, đã thấy qua cảnh tượng còn kích thích hơn, vì thế cũng khá bình tĩnh, làm lơ dòi ánh mắt khỏi hai người.

Bất quá A Thất không biểu hiện thành công như Tập Ân. Dù sao vẫn còn là đứa nhỏ, định lực cũng còn kém, nhìn thấy trường hợp này gương mặt liền xuất hiện rặng mây đỏ, ánh mắt trốn tránh, ngay cả việc mình nên đứng đâu cũng không biết.

“Nói đi, làm sao?”

Câu hỏi của Thanh Việt làm A Thất lập tức nhớ ra mục đích của mình, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, ‘bùm’ một tiếng quỹ xuống.

Nhìn bộ dáng của hắn, Thanh Việt cũng đoán được 7, 8 phần, đại ca nhất định gặp phải rắc rối.

“A Thất phụ ủy thác của điện hạ, không bảo vệ tốt Đại điện hạ, thỉnh điện hạ giáng tội!” A Thất xấu hổ cùng tự trách nói.

“Đại ca rốt cuộc làm sao?”

“Bẩm điện hạ, A Thất cũng không hiểu Đại điện hạ rốt cuộc làm sao, ngày đó trong cơ thể Đại điện hạ hình như đột nhiên xuất hiện thêm một người, cùng Đại điện hạ tranh đoạt chủ quyền cơ thể, thực quái dị. Sau đó, Đại điện hạ nói ngài có thể chống đỡ một đoạn thời gian, bảo A Thất tìm điện hạ, nói điện hạ có biện pháp cứu ngài, nói xong liền ngất đi. A Thất không dám trì hoãn, để Tiểu Thần ở lại thủ bên người Đại điện hạ, ngày đêm chạy trở về, hiện tại đã qua một ngày một đêm, không biết Đại điện hạ thế nào……” A Thất càng nói càng khổ sở.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Việt đại khái cũng hiểu được, đại ca nhất định đã gặp một oán linh linh tinh gì đó, bởi vì năng lực không đủ tiêu trừ nó, vì thế tạm thời phong ấn nó trong cơ thể, miễn cho nó đi khắp nơi gây hại.

Nghĩ tới đây, Thanh Việt không khỏi thở phào, theo phương pháp đại ca xử lý, ít nhất hiện tại đại ca hắn là không có nguy hiểm, huống chi đại ca còn mang theo ngọc trần hồn bé tẹo.

Bất quá, với thực lực hiện tại của đại ca, có thể để hắn làm ra hạ sách này năng lực nhất định không tồi, rốt cuộc là thứ gì? Thanh Việt có chút hứng thú.

“Đừng quỳ, đại ca của ta hiện tại hắn là không chết được.”

“Dạ, tạ ơn điện hạ.” Nghe Thanh Việt nói vậy, trái tim lơ lửng của A Thất rốt cuộc cũng thả lỏng.

Không có biện pháp, từ khi hắn và Tiểu Thần được Thanh Việt cứu mệnh trong tiểu thụ lâm, bọn họ gần như đã tin tưởng mù quáng đối với vị điện hạ này, niềm tin vững chắc không hề lay động.

“Nói một chút xem, đại ca ta tới đâu mà trở nên như vậy.”

“Bẩm điện hạ, Đại điện hạ hiện tại đang ở vương cung Tắc Á Thập.”

“Hừ ~~~” Thanh Việt vừa nghe là gặp chuyện trong vương cung Tắc Á Thập thì hiểu liền hiểu hết mọi chuyện, nhất thời tức giận.

“Đúng là lo chuyện bao đồng, các người không phải ở thành Hoan Hi sao, sao lại chạy tới vương cung Tắc Á Thập?”

A Thất thấy Thanh Việt phát hỏa, vội vàng thành thành thật thật kể lại mọi chuyện.

“Bẩm điện hạ, một tuần trước, Đại điện hạ đang ở thành Hoan Hi thì nghe được một ít tin tức về chuyện Cáp Đa Cách Lạp vương tử vong. Lôi đồn rằng Cáp Đa Cách Lạp vương không phải chết vì bệnh tật, cái chết vô cùng kì dị, Đại điện hạ nghe vậy liền có hứng thú, mang chúng ta chạy tới Cáp Đa Cách Lạp. Bất quá lúc chúng ta tới biên giới hai nước Cáp Đa Cách Lạp và Tắc Á Thập thì lại nghe tin Tắc Á Thập vương bị quái bệnh, vương cung đang tìm kiếm danh y, Đại điện hạ nghe thấy chứng bệnh của Tắc Á Thập vương xong thì nói phải tới Tắc Á Thập nhìn xem. Vì thân phận của Đại điện hạ, chúng ta dễ dàng tiến vào hoàng cung Tắc Á Thập, Đại điện hạ chẩn bệnh cho Tắc Á Thập vương, nhóm hoàng tộc Tắc Á Thập cũng không phản đối. Nhưng mà hiện tại bệnh tình Tắc Á Thập ổn định thì Đại điện hạ lại……”

“Được rồi, ta đã rõ rồi, người lui xuống nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta đi Tắc Á Thập.”

“Ngày mai? Chính là…… Đại điện hạ……”

“Hắn tạm thời chưa chết được, không biết tự sức, cho hắn nằm chút đau khổ đi, huống chi thời gian hắn đối kháng với thứ kia càng lâu, sức mạnh sẽ tiến bộ càng nhanh.”

“Dạ, A Thất hiểu được, A Thất xin lui.”

“Bệ hạ, tiểu điện hạ, tiểu nhân đi phân phó người hầu cấp chỗ nghỉ ngơi cho A Thất, không quấy rầy các người nghỉ ngơi.”

Nhìn A Thất ra ngoài, Tập Ân cũng nhanh chân vác cơ thể mập mạp của mình ra ngoài.

Chương 62: Sinh Linh Đồ Thán

“Việt nhi, ngày mai thực sự muốn đi Tắc Á Tháp sao?”

“Àn, phụ hoàng lo lắng cho Việt nhi sao?”

“Không, Việt nhi đã trưởng thành, rất thông minh lợi hại, còn có Ma Nha cùng Tiểu Miêu bảo vệ, phụ hoàng không lo lắng cho an nguy Việt nhi, chính là.....”

“Chính là? Chính là cái gì?” Không lo lắng, kia còn cái gì a? Thanh Việt nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Ngao.

“Ha hã ~~~ chính là đây là lần đầu tiên Việt nhi rời khỏi phụ hoàng, phụ hoàng có chút luyến tiếc.” Hoàng Phủ Ngao vừa nói hết lời, đã thấy khóe miệng ánh mắt Thanh Việt tràn ngập ý cười, như xuân phong phát điện, bách hoa thổ nhị.

Làm người ta thấy như gió xuân ập tới, như trăm hoa đua nở, hương vị ngọt ngào nồng đậm.

Hồi lâu, Hoàng Phủ Ngao mới nhớ ra điều mình muốn nói.

“Việt nhi khó có dịp tới tràng săn, ngày mai đã phải đi Tắc Á Tháp, vậy hôm nay phụ hoàng tự mình nướng một con thỏ tốc phong cho Việt nhi nếm thử, thế nào?”

“Phụ hoàng biết làm sao?”

“Đương nhiên, còn nướng rất khá!”

.....

“Phụ hoàng nhiều một giọt máu của mình lên vòng tay này.” Trước khi đi, Thanh Việt đưa một vòng tay bạch ngọc cho Hoàng Phủ Ngao.

Kì thực, nếu nói lo lắng thì không thể nghi ngờ là Thanh Việt càng lo lắng cho phụ hoàng của bé hơn, bởi vì chỉ có bé biết sức mạnh trong cơ thể phụ hoàng có bao nhiêu nguy hiểm.

“Đây là cái gì?” Hoàng Phủ Ngao rất rõ, nhi tử bảo bối của y sẽ không tặng y những thứ vô dụng.

“Cái này có tên là ‘thiên lí tương tri’.” Giọng nói Thanh Việt có mang theo chút đắc ý.

“Việt nhi thực vất vả mới làm được. Vòng tay này hấp thu máu của phụ hoàng xong, sẽ tương liên với sinh mệnh phụ hoàng, cho dù Việt nhi ở xa ngàn dặm, thông qua nó có thể biết được.”

“Cư nhiên kì diệu như vậy.” Hoàng Phủ Ngao làm theo, cắn đầu ngón tay, tích huyết lên vòng tay.

Vòng tay bạch ngọc lập tức lóe hồng quang, trận pháp bên trong khởi động sau đó lại khôi phục nguyên dạng.

“Như vậy, Việt nhi có phải nên chế tác thêm một vòng tay tương liên sinh mệnh mình, rồi giao nó cho phụ hoàng? Để phụ hoàng bất cứ lúc nào cũng biết Việt nhi có bình an hay không.”

“Àn.” Đối với yêu cầu này, Thanh Việt không có ý kiến gì, lấy ra vòng tay mình đã chuẩn bị sẵn đeo lên tay Hoàng Phủ Ngao.

“Có hai chiếc vòng này, phụ hoàng không cần lo lắng Việt nhi, Việt nhi cũng không lo cho phụ hoàng, như vậy Việt nhi có thể yên tâm đi Tắc Á Tháp.”

.....

Thanh Việt cùng A Thất tới trận truyền tống không gian ở thành thị lớn đề di chuyển tới thành thị tiếp theo, nếu các thành thị trấn nhỏ không có trận truyền tống không gian sẽ kị mả.

(Chi phí chế tạo trận truyền tống không gian rất cao, chỉ có các thành thị lớn mới có, thu phí cũng rất cao, bình thường chỉ có đại quý tộc hoặc nhóm cự phú dám sử dụng.

Hơn nữa, vì trận truyền tống không gian tiêu hao rất nhiều năng lượng, bình thường chỉ có thể đồng thời truyền tống 6 người, khoảng cách lớn nhất là 2 thành thị.)

Bởi vì Thanh Việt không vội nên thỉnh thoảng còn hưng trí đi dạo quanh thành thị, vì thế lộ trình lúc A Thất đi là một ngày một đêm, lần lại phải tốn tới ba ngày hai đêm mới tới biên giới Tắc Á Tháp cùng Cáp Đa Cách Lạp.

Sau khi tới biên cảnh Tắc Á Tháp cùng Cáp Đa Cách Lạp.

Thanh Việt nhìn phạm vi mấy chục lí xung quanh cơ hồ không hề có người, mặt đất đều là vết máu đen sẫm đã khô lại, ngẫu nhiên mới nhìn thấy một, hai người dân chạy nạn quần áo tả tơi ngồi dựa vào những bức tường đổ nát, thần tình tuyệt vọng.

Còn rất nhiều nơi, chỉ còn những đồng thi thể hư thối chồng chất lên nhau, không khí tràn ngập mùi máu tươi chưa kịp tản đi, cùng tanh tươi của thi thể mục rỗng, trên không trung phiêu đảng vô số vong hồn cùng oán khí, cảnh tượng huyết sát làm sinh linh đồ thán.

“A Thất, nơi này sao lại thế?”

Cảnh tượng nơi này làm Thanh Việt thực khó chịu.

“Điện hạ, chắc hai quốc gia Tắc Á Tháp cùng Cáp Đa Cách Lạp lại khai chiến, ai ~~~~ đám dân thường thực đáng thương.”

Nhìn thi thể chồng chất khắp nơi, cảnh tượng máu chảy thành sông vô cùng thê thảm, A Thất cũng thực khó chịu.

“Lại? Hai nước này thường xuyên như vậy sao?”

“Đạ, trước kia biên cảnh Tắc Á Tháp cùng Cáp Đa Cách Lạp tuy không tới mức thái bình nhưng mà cũng không như vài năm nay, chinh chiến thường xuyên, tử vong vô số. Trước đó vài ngày, Cáp Đa Cách Lạp vương qua đời, vương tử tranh vị, cục diện chính trị không xong, Tắc Á Tháp liền nhân cơ hội này khai chiến. Lúc song phương đều tử thương vô số mới ngưng chiến, Tắc Á Tháp tuy không chiếm lợi được bao nhiêu, nhưng mà đốt, sát, thường ở các thành thị xâm chiếm được là chuyện tuyệt đối không tránh được. Máy ngày nay, hẳn là Cáp Đa Cách Lạp chứng thực tin tức Tắc Á Tháp vương bệnh tình nguy kịch, vì thế cũng thừa dịp này mà trả thù.”

“Hừ hừ ~~~” Thanh Việt nghe A Thất nói vậy, khóe miệng nhếch lên ý cười lạnh như băng.

“Ta cứ thắc mắc vì sao sức mạnh của oán linh trong năm năm gần gũi lại tăng mạnh đến vậy, hóa ra là hai lão già kia tự nộp mạng.”

Thanh Việt ngẩng đầu nhìn oan hồn không ngừng gào thét trên không, mở không gian giới chỉ thả Ma Nha ra ngoài, ai ngờ lúc Ma Nha chui ra còn kéo cả Tiểu Miêu.

“Ô ~~~ ô ô ~~~”

Tiểu Miêu lúc này đã thu lại chiếc sừng vàng bán trong suốt trên trán, chỉ còn một nhúm lông tơ vàng, nhìn qua hết như một con mèo nhỏ xinh đẹp, đáng yêu vô cùng.

Tiểu Miêu vừa ra ngoài liền cảm giác được nơi này khác thường, bất mãn kêu ‘ô ô’, cơ thể cũng tản mát ra ánh sáng màu trắng, bộ dáng bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị công kích.

Thanh Việt từ tay Ma Nha tiếp nhận Tiểu Miêu, vỗ vỗ đầu ngăn chặn hành động của nó, sau đó nhìn Ma Nha chỉ lên không trung.

“Đi đi, đừng lãng phí.”

Đại khái cũng chỉ có loại sinh vật biến thái như Ma Nha mới thích thú hoàn cảnh nơi này đi.

Nhìn lên không trung, Ma Nha lập tức phát ra tiếng cười làm người ta rợn da gà, từ cơ thể nó phun ra vô số sợi hồng ti nhỏ như tơ máu vurun lên không trung.

Người khác nhìn không thấy nhưng Thanh Việt lại thấy rất rõ.

Vô số oan hồn đang giãy giụa, gào thét bị Ma Nha không chút khách khí hấp thu vào cơ thể, dần dần bộ xương khô của nó bắt đầu tản mát ra hồng quang yêu dị.

Thanh Việt im lặng niệm chú ngữ, nguyên tố hắc ám tinh thần nhanh chóng vây quanh Ma Nha, trợ giúp Ma Nha hấp thu cùng luyện hóa càng nhiều oan hồn hơn.

Hồi lâu, đợi Ma Nha hấp thu tới cực hạn Thanh Việt cũng đình chỉ triệu tập nguyên tố hắc ám.

Ma Nha nghênh ngang chui ra khỏi vòng nguyên tố hắc ám, bộ xương khô đỏ au lúc này giống như được tạo thành từ hồng ngọc, toàn thân là màu đỏ yêu dị, tuy chỉ là một bộ xương, nhưng tinh mỹ hết một kiện hàng mỹ nghệ.

Ma Nha đi tới bên Thanh Việt, A Thất, còn có Tiểu Miêu, không ngừng lắc lư, hiển nhiên là đang khoe khoang.

Thanh Việt không để nó có chút cơ hội nào, chờ nó tới gần lập tức thu nó vào không gian giới chỉ, ngay cả cơ hội kháng nghị cũng không có.

Thu phục Ma Nha xong, Thanh Việt mới ôm Tiểu Miêu, cùng A Thất tiến nhập vào biên thành Tắc Á Tháp.

Đi tới cửa thành, Thanh Việt quay đầu lại, nhủ mày, nhìn nhìn huyết sát tràn ngập khắp nơi.

“Huyết sát tụ tập, nếu không hảo hảo xử lý đám thi thể này sẽ phát sinh thi biến.”

Thấp giọng thì thầm, chỉ có Tiểu Miêu cùng A Thất nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

“Ngài chính là Nam Việt đế quốc Ngũ điện hạ đi, tại hạ là Tướng quân thủ thành của biên thành Tắc Á Tháp —— Gia Đạt Khoa • Duy Tư.”

Nam nhân thân hình cao lớn, mang theo sát khí dày đặc hướng Thanh Việt làm một cái chào tiêu chuẩn theo nghi thức quân đội.

(Bởi vì Tắc Á Tháp đang trong tình trạng chiến tranh, cửa thành biên giới phải phong bế, đề phòng gian tế trà trộn vào số dân chạy nạn.

Nhưng mà nhóm quý tộc cùng phú thương có thể thông qua, chỉ cần đưa bội vật chứng minh thân phận mình ở cửa thành là được xuất nhập tự do.

Thanh Việt đưa ra hiển nhiên là ngọc bội hoàng tử, nhìn thấy vật này, Tướng quân thủ thành biên giới —— Gia Đạt Khoa • Duy Tư, bất luận có nguyện ý hay không, xuất phát từ lễ tiết hẳn phải xuống thành nghênh đón Nam Việt đế quốc Ngũ điện hạ.

“Chào ngài, Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân.”

Nơi này dù sao cũng không phải hoàng cung Nam Việt, đối với đạo lý đối nhân xử thế, Thanh Việt vẫn hiểu được, lập tức đáp lại một cái lễ hoàn mỹ tiêu chuẩn quý tộc.

Lễ nghi hoàng tử, từ lúc còn rất nhỏ bé đã được huấn luyện.

Trên cơ bản, những lễ nghi hoàng tử chỉ có thể dùng hoàn mỹ để hình dung. Nhưng nếu vị hoàng tử này còn có mỹ mạo vô song thì hiệu quả tuyệt đối không thể dùng hoàn mỹ trong hoàn mỹ để hình dung.

Hoàn mỹ tới mức ngay cả vị tướng quân trước mắt trong đầu cơ bản chỉ có chiến tranh cùng giết chóc cũng nhìn tới thất thần. Càng miễn bàn tới nhóm binh sĩ phía sau vị tướng quân vốn chưa từng thấy qua. Bọn họ trong nháy mắt nhìn thấy Thanh Việt đã choáng váng tới tận giờ.

“A, điện hạ một đường mệt nhọc, ta sai người chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho điện hạ.”

Gia Đạt Khoa • Duy Tư hồi phục lại tinh thần, ý thức mình lúc này quá thất lễ, vội vàng phân phó cấp dưới an bài nơi nghỉ ngơi cho Thanh Việt.

“Không cần, Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân, chúng ta còn chuyện quan trọng phải làm, lập tức đi ngay, cảm ơn hảo ý của ngài.”

Thanh Việt không muốn ở lại nơi mà bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh thi biến.

“Ác, là vậy sao.” Thanh Việt trả lời hiển nhiên nằm trong dự kiến của Gia Đạt Khoa • Duy Tư.

Gia Đạt Khoa • Duy Tư nhìn Nam Việt điện hạ xinh đẹp cực kì trước mắt, trong lòng còn ôm một con mèo nhỏ.

Nhớ tới những lời đồn về vị điện hạ này, nghĩ lại thì vị điện hạ từ bé đã được nuông chiều, sủng ái tới hư này sao có thể ở lại nơi khinh khủng này. Gia Đạt Khoa • Duy Tư mời như vậy chỉ xuất phát từ lễ phép mà thôi.

“Biên thành đơn sơ, quả thực không thích hợp tiếp đãi điện hạ, tại hạ cũng không dám giữ, thỉnh điện hạ thông cảm.”

Nói xong vài lời khách sáo, Gia Đạt Khoa • Duy Tư sai người chuẩn bị hai con khoái mã cho Thanh Việt cùng thị vệ A Thất.

“Các biên thành 70 dặm có một thành thị lớn, điện hạ có thể nghỉ lại đó, còn nếu muốn đi nơi khác, ở đó có xây dựng trận truyền tống không gian.”

“Ân, tốt, đa tạ tướng quân.”

Thanh Việt nói xong liền cùng A Thất cười lên tuần mã binh lính vừa đưa tới, Thanh Việt ngẩng đầu nhìn không trung trên biên thành, lại quay đầu nhìn Gia Đạt Khoa • Duy Tư.

“Tướng quân nên sớm dọn dẹp số thi thể chồng chất kia đi, bằng không sẽ có phiền toái.”

Thanh Việt đối với vị tướng quân này ấn tượng cũng không tệ, ít nhất hẳn không giống đám người bợ đỡ chỉ biết nịnh hót, đối với quyền quý duy trì thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, Thanh Việt khá thương thức mới hào tâm nhắc nhở hẳn.

“Đúng rồi, thứ này cho tướng quân, xem như là lễ tạ ơn tướng quân tặng mã, tướng quân tốt nhất nên mang nó bên người.”

Thanh Việt lấy một bùa hộ mệnh trong không gian giới chỉ, ném cho Gia Đạt Khoa • Duy Tư.

Sau đó cũng không chờ Gia Đạt Khoa • Duy Tư phản ứng, Thanh Việt cùng A Thất thúc ngựa rất nhanh rời đi.

Gia Đạt Khoa • Duy Tư nghi hoặc nhìn mộc phiến được sâu qua dây tơ hồng, trên đó còn khắc đồ án kì quái.

‘Điện hạ cũng quá keo kiệt đi, ta tặng hai con tuần mã nha, cư nhiên dùng mộc phiến này đáp lễ?’

Gia Đạt Khoa • Duy Tư đang oán hận thì đột nhiên cảm giác mộc phiến trong tay dường như đang tản mát ra một dòng khí lạnh băng, làm cơ thể hắn rung lên, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, ngay cả cảm xúc bức rức nôn nóng mấy ngày nay cũng được khống chế.

‘Xem ra ta nghĩ sai, dù sao thì, thứ Nam Việt hoàng tử tặng hẳn là không tệ.’

Gia Đạt Khoa • Duy Tư vui sướng đeo mộc phiến lên cổ, lại nghĩ tới số thi thể chồng chất Thanh Việt vừa nhắc tới, Gia Đạt Khoa • Duy Tư không khỏi cười khò, hẳn sao lại không nghĩ tới chuyện xử lý a.

Chính là hiện tại nhân thủ chăm sóc nhóm binh sĩ bị thương còn không đủ, sao có thể để ý đồng thi thể này a, người còn sống dù sao cũng quan trọng hơn người chết đi.....

Thanh Việt không có hảo cảm với Tắc Á Tháp, cũng không có hứng thú du ngoạn, cùng A Thất trực tiếp chạy đi, chỉ dùng nửa ngày đã tới hoàng cung Tắc Á Tháp.

Thành viên hoàng thất Tắc Á Tháp thấy Thanh Việt tới, có thể nói là nhiệt tình tới cực điểm, chỉ cần có chút họ hàng với Thanh Việt, trên cơ bản đều đến đông đủ.

Thanh Việt không thích nẫu phi của bé, vì thế bé cũng không thích Tắc Á Tháp, đương nhiên đối với nhóm thân thích ở Tắc Á Tháp, bé cũng không có hảo cảm, vì thế trực tiếp lấy cố đại ca sinh tử chưa rõ, từ chối hết tất cả lời mời.

Đẩy cửa phòng Minh Khê, một luồng khí âm lãnh liền đập vào mặt.

Tiểu Thần canh giữ bên người Minh Khê đang lo lắng vạn phần, thấy người tới lập tức kích động tới rơi nước mắt, hẳn cũng giống A Thất, lòng tin đối với Thanh Việt gần như là mù quáng.

“Điện hạ.”

Tiểu thần ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống.

“Đứng lên, đại ca của ta thế nào?”

“Đại điện hạ mấy ngày nay đều hôn mê, có đôi khi sẽ nói mơ vài câu, giống như đang ngủ, chẳng qua, cơ thể Đại điện hạ ngày càng lạnh, làm thế nào cũng không ấm lên.”

“Àn.”

Thanh Việt gật đầu một tiếng, tỏ vẻ hiểu được, ngồi xuống bên giường, quan sát tình huống Minh Khê, chỉ thấy Minh Khê đang hôn mê khẽ nhú mi như đang khổ sở, một chốc lại giãn ra, hơi mím môi như đang nghĩ tới chuyện gì đó vui sướng.

Bộ dạng này, đích xác không giống như bộ dáng không ý thức của người hôn mê, ngược lại càng giống như đang nhắm mắt suy tư.

“Tiểu Thần, đại ca của ta từ lúc ngắt xiu xong vẫn là bộ dáng này sao?” Thanh Việt có chút nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, điện hạ.”

“Theo lời người vừa nói, đại ca của ta có lúc còn nói mơ, vậy người có nhớ đại ca ta nói gì không?” Thanh Việt tính toán tìm kiếm chút manh mối từ lời nói vô thức của Minh Khê.

“Bẩm điện hạ, Tiểu Thần nhớ rõ, chính là Đại điện hạ đôi lúc sẽ nhắc tới tên ngài, hình như còn một cái tên nữa, gọi là ‘Mộc Vân’. Ngoài ra, Đại điện hạ đôi lúc nói chuyện rất kì quái, lộn xộn, lúc thì nói cái gì là ‘ta muốn báo thù.... ta muốn giết bọn họ.....’, một chốc lại nói ‘sao phải chấp nhất như vậy..... người sinh ra từ cừu hận... lúc..... cừu hận biến mất.... người cũng.... không tồn tại nữa.....’, đại khái là vậy.”

Tiểu Thần thực lo lắng. A Thất nghe thấy cũng nhú mồm, chỉ có Thanh Việt lại không vô sầu vô lo, ngược lại còn có chút cao hứng, bộ dáng thích thú.

“Ha ha ~~~ đại ca thực sự là ngày càng lợi hại, ngay cả oan hồn đậm oán khí như vậy cũng có bản lĩnh câu thông.”

“A? Ý điện hạ là sao a?”

“Điện hạ, ngài cao hứng như vậy, có phải Đại điện hạ không có chuyện gì không?”

“Chuyện thì vẫn có, chẳng qua đại ca của ta trong họa được phúc, vô sự tự thông có được sức mạnh thâm thấu linh hồn.”

“Sức mạnh thâm thấu linh hồn?”

A Thất cùng Tiểu Thần mê mẩn lại có chút tò mò nhìn Thanh Việt, chờ mong được giải thích.

“Cái gọi là sức mạnh thâm thấu linh hồn, chính là thông qua năng lực cảm nhận linh hồn của mình, mà nhận biết hi, nộ, ái, ố, thông qua đó mà câu thông với chúng nó, để chúng nó cam tâm tình nguyện để mình sử dụng. Lợi dụng sức mạnh thâm thấu linh hồn để sử dụng hồn phách, so với việc vận dụng sức mạnh để cưỡng chế điều khiển cơ thể chúng nó (tỷ như vong linh pháp sư đã cực hiếm hoi trên đại lục), thì thoải mái hơn, sức lực tiêu hao cũng ít hơn nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

“Nếu Đại điện hạ thực sự có được sức mạnh thâm thấu linh hồn, có vẻ rất lợi hại a.”

Tiểu Thần cùng A Thất hâm mộ nhìn chăm chăm Minh Khê còn đang hôn mê.

“Có phải thật hay không, đánh thức đại ca dậy hỏi một câu không phải biết rồi sao.” Thanh Việt ngưng tụ nguyên tố thủy trong không khí thành băng, cắt qua đầu ngón tay mình, chấm một giọt máu tươi lên trán Minh Khê, cơ thể đang ngủ say của Minh Khê đột nhiên co giật như bị điện giật.

“Xuất hiện đi.”

Theo lời Thanh Việt, Minh Khê run rẩy ngày càng mãnh liệt hơn, rất nhanh, một luồng khí màu đen mắt thường không thể nhìn thấy chậm rãi phun ra từ cơ thể Minh Khê, lơ lửng trên không trung, dần dần ngưng tụ lại.

Đây là Thập Cửu vương tử của Cáp Đa Cách Lạp lúc trước bị đem ra làm giao dịch—— Kiệt • Lí Tư.

Vì bị phụ vương xem là món hàng đem đi giao dịch, bị xem là sùng vật ti tiện, thấp hèn nhất, bị người ta thường thức, đùa bỡn, Kiệt • Lí Tư tính tình cao ngạo quyết định tự sát.

Nhưng vì oán niệm cừu hận chấp nhất thấu tận xương, làm hồn phách hắn không thể tiêu tan, ngay lúc này, Kiệt • Lí Tư vừa lúc gặp được Thanh Việt đi ngang qua.

Thanh Việt dùng một giọt máu tươi của mình vẽ thành một trận pháp tụ âm khí, nhập vào hồn phách Kiệt • Lí Tư, để hắn có thể nhanh chóng gia tăng sức mạnh.

Vì sức mạnh Kiệt • Lí Tư khởi nguồn từ máu Thanh Việt, sự kính sợ đối với Thanh Việt đã khắc sâu vào linh hồn, vì thế Thanh Việt chỉ cần dựa vào một giọt máu tươi đã có thể dễ dàng triệu hồi linh hồn có sức mạnh không hề thua kém mình trong thân thể Minh Khê ra ngoài.

Kiệt • Lí Tư trong hình thái luồng khí đen dần dần ngưng tụ lại, lơ lửng giữa không trung, có chút bất an nhìn Thanh Việt, không dám hành động.

“Ân ~~~”

Oan hồn Kiệt • Lí Tư vừa rời khỏi cơ thể Minh Khê, Minh Khê lập tức thanh tỉnh, chẳng qua phong ấn oan hồn trong thân thể vài ngày vẫn có chút di chứng, tí như: choáng đầu, hoa mắt, tứ chi vô lực.

“Đại điện hạ, ngài tỉnh! Thật sự tốt quá!”

Tiểu Thần cùng A Thất thấy Minh Khê tỉnh, đều nhẹ nhàng thở ra, vui sướng không thôi.

Minh Khê nhu nhu đầu đang trường lên đau nhức, còn chưa kịp nói câu nào với Tiểu Thần, A Thất liền kinh hi phát hiện người đứng bên cạnh cậu, cư nhiên là Ngũ đệ.

“Ngũ đệ, người thật sự đến đây!”

Minh Khê mới vui sướng nhồm đậy lập tức choáng váng ngã xuống giường. Tiểu Thần cùng A Thất thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ.

“Thực xin lỗi, gây thêm phiền toái cho Ngũ đệ.”

Thấy Thanh Việt chăm chăm nhìn mình không hé răng, Minh Khê rốt cuộc nhớ ra vì cái gì Ngũ đệ lại xuất hiện ở đây.

“Hừ!”

Nghe hần nhắc, Thanh Việt lại càng tức giận.

“Người nói hay thực, trước khi đi không phải ta đã nói chỉ được làm những chuyện mình có khả năng. Người này dễ đối phó vậy sao? Lão già kia sống chết có quan hệ gì tới người, người hảo tâm tới mức ngay cả mệnh mình cũng không cần à.”

“Cái kia..... bởi vì hần... bởi vì hần là ngoại công của Ngũ đệ..... nên.....”

Nghe tới cũng thấy thực vô dụng, vốn là muốn giúp người, cuối cùng cứ nhiên để Ngũ đệ tới cứu mình, Minh Khê hổ thẹn cúi đầu, âm thanh giải thích cũng ngày càng nhỏ.

“Ai nhận hần làm ngoại công chứ, người đúng là nhàn quá lo chuyện bao đồng mà.”

Tuy giọng điệu Thanh Việt vẫn còn hung ác một chút, nhưng mà mọi người đều có thể cảm giác con tức của Thanh Việt đã lui không ít.

Nghe Minh Khê giải thích như vậy, Thanh Việt quả thực không thể tức nổi, bé biết, đại ca luôn muốn báo đáp mình, luôn xem bé là người thân duy nhất.

Thanh Việt tuy bình thường hết như một vị sư phó, bình thường rất hung hăng, nhưng bé vẫn rất quý trọng những người thực tâm đối xử với mình.

“Quên đi, đừng đề cập tới chuyện này, nói xem lúc người phong ấn oan hồn này trong cơ thể thì xảy ra chuyện gì.”

Minh Khê thấy Thanh Việt không tức giận nữa thì vội vàng kể lại mọi chuyện đã trải qua cho Thanh Việt.

“Lúc ấy, giao thủ với nó không bao lâu thì ta biết sức mạnh mình không thể đối phó, nó lại bị ta chọc giận, ta sợ nó lại đi tổn thương người khác nên quyết định mạo hiểm, phong ấn nó trong cơ thể, tính toán chậm rãi tiêu hao sức mạnh của nó. Bất quá may mắn có ngọc trần hồn Ngũ đệ tặng, trong thời khắc nguy cấp trợ giúp ta làm suy yếu một phần sức mạnh của nó, ta mới may mắn thoát nạn, để sức mạnh của ta và nó trở nên cân bằng, cứ vậy chúng ta mỗi người chiếm cứ một nửa cơ thể. Không biết có phải vì trải qua sinh tử hay không mà giác quan của ta trở nên nhạy cảm hơn nhiều, sau đó, ta mơ hồ cảm nhận được cảm giác của nó. Tiếp đó, ta thử câu thông, thật không ngờ sau khi thử vài lần nó cứ nhiên thỉnh thoảng sẽ đáp lại, kể tiếp ta thử khuyên giải nó, thẳng tới khi Ngũ đệ triệu hồi nó ra khỏi cơ thể ta.”

“Vậy đại ca thử tới gần oan hồn này, để ta xem thử phản ứng của nó.”

Nghe Minh Khê kể lại, Thanh Việt vẫn chưa hoàn toàn khẳng định, phải chứng thực một chút.

Minh Khê theo lời, chậm rãi tới gần oan hồn đang lơ lửng trên không.

Chuyện kì quái xảy ra, oan hồn đang lơ lửng đối với Minh Khê tới gần, mặc dù có chút bất an nhưng hoàn toàn không hề công kích một sống một còn như trước nữa.

“Àn, chúc mừng đại ca, xem ra, người thực sự có được năng lực thẩm thấu linh hồn, tuy chỉ là mới nhập môn.” Thanh Việt rút cuộc cho ra kết luận.

“A?” Minh Khê tròn mắt không dám tin.

Phải biết, năng lực thẩm thấu linh hồn không phải chăm chỉ là học được. Năng lực thẩm thấu linh hồn thường đều là khả năng đặc biệt, trời sinh đã có. Đây là thiên phú, nếu lúc sinh ra không có thì cơ bản cả đời cũng không thể nắm giữ năng lực này.

“Ngũ đệ, người nói thật sao?” Minh Khê vẫn còn chút không tin tưởng.

“Là thật, người không phải đã thấy oan hồn này không công kích sao, bình thường, oan hồn tràn ngập oán khí như nó nhất định sẽ công kích người sống dám tới gần. Mà nguyên nhân nó không làm vậy, vì người có thể cảm nhận được hi, nộ, ái, ố của nó, làm nó cảm thấy thân thiết, theo bản năng không muốn bài xích người. Chúc mừng, người là Ngự Hồn Sư đầu tiên trên đại lục.”

“Ngự hồn sư..... ngự hồn sư..... thật tốt quá, sau này ta có thể sử dụng hồn phách, vong linh.”

Lời nói của Thanh Việt làm Minh Khê vui sướng không thôi.

Có được sức mạnh cường đại rồi... cậu có thể... không cần dùng phương thức hèn mọn, yếu đuối... để cầu xin... đám người luôn khi dễ, cười nhạo..... buông tha cậu... cậu hoàn toàn có thể dựa vào sức mình..... hảo hảo..... hảo hảo..... sống sót.....

“Ngươi hiện tại chỉ mới nhập môn mà thôi.”

Bị Thanh Việt nhắc nhở, Minh Khê lập tức tỉnh táo, nhớ lại tình huống hiện tại.

“Ngũ đệ, oan hồn này phải làm sao bây giờ, nó cũng thực đáng thương, nếu báo thù chấp niệm biến mất, đến lúc đó nó sẽ từ từ không còn tư tưởng, hóa thành du hồn.”

“Ngươi muốn giúp nó?”

“Không, ta biết mình vẫn chưa có năng lực này, không biết Ngũ đệ có thể giúp nó không, nếu được, ta hi vọng.....”

“Như vậy a.”

Ánh mắt Thanh Việt lóe lên quang mang dị sắc nhìn Minh Khê, lại nhìn oan hồn lơ lửng trên không, đang chuyển động theo hình tròn, dần dần hiện ra ý cười thú vị lại có phần đắc ý.

“Dường như cũng có một biện pháp trọn vẹn đôi bên.”

“Thật sao?”

Minh Khê hưng phấn nhìn Thanh Việt, chờ mong cậu nói tiếp.

“Bất quá, này phải xem đại ca có bản lĩnh thuyết phục nó, phát huy năng lực ngươi vừa có được một chút đi, hảo hảo câu thông với nó.”

“Thuyết phục? Thuyết phục cái gì?”

“Làm thức thần của ta.”

“Thức thần?”

“Đúng vậy, là thức thần, sức mạnh của nó phát ra từ máu của ta, làm thức thần của ta đương nhiên là thích hợp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Minh Khê chậm rãi nhắm mắt lại, tập trung tất cả ý niệm vào mi tâm, sau đó, vận dụng năng lực thẩm thấu linh hồn, đem tâm tư mình thông qua ý niệm, trực tiếp truyền tới oan hồn đang lơ lửng trên không.

Đại khái là vì Minh Khê vẫn chưa thuần thục vận dụng năng lực thẩm thấu linh hồn, nên lần trao đổi này hao phí một khoảng thời gian khá lâu, sau đó Minh Khê mới chậm rãi mở mắt.

Gương mặt tái nhợt vì hao tổn thần lực, trên trán thấm một tầng mồ hôi, cả người suy yếu không ngừng thở hổn hển, nhưng đôi mắt đen láy lại sáng ngời, chớp động quang mang hưng phấn.

“Ngũ đệ, ta thành công, nó đã đồng ý, điều kiện là bảo tồn ý thức của nó, nếu được thì nó nguyện cả đời làm người hầu trung thành của ngươi.”

“Ân, tốt lắm.”

Thanh Việt gật gù đầu với Minh Khê, ý bảo cậu làm không tồi.

Tiếp đó, Thanh Việt mở không gian giới chỉ của mình, gương mặt nhỏ nhắn có chút buồn bực, bé không biết nên dùng thứ gì làm cơ thể cho thức thần mới hảo.

“Ân, cái này thực thích hợp, dùng nó vậy.”

Thanh Việt lấy búp bê sứ—quả mừng của Minh Khê gửi từ thành Hoan Hi cho bé.

Còn nhớ rõ, oan hồn này khi còn sống có làn da trắng nõn, mái tóc màu cây đay, đôi mắt hồ phách, búp bê sứ này có hình dáng cực kì tương tự nó, dùng làm cơ thể thật sự không gì tốt hơn.

Dùng thủy nguyên tố ngưng tụ thành băng cắt qua cổ tay, máu đỏ sẫm ồ ạt tủa ra, không hề nhiều xuống đất, ngược lại lơ lửng trên không, theo ý niệm của Thanh Việt mà về thành một đồ án phức tạp.

Đồ án máu tươi từng tầng, từng tầng khắc vào người oan hồn trên không cùng búp bê sứ trong thanh Thanh Việt, theo phù văn Thanh Việt niệm, oan hồn lơ lửng dường như bị một sức mạnh cường đại dẫn dắt, trong nháy mắt tiến nhập vào cơ thể búp bê sứ.

Tiếp đó, búp bê trong tay Thanh Việt bắt đầu lơ lửng, tản mát ra ánh sáng màu đỏ yêu dị, đợi tới khi ánh sáng biến mất, một thiếu niên trắng nõn, mái tóc màu cây đay dài tới tận mắt cá, ánh mắt hồ phách lóng lánh xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây là một thiếu niên vô cùng mỹ lệ, lại có chút hư ảo cùng yêu dị.

“Chủ nhân.”

Thiếu niên kính cẩn quỳ trên mặt đất, trán chạm đất, hướng Thanh Việt làm lễ nghi cao nhất giữa chủ tớ.

“Đứng lên đi.”

Thanh Việt nhìn thức thần bé vừa chế tạo ra, phi thường hài lòng.

“Tạ ơn chủ nhân, thỉnh chủ nhân bản tên.”

“Ngươi không cần tên gọi trước kia sao?”

Thanh Việt nghi hoặc nhìn thức thần trước mắt, thò ơ nhìn cổ tay mình vừa cắt để lấy máu, thì triển Khôi Phục Thuật hệ quang.

“Đúng vậy, chủ nhân.” Thức thần trả lời khẳng định.

“Àn, được rồi, như vậy từ hôm nay trở đi, tên ngươi gọi là ‘Tạc Phi’.”

“Tạc Phi tạ ơn chủ nhân.”

“Oán niệm trong người ngươi còn quá nặng, mang theo tình tâm chủ này bên ngươi.”

“Dạ, chủ nhân, chủ nhân. ta.”

Âm thanh Tạc Phi có chút do dự, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên quyết nhìn Thanh Việt, làm Thanh Việt lập tức hiểu ý hẩn.

“Ngươi vẫn còn muốn báo thù đúng không?”

“Đúng vậy, thỉnh chủ nhân thành toàn.”

“Ta không có ý kiến, chờ ngày mai chúng ta rời khỏi Tái Á Tháp rồi ngươi muốn báo thù thế nào cũng được.”

“Dạ, tạ ơn chủ nhân!”

.....

“Ngũ đệ, đêm đã khuya, sao còn chưa nghỉ ngơi.”

Minh Khê nằm trên giường vài ngày, bây giờ thực sự ngủ không được, vốn định ra hoa viên dạo một chút, không ngờ lại thấy đèn phòng Thanh Việt còn sáng, biết Ngũ đệ rất kén chỗ ngủ, liền tới xem.

“Àn.”

Thanh Việt thấy người tới là đại ca, liền lên tiếng, ánh mắt vẫn tập trung vào quyển sách cổ thật dày trong lòng.

Quyển sách này, cũng không ghi chép lại pháp thuật hay vũ kỹ linh tinh, mà hết như một quyển tạp kí, ghi chép lại những điều cổ quái, những thứ người thường không thể tưởng tượng cũng không thể tin nổi.

Tỉ như, quyển sách này có nhắc tới một pháp thuật siêu cấp——ma pháp dung hợp.

Ma pháp này, yêu cầu nhiều loại pháp thuật dung hợp lại một chỗ sau đó đồng thời phát động, theo sách nói, chủng loại pháp thuật dung hợp càng nhiều, hiệu quả lại càng vượt mức tưởng tượng.

Nhưng mà từ ngàn vạn năm nay chỉ có vài người có được song hệ, chứ đừng nói tới đa hệ, càng miễn bàn tới chuyện muốn đồng thời dung hợp nó vào một chỗ, trong mắt mọi người pháp thuật Dung Hợp này là thiên phương dạ đàm [chuyện hoang đường].

Bất quá, Thanh Việt tin nó là thật, bởi vì bé làm được.

“Quyển sách này rất thú vị sao, Ngũ đệ có vẻ rất thích nó? Nhìn qua thực cổ.”

“Ân, quyển sách này lúc trước làm giao dịch với Đông Mộc Vân có được.”

Thanh Việt tùy ý nói, sau đó cảm thấy Minh Khê bên cạnh mình có chút rung động.

“Đại ca sao vậy? Nghe thấy Đông Mộc Vân liền phản ứng như vậy, ngươi rất nhớ hắn sao?”

“Ta.....”

Bị Thanh Việt nói trúng tâm sự, Minh Khê không biết nên đáp lại thế nào.

“Nghe Tiểu Thần nói, lúc ngươi hôn mê luôn gọi tên hắn.”

“.....”

“Qua vài ngày nữa sẽ cử hành thí mã vũ của Tam đại học viện, lúc đó chắc Đông Mộc Vân cũng tham gia, nếu ngươi thực nhớ hắn ta, ta sẽ nói phụ hoàng mang ngươi đi cùng, thế nào?”

“Ta..... chính là.....”

Minh Khê há miệng thở dốc, nói không nên lời, ánh mắt đen láy ướt át, tràn ngập băn khoăn do dự cùng đau thương nồng đậm.

‘Ta rất nhớ hắn, chính là gặp được hắn thì có thể làm gì được..... Hắn đã cười thái tử phi, còn có hai gã sủng phi, mà ta sau khi trở về Nam Việt cũng phải thành thân, không bao giờ..... có thể..... nữa..... Huống chi, hắn trong kí ức ta là một người luôn ôn hòa thân thiết, quan tâm ta, chính là ta trong kí ức hắn đại khái là dễ mến tới không chịu nổi, vô dụng lại đáng thương..... Gặp được thì có thể làm gì đây.... này... cũng chỉ là hi vọng xa vời của ta mà thôi.....’

Nghĩ như vậy, thần sắc Minh Khê càng trở nên u buồn.

“Ngươi đã không muốn thì thôi, đừng có bày ra biểu tình vô dụng như vậy trước mặt ta.”

Thanh Việt nhìn bộ dáng hối hận của Minh Khê, cảm thấy thực bất mãn.

“Phụ hoàng nói, đại ca không vô năng yếu đuối như người khác nói, kia chẳng qua là phương thức sống sót của đại ca mà thôi, kì thực tính tình đại ca rất cứng cỏi, so với người khác biết nhẫn nại hơn nhiều. Trong mắt ta cùng phụ hoàng, vô luận sử dụng thủ đoạn gì, yếu ớt cầu xin người khác thương hại, hay quát cường phản kháng, chỉ có người sống sót trong gian nan hoạn nạn, mới là người ưu tú nhất, đại ca, ngươi có hiểu không?”

“.....” Minh Khê trở mặt, trong đầu không ngừng vang vọng lời nói của Thanh Việt.

“Đúng vậy, sao cậu lại quên mất, không phải ai cũng đối xử với cậu như vậy, cậu cũng không làm sai, Mộc Vân cũng từng nói vậy.....”

Dần dần ánh mắt đen láy giảm đi đau thương âm ỉ, tăng thêm cảm động cùng tự tin.

“Ngũ đệ, ngươi cùng phụ hoàng luôn xem ta như vậy sao?”

“Ân, bằng không ngươi nghĩ là gì? Nếu ngươi thực sự vô dụng như ngươi tưởng, ta nhất định sẽ không giúp ngươi, phụ hoàng tuyệt đối cũng không cho phép ngươi quay về Nam Việt.”

“Là vậy sao.” Tuổi cười nhàn nhạt như ngọn sóng, chậm rãi khuếch tán, gương mặt Minh Khê lại thư thái hơn.

“Ta hiểu rồi, cảm ơn Ngũ đệ.”

“Ta muốn gặp hắn, quyết định rồi, ta muốn thấy hắn, so với việc trốn ở một góc mà hối hận, không bằng cứ thuận theo tâm nguyện của mình, cho dù chỉ có thể nhìn hắn, cho dù chỉ có thể nói một lời bảo trọng.... cũng tốt a.....”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

“Nô tì..... nô tì Tề Tề Lan.... kiến quá..... Nam Việt đế quốc Ngũ hoàng tử điện hạ.... phụ mệnh công chúa Hải Luân • Hách Lí.... mời hoàng tử

điện hạ.... tới gặp mặt.....”

Thị nữ tên Tề Tề Lan một khắc thấy mặt Thanh Việt đã bắt đầu nói lắp, mặt đỏ như trái cà chua, cúi đầu thấp tới mức sắp đụng mặt đất.

“Hải Luân • Hách Lí công chúa?”

Thanh Việt xác định mình không chỉ chưa từng gặp, thậm chí còn chưa từng nghe nói tới vị Hải Luân • Hách Lí công chúa này.

“Hải Luân • Hách Lí công chúa là nữ nhi của Kiệt Tra • Hách Lí thân vương, là biểu tể của Ngũ hoàng tử điện hạ.”

Tề Tề Lan sợ Thanh Việt cự tuyệt (bởi vì, từ hôm qua tới giờ, Thanh Việt đã cự tuyệt lời mời của 11 vị hoàng thất Tắc Á Thập), vội vàng giới thiệu, hi vọng Thanh Việt có thể xem trọng huyết thống thân tình mà có thể tới gặp mặt một lần, bất quá, lần này nàng đã tính sai.

Lời nàng vừa dứt, Thanh Việt đã xoay người nhìn về phía A Thất đứng cạnh.

“A Thất, chuẩn bị thế nào rồi?”

“Bẩm điện hạ, hành trang đã thu thập tốt, điện hạ muốn xuất phát lúc nào cũng được.”

“Ân, hiện tại đi, nguoi bảo Tiểu Thần đi nói một tiếng với bên Tắc Á Thập, nói chúng ta có chuyện quan trọng không thể ở lâu.”

“Dạ, điện hạ.”

Phân phó A Thất xong, Thanh Việt nhìn thị nữ còn đang đần mặt đứng đối diện.

“Đi nói cho chủ tử của nguoi biết, chúng ta có chuyện quan trọng, lập tức rời đi, chỉ có thể cô phụ thịnh tình của nàng.”

“Chính là..... hoàng tử điện hạ..... điện hạ, ngài thương xót cho nô tì đi..... van cầu ngài... nếu ngài không đi..... nô tì liền..... liền.....”

Thị nữ tên Tề Tề Lan vừa nghe Thanh Việt cự tuyệt lời mời của công chúa, gương mặt đỏ bừng lập tức tái nhợt, đôi mắt to xinh đẹp cũng nước mắt lưng tròng, thần tình cầu xin.

“Nghe không rõ sao.”

Thanh Việt không kiên nhẫn nhìn thị nữ khóc sụt sùi trước mắt.

“Tạc Phi, mang nàng ra ngoài.”

“Vâng, chủ tử.”

Theo tiếng gọi của Thanh Việt, một thiếu niên xinh đẹp yêu dị, có cảm giác hư ảo không thể nào nắm bắt đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thanh Việt, không chút nương tay tóm lấy thị nữ đang khóc sụt sùi.

Ánh mắt trong suốt, lạnh băng cùng đôi tay lạnh ngắt không có chút độ ấm của người sống, lúc tiếp xúc, hàn ý ập tới làm nàng ngay cả khóc lóc, cầu xin cũng quên mất, cứ vậy mà ngây ngốc bị kéo ra ngoài.

“Ngũ đệ, có thể xuất phát.”

Minh Khê mang theo Tiểu Thần cùng A Thất đi tới.

“Ân, đi thôi.”

.....

Tắc Á Thập biên thành.

Càng tới gần nơi này, biểu tình trên mặt Thanh Việt cùng Minh Khê càng ngưng trọng.

Trên quan đạo thông tới biên thành, không hề có bóng người qua đường, ngay cả chim chóc, côn trùng cùng sinh vật bình thường cũng không có, cứ như nơi này không hề có sự sống.

Huyết sát trên không trung đã dày đặc tới mức mắt thường cũng thấy được, còn có mùi máu tươi trong không khí cùng mùi tanh hôi của thi thể bị đốt cháy, còn có khói đen mù mịt, chỉ cần người tinh mắt, mũi thính một chút dễ dàng có thể ngửi được, thấy được, hơn nữa còn vô cùng khó chịu.

Ngoài ra nơi này tràn ngập tĩnh mịch, không hề nghe thấy âm thanh binh lính thao luyện cùng chiến mã tê hí, làm người ta có cảm giác nơi này không còn là nhân gian mà chính là địa ngục Tu La.

“Ngũ đệ, nơi này.....”

“Gặp chuyện không may.”

Theo đoạn đối thoại ngắn gọn của Thanh Việt cùng Minh Khê, A Thắt cùng Tiểu Thần cũng nhận ra tầm nghiêm trọng, hộ vệ Thanh Việt cùng Minh Khê ở giữa, đồng thời nắm chặt bội kiếm bên hông, cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh.

Đi thẳng tới tường thành biên thành, Thanh Việt mới thấy bóng dáng binh lính thủ thành.

“Người nào?”

Vừa thấy đoàn người Thanh Việt tới gần, mấy tên lính lập tức khăn trương, vội vàng bao vây.

Thanh Việt giương mắt nhìn binh lính, sắc mặt mệt mỏi, kích động mang theo hoảng hốt, còn có chút đau đớn khi vừa trải qua sinh li tử biệt.

“Chúng ta phải ra thành.”

“Hiện tại có quân vụ khẩn cấp, toàn thành giới nghiêm, bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập, các ngươi là ai?”

“Gọi Tướng quân thủ thành của các ngươi ra đây.”

“Ngươi.....”

Một binh lính còn định nói gì đó thì bị người khác cản lại.

“Chúng ta lập tức thỉnh Tướng quân đại nhân, các vị thỉnh chờ một chút.”

Bề ngoài cùng giọng điệu nói chuyện của những người này nhìn qua đã biết có thân phận rất cao, đám binh lính bọn họ không thể xử lý, vẫn là thỉnh Tướng quân đại nhân tới giải quyết thì tốt hơn.

“Hóa ra là Nam Việt đế quốc Ngũ điện hạ cùng Đại điện hạ đại giá quang lâm.”

Tướng quân thủ biên thành —— Gia Đạt Khoa • Duy Tư nặn ra một nụ cười, hướng Thanh Việt cùng Minh Khê làm một cái chào tiêu chuẩn theo nghi thức quân đội.

‘Phiền toái a ~~~ thực sự là đại phiền toái ~~~ hai vị điện hạ sao lại tới biên thành ngay lúc này a ~~~ chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra, bằng không hắc cùng nhóm binh sĩ, nhất định sẽ bị thiêu chết ~~~’

Gia Đạt Khoa • Duy Tư vừa suy tính trong lòng, vừa cố gắng làm ra vẻ tự nhiên.

“Hai vị điện hạ, bọn họ chắc đã nói chúng ta hiện tại có quân vụ khẩn cấp cần xử lý, toàn thành giới nghiêm, bất luận là ai cũng không được phép xuất nhập, chỉ có thể thỉnh hai vị điện hạ thứ lỗi.”

“Ác? Là vậy sao. Bất quá, ta thấy hẳn là trong thành xảy ra chuyện gì đi.”

Thanh Việt thờ ơ nói, đập vào tai Gia Đạt Khoa • Duy Tư cùng nhóm binh lính sau lưng hắn, không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang.

‘Lời này có ý gì a? Chẳng lẽ người này biết cái gì? Không có khả năng, chuyện chỉ mới phát sinh mà thôi, huống chi hắn đã hạ lệnh tất cả mọi người không được lộ tin này ra ngoài, không ai có gan như vậy.’

Nghĩ vậy, Gia Đạt Khoa • Duy Tư cố gắng trấn định.

“Ngũ điện hạ, lời này có ý gì? Chúng ta.....”

“Ta đã sớm nhắc nhở ngươi, mau chóng xử lý đám thi thể kia.”

Thanh Việt không muốn đứng đây nói vòng vo với hắn, trực tiếp chỉ ra.

“Hiện tại, sự tình đã xảy ra, ngươi lại che dấu mà không báo, ngươi nghĩ chỉ cần phong bế cửa thành tin tức sẽ không lộ ra ngoài sao? Sự tình này càng kéo dài thì càng nghiêm trọng, người chết lại càng nhiều mà thôi.”

“Ngũ điện hạ, ngài..... ta.....”

Gia Đạt Khoa • Duy Tư kinh ngạc tròn tròn mắt, gương mặt phong sương toát ra thống khổ cùng áy náy, nhưng rất nhanh ánh mắt hắn lóe sáng, tựa như người chết đuối túm được cọng rơm cứu mạng.

“Nếu Ngũ điện hạ đã đoán được, ta cũng không muốn dối gạt ngài, bất quá, nơi này không tiện nói chuyện, sự tình trọng đại, vài vị nếu muốn biết rõ, xin mời theo tại hạ vào thành.”

Nói hết lời, thấy nhóm Thanh Việt không có ý phản đối, ánh mắt Gia Đạt Khoa • Duy Tư long lanh sáng rực.

“Các vị, thỉnh.”

Gia Đạt Khoa • Duy Tư tự mình dẫn nhóm Thanh Việt vào phòng tiếp khách ở cổng thành.

Gọi binh lính dâng trà, bánh, trái cây xong, Gia Đạt Khoa • Duy Tư mới bị thống mở miệng kể lại mọi việc.

“Ngũ điện hạ, ngài nói rất đúng, bốn ngày trước, cũng chính là buổi tối ngài rời đi, không biết là xảy ra chuyện gì, đám thi thể hư thối đột nhiên sống lại, vô thanh vô tức tập kích quân doanh đóng quân ngoài thành.

Hơn trăm ngàn thi thể, vừa thấy vật sống sẽ nhào tới, điên cuồng cắn xé, nuốt chửng, chúng nó không sợ đau, giết lại không chết, trừ phi chặt chúng nó thành từng khối mới chịu đình chỉ công kích. Ngoài thành có mười ba vạn binh lính, chỉ trong một đêm đã có hơn một vạn người chết thảm, đại đa số bọn họ đều là chiến sĩ anh dũng giết địch trên chiến trường bị thương còn chưa khỏi hẳn, bị thi cốt găm cắn, còn hơn hai vạn người bị cắn bị thương.

Suốt đêm đó, tất cả người sống hợp sức chặt nát thi thể hư thối, sau đó thiêu đốt.

Ta nghĩ như vậy sẽ không còn chuyện gì, ai ngờ, đêm hôm sau, nhóm binh sĩ bị cắn nghiêm trọng lại phát điên, bọn họ giống như đám thi thể hư thối kia, vừa thấy vật sống sẽ nhào tới cắn xé, ăn thịt, không sợ đau, giết không chết.

Lúc này chúng ta mới phát hiện, thứ kia hết như lời nguyên rủa, chỉ cần một vết cắn rất nhỏ, hay vết cào cũng sẽ biến thành bộ dáng khủng bố kia.

Chúng ta không còn cách nào, thực sự cũng không còn chọn lựa, chỉ có thể mang theo binh sĩ không bị thương còn không tới bốn vạn lui về trong thành, để lại hơn năm vạn binh sĩ bị thương ngoài thành.

Sau đó chỉ có thể đứng trên thành, trơ mắt nhìn bọn họ đã mất đi lí trí, phát điên mà lao vào chém giết nhau.

Trơ mắt nhìn từng người từng người ngã xuống, nhìn đồng bạn từng vào sinh ra tử với mình bị cắn xé, bị ăn thịt thực tàn nhẫn, tiếng kêu rên cầu cứu không ngừng.

Chỉ có thể bất lực nhìn bọn họ vì sợ hãi, tuyệt vọng mà quyết định tự sát bằng chính lưỡi kiếm của mình. ... chúng ta không có cách nào.... chỉ có thể trơ mắt nhìn.... không có cách nào cả.....”

Nhớ tới đây, cho dù là thiết huyết tướng quân đã quen cảnh sinh tử, giết người vô số cũng không chịu nổi mà sắp ứa nước mắt, những binh sĩ khác đã khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

“Một khi đã vậy, sao các người không cầu cứu ra ngoài hoặc rút lui, cứ phải thủ lại đây?”

Thanh Việt có chút khó hiểu với hành động của bọn họ.

“Ha ha ~~~”

Nghe thấy nghi vấn của Thanh Việt, Gia Đạt Khoa • Duy Tư cười có chút thâm lương.

“Chúng ta không thể cầu cứu, không thể truyền chuyện này ra ngoài, càng không thể lui lại.”

“Vì cái gì?” Đáp án này làm Thanh Việt càng thêm phần nghi hoặc.

“Ngũ điện hạ, chẳng lẽ ngài không biết sao, trước kia trên đại lục cũng từng phát sinh chuyện này, ngài biết mọi người xử lý thế nào không? Dùng hỏa thiêu, tất cả đều bị hỏa thiêu chết, chỉ cần từng tiếp xúc với những người đó, vô luận là khỏe mạnh hay không đều phải thiêu chết, nghe nói đó là lời nguyên rủa của ác ma, người tiếp xúc không thể sống sót.

Chuyện này nếu bị truyền ra ngoài, như vậy nguyền rủa chúng ta không phải cứu giúp mà là tử vong.

Chúng ta càng không thể lui lại, gặp chuyện như vậy, thân là quân nhân nếu chúng ta khiếp đảm, lùi bước, như vậy chờ đợi chúng ta không phải tử vong, đó là sỉ nhục, còn có thân nhân của chúng ta cũng sẽ bị xử tử.”

“Điện hạ, nơi này khủng bố như vậy, ta thấy chúng ta vẫn nên mau chóng rời đi.”

Tiểu Thần áp sát bên người Thanh Việt, nhỏ giọng đề nghị.

“Đúng vậy, điện hạ, quay về Nam Việt không phải chỉ có một con đường này, tuy hơi xa một chút nhưng an toàn hơn a.”

A Thất thấy Thanh Việt không phản ứng, cũng giúp Tiểu Thần khuyên nhủ, Hoàng Phủ Minh Khê cũng làm mặt trung cầu ý kiến nhìn Thanh Việt.

“Ha ha ~~~”

Thanh Việt cười khê lắc đầu.

“Chậm rồi, nếu các ngươi đề nghị trước khi Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân mời chúng ta vào thành, còn giảng giải hết mọi chuyện thì có lẽ còn đi được. Nhưng hiện tại, ta nghĩ cho dù chúng ta muốn đi, Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân nhất định không đồng ý.”

Lời Thanh Việt làm Gia Đạt Khoa • Duy Tư run rẩy, hiển nhiên hắn không ngờ vị Ngũ điện hạ lại hiểu rõ ý tưởng của hắn như vậy.

“Ngũ điện hạ, ngài nói đúng, các ngươi đã biết bí mật này, nếu để lộ tin tức, ta cùng hơn bốn vạn binh sĩ đều phải bị thiêu chết, vì thế, tới khi sự tình kết thúc, các ngươi không thể rời đi.” Gia Đạt Khoa • Duy Tư áy náy lại vô cùng kiên định nhìn nhóm Thanh Việt.

“Ta thấy không chỉ là vậy đi.” Thanh Việt nhẹ nhàng nói, nhấp một ngụm trà lại nhìn Gia Đạt Khoa • Duy Tư.

Gia Đạt Khoa • Duy Tư thấy ánh mắt lưu li của Thanh Việt nhìn mình chăm chăm, không còn kinh diễm như lần đầu gặp mặt, ngược lại có cảm giác lạnh băng vì bị nhìn thấu linh hồn.

Thanh Việt không để ý tới hắn, chậm rãi nói tiếp.

“Nơi này gây ra động tĩnh lớn vậy, giấy không thể gói được lửa, chuyện lộ tin tức chỉ là sớm hay muộn, mục đích Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân để chúng ta ở lại đây, hẳn là muốn một thứ đảm bảo đáng tin cậy đi.”

“Bảo đảm? Bảo đảm cái gì?”

A Thất, Tiểu Thần, còn có Minh Khê đều nhìn Thanh Việt, chờ bé nói tiếp.

“Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân không phải vừa nói sao, mọi người cho rằng đây là lời nguyên rủa của ác ma, chỉ cần người tiếp xúc với nơi này, vô luận có khỏe mạnh hay không đều phải thiêu chết. Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân để chúng ta ở trong thành, đại khái là muốn sau khi tin tức bị lộ ra ngoài, lúc người Tắc Á Thập muốn hỏa thiêu biết nơi này có hai vị hoàng tử Nam Việt để quốc ít nhiều gì cũng có chút kiêng kỵ, chỉ cần Nam Việt để quốc không đồng ý, như vậy sẽ không ai dám động tới nơi này. Ta nói đúng chứ Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân.”

Gia Đạt Khoa • Duy Tư bị Thanh Việt nói tới ứa mồ hôi lạnh.

Hắn không thể nào ngờ, đứa nhỏ năm nay chỉ vừa 13, nổi tiếng là bị Nam Việt hoàng đế bệ hạ chiều hư lại thông minh như vậy, dễ dàng xem thấu kế hoạch của hắn, làm hắn có loại cảm giác bất lực, trước mặt đứa nhỏ này, hắn tựa như một vai hề trong vở kịch.

“Hừ, thật không ngờ, đường đường là tướng quân một nước, cư nhiên lại vô si như vậy.”

A Thất phản nộ trừng mắt nhìn Gia Đạt Khoa • Duy Tư.

Minh Khê cùng Tiểu Thần tuy không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Gia Đạt Khoa • Duy Tư cũng không tốt bao nhiêu.

“Ta biết, làm vậy là vô cùng đề tiện, vô si. Nhưng mà ta thực không còn cách nào, bọn họ đều là huynh đệ cùng ta vào sinh ra tử, chinh chiến sa trường nhiều năm, cho dù chết cũng phải chết quang vinh trên chiến trường. Ta tuyệt đối không thể nhìn bọn họ bị xem là ngoại tộc, là tai vạ, bị chính tổ quốc mà bọn họ từng chiến đấu anh dũng xử tử một cách uất ức như vậy.”

Gia Đạt Khoa • Duy Tư quỳ xuống đất.

“Thực xin lỗi, các vị.”

Nhìn người đường đường là tướng quân một nước, lại vì binh sĩ của mình mà quỳ gối cầu xin, mọi người ban đầu có chút phẫn nộ, lúc này cũng có chút cảm thông.

“Gia Đạt Khoa • Duy Tư tướng quân, ngươi đứng lên trước đi, kì thực, sự tình cũng không phải hồng бет như ngươi tưởng.”

Minh Khê nhìn về phía Ngũ đệ, thấy bé không phản đối mới yên tâm nói tiếp.

“Đây chẳng qua là thi biến mà thôi, tuy những người bị nhiễm thi độc không thể cứu được, đối phó cũng có chút phiền toái, nhưng mà vẫn có biện pháp tiêu diệt hết nhóm người bị thi biến, như vậy những người trong thành không bị nhiễm đều có thể sống sót.”

Minh Khê cân nhắc từng lời nói, không đề ra quá nhiều hi vọng, cũng không làm người ta quá tuyệt vọng.

“Ngài nói cái gì? Ngài nói ngài có biện pháp!”

Gia Đạt Khoa • Duy Tư kinh hi nhìn Minh Khê, hần vốn đã không còn cách nào, hiện tại cho dù chỉ là tí hi vọng hần cũng nguyện thử một lần.

“Ân, kì thực thi biến cũng không phải quá khó đối phó, chỉ là số lượng này quá lớn, bất quá chúng ta có nhiều binh sĩ như vậy, nhân thủ sung túc hần là không có vấn đề.”

“Thật sao?”

Gia Đạt Khoa • Duy Tư kích động tới mức âm thanh cũng có chút run rẩy.

“Ân, thật sự.”

Nhìn Thanh Việt vẫn như trước không có phản đối, Minh Khê tự tin khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Kì thực, biện pháp Minh Khê nghĩ tới rất đơn giản, cũng rất hiệu quả.

Nhóm binh sĩ bị nhiệm thi độc đã đánh mất năng lực suy nghĩ, bọn họ chỉ có thể cảm giác được vật sống, việc duy nhất biết làm chính là liều lĩnh gặm cắn, cấu xé mà nuốt nó.

Nhắm vào điểm này, Minh Khê suốt đêm chế tạo một cái lưới thật lớn dán đầy bùa chú, sau đó sai người trải nó lên một khoảng đất trống trên mặt đất.

Tiếp đó kéo một nhóm binh sĩ thi biến tiến vào, đội số lượng vừa đủ sẽ sai người đóng chặt cửa thành, kéo lưới vây chúng nó bên trong.

Nhóm lính thi biến này bị nhốt vào trong thì hết như cá rời khỏi nước, rất nhanh không nhúc nhích, sau đó bảo binh lính nhanh chóng thiêu chết.

Cứ như vậy, không ngừng tiến nhậm, vây khốn, thiêu cháy, ngăn ngừa hai ngày, số lính hủ thi đã diệt được hơn ba nghìn, hơn nữa không hề có binh sĩ bị thương, tuy khoảng cách để tiêu diệt hết toàn bộ còn rất lâu.

Nhưng mà thành tích này làm nhóm binh sĩ vốn đã lâm vào tuyệt vọng lại thấy cơ hội sống, gương mặt mỗi người đều là nụ cười thoải mái.

.....

Chạng vạng, lúc dùng cơm.

Liên tục hai ngày chiếu cố, trừ bỏ Thanh Việt cơ bản là đang nhìn, ngẫu nhiên cho ra ít ý kiến, những người khác đã mệt muốn chết, hiện tại đã đói tới mức bụng kêu ùng ục.

Ngay cả Gia Đạt Khoa • Duy Tư lo lắng nhiều ngày mà ăn cơm không vô cũng hiếm có dịp tụ lại với nhóm Thanh Việt cùng dùng cơm.

Nhìn thấy trên bàn đều là rau xanh, củ quả (bởi vì tất cả vật sống, ngay cả chiến mã đều bị thả ra ngoài thành để thu hút nhóm binh sĩ bị thi biến, để tận lực giảm bớt nguy cơ công kích của chúng nó với người sống), Gia Đạt Khoa • Duy Tư nhin không được có chút đỏ mặt, áy náy nhìn mọi người.

“Thật xin lỗi, hai vị điện hạ, còn có A Thất cùng Tiểu Thần huynh đệ, cũng vì.....”

“Tướng quân, chúng ta biết người khó xử, không cần nói xin lỗi.”

Thành ý trong lời nói của Minh Khê, Gia Đạt Khoa • Duy Tư nghe ra được.

Lại quay đầu nhìn Thanh Việt ngồi cạnh Minh Khê, thấy vị Ngũ điện hạ bình thường ăn mặc chi phí đều hết như Nam Việt hoàng đế bệ hạ, cũng không tỏ vẻ bất mãn gì về số đồ ăn này, như trước im lặng dùng cơm, Gia Đạt Khoa • Duy Tư nhất thời cảm động tới tột đỉnh.

Mọi người đang bình ổn dùng bữa tối, ‘lạch cạch’ một tiếng, thứ gì đó rớt từ cổ tay Thanh Việt xuống bàn cơm, mọi người nhìn kỹ thì thấy đó là một chiếc vòng tay bằng bạch ngọc.

Thanh Việt kinh ngạc, đôi mắt mở to, ngay cả chén cơm trong tay cũng rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ nát thanh thúy, Thanh Việt run rẩy đứng lên.

“Xảy ra chuyện, phụ hoàng xảy ra chuyện, phụ hoàng.”

“Ngũ đệ, ngươi bình tĩnh một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Bộ dáng lo lắng kinh hãi của Thanh Việt làm mọi người hoảng sợ.

“Ta phải về Nam Việt, ta phải lập tức trở về. phụ hoàng.”

Không để mọi người có thời gian phản ứng, Thanh Việt đã lập tức lao ra ngoài.

“Ngũ đệ.”

“Điện hạ.”

Minh Khê cùng A Thất, Tiểu Thần vội vàng ngăn Thanh Việt lại.

“Ngũ đệ, ngươi bình tĩnh một chút, hiện tại tình huống ngoài thành thế nào chẳng lẽ ngươi không không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi nói ra để chúng ta cùng nghĩ biện pháp, được không?”

Minh Khê cố gắng làm Thanh Việt bình tĩnh lại.

“Phụ hoàng gặp chuyện không may, vòng tay của ta vỡ rồi, phụ hoàng gặp chuyện rồi.”

Thanh Việt gấp tới mức nói năng có chút lộn xộn, làm Minh Khê, A Thất cùng Tiểu Thần sợ tới mức không dám buông bé ra.

“Ta phải trở về, các ngươi tránh ra cho ta.”

Thanh Việt nóng nảy, trong nháy mắt thi triển pháp thuật Trọng Lực Thuật hệ thổ, Minh Khê, A Thất, Tiểu Thần không kịp đề phòng, toàn bộ té ngã xuống đất.

“Ngũ đệ, ngươi bình tĩnh một chút, bên ngoài.”

“Ta có thể đối phó.”

“Một người ngươi có thể, trăm người có thể, nhưng là một ngàn, một vạn thì sao, thứ kia không có suy nghĩ, chúng nó không e ngại sức mạnh của ngươi, chỉ biết không ngừng công kích.”

Minh Khê còn chưa nói xong, kiểm trong tay Gia Đạt Khoa • Duy Tư đã rút khỏi vỏ, chỉ thẳng về phía Thanh Việt, ý đồ muốn cản bé lại.

“Ngũ điện hạ, ta nói rồi, trước khi việc này được giải quyết, các ngươi một người cũng không được rời khỏi đây.”

Lúc Gia Đạt Khoa • Duy Tư thốt lên những lời này, Minh Khê, A Thất cùng Tiểu Thần đều biết hồng bút rồi, quả nhiên, Gia Đạt Khoa • Duy Tư vừa nói xong thì một cỗ cuồng đại trong phút chốc tràn ngập trong phòng.

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn ngăn cản ta?”

Thanh Việt bị chọc giận, giọng điệu sắc bén lạnh như băng.

Gia Đạt Khoa • Duy Tư nhất thời bị một sức mạnh vô hình bóp chặt cổ, giãy giụa một cách vô ích, còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì đã bị văng mạnh lên tường.

Thanh Việt sử dụng pháp thuật không gian, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Theo Thanh Việt rời đi, Trọng Lực Thuật thi triển trên người Minh Khê, A Thất, Tiểu Thần cũng biến mất, ba người bất chấp lập tức đuổi theo.

Sau đó bọn họ giống như bọn lính đứng trên tường thành, khiếp sợ mở to mắt.

Giữa không trung, Thanh Việt đang lơ lửng giữa vòng sáng đỏ, vàng, trắng, đen, xanh lá cây, xanh dương, xanh lá mạ, thất sắc không ngừng xoay tròn, mái tóc bạch kim tung bay, đôi đồng tử lưu ly nhìn xuống đại địa, lúc này Thanh Việt lâm liệt, uy nghiêm, tuyệt mỹ hệt như một vị thần giáng xuống thế gian.

Ánh sáng thất sắc vờn quanh Thanh Việt càng lúc càng nhanh, màu sắc trong mắt bé cũng ngày càng đậm.

Tiếp đó, đập vào mắt mọi người, hay đúng hơn là mọi người chỉ có thể thấy được ánh sáng trắng chói lóa, mênh mông cuộn cuộn như dây thiên hà trên chín tầng mây.

Đợi đến khi ánh sáng biến mất thật lâu, mọi người mới từ từ khôi phục thần trí, bất quá khi thấy được cảnh tượng trước mắt, mọi người lại lâm vào ngây dại tập thể.

Giữa không trung, bóng dáng Thanh Việt đã biến mất.

Mà trên tường thành, số phòng ốc bị tàn phá, sụp đổ, cây cối hoang tàn cùng đám hủ thi đang lon ton tìm kiếm vật sống, biến mất, biến mất hoàn toàn, cái gì cũng không còn, tựa như một lần khói nhẹ hay một giấc mơ, biến mất không còn chút dấu vết.

Cùng lúc này, một ngôi sao yên lặng suốt 7 nghìn năm trên bầu trời đột nhiên phát ra ánh sáng chói lọi.

“Bảy nghìn năm..... suốt bảy nghìn năm..... ngôi sao tượng trưng cho Thần.... rốt cuộc đã thức tỉnh một lần nữa.... Ha ha ha..... Vị thần chí cao vô thượng của ta a..... hậu duệ của ngài, người hầu của ngài rốt cuộc cũng chờ được ngày ngài giáng xuống..... Ha ha ha.....”

Một tiếng cười khan khan điên cuồng cất lên làm người ta có cảm giác gần đất xa trời, từ trên đỉnh tháp chiêm tinh truyền tới.

Đột nhiên, tiếng cười kia cứ như nghẹn ở cổ họng, đột nhiên im bất.

“Đó là cái gì..... đó là cái gì..... sao có thể như vậy.....”

Ngôi sao kia đang tỏa ánh sáng bạc trên bầu trời, làm người ta có thể nhìn thấy bên cạnh nó, một ngôi sao hắc ám đang lóe hồng quang.

“Đó là cái gì?? Bên cạnh ngôi sao tượng trưng cho Thần, sao lại xuất hiện một ngôi sao hắc ám, đó là cái gì, nó xuất hiện từ khi nào..... không có khả năng..... không có khả năng..... suốt bảy nghìn năm qua, chưa từng nghe nói cũng chưa có ai thấy ngôi sao hắc ám này.....”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

“Tiểu..... điện hạ.....”

Bản Long điện lúc nửa đêm, trước tấm điện hoàng đế bệ hạ, Đại tổng quản Tập Ân có lá gan ti lệ ngược với thân hình com nầm của mình, bị Thanh Việt bất ngờ xuất hiện bên cạnh làm sợ tới mức qua một lúc mới lấy lại tinh thần.

“Tiểu điện hạ, ngài sao vậy? Sắc mặt ngài.....”

Sắc mặt Thanh Việt lúc này trắng tới dọa người.

Cơ thể Thanh Việt từ nhỏ đã có bệnh căn, chẳng qua vì có linh lực hùng hậu cùng năng lượng từ nguyên tố ma pháp chống đỡ, vì thế bình thường không nhìn ra Thanh Việt thực sự rất yếu ớt.

Nhưng mà, một khi năng lượng chống đỡ cơ thể bị hao hết, cơ thể Thanh Việt so với người bình thường còn yếu hơn nhiều, giống như hiện tại.

Phần lớn sức mạnh trong cơ thể Thanh Việt đã dùng hết ở biên thành, thứ này so với cảm chú của Đại Ma Đạo Sư, chỉ hơn chứ không kém, gần như hao hết sức lực, hơn nữa còn một đường không ngừng nghỉ chạy về Nam Việt, cơ thể Thanh Việt hiện tại thực không xong.

Tập Ân lo lắng muốn hỏi tình huống Thanh Việt, nhưng còn chưa nói xong đã bị Thanh Việt đánh gãy.

“Phụ hoàng ta đâu? Phụ hoàng thế nào?”

“Ác, bệ hạ a.”

Nhắc tới Hoàng Phủ Ngao, gương mặt béo của Tập Ân nhăn nhó, cũng không đoán xem tiểu điện hạ ở Tắc Á Tháp vì sao nhanh vậy đã biết hoàng đế bệ hạ gặp chuyện không may.

“Tiểu nhân cũng không rõ bệ hạ xảy ra chuyện gì, sáng hôm nay, bệ hạ đột nhiên hôn mê làm tiểu nhân bị dọa chết khiếp, vội vàng triệu Y Sư tới chuẩn bệnh cho bệ hạ, nhưng mà không ai tìm ra nguyên nhân.

Đang lúc mọi người gấp tới độ xoay quanh, bệ hạ đột nhiên tỉnh lại, nói muốn yên tĩnh một chút rồi đuổi hết mọi người ra ngoài, tiểu nhân vốn muốn lưu lại chăm sóc bệ hạ, chính là bộ dáng bệ hạ lúc ấy thực hung ác, tiểu nhân chỉ đành ra ngoài.

Tiểu nhân cảm thấy bệ hạ có chút không thích hợp, nghĩ muốn lưu lại nhưng lại không dám trái lệnh bệ hạ, đành ở đây hầu.”

Nghe Tập Ân nói phụ hoàng hôn mê, Thanh Việt mới thờ phào, nhưng mà nghe tới khúc sau, Thanh Việt càng cảm giác sự thật có chút kì quái, thần sắc không dấu được lo lắng.

“Phụ hoàng ta sao lại hôn mê?”

“Sáng hôm nay, bệ hạ vẫn còn tốt, tiểu nhân thấy tâm tình bệ hạ không tệ lắm liền đi dạo một vòng, không ngờ đi một chốc, bệ hạ dừng lại hỏi tiểu nhân có nghe thấy âm thanh gì không.

Tiểu nhân không nghe thấy gì cả, chính là bệ hạ nói ngài cứ nghe thấy âm thanh cứ kêu ‘chủ nhân. chủ nhân’, làm tiểu nhân thực hoảng sợ.

Sau đó, bệ hạ đi tới hướng phát ra âm thanh, tiểu nhân mặc dù sợ hãi nhưng cũng theo sau, bất quá bệ hạ đi thực nhanh, tiểu nhân đuổi theo không kịp, đợi tới lúc tìm được thì bệ hạ đã ngắt đi.”

“Đạo!!!”

Nghe Táp Ân kể lại, Thanh Việt lập tức nhớ tới cây ma đao vương tử Cáp Đa Cách Lạp hiến tặng mà Khải Tề • Đề Đề Tư cùng Tây Ca • Lai Đặc từng nói tới.

Khải Tề • Đề Đề Tư cũng từng nghe được cây ma đao kia nói nó muốn đi tìm chủ nhân.

“Bên người phụ hoàng ta có phải có một bả đao nhìn rất cổ xưa?”

“Đúng vậy, điện hạ, sao ngài biết được?”

Táp Ân kinh ngạc vội vàng gật đầu.

“Đúng vậy, lúc bệ hạ hôn mê trong tay nắm chặt một thanh đao rất cổ. Nói tới thì thực kì lạ, bả đao kia cứ như dính chặt vào tay bệ hạ, chúng ta muốn lấy nó đi, nhưng làm thế nào cũng không lấy được, hơn nữa cứ như có một sức mạnh quý dị, đẩy chúng ta ra.”

“Chẳng lẽ là bả đao kia quấy phá? Nhưng mà chỉ là một cây ma đao, sao có thể là đối thủ của phụ hoàng, nhất định còn có thứ gì khác.’

“Ta muốn vào gặp phụ hoàng.”

“Chính là..... tiểu điện hạ a..... bệ hạ nói.....”

“Tránh ra cho ta.”

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân lập tức tránh, lập tức tránh ngay.....”

Thấy Thanh Việt phát hỏa, Táp Ân thực không có cốt khí cùng nguyên tắc lập tức vọt qua một bên.

Đi vào tầm điện, một sức mạnh phệ hồn linh hồn cường đại liền ập vào mặt.

Thanh Việt hiện tại không còn nhiều năng lượng hộ thể, nhất thời cảm giác toàn thân đau đớn như bị kim châm.

May mắn, Thanh Việt là linh thể trời sinh có thể làm linh hồn cùng cơ thể có thể kết hợp hoàn mỹ, chặt chẽ với nhau, chỉ cần Thanh Việt có ý chí kiên định, như vậy sức mạnh phệ hồn cũng không thể gây thương tổn cho bé.

Nếu đổi lại là người bình thường, dưới tác dụng mạnh mẽ của phệ hồn, phỏng chừng hiện tại đã trở thành một khối thi thể.

Khó trách phụ hoàng đuổi hết mọi người đi.

Thanh Việt lấy hai phiến mộc đào phong ấn linh hồn trong không gian giới chỉ, bóp vỡ nó phóng xuất linh hồn bên trong, sức mạnh phệ hồn cảm ứng được lập tức dời đi một phần sức mạnh trên người Thanh Việt để đuổi theo những linh hồn này.

Chịu đựng đau đớn vì sức mạnh phệ hồn mang tới, Thanh Việt chậm chậm tới gần Hoàng Phủ Ngao.

.....

Lúc này Hoàng Phủ Ngao nằm trên giường, tựa như đang lâm vào một cơn ác mộng, khó chịu nhíu chặt hàng mi, cố gắng muốn mở to mắt nhưng không làm được, thanh cổ đao trong tay dường như đã dính chặt vào tay, làm thế nào cũng không quăng ra được.

Những đoạn kí ức kì quái tựa như cánh trong mơ bị cổ đao thức tỉnh, dừng mảnh trào vào đầu óc y, đánh sâu vào số kí ức vốn có.

Sức mạnh vốn ngủ yên trong cơ thể đột nhiên thức tỉnh, không ngừng va chạm với phong ấn đang trói buộc nó, ấn kí hình xoắn ốc xoay tròn đỏ như máu, như ẩn như hiện xuất hiện ở mi tâm Hoàng Phủ Ngao.

Xấu hổ, giận dữ khi bị người ta khinh thường, bắt nạt.....

Tuyệt vọng, bất lực khi rơi vào vực sâu hắc ám.....

Cho dù ở trong vực sâu hắc ám không có quang minh, không có âm thanh, y cũng phải cắn răng, chịu đựng hắc ám, cô tịch, kiên cường, quật ngạo sống sót....

Sau đó là hưng phấn, điên cuồng khi có được sức mạnh cường đại.....

Chém giết trên chiến trường..... chiến sĩ thấm đầy máu tươi ngã xuống..... bị thương không thể vẫn hồi..... tiếng gào thét không cam lòng.....

Đoạn kí ức mang theo cảm xúc mãnh liệt dừng mãnh tràn vào đầu Hoàng Phủ Ngạo, bắt đầu xâm chiếm, thay thế số kí ức vốn có.

.....

“Phụ hoàng..... phụ hoàng.....”

Chuôi ma đao này cư nhiên tương hỗ với sức mạnh trong cơ thể phụ hoàng, muốn xâm chiếm cơ thể phụ hoàng, Thanh Việt vì phát hiện điều này mà vô cùng sợ hãi.

Hiện tại, Thanh Việt đã tiêu hao hết phần lớn sức mạnh, còn bị sức mạnh kì quái này ngăn cách bên ngoài, chỉ tới gần phụ hoàng cũng rất khó khăn, chỉ có thể từng chút gọi tên phụ hoàng, hi vọng y có thể nghe thấy.

.....

“Phụ hoàng..... tỉnh lại đi..... phụ hoàng..... phụ hoàng.....”

Một tiếng lại từng tiếng kêu tràn ngập lo lắng, chậm rãi vang vọng vào tai Hoàng Phủ Ngạo đang chìm trong cơn ác mộng.....

Chậm rãi..... bóng dáng một bé con..... chậm rãi xuất hiện trong đầu Hoàng Phủ Ngạo..... mái tóc bạch kim thật dài.... đôi ngươi lưu ly thất sắc..... gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ.....

Chậm rãi, bé con kia từng chút, từng chút thay thế số kí ức hư ảo tựa như cảnh trong mơ kia.....

Xấu hổ, giận dữ, tuyệt vọng, bất lực, cô tịch, kiên cường, quật ngạo, nhưng phần, điên cuồng, không cam lòng.... hết thảy tình tự kịch liệt theo sự xuất hiện của bé con mà dần dần bị thay thế bằng âm áp và vui sướng.....

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Sức mạnh phân tán ra ngoài cơ thể lần thứ hai bị trói buộc, kí ức xâm chiếm bị đuổi đi, kí ức vốn có dần dần phục hồi, thần trí Hoàng Phủ Ngạo cũng từng chút thanh tỉnh, chậm rãi mở mắt.

“Phụ hoàng, tỉnh lại rồi sao, thật tốt quá.”

Vừa rồi dường như có thứ gì đó đang xâm chiếm cơ thể phụ hoàng, Thanh Việt mất đi phần lớn sức mạnh chỉ có thể đứng nhìn, bé cảm nhận hơi thở phụ hoàng ngày càng yếu, bé càng sợ hơn.

Hiện tại thấy Hoàng Phủ Ngạo chậm rãi mở mắt, hiển nhiên đã tỉnh lại, Thanh Việt vừa mừng vừa sợ nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngạo, nhưng lập tức lại ngây ngẩn.

Phụ hoàng của bé đang dùng ánh mắt lạnh băng, thực xa lạ nhìn bé, đôi mắt vốn đen láy như những đêm không trăng lúc này còn lóng lánh sắc đỏ u ám.

“Phụ hoàng, phụ hoàng người làm sao vậy, ta là Việt nhi, là Việt nhi a.....”

Ngữ khí Thanh Việt ngày càng gấp, cũng ngày càng sợ hãi, hết như một con thú nhỏ sắp bị vứt bỏ nhìn Hoàng Phủ Ngạo, nếu phụ hoàng quên bé thì làm sao bây giờ, Thanh Việt không dám tưởng tượng.

“Phụ hoàng, ta là Việt nhi a.....

“Việt nhi.....”

Niệm ra tên Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo có chút nghi hoặc, sau đó mới hồi phục tinh thần, như vừa tỉnh lại sau cơn mơ, ôm chặt Thanh Việt vào lòng mình, dùng sức cứ như muốn áp bé khắc sâu vào da thịt.

“Việt nhi, Việt nhi của ta, làm sao bây giờ, phụ hoàng suốt chút nữa ngay cả Việt nhi cũng quên mất, làm sao bây giờ, Việt nhi.....”

“Phụ..... ngô ân.....”

Hoàng Phủ Ngao áp môi mình lên môi Thanh Việt khẽ thì thảo.

“Việt nhi, làm sao bây giờ, nếu quên Việt nhi, phụ hoàng phải làm sao đây.....”

Hoàng Phủ Ngao thì thảo hỏi, lại cúi đầu kịch liệt hôn Thanh Việt, dùng sức mà liếm mát, khuấy động môi lưỡi Thanh Việt, thẳng đến khi chúng sưng đỏ, có chút phát đau mới chậm rãi buông ra.

Sau nụ hôn mạnh mẽ, Hoàng Phủ Ngao cởi quần áo cả hai, cơ thể gắt gao áp sát nhau, da thịt dán lên nhau mà ma xát, cảm thụ nhiệt độ cơ thể nhau.

“Việt nhi, cho dù một ngày nào đó phụ hoàng thực sự quên Việt nhi, cơ thể phụ hoàng cũng phải nhớ kỹ Việt nhi, nhớ kỹ hương vị Việt nhi, nhiệt độ cơ thể Việt Nhi, từng tấc da thịt Việt nhi... nhớ kỹ Việt nhi là của phụ hoàng.....”

Lời nói cố chấp lại bá đạo như vậy, lúc Hoàng Phủ Ngao thần trí hoàn toàn thanh tỉnh sẽ không nói, nhưng mà hiện tại Hoàng Phủ Ngao bất đồng, y thuận theo ý nguyện mình luôn chất chứa trong lòng.

Hoàng Phủ Ngao dùng đầu gối tách hai chân khép kín của Thanh Việt, bắt lấy mắt cá chân Thanh Việt, nâng đôi chân thon dài trắng nõn của bé lên, Thanh Việt không thể phản kháng chỉ có thể thuận theo mà nâng mông lên, tiểu huyết hồng nhạt liền bại lộ trước mắt Hoàng Phủ Ngao.

Phân thân sớm đã gắng gượng của Hoàng Phủ Ngao cứ vậy mà trực tiếp dùng sức đâm vào.

“A ~~~ phụ hoàng ~~~”

Cơ thể thiếu niên phi thường mềm dẻo, tiến vào như vậy cũng không mang tới tổn thương quá lớn, nhưng mà vẫn có chút trướng đau cùng khó chịu, Thanh Việt có chút không thoải mái.

Chỗ tư mật của hai người dán sát nhau, sau một chút tạm ngừng ngắn ngủi, Hoàng Phủ Ngao ôm chặt thắt lưng Thanh Việt, thứ nằm trong cơ thể bé đột nhiên kích động mà co rúm mãnh liệt.

“Việt nhi..... Việt nhi.....”

Hoàng Phủ Ngao gọi tên Thanh Việt, động tác càng lúc càng mau, càng lúc càng dùng sức, hoàn toàn rút ra sau đó lại dùng toàn lực tiến vào, làm cơ thể Thanh Việt cũng phập phồng lay động, cơ thể bé theo va chạm kịch liệt của Hoàng Phủ Ngao mà không ngừng ma xát lớp gấm vóc sáng đan dưới thân.

“Tha Việt nhi đi..... phụ hoàng..... tha..... Việt nhi.....”

Thanh Việt cảm giác xương cốt bé sắp bị phụ hoàng đập vụn cả rồi, nơi không ngừng ma sát kia truyền tới khoái cảm ngày càng rõ, cũng ngày càng nhiều hơn, sâu trong cơ thể không ngừng co rút, không ngừng thờ dốc.

“Ân ngô ~~~ ân ~~~”

Cơ thể trắng nõn nhiễm một tầng ửng đỏ như hoa đào, vô thức theo chuyển động của phụ hoàng mà lay động, mái tóc bạch kim đong đưa, xỏa dài tán loạn, giống như một bông hoa nở rộ trên gối đầu.

Hoàng Phủ Ngao giữ chặt mông Thanh Việt, điên cuồng thúc đẩy, cả tấm diện trần ngập hương vị tình dục, cùng với tiếng vang của da thịt va chạm

.....

Thanh Việt không biết bé đã ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy mệt mỏi quá, khí lực toàn thân dường như bị rút sạch, cơ thể giống như đang chìm vào biển, ngày càng chìm sâu xuống.

Mãi tới khi có ai đó dùng môi mớm nước thuốc đắng ngắt vào miệng, Thanh Việt mới khó chịu mà dần dần tỉnh táo lại, đập vào mắt là gương mặt phụ hoàng từ lo lắng dần dần chuyển thành mừng rỡ.

Hoàng Phủ Ngao cẩn thận ôm Thanh Việt nằm trên giường vào lòng, Việt nhi của y, lúc này tựa như một con búp bê sứ mong manh dễ vỡ.

“Việt nhi, còn khó chịu không?”

Thanh Việt giật giật cơ thể, cảm giác chỉ có chút bần rùn vô lực mà thôi, liền lắc đầu.

“Việt nhi, đều là lỗi của phụ hoàng, Việt nhi, phụ hoàng.....”

Hoàng Phủ Ngao còn chưa nói hết lời, Thanh Việt lại giống như nhớ ra gì đó, lập tức khẩn trương túm lấy cánh tay Hoàng Phủ Ngao.

“Phụ hoàng có quên Việt nhi không? Phụ hoàng nói.”

“Sẽ không, phụ hoàng không bao giờ quên Việt nhi nữa, một giây cũng không.”

Hoàng Phủ Ngao ôm chặt Thanh Việt, trịnh trọng hứa.

Thanh Việt lúc này mới ngoan ngoãn ăn canh được, lại uống một chút cháo.

“Việt nhi, bây giờ ngủ một giấc thật ngon, được không?” Hoàng Phủ Ngao đặt Thanh Việt xuống giường, giúp bé dịch góc chăn, nhẹ giọng hỏi.

“Àn, phụ hoàng bồi Việt nhi, cùng nhau ngủ.”

“Hào.”

“Phụ hoàng.”

“Àn.”

“Phụ hoàng.”

“Àn, phụ hoàng ở đây.”

.....

Thanh Việt cứ vậy một tiếng lại một tiếng gọi phụ hoàng, sau đó chậm rãi ngủ, giống như chỉ có vậy bé mới có cảm giác an tâm.

Hoàng Phủ Ngao cũng từng tiếng từng tiếng không hề buồn chán mà trả lời, mãi tới lúc Thanh Việt ngủ rồi, đôi người đen thâm thúy lại bắt đầu chớp động ánh đỏ âm u, nhớ lại đoạn kí ức không thuộc về mình nhưng lại xuất hiện trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Hoàng Phủ Ngao một tác cũng không rời Thanh Việt, chiều cố suốt ba ngày, thẳng tới khi tất cả Ngự Y Sư không ngừng cam đoan cơ thể Thanh Việt không có gì trở ngại, chỉ còn chút suy yếu mà thôi, hảo hảo điều dưỡng là có thể khôi phục như xưa, Hoàng Phủ Ngao lúc này mới thở phào, bắt đầu vào triều xử lý chính sự.

Đối với chuyện phát sinh lần này, Hoàng Phủ Ngao không thể nói rõ được phức tạp trong lòng mình.

Lúc Hoàng Phủ Ngao hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn mới hỗn độn trên giường, nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, không thể phủ nhận trong nháy mắt tâm tình y thực sự kích động cùng vui sướng, bởi vì Việt nhi của y rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về y, đây là khát vọng mà y đã chờ đợi cùng nhẫn nại thực lâu.

Nhưng lúc y nhìn thấy Thanh Việt cho dù đang hôn mê cũng nhúu chặt mi trong lòng mình, lại nhìn tới cơ thể đơn bạc phủ kín hôn ngân xanh tím, còn có vết bạch trọc khô lại bên trong bắp đùi, Hoàng Phủ Ngao chỉ cảm thấy áy náy cùng tự trách.

Y chưa bao giờ nghĩ mình lại đối xử kịch liệt, thô bạo như vậy đối với nhi tử bảo bối, lúc đó Việt nhi nhất định rất khó chịu đi, y thực sự cứ như hoàn toàn mất đi lí trí, cứ như không còn là y nữa.

Nghĩ tới đoạn kí ức không thuộc về mình nhưng lại không ngừng xuất hiện trong trí nhớ, Hoàng Phủ Ngao càng nhúu mi phiền lòng.

Đang nghĩ ngợi, Hoàng Phủ Ngao chợt nhìn thấy Thanh Việt đi ra khỏi tầm điện, còn có Ma Nha cùng Tiểu Miêu vui vẻ theo sau, dưới ánh mặt trời sáng sớm của đầu xuân, sắc mặt Thanh Việt càng thêm phần óng ánh trong suốt, hết như được tạo thành từ bạch ngọc, không nhìn ta một tia huyết sắc.

“Phụ hoàng.” Thanh Việt cũng thấy Hoàng Phủ Ngao. “Xong buổi tảo triều rồi sao.”

“Àn, ai cho người xuống giường, Tật Ân sao không trông người?”

Tuy là chất vát nhưng giọng điệu lại cực kì ôn hòa, Hoàng Phủ Ngao đau lòng nhẹ nhàng ôm Thanh Việt vào lòng.

“Hừ, ở trên giường nằm suốt ba ngày rồi, Việt nhi cả người khó chịu muốn chết, hiện tại sức lực Việt nhi đã khôi phục một ít, ra ngoài một chút có sao đâu.”

Thanh Việt bất mãn bĩu môi, cọ cọ lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo, oán giận nói.

Có lẽ, ngay cả bé cũng không biết, bộ dáng đáng yêu như vậy là đang làm nũng đi, cũng chỉ có trước mặt Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt mới có thể biểu hiện tình tự tùy hứng, bướng bỉnh linh tính.

“Ha ha ~~~ được rồi, được rồi, phụ hoàng bồi Việt nhi tới ngự hoa viên đi, như vậy sẽ không tức giận nữa đúng không?”

Đối với Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo luôn dung túng cùng sủng nịch bé, thấy Thanh Việt buồn tới mức sắp phát giận, cũng chỉ có thể theo ý bé, nắm bàn tay nhỏ bé của Thanh Việt, hai người chậm rãi đi tới ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên khắp nơi đều là kì hoa dị thảo, hi thú kì trân, cảnh trí mỗi nơi lại mang một loại phong tình, đặc sắc, không hề lặp lại, nhìn qua chỉ có cảm giác xa hoa, rực rỡ, thứ gì cũng có.

Hoàng Phủ Ngạo nắm tay Thanh Việt đi một chốc, cảm thấy lòng bàn tay bé đã đỏ mẩn hồng, lo lắng bé mệt nhưng cậy mạnh không nói, chỉ đành đề nghị.

“Việt nhi, ở khu vườn phía trước có một cái đình thái thạch [đá đủ màu], cùng phụ hoàng tới đó ngồi nghỉ một chút, được không?”

“Ân.” Thanh Việt gật đầu.

Đình thái thạch, toàn bộ đều được xây dựng từ một loại đá màu rực rỡ, được dựng trên một hòn đảo nhỏ giữa hồ nước xanh biếc dập dờn sóng nước, xung quanh là tuyết lan trắng nõn, vô cùng xinh đẹp.

Đi vào đình thất thái, Thanh Việt thoải mái nheo mắt lại, hít một hơi thật sâu, nhập vào khoan mũi là mùi thơm nồng đậm của tuyết lan.

Hai người nghỉ ngơi một lát, Hoàng Phủ Ngạo mới mở miệng trước.

“Việt nhi, có gì muốn nói với phụ hoàng sao?”

“Ân.” Thanh Việt gật gù đầu, một chút cũng không bắt ngờ vì phụ hoàng phát hiện ý muốn của bé.

“Phụ hoàng, ngày đó người hôn mê tỉnh lại, có cảm thấy cơ thể có gì không thích hợp không?”

“Không thích hợp? Ha ha ~~~ phụ hoàng hiện tại không phải rất tốt sao, có gì không thích hợp đâu.” Hoàng Phủ Ngạo làm bộ lơ đãng cười nói.

“Chính là, lúc phụ hoàng hôn mê.....”

“Không có việc gì, Việt nhi, phụ hoàng không có việc gì, Việt nhi không cần lo lắng.”

Hoàng Phủ Ngạo sờ sờ mái tóc bạch kim của Thanh Việt, nhẹ giọng an ủi.

“Còn có ma đạo kia, phụ hoàng giao nó cho Việt nhi đi, Việt nhi.....”

“Ân, phụ hoàng biết rồi, ma đạo kia có chút kì quái, phụ hoàng sẽ điều tra rõ, Việt nhi không cần mạo hiểm.”

Ngờ khi Hoàng Phủ Ngạo thực ôn hòa, sắc mặt không chút biến đổi cự tuyệt.

“Phụ hoàng!”

Thấy phụ hoàng cái gì cũng không chịu nói, cái gì cũng không để bé nhúng tay, Thanh Việt có chút nóng nảy.

“Bệ hạ.....”

“Nhóm nô tì kiến quá bệ hạ.”

Bây, tám nữ tử quần áo lông lầy hoa lệ, dung mạo xuất chúng, mang theo nhóm thị tì kết thành một đội quân từ xa xa đi tới, gương mặt tràn ngập kinh hi cùng mong chờ hành lễ với Hoàng Phủ Ngạo.

Các nàng đi tới hiển nhiên đánh gãy đề tài Thanh Việt đang nói, làm bé cảm thấy thực chán ghét.

“Ân, đều đứng lên đi.”

Hoàng Phủ Ngạo có chút đánh giá các nàng, thấy niên kỉ các nàng đều chưa quá hai mươi, có lẽ chỉ vào cung vài năm nay, trong đó có một nữ tử dung mạo ôn nhu tới mức xuất thủy bị mọi người vây ở chính giữa, nhìn kỹ thì có thể thấy bụng nữ tử tròn vo, xem chừng đã mang thai thai được 6, 7 tháng.

Khó trách được xem trọng như vậy.

Bởi vì tử tự [con nối dòng] của Hoàng Phủ Ngạo rất ít, hoàng tử lại ít tới đáng thương, nếu phi tử nào có thể vì hoàng đế bệ hạ sanh được hoàng tử, kia nhất định là dĩ tử vi quý, cho dù là phong lên quý phi v...v... cũng không phải chuyện khó khăn.

Nguyên nhân cũng vì thế mà người nịnh bợ, a dua mới nhiều như vậy đi.

Hoàng Phủ Ngao không khỏi nhìn lại nữ tử mang thai bị mọi người vây quanh, có chút kì quái là ánh mắt nàng ta không hề có niềm vui sướng của người sắp làm mẹ, ngược lại còn đang cố gắng che dấu thâm lương, trống rỗng cùng hoảng sợ.

Thanh Việt cũng lẳng lặng đánh giá nữ tử, người này thoát nhìn ôn nhu như nước nhưng lại làm cho Thanh Việt có cảm giác cực kì khó chịu.

Bất quá, Thanh Việt không rảnh để ý nàng bởi vì ánh mắt đám nữ nhân kia nhìn phụ hoàng lại càng làm Thanh Việt khó chịu.

“Phụ hoàng, chúng ta trở về.”

“Àn?” Thanh Việt đột nhiên yêu cầu như vậy, làm Hoàng Phủ Ngao nhất thời không kịp phản ứng.

“Việt nhi không thoải mái, muốn về.”

Không để ý tới phụ hoàng của bé đồng ý hay phản đối, Thanh Việt trực tiếp kéo Hoàng Phủ Ngao ra ngoài.

Trong đình thất thái, chỉ còn lại đám cung phi cùng thị tì kinh ngạc không thôi.

Các nàng thực sự không ngờ, tiểu điện hạ trước mặt bề hạ cư nhiên lại dám phát giận, lại càng không như dự đoán của các nàng, hoàng đế bề hạ của các nàng đối với hành động của tiểu điện hạ, cư nhiên không tức giận chút nào, này quả thực là ngược ngao a

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Thanh Việt cứ vậy kéo Hoàng Phủ Ngao về tới Bàn Long điện mới dừng lại.

“Việt nhi, làm sao vậy, sao tự nhiên lại mất hứng, là ai chọc nữ tử bảo bối của phụ hoàng sinh khí?”

“Hừ, Việt nhi không thích các nàng.”

“Các nàng? Là những cung phi khi nãy sao?” Hoàng Phủ Ngao ngưng thần suy nghĩ, những cung phi đó cũng đâu có trêu chọc Việt nhi a, sao tự nhiên Việt nhi lại phát giận?

“Ánh mắt các nàng nhìn phụ hoàng làm Việt nhi không thoải mái.”

“Àn?”

Bị ánh mắt như vậy nhìn từ nhỏ đến lớn, Hoàng Phủ Ngao thực sự không hiểu có gì không ổn.

“Phụ hoàng là của Việt nhi, các nàng không thể nhìn như vậy.” Thanh Việt không hề suy nghĩ, cứ như bản năng mà nói ra những lời này.

Nhưng mà nó thực sự gây ra rung động không nhỏ cho Hoàng Phủ Ngao.

Hóa ra Việt nhi của y, không phải cái gì cũng không hiểu.

“Ha ha.”

Hoàng Phủ Ngao cười khẽ thành tiếng, cúi đầu, trán áp trán với Thanh Việt, nhẹ nhàng hôn khẽ vài cái lên môi bé.

“Lời này phụ hoàng thích nghe, Việt nhi nói lại vài lần đi.”

.....

“Oa. ngô oa.”

Đêm khuya, một tiếng trẻ con nỉ non khóc thật thâm lương vang vọng trong thâm cung yên tĩnh, kích thích thật sâu vào màng tai nhóm cung nhân vốn đã ngủ say.

Người thân kinh thô thi không có vấn đề gì, trở mình một cái ngủ tiếp.

Nhưng chỉ cần chịu suy nghĩ một chút sẽ hoảng sợ phát sợ, trong hậu cung hiện tại căn bản không có trẻ mới sinh, tiếng khóc này là từ đâu a?

Hoàng tử nhỏ nhất—— Hoàng Phủ Thanh Việt, cũng đã 13 tuổi, công chúa nhỏ nhất cũng đã được 3 tuổi, ngoài ra trong cung chỉ có 3 phi tử mang thai mà thôi, hiện tại trong hậu cung không có khả năng nghe thấy tiếng khóc của trẻ mới sinh!

Vài năm nay, những hoàng tử, công chúa được sinh ra cơ bản không sống sót nổi.

Hoặc là chết yếu, hoặc sinh hạ chính là tử anh, cho dù có vài hoàng tử, công chúa bình an chào đời thì chưa tới một tháng tuổi cũng chết một cách kì quái.

Đại tổng quản hoàng cung cùng Thống lĩnh thị vệ hoàng cung từng phái người điều tra số lượng, cũng nghiêm mật bảo hộ tiểu hoàng tử, tiểu công chúa mới sinh, nhưng mà vẫn không biết quý không hay mà chết yếu, không có chút dấu vết để lại.

Hơn nữa hoàng đế bề hạ cũng không để ý tới chuyện này, vì thế chuyện kì về cái chết của hoàng tử, công chúa mới sinh liền bị gác qua một bên, chỉ nói là ngoài ý muốn, cuối cùng cũng không còn ai hỏi tới.

Nhưng rất nhiều cung nhân không nghĩ như vậy.

Mới đầu chỉ chết hai, ba hoàng tử, công chúa, mọi người cũng không để ý, dù sao, trong hậu cung, vì cung phi tranh đoạt địa vị và sủng ái mà giết hại lẫn nhau là chuyện bình thường.

Chính là tới tận bây giờ, mọi người mới kinh ngạc phát hiện vài năm nay, cứ nhiên không có hoàng tử, công chúa nào có thể sống sót, tất cả đều chết yếu một cách kì dị.

Đây là lời nguyền rủa độc ác nhất đối với hoàng thất, càng ngày càng có nhiều cung nhân nghĩ vậy.

Đặc biệt là đoạn thời gian gần đây, trong đêm thường xuyên có tiếng khóc thê lương của trẻ sơ sinh không biết từ đâu truyền tới, cứ quanh quẩn bên tai.

Tất cả cung nhân nghe thấy tiếng khóc đều sợ tới lạnh sống lưng, rón da gà, sợ tới mức cuộn mình trong chăn, trợn tròn mắt chờ đợi bình minh.

.....

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng khóc của trẻ con mới dần dần im bớt.

Nhóm cung nhân mệt mỏi lại mơ mơ màng màng ngủ.

“A ~~~ a ~~~”

Tiếng thét chói tai kinh hoàng của nữ nhân, đánh vỡ đêm khuya đã dần dần an bình.

Nhóm cung nhân lần này nghe được rất rõ, tiếng thét truyền tới từ Vân Tuyên điện, ở nơi này chính là Vân Trắc phi đã hoài long thai được 8 tháng.

Gặp chuyện không may!

Tất cả mọi người đều cảm thấy vậy.

Ngay sau đó, nhóm cung nhân gần Vân Tuyên điện đều có thể nghe thấy tiếng kêu la sợ hãi, khóc lóc ảm thương của nhóm thị tì, thị tòng trong điện truyền ra, tiếp đó là tiếng dồn dập của đám thị vệ chính tề chạy tới.

Sau đó, một đêm không an bình.

.....

Sáng sớm, ngày mới lên.

Tất cả cung nhân đều hoảng sợ nghị luận về một chủ đề.

“Các người có nghe nói không, Vân Trắc phi của Vân Tuyên điện đã chết!”

“Đêm qua bên Vân Tuyên điện nháo lớn như vậy, sao không biết được chứ.”

“Nghe nói, Vân Trắc phi chết rất thảm trong chính tâm điện của mình, cái bụng bầu tám tháng bị xé toạc, đứa nhỏ bên trong cứ nhiên không cánh mà bay.”

Người nói chuyện khẽ rung mình, lại kiên trì sự nghiệp bất quái của mình, nói tiếp.

“Máu tươi nhuộm đỏ một vùng, hòa lẫn với mái tóc dài của Vân Trắc phi, sau khi khô lại hết như những con sâu màu tím sậm, trải rộng bên cơ thể Vân

Trắc phi đã trắng bệch vì chảy quá nhiều máu, ánh mắt nàng ta trừng to, quai hàm cắn chặt, nhìn qua rất dữ tợn lại vô cùng khủng bố.”

“Trời ạ!”

Mọi người nghe kể đồng loạt rùng mình vài cái.

“Các người nói xem, Vân Trắc phi rốt cuộc đắc tội ai a, cư nhiên lại chết thảm như vậy?”

“Đúng vậy, người nào lá gan lớn đến vậy, Vân Trắc phi bình thường tuy có ngạo mạn một chút, nhưng dù sao nàng cũng đang mang hài tử của bệ hạ a, nói không chừng kia còn là tiểu hoàng tử.”

“Ta nói các người, không hiểu gì cả.” Người nói nhìn trái nhìn phải, sau đó đề thấp âm thanh nói.

“Kia căn bản không phải người làm, đó là một lời nguyên rủa ác độc!”

“Cái gì?”

“Sao có thể?”

“Hai các người mới tới nên cái gì cũng không biết! Đặc biệt là hai năm nay, nhóm hoàng tử, công chúa mới sinh không một người sống sót, đều ly kỳ chết yểu.”

“Hừ, chuyện này chúng ta cũng có nghe nói một chút. Nhưng mà lần này rõ ràng bất đồng, đó chẳng qua là hoàng tử, công chúa ly kỳ chết yểu, hiện tại rõ ràng Vân Trắc phi bị xé bụng, đứa nhỏ bên trong cũng không thấy a!”

“Àn, này.....”

“Hừ, người cũng không biết gì a.”

“Ta không biết thì sao, người đặc ý cái gì, chẳng lẽ người biết à?”

.....

“Suyt..... các người đừng ồn nữa, Đại tổng quản cùng Thống lĩnh đại nhân tới!”

Đám người lập tức an tĩnh, cung kính cúi đầu đứng một bên.

Đại tổng quản hoàng cung —— Táp Ân, cùng Thống lĩnh thị vệ hoàng cung —— Kiệt Tây • Tháp, cả hai đều mang bộ mặt đau khổ, dọc theo đường đi cơ hồ nghe thấy tất cả cung nhân đều đang nghị luận chuyện này, sắc mặt hai người lại càng khó coi mà đi về hướng Bàn Long điện.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

“Bệ hạ, là ti chức thất trách.”

Thống lĩnh thị vệ hoàng cung —— Kiệt Tây • Tháp, quỳ một gối, hổ thẹn bẩm báo với Hoàng Phủ Ngạo.

“Đứng lên đi, tra được gì không?”

“Bẩm bệ hạ, không có, hung thủ không lưu lại chút manh mối nào.” Kiệt Tây • Tháp đỏ mặt, càng hổ thẹn đáp lời.

“Àn, cho người nghiêm mật bảo hộ hai phi tử có thai khác.”

“Dạ, bệ hạ.”

Sau khi Kiệt Tây • Tháp lui xuống, Hoàng Phủ Ngạo nhìn về phía góc tối trong thư phòng, vầy vầy tay.

“Vô Nhai, xuất hiện đi.”

“Bệ hạ.”

Vô Nhai toàn thân lúc nào cũng phủ trong tấm áo choàng đen, hoàn toàn không có chút cảm giác tồn tại lên tiếng trả lời, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Ngao.

“Chuyện này, nhóm ẩn vệ điều tra thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, bởi vì nhóm ẩn vệ không thể tiến vào tầm điện của các cung phi, nên rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trước khi Vân Trắc phi chết, chúng ta vẫn không biết rõ. Nhưng mà sau khi nghe tiếng kêu cứu của Vân Trắc phi, ẩn vệ là người đầu tiên tới hiện trường. Khi đó Vân Trắc phi đã tuyệt khí, xem biểu tình của Vân Trắc phi có lẽ nàng đã thấy thứ gì đó vô cùng khủng khiếp. Còn có.... còn có chính là.....”

Nội dung tiếp theo sắp bẩm báo làm Vô Nhai có chút do dự.

“Ta nói Vô Nhai Thống lĩnh a, có chuyện gì cứ nói thẳng, ấp a ấp úng làm chi a.”

Hoàng Phủ Ngao còn chưa lên tiếng, Tập Ân đứng bên cạnh tò mò đã nói trước.

“Này..... bệ hạ..... thần hoài nghi, đứa nhỏ trong bụng Vân Trắc phi không phải không cánh mà bay, mà là..... mà là.....”

Cho ra suy luận không thể tưởng tượng như vậy, ngay cả Vô Nhai cũng có chút không thể tin.

“Thần hoài nghi, đứa nhỏ trong bụng Vân Trắc phi bị thứ gì đó ăn luôn.....”

“Cái gì?” Tập Ân nhát gan lập tức kinh hô.

“Nói rõ ràng.” Nghe thấy đáp án này, Hoàng Phủ Ngao cũng có chút nghi hoặc.

“Nhóm ẩn vệ tìm thấy gần thi thể Vân Trắc phi một mẫu xương ngón tay rất nhỏ, vì nó là manh mối duy nhất lưu lại hiện trường, phi thường trọng yếu nên trước khi mọi người đuổi tới, nhóm ẩn vệ đã mang đi.

Sau khi được Y Sư xác nhận thì đây đúng là đốt xương ngón tay của trẻ sơ sinh mới được 7, 8 tháng còn chưa sinh, trên xương ngón tay còn lưu lại một dấu răng rất nhỏ, hết như một loại động vật nhỏ lưu lại.

Nhưng kì quái là nếu là động vật nhỏ thì làm thế nào có thể xé toạc bụng Vân Trắc phi như vậy, thần thực sự không thể giải thích nổi.”

“Ha ha ~~~ nghe người nói vậy, trẫm cũng cảm thấy có chút kì hoặc.”

“Bệ hạ!”

Tập Ân thấy Vô Nhai nói nghiêm trọng như vậy, mà bộ dáng hoàng đế bệ hạ vẫn cứ thờ ơ, không khỏi buồn bực, nếu đổi lại đây là chuyện nhà hần, hần đã gấp tới độ giờ chân, tố chất tâm lý của hoàng đế bệ hạ bọn hần quả thực không phải cường bình thường a!

“Bệ hạ, ngài bình thường không hỏi tới chuyện hậu cung, lúc tiểu nhân bẩm báo ngài cũng không để ý nên không biết, hậu cung, đặc biệt là hai năm nay, chuyện cổ quái xảy ra rất nhiều, lần này, chẳng qua là càng nghiêm trọng, đáng sợ hơn mà thôi.”

“Đúng vậy, bệ hạ, Tập Ân nói đúng.”

Vô Nhai cũng hi vọng làm Hoàng Phủ Ngao chú trọng, tiếp lời Tập Ân nói tiếp.

“Bệ hạ, lúc bắt đầu, nhóm phi tử thường vô cớ sanh non, hoàng tử, công chúa mới sinh, đặc biệt là hoàng tử đều đột nhiên chết yểu, rõ ràng là có người cố ý.

Lúc đó, cho dù bệ hạ muốn biết phi tử nào mang thai, ngày nào, giờ nào, địa điểm nào, bị ai, dùng phương pháp nào loại trừ thai nhi trong bụng, thần có thể trả lời rành mạch.

Nhưng mà, một hai năm nay, thần cơ hồ không tìm được chút manh mối nào, vì thế thần rất hoài nghi có người nào đó sử dụng tà thuật, thần không biết quỷ không hay mà sát hại tử tự của bệ hạ.”

Nghe Vô Nhai tự thuật, Hoàng Phủ Ngao hơi híp mắt, nhìn không ra đang nghĩ gì, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

“Ác? Xem ra chuyện lần này thực sự nghiêm trọng a?”

“Đúng vậy, bệ hạ, vì an nguy của bệ hạ, thỉnh bệ hạ phê chuẩn thần tra rõ việc này.”

“Người định bắt đầu điều tra từ nơi nào?”

“Hậu cung xảy ra chuyện như vậy, hiền nghi lớn nhất không thể nghi ngờ chính là nhóm phi tử của bệ hạ.”

Dù sao cũng hậu cung của hoàng đế bệ hạ, đối tượng điều tra là nhóm phi tử, Vô Nhai muốn tra rõ việc này nhất định phải có sự đồng ý của hoàng đế bệ hạ.

Hoàng Phủ Ngạo trầm tư một lát, gật đầu đồng ý đề xuất của Vô Nhai.

“Hào, tra đi.”

Y vốn không quan tâm tới tử tự, thậm chí còn hi vọng mình có ít tử tự một chút, như vậy tương lai cũng bớt đi nhiều phiền toái, vì thế những việc tranh đấu, giết hại trong hậu cung tới giờ y đều mặc kệ không hỏi tới.

Nhưng mà chuyện lần này quả thực có chút quá phận.

“Tạ ơn bệ hạ.”

Vô Nhai thi lễ với Hoàng Phủ Ngạo, từ lòng ngực xuất ra một phần tấu chương.

“Bệ hạ, bản ghi chép này có ghi tên nhóm cung phi, là những đối tượng trọng điểm thần cần điều tra, trong đó có những thân phận đặc biệt tôn quý, thần hi vọng có sự ủng hộ của bệ hạ.”

“A ~~~ xem ra Vô Nhai Thống lĩnh có chuẩn bị mà tới a ~~~”

Tập Ân đứng một bên chen vào nói, thấy không ai để ý tới mình lại tiếp tục thành thực đứng một bên.

Hoàng Phủ Ngạo mở phần tấu chương, cái tên đầu tiên đập vào mắt chính là Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã, Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lí, cũng chính là sinh mẫu của Thanh Việt.

“Các nàng?”

“Đúng vậy, bệ hạ. Khoảng 2 năm trước, Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lí đã tiến cử một người với Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã, người này thân phận, tuổi tác, bộ dáng đều rất bất minh, nhóm ân vệ đã tiến hành điều tra nhưng người này đột nhiên biến mất, sau đó trong cung bắt đầu phát sinh những chuyện kì quái mà không thể tra ra nguyên nhân.”

“Ân.” Hoàng Phủ Ngạo không chút cảm xúc lên tiếng, tiếp tục lật xem một chút.

“Ân? Người có tên bị khoanh vòng tròn này là ai?”

“Bẩm bệ hạ, vị này là Trương Linh • Âu Lí Tư, con thứ của gia tộc Âu Lí Tư, hiện tại là trác phi của ngài, đã mang thai 6 sáu.”

Nghe Vô Nhai nói vậy, Hoàng Phủ Ngạo đột nhiên nhớ tới nữ tử dung mạo ôn nhu như nước hôm qua y cùng Thanh Việt gặp ở ngự hoa viên.

“Nàng có gì không ổn sao?”

“Đúng vậy, bệ hạ. Căn cứ theo bẩm báo của ân vệ, vị trác phi này một năm trước từng có bầu, nhưng mà mới mang thai 3 tháng đã bị độc dược phá thai, còn bị người đẩy từ trên đài cao xuống, Y Sư kết luận nàng không thể mang thai được nữa.

Chính là, chưa đầy nửa năm nàng lại có thai, hơn nữa sau khi mang thai, thần sắc cùng hành động đều có chút không ổn, vì thế thần có trách nhiệm điều tra nàng.”

“Được rồi, người đi tra đi.”

“Dạ, bệ hạ, Vô Nhai xin lui.”

“Tập Ân, Việt nhi dậy chưa?”

“Bẩm bệ hạ, tiểu điện hạ đã thức dậy, đang chờ ngài cùng dùng bữa sáng.”

“Ân, đi thôi.”

“Vâng, bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Đêm khuya, cung đình yên tĩnh, lúc tiếng khóc thê lương của anh nhi [trẻ sơ sinh] vang lên, thanh Việt đang ngủ say liền bừng tỉnh.

“Việt nhi, sao vậy?”

Nháy mắt Thanh Việt bừng tỉnh, Hoàng Phủ Ngạo luôn ôm chặt bé trong lòng lập tức nhận ra, đưa tay sờ sờ trán Thanh Việt, nơi này đã thấm một tầng mồ hôi, cơ thể cũng có chút lạnh.

“Sao vậy, Việt nhi, cơ thể không thoải mái sao? Phụ hoàng bảo người gọi Y Sư.”

“Hiện tại không có gì, phụ hoàng.”

Thanh Việt lắc đầu, dựa sát vào lồng ngực ấm áp của Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ hoàng, trong cung có tà vật, Việt nhi vừa nãy cảm ứng được, chỉ là Việt nhi hiện tại sợ không phải đối thủ của nó.”

“Việt nhi nói cái thứ phát ra tiếng anh nhi khóc sao?”

Hiển nhiên Hoàng Phủ Ngạo cũng cảm nhận được tà ý ẩn trong tiếng khóc của anh nhi.

Kì thực, khoảng cách Bàn Long điện tới cung của các phi tử rất xa, trung gian còn ngự hoa viên to lớn, người thường không thể nghe âm thanh tuyền tới từ nơi đó.

Nhưng với năng lực Hoàng Phủ Ngạo, y có thể nghe rất rõ ràng.

“Ân, thứ kia rất khó đối phó, hơn nữa nó còn làm Việt nhi có cảm giác rất kì quái, có lẽ người thường không có cảm giác gì, nhưng mà vừa nãy tiếng khóc ni non kia làm Thanh Việt cảm thấy máu trong người mình đều phát lạnh, Việt nhi có chút lo lắng, phụ hoàng, bằng không để Việt nhi đi nhìn thử xem, có lẽ có thể biết thứ đó rốt cuộc là.....”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Thanh Việt còn chưa nói xong đã bị Hoàng Phủ Ngạo trực tiếp gạt bỏ.

“Việt nhi hiện tại chỉ đi vài bước đã thở dốc, còn quân sống chết đám người đó làm gì? Phụ hoàng sẽ không để Việt nhi mạo hiểm.”

“Phụ hoàng!” Lời Hoàng Phủ Ngạo hiển nhiên làm thanh Việt có chút tức giận.

“Nếu là sống chết của đám người đó, Việt nhi mới không để ý, có quan hệ gì tới Việt nhi đâu, chính là thứ này.....”

“Sợ nó làm hại phụ hoàng, đúng không?”

Hoàng Phủ Ngạo lập tức hiểu được ý tứ Thanh Việt, hôn nhẹ lên trán bé, lại ôm chặt thêm một chút.

“Ha ha ~~~ hiện tại trên đời này, có thể tổn thương phụ hoàng không nhiều lắm đâu. Bất quá, nếu Việt nhi lo lắng như vậy, phụ hoàng sẽ sai người hảo hảo điều tra. Về phần sống chết của đám người đó, phụ hoàng không cần, phụ hoàng chỉ cần Việt nhi hảo hảo là được, không đi mạo hiểm, không ai quan trọng, quý giá hơn Việt nhi, Việt nhi phải nhớ kỹ.”

“Ân.”

Thanh Việt nhẹ giọng đáp, bàn tay bé nhỏ siết chặt thắt lưng Hoàng Phủ Ngạo.

“Ngủ đi.”

“Ân.”

.....

“Tạc Phi.”

Theo lời Thanh Việt gọi, một thiếu niên yêu dị, lạnh băng lại hư ảo xuất hiện trước mặt bé.

“Chủ tử.” Tạc Phi quỳ một gối, hành lễ với Thanh Việt.

“Đứng lên đi, đại ca của ta khi nào trở về.”

“Bẩm chủ tử, Minh Khê điện hạ đã xử lý thỏa đáng phiền toái lưu lại ở biên thành Tắc Á Tháp, hiện đang trên đường trở về.”

“Ân, ngươi đi thông tri hần, bảo nhanh chóng trở về.”

“Dạ, chủ tử.”

Lời nói còn chưa hết, cơ thể thiếu niên đã dần dần trong suốt, biến mất vô tung.

.....

“Phụ hoàng.”

Thanh Việt phân phó Tạc Phi xong liền đi vào thư phòng Hoàng Phủ Ngao.

Trong thư phòng, ngoại trừ Hoàng Phủ Ngao, còn có Tạc Ân lúc nào cũng theo bên người y, cùng Thống lĩnh ẩn vệ đang chuẩn bị bẩm báo—— Vô Nhai.

“Việt nhi, lại đây.” Hoàng Phủ Ngao thấy Thanh Việt vào, liền kéo bé ngồi cạnh mình, ý bảo Vô Nhai nói tiếp.

“Bệ hạ, thần vô năng, đêm qua Trương Trắc phi đã sanh non.”

“Trương Trắc phi?”

“Đúng vậy, bệ hạ, chính là Trương Trắc phi hôm qua bị thần hoài nghi mà khoanh tròn tên nàng ta —— Trương Linh • Âu Lí Tư.”

“A? Vô Nhai Thống lĩnh, vốn người hoài nghi Trương Trắc phi, nhưng hiện tại nàng ngay cả đứa nhỏ cũng không giữ được, không phải chứng minh suy luận hôm qua của người có vấn đề sao?”

Tạc Ân ở bên cạnh xen mồm hỏi.

“Cũng không thể loại trừ, bất quá nàng vẫn có hiềm nghi như cũ.”

Nghe thấy lời Vô Nhai, Tạc Ân không thể tin, lập tức phản bác.

“Này có chút không đúng đi, tiểu nhân vẫn có chút ấn tượng về Trương Trắc phi, nói chuyện nhỏ nhẹ, ôn nhu tới mức xuất thủy, bệ hạ còn tới chỗ nàng vài lần.”

“Hừ, ai nói người tính cách ôn hòa thì không thể có hiềm nghi? Hiềm nghi của nàng còn rất lớn, hôm qua ẩn vệ cùng thị vệ hoàng cung bảo vệ rất nghiêm mật, trừ phi tự nàng ta, bằng không đang êm đẹp làm sao lại sanh non.”

“Người không phải nói có người sử dụng tà thuật sao? Nếu là tà thuật thì làm sao dễ dàng cho các người phát hiện?”

Tạc Ân hiện tại hoàn toàn đối nghịch với Vô Nhai.

“Tà thuật? Đúng nha, nếu nàng cùng Vân Trắc phi chết cùng một đáng, đại khái ta còn tin tưởng, bất quá hiện tại nàng còn sống rất tốt.”

“Người, này không phải.....”

“Được rồi, đừng cãi cọ.”

Thấy hai người bọn họ từ tranh luận rất có xu thế biến thành khắc khẩu, Hoàng Phủ Ngao chỉ đành ngăn lại.

“Tạc Ân, trăm đã giao chuyện này cho Vô Nhai điều tra, hần hoài nghi ai tự nhiên có lý do, người ở đây tranh luận với hần làm cái gì?”

“Dạ, bệ hạ, tiểu nhân biết sai rồi.”

Tạc Ân nén giận trừng mắt liếc Vô Nhai một cái, sau đó lập tức đứng qua một bên, thành thật ngậm miệng lại.

“Trắc phi kia hiện tại thế nào?”

Người hỏi câu này chính là Thanh Việt này giờ chỉ im lặng lắng nghe.

“Bẩm tiểu điện hạ, Trương Trắc phi trừ bỏ cơ thể có chút suy yếu, nhìn qua, tinh thần còn chút hoảng hốt thì không có gì đáng ngại.”

“Vậy, thai nhi kia đâu?”

“Đã đưa tới nghĩa trang sau lãnh cung chôn cất.”

Hải tử chưa sinh ra đã chết trong bụng, hoặc hoàng tử, công chúa chết yếu đều bị xem là điềm xấu, không thể an táng vào Hoàng Lăng, trước giờ luôn được mai táng ở nghĩa trang sau lãnh cung.

“Ai, đáng tiếc, vẫn là một tiểu vị hoàng tử a.” Vô Nhai thở dài, đột nhiên nghĩ tới gì đó, nói tiếp.

“Nói tới cũng kì quái, tiểu hoàng tử chết non kia hoàn toàn không giống chỉ mới 6 tháng, nhìn qua không khác gì thai nhi đủ tháng tuổi, hơn nữa, nếu

không phải cơ thể lạnh lẽo, không có hô hấp cùng nhịp tim, mọi người đều thực hoài nghi là nó chỉ đang ngủ mà thôi.”

“Ta nói Vô Nhai thống lĩnh a, ngươi không phải định nói Trương Trắc phi nói dối ngày mang thai, thai nhi trong bụng nàng không phải của bệ hạ chúng ta đi, bất quá ta thấy cũng giống thực, bệ hạ chỉ sùng hạnh nàng vài lần, sao lại.....”

Tập Ân không ngăn được miệng nói được phân nửa, dường như nhận ra gì đó, vội vàng co rút thân hình com nầm của mình về phía sau, hi vọng mọi người có thể xem nhẹ sự tồn tại của hắn, còn không ngừng quan sát sắc mặt Hoàng Phủ Ngao.

“Phụ hoàng, chúng ta tới nhìn vị trắc phi kia được không?”

Vẫn là Thanh Việt đánh vỗ đầu không khí trầm mặc, kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngao, yêu cầu.

“Vật nhỏ, quên lời phụ hoàng nói tới qua sao?”

“Chính là chỉ đi xem thôi, Việt nhi vẫn chưa thể xác định, huống chi bây giờ còn là ban ngày, tuyệt đối sẽ không có việc, Việt nhi cam đoan sẽ không mạo hiểm, phụ hoàng đáp ứng đi mà.”

Thanh Việt lấy lòng dùng gương mặt nhỏ cọ mặt Hoàng Phủ Ngao, làm Hoàng Phủ Ngao chịu không nổi mà kéo bé vào lòng găm cắn, không ngừng hôn tới mức Thanh Việt phải thở dốc từng trận.

Vô Nhai chưa từng gặp qua tình huống nhiệt liệt như vậy, lúc này giống như Tập Ân, xấu hổ co rút cơ thể mình tới mức nhỏ nhất có thể, ý đồ để đôi phụ tử này sau khi ôm hôn nồng nhiệt có thể xem nhẹ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Tra Xét

Trác Ngọc điện.

Trong khách phòng xa hoa lộng lẫy, lúc này chỉ còn hai người, chuẩn xác mà nói là hai vị mỹ nhân dung mạo xuất chúng, ăn mặc vô cùng hoa lệ.

Trong đó, một người tóc vàng mắt xanh, xinh đẹp quyến rũ, cũng chính là chủ nhân của Trác Ngọc điện, Ngọc quý phi —— Đông Lệ Nhã.

Người còn lại có mái tóc xoắn màu nho vừa dài vừa dày như thác nước, còn có đôi mắt phượng hết như màu tóc, dung mạo so với Đông Nhã Lệ còn điểm lệ hơn.

Mây như tranh vẽ, da trắng hơn tuyết, mũi không yêu, chỉ cần nhướng mi mỉm cười, giờ tay nhấc chân đều toát ra phong tình mỹ hoặc, đây cũng chính là một trong tam đại mỹ nhân Vân Trạch đại lục, công chúa Tắc Á Tháp —— Tuyết Cơ • Hách Lí, cũng chính là sinh mẫu Thanh Việt.

“Hừ ~~~ thật to gan, cư nhiên dám điều tra bản cung!” Đông Lệ Nhã tức giận quăng phiến quạt phi thúy xuống đất.

“Tức giận như vậy làm gì?” Tuyết Cơ • Hách Lí nhàn nhã hớp ngụm trà, cười nói.

“Bọn họ cũng chỉ dám hỏi vài câu tượng trưng, chẳng lẽ có thể bắt ta và ngươi làm gì sao?”

“Hừ, còn không phải ngươi, ngươi bí mật mang người vào cung lại còn lưu lại dấu vết, nếu không sao bọn họ lại điều tra tới chỗ bản cung.”

Đông Lệ Nhã tức giận đá phiến quạt phi thúy trên mặt đất văng đi thật xa, phát ra tiếng đing đương vang dội.

“Ha ha ~~~ sao hiện tại lại trách ta?” Đôi người Tuyết Cơ • Hách Lí lưu chuyển, làm ra vẻ mặt vô tội, ủy khuất.

“Lúc trước ta chỉ đề nghị mà thôi, người chân chính muốn đem lão thái bà kia vào cung chính là Ngọc quý phi người a.”

“Là bản cung thì sao?”

Đông Lệ Nhã phát tiết xong hiện tại cũng bình tĩnh hơn, ngồi trên y thượng, thưởng thức chiếc nhẫn kê huyết thạch trên ngón áp út, khóe miệng chậm rãi nhếch lên nụ cười trào phúng.

“Người là bản cung quyết định mang vào cung, bất quá cũng vì ai đó nói đứa con của mình không đáng tin cậy, muốn tìm một chỗ dựa vững chắc ở hậu cung để bảo vệ vị trí của mình, vì thế mới chạy tới chỗ bản cung, cầu xin bản cung bày mưu tính kế, giải nạn cho còn gì.

Bản cung nhất thời hồ đồ, bị người xúi giục mới phạm phải sai lầm như vậy. Nghĩ lại thì nếu bản cung giải thích với Ngao ca ca, Ngao ca ca cũng không làm gì bản cung, về phần người nào đó thì.....”

“Ha ha ~~~ muội muội nói gì vậy nha.” Tuyết Cơ • Hách Lí đầu đi về mắt tự nhiên trên mặt, nhìn Đông Lệ Nhã cười nói.

“Hừ hừ ~~~ không phải Cẩn quý phi ngươi muốn đồ hết phiền toái lên đầu bản cung sao, thế nào, hiện tại sao lại tỷ tỷ, muội muội thân thiết như vậy a.”

“Tỷ tỷ chỉ đùa với muội muội một chút thôi, muội muội sao có thể xem là thực, chúng ta đã ngồi chung một chiếc thuyền, nếu thuyền lật, muội muội với ta, ai cũng không có lợi, đúng không?”

“Hào, coi như ngươi còn hiểu chuyện.” Đông Lệ Nhã lại cúi đầu thương thức chiếc nhẫn kê huyết thạch, lát sau, thần sắc ngưng trọng ngẩng đầu nhìn Tuyết Cơ • Hách Lí.

“Ngươi nói xem, lão thái bà kia rốt cuộc đã chết chưa?”

“Đã chết, đương nhiên đã chết, ta cùng muội muội tận mắt nhìn bà ta uống hết nọc độc xích giác xà, nó gặp máu làm sao không chết, huống chi, thi thể bà ta còn bị chôn lấp trước mặt ta.”

“Chính là, hai năm nay, phát sinh.....”

“Này không liên quan gì tới chúng ta, không phải sao muội muội? Bọn họ muốn điều tra thế nào thì cứ làm, dù sao tuyệt đối không thể tra ra chúng ta.”

Nghe Tuyết Cơ • Hách Lí nói vậy, về mặt Đông Lệ Nhã cũng dịu đi.

“Đúng, ngươi nói rất đúng.”

.....

Lăng Tương điện.

Nơi này là chỗ ở của Tương Linh • Âu Lí Tư —— trác phi của bệ hạ.

Nơi này hôm qua còn đông như trẩy hội, hôm nay đã lạnh lùng trống vắng.

Đám người a dua nịnh nọt ngày xưa, hiện tại đã không còn tung tích, cho dù ngẫu nhiên cũng có người tới, nhưng phần lớn đều là châm chọc, khiêu khích, vui sướng khi người gặp họa.

Nhưng mà, chủ nhân tòa cung điện này lại hết như đầu gỗ, cứ ngơ ngác ngồi trên nhuyễn tháp, ánh mắt trống rỗng không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc Hoàng Phủ Ngao kéo Thanh Việt, mang theo Tạp Ân cùng Vô Nhai xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Nương nương..... Trác phi nương nương..... ngài biết ai tới xem ngài không..... bệ..... hạ.... là bệ hạ a.....”

Thị nữ bên người Tương Trác phi lấp bắp bẩm báo, kích động lắc lắc cơ thể Tương Trác phi.

Rốt cuộc nữ tử nằm trên nhuyễn tháp, ánh mắt trống rỗng rốt cuộc cũng có phản ứng.

“Ngươi... nói... sao.....”

“Nương nương, bệ hạ tới, bệ hạ nhất định là nghe nương nương xảy ra chuyện nên tới xem, bệ hạ tới giờ chưa từng đặc biệt thăm hỏi ai, nương nương, đây chính là phúc khí thiên đại a.”

“Ta..... ta cái dạng này..... ta hiện tại..... mau, mau tới chải đầu cho ta..... rồi.....”

Ánh mắt trống rỗng của nữ tử rốt cuộc cũng sáng lại, từ lúc nàng vào cung tới giờ, số lần bệ hạ tới nơi này có thể đếm trên đầu ngón tay, bệ hạ đã thực lâu chưa tới đây.

Ngày đó trong ngự hoa viên tình cờ gặp mặt, nàng còn chưa kịp nói câu nào, bệ hạ đã vội vàng ly khai, vốn còn tưởng không biết năm nào tháng nào mới được thấy bệ hạ, thật không ngờ bệ hạ đã sớm tới thăm nàng.

“Nương nương của ta ơi, nếu ngài ăn mặc xinh đẹp phiêu lượng thì sao giống người bệnh a, đương nhiên phải giống bây giờ, suy yếu, tiêu tụy để bệ hạ thấy phải đau lòng, thương tiếc, hơn nữa, bệ hạ đã tới rồi, ngài không thể để bệ hạ chờ đợi a.”

Nói xong, thị nữ đỡ Tương Trác phi dậy, để nàng dựa lưng vào nhuyễn tháp, chỉnh lí lại tóc áo ngủ bằng gấm, lại vội vàng mời hoàng đế bệ hạ cùng tiểu điện hạ vào tắm điện.

Tập Ân cùng Vô Nhai không tiện tiến vào, liền chờ bên ngoài.

Từ lúc Hoàng Phủ Ngạo tiến vào tẩm điện, ánh mắt nữ tử trên giường vẫn không hề rời đi, mà những thị nữ khác nhìn thấy Thanh Việt liền lâm vào trạng thái ngây dại, ánh mắt tựa như dán dính vào người Thanh Việt, hoàn toàn quên mất quy củ nô bộc không được nhìn chăm chăm chủ tử, chỉ có thể cúi đầu.

“Nô tì kiến quá bệ hạ.”

“Ân, thân thể tốt hơn chưa?”

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm, nô tì đã khỏe hơn nhiều.”

“Ân.”

Hai người nói chuyện vô cùng ngắn gọn, tiếp đó là trầm mặc.

May mà có nhóm cung phi không ngừng tiến vào thăm bệnh, không khí trầm mặc cũng hòa tan hơn nhiều.

Không bao lâu, tẩm điện vốn rộng lớn đã đứng đầy nhóm oanh oanh yến yến đủ loại tư sắc tới thăm bệnh.

“Việt nhi, còn muốn ở lại quan sát không?”

Khóe miệng Hoàng Phủ Ngạo nhếch lên ý cười nghịch ngợm, nhìn Thanh Việt hỏi.

“Trở về, trở về thôi.”

Như Hoàng Phủ Ngạo dự đoán, Thanh Việt đã không còn chút kiên nhẫn nào, trong phòng tụ tập một đám nữ nhân, đủ loại mùi vị son phấn, còn bắn tới những ánh mắt nóng bỏng làm Thanh Việt khó chịu cực kì.

“Hảo, đi thôi.”

Hoàng Phủ Ngạo xoa xoa mái tóc bạch kim mượt mà của Thanh Việt, nắm bàn tay bé xíu của bé ra ngoài.

Nhóm cung phi đứng đầy trong phòng đều chăm chú nhìn bóng dáng họ rời đi, không ai chú ý ánh mắt của người ngồi trên giường trong nháy mắt chợt lóe lên, những ngón tay ngọc ngà giấu trong lớp áo ngủ bằng gấm, đã bầu sâu vào lòng bàn tay, chảy ra máu đỏ sẫm...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

“Vô Nhai, thai nhi kia mai táng ở đâu, bảo người đi tìm.”

Sau khi rời khỏi Lăng Tương điện, Thanh Việt liền phân phó Vô Nhai như vậy, còn đưa cho hắn một phiến mộc đào khắc phù văn.

“Tìm ra rồi, đợi tới buổi tối thì đặt mộc phiến này lên trán nó, nếu không có biến hóa gì đặc biệt thì chôn lại, nếu có thì báo cho ta biết.”

“Dạ, điện hạ.”

Vô Nhai sớm đã quen với tôn chỉ ‘mệnh lệnh của tiểu điện hạ chính là mệnh lệnh của bệ hạ’, Thanh Việt phân phó xong Vô Nhai lập tức đi chấp hành.

.....

Vào đêm

Trước kia, nhóm cung phi trong hậu cung có lẽ ngẫu nhiên sẽ vui sướng không thôi vì hoàng đế bệ hạ giá lâm.

Không ai biết nguyên nhân vì sao hoàng đế bệ hạ của các nàng lại có thói quen như vậy, cơ bản mỗi khi đêm tới sẽ tới hậu cung, nhưng bất luận cung phi đó được sủng ái thế nào, hoàng đế bệ hạ chưa bao giờ qua đêm ở hậu cung.

Mà hiện tại Hoàng Phủ Ngạo từ lúc đó về sau không còn tới hậu cung nữa.

Ngày đó, Hoàng Phủ Ngao làm những chuyện đó với Việt nhi, trong mắt y mặc kệ Việt nhi có hiểu ý nghĩa của nó hay không, nhưng mà Việt nhi của y quả thực chỉ có y mà thôi, vì thế ngược lại y cũng chỉ có Việt nhi thôi.

Lúc này trong tâm điện Bàn Long điện.

Hoàng Phủ Ngao còn ngồi trên giường, xem xét văn kiện lĩnh chủ các nơi đưa tới, mà Thanh Việt vì cơ thể vẫn còn suy yếu, trời vừa tối đã ghé vào bên cạnh Hoàng Phủ Ngao, buồn ngủ.

“Bệ hạ, Vô Nhai cầu kiến bên ngoài.”

Tạp Ân đứng bên ngoài mạn liêm, bấm bảo.

Sau lần Tạp Ân vô tình bắt gặp Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt hôn môi nồng nhiệt, vì nghĩ cho mạng nhỏ của mình, mỗi lần Tạp Ân tiến vào nơi này đều giấu mặt sau một thứ gì đó, tránh cho mình lại nhìn thấy cái gì đó đủ để chủ tử làm ra hành vi giết người diệt khẩu.

“Bảo hấn vào.”

“Dạ, bệ hạ.”

Nghe Vô Nhai tới, biết hẳn nhất định đã phát hiện ra gì đó, Thanh Việt đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, vội vàng muốn ngồi dậy, Hoàng Phủ Ngao thấy bộ dáng của bé, chỉ đành để bé xem mình là gối ôm mà dựa vào lòng ngực mình.

“Vô Nhai bái kiến bệ hạ, tiểu điện hạ.”

“Kết quả thế nào?” Ngữ khí Thanh Việt còn mang theo chút mệt mỏi, mơ hồ hỏi.

“Cái kia, bấm điện hạ, không tìm thấy thi thể anh nhi kia.”

“Ân? Không thấy?” Nghe thấy đáp án này, Thanh Việt thanh tỉnh hơn nhiều.

“Đúng vậy, điện hạ, chúng ta hỏi qua bọn thị vệ trông coi nghĩa trang, xác định hôm nay không có ai tiến vào nghĩa trang, nhưng thi thể anh nhi kia lại không cánh mà bay.”

“Quả nhiên có vấn đề, này rất giống một loại huyết vụ thuật, thật không ngờ vụ thật ở đây lại lợi hại tới vậy.”

Đem những manh mối trong dĩ vãng liên hệ lại, Thanh Việt duy nghĩ tới rất nhiều điều, suy tư một lát lại nhìn Vô Nhai phân phó.

“Nhất định phải giám sát chặt chẽ Trắc phi kia, có gì khác thường phải báo cho ta biết.”

Suy nghĩ một lát, Thanh Việt lại bổ sung nói.

“Không phải còn một Trắc phi có thai sao, hảo hảo trông chừng nàng, bằng không thực vật kế kiếp có thể chính là nàng.”

“Dạ, điện hạ.”

Vô Nhai hành lễ với Thanh Việt, sau đó quay đầu nhìn Hoàng Phủ Ngao ngồi sau bé.

“Bệ hạ, còn gì phân phó không?”

“Lui xuống đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Chờ Vô Nhai lui ra xong, Hoàng Phủ Ngao gõ nhẹ cái trán Thanh Việt.

“Vật nhỏ lại quên mất lời phụ hoàng, chuyện này cứ để bọn Vô Nhai thăm dò là tốt rồi, sao ngươi lại quản tới.”

“Hừ, chuyện này bọn họ quản không được.” Thanh Việt thực kiêu ngạo trả lời.

“Ác? Vậy ngươi quản được sao?”

“Với sức mạnh hiện tại của Việt nhi, hẳn là không đối phó được, bất quá nếu thực sự phải đối mặt với nó Việt nhi cũng không bại, Việt nhi có Ma Nha cùng Tiểu Miêu.”

“Nghe ý tứ Việt nhi, có vẻ rất muốn đánh nhau với thứ kia một lần?”

Ngữ khí Hoàng Phủ Ngao nghe ra đã có chút nguy hiểm, Thanh Việt hiển nhiên cũng nhận ra, vội vàng lắc đầu.

“Không nghĩ, không nghĩ, Việt nhi đã đáp ứng với phụ hoàng là không đi mạo hiểm, Việt nhi cũng không có hứng thú gì với thứ này, chỉ muốn điều tra rõ một chút, chờ đại ca về, để đại ca giải quyết.”

“Minh Khê?”

“Ân, đại ca hiện tại rất lợi hại.”

“Được rồi, chờ Minh Khê trở lại để hắn xử lý, Việt nhi nên ngủ thôi.”

“Ân, hảo.”

.....

Đêm khuya, Thanh Việt bởi vì cơ thể suy yếu nên co rụt trong lòng Hoàng Phủ Ngao ngủ rất sâu, lúc này Hoàng Phủ Ngao đột nhiên mở mắt.

Hoàng Phủ Ngao rõ ràng có thể cảm nhận có thứ gì đó tàn mát ra tà ý cùng huyết tinh đang chậm rãi tiếp cận bọn họ, càng ngày càng gần, cứ như đã treo trên đỉnh đầu bọn họ vậy.

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Ngao quyết định ôm chặt Thanh Việt lăn qua bên giường.

Giây tiếp theo, áo ngủ bằng gấm còn lưu giữ nhiệt độ cơ thể hai người cùng sảng đạn phát ra tiếng xé vụn chói tai, Hoàng Phủ Ngao nhìn rõ nơi Thanh Việt ngủ khi nãy, xuất hiện một vết trảo sâu tới một thước.

Nếu một người không hề phòng bị nằm đó, phỏng chừng đã bị xé toạt phần bụng đi.

Lúc này trên giường còn đứng một anh nhi, không, không thể xem là anh nhi.

Mặc dù nó có da thịt phần phần nộn nộn như anh nhi, cánh tay, bắp chân nhỏ như ngón sen, nhưng nguyên bản nên có móng tay nhỏ nhắn hồng nhuận lại có móng vuốt khô gầy, sắc bén, cái miệng anh đào nhỏ nhắn lộ ra răng nanh thật nhỏ, vô cùng sắc bén, đôi mắt thật to, lông lánh hung quang xanh biếc.

Thứ này nồng đậm mùi máu tươi cùng sát ý, nó cứ dùng ánh mắt vô cùng oán hận trừng chăm chăm Thanh Việt, vừa thấy đã biết nó vì bé mà tới.

Tình huống như vậy làm Thanh Việt thực sự khó hiểu, nguyên bản bé nghĩ thứ này sẽ tới tập kích vị Trắc phi có thai kia, thật không ngờ nó cứ nhiên lại nhắm tới bé.

Trong tình hình này, Hoàng Phủ Ngao lập tức vận dụng sức mạnh cường đại gắt gao hộ Thanh Việt trong lòng.

Hành động này hiển nhiên chọc giận thứ kia, nó thét chói tai, phát ra tiếng kêu như anh nhi nỉ non khóc, quơ móng vuốt sắc nhọn khô quắt nhào về phía Thanh Việt.

‘Ba, ba, ba’

Thanh Việt liên tiếp bắn ra ba phiến mộc đào khắc ấn văn trấn tà, chuẩn xác đập lên người thứ kia, nơi bị đập trúng lập tức xì ra dòng chất lỏng đen xì tanh hôi.

Ba đạo phù trấn tà ngăn cản công kích của nó, giằng co giữ khoảng cách trước mặt Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao khoảng 5 thước.

Thanh Việt nhú mày, quan sát thứ này, hiện tại bé có thể kết luận nó thực sự được luyện thành từ vu thuật, hẳn là thứ vu thuật huyết tinh phi thường tàn nhẫn.

Kiếp trước Thanh Việt không tiếp xúc nhiều lắm tới vu thuật, bởi vì vu thuật phải dùng người sống tế luyện, mà kiếp trước giết người phải đền mạng.

Thanh Việt quả thực không ngờ, vu thuật thế giới này cứ nhiên lại lợi hại như vậy.

Ba đạo phù trấn tà, cứ nhiên chỉ có thể gây ra chút tiểu thương, lực miễn dịch của thứ này đối với phù trấn tà còn cao hơn nhiều so với vong linh, hung hồn.

“Việt nhi cẩn thận, đây là thứ mà Ma Vu Sư luyện ra.”

“Ma Vu Sư?”

“Ân, trong sử kí ghi lại về Ma tộc, bọn họ từng có một chủng tộc khá thừa thốt—— được gọi là Ma Vu Tộc, bọn họ từng chế luyện ra rất nhiều thứ này, gọi là ——Huyết Anh Quỷ Thai.

Sau đó Ma Vu tộc mất tích, có một số nhân loại học được một ít vu thuật của bọn họ, những người đó tự gọi mình là ——Ma Vu Sư, bắt quá, rất lâu trước kia Ma Vu Sư đã biết mất không còn tung tích trên Vân Trạch đại lục, hiện tại rất ít người biết tới bọn họ.”

Hoàng Phủ Ngao giải thích cho Thanh Việt.

“Sao phụ hoàng biết thứ này là Huyết Anh Quý Thai?”

Phụ hoàng của bé sao liếc mắt đã nhận ra thứ này, còn biết tên của nó? Thanh Việt nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Ngao.

Bị Thanh Việt hỏi vậy, Hoàng Phủ Ngao cũng ngần ngại cả người, đúng a, sao y biết được? Y không nhớ mình từng tìm hiểu thứ kì quái này, cũng chưa từng xem qua tư liệu về Ma tộc, nhưng vừa rồi y cứ tự nhiên thốt lên lời.

Bất quá, hiện tại cũng không phải lúc để bọn họ tự hỏi, thứ bị gọi là Huyết Anh Quý Thai kia lại một lần nữa phát ra tiếng thét chói tai đánh về phía Thanh Việt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Lúc Huyết Anh Quý Thai nhào tới, năng lực phê hồn của Hoàng Phủ Ngao trong nháy mắt cũng tập trung, sức mạnh cường đại ngăn cản tiến công của Huyết Anh Quý Thai, đồng thời bắn ngược nó văng ra khỏi Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt tới hơn 10 thước.

Năng lực phê hồn cường đại như vậy nếu đánh trúng người bình thường, hẳn là đã sớm chết, nhưng mà đối với Huyết Anh Quý Thai không có sự sống, không có linh hồn, chỉ toàn oán hận cùng huyết tinh mà nói, năng lực phê hồn chẳng qua chỉ có thể ngăn cản không cho nó tới gần mà thôi.

Huyết Anh Quý Thai chế luyện vẫn không có gì thay đổi.

Bởi vì con người khi còn sống, lúc linh hồn thuần khiết nhất đại khái là thời kì anh nhi, chưa nhiễm qua trọc khí của thế gian, cũng không hiểu cái gì là lòng người hiểm ác, thế sự vô thường.

Muốn để một anh nhi vô cùng tinh thuần, hồn nhiên, không hiểu gì là tá ác có oán hận, lấy nhiễm huyết tinh cùng oán hận phải dùng phương thức rất đặc biệt.

Cần có một bào thai chưa sinh ra đã chết làm chất dẫn (nếu thai nhi chưa sinh ra mà đã chết, đặc biệt là vì cổ tinh gây ra sẽ tạo ra một chút oán khí không thể tiêu trừ), sau đó lại dùng mười ba đứa trẻ mới sinh, nghiền nó thành huyết tương, sau đó ngâm thai nhi vừa chết không lâu vào đó, cứ nửa tháng lại đổi một lần huyết tương.

Ngâm càng lâu, sức mạnh của Huyết Anh Quý Thai lại càng lớn, sau đó cơ thể mẹ mang theo oán niệm dày đặc mà nuốt nó vào bụng một lần nữa đựng dục, sau đó mỗi ngày đều dùng máu của anh nhi mới sinh mà chưa đủ tháng để nuôi nấng.

Đương nhiên linh hồn thánh khiết còn tồn tại chút oán khí kia trong mắt chỉ có thể nhìn thấy giết chóc cùng huyết tinh, nó được sinh ra từ oán hận và huyết tinh, không thể tiêu trừ, không chết không ngừng.

Huyết Anh Quý Thai chính là như vậy.

Hai lần công kích thất bại hiển nhiên đã chọc giận Huyết Anh Quý Thai, mùi máu tươi cùng sát ý trên người nó càng đậm hơn, lục quang trong mắt càng hung tàn hơn, không ngừng phát ra tiếng khóc thê lương.

“Việt nhi cẩn thận.”

Biết năng lực phê hồn không có lực sát thương lớn tới Huyết Anh Quý Thai, Hoàng Phủ Ngao càng vận dụng sức mạnh lớn hơn nữa, thứ này cư nhiên muốn dồn Việt nhi của y vào chỗ chết, lừa giận Hoàng Phủ Ngao bị nó chằm ngòi, áp lực lạnh như băng, thấu tới tận xương trong nháy mắt tràn ngập khắp tầm điện.

“Không cần, phụ hoàng.” Thanh Việt vội vàng ngăn cản Hoàng Phủ Ngao đang gia tăng sức mạnh.

Bởi vì theo nguồn sức mạnh không ngừng gia tăng, Thanh Việt một lần nữa thấy tia hồng quang óng ánh trong mắt phụ hoàng, tình cảnh ngày ấy hiện rõ trong mắt, Thanh Việt sợ hãi phụ hoàng sẽ thay đổi thành một người khác, lại dùng ánh mắt lạnh như băng kia mà nhìn bé.

“Sức lực phụ hoàng đối phó với thứ này chỉ phí công tức giận, để Việt nhi làm đi.”

Thanh Việt tùy tiện lấy một cái cốc, cũng không chờ phụ hoàng đồng ý đã kéo Ma Nha ra khỏi không gian giới chỉ.

Ma Nha vừa ra ngoài, còn chưa rõ tình huống trước mắt đã bị Thanh Việt sử dụng Di Thuần thuật không gian, nháy mắt nhảy tới trước mặt Huyết Anh Quý Thai.

Trong khoảnh khắc Ma Nha còn chưa kịp phản ứng đã trúng vài vuốt của Huyết Anh Quý Thai, Ma Nha sợ tới mức oa oa kêu lên, nhảy ra thực xa, may mắn xương cốt Ma Nha còn cứng rắn hơn cả sắt thép, bằng không hiện tại đã bị chém thành một đồng xương.

“Ma Nha, ngăn nó lại.”

Nghe thấy lệnh Thanh Việt, Ma Nha lập tức chuẩn bị ngăn cản Huyết Anh Quý Thai một lần nữa chuẩn bị công kích Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo.

Huyết Anh Quý Thai gặp Ma Nha cũng thực buồn bực, móng vuốt cùng răng nanh sắc bén của nó có thể dễ dàng xé toạt người sống, hút máu tươi, nhưng Ma Nha không sợ nó, bởi vì Ma Nha có bộ xương so với sắt thép còn cứng hơn, không sợ ma trảo của Huyết Anh Quý Thai, hơn nữa căn bản cũng không có máu cho nó hút.

Trái Lại, Ma Nha cũng có móng vuốt sắc nhọn, cũng thích hút máu, mà Huyết Anh Quý Thai này lại rất phù hợp sở thích ăn uống của Ma Nha, bởi vì cơ thể nó được ngưng tụ từ máu huyết của anh nhi mới sinh. Tâm tình của Ma Nha hiện tại hưng phấn hết như một người tham lam đột nhiên nhìn thấy cả núi vàng.

Bất quá sức mạnh của Huyết Anh Quý Thai cũng không yếu, Ma Nha tới bây giờ cũng không chiếm được nhiều tiện nghi, nhưng mà Ma Nha thực thông minh, biết xuất kỳ bất ý mà đánh lén, thừa dịp Huyết Anh Quý Thai không kịp chuẩn bị đâm tề ti mảnh như mạch máu vào cơ thể Huyết Anh Quý Thai, làn da vốn phần phần nộn nộn của nó trở nên khô quắt, cháy đen, Huyết Anh Quý Thai kinh hoàng liên tục lui về phía sau.

Bởi vì Ma Nha gia nhập nên Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo khá rảnh rỗi, hai người đứng một bên xem cuộc chiến, lúc này thấy Huyết Anh Quý Thai liên tục lui về sau, lập tức biết nó gặp cường địch nên muốn bỏ trốn.

“Muốn chạy sao, đâu có dễ vậy.”

Vài mảnh tà phù vây khốn có máu Thanh Việt rất nhanh chắn ngoài cửa, chặn đường lui của Huyết Anh Quý Thai, vây nó trong tầm điện.

Huyết Anh Quý Thai bị chặn đường lui, lúc này càng trở nên cuồng bạo thị sát hơn nữa, điên cuồng công kích về phía Ma Nha.

“Một hồi nữa trời sáng, đợi lúc mặt trời sáng rực, sức mạnh thứ này sẽ giảm bớt rất nhiều. Phụ hoàng, chúng ta đợi một lát nữa, được không?”

Thanh Việt sợ phụ hoàng lại dùng sức mạnh, lôi kéo cánh tay phụ hoàng mà năn nỉ.

“Hào.”

Hoàng Phủ Ngạo cảm nhận được tình tự Thanh Việt có chút nôn nóng, không muốn làm trái ý bé, ôn hòa đáp ứng.

Ngay lúc Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo quyết định chờ một lát mới thu thập Huyết Anh Quý Thai thì chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra. (lại một lần nữa chứng minh sự chí lý của câu nói ‘kế hoạch vĩnh viễn không cần nổi biến hóa’)

“Bệ hạ.....”

“Hộ giá..... mau..... hộ giá.....”

Nhóm thị vệ tận trung với cương vị, công tác thủ vệ ở Bàn Long điện, hiển nhiên nghe thấy tiếng khóc thê lương cùng âm thanh đánh nhau từ trong điện truyền ra, vội vàng chạy tới, theo sự huấn luyện, một phần phối hợp hoàn mỹ vây quanh tám điện, một phần vô cùng anh dũng đá văng cửa tám điện, vọt vào trong.

“Đừng tiến.....”

Thanh Việt còn chưa nói ra chữ ‘vào’, bọn thị vệ đã vọt tới trước mắt.

“A~~~~”

Tám điện lập tức truyền tới tiếng kêu rên thảm thiết.

Hai gã thị vệ còn chưa thấy rõ tình huống trước mắt đã bị một cánh tay xé toạt lồng ngực.

“Tất cả lui ra ngoài.”

Hoàng Phủ Ngạo biết rõ đám thị vệ không thể đối phó với Huyết Anh Quý Thai, ngược lại còn vướng tay vướng chân gây trở ngại, lập tức hạ lệnh cho bọn họ lui ra ngoài.

Nhưng mà đã chậm.

Nguyên bản những mảnh phù chú vây khốn Thanh Việt khảm trên cửa phòng, bị nhóm thị vệ xông vào đá rơi xuống đất, lộ ra một con đường cho Huyết Anh Quý Thai.

Huyết Anh Quý Thai chặt đứt cổ bọn thị vệ ngăn cản nó xong, lập tức lao ra ngoài, biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Đêm qua hoàng đế bệ hạ gặp chuyện ở Bàn Long điện, hơn nữa, thứ ám sát bệ hạ còn vô cùng khủng bố, bất thường, đã giết chết vài thị vệ hộ giá, chỉ nội trong buổi sáng hôm nay tin tức này đã lan truyền khắp hoàng cung, tin chắc rằng rất nhanh tin này sẽ lan khắp đế đô.

Quý tộc cùng đại thần, nếu không được hoàng đế vệ hạ triệu kiến thì không được phép tiến vào hậu cung, vì thế đều phải nhóm cung phi thuộc gia tộc hoặc trận doanh tới Bàn Long điện vấn an.

Lúc này bên ngoài Bàn Long điện đã tụ tập một nhóm cung phi, hoàng tử cùng công chúa đã kết thành một đội quân với lí do ‘vấn an bệ hạ, lo lắng cho bệ hạ’.

Minh Khê vừa tiến vào cửa cung đã nghe thấy việc này, mang theo Tiểu Thần, A Thất lập tức chạy tới Bàn Long điện.

“Yêu ~~~ này không phải Đại điện hạ sao ~~~”

“Đại điện hạ đúng là hiểu thuận, bệ hạ vừa xảy ra chuyện Đại điện hạ đã cấp bách quay về.”

“Đúng nha, hiểu thuận thuật là hiểu thuận, chẳng qua đáng tiếc là chẳng giúp được cái gì hết a ~~~”

“Hi hi ~~~”

Vài vị cung phi có địa vị cao, thấy Minh Khê trở về liền không chút cổ kị mà mở miệng châm chọc.

Thời gian Minh Khê ở trong cung cũng không khá giả là bao, bởi vì cậu từ nhỏ đã không có mẫu phi, lại còn là con cả, đám nữ nhân ghen tị, oán hận luôn nghĩ đủ biện pháp để làm khó dễ, tra tấn cậu, đã vài lần muốn dồn cậu vào chỗ chết.

Nhưng mà, Minh Khê không thể nghi ngờ là rất thông minh, ít ra lúc bé cậu đã biết dùng phương thức để tự bảo hộ mình, còn có thể để đám nữ nhân này xem nhẹ cậu, làm mức độ tra tấn, làm khó làm dễ đối với cậu giảm tới mức thấp nhất.

Cũng vì thế nên trong hoàng cung luôn tranh đoạt quyền thế, húc hặc đấu đá nhau, Minh Khê không hề có hậu phương bảo hộ, tuy thường xuyên bị chế nhạo, ngay cả cung nữ, thị tòng được sủng ái cũng dám xem thường cậu, bị mọi người nói mình là thứ vô dụng, yếu đuối nhưng cậu vẫn bình yên sống sót.

Đối mặt với sự cười nhạo của nhóm cung phi, Minh Khê trải qua vài năm rèn luyện hoàn toàn không để tâm tới, mang theo nụ cười âm áp như gió xuân chậm rãi tiêu sái bước qua mọi người.

“Phiền người bẩm báo với phụ hoàng một tiếng, nói Minh Khê cầu kiến.”

Cho dù đối mặt với thị tòng tuyên tin, Minh Khê cũng rất ôn hòa có lễ.

“Vâng. Đại. điện hạ.”

Thị tòng luôn bị người sai bảo thấy Minh Khê như vậy, có chút luống cuống tay chân, vội vàng chạy vào bẩm báo.

“Ha ha ~~~ cười chết mất, Minh Khê điện hạ cũng muốn gặp bệ hạ sao ~~~ chẳng lẽ điện hạ không thấy người ngồi bên kia là ai sao?”

“Nơi đó là hoàng hậu, Ngọc quý phi, Nhị điện hạ, Tam điện hạ, Thất công chúa.”

“Bọn họ đã ở bên ngoài hầu rất lâu, ngay cả bọn họ bệ hạ còn không gặp, Minh Khê điện hạ thực là tự tin với bản thân a!”

Nhóm cung phi vừa nãy bị Minh Khê xem nhẹ, lại càng châm chọc khiêu khích ác liệt hơn, bất quá rất nhanh các nàng đã kinh ngạc tới há mồm, lời trêu chọc cũng nghẹn trong cổ họng.

“Đại điện hạ, bệ hạ truyền ngài vào.”

Minh Khê gật gù đầu, thần sắc không đổi rời khỏi nhóm cung phi, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tiến vào Bàn Long điện.

Bên trong Bàn Long điện, sắc mặt Hoàng Phủ Ngao có chút khó coi ngồi trên nhuyễn ghế, ngón tay gõ gõ mặt bàn, không biết đang nghĩ gì, mà đứng bên dưới là Tập Ân, Vô Nhai, Kiệt Tây • Tháp đang im lặng như ve sầu mùa đông.

“Bệ hạ, Đại điện hạ đã tới.”

Thị tòng dẫn Minh Khê tới cửa chính điện, bảu báo vào trong xong liền lui xuống.

“Nhi thần Minh Khê, bái kiến phụ hoàng.” Minh Khê tiến tới trước mặt Hoàng Phủ Ngạo hành lễ.

“Ân, đứng lên đi.” Hoàng Phủ Ngạo nhìn những người khác, phất tay phân phó: “Minh Khê lưu lại, những người khác ra ngoài trước đi.”

“Dạ, bệ hạ.” Nhóm người thờ phào vội vàng lui ra.

Chờ bọn họ đi hết, Hoàng Phủ Ngạo không nói gì, cứ vậy lẳng lặng nhìn Minh Khê như đang đánh giá gì đó, Minh Khê có chút mất tự nhiên khi đối mặt với ánh mắt cứ như đang nhìn thấu nội tâm mình, nhưng vẫn đứng trấn định như trước.

“Minh Khê muốn quyền lực không?”

Một hồi lâu, Hoàng Phủ Ngạo mở miệng đặt vấn đề như vậy.

“Phụ hoàng!!!”

Vấn đề Hoàng Phủ Ngạo đưa ra làm Minh Khê cả kinh kêu lên, ngây ngốc không biết nên đáp lời thế nào.

“Ta..... ta.....”

“Trẫm chuẩn bị lập Minh Khê làm thái tử.”

“.....”

Câu trước còn chưa biết ứng phó thế nào, Minh Khê đã bị câu tiếp theo của Hoàng Phủ Ngạo làm sững sờ đứng bất động.

“Bọn họ nói người yếu đuối, vô năng, bất qua trong mắt trẫm, kia chỉ là thủ đoạn mà người dùng để sống sót, có người còn nói người quá thiện lương, cho dù bị khi dễ, bắt nạt cũng không oán hận, không trả thù, nhưng trẫm thấy kia chẳng qua là người xem thường, người căn bản không xem những người đó trong mắt, đúng không?”

“.....”

Minh Khê nói không nên lời, cúi đầu, để người ta không nhìn thấy thần sắc của cậu lúc này, nhưng Hoàng Phủ Ngạo có thể thông qua hô hấp hỗn loạn của cậu mà đoán được, y nói đúng.

“Có quyền lực, những người đó sẽ không dám khinh thường người nữa, không dám bắt nạt, có quyền lực, người có thể có rất nhiều thứ mà người muốn.....”

Minh Khê siết chặt hai tay, không thể phủ nhận, lời Hoàng Phủ Ngạo rất có lực hấp dẫn với cậu, cậu quả thực không muốn bị khinh thường, không muốn người ta nghĩ cậu yếu đuối vô năng nữa, cậu cũng có thứ mình muốn, vô cùng khao khát.....

“Phụ hoàng, ngài đã quyết định sao?”

“Ân, đúng vậy. Bất luận người có đồng ý hay không, trẫm cũng quyết định như vậy, đến lúc đó, cho dù người không đồng ý người cũng phải tìm cách bảo vệ vị trí của mình, bằng không người chết chính là người. Bất quá, trẫm vẫn hi vọng người cam tâm tình nguyện nhận an bài của trẫm.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì trong mắt trẫm, người so với bọn hèn xuất sắc hơn nhiều, không kiêu ngạo tự phụ, vênh váo ngang tàng, so với bọn hèn thì càng cứng cỏi, biết nhẫn nại hơn.”

“Kia còn Ngũ đệ thì sao?”

“Việt nhi sao? Việt nhi không thích vị trí này.”

Nhắc tới Thanh Việt, thần sắc luôn bình tĩnh của Hoàng Phủ Ngạo có chút dao động.

“Coi như đây là giao dịch của trẫm với người, trẫm thấy, người là thiệt tình xem Việt nhi là thân nhân mà đối đãi, nhiều năm như vậy, trẫm hình như đã chiều hư Việt nhi mất rồi, bé con này đối với mọi thứ đều rất kén chọn, nếu ngày nào đó trẫm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Việt nhi liền để người chiếu cố đi. Thế nào? Giao dịch này trẫm chỉ có một yêu cầu duy nhất, người tuyệt đối không có hại.”

“Phụ hoàng..... ngài.....”

Minh Khê nghe thấy giọng điệu của Hoàng Phủ Ngạo liền có chút bất an.

“Ha ha ~~~ đây chẳng qua chỉ là giả thiết mà thôi, tỉ lệ có thể phát sinh rất nhỏ.” Tinh tủy của Hoàng Phủ Ngao nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

“Suy nghĩ thế nào?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần xin nhận giao dịch của ngài, không dỗi gặt phụ hoàng, nhi thần vẫn luôn xem Ngũ đệ là thân nhân duy nhất của mình.”

“Duy nhất sao?” Nghe Minh Khê trả lời như vậy, Hoàng Phủ Ngao cũng không sinh khí. “Ha ha ~~~ tốt lắm, như vậy chuyện trầm bị ám sát liền giao cho ngươi xử lý, Việt nhi nói hiện tại ngươi có năng lực này, tình huống cụ thể ngươi đi hỏi Việt nhi đi.”

“Dạ, nhi thần lĩnh chỉ.”

“Chuyện này trầm đã phân phó bọn họ lan truyền ồn ào, mọi người đều biết chuyện, rất chú ý tới chuyện này, ngươi phải hoàn thành xuất sắc mới có thể thay đổi cái nhìn vốn có của bọn họ, để bọn họ phải kính trọng ngươi vài phần, hiểu chưa?”

“Vâng.”

“Nội dung giao dịch, trầm không hi vọng Việt nhi biết.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Hoàng đế bệ hạ ở Bàn Long điện bị quái vật không rõ tập kích, chuyện này qua một đêm đã lan truyền khắp đế đô, đầu đường cuối ngõ mọi người đều biết, mà tốc độ lan truyền vẫn duy trì, hướng ra toàn tộc.

Nhưng mà, chuyện này vừa ồn ào một chốc thì một chuyện khác lại nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Hoàng đế bệ hạ cư nhiên giao nhiệm vụ trọng đại ‘điều tra cùng xử lý chuyện lần này’ cho Hoàng Phủ Minh Khê ——Đại diện hạ nổi danh là nhát gan, vô năng, lại không được sủng ái, cả đội hộ vệ hoàng gia cũng giao toàn quyền điều động cho Đại diện hạ.

Quá nhiều chuyện làm người ta không dám tin lại ập tới quá nhanh, nhanh tới mức các đại thần vừa nhận được tin, quá kinh ngạc còn chưa kịp phản đối thì mọi việc đã được quyết định rồi.

Ngay sau đó, chuyện càng làm người ta kinh ngạc hơn đã xảy ra.

Đại diện hạ mà không ai xem trọng, Đại diện hạ bị người người xem thường, cư nhiên dùng tốc độ nhanh như chớp cùng sức mạnh thần kì, kì tích chỉ dùng hai ngày ngắn ngủi, chuẩn xác tìm được quái vật sống nhờ huyết trong hoàng cung, đồng thời cũng đã tiêu trừ.

(Minh Khê sử dụng sức mạnh vong linh, đặc biệt rất mãn cảm với những vong linh mang theo tà ý cùng huyết tính, vì thế, Minh Khê sử dụng nó rất nhanh liền tìm được Huyết Anh Quỷ Thai đang ẩn nấp trong cung.

Về phần tiêu trừ, này không thể thiếu công lao của Ma Nha, lúc Minh Khê thành công vây khốn Huyết Anh Quỷ Thai xong, Ma Nha liền vô cùng hưng phấn vọt vào, dùng tế ti đồ tươi nhuận như mạch máu của mình hút hết máu huyết Huyết Anh Quỷ Thai, cuối cùng hoàn toàn tiêu trừ nó.

Bất quá Ma Nha đáng thương tuy là đại công thần, nhưng mà đám thị vệ ngày đó tham gia vây bắt Huyết Anh Quỷ Thai lại không muốn nhắc tới nó, bởi vì bọn họ đều để lại chút di chứng, tỷ như: hiện tại nghe nhắc tới hoặc nhìn thấy Ma Nha mặt mày lập tức xanh mét, cả người run rẩy, không ngừng nôn khan.

Vì thế, Minh Khê hoàn toàn xứng đáng trở thành Đại công thần duy nhất.)

Theo sự kiện Huyết Anh Quỷ Thai bị bắt, một vụ bê bối trong cung đình bị che dấu suốt hai năm bị lôi ra ánh sáng.

Cung phi hậu cung vì tranh sủng, cư nhiên sử dụng vu thuật tà ác để nguyên rửa tủy tủy của bệ hạ.

Cả Nam Việt đế quốc lâm vào khiếp sợ.

Hiện tại, vô luận ở đâu, vô luận người có thân phận gì, một khi có thời gian rảnh cơ bản đều tụ lại tập 5 tập 3, hưng trí bừng bừng, sống động đàm luận chuyện này.

“Thật không ngờ Đại điện hạ lại lợi hại tới vậy!”

“Nghe nói Tam điện hạ cùng công tử của Khai Tề tướng quân đều tham dự hành động vây bắt con quái vật kia, kết quả bị thương, cũng nhờ Đại điện hạ cứu bọn họ.”

“Đại điện hạ sao tự xưng lại trở nên lợi hại như vậy? Phải biết kiếm thuật của Tam điện hạ cùng công tử của Khai Tề tướng quân nổi tiếng lợi hại ở đế đô a, ngay cả bọn họ mà còn không đối phó được, Đại điện hạ cư nhiên.....”

“Ta nghe người ta nói, Đại điện hạ lúc ra ngoài du lịch gặp được một vị cao nhân thần bí khó lường, sau đó mới.....”

“Còn con quái vật kia, thân thích của ta làm người hầu trong cung nói với ta xong, làm ngày hôm qua ta ới hết cả bữa cơm chiều.”

“Nghe nói vị Trắc phi của gia tộc Âu Lí Tư bình thường là người ôn nhu như nước, nói chuyện luôn nhỏ nhẹ chưa từng tức giận, thực không ngờ, thế mà lại.....”

“Ai! Độc nhất phụ nhân tâm a ~~~” [Độc nhất là lòng dạ đàn bà]

Chính điện Bàn Long điện.

Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt ngồi trên nệm ghế cao nhất ở đại điện, tinh thần Thanh Việt có chút không tốt, bé ngồi dựa vào lòng Hoàng Phủ Ngao, Tập Ân như trước kính cẩn đứng phía sau bọn họ, thuận tiện hầu hạ.

Bên trái phía dưới ngồi theo thứ tự chương quản hậu cung là hoàng hậu, cùng Đông Lệ Nhã trên thực tế là chương quản hơn phân nửa.

Bên phải phía dưới ngồi theo thứ tự người phụ trách điều tra, xử lý việc này là Hoàng Phủ Minh Khê, Thống lĩnh an vệ Vô Nhai hiệp trợ điều tra, Thống lĩnh thị vệ hoàng cung Kiệt Tây • Tháp.

Chính giữa đại điện, một nữ tử tiêu tụy nhìn qua vô cùng yếu ớt, cơ thể suy yếu không ngừng thờ hờn hển, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, gương mặt trắng xanh mang theo chút ửng hồng bất thường, nhưng ánh mắt lại rất sáng, chớp động quang mang quyết tuyệt cùng điên cuồng.

Người này chính là nhân vật bị thâm vấn lần này, Tương Trắc phi —— Tương Linh • Âu Lí Tư.

Bởi vì Tương Linh • Âu Lí Tư là Trắc phi của hoàng đế bệ hạ, thuộc về thành viên hoàng thất, vì tôn trọng hoàng thất, quan viên hình bộ không có quyền thâm vấn nàng, nhưng vì hành phi phạm tội của nàng quá mức nghiêm trọng, vì thế lần này hoàng đế bệ hạ đích thân thẩm tra xử lý.

“Khanh khách ~~~”

Tương Linh • Âu Lí Tư không xem ai ra gì khẽ cười, nghe thấy tiếng cười này, lại liên tưởng tới hành động của nàng mọi người đều cảm thấy lạnh lòng.

“Là ta làm, đều là ta làm, khanh khách ~~~”

Còn chưa bắt đầu thẩm vấn, Tương Linh • Âu Lí Tư không chút e dè thú nhận.

“Cục cung là đứa nhỏ tốt, là ta không tốt, đều là lỗi của ta, là ta không dạy tốt cục cung, cục cung của ta trước kia rất ngoan, chỉ có cục cung quan tâm ta, có chuyện gì phiền lòng ta cũng có thể nói với cục cung, cục cung luôn nghiêm túc lắng nghe.

Các người biết không, ta chỉ nói với cục cung, ta chán ghét đám nữ nhân mang thai, ta chán ghét các nàng có hài tử, các nàng dựa vào cái gì mà có thể có hài tử, chỉ cần ta nói tên nữ nhân mang thai cho cục cung, cục cung sẽ giúp ta, thật sự, thật sự, hài tử của các nàng sẽ tự nhiên biến mất.

Khanh khách ~~~ cục cung thực ngoan, thực hiểu mẫu thân, khanh khách ~~~”

Tương Linh • Âu Lí Tư như người bệnh tâm thần mà lớn tiếng cười, cười tới mức ngã ngồi trên mặt đất, cười tới mức nước mắt chảy không ngừng, cười tới mức đa số mọi người ở đây đều phát lạnh, đột nhiên nàng ngừng cười, ánh mắt chuyển qua gương mặt Hoàng Phủ Ngao, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Bệ hạ, ngài còn nhớ tỷ tỷ của ta không?”

Nói ra một câu không đầu không đuôi, còn chưa đợi mọi người phản ứng, Tương Linh • Âu Lí Tư đã tự nói tiếp.

“Ngài nhất định không nhớ, ha ha ~~~ buồn cười a, thực buồn cười, nàng yêu ngài như vậy, ngay cả sinh mệnh cũng không cần mà sinh cho ngài một vị tiểu hoàng tử, ha ha ~~~ buồn cười, đến khi nàng chết ngài cũng không thêm liếc mắt một cái, tiểu hoàng tử mà tỷ tỷ ta liều mạng hạ sinh, người một lần cũng không tới nhìn nó, tới lúc nó chết người cũng chưa bao giờ ôm nó, ha ha ~~~ thực buồn cười a!”

Ngữ khí của Tương Linh • Âu Lí Tư ngày càng điên cuồng.

“Buồn cười nhất chính là ta, ha ha ~~~ bệ hạ nhất định không biết, năm ta 14 tuổi, lần đầu tiên tham gia yến hội cung đình trong lúc vô tình gặp được ngài, ta chưa bao giờ thấy người nào đẹp như ngài, nam nhân làm người ta động tâm, không thể kiềm chế mà yêu ngài.

Sau khi tỷ tỷ chết, ta thế tỷ tỷ vào cung, tuy biết rõ cung môn sâu tựa hải, nhưng ta vẫn thực cao hứng, rốt cuộc ta lại có thể nhìn thấy ngài. Nhưng mà,

ngài đã quên ta, quên tiểu cô nương ngài từng khen qua. Bất quá không sao, ta đã là phi tử của ngài, ta có thể từ từ làm ngài từng chút, từng chút nhớ kỹ ta.

Ha hả ~~~”

Nói tới đây, Trương Linh • Âu Lí Tư lại cười ha hả, tiếng cười cổ chấp lại tuyệt vọng.

“Ta thực vất vả có được đứa nhỏ, nó mới 3 tháng đã bị người ta giết chết, mà ngài, ta đau khổ bao nhiêu tháng trời, ngài cũng không hề đến xem ta.

Ha hả ~~~ càng buồn cười chính là, lúc ta dường như cơ thể, mấy tháng sau, ta gặp lại ngài, khi đó ta thực vui sướng đến phát điên, kết quả ngài biết câu đầu tiên ngài nói với ta là gì không?

Ngài nói ‘tên người gọi là gì’ ha hả ~~~ buồn cười a, các người thực buồn cười đi.”

Cả chính điện vang vọng tiếng cười điên cuồng của Trương Linh • Âu Lí Tư.

“Biết vì sao ta lại sử dụng Ma vụ thuật không? Ha hả ~~~ ta muốn ngài nhớ kỹ ta, thanh thanh sở sở mà nhớ kỹ ta, ta phải để đám nữ nhân hại chết con ta cũng không có được hài tử, ha hả ~~~ dựa vào cái gì mà các nàng có quyền thế thì có thể dễ dàng cướp đi hài tử của người khác chứ!!!”

Trương Linh • Âu Lí Tư đột nhiên quay đầu, hung tợn trừng Đông Lệ Nhã, làm Đông Lệ Nhã sợ tới mức run rẩy.

“Các người chẳng lẽ không muốn biết ta làm sao học được vụ thuật kì dị này sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đông Lệ Nhã trở nên trắng bệch

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chân Tướng [1]

“Các người chẳng lẽ không muốn biết ta làm sao học được vụ thuật kì dị này sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đông Lệ Nhã trở nên trắng bệch, Trương Linh • Âu Lí Tư không để ý tới nàng, tiếp tục nói.

“Lúc ta có bầu ba tháng, không cẩn thận té từ trên đài cao xuống, hài tử vì thế mà mất đi, ngay lúc ta thống khổ, tự trách, ta cảm thấy vì mình sơ sẩy mà hại chết hài tử.

Mỗi ngày ta đều ăn không ngon, ngủ không yên, ngay lúc ta suy yếu đến sắp chết thì Y Sư thấy ta quá đáng thương, trộm nói cho ta biết, ta không cần tự trách, cho dù ta không ngã từ trên đài xuống, hài tử của ta cũng không thể giữ được.

Lúc bị ngã, ta vì lo lắng cho hài tử mà dùng tay chân bảo vệ bụng, tuy tay chân đều bị gãy xương, hài tử không hề bị tổn tại, mà nguyên nhân chính làm ta bị sanh non bởi vì trước khi ngã, ta đã bị độc uống thuốc sảy thai!

Nguyên lai, tất cả đều do người âm mưu, độc ta uống thuốc sảy thai xong, sau đó nhân lúc ta không phòng bị mà tạo ra tình huống té ngã xuống đài, thật sự cao minh a, ngay cả ta cũng nghĩ đó là chuyện ngoài ý muốn!

.....

Nhóm phi tần trong hậu cung, lúc ta mang thai luôn tìm mọi cách nịnh nọt, bợ đỡ, chò ta mất đi đứa nhỏ, các nàng đều vui sướng khi người gặp họa, thừa cơ hãm hại.

Phàm là hoàng tử, công chúa bất hạnh chết yếu lúc chưa được 7 tuổi sẽ được mai táng trong nghĩa trang, đây là quy củ của hậu cung, nhưng mà những người đó lại lấy lý do hài tử của ta mới được ba tháng, không được xem là đứa nhỏ, cự tuyệt mai táng nó ở nghĩa trang.

Vì thế, ta không cầu các nàng, thừa dịp đêm tối, ta trộm mang hài tử vào nghĩa trang, hài tử ta chưa sinh ra đời đã bị người làm hại, mẫu thân vô năng chỉ có thể vì nó mà tìm một nơi an nghỉ.

Thiên ý a, thật là thiên ý a

”

Nói tới đây, ánh mắt Trương Linh • Âu Lí Tư tràn ngập hận ý.

“Các ngươi nhất định không thể tưởng tượng được ta thấy gì ở nghĩa trang. Đêm khuya, nghĩa trang cư nhiên có người. Ta trộm tới gần, nương theo ngọn đèn dầu trong tay bọn họ, ta rốt cuộc thấy được cảnh tượng trước mắt.

Một ti nữ, hai thị tòng, bọn họ đang chôn một cái bao tải, nhìn không rõ bộ dáng, mà người đứng một bên chỉ huy, chính là mẫu phi của Thanh Việt điện hạ, Cần quý phi —— Tuyết Cơ • Hách Lí!”

Tương Linh • Âu Lí Tư giương mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt đang ngồi cùng nhau, cố ý tăng thêm giọng điệu.

Vì cái gì, vì cái gì hài tử này lại có được sự sủng ái của bệ hạ, ngày đó ở ngự hoa viên, còn có trong cung điện của nàng, bọn họ đều có thể nhìn ra, trong ánh mắt của bệ hạ chỉ có hài tử này!

Vì cái gì, hài tử của nàng cùng tỷ tỷ đều chết đáng thương như vậy mà bệ hạ một chút ấn tượng về các nàng cũng không có, vì cái gì hài tử của một nữ nhân tâm địa ngoan độc kia lại được bệ hạ yêu thương như vậy!

Tương Linh • Âu Lí Tư vừa nói ra lời này, ngay cả Hoàng Phủ Ngạo cũng có chút xúc động, nên biết, Tuyết Cơ • Hách Lí dù sao cũng là sinh mẫu của Thanh Việt, nếu việc này truyền ra ngoài, danh dự của Thanh Việt nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Hoàng Phủ Ngạo nhìn Thanh Việt bên cạnh mình, thấy bộ dáng thờ ơ của nhi tử bảo bối, ánh mắt lưu ly lóng lánh ngay cả một tia tức giận, khổ sở cũng không xuất hiện, y mới an lòng.

Còn không chờ mọi người hồi phục tinh thần, Tương Linh • Âu Lí Tư mang theo oán hận cực độ cùng khoái trá vì trả được thù, lại lớn tiếng kêu la.

“Các ngươi biết không. ... các ngươi biết không hả... tiếp đó, ta nghe được các nàng nói chuyện, một bí mật! Một bí mật âm độc không thể lộ ra ánh sáng!

Lúc tỷ tỷ ta mang thai, có người nhiều lần muốn trừ bỏ nàng cùng hài tử trong bụng, đáng tiếc, tỷ tỷ ta rất nhạy bén, vũ kỹ cũng rất xuất sắc, những người đó vài lần không thể xuất thủ.

Sau đó, tỷ tỷ ta lại sanh ra một vị tiểu hoàng tử, những người đó lại càng không thể chấp nhận, chẳng qua vài lần độc hại ám sát vì tỷ tỷ ta quá cẩn thận mà không thành công. Những người đó bèn tìm một biện pháp âm độc, bí mật tìm Ma Vu Sư tới, để Ma Vu Sư sử dụng huyết vụ chú lên tỷ tỷ ta cùng hài tử.

Tỷ tỷ cùng hài tử cứ vậy mà chết đi một cách không minh bạch!!!

Các nàng giết tỷ tỷ cùng hài tử xong, lại giết người diệt khẩu Ma Vu Sư đã trợ giúp, nguyên bản nghĩ như vậy là thần không biết quỷ không hay, đáng tiếc a

lại bị ta bắt gặp! Đây là thiên ý a

khanh khách

„

Nghe tới đây, Đông Lệ Nhã siết chặt tiểu phiến tuyết trong tay, cực lực khống chế run rẩy, nàng thực không hi vọng chuyện này là sự thật, nàng không thể ngờ chuyện năm đó cư nhiên lại bị người nhìn thấy!

Tương Linh • Âu Lí Tư vừa nhắc đầu liền thấy biểu tình như vậy của Đông Lệ Nhã, lộ ra ý cười thỏa mãn.

“Ác, đúng rồi, sao lại quên Ngọc quý phi được, chủ mưu chuyện này chính là Ngọc quý phi a!”

“Ngươi nói vậy!!! Đã sắp chết tới nơi cư nhiên còn dám vu oan bân cung!”

Đông Lệ Nhã như tiểu miêu bị giẫm phải đuôi, lập tức phản bác.

“Bệ hạ! Nàng nói vậy, ngài nhất định phải làm chủ cho Nhã nhi a!!!”

“Nói vậy sao? Khanh khách

ta nào dám nói vậy, ngài đường đường là Ngọc quý phi a!”

Tương Linh • Âu Lí Tư nhìn chằm chằm Đông Lệ Nhã, mang theo đắc ý cùng châm biếm.

“Tuyết Cơ • Hách Lí chôn Ma Vu Sư kia xong liền dẫn đám người hầu rồi đi, ta liền nhân cơ hội đó mà đào Ma Vu Sư kia ra, nguyên bản chỉ định xem trên người người này có lưu lại chứng cứ phạm tội gì của các ngươi không thôi, bắt quá kết quả lại ngoài dự kiến của ta, ngươi nhất định không ngờ đi, Ma Vu Sư bị các ngươi hạ độc, lại chôn vùi trong đất cư nhiên còn chưa chết!”

“A!” Đông Lệ Nhã không kịp đề phòng, nghe thế kinh hô một tiếng, ngã ngồi trên ghế.

Phản ứng của nàng, mọi người đều thấy, càng chứng minh những điều Trương Linh • Âu Lí Tư nói không phải giả.

Gặp cơ hội tốt như vậy, hoàng hậu luôn bị Đông Lệ Nhã áp chế nhiều năm—— Di Giai • Lai Đặc đương nhiên sẽ không bỏ qua, lập tức khiển trách.

“Lớn mật! Ngọc quý phi là thân phận gì, xuất thân cao quý, tài đức như vậy, cung phi trong cung đều xem là gương mẫu, sao có thể làm ra hành động tàn tạt lương tâm, hiềm ác tới mức nguyên rửa tử tặc của bệ hạ, Trương Linh • Âu Lí Tư, người đã sắp chết cư nhiên còn dám vu oan Ngọc quý phi sao!”

Nói tới đây Di Giai • Lai Đặc quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Ngao.

“Bệ hạ, nô tì cho rằng việc này rất trọng đại, quan hệ tới danh dự hai vị quý phi, không thể để tiện phụ này hồ ngôn loạn ngữ, nên lập tức triệu Cẩn quý phi, để hai vị quý phi cùng tiện phụ này đối chất, cũng có thể lấy lại trong sạch cho hai vị quý phi.”

Lời nói khẩn thiết như vậy quả thực rất khó làm người ta cự tuyệt.

Hoàng Phủ Ngao thấy nàng cố ý nhấn mạnh việc ‘rửa sạch oan khuất’ cho hai vị quý phi, liền tùy nàng.

“Nếu là việc hậu cung, vậy cứ giao cho hoàng hậu làm chủ đi.”

.....

Hoàn Chương 80.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chân Tướng [2]

Đây là lần đầu tiên từ bỏ lúc sinh ra, Thanh Việt có dịp nhìn gần sinh mẫu của bé như vậy, Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lí, xinh đẹp như tiên tử giáng trần lại dính yêu nị của đám nữ nhân bình thường.

Thanh Việt phát hiện hóa ra nữ nhân này cùng bộ dáng trong kí ức có chút chênh lệch.

Lúc đó Thanh Việt mới chào đời, còn chưa ngăn chặn được sức mạnh của Huyết Ma, thần trí còn chưa rõ ràng, hơn nữa Tuyết Cơ • Hách Lí vì mới sinh xong nên vô cùng suy yếu, lại bị kinh hách nên sắc mặt vô cùng khó coi.

Vì thế lúc này Thanh Việt nhìn thấy Tuyết Cơ • Hách Lí mới phát hiện đây là một nữ nhân phi thường xinh đẹp, gương mặt có vài điểm tương tự như bé.

Tuyết Cơ • Hách Lí so với Đông Lệ Nhã trấn định hơn rất nhiều, im lặng nghe Trương Linh • Âu Lí Tư lên án.

Nghe thấy người Vu Sư mà nàng tự mình mang táng, lúc nàng rời đi lại bị Trương Linh • Âu Lí Tư đào ra cư nhiên còn chưa tắt thở, Vu Sư kia trước khi chết đã dạy cho Trương Linh • Âu Lí Tư một vụ thuật, không những làm đứa nhỏ của nàng sống lại, sau khi luyện thành vụ thuật còn có thể tùy theo ý nàng mà trả thù.

Chỉ có nghe tới lúc này, hàng mi màu tím đẹp như cánh bướm của Tuyết Cơ • Hách Lí mới khẽ rung động vài cái, lập tức khôi phục bình tĩnh.

“Nói xong chưa?”

Tuyết Cơ • Hách Lí mang theo ánh mắt trào phúng cùng đối mặt với ánh mắt oán hận khắc cốt ghi tâm của Trương Linh • Âu Lí Tư.

“Nói lâu như vậy cũng chỉ là lời nói một bên của người mà thôi.”

“Lời nói một bên sao? Chứng cứ đương nhiên là có, ở bên nghĩa trang, dưới gốc đại thụ bầm đầy mận đắng, chính là nơi các người mai táng Vu Sư kia, nếu bệ hạ không tin, có thể bảo người đào ra nhìn một cái.”

“Thật sự đào ra thì thế nào?” Giọng nói Tuyết Cơ • Hách Lí mang theo chế giễu nồng đậm.

“Đào ra thì.....”

“Được cái gì?” Tuyết Cơ • Hách Lí đánh gãy lời Trương Linh • Âu Lí Tư, nói tiếp: “Trừ người ra, còn ai thấy là ta làm? Cho dù nơi đó thật sự có thi thể của Vu Sư, chúng ta cũng có thể nói là do người bí mật triệu nàng vào hậu cung.”

Dù sao, sử dụng loại vụ thuật tà ác này cũng chỉ có mình người mà thôi! Sau khi nàng giúp người hoàn thành, vì không muốn để ai biết tới chuyện này, đã bị người giết người diệt khẩu, chôn ở đó.

Ngươi cư nhiên không biết xấu hổ, âm mưu bị vạch trần, cư nhiên còn dám lợi dụng khối thi cốt này mà nói dối, ý đồ hãm hại ta cùng Ngọc quý phi, nói gì mà ta hãm hại tỷ tỷ ngươi cùng hài tử của nàng, vật chứng đâu? Nhân chứng đâu?

Thực sự là nữ nhân tâm địa độc ác! Không chỉ giết hại tử tử của bệ hạ, còn muốn oan uổng nhóm phi tử của ngài!”

“Ngươi.....”

Tương Linh • Âu Lí Tư bị chọc tức tới trắng bạch, ngay cả hô hấp cũng dồn dập hơn, run rẩy quỳ ở nơi đó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Tuyết Cơ • Hách Lí cùng Đông Lệ Nhã liếc mắt nhìn nhau, đó đó mang theo chút đắc ý cùng khinh thường nhìn Tương Linh • Âu Lí Tư, khoe miệng mang theo ý cười trào phúng, giống như đang cười nhạo Tương Linh • Âu Lí Tư ngu xuẩn không biết tự lượng sức.

Bất quá rất nhanh, Tương Linh • Âu Lí Tư đột nhiên mỉm cười, dùng ánh mắt đồng dạng nhìn các nàng.

“Khanh khách

Cần quý phi quả nhiên có tài hùng biện a, một khi đã vậy, thỉnh Cần quý phi cùng mọi người giải thích chuyện kể tiếp ta muốn nói đi, nếu Cần quý phi còn có thể mang hết chứng cứ phạm tội đồ lên đầu ta, khanh khách

”

Tương Linh • Âu Lí Tư nhìn Tuyết Cơ • Hách Lí cười ‘khanh khách’ không ngừng, Tuyết Cơ • Hách Lí nghe tới mức dựng tóc gáy, có dự cảm bất hảo.

“Ta vừa rồi đã nói qua, tỷ tỷ của ta cùng hài tử của nàng chết vì các ngươi dùng huyết chú hãm hại.

Huyết vụ chú là một loại nguyên rửa, nó cần máu của người nguyên rửa làm chất dẫn mới có thể thành công, nói vậy, hai vị quý phi rất rõ điểm này đi, vì thế lúc lấy máu đã tự lấy của mình đi?”

“Nói vậy!”

“Đều là lời nói một phía của ngươi mà thôi, cho dù thứ kia cần máu của người nguyên rửa làm chất dẫn thì có quan hệ gì với chúng ta, dựa vào cái gì mà nói là chúng ta!”

Ngữ khí Tuyết Cơ • Hách Lí cùng Đông Lệ Nhã tuy vẫn còn rất kiên định, nhưng cơ thể đã bắt đầu run rẩy rất nhỏ, dự cảm bất an trong lòng càng tăng nhiều hơn.

“Khanh khách

kỳ thật dùng huyết vụ chú giết người cũng không phải không lưu lại chút manh mối nào.”

Tương Linh • Âu Lí Tư không để ý tới các nàng, nói tiếp.

“Người chết vì huyết vụ chú, chỉ cần nhỏ một vài giọt máu của người nguyên rửa lên, thi cốt sẽ lập tức phát sinh biến hóa.”

“Cái gì?!!!” Đông Lệ Nhã sợ tới mức kinh hô, ngay cả Tuyết Cơ • Hách Lí cũng trắng bạch lui ra sau vài bước.

“Khanh khách

” Nhìn phản ứng của các nàng, Tương Linh • Âu Lí Tư càng cười sảng hơn.

“Có phải các ngươi hay không, chỉ cần đem máu của các ngươi nhỏ lên thi cốt tỷ tỷ ta cùng hài tử của nàng, vừa thấy là biết!”

“Bệ hạ, việc này quan hệ trọng đại, nô tì thấy nên sai người mang thi cốt tới, để hai vị quý phi rửa sạch oan khuất a!”

Hoàng hậu —— Di Giai • Lai Đặc, hướng Hoàng Phủ Ngao đề nghị.

“Trẫm đã giao chuyện này cho hoàng hậu xử trí, liền theo ý hoàng hậu đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Hoàng hậu —— Di Giai • Lai Đặc lúc này không dấu được vui mừng, bị áp chế nhiều năm như vậy, cuối cùng nàng cũng có cơ hội xoay trở.

Chuyện này nếu là thật, nàng không những có thể thay Đông Lệ Nhã chưởng quản hậu cung, hơn nữa hài tử được bệ hạ sủng ái nhất —— Hoàng Phủ Thanh Việt, vì bị sinh mẫu là Tuyết Cơ • Hách Lí liên lụy, cho dù bệ hạ đau hận, không truy cứu việc này cũng rất khó chặn miệng của tất cả mọi người.

Trong lúc hoàng hậu sai người mang thi cốt tới, Đông Lệ Nhã đã mất kiên nhẫn trước, ‘đông’ một tiếng quỳ xuống đất.

“Bệ hạ, Nhã nhi nhất thời hồ đồ, cầu bệ hạ tha thứ cho Nhã nhi đi.”

“Nhất thời hồ đồ?” Hoàng Phủ Ngao không ừ hừ gì nhượng mi.

“Đúng vậy, bệ hạ, Nhã nhi bị Tuyết Cơ • Hách Lí xúi giục, là nàng ta dẫn Ma Vu Sư kia vào, không liên quan tới Nhã nhi a!” Đông Lệ Nhã đổ hết tội danh lên đầu Tuyết Cơ • Hách Lí.

“Bệ hạ, là Ngọc quý phi muốn trừ bỏ những cung phi của bệ hạ có thể sinh hoàng tử, công chúa, nô tì làm vậy cũng chỉ dựa theo phân phó của Ngọc quý phi mà thôi, cầu bệ hạ khai ân.”

Tuyết Cơ • Hách Lí thấy Đông Lệ Nhã đã thừa nhận, biết đại thế đã mất, vội vàng tái mặt quỳ xuống đất thỉnh tội.

“Hừ! Hai vị quý phi thực to gan!”

Hoàng hậu —— Di Giai • Lai Đặc lúc này cũng xuất ra uy nghiêm hoàng hậu, tức giận lớn tiếng nói.

“Bệ hạ, người là Tuyết Cơ • Hách Lí mang vào cung, hết thấy đều là ý nàng ta a!” Đông Lệ Nhã cố biện giải cho mình.

“Hừ, không phải có Ngọc quý phi quyền to làm chỗ dựa, ta làm sao dám?” Tuyết Cơ • Hách Lí lập tức phản bác.

“Khanh khách

nhận rồi, các người rốt cuộc đã thừa nhận, khanh khách

bệ hạ ngơoi xem đi, là các nàng, các nàng hại chết tỷ tỷ ta cùng hài tử!” Trương Linh • Âu Lí Tư lại điên cuồng cười phá lên.

“Việt nhi, Việt nhi, cứu cứu mẫu phi a, mẫu phi biết trước kia có lỗi với ngơoi, mẫu phi cũng thực tự trách, Việt nhi giúp mẫu phi cầu xin bệ hạ đi, Việt nhi, mẫu phi sau này nhất định hảo hảo bồi thường ngơoi, Việt nhi!” Tuyết Cơ • Hách Lí nhìn Thanh Việt đang ngồi trên cao với Hoàng Phủ Ngao.

Đối xử với hài tử này như vậy là chuyện sai lầm nhất cuộc đời nàng, nếu nàng tốt với nó hơn một chút, như vậy người có quyền thế cao nhất hậu cung hiện giờ không phải nàng sao, nàng cũng đâu cần phải vì bỏ đợ Đông Lệ Nhã mà làm việc này.

Tuyết Cơ • Hách Lí không ngừng khóc lóc, cầu xin, mong chờ hài tử này có một tia quyền uyển với mẫu thân, như vậy nàng còn có một cơ hội.

“Việt nhi.”

“Không được bảo ta Việt nhi!” Đây là câu đầu tiên Thanh Việt nói ra.

Nữ nhân này tuy kêu bé là Việt nhi, nói mình biết sai, nói sau này sẽ hảo hảo bồi thường bè, nhưng Thanh Việt có thể nhìn rất rõ, ánh mắt nhìn bé vẫn như trước, không hề có chút cảm tình.

Nữ nhân như vậy làm Thanh Việt thực khó chịu.

Hoàng Phủ Ngao cũng cảm giác được Thanh Việt chán ghét nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng bé, nhìn ba nữ nhân loạn thành một đoàn bên dưới, bất mãn nhíu mi.

“Đem các nàng dẫn ra ngoài, giam lại, Tạt Ân cùng Vô Nhai tới thăm vấn.”

.....

Hoàn Chương 81.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Khả Nghi

“Bệ hạ, đã có kết quả thăm vấn.”

Vô Nhai cùng Tạt Ân trải qua một đêm thăm vấn, sáng sớm hôm nay chạy tới thư phòng Hoàng Phủ Ngao bẩm báo.

“Nói đi.”

Hoàng Phủ Ngao vừa phê chữa công văn vừa nói.

“Hồi bẩm bệ hạ, Ma Vu Sư kia là Cẩn quý phi vì Ngọc quý phi mà tiến cử vào cung, các nàng lợi dụng Ma Vu Sư kia trừ bỏ Lan Trắc phi cùng tiểu hoàng tử vừa hạ sinh xong thì giết Ma Vu Sư để diệt khẩu.

Nhưng mà trước khi Ma Vu Sư chết, quả thực đã dạy Trương Trắc phi một loại vu thuật âm độc, hai năm nay, tất cả hoàng tử, công chúa chết non đều vì nó.

Về phần Vân Trắc phi chết thảm, căn cứ theo lời Minh Khê điện hạ, bởi vì Trương Linh • Âu Lí Tư lợi dụng Huyết Anh Quý Thai để giết hại huyết mạch hoàng thất, nó vốn đã quen dùng huyết mạch hoàng thất làm thức ăn, vì thế sau khi có ý thức của riêng mình sẽ không ăn thực vật bình thường nữa.

Còn có, Huyết Anh Quý Thai sở dĩ tập kích tiểu điện hạ, bởi vì nó cảm nhận được oán hận của Trương Linh • Âu Lí Tư đối với tiểu điện hạ, đại khái là ghen tị vì tiểu điện hạ được bệ hạ sủng ái đi.

Thông qua oán hận, Huyết Anh Quý Thai đã xem tiểu điện hạ là thực vật kế tiếp của nó.”

Vô Nhai tạm ngừng một lát, sau đó có chút không chắc chắn nói.

“Bệ hạ, thần cảm thấy sự tình không phải đơn giản như vậy, tuy tất cả hoài nghi đều được vạch trần, nhưng còn vài điểm thần nghĩ vẫn không thông.”

“Ác?” Hoàng Phủ Ngao lúc này rút cuộc mới ngẩng đầu lên, buông công văn trong tay.

“Nói thử xem.”

“Vâng, bệ hạ. Khả nghi thứ nhất, chính là chỗ Cẩn quý phi, theo lời Cẩn quý phi thì Ma Vu Sư kia chủ động liên hệ, nói sẽ vì nàng mà ra sức. Thế lực Cẩn quý phi trong cung cũng không lớn, vì cái gì Ma Vu Sư cực hiềm hoi trên đại lục lại chủ động vì nàng mà ra sức? Trong này nhất định có kì quặc.

Chỗ khả nghi thứ hai là chuyện Trương Linh • Âu Lí Tư luyện Huyết Anh Quý Thai.

Căn cứ theo lời Minh Khê điện hạ nói, bởi vì Trương Linh • Âu Lí Tư nguyên rửa tử tặc của bệ hạ, vì thế Huyết Anh Quý Thai này đã quen dùng huyết mạch hoàng thất làm thức ăn, lúc có thể thoát li khỏi cơ thể mẹ, có ý thức của riêng mình, cho dù không có sự chỉ huy của Trương Linh • Âu Lí Tư cũng sẽ chủ động công kích thành viên hoàng thất.

Nhưng kì quái chính là, Trương Linh • Âu Lí Tư đối với việc này không rõ, nàng chỉ nghĩ hải tử nàng luyện ra sẽ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của nàng.

Vì thế lúc Huyết Anh Quý Thai không nghe theo sự điều khiển, liên tục chủ động công kích số phi tử có thai, Trương Linh • Âu Lí Tư cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Nếu Trương Linh • Âu Lí Tư không hiểu, vậy thuyết minh Ma Vu Sư trước lúc chết truyền đạt lại vu thuật cho nàng đã cố ý không nói.

Chỗ khả nghi thứ ba chính là Ma Vu Sư kia.

Nàng vì cái gì chủ động đầu quân vào Cẩn quý phi không có thế lực lớn trong cung, vì sao phải dạy Trương Linh • Âu Lí Tư vu thuật tà ác, âm độc như vậy, nhưng lại không nói cho nàng biết Huyết Anh Quý Thai lớn lên có thể sẽ hại chết tất cả tử tặc của bệ hạ, làm huyết mạch hoàng thất Nam Việt đế quốc chúng ta có thể bị đoạn tuyệt.

Thần cho rằng Ma Vu Sư kia rất khả nghi, suốt đêm bảo người chạy tới chỗ Trương Linh • Âu Lí Tư đào lên, phạm phi một mào đào sâu ba thước nhưng không hề phát hiện thi cốt.”

Hoàng Phủ Ngao lặng lặng nghe Vô Nhai bẩm báo, sắc mặt dần dần cũng trở nên ngưng trọng.

“Nói vậy, Ma Vu Sư là cố ý tiến cung, mà mục đích của nàng là lợi dụng nhóm cung phi tranh đấu mà hại tử tặc của trẫm, thậm chí là đoạn tuyệt huyết mạch hoàng thất Nam Việt đế quốc.

Mà thi cốt nàng sở dĩ không thấy đâu, khả năng lớn nhất có thể là nàng vẫn chưa chết, sau khi đạt được mục đích liền rời khỏi hoàng cung, hoặc tránh ở một nơi nào đó.

Xem ra, nàng có oán hận rất sâu đối với trẫm hoặc Nam Việt.”

“Bệ hạ minh giám, thần cũng đoán như vậy. Bất quá, dựa theo hình dung của Cẩn quý phi, Ma Vu Sư khi hẳn là một bà lão hơn 70 tuổi, bệ hạ có từng.”

“Trẫm không nhớ rõ mình từng đắc tội qua lão thái bà.”

“Như vậy.”

“Này có gì mà nghi hoặc.” Táp Ân đứng một bên nhanh nhồm xen vào một câu: “Vì cái gì nhất định phải là lão thái bà? Nếu người ta đã tới làm chuyện xấu thì sao có thể lấy mặt thật a? Ta còn chưa thấy qua người nào dám dùng mặt thật đả tội hoàng đế bệ hạ chúng ta cùng Nam Việt đế quốc?”

“Táp Ân nói đúng.” Hoàng Phủ Ngao đồng ý gật đầu, gương mặt béo của Táp Ân cười tươi như hoa.

“Như vậy, nàng đầu quân vào Cẩn quý phi —— Tuyết Cơ • Hách Lí có mục đích gì?” Táp Ân hỏi nghi hoặc của mình.

“Trẫm hiện tại nghĩ ra một mục đích.” Sắc mặt Hoàng Phủ Ngao trở nên âm trầm đến đáng sợ.

“Chỉ sợ, nàng đầu quân vào Tuyết Cơ • Hách Lí là vì Việt nhi mà tới.”

“Tiểu điện hạ, cứ nhiên dám tính kế tiểu điện hạ chúng ta.” Táp Ân cả kinh kêu lên.

“Điều bệ hạ dự đoán rất có lý, Cẩn quý phi làm ra sự tình này, người ta sẽ nghĩ nàng làm vậy vì Tiểu điện hạ, khả năng Tiểu điện hạ bị liên lụy vào rất lớn. Chính là người nào lại muốn vu xấu, hãm hại Tiểu điện hạ a?”

Nói tới đây, Vô Nhai cảm giác đầu mình ngày càng đau.

“Để nhóm ân vệ tiếp tục điều tra chuyện này, tận lực giữ bí mật, càng ít người phát hiện càng tốt. Mặc khác, lập tức tra xét toàn bộ hoàng cung, người có thân phận khả nghi lập tức bắt giam, nghiêm gia thẩm vấn.”

“Vâng, bệ hạ.” Vô Nhai hướng Hoàng Phủ Ngao hành lễ xong lập tức lui xuống.

“Bệ hạ, còn phần Ngọc quý phi các nàng thì sao?” Táp Ân dò hỏi.

“Chuyện Trương Linh • Âu Lí Tư mọi người đều biết, hạ lệnh xử tử, về phần Đông Lệ Nhã cùng Tuyết Cơ • Hách Lí, tạm thời giam lỏng, chuyện các nàng tận lực áp chế, càng ít người biết càng tốt.”

“Vâng, bệ hạ.”

.....

Tuyết vực, trên đài chiêm tinh cao cao.

Một cô gái xinh đẹp toàn thân mặc sa y tuyết trắng, đẩy cửa phòng đã bị phong bế suốt nửa tháng.

“Gia gia.”

Cô gái kính cẩn đứng ở cửa, nhìn lão giả ngồi dưới đất đã sắp bị chồng sách cổ xưa bên người bao phủ.

“Ân, là A Hoa sao?”

Âm thanh lão giả lộ ra sự già nua cùng mệt mỏi, so với nửa tháng trước đã tiêu tụy hơn rất nhiều.

“Đúng vậy, gia gia. Ngài truyền A Hoa tới, ngài đã tra được ngôi sao bên cạnh ngôi sao tượng trưng cho Chân Thần của chúng ta rồi sao, ngôi sao hắc ám kia đại biểu điều gì a?”

“Tra được..... tra được.....”

Giọng nói lão giả không có chút hưng phấn nào, ngược lại tràn ngập lo lắng.

“Làm sao vậy, gia gia? Ngôi sao kia không tốt sao?”

“Ai

” Lão giả thờ dãi một hồi.

“Ngôi sao kia, tên là Hư Vô.”

“Hư Vô?”

“Đúng vậy, ta theo điển tịch xa xưa của gia tộc mà phỏng đoán. Lúc thiên địa sơ khai, có hai vị thần, một chính là Chân Thần của chúng ta, là ngôi sao màu bạc kia, tên là Sáng Thế. Mà một ngôi sao khác chưa bao giờ xuất hiện tượng trưng cho vị thần còn lại, tên là Hư Vô.”

“Nếu ngôi sao tượng trưng cho Thần thức tỉnh, vì sao gương mặt gia gia lại sầu muộn như vậy?”

“Ngôi sao kia sở dĩ kêu là Hư Vô, vì nó có thể làm chúng ta, thậm chí là cả phiên đại lục này trở về hư vô.”

“Cái gì?” Cô gái áo trắng kinh hô.

“Gia gia, ngài không phải nói cuộc sống của chúng ta trên đại lục này đều do Chân thần cai quản sao? Nếu là lĩnh vực của Chân Thần thì cho dù là Hư Vô Chi Thần cũng không thể can thiệp đi!”

“Theo truyền thuyết, lúc Chân Thần Sáng Thế biến mất rất lâu, Hư Vô Chi Thần sẽ thức tỉnh, hẳn làm thế giới này trở về hư vô, chẳng tới khi Chân Thần Sáng Thế một lần nữa thức tỉnh.

Ngôi sao bạc tượng trưng cho Chân Thần Sáng Thế đã yên lặng suốt 7 nghìn năm, rốt cuộc một lần nữa thức tỉnh, nhưng mà tại sao, ngôi sao tượng trưng cho Hư Vô Chi Thần cũng thức tỉnh ngay thời khắc này.

Phiến đại lục này đồng thời thức tỉnh hai vị Thần, hi vọng Chân Thần của chúng ta có thể ngăn cản Hư Vô Chi Thần a, ai

thật không biết là phúc hay họa a

”

Trên đài chiêm tinh cao cao, chỉ còn vang vọng tiếng thờ dài của lão giả.

Hoàn Chương 82.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tư Liệu

Mới vào đêm không lâu.

“Bệ hạ, Vô Nhai nói có chuyện quan trọng cần cầu kiến, đang chờ bên ngoài.”

Tập Ân như trước có thói quen dấu cơ thể mập mạp của mình sau lớp sa liềm tầng tầng lớp lớp ở tầng điện, kinh cẩn bẩm báo với Hoàng Phủ Ngạo, hơn nữa ánh mắt thủy chung bảo trì trong phạm vi mũi chân mình. (Tuy là trung gian còn mắc một cái bụng to, không nhất định có thể nhìn thấy mũi chân a.)

“Ân, đã biết, bảo hắn tới thư phòng chờ đi.”

“Dạ, bệ hạ.” Tập Ân vội vàng cúi đầu lui ra.

“Ha ha

xem ra Tập Ân hiện tại rất sợ tiến vào tầng điện của chúng ta a.”

Nhìn bộ dáng có chút buồn cười của Tập Ân, Hoàng Phủ Ngạo nhin không được cười nói, sau đó kéo Thanh Việt tới cạnh mình, hôn vài cái lên gương mặt nhỏ nhắn của bé.

“Việt nhi ngủ trước đi, phụ hoàng lát nữa sẽ trở lại.”

“Ân.” Thanh Việt trả lời có chút buồn ngủ, khép lại đôi mắt lóng lánh quang mang.

.....

Hồi lâu, chờ cho tất cả mọi người rời khỏi tầng điện xong, Thanh Việt mới chậm rãi mở mắt, ngồi dậy, đôi mắt xinh đẹp không có chút buồn ngủ nào.

“Xuất hiện đi.”

Âm thanh Thanh Việt rất nhẹ nhưng mỗi góc ngách trong tầng điện đều nghe thấy. (Đương nhiên, vì Thanh Việt sử dụng pháp thuật hệ phong cấp 2 —— Khoách Âm Thuật.) [khuếch đại âm thanh]

Rất nhanh, một con dơi màu đen treo người ở một góc tối tầng điện nhanh chóng bay xuống, trong nháy mắt hóa thành hình người.

Người này chính là một trong Thập Nhị trưởng lão Ma tộc, Thân vương Huyết tộc —— Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

“Tiểu điện hạ tôn quý của Nam Việt đế quốc, đã lâu không thấy.”

Tiếng nói Lai Ân • Đường Cổ Lạp có chút trầm thấp, nhịp điệu cổ xưa lại mê người, nụ cười cao quý mà mỉa mai, nhìn Thanh Việt nói.

“Chào ngươi, Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương.”

Thanh Việt cũng hướng Lai Ân • Đường Cổ Lạp chào hỏi.

“Thật sự là vinh hạnh a, Tiểu điện hạ cư nhiên còn nhớ rõ tên tại hạ. Cũng không biết tại hạ có vinh hạnh có thể biết một chút, Tiểu điện hạ làm thế nào phát giác ra tại hạ không?”

Hắn đường đường là Lai Ân • Đường Cổ Lạp, một trong Thập Nhị trưởng lão Ma tộc, Thân vương Huyết tộc, đã sống gần 2000 tuổi, so ra về các phương diện mình phải mạnh hơn hẳn từ trước rất nhiều mới đúng.

Chính là vì sao hắn chỉ mới tới một lát, lại còn cực lực ẩn tàng bản thân nhưng hải tử này vẫn dễ dàng phát hiện? Lai Ân • Đường Cổ Lạp không thể hiểu được chỉ đành phải hỏi Thanh Việt.

“Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương tới nơi này hẳn là có chuyện khác đi?”

Thanh Việt không trả lời mà trực tiếp chuyển đề tài.

Đối mặt với loại người khó đối phó như Lai Ân • Đường Cổ Lạp, lại không đoán được tính tình đối phương, Thanh Việt cảm thấy mình vẫn nên chừa lại nhiều con bài thì tốt hơn.

“Đương nhiên, chuyện rất quan trọng.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp thấy Thanh Việt không muốn nói cũng không dây dưa vấn đề này, lập tức chuyển đề tài tới mục đích hắn tới lần này.

“Chúng ta đã theo manh mối Tiểu điện hạ cung cấp, điều tra rừng rậm ma thú gần ba tháng, cuối cùng cũng tìm được nơi Tiểu điện hạ hình dung, hơn nữa còn chính xác tìm được thi cốt Bạch Ngân long. Chính là có chút đáng tiếc.”

Phệ Hồn Ma Châu của Ma tộc chúng ta vẫn không tìm được.”

Thanh Việt dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Lai Ân • Đường Cổ Lạp, không hề có chút biến hóa, thờ dãi nói.

“Ác? Thật không, kia thật là đáng tiếc.” Thanh Việt nói nhưng âm thanh có vẻ không tiếc nuối là bao.

Lai Ân • Đường Cổ Lạp thấy bộ dạng thờ ơ của bé, vẫn như trước ôn hòa mở miệng.

“Tiểu điện hạ từng nói với tại hạ, nếu không tìm thấy Ma Châu, chỉ cần mang thi cốt Bạch Ngân long về, Tiểu điện hạ có thể dùng Chiêu Hồn thuật, có thể tra ra nơi Ma Châu rơi xuống, không biết lời này của Tiểu điện hạ có thật không?”

“Đương nhiên. Bất quá, điều kiện tiên quyết là vong hồn Bạch Ngân long phải còn tồn tại trên đời này, hơn nữa hi vọng Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương có thể trả lời mấy vấn đề.”

“Có thể, điện hạ xin hỏi.”

“Ma thần bệ hạ của các ngươi đạt được năng lực Phệ Hồn trong Hắc Ám Chi Uyên sao?”

“Đúng vậy.”

“Kia hẳn làm thế nào đạt được sức mạnh?”

“Thật có lỗi, điện hạ, về chuyện này tại hạ cũng không rõ.”

“Thần vương của Thần tộc dùng sinh mệnh tạo thành phong ấn, đối với Phệ hồn Ma châu của các ngươi có ảnh hưởng cụ thể gì?”

“Cụ thể sao, đại khái là sức mạnh phong ấn, cùng với chặt đứt liên hệ của ngoại giới với Ma châu.”

“Án?” Thanh Việt có chút khó hiểu nhìn Lai Ân • Đường Cổ Lạp, ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Chặt đứt liên hệ của ngoại giới với Ma châu, nói cách khác phải có sức mạnh ngang ngửa Thần vương mới có thể đánh vỡ hoàn toàn phong ấn, nếu không, không thể cầu thông với Ma châu, cũng không thể hấp thu toàn bộ sức mạnh của nó.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp tạm dừng một chút, lại nhìn chằm chằm Thanh Việt trên chóc.

“Điện hạ có vẻ rất hứng thú với Phệ hồn Ma châu của tộc ta a?”

“Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương, quan hệ của chúng ta trước mắt là, ta hỏi, ngươi trả lời, không hơn.” Thanh Việt thờ ơ nhìn thoáng qua Lai Ân •

Đường Cổ Lạp, cường điệu nói.

“Ân, tốt, thỉnh điện hạ tiếp tục.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp cũng bày ra bộ dáng thờ ơ, đáp lại Thanh Việt.

“Hắc Âm Chi Uyên là cái gì?”

“Này.....” Lai Ân • Đường Cổ Lạp tạm dừng một chút, có chút khó xử nhìn Thanh Việt.

“Hắc Âm Chi Uyên là cấm địa của Ma tộc chúng ta, trăm ngàn năm qua đều nghiêm cấm tộc nhân bước vào, cho dù là tò mò hay vô tình tiến vào Hắc Âm Chi Uyên cũng chưa từng có người sống sót trở về, vì thế Hắc Âm Chi Uyên rốt cuộc là gì tại hạ cũng không biết.”

“Chỉ có Ma thần bệ hạ của các người sống sót ra khỏi Hắc Âm Chi Uyên?”

“Đúng vậy, bất quá, bệ hạ chưa từng nói tới Hắc Âm Chi Uyên, tại hạ cũng không thể nào biết được.”

“Ân, ta hiểu rồi. Thi cốt Bạch Ngân long đang ở đâu?”

“Ngay ở vùng ngoại ô hoàng thành, trong trang viên của ta, điện hạ hiện tại có tiện đi không?”

“Phụ hoàng hẳn là không trở lại nhanh như vậy, đi thôi.”

.....

.....

“Bệ hạ, chuyện ngài bảo thần điều tra về Hắc Âm Chi Uyên, thần đã tra được.”

Hoàng Phủ Ngạo vừa tiến vào thư phòng, Vô Nhai lập tức bẩm báo.

“Nói đi.” Hoàng Phủ Ngạo tùy ý ngồi trên nhuyễn ghế, phân phó.

“Vâng, bệ hạ. Thỉnh bệ hạ thứ thần vô năng, tra xét lâu như vậy trước mắt chỉ biết được Hắc Âm Chi Uyên là xưng hô của Ma tộc, Nhân tộc còn gọi nó là Hư Vô Chi Uyên, theo truyền thuyết thì nơi đó là khu vực của Hư Vô Chi Thần.”

“Chỉ vậy thôi, không còn gì nữa?”

“Thứ thần vô năng! Chút tư liệu này là tổng hợp tin tức về Hắc Âm Chi Uyên trong điển tịch cổ của Nam Việt.

Vô Nhai có chút xấu hổ, vội vàng nói tiếp.

“Bất quá bệ hạ, còn một chỗ, nơi đó nhất định có ghi chép đầy đủ nhất về Hắc Âm Chi Uyên.”

“Ý người là gia tộc Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư?”

“Vâng, bệ hạ. Đây là gia tộc được tôn xưng là cổ xưa nhất, cao quý nhất, là hậu duệ của Thần, đại gia tộc nắm giữ năng lực chiêm tinh, tiên đoán, được Văn Trạch đại lục tôn xưng là gia tộc trí giả—— Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc. Nghe nói, tất cả điển tịch cổ xưa, quyền uy nhất đều được Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc giữ gìn đầy đủ.”

“Ân, chính xác là thế. Nhưng Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc ngụ ở cánh đồng tuyết Cực Bắc, không có liên hệ gì tới các quốc gia.”

“Trước kia quả thực là vậy. Bất quá căn cứ theo tin tức mới nhất, tộc trưởng Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc cư nhiên đáp ứng tham gia trận tỷ thí ma vũ của Tam đại học viện được tổ chức ở Tập Cách Tra vương quốc lần này. Tập Cách Tra quốc vương hiện tại cao hứng tới mức ngủ không yên, khoe khoang khắp nơi.”

“Cái gì? Đây quả thực là một cơ hội. Đã sai người điều tra vì sao tộc trưởng Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc lại đáp ứng lần tụ hội này chưa?”

“Vâng, bệ hạ, thần đã phái người tra xét, tin tức này một khi truyền ra, thần tin rằng các quốc gia cũng lập tức phái người điều tra.”

“Ân, làm tốt lắm.”

“Tạ ơn bệ hạ!”

“Về thân phận của Ma Vu Sư kia, điều tra thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, thần còn đang điều tra, tạm thời không có phát hiện.”

“Ân.”

“Bệ hạ nếu không có phân phó khác, thần xin lui xuống.”

.....

Hoàn Chương 83.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Dẫn Hồn

[Cáo] H trong kho của Cáo chỉ còn Dị Thế ==! TNTC, TLYC, TSCTH mọi ng chờ 1 time nhé TT~TT có lẽ ~ 1 tuần hix, 2/9 reader nhà Cáo mún quà hèm nà TT~TT nhưng ng ta chỉ có DTCTTVS thui nhá

Vùng ngoại ô hoàng thành, trong một tòa trang viên xinh đẹp, trên chiếc sân rộng lớn được chất kín một bộ xương cự long cao lớn.

Thanh Việt kinh ngạc lại tò mò đi qua đi lại quan sát bộ hài cốt, cự long này so với tưởng tượng của bé còn lớn hơn vài phần, đây là lần đầu tiên bé tận mắt nhìn thấy cự long, tuy chỉ là hài cốt.

“Điện hạ, Chiêu Hồn thuật hiện tại có thể sử dụng được không?” Lai Ân • Đường Cổ Lạp đứng lúc nhắc nhở Thanh Việt.

Bị hấn nhắc nhở, Thanh Việt mới nhớ ra mình không có bao nhiêu thời gian, phải nhanh chóng quay về hoàng cung, lập tức nói với Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

“Bảo người mang tới cho ta một đoạn xương cự long, nhỏ nhỏ một chút, một đốt xương ngón tay đi.”

“Được.” Lai Ân • Đường Cổ Lạp lập tức sai người chuẩn bị, sau đó có chút nghi hoặc nhìn Thanh Việt hỏi.

“Điện hạ cần một đốt xương ngón tay làm gì?”

“Dẫn hồn.” Thanh Việt trả lời đương nhiên.

“Cái gì?!!!” Lai Ân • Đường Cổ Lạp suýt chút nữa bị câu trả lời của bé làm tức chết.

“Điện hạ nói chỉ cần một đốt xương ngón tay là có thể dẫn hồn?”

“Đúng vậy, chỉ cần là xương trên người cự long đều có thể dẫn hồn.” Thanh Việt thành thực trả lời.

“Vậy điện hạ muốn chúng ta mang toàn bộ hài cốt cự long về làm cái gì?”

“Vi ta muốn xem cự long chân chính có bộ dáng gì.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp bị lời nói hợp tình hợp lý này làm tức tới mức mọi thứ trước mắt đều biến thành màu đen, bọn họ tìm bao nhiêu nhân lực vật lực mới vận chuyển được bộ xương này trở về! Cự nhiên chỉ vì để hài tử trước mặt kiến thức một chút!

Thôi, thôi, hiện tại là bọn hấn có chuyện cầu người, cũng chỉ có thể nuốt con tức vào bụng.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Lai Ân • Đường Cổ Lạp lại trở nên ôn hòa, thấy tộc nhân cũng đã mang một đốt xương tới, liền cười tủm tỉm hướng Thanh Việt dò hỏi.

“Điện hạ, còn cần chuẩn bị gì nữa không?”

“Không cần, có thể bắt đầu rồi.”

Thanh Việt cũng không muốn chọc tức vị Thân vương Huyết tộc này nữa, có thể tức chết hấn đương nhiên là tốt, nhưng nếu không tức chết hấn, ngược lại làm hấn tức tới bạo phát, như thế không thể thu thập tốt a.

Thanh Việt đưa tay nhận đốt xương ngón tay gần bằng cánh tay mình, dùng chu sa màu đỏ vẽ đồ án phức tạp lên nó, sau đó đặt lên bàn đá, lấy vài ngon

dẫn hồn đăng tinh xảo có hình hoa sen trong không gian giới chỉ, đặt chúng xung quanh xương ngón tay.

Tiếp đó, Thanh Việt cắt đầu ngón tay, trích huyết châu lên từng ngọn dẫn hồn đăng, huyết châu không ngừng bắn ra, những ngọn dẫn hồn đăng xung quanh xương ngón tay cũng sáng bừng lên, ngọn lửa màu đỏ nhạt không ngừng nhún nhảy.

Theo ánh sáng từ dẫn hồn đăng, đồ án phức tạp trên xương ngón tay dường như có sinh mệnh, không ngừng vận vẹo.

Tình cảnh phi tự nhiên như vậy làm Lai Ân • Đường Cổ Lạp cùng đám thân tín cấp dưới vô cùng sùng sốt.

Thanh Việt dùng chu sa trong tay vẽ một ít vòng tròn kì quái trên bàn đá cùng dưới đất, hoàn thành hết thấy, Thanh Việt cũng lui lại bên cạnh Lai Ân • Đường Cổ Lạp, quan sát biến hòa trên bàn đá.

“Điện hạ, đây là Chiêu Hồn thuật sao? Thật sự rất thần kì. Chính là.....” Lai Ân • Đường Cổ Lạp chần chờ một lát, lại nói tiếp.

“Chính là đã hơn 20 năm, hồn phách cự long kia không biết còn không.”

“Ta cũng không thể cam đoan, bắt quá, hồn phách cự long rất cường đại, bình thường có thể bảo trì trăm năm không tan, trừ phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không nhất định có thể dẫn tới. Chúng ta phải kiên nhẫn chờ một lát mới có thể biết kết quả.”

Mọi người lại chờ đợi trong chốc lát.

Đột nhiên, ngọn lửa trong dẫn hồn đăng nhảy lên kịch liệt, bên trong lộ ra lục quang, xương ngón tay bị vây bên trong cũng rung động, phát ra tiếng ‘ba, ba, ba’ vỡ vụn.

Cảnh tượng như vậy không kéo dài lâu lắm, rất nhanh, mấy ngọn dẫn hồn đăng hết như đèn hết dầu mà tắt ngúm, đồ án đỏ tươi trên đốt xương ngón tay cũng âm ảm, đốt xương làm dẫn hồn trong nhảy nhót vỡ vụn.

“Chiêu Hồn thuật thất bại.” Thanh Việt ảo não nhíu mi.

Vừa nãy nhất định có tà thuật gì đó chống lại bé, cư nhiên làm bé không thể triệu hồi hồn phách cự long, thật sự là đáng chết, manh mối về hạt châu kia lại gián đoạn!

“Thật không?” Giọng nói Lai Ân • Đường Cổ Lạp cũng không dấu được thất vọng.

“Hồn phách cự long đã tiêu thất sao?”

“Không, không có, vừa nãy dẫn hồn đăng đã cảm ứng được hồn phách của nó, nhưng dường như hồn phách nó bị thứ gì đó trói buộc, hoặc là..... dù sao thì vừa nãy ta cảm thấy rất kì quái.”

Thanh Việt nhất thời cũng không nói rõ được cảm giác này.

“Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương, nếu Chiêu Hồn thuật đã không thành công, như vậy, ta cáo từ trước.”

“Chậm đã!” Lai Ân • Đường Cổ Lạp vừa lên tiếng, nhóm thân tín cấp dưới của hắn lập tức bao vây Thanh Việt, phối hợp vô cùng hoàn mỹ, hiển nhiên đã sớm có âm mưu.

“Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương, đây là ý gì?” Thanh Việt nhìn nhóm người vây xung quanh bé, đều là bật thầy hạng nhất.

“Ha ha

cũng không có ý tứ gì đặc biệt, điện hạ giúp chúng ta đại ân, tộc nhân chúng ta vô cùng cảm kích, chẳng qua hi vọng điện hạ đã giúp thì giúp tới cùng, nói cho chúng ta biết, người đầu tiên phát hiện thi thể cự long hai mươi một năm trước rốt cuộc là ai? Chúng ta muốn hỏi hắn một chút về tin tức Ma Châu mất tích.

Đương nhiên, nếu điện hạ không muốn nói chúng ta cũng không miễn cưỡng, dù sao, điện hạ đã giúp chúng ta rất lớn, thỉnh điện hạ tới tộc chúng ta trụ vài ngày, để chúng ta hướng người biểu đạt cảm kích a.” Lai Ân • Đường Cổ Lạp ôn hòa nói ra những lời uy hiếp trắng trợn.

“Ác? Thật không? Ta cũng rất muốn đi theo Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương kiến thức một chút cách đãi khách của Ma tộc a? Chính là, Thanh Việt còn phải hồi cung bẩm báo phụ hoàng một chút, bằng không, phụ hoàng sẽ tức giận.” Thanh Việt không đổi sắc mặt đề nghị Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

“Để điện hạ bốn ba như vậy không phải rất phiền toái sao? Chúng ta sẽ phái người thay điện hạ thông tri Nam Việt bệ hạ.”

“Không tốt lắm đâu, như vậy cũng thực phiền toái Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương.” Đôi người xinh đẹp của Thanh Việt đảo tròn, như đang tự hỏi, đột nhiên gương mặt Thanh Việt hiện lên ý cười sáng lạn nhưng lại làm Lai Ân • Đường Cổ Lạp lạnh người.

“Ân, ta nghĩ ra một biện pháp rất tốt.” Thanh Việt hướng về một góc vỗ vỗ tay, mọi người chỉ thấy bạch quang chợt lóe, sau đó một thiếu niên xinh đẹp yêu dị xuất hiện trước mắt.

Lai Ân • Đường Cổ Lạp cùng đám cấp dưới kinh ngạc không thôi, không ai biết thiếu niên này tới từ lúc nào, làm thế nào xuất hiện, đặc biệt Lai Ân • Đường Cổ Lạp dọc theo đường đi xác nhận chỉ có mình Thanh Việt tới mới có thể quyết định giam giữ bé lại.

“Đây là thị tòng của ta, tên là Tạc Phi, cũng không có bản lĩnh gì, bắt quá có thể đi lại như gió, dù là xa cả ngàn dặm cũng có thể tới trong nháy mắt.

Không bằng để Tạc Phi đi thông tri phụ hoàng đi, như vậy cũng mau được một chút, lỡ như phụ hoàng lo lắng, còn có thể phái một hai vạn binh mã, dọc theo đường đi bảo hộ chúng ta an toàn a.”

“Người.....” Lai Ân • Đường Cổ Lạp siết tay tới mức phát ra tiếng ‘răng rắc’, hẳn biết, hẳn bị tiểu quý này đùa giỡn, muốn đem tiểu quý này đi quả thực không có khả năng. Ma Tộc bọn họ cường thịnh trở lại, nhưng nhân số vẫn rất thưa thớt, không có khả năng đối địch với thiên quân vạn mã của Nam Việt đế quốc!

Lập tức, Lai Ân • Đường Cổ Lạp bày ra một nụ cười có thể xem là thành khẩn.

“Tại hạ nghĩ lại, cảm thấy vẫn có chút không ổn. Tuy chúng ta thực rất muốn mời điện hạ tới tộc làm khách, để biểu đạt lòng biết ơn đối với điện hạ, nhưng mà điện hạ hiện tại còn nhỏ, bệ hạ nhất định sẽ lo lắng, không bằng chờ điện hạ lớn thêm một chút, có thể ra ngoài du lịch, thì lại tới tộc ra làm khách, để chúng ta biểu đạt tâm ý đi.”

“Ân, như vậy a.” Thanh Việt dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

“Được rồi, nghe đề nghị của Lai Ân • Đường Cổ Lạp Thân vương mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Thanh Việt cũng đành cáo từ vậy.”

“Điện hạ thỉnh.” Lai Ân • Đường Cổ Lạp cắn răng nói.

Sau khi Thanh Việt rời đi, Lai Ân • Đường Cổ Lạp trực tiếp đá bay số thi cốt cự long trước mặt.

“Đi, bảo người hảo hảo giám thị tiểu quý kia, nó nhất định không thoát được quan hệ với Ma Châu! Tiểu quý chết tiệt, cứ nhiên dám trêu đùa cơ trí với ta!”

.....

Hoàn Chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Thân Mật

“A

” Đại tổng quản Tạc Ân có lá gan tì lệ nghịch với khổ người bị Thanh Việt đột nhiên xuất hiện bên cạnh làm kinh hãi, bắt quá, nửa tiếng đầu là kinh hãi, còn nửa tiếng sau là kinh hi.

“Tiểu điện hạ, ngài đi đâu a? Bệ hạ quay về thăm điện phát hiện không thấy ngài, đã hạ lệnh cho mọi người đi tìm a.”

“Phụ hoàng đã quay lại thăm điện?”

“Dạ, bệ hạ đã trở lại rất lâu, tìm không thấy ngài chúng ta sẽ bị phạt, tiểu điện hạ mau vào đi thôi.”

“Ân.” Thanh Việt gật gật đầu, bước nhanh vào thăm điện.

“Phụ hoàng.”

Thanh Việt vội vàng đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Ngạo đang ngồi trên giường, nhưng lại sợ chọc Hoàng Phủ Ngạo tức giận, liền thành thành thật thật đứng yên.

“Việt nhi, đi đâu vậy?” Hoàng Phủ Ngạo đứng dậy đi tới bên cạnh Thanh Việt, giọng điệu làm người ta không nhận ra y có tức giận hay không.

“Ngủ không được, liền.... đến ngự hoa viên đi dạo một lát.....”

Thanh Việt có chút chột dạ trả lời, đối với phụ hoàng, bé cơ hồ không biết nói dối.

“Thật không?” Hoàng Phủ Ngạo nâng cằm Thanh Việt, để mắt bé đối diện với mình.

“Chính là, bùn đất trên hài Việt nhi không giống như bùn đất ở ngự hoa viên a?”

“Phụ hoàng. Việt nhi. không.”

Nhanh như vậy đã bị Hoàng Phủ Ngạo vạch trần, Thanh Việt có chút nôn nóng muốn giải thích, rồi lại không biết nên nói thế nào.

Thấy bộ dạng hoang mang, khẩn trương của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo cảm thấy thực thú vị, không định làm khó xử bé nữa, cười nói.

“Việt nhi trưởng thành, trong lòng có bí mật không muốn nói cho phụ hoàng cũng thực bình thường, nhưng mà, lần sau ra ngoài nhất định phải nói cho phụ hoàng biết, bằng không, phụ hoàng sẽ lo lắng, biết chưa?”

“Àn.” Thanh Việt vội vàng gật đầu.

“Việt nhi vừa rồi nói ngu không được sao?”

“Àn.” Thanh Việt còn chưa hồi phục tinh thần, không hề suy nghĩ đã lên tiếng.

“Tốt lắm, vậy cùng phụ hoàng làm chút gì khác đi.”

Không đợi Thanh Việt phản ứng, Hoàng Phủ Ngạo đã thuận thực cởi bỏ một khóa y khẩu của bé.

Nếu là trước kia, Hoàng Phủ Ngạo làm vậy, Thanh Việt cũng không có phản ứng quá lớn.

Nhưng sau khi trải qua sự tình lần trước, Thanh Việt thấy phụ hoàng như vậy sẽ vô thức nhớ lại chuyện ngày đó, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đỏ bừng lên hết màu son, đợi tới lúc thân thể hoàn toàn trần trụi, da thịt trắng nõn như bạch ngọc cũng dần dần nhiễm một tầng phấn hồng.

Đầu ngón tay Hoàng Phủ Ngạo hết như lông chim, nhẹ nhàng lướt trên cơ thể Thanh Việt.

Chóp mũi, đôi môi, cổ, xương quai xanh, trước ngực, lưng, giữa hai chân, những điểm bị chạm vào đều trở nên nóng rực, run rẩy.

Cảm xúc xa lạ mà khó nắm giữ, cứ như có thể làm máu trong cơ thể Thanh Việt cấp tốc lưu chuyển, làm bé cảm thấy như cơ thể mình sắp bốc cháy, khó chịu lại làm người ta không khỏi trầm luân.

Cảm giác như vậy làm Thanh Việt có chút sợ hãi lui về sau, nhưng còn chưa lui được nửa bước đã bị Hoàng Phủ Ngạo phát hiện túm chặt thắt lưng, giữ chặt bé trước mặt, khoảng cách hai người chỉ có một lòng tay, có thể nghe rành mạch hô hấp của đối phương.

“Việt nhi, không muốn cùng phụ hoàng làm chuyện thân mật như vậy sao?”

Hoàng Phủ Ngạo cúi đầu liếm cắn vành tay Thanh Việt, thanh âm khàn khàn mị hoặc, vọng vào tai Thanh Việt hết như điện lưu đánh trúng dây thần kinh ở xương sống, cơ thể bé mềm nhũn tụt vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo.

“Xem ra, Việt nhi cũng không muốn phản đối a.”

Hoàng Phủ Ngạo ôm lấy Thanh Việt, áp bé lên giường lớn mềm mại.

“Phụ hoàng!”

Lúc ngón tay Hoàng Phủ Ngạo tiến vào tiểu huyết Thanh Việt, bé vẫn luôn ngoan ngoãn mặc y bài bố rớt cuộc có chút khản trương kêu một tiếng.

Thanh Việt cũng không quên cảm giác khó chịu cùng bức bối lần trước bị phụ hoàng tiến vào.

Tuy sau đó dần dần có chút cảm giác kì quái, một loại tê dại rất khó hình dung, làm toàn thân bé run rẩy, nhưng mà lúc bắt đầu.

“Ng Sloan, lần này sẽ không như vậy.”

Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt vào lòng, tình té áp nộ hôn nóng bỏng lên môi bé, trấn an Thanh Việt đồng thời ngón tay cũng tăng mạnh tốc độ khuếch trương.

Cơ thể không ngừng bị hôn môi cùng âu yếm lúc nhẹ lúc nặng làm Thanh Việt không thể kiềm chế mà phát ra âm thanh như tiếng nước nổ thoải mái của tiểu thú, cơ thể theo những nộ hôn sâu của Hoàng Phủ Ngạo mà bắt đầu rung động, bộ dáng ngây ngô, bất lực làm hạ phúc Hoàng Phủ Ngạo càng cứng một trận.

Cảm giác khuếch trương đã không sai biệt lắm, Hoàng Phủ Ngạo nâng hai chân Thanh Việt, động thân tiến vào, cảm giác bé cũng không có quá nhiều khó chịu cùng kháng cự mới bắt đầu kịch liệt luật động.

Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt vào lòng, dây dưa hôn sâu, để những tiếng rên rỉ chưa kịp phát ra của bé trực tiếp chìm đắm trong môi lưỡi mình.

Chỉ có thể vô thố vận vẹo cơ thể, ý đồ giảm bớt chút khoái cảm mãnh liệt sắp lên tới đỉnh trong cơ thể, đối lấy là sự tiến công càng thêm kịch liệt, điên cuồng của Hoàng Phủ Ngạo.

Tất cả cảm quan trong cơ thể giống như cánh đồng tuyết không ngừng tan chảy dưới ánh mặt trời ấm áp, chậm rãi tích tụ thành dòng suối nhỏ, dần dần thành sông, cuối cùng thành biển rộng vô bờ không ngừng thổi quét, bao phủ làm người ta chìm đắm.

.....

Đại tổng quản Táp Ân làm hết phận sự đứng ngoài tâm điện đợi cả buổi cũng không thấy Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt thức dậy, thân là quan thị tòng bên người hoàng đế bệ hạ, Táp Ân chỉ có thể tiến vào tâm điện, thông tri bệ hạ.

“Bệ hạ, sắc trời đã muốn.....”

Xuyên qua sa liêm mạ vàng hoa lệ, Táp Ân đột nhiên dừng lại, cái mũi lớn thật xứng với dáng người khề hít hít, dường như có chút mùi xạ hương cùng ngọt lịm như có như không lan tràn trong không khí.....

Táp Ân lập tức tròn mắt, hần thông minh rốt cuộc đã biết đây là cái gì.

Đây nhất định là hương vị hoan ái!

Đột nhiên, dường như nghĩ ra gì đó, ánh mắt Táp Ân trừng to hơn nữa.

“Ông trời của ta ơi, này phải làm bao nhiêu lần mới đạt được hiệu quả thế này a! A

ta rốt cuộc nghĩ cái gì chứ, phải mau chạy đi! Ông trời a, ta làm sao lại xui xẻo như vậy, vì cái gì lại là ta!!! Nếu bị bệ hạ phát hiện.....’

Đang lúc Táp Ân tính toán kiểm mĩ chân, thần không biết quỷ không hay chuồn ra ngoài, thì tầng sa liêm theo làn không khí lưu động lúc hần lui về sau, nhẹ nhàng xóc lên.

Ngay sau đó, thiên bất tòng nhân nguyện [trời không thuận theo lòng người], Táp Ân cứ vậy thấy được một màn mà hần thực sự rất hiếu kì nhưng lại không thể không cất lực né tránh.

Trên long sàng hoa lệ, cao quý lúc này đang vô cùng hỗn loạn, hai cơ thể hoàn toàn trần trụi đang quất chặt lấy nhau.....

Táp Ân chỉ ngây ngốc vài giây, sau đó lập tức như bị cháy mông, dùng tốc độ không hề tương xứng với dáng người mập mạp của hần mà lui như bay ra ngoài.

Đợi tới lúc ra ngoài điện, Táp Ân mới mất mặt vỗ vỗ trái tim đã sắp nhảy ra ngoài của mình, sau đó còn sờ sờ mũi, xác định không có chất lỏng gì màu đỏ chảy ra mới nhẹ nhàng thở phào.

.....

Hoàn Chương 85.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hiến Kế

Cánh đồng tuyết Cực Bắc, Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc.

“Gia gia.”

Cô gái xinh đẹp vẫn một thân quần áo trắng thuần—— A Hoa, kính cẩn đứng bên cạnh lão già.

“Gia gia, ngài thực sự muốn đích thân đi sao? Trước kia gia tộc chúng ta chưa bao giờ có liên hệ với bất cứ quốc gia nào, còn có thể không quan tâm tới thế sự, nhưng mà đột nhiên ngài lại đáp ứng lời mời của Táp Cách Tra vương quốc, e rằng gia tộc chúng ta sau này.....”

“Ai

” Lão già thở dài.

“Ta làm sao không biết chứ, nhưng mà ngôi sao tượng trưng cho Chân Thần cùng Hư Vô Chi Thần đều thức tỉnh, làm hậu duệ của Chân Thần Sáng Thế, gia tộc chúng ta vốn đã bị liên lụy vào, không có khả năng đứng ngoài sự đời được nữa.

Hiện tại điều chúng ta phải làm là mau chóng tìm được Chân Thần, để ngăn cản Hư Vô Chi Thần biến phiên đại lục này thành hư vô.

May mắn, Chân Thần Sáng Thế cùng Hư Vô Chi Thần thức tỉnh trong cùng một ngày, sức mạnh của họ hiện tại có thể sào sạt như nhau, chỉ cần chúng ta mau chóng tìm được Chân Thần, ta tin dưới sự trợ giúp của gia tộc chúng ta, sức mạnh của Chân Thần nhất định sẽ tăng lên rất nhanh, chỉ cần sức mạnh Chân Thần vượt qua Hư Vô Chi Thần, làm y lui trở lại Hư Vô Chi Uyên thì chúng ta có thể yên tâm.”

“Chính là gia gia, ngôi sao tượng trưng cho Chân Thần vừa mới thức tỉnh, hiện tại ngài cùng người thường không khác biệt là bao, chúng ta làm thế nào để tìm kiếm? Đây không phải mò kim đáy biển sao!” Cô gái không ôm nhiều hi vọng hỏi.

“Không, Chân Thần của chúng ta nắm trong tay quyền điều khiển tất cả nguyên tố, cho dù hấn vẫn chưa thức tỉnh, khả năng khống chế nguyên tố nhất định sẽ vượt qua người bình thường.”

“Vì thế gia gia mới đáp ứng tham gia cuộc tỷ thí ma vũ của Tam đại học viện cử hành ở Tập Các Tra vương quốc.

Người dự thi đều là tinh anh của các quốc gia, pháp thuật đặc biệt xuất chúng cũng có rất nhiều.

Cho dù bọn họ không phải Chân Thần chúng ta tìm kiếm, nhưng sự kiện này cũng tụ tập nhóm vương giả có quyền lợi nhất trên Vân Trạch đại lục, gia gia có thể tìm sự trợ giúp từ bọn họ, có đúng không?”

“Đúng vậy.” Lão giả gật đầu đồng ý với phân tích của cháu gái, lại bổ sung thêm.

“Kỳ thực, mục đích lần này ta tự mình đi chính là muốn gặp một người.”

“Một người?” A Hoa suy nghĩ một lát, lập tức mở miệng nói: “Là Nam Việt Ngũ điện hạ, kêu... hình như kêu là... Hoàng Phủ... Thanh Việt...”

“Đúng vậy, gia gia muốn gặp hấn, A Hoa đã đoán được sao?”

“Ha ha

bởi vì ngày đó A Hoa cũng nghe được a.

Lời đồn nói gì mà ‘Ngũ điện hạ của Nam Việt đế quốc mới tròn 13 tuổi đã có thể sử dụng pháp thuật làm san bằng mảnh đất bên ngoài biên thành Tắc Á Tháp, uy lực có thể so với cấm chú của Đại Ma Đạo Sư.

Hiện tại dân chúng đều tung tin vịt, nói cái gì là... Ngũ điện hạ của Nam Việt đế quốc là sứ giả thần linh, có thể mượn sức lực của thần...’

Lúc gia gia nghe thấy tin này, hai mắt không phải tỏa sáng sao.”

“Đúng a, một hài tử sao có thể phóng ra pháp thuật có uy lực lớn như vậy, Đại Ma Đạo Sư trên đại lục này có thể phóng xuất cấm chú, người nào không phải là thiên tài trong thiên tài, nhưng bọn họ đều phải hơn trăm tuổi mới làm được, một đứa nhỏ mới 13 tuổi, tuyệt đối không có khả năng, trừ phi...”

“Gia gia, ngài hoài nghi rất có lý, bất quá kia chỉ là tin vịt a, sự thật trong đó có thể...”

“Ta biết, đại đa số mọi người đều tung tin vịt, không thể tin, nhưng dù là tin đồn vô căn cứ, chỉ cần có chút manh mối ta cũng không muốn buông tha, A Hoa, ngươi hiểu không?”

“Đúng vậy, gia gia, A Hoa hiểu được.”

.....

Hoàng cung Nam Việt, Trác Ngọc điện.

Nơi này là cung điện của Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã, cũng là nơi nàng đang bị giam lỏng.

Vốn, Nam Việt hoàng đế bệ hạ đã hạ lệnh Ngọc quý phi bị giam lỏng, bất luận kẻ nào cũng không được thăm hỏi.

Chính là tuy Đông Lệ Nhã hiện tại thoát nhìn là mất thế, bị giam lỏng trong cung, nhưng dù sao cũng nắm uy quyền nhiều năm trong cung, uy tín cùng thực lực vẫn còn, vì thế, người hầu, nô lệ vẫn cung kính hầu hạ như trước, bọn thị vệ trông coi Trác Ngọc điện cũng mắt nhắm mắt mở.

Tỷ như, Nhị hoàng tử—— Hoàng Phủ Vu Mạc, lúc này không hề cố kỵ, dưới mí mắt mấy chục thủ vệ, chậm rì rì tiêu sái tiến vào Trác Ngọc điện, nhưng không ai dám tiến tới ngăn cản.

.....

“Mẫu phi, người làm cái gì vậy?” Nhìn tình cảnh trước mắt, Hoàng Phủ Vu Mạc nhận không được quát khê một tiếng.

Hiện tại trong tâm điện không kém phé tích là bao.

Đập vào mắt không có thứ gì hoàn hảo, trên mặt đất đều là mảnh vụn, hỗn độn một đồng, còn có bảy, tám thị tì, thị tòng quỳ trên mảnh vụn, cả người đầy vết thương, không ngừng run rẩy, rõ ràng là bị xem là vật phát tiết.

Hoàng Phủ Vu Mạc vừa nẩy tiến vào tâm điện Đông Lệ Nhã, còn bị một bình hoa bằng bạc bay tới nghênh đón, may mắn thân thủ hắn nhanh nhẹn, lập tức né qua một bên.

Hiện tại lại thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng lại buồn bực.

“Mẫu phi, bộ dáng của người là sao, nếu phụ hoàng thấy người cái dạng này.....”

Lời Hoàng Phủ Vu Mạc còn chưa nói hết, nhưng Đông Lệ Nhã đang nổi điên đột nhiên giống như bị điểm huyết, lập tức ngừng lại, che mặt khóc.

“Sao có thể chứ, Ngao ca ca sao có thể tới xem ta, y hiện tại nhất định rất căm ghét ta..... đều tại nữ nhân kia..... đều tại nàng..... làm sao bây giờ..... hiện tại phải làm cái gì bây giờ.....”

“Mẫu phi, người bình tĩnh một chút đi.”

Hoàng Phủ Vu Mạc tiến tới túm lấy bả vai Đông Lệ Nhã lắc lắc, hi vọng có thể thanh tỉnh nàng một chút.

“Mẫu phi, chúng ta bây giờ vẫn còn chưa bại, người đừng như vậy, chúng ta không phải còn có hoàng cữu cữu sao, chờ gặp được hoàng cữu cữu rồi, hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp chúng ta.”

“Hoàng cữu cữu người?” Đông Lệ Nhã đồng ý gật đầu, đôi mắt xanh biếc lại hiện lên tia âm đạm.

“Lần trước chúng ta không nghe theo lệnh hoàng cữu cữu người, tự tiện bảo người Ma tộc đi ám sát tiểu quý Hoàng Phủ Thanh Việt kia, kết quả không chỉ đã thảo kinh xà, còn làm Ma tộc giữ khoảng cách với hoàng cữu cữu, phá hủy đại sự của hắn, vì chuyện này mà hoàng cữu cữu người thực tức giận, hiện tại chúng ta lại nhờ hắn giúp đỡ, chỉ sợ.....”

“Không có gì phải sợ cả, cho dù chúng ta sai lầm thế nào thì mẫu phi cũng là muội muội hắn yêu thương nhất, ta cũng là cháu ngoại trai của hắn, hướng chi, hoàng cữu cữu hiện tại trợ giúp chúng ta cũng cố địa vị, sau này người được ưu đãi nhiều nhất không phải hắn sao, ta tin hoàng cữu cữu nhất định sẽ giúp chúng ta.”

“Ân.” Đông Lệ Nhã xem nhẹ bất an trong lòng, hàm hồ lên tiếng, những năm gần đây, nàng càng ngày càng cảm thấy ca ca dĩ vãng luôn yêu thương nàng đã trở nên kì lạ, cảm thấy.....

“Mẫu phi, người không cần lo lắng, lần này Tam đại học viện tỷ thí Ma Vũ, ta cũng tham gia, đến lúc đó rất dễ nhìn thấy hoàng cữu cữu.” Hoàng Phủ Vu Mạc không phát hiện Đông Lệ Nhã bất an, nói tiếp.

“Lần này ta tới, chính là muốn mẫu phi tự mình viết một phong thư cho hoàng cữu cữu, chỉ cần lời nói bi thương, thâm trầm một chút, hoàng cữu cữu nhất định sẽ mềm lòng, trợ giúp chúng ta.”

“Ân, hảo.” Chuyện đã tới nước này, cũng chỉ còn cách này mà thôi, Đông Lệ Nhã hít sâu một hơi, áp chế sầu lo trong lòng, gật đầu đồng ý với đề nghị của Hoàng Phủ Vu Mạc.

.....

Hoàn Chương 86.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Hải Lộ [1]

Tam đại học viện tổ chức tỉ thí Ma Vũ vào nửa tháng sau, địa điểm được cử hành ở Tập Cách Tra vương quốc cách Nam Việt đế quốc rất xa, lại vì Nam Việt hoàng đế bệ hạ vừa trải qua sự kiện làm toàn quốc khiếp sợ, tất cả đại thần đều lo lắng cho an nguy hoàng đế bệ hạ, cùng với đường xá bốn ba vất vả, vì thế không hẹn mà gặp, lần đi nước ngoài lần này đều lựa chọn lộ tuyến bí mật là hải lộ.

Hải lộ được tỉ mỉ lựa chọn, sẽ khởi hành từ phòng tuyến của Nam Việt đế quốc men theo bờ biển băng qua vùng duyên hải bên ngoài rừng rậm ma thú,

tiến vào thủy hồ có tên là ‘Địch Trạch’, xuyên qua thủy hồ liền tới cánh đồng tuyết Cực Bắc cạnh Tập Các Tra vương quốc.

Lộ tuyến này vừa an toàn, bí mật lại tiết kiệm thời gian.

Hơn mười chiến thuyền quân sự lướt rất nhanh trên biển rộng, nghiêm mật bảo vệ chiến thuyền khổng lồ, xa hoa ở vị trí trung tâm, toàn bộ lầu thuyền sáu tầng được chế tạo từ gỗ ô mộc thừa thớt, vô cùng trân quý, kiên cố không thua gì sắt thép, hết như một cung điện khổng lồ đang trôi trên đại dương.

Tầng dưới cùng của lầu thuyền, dùng để chứa thực vật, nước ngọt, còn có vật tư.

Tầng thứ nhất, thứ hai dành cho thuyền viên, thị tòng, thị tì, thị vệ cùng các quân sự cùng quan quân cấp thấp.

Tầng thứ ba, trừ bỏ thuyền trưởng chính là các quan viên cao cấp, hoặc là các chủ quán.

Tầng thứ 4 được thiết lập để quý tộc và bọn quan viên giải trí, nghỉ ngơi, tổ chức yến hội.

Từ tầng thứ 5 trở lên, cảnh giới nghiêm cấm hơn rất nhiều, có thể ở trong này là các vị quý tộc hiển hách, quyền quý, cùng số quan viên trọng yếu của đế quốc.

Tầng cao nhất, đẹp đẽ, quý giá nhất của lầu thuyền là tầng chuyên dụng của Nam Việt hoàng đế bệ hạ, không có sự cho phép của hoàng đế bệ hạ, bất luận kẻ nào cũng không được phép đặt chân lên tầng thứ sáu.

Lúc này Hoàng Phủ Ngao đang ngồi trên sân thượng cao nhất của lầu thuyền, chậm rãi phẩm trà, có chút lơ đãng nghe Tập Ân báo cáo danh sách quan viên đi theo lần này.

Tuy tọa thuyền quả thực bí mật, mau lẹ, cũng miễn một đường bốn ba mệt nhọc, nhưng hiện tại Hoàng Phủ Ngao có chút hối hận vì quyết định tọa thuyền.

Nhi từ bảo bối của y từ nhỏ đã sợ nước, nguyên bản nghĩ rằng chỉ cần không để bé tới gần mạn thuyền là được, không ngờ cư nhiên còn bị say tàu, vừa leo lên thuyền đã nằm mê man suốt một ngày, không thấy đứng lên.

Đột nhiên, một cái tên tuyệt đối không nên xuất hiện bị Tập Ân đọc lên, ánh mắt Hoàng Phủ Ngao nguyên bản có chút lơ đãng lập tức chớp động vài cái.

“Tập Ân, tên người vừa đọc.....” Hoàng Phủ Ngao có chút không xác định hỏi.

“Bẩm bệ hạ, thành chủ Dạ thành —— Mễ Á • Âu Lí Tư.”

Tập Ân kính cẩn bẩm báo với Hoàng Phủ Ngao, đồng thời trong lòng cũng ai thán, bệ hạ thật là, lên đến thuyền rồi mà cư nhiên ngay cả quan viên nào đi theo cũng không rõ, nếu bệ hạ có gì không hài lòng thì làm sao bây giờ, cũng không thể trực tiếp quăng người ta xuống biển a, hay là cho một con thuyền nhỏ, bảo người ta tự chèo trở về sao?

“Quả nhiên là Mễ Á • Âu Lí Tư, hắn không chờ ở Dạ thành sao lại chạy lên thuyền trầm làm gì?”

“Ân..... này.....” Tập Ân trả lời có lệ, làm ra bộ dáng tự hỏi, kỳ thực trong lòng hắn đang không ngừng kêu khổ, thân là bệ hạ cũng không biết, thì hắn thân là quan thị tòng bên cạnh bệ hạ làm thế nào biết được a.

“Đi, gọi hắn tới cho trầm.”

“Vâng, bệ hạ.” Tập Ân thấy bệ hạ rút cuộc không cần hắn trả lời, cao hứng lập tức chạy đi.

.....

“Bệ hạ, ngài gọi thần có gì phân phó?”

Không bao lâu sau, Mễ Á • Âu Lí Tư tí ta tí tít theo Tập Ân xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Ngao.

“Người là thành chủ Dạ thành, không ở Dạ thành, sao lại chạy lên thuyền của trầm? Lá gan của Khải Tề cùng Tây Ca ngày càng lớn, tuy là quan viên đi theo trầm giao cho bọn họ an bài, nhưng bọn họ cư nhiên không báo cho trầm biết người cũng theo tới, là người cầu bọn họ gat trầm đi.”

“Bệ hạ nào có thể như vậy, những người khác ngài không quản, sao lại đề phòng thần như kẻ trộm thế kia.”

Mễ Á • Âu Lí Tư ai oán nhìn Hoàng Phủ Ngao, nén giận nói.

“Đừng có giả bộ trước mặt trầm, gia tộc Âu Lí Tư gây ra chuyện lớn như vậy, lần này trầm xuất hành không tính toán mang theo thành viên của gia tộc Âu Lí Tư, người lại phá hỏng, cư nhiên tự mình leo lên thuyền.”

Mễ Á • Âu Lí Tư thấy Hoàng Phủ Ngao chuẩn bị phát hỏa, lập tức bày ra bộ dáng thành thành thật thật, bắt đầu khai báo.

“Bệ hạ, thần cũng không có biện pháp a, thần bị lão nhân trong nhà ép tới a.....”

“Gia chủ Âu Lí Tư hẳn là không can đảm tới mức này đi, biết rõ gia tộc Âu Lí Tư còn chưa tẩy được hiềm nghi muốn ám sát trẫm, còn bảo người trộm theo trẫm xuất hành, nếu trên đường đi, trẫm lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gia tộc các người lại càng không thể giải thích.”

“Này.....” Thấy thoái thác không xong, Mễ Á • Âu Lí Tư tiếp tục giải thích.

“Bệ hạ a

gia tộc Âu Lí Tư chúng ta nguyện trung thành với bệ hạ, kia thiên địa nhật nguyệt có thể làm chứng a!!! Chúng ta làm thế nào có thể ám sát bệ hạ anh minh, cơ trí a

”

“Được rồi, bớt sàm ngôn đi, nói trọng điểm.” Hoàng Phủ Ngạo trực tiếp đánh gãy Mễ Á • Âu Lí Tư đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt.

Mễ Á • Âu Lí Tư trước đây ở đế đô đã nổi tiếng khó chơi, trưởng thành thì càng làm người ta đau đầu không thôi, cho dù là Hoàng Phủ Ngạo cũng chịu không nổi.

“Ác, tuân mệnh, bệ hạ.”

Mễ Á • Âu Lí Tư quan sát Hoàng Phủ Ngạo một chốc, thấy y không có ý tưởng khủng bố là quăng mình xuống biển, vì thế mới cố lấy gan nói tiếp.

“Bệ hạ, trọng điểm là, gia tộc Âu Lí Tư chúng ta không có khả năng ám sát bệ hạ, về phần biểu muội —— Trương Linh • Âu Lí Tư, tuyệt đối chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không có quan hệ tới gia tộc Âu Lí Tư.”

“Án, trẫm tin tưởng.”

Hoàng Phủ Ngạo trả lời dứt khoát, đợi cho Mễ Á • Âu Lí Tư vừa lộ ra biểu tình trút được gánh nặng mới nói tiếp.

“Chính là, những người khác không tin hoặc là không muốn tin a, hiện tại có rất nhiều người xuất phát từ nhiều mục đích khác nhau, đều dựa vào việc này để chèn ép thế lực gia tộc Âu Lí Tư.”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo nhẹ nhàng nói, giọng điệu hết như chuyện này không hề liên quan tới mình, gương mặt tuần tú của Mễ Á • Âu Lí Tư liền suy sụp.

“Vì thế thần mới từ Dạ thành xa xôi chạy về đế đô, lại trộm theo bệ hạ lên thuyền a, làm vậy để quan viên thấy bệ hạ vẫn mang theo thần như trước, thuyết minh ngài vẫn phi thường tín nhiệm, như vậy lời đồn cũng bị xóa bỏ, đám người muốn chèn ép gia tộc Âu Lí Tư cũng không dám khinh suất nữa.”

“Người cũng khá thông minh.”

Mễ Á • Âu Lí Tư không chắc Hoàng Phủ Ngạo nói lời này là đang khen hay đang mắng hấn, vì thế thành thật đứng ở một bên không dám đáp lời.

Đợi một lát sau, Mễ Á • Âu Lí Tư thấy Hoàng Phủ Ngạo vẫn như trước chậm rãi phẩm trà, không bảo hấn lui ra, cũng không nói thêm gì, đại khái cũng đoán được ý tứ của Hoàng Phủ Ngạo.

“Bệ hạ, thần lấy danh dự cùng sinh mệnh của mình cam đoan, gia tộc chúng ta tuyệt đối trung thành với bệ hạ, bệ hạ có gì phân phó gia tộc Âu Lí Tư, chúng ta nhất định dốc toàn lực hoàn thành, thỉnh bệ hạ chỉ điểm cho chúng ta một chút đi.”

“Trẫm muốn gia tộc Âu Lí Tư các người, toàn lực duy trì Hoàng Phủ Minh Khê.”

Thấy Mễ Á • Âu Lí Tư đã rất thẳng thắn, Hoàng Phủ Ngạo cũng nói thẳng quyết định của mình.

“A

”

Mễ Á • Âu Lí Tư mặc dù đã làm tốt chuẩn bị trong lòng vẫn bị yêu cầu của Hoàng Phủ Ngạo làm hoảng sợ, phát giác Hoàng Phủ Ngạo vẫn bình tĩnh phẩm trà như trước, cứ như không hề đề ý tới điều mình vừa nói. Mễ Á • Âu Lí Tư lập tức hiểu được, bệ hạ đưa ra yêu cầu làm người ta khiếp sợ như vậy tuyệt đối là thật, mục đích thật sự bệ hạ tìm hấn tới, hiện tại mới chính thức bắt đầu.

.....

Hoàn Chương 87.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phệ Hồn [1]

Thanh Việt vì ban ngày bị say tàu nên nằm trên thuyền suốt một ngày, hiện tại đêm đã khuya, cơ hồ mọi người đều chìm trong giấc ngủ, Thanh Việt đang ngủ rất say không biết vì cái gì, đột nhiên bừng tỉnh.

Tay chân lạnh lẽo, Thanh Việt theo thói quen nhích qua bên cạnh, nhưng bé kính ngạc phát hiện, vị trí nguyên bản thuộc về phụ hoàng, lúc này lại trống trơn, lớp chăn tơ tằm truyền tới xúc cảm lạnh lẽo, thuyết minh người nằm ở nơi này đã rời đi khá lâu.

“Phụ hoàng?”

Thanh Việt ngồi dậy, không còn chút buồn ngủ, bé nhìn xung quanh phòng ngủ dưới ánh sáng yếu ớt của vài viên tinh thạch, phát hiện vẫn như trước không thấy bóng dáng phụ hoàng.

“Phụ hoàng?”

Thanh Việt lại gọi một tiếng, vẫn không được đáp lại, không biết thế nào Thanh Việt đột nhiên có chút bất an, ngay cả hải cũng không mang, liền bước chân trần cuống quýt leo xuống giường tìm kiếm.

Phòng ngủ không có, Thanh Việt liền trực tiếp ra ngoài, sân nhà vurun thủy khí lạnh băng làm Thanh Việt có chút run rẩy, bé không nhớ rõ đường nơi này, chỉ có thể chạy lung tung, càng chạy bé càng cảm thấy bất an.

Bởi vì tới tận bây giờ, Thanh Việt không hề thấy một thị tì, thị tòng nào cả, hiển nhiên bọn họ đã bị sai đi, nhưng vì cái gì phải bảo mọi người đi cả?

“Phụ hoàng, người ở đâu?”

Thanh Việt gọi một tiếng, như trước vẫn không được đáp lại.

Biển rộng về đêm yên lặng tới đáng sợ, mặt dù có mùi muối nồng đặc, nhưng gió đêm không ngừng thổi quét qua làm đêm khuya càng thêm vắng lặng.

Đột nhiên, Thanh Việt dừng lại.

Hình như có tiếng thở thốt khổ đang cố kiềm nén lẫn trong tiếng gió biển truyền vào tai Thanh Việt, bé ngưng thần lắng nghe một lát, sau đó chậm rãi tới gần nơi phát ra âm thanh, cuối cùng bé dừng lại trước một căn phòng hẻo lánh đang khép hờ cửa.

Âm thanh bên trong phát ra càng rõ ràng hơn, Thanh Việt thậm chí có thể nghe được âm thanh vì cố kiềm nén đau đớn mà không ngừng dùng móng tay bầu lên vách tường cùng sàn nhà.

“Phụ..... hoàng.....”

Thanh Việt lại nhẹ giọng gọi một tiếng, âm thanh có chút run rẩy.

Người bên trong hiển nhiên cũng nghe thấy âm thanh Thanh Việt, trong nháy mắt cả phòng chìm vào im lặng đáng sợ, một chút tiếng động cũng không có.

“Phụ hoàng.....”

Thanh Việt lại gọi một tiếng, đầu ngón tay run rẩy chạm vào cửa phòng khép hờ, cửa phòng dường như nặng ngàn cân, làm Thanh Việt phải cố hết sức.

“Đừng..... tiến vào.....”

Cực lực áp chế đau đớn trong cơ thể, Hoàng Phủ Ngao cố gắng làm âm thanh mình bình tĩnh một chút.

Hoàng Phủ Ngao nhớ rõ, y đã đốt hương an thần trong phòng ngủ, không biết vì sao Thanh Việt lại tỉnh lại, còn tìm tới nơi này, bất quá hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm tự hỏi những điều này.

“Việt nhi..... nghe lời..... mau trở về.... một chốc nữa phụ hoàng..... liền.....”

‘Lạch cạch’

Lời khuyên can của Hoàng Phủ Ngao còn chưa nói xong, Thanh Việt đã dùng hết sức lực đẩy cửa phòng.

Trong phòng không có ánh sáng, chỉ là một mảnh tối đen, không thể thấy gì, chỉ đó đôi mắt lóe lên đỏ ngầu đập mạnh vào mi mắt Thanh Việt.

Đôi mắt kia từng dùng ánh nhìn xa lạ cùng lạnh như băng nhìn bé, cặp mắt đỏ ngầu làm Thanh Việt tới nay vẫn còn thấy sợ hãi lại xuất hiện, cặp mắt lóe

lên quang mạng u ám

Chính là lần này bất đồng với lần trước, bởi vì Thanh Việt có thể cảm giác được ánh mắt nhìn bé vẫn ôn hòa, tràn ngập yêu thương như trước.

“Phụ hoàng. phụ hoàng người làm sao vậy.”

Thanh Việt bối rối muốn lập tức chạy tới chỗ Hoàng Phủ Ngạo, nhưng trong nháy mắt bước vào phòng, năng lực phê hồn cường đại đánh tới làm bé lao đảo, toàn thân đau đớn như bị kim châm.

Vội vàng vận dụng linh lực chống đỡ, Thanh Việt mới cảm thấy thống khổ giảm bớt.

“Việt nhi. đừng đến đây.”

Cảm giác Thanh Việt đang tới gần mình, Hoàng Phủ Ngạo gian nan ra lệnh.

“Xi xi.”

Một hỏa cầu bùng cháy trong tay Thanh Việt, chiếu sáng cả căn phòng tối mịt, không bỏ sót nơi nào.

Thanh Việt thấy phụ hoàng của bé đang cuộn mình trong một góc, gương mặt không còn chút huyết sắc.

Đại khái là không thể chịu đựng được thống khổ, cơ thể phụ hoàng có chút vận vẹo, từng giọt từng giọt mồ hôi nặng nề từ trán nhiều xuống, sàn nhà cùng vách tường bên cạnh phụ hoàng đều là vết trảo cùng vết máu thật sâu.

Hai tay phụ hoàng lúc này đã huyết nhục mơ hồ, cơ hồ đã thấy được xương, chính là tốc độ phục hồi thực quý dị, nhanh tới mức mắt thường có thể nhìn thấy.

“Phụ hoàng. phụ hoàng.”

Thanh Việt bỏ nhào tới bên cạnh Hoàng Phủ Ngạo, ôm chặt lấy y.

Lúc này tất cả sức lực Hoàng Phủ Ngạo đều dùng để chống cự lại cơn đau đớn, ngay cả một chút khí lực giấy dựa cũng không có, chỉ tùy ý để Thanh Việt ôm mình.

Hoàng Phủ Ngạo suy yếu như vậy làm Thanh Việt càng khó chịu cùng sợ hãi, cơ thể không ngừng run rẩy.

“Việt nhi. mau trở về. phụ hoàng. lập tức sẽ. không có việc gì. Việt nhi nghe. lời.”

Hoàng Phủ Ngạo hiện tại ngay cả một câu đầy đủ, cũng phải thở dốc mấy lần.

“Không đi, không đi.”

Thanh Việt lại càng ôm Hoàng Phủ Ngạo chặt hơn, cứ như nếu buông lỏng bé sẽ mất y vậy.

“Phụ hoàng người làm sao vậy? Nói cho Việt nhi, mau nói cho Việt nhi biết.”

“Không có gì. chỉ là lâu lắm. không hút hồn phách. mà thôi.”

Hoàng Phủ Ngạo hiểu sự bướng bỉnh của Thanh Việt, chuyện này nếu đã bị bé bắt gặp thì cũng không thể dấu được, chỉ phải nói thật cho bé.

“Vì cái gì không hút, khó chịu như vậy vì cái gì lại không hút hồn phách.”

Thanh Việt nhanh chóng lấy một phiến mộc đào phong ấn hồn phách trong không gian giới chỉ, vừa định bóp nát nó thì đã bị Hoàng Phủ Ngạo dùng sức đánh rớt.

“Phụ hoàng, người làm sao vậy?”

Thanh Việt bị hành động Hoàng Phủ Ngạo làm tăng thêm kinh ngạc cùng lo lắng.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy, nhưng dường như lại hao hết sức lực Hoàng Phủ Ngạo dùng để chống cự cơn đau đớn, toàn thân vì không thể thừa nhận thống khổ mà không ngừng co rút.

“Không thể. hút. hồn phách. sức mạnh của hắn đã rất lớn. nếu còn như vậy. phụ hoàng nhất định. sẽ không thể áp chế. hắn được.”

Đây là câu cuối cùng của Hoàng Phủ Ngạo trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Thanh Việt nghe thấy mà lạnh người.

.....

Hoàn Chương 88.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Phệ Hồn [2]

Không khí hôm nay dị thường quỷ dị.

Tập Ân nhìn nhìn Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt đang im lặng dùng bữa sáng trên bàn ăn, thân hình mập mạp vô thức lùi về sau.

‘Này rốt cuộc là sao a?’

Tập Ân không ngừng nói thầm trong lòng.

‘Không đúng, không đúng, bắt đầu từ tối qua đã có chút không thích hợp, bệ hạ vô duyên vô cớ đuổi hết người hầu đi, ngay cả hắc vốn tận trung với cương vị công tác cũng không ngoại lệ.’

Nếu đuổi hết bọn họ đi như vậy, kế tiếp như bình thường, bệ hạ cùng tiểu điện hạ nên.....’

Tập Ân vừa ảo tưởng Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt tối qua làm chuyện ân ái trong phòng ngủ, vừa nghi thần nghi quỷ sờ sờ mũi mình, xác định không có chất lỏng khả nghi chảy xuống mới tiếp tục suy đoán.

‘Chính là sao lại có vẻ không giống, nếu là vậy, biểu tình bệ hạ cùng tiểu điện hạ sáng nay cũng không khó chịu như vậy đi, đặc biệt là tiểu điện hạ, sắc mặt cũng sắp kết thành băng rồi a.’

Tập Ân nhìn nhìn Hoàng Phủ Ngao, lại liếc liếc Thanh Việt, cơ thể lại tiếp tục lùi về sau.

‘Không ổn, không ổn, phi thường không ổn, ngay cả Tiểu Miêu cùng Ma Nha cũng chạy mất, xem ra vấn đề quả thực có chút nghiêm trọng, ta hẳn là nên tìm một cái cơ trốn đi, nếu không.....’

“Răng rắc, lạch cạch.”

Đang lúc Tập Ân đang nghĩ xem mình có nên chuẩn đi hay không thì cái chén trong tay Thanh Việt đã bị vắt xuống đất, tiếp đó là chén đĩa, muỗng đũa, thức ăn.....

Chỉ cần là thứ có thể ném, Thanh Việt đều không chút khách khí cho nó hồi thăm mặt đất, dường như vẫn còn chưa hết giận, ngay cả bàn ăn, ghế dựa đều bị bệ lật ngửa lên trời.

“Khó ăn muốn chết, khó ăn muốn chết.”

Thanh Việt tức giận hét lên, nhóm thị tì, thị tòng hầu hạ bọn họ dùng cơm sợ tới mức đều quỳ rạp xuống.

Đây là lần đầu tiên Thanh Việt phát giận lớn như vậy trước mặt Hoàng Phủ Ngao, Tập Ân cũng sợ tới mức lập tức lui tới vị trí an toàn bên cạnh Hoàng Phủ Ngao.

“Cút đi, cút hết đi.”

Thanh Việt quát đồ xong, nhìn thấy nhóm người hầu quỳ trên mặt đất, cơn giận lại bùng lên.

“Bệ hạ..... ngài..... có cần.....”

Tập Ân thấy Hoàng Phủ Ngao vẫn ngồi yên, tùy ý Thanh Việt phát giận, lấp bấp gọi một tiếng.

“Ai

..

Hoàng Phủ Ngao thở dài, nhẹ nhàng phát tay.

“Lui ra đi, tất cả mọi người lui ra.”

“Dạ dạ dạ, tạ ơn bệ hạ.”

Tập Ân hướng nhóm thị tì, thị tòng liếc mắt, mang theo bọn họ nhanh như chớp chạy đi.

“Việt nhi nháo đủ chưa!”

Hoàng Phủ Ngao quát khê một tiếng, một tay kéo Thanh Việt vào lòng mình, làm bé kịch liệt giãy dụa một trận, bé càng giãy Hoàng Phủ Ngao lại càng ôm chặt hơn.

Giằng co một lúc lâu, Thanh Việt mới dần dần im lặng, đành chỉ giãy dụa, tiếp đó bé phát ra tiếng kêu khóc như tiểu thú đang bất lực lại sợ hãi.

“Không có việc gì, Việt nhi, không có việc gì.”

Hoàng Phủ Ngao không ngừng vuốt ve lưng Thanh Việt, vừa nhẹ giọng trấn an, ý đồ để bé bình tĩnh lại.

“Phụ hoàng cam đoan, nhất định không có việc gì, Việt nhi đừng sợ.”

“Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta.”

Thanh Việt bướng bỉnh không nghe, không ngừng lắc đầu, cuối cùng hung hăng cắn một ngụm lên cánh tay Hoàng Phủ Ngao đang ôm bé.

Một ngụm này cắn thực ngoan, mùi máu tươi lan tràn trong khoang miệng, Thanh Việt hoảng sợ lập tức buông ra.

“Huyết phụ hoàng uống ngon không?”

Hoàng Phủ Ngao vốn định dời lực chú ý của Thanh Việt, đã thấy ánh mắt bé tràn ngập sợ hãi cùng lo lắng, Hoàng Phủ Ngao chỉ thấy trái tim mình bị siết chặt, rốt cuộc không thốt nên lời, những nụ hôn ngọt ngào dịu dàng không ngừng phủ lên gương mặt nhỏ nhắn của bé.

“Việt nhi, thực xin lỗi, phụ hoàng chỉ vì không muốn làm Việt nhi lo lắng mới không nói cho Việt nhi, Việt nhi đừng tức giận được không, phụ hoàng cái gì cũng nói cho Việt nhi được không, sau này phụ hoàng không gạt Việt nhi nữa.”

.....

“Phụ hoàng.”

Thẳng tới khi Hoàng Phủ Ngao hứa hẹn, Thanh Việt mới chậm rãi ngừng đầu, gọi khê một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng cọ cọ cằm Hoàng Phủ Ngao.

Cảm giác Thanh Việt thân thiết với mình, lòng Hoàng Phủ Ngao mới thư thái hơn nhiều, nhưng nghĩ tới chuyện sắp nói cho Thanh Việt, lại không khỏi nhíu mi.

Thờ dãi, Hoàng Phủ Ngao vẫn quyết định nói thật.

“Việt nhi, trong cơ thể phụ hoàng hiện giờ còn tồn tại một linh hồn nữa.

Chuẩn xác mà nói, hẳn là từ hai mươi mốt năm trước, lúc phụ hoàng may mắn sống sót vì tìm thấy hạt châu kia, linh hồn trong hạt châu bắt đầu bám vào cơ thể phụ hoàng.

Hồn phách này có lẽ đã bị thương rất nặng, vì thế vẫn luôn ngủ say, phụ hoàng cũng không phát hiện.

Mãi tới lúc cổ đao xuất hiện, sức mạnh của nó đã đánh thức linh hồn trong cơ thể phụ hoàng.

Cũng vào lúc đó, phụ hoàng mới biết hóa ra ham muốn hút hồn phách là ý nguyện của linh hồn kia, hẳn cần một lượng hồn phách thật lớn để khôi phục sức mạnh.

Nhưng tới lúc hẳn hoàn toàn khôi phục sức mạnh, chỉ sợ cơ thể phụ hoàng cũng bị hẳn nắm trong tay, bị hẳn xâm chiếm.”

Nói tới đây, Hoàng Phủ Ngao rõ ràng cảm nhận được cơ thể Thanh Việt trong lòng mình đang run rẩy vì bất an.

“Kì thật cũng không nghiêm trọng như Việt nhi nghĩ, trong cơ thể phụ hoàng dường như còn tồn tại một sức mạnh khác, sức mạnh dường như còn lớn hơn so với sức mạnh của linh hồn kia.

Mỗi khi linh hồn có ý định xâm chiếm cơ thể phụ hoàng, đặc biệt là những lúc nguy cấp, phụ hoàng có thể cảm nhận rõ rệt nguồn sức mạnh kia, nhưng sau khi vượt qua khó khăn nó lại biến mất.”

“Thật không.”

Thanh Việt nhẹ nhàng hỏi nhưng lo lắng trong mắt vẫn không giảm bớt.

“Phụ hoàng đều nói thật, không gạt Việt nhi.

Từ lúc phụ hoàng biết ý đồ của linh hồn kia thì phụ hoàng không hút hồn phách nữa, tuy cơ thể sẽ thường phát sinh tình huống như đêm qua, nhưng chỉ cần chế trụ sức mạnh của hấn, hấn sẽ không thể khống chế cơ thể cùng ý chí phụ hoàng.

Đợi tới lúc phụ hoàng có thể hoàn toàn khống chế, sẽ tìm biện pháp loại bỏ hấn.”

Ngữ khí Hoàng Phủ Ngao rất ung dung, nhưng Thanh Việt tận mắt nhìn thấy tình hình tối qua cũng hiểu được, đình chỉ hút hồn phách sẽ gây ra rất nhiều thống khổ cho phụ hoàng.

“Chính là, phụ hoàng rất khó chịu, đúng không, đúng không a.”

“Không sao, suy nghĩ lại thì chỉ chịu chút đau đớn ấy cũng thực đáng giá.”

Hoàng Phủ Ngao trấn an vỗ nhẹ lưng Thanh Việt.

“Nếu không có hạt châu kia, phụ hoàng đã sớm chết trong rừng rậm ma thú, nếu không có nó, phụ hoàng cũng không thể nhìn thấy Việt nhi, đúng không?”

Hơn nữa phụ hoàng đáp ứng với Việt nhi, phải vĩnh viễn cùng Việt Nhi, vĩnh viễn không quên Việt nhi, phải chịu chút thống khổ ấy có là gì.”

“Phụ hoàng.”

Cánh tay Thanh Việt lại càng ôm chặt Hoàng Phủ Ngao hơn nữa.

“Phụ hoàng, về sau lúc cơ thể lại đau phải nói cho Việt nhi, để Việt nhi cùng phụ hoàng, được không?”

“.....”

“Được không?”

Thấy Hoàng Phủ Ngao không trả lời, Thanh Việt bướng bỉnh lặp lại.

“Ân, hảo.”

Hoàng Phủ Ngao xoa sợi tóc bạch kim mềm mượt của Thanh Việt, nhẹ nhàng đáp, cơ thể hai người ôm thật chặt, truyền nhiệt độ cơ thể cho nhau.

.....

Hoàn Chương 89.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Biểu Diễn

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên chiếu rọi vào phòng, Hoàng Phủ Ngao quen dậy sớm đã lập tức tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn bé con còn đang ngủ say trong lòng, Hoàng Phủ Ngao ngồi dậy, động tác thực nhẹ nhàng, nào ngờ vừa đứng lên, còn chưa kịp xuống giường, Hoàng Phủ Ngao đã bị lọn tóc dài kéo giật lại, làm y ngã ngồi xuống giường.

Xoay người nhìn thử, kết quả thực làm Hoàng Phủ Ngao có chút dở khóc dở cười.

Mái tóc đen tuyền của y không biết từ đã kết thành một mối với lọn tóc bạch kim, cũng vì thế nên lúc y đứng lên bị giật ngược trở lại, Thanh Việt hiển nhiên bị đánh thức, ánh mắt mơ mơ màng màng còn chưa kịp mở, bàn tay bé nhỏ theo phản xạ nhanh chóng tóm lấy góc áo ngủ Hoàng Phủ Ngao.

Nhìn hành động của Thanh Việt, lòng Hoàng Phủ Ngao như sạt quả ô mai, vừa chua vừa ngọt, lại vô cùng thư sướng.

Y hiểu được, Việt nhi lo lắng y lại một mình trộm đi nên mới nghĩ ra biện pháp ngây thơ thế này.

“Vật nhỏ gốc nghéch.”

Hoàng Phủ Ngạo thì thầm bên tai Thanh Việt một câu, sau đó cúi đầu ngậm lấy cánh môi non mềm của bé, khẽ chạm, nhắm nháp.

Nụ hôn vốn nhột nhật trong sáng cuối cùng lại biến thành dây dưa nóng bỏng.

Áo ngủ Thanh Việt bị Hoàng Phủ Ngạo kéo mở, lộ ra làn da so với bạch ngọc còn trắng nõn long lanh hơn, cơ thể mềm so với tơ lụa còn mịn màng mềm dẻo hơn, lại có chút ngây ngô, gầy yếu của thiếu niên, có chút mỉ hoặc lại ngây thơ.

Thanh Việt dịu ngoan nằm trên sàng đan mềm mại, hết như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất, tùy ý phụ hoàng của bé giám định, thưởng thức, chạm vào, hơi khép mí mắt, hàng mi dày màu bạc có chút rung động vì khấn trương, giống như hai cánh bướm bạc đang dao động muốn bay.

Hoàng Phủ Ngạo đương nhiên cũng cảm nhận được sự dịu ngoan của Thanh Việt, trước mặt y, Việt nhi luôn giống như một tiểu thú ngoan ngoãn không muốn rời xa chủ nhân.

Nghĩ như vậy, khoe miệng, ánh mắt Hoàng Phủ Ngạo đều tràn ngập ý cười, đột nhiên y nổi ý xấu muốn trêu đùa vật nhỏ ngoan ngoãn dưới thân.

“Việt nhi, biết đang cùng phụ hoàng làm gì không?”

Hoàng Phủ Ngạo găm cắn vành tai Thanh Việt, thấp giọng hỏi, giọng nói vô cùng hấp dẫn.

“Hoan ái.”

Cái miệng nhỏ của Thanh Việt bị Hoàng Phủ Ngạo hôn có chút sưng đỏ, rãnh mạch phun ra hai chữ này.

“Việt nhi biết?”

Hoàng Phủ Ngạo hứng thú nhướn mi, sao vật nhỏ này biết được?

“Ân..... trước kia..... Táp Ân từng nói qua..... không..... không sai biệt với chuyện này lắm.....”

Hai tay Hoàng Phủ Ngạo đột nhiên trượt qua thắt lưng cùng phần bụng mượt mà của Thanh Việt, làm bé nói chuyện không thể lưu loát nổi.

“Táp Ân?”

Nhắc tới Táp Ân, Hoàng Phủ Ngạo lập tức nhớ ra quả thực y từng bảo Táp Ân dạy dỗ Thanh Việt biết cái gì gọi là tình sự.

“Vậy Việt nhi có biết hay không, thứ hoan ái này, kỳ thật không nên phát sinh trên người phụ thân cùng nhi tử a?”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, hàng mi dày như cánh bướm bạc của Thanh Việt khẽ rung động, chậm rãi mở ra, lộ ra đôi mắt long lanh đủ màu, mang theo chút mê hoặc nhìn Hoàng Phủ Ngạo.

(Thanh Việt đương nhiên không biết chuyện này, cho dù cho Táp Ân có thêm 10 lá gan, hẳn cũng không dám dạy chuyện này a.)

“Nếu, Việt nhi không biết, phụ hoàng sẽ giảng giải cho Việt nhi, bây giờ Việt nhi liền cùng phụ hoàng xem một đoạn biểu diễn, tự mình lĩnh hội, được không?”

“Biểu..... ngô ân..... Phụ hoàng..... Ân.....”

Tay Hoàng Phủ Ngạo cầm lấy dục vọng non mềm của Thanh Việt, nhẹ nhàng nhu lỏng, dẫn dắt Thanh Việt không ngừng rung động, phát ra tiếng rên rỉ bất lực lại thoải mái, cơ thể xinh đẹp hoàn mỹ cũng căng cứng ưỡn lên.

Ngay lúc khoái cảm sắp lên tới đỉnh điểm, Hoàng Phủ Ngạo ác liệt đột ngột rút lui, làm Thanh Việt ảo não nhìn y.

“Vì cái gì phải dừng lại.”

Thanh Việt bất mãn than thở.

“Ha hả

Việt nhi quên rồi sao, phụ hoàng nói trước tiên phải xem biểu diễn a.”

“Việt nhi không xem!” Thanh Việt buồn bực cự tuyệt.

“Việt nhi chẳng lẽ không muốn biết, những phụ thân cùng nhi tử khác hoan ái, có biểu tình gì sao?”

Hoàng Phủ Ngạo làm bộ như không thấy biểu tình ảo não của Thanh Việt, nhẹ nhàng găm cắn cánh môi bé, cảm dỗ.

Nhìn lòng hiếu kì của Thanh Việt bị y thành công quyến rũ, không còn tiếp tục phản đối, lúc này mới gọi Tạt Ân chờ đợi bên ngoài tiến vào.

“Bệ hạ có gì phân phó.”

Tạt Ân giấu cơ thể mập mạp của mình sau cây cột gỗ mun, kính cẩn hỏi.

“Bảo ản vệ mang thứ kia tới đây.”

“Hiện tại sao ạ? Chính là bệ hạ, bây giờ là buổi sáng, bệ hạ có cần chờ tới đêm hầy.”

Lời khuyên bảo của Tạt Ân còn chưa nói xong, đột nhiên cảm nhận được một tia lạnh bắn về phía mình, lập tức quăng hẳn cốt khí cùng nguyên tắc qua một bên, vội vàng sửa lời.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân lập tức đi ngay, thỉnh bệ hạ, tiểu điện hạ chờ.”

Tiếp đó, cơ thể mập mạp của Tạt Ân nhanh như chớp vọt khỏi phòng ngủ, chạy ra tới bên ngoài còn không quên lo lắng liếc mắt về phía Thanh Việt.

‘Hi vọng Tiểu điện hạ không bị bệ hạ phá hư, bệ hạ cũng thật là, sao lại để Tiểu điện hạ xem thứ này, thật là một chút tự giác làm cha cũng không có.’

Đương nhiên những lời này, Đại tổng quản nhất gan Tạt Ân tuyệt đối chỉ dám nén giận trong lòng mà thôi.

Tạt Ân phân phó ản vệ sau, lại tự mình vào phòng ngủ bảy bữa sáng, đặt ngay đầu giường có thể dễ dàng chạm tới, sau đó tới trước giường thả màn che xuống. (Tấm màn này được dệt từ vây ngư nhân sống tận biển sâu, người bên trong màn có thể thấy hết thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thấy gì bên trong.)

Lúc Tạt Ân chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ thì Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt cũng ra khỏi phòng tắm.

“Ân, làm không tồi.”

“Tạ ơn bệ hạ, tiểu nhân xin lui ra trước.”

Được Hoàng Phủ Ngao khen ngợi, lúc Tạt Ân lui ra ngoài, gương mặt béo múp đã cười tươi như hoa.

Chờ Tạt Ân lui ra xong, bốn ản vệ ôm hai vật thể được bao bằng chăn lông, xuất hiện trong phòng ngủ.

“Bệ hạ.”

Bốn người đặt vật thể kia xuống đất, kính cẩn hành lễ với Hoàng Phủ Ngao.

“Được rồi, có thể bắt đầu.”

“Vâng, bệ hạ.”

Hoàng Phủ Ngao dựa vào nệm điểm trên đầu giường, tay cầm chút điểm tâm dứt cho Thanh Việt đang bị y ôm trong lòng, Thanh Việt vừa ăn điểm tâm, ánh mắt lưu ly long lanh mở thật to, tò mò nhìn chăm chăm bên ngoài, nhất cử nhất động đều không bỏ sót.

Bốn ản vệ mở lớp chăn lông, lộ ra vật thể bị vây bên trong—— hai người trần truồng đang mê man.

Sau đó, một ản vệ lấy ra một cái bình sứ, đưa nó tới chớp mũi hai người đang mê man, chốc lát sau hai người chậm rãi thanh tỉnh, còn không rõ tình huống, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Thanh Việt lúc này mới thấy rõ hai người.

Trong đó có một nam nhân anh tuấn trẻ tuổi, theo làn da nhẵn nhụi trên người hẳn có thể nhận ra dấu vết lưu lại vì buông thả một thời gian dài, có thể đoán được, gia đình có lẽ không tồi, không phải quý tộc cũng là phú thương.

Người kia là một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, rất thanh tú, có vài phần tương tự nam nhân bên cạnh.

Nam nhân cùng thiếu niên qua một lúc cũng nhận ra tình cảnh của mình, bối rối dùng tấm chăn trên mặt đất che đậy cơ thể trần trụi của mình, khăn trương, khiếp đảm tựa vào nhau, nhìn hoàn cảnh xa lạ chung quanh, căn phòng xa hoa cùng bốn ản vệ che mặt đứng cách đó không xa.

Hoàn Chương 90.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Biểu Diễn [2]

Hai người đang ngồi trên mặt đất là một đôi phụ tử, sinh ra trong một gia tộc thương nhân phi thường giàu có, nhưng từ khi gia chủ đời trước chết đi, gia chủ đời này (cũng chính là nam nhân đang ngồi dưới đất) kinh doanh không tốt, cuộc sống lại xa hoa dâm dật mà dần dần xuống dốc, vì một vụ làm ăn thất bại nên táng gia bại sản, cả nhà đều trở thành nô lệ.

Đôi phụ tử này được nhóm ân vệ mua về từ chợ nô lệ, từ khi mua về tới nay đã được một tháng, bọn họ vẫn bị nhốt trong một căn phòng kín, không cho phép bước ra ngoài một bước.

Bọn họ chưa từng gặp vị chủ nhân thực sự đã mua mình, cũng không biết thân phận của chủ nhân, càng không rõ bọn họ hiện tại đang ở đâu.

Thân phận của họ hiện giờ chỉ là nô lệ hèn mọn mặc người ta xâu xé, đối mặt với hết thầy xa lạ cùng tương lai mờ mịt, đôi phụ tử trên mặt đất lại càng sợ hãi dán sát vào nhau.

“Này, các người còn định cọ cọ tới lúc nào a, quên chuyện đã phân phó các người trước đó à, còn không mau làm đi.”

“Ác..... vâng..... vâng..... đại nhân.....”

Nam nhân trên mặt đất bị ân vệ khiển trách, kinh hoàng, vội vàng trả lời.

“Phụ thân.....”

Phút chốc phụ thân đưa tay chạm vào cơ thể mình, thiếu niên co rụt về sau, ánh mắt mở to tràn ngập xấu hổ, giận dữ cùng hoảng sợ.

Ngay lúc thiếu niên định lui về sau thì phụ thân đã túm lấy mắt cá chân cậu, kéo trở lại, sau đó đè chặt thiếu niên đang cố gắng giãy dụa.

“Bảo bối thân yêu, người hẳn là biết người xinh đẹp như vậy, còn đang ở độ tuổi khiêu khích người ta nhất, thân là nô lệ, những kẻ kia sớm muộn cũng muốn người, đến lúc đó bảo bối nhất định không chịu nổi sở thích quái đản của nhóm quý tộc.”

Hiện tại bọn họ chỉ muốn chúng ta biểu diễn một chút mà thôi, xong rồi sẽ thả chúng ta đi, để phụ thân chạm vào vẫn tốt hơn đám quý tộc không xem người là con người đi.

Bọn họ không chỉ giải trừ thân phận nô lệ, còn cho chúng ta thật nhiều tiền, chúng ta có thể sống sung sướng giàu có như trước, còn có tiền để chuộc di nương và nhóm huynh muội.

Ta chưa thấy qua quý tộc nào hào phóng, nhân từ như vậy, chúng ta thực may mắn, bảo bối thân yêu, người ngàn vạn lần không được chọc bọn họ sinh khí a, chúng ta phải hảo hảo biểu diễn, nói không chừng nếu làm bọn họ thích thú, sẽ được ban thưởng nhiều hơn.”

Thiếu niên dần dần đình chỉ giãy dụa, vô lực nhắm hai mắt lại, nhắm mắt lại, cậu còn có thể làm gì đây, phụ thân, người duy nhất cậu có thể dựa vào vì lợi ích đã có thể dễ dàng bỏ mặc cậu.

.....

Nhất cử nhất động bên ngoài, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo phía sau màn che đều thấy rất rõ, Thanh Việt đã sớm quên ăn điếm tâm, đôi mắt trừng thật to, con ngươi lưu ly long lánh quang mang, lúc thì mê hoặc, lúc thì tò mò.

Nam nhân áp lên cơ thể co rúm của thiếu niên, trên cơ thể không còn chút sức sống của cậu bắt đầu làm ra đủ loại tư thế dâm mị, bởi vì nhiều năm tận tình thanh sắc, xa hoa dâm dật, từ khi trở thành nô lệ dục vọng của nam nhân đã kiềm nén suốt vài tháng, giờ phút này hoàn toàn bạo phát.

Dục hỏa thiêu đốt tất cả lí trí cùng luân thường, hẳn không còn quan tâm người bên dưới là ai, chỉ biết làm sao để chiếm càng nhiều thỏa mãn cùng khoái hoạt trên cơ thể thiếu niên.

Phòng ngủ dần dần vang lên tiếng thở dốc nặng nề dồn dập của nam nhân, âm thanh tứ chi va chạm kịch liệt cùng tiếng rên rỉ nức nở, tràn ngập thống khổ của thiếu niên.

“Phụ hoàng..... Việt nhi khó chịu..... không..... nhìn.....”

Hết thấy mọi thứ bên ngoài đều kích thích cảm quan Thanh Việt, đối với bé con vẫn còn rất ngây thơ về tình dục như Thanh Việt, đương nhiên không thể trấn định như phụ hoàng.

Cảm giác máu trong cơ thể đang sôi trào, trưởng lớn ở bụng, Thanh Việt khó chịu bắt đầu vận vẹo trong lòng Hoàng Phủ Ngạo, nương theo tứ chi mà xát để giảm bớt nhiệt độ trong cơ thể.

Hoàng Phủ Ngạo kéo mở áo ngủ Thanh Việt, liền thấy phân thân tinh xảo giữa hai chân bé đã run rẩy đứng thẳng.

“Vật nhỏ, phụ hoàng chỉ cho người xem biểu tình của bọn họ mà thôi, người nhìn đi đâu vậy, nơi này sao lại thế này?”

Hoàng Phủ Ngạo cố ý đùa nghịch Thanh Việt, đầu ngón tay ác ý xoa nắn vài cái, làm Thanh Việt run rẩy mềm nhũn ngã vào lòng Hoàng Phủ Ngạo.

“Việt nhi đều nhìn. phụ. hoàng. giúp giúp Việt nhi.”

Thanh Việt có chút cấp bách túm lấy tay Hoàng Phủ Ngạo đang vuốt ve trên bắp đùi mình, đưa tới nơi mẫn cảm ở bụng dưới.

“Ác? Việt nhi nhìn sao, vậy nói cho phụ hoàng biết, Việt nhi nhìn được cái gì?”

Tay Hoàng Phủ Ngạo tuy đã áp lên nơi mẫn cảm của Thanh Việt nhưng vẫn xa xa cố tình không chịu nhúc nhích.

“Không biết, không biết, Việt nhi không nhìn!”

Thanh Việt thực sự tức giận, phát giận bắt đầu giãy khỏi lòng Hoàng Phủ Ngạo, muốn leo xuống giường.

“Việt nhi muốn đi đâu?”

“Việt nhi khó chịu, phụ hoàng không giúp Việt nhi, Việt nhi muốn đi tắm.”

Âm thanh Thanh Việt mang theo sự ủy khuất, Hoàng Phủ Ngạo nghe thấy lập tức áy náy, khẽ hôn lên môi bé.

“Được rồi, được rồi bảo bối, phụ hoàng chỉ đùa với Việt nhi thôi, Việt nhi đừng tức giận.”

Lập tức kéo Thanh Việt vào lòng mình, tinh tế hôn môi bé.

“Dẫn người đi.”

“Vâng, chủ tử.”

Một ân vệ phun chút khói mê về phía hai người đang nằm trên mặt đất, bọn họ nhanh chóng mất đi tri giác, nhóm ân vệ lại bọc bọn họ vào chăn bông, nhanh chóng ly khai phòng ngủ.

“Tốt lắm, phụ hoàng làm Việt nhi sinh khí, hiện tại bồi tội cho Việt nhi được không?”

Không đợi Thanh Việt đáp lại, Hoàng Phủ Ngạo đã trực tiếp ngậm lấy phân thân phần nộn của bé, dùng đầu lưỡi không ngừng ma sát, liếm mát.

“A

ngô ân

ân

,”

Khoái cảm mãnh liệt giống như điện lưu, từ xương sống Thanh Việt bắt đầu lan truyền khắp các dây thần kinh trong cơ thể, tay chân bé mềm nhũn nằm ngửa trên lớp nệm mềm mại, tiếng rên rỉ ngọt ngào mãi không ngừng tràn ra, cơ thể theo bản năng mà vận vẹo, lắc lư theo động tác ngậm vào của phụ hoàng.

Dường như sợ còn chưa đủ, Hoàng Phủ Ngạo vừa mút đồng thời một tay nâng cánh mông kiều động của Thanh Việt, đầu ngón tay đâm sâu vào tiểu huyết phối hợp với tiết tấu phía trước.

“A

,”

Hai luồng khoái cảm song song làm tiếng rên của Thanh Việt trong khoảnh khắc cất cao hơn rất nhiều, không ngừng gọi phụ hoàng của bé, cơ thể ngây ngô không thể chịu nổi kích thích, tinh dịch mang theo hương vị của Thanh Việt rất nhanh bắn ra trong miệng Hoàng Phủ Ngạo.

“Việt nhi bây giờ thoải mái chưa?”

Không thể trả lời câu hỏi của phụ hoàng, ánh mắt lưu ly long lanh còn mang theo chút mê loạn, đầu óc trống rỗng, dư vị cao trào còn chưa kịp lui bước, tiểu huyết đã bị phụ hoàng nhanh chóng lấp đầy, chậm chậm thâm nhập sau đó bắt đầu kịch liệt trừu sắp.

“Ngô ân

,”

“Vật nhỏ, nếu đổi lại là những người khác, bị phụ thân của mình làm như vậy, đại khái sẽ khóc chết đi mới đúng.”

Thấy vật nhỏ dưới thân khôi phục chút thần trí, Hoàng Phủ Ngạo lại bắt đầu đùa bỡ.

“Việt nhi..... Ân..... cũng không phải..... bọn họ.....”

Ý thức từng chút khôi phục, lại vì khoái cảm không ngừng chất chồng trong cơ thể mà rên rỉ, hai chân quắn chặt thắt lưng phụ hoàng, trút trối hùa theo luật động của phụ hoàng.

.....

Hoàn Chương 91.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Cái Rương

Tạp Ân tận trung với cương vị công tác, cứ như vậy đáng thương hề hề đứng ngoài phòng, thủ đến lúc mặt trời ngả về tây rồi cuộc mới chờ được Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt rời khỏi phòng.

“Bệ hạ, vừa rồi nhóm ẩn vệ bảo nam nhân kia đã chết, chết trong phòng mình, tự chặt đứt tay chân mình, mất máu quá nhiều mà chết.”

Tạp Ân cảm thấy có chút lạnh, nắm chặt quần áo, bầm bầm với Hoàng Phủ Ngạo.

“Ân?”

Hoàng Phủ Ngạo suy tư một chút, lập tức hiểu ra quay lại nhìn Thanh Việt.

Thanh Việt hiển nhiên cũng nghĩ ra gì đó, hướng về một phía vỗ vỗ tay.

“Tạc Phi.”

“Kiến quá chủ tử.”

Thiếu niên hư ảo yêu dị nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thanh Việt, quỳ trên mặt đất.

“Là Tạc Phi làm, thỉnh chủ tử trách phạt.”

Nhìn thấy thiếu niên kia bị chính phụ thân mình vì lợi ích mà dễ dàng bỏ mặc, Tạc Phi dường như thấy được mình trước kia, cậu không thể khắc chế xúc động muốn giết chết nam nhân kia.

“Được rồi, lui xuống đi.”

Thanh Việt chỉ muốn biết ngọn nguồn sự tình, cũng không tính toán truy cứu Tạc Phi.

“Tạ ơn chủ tử.”

Thanh Việt phản ứng như vậy làm Tạc Phi có chút sững sờ, sau đó chậm rãi biến mất.

Tạp Ân chỉ ngây ngốc nhìn Thanh Việt, trong lòng không ngừng nói thầm ‘đi theo Tiểu điện hạ đều là gì vậy a

toàn là thứ khủng khiếp a

giết người không chớp mắt a

’.

“Được rồi, Tạp Ân, còn gì nữa nói tiếp đi.”

Hoàng Phủ Ngạo thấy Tạp Ân si ngốc nhìn Thanh Việt, lên tiếng nhắc nhở.

“Ác, vâng, bệ hạ.”

Tạp Ân vội vàng bình tĩnh, tiếp tục bẩm báo.

“Bệ hạ, hôm nay không có chuyện gì quan trọng, nhóm quan viên đi theo chỉ có Mễ Á đại nhân xin cầu kiến, Mễ Á đại nhân hi vọng bệ hạ có thể tham gia tiệc nướng hải sản hân tổ chức, trên boong tàu tầng cuối cùng.

Tiểu nhân nói bệ hạ đang nghỉ ngơi, không biết khi nào thức dậy, Mễ Á đại nhân liền mời Tây Ca đại nhân, Khải Tề tướng quân, còn có vài vị hoàng tử cùng Thất công chúa tới đó, yến hội đã bắt đầu được một lát, rất nhiều quan viên cũng bị hấp dẫn tham gia.”

Không cần Hoàng Phủ Ngạo lên tiếng hỏi, Tạp Ân vô cùng chuyên nghiệp bẩm báo lại toàn bộ sự kiện phát sinh ngày hôm nay.

“Ác, đúng rồi, lúc này Mễ Á đại nhân kéo lưới hải sản, vớt lên được một cái rương, hiện tại đang la hét muốn mở thùng, xem xem bên trong có trân bảo gì.”

Tạp Ân bẩm báo phi thường cẩn thận.

(Sở dĩ hân cẩn thận như vậy, là vì Tạp Ân phi thường muốn tham gia yến tiệc nướng hải sản kia, nhưng mà hân thật đáng thương, thân là thị tòng quan bên người hoàng đế bệ hạ, bệ hạ ở đâu, hân phải ở đó, vì thế Tạp Ân chỉ có thể vô cùng ai oán, cứ cách một chốc lại đi ra sân liếc mắt xuống dưới nhìn một lần.)

Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt ra boong tàu, quả nhiên thấy Mễ Á, Tây Ca, Khải Tề còn có một số người đang vây quanh một cái rương hình vuông, bình phẩm đủ điều.

“Mễ Á này cứ thích chơi nổi, hết như sợ người ta không biết hân đã lên thuyền không bằng.”

Hoàng Phủ Ngạo liếc mắt liền nhìn ra ý đồ của Mễ Á, bất quá, hiện tại tâm tình của y tốt lắm, cũng không muốn so đo.

“Nhìn qua có vẻ rất thú vị, Việt nhi cùng phụ hoàng xuống dưới nhìn một cái, được không?”

“Ân.”

Thanh Việt gật gù đầu, đồng ý với đề nghị của Hoàng Phủ Ngạo.

Đương nhiên người vui sướng nhất chính là Tạp Ân, vội vàng theo sau, cứ như sợ mình bị bỏ lại.

“Cái rương này được chế bằng gỗ thủy tinh vô cùng quý hiếm, có thể tưởng tượng thứ bên trong nhất định không đơn giản a!”

Mễ Á lại vây quanh rương một vòng, hưng phấn phấn tích.

Kỳ thật, hiện tại người đứng xung quanh rương cũng không nhiều, nguyên nhân đương nhiên là bị Mễ Á lấy lý do trở ngại nghiên cứu để ngăn cản, đuổi hết nhóm quan viên cùng người của các gia tộc thấp hơn ra thật xa, lưu lại, chỉ còn Mễ Á, Tây Ca, Khải Tề cùng vài vị hoàng tử, công chúa, cùng mấy đứa nhỏ của bọn họ.

Mễ Á, Tây Ca, Khải Tề, tất cả mọi người đều biết ba người này ngoại trừ xuất sinh hiển hách, hơn nữa từ nhỏ đã chơi đùa với hoàng đế bệ hạ, cho dù là hoàng tử, công chúa cũng không dám tranh với bọn họ, đều kiềm chế tính tò mò, thành thật đứng sau lưng bọn họ, chờ đợi kết quả.

“Đoán như vậy thì có lợi gì a, trên rương có vẽ hoa văn cổ quái, mọi người đều chưa từng thấy qua, ta thấy không nên hành động thiếu suy nghĩ, vừa lúc có Đại Ma Đạo Sư hệ thủy——Duy Khắc Ti • Ái Đức Hoa, cùng Đại Ma Đạo Sư hệ không gian——Tất Lạp • Cách Nhã Lôi ở trên thuyền, chúng ta thỉnh bọn họ tới, nghiên cứu trước thì tốt hơn.”

Tây Ca trước nay luôn cẩn thận đề nghị.

“Người ngốc à, đây là thứ chúng ta vớt lên, chính vì hoa văn trên đó không ai biết nên mới bảo nó trân quý, nếu hai lão nhân kia mượn cơ bảo chúng ta chia phân nửa thì làm sao?”

Mễ Á là người đầu tiên phản đối.

Tây Ca thấy khuyên bảo không xong, chỉ đành mặc kệ.

“Vậy, không còn ai ý kiến đi, đã không có thì chúng ta mở rương.”

Mễ Á rút bội kiếm, phối hợp với đầu khí trong cơ thể trực tiếp chém gãy thiết khóa trên rương.

‘Lạch cạch’

Thiết khóa nứt làm hai đoạn, rơi xuống đất.

“Ha ha~~ bảo bối của ta, nhìn xem rốt cuộc là bảo bối gì a.”

Mẽ Á hưng phấn hoa tay múa chân, dùng sức sử dụng trường kiếm trong tay bật nắp rương.

Ngay sau đó, hô hấp Mẽ Á đột nhiên có chút dồn dập, ngay cả ánh mắt cũng có chút đại ra, Tây Ca cùng Khải Tề đứng bên cạnh nhìn chăm chăm cái rương cũng như hấn, si mê chậm rãi nhích tới gần.

“Cái gì làm bọn họ si mê đến vậy?”

Tập Ân đi theo Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt tiến tới, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Phụ hoàng.”

“Ngũ đệ.”

Mọi người vội vàng hành lễ với Hoàng Phủ Ngao và chào hỏi Thanh Việt.

Ánh mắt Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao lại tập trung trên chiếc rương cách đó không xa.

“Bệ hạ, tiểu nhân đi xem thử là thứ gì làm ba vị đại nhân si mê đến vậy.”

Tập Ân tò mò lập tức chạy tới cái rương, vừa nãy lúc trên boong hấn đã rất tò mò, có thể nhìn tới bây giờ cũng không dễ dàng a.

“Ngũ đệ, cái rương kia có chút không thích hợp.”

Minh Khê có chút lo lắng nói với Thanh Việt.

Trước khi mở, Minh Khê chỉ có cảm giác cái rương này trừ bỏ trân quý, tinh xảo cũng không có gì đặc biệt, nhưng khoảnh khắc nó vừa hé mở, Minh Khê dường như thấy được ánh sáng màu đỏ yếu ớt chột lóe, cảm giác điềm xấu trong lòng chợt dâng lên.

“A

”

Thanh Việt còn chưa kịp nói chuyện, tiếng thét như giết heo của Tập Ân đã tru lên làm tất cả mọi người chấn động.

‘Lịch bạch’ một tiếng vang lớn, thân hình mập mạp của Tập Ân tiếp xúc thân mật với boong tàu. Ngay sau đó, sắc mặt Tập Ân trắng xanh, cơ thể cũng không ngừng run rẩy, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

“Thật sự cổ quái.”

Đầu ngón tay Thanh Việt búng nhẹ, ba đạo linh lực tinh thần chuẩn xác bắn trúng mi tâm ba người đang đứng bên cạnh rương, ba người tựa như bùng tỉnh, khôi phục thần trí.

Sau đó, thứ trong rương liền đập vào mắt cả ba.

Mẽ Á cùng Khải Tề may mắn một chút, dù sao cũng là người tập võ, từng xông pha trên chiến trường, sắc mặt tái mét vội vàng thối lui, Tây Ca thì thê thảm một chút, mặt trắng bệch quay đầu không ngừng nôn mửa.

“Không được tới gần rương.”

Hoàng Phủ Ngao ra lệnh, tiếp đó mang theo Thanh Việt cùng Minh Khê đi qua.

Bên trong cái rương được đoán là chứa báu vật, chỉ có một nữ thi đã bắt đầu hư thối, xương cốt toàn thân dường như bị đập vụn, cơ thể vụn vẹo một cách quỷ dị, gập bên trong rương.

Phần đầu bị xoay một vòng, vụn vẹo, trên phần trán đã có chút hư thối vẽ đầy đồ án màu đen, đôi mắt tròn to lộ ra oán hận vô tận, có vẻ dữ tợn lại khủng bố.

“Phụ hoàng, đây là vu thuật.”

Thanh Việt khẳng định nói.

.....

Hoàn Chương 92.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Là Ai?

‘Đây là vu thuật’

Lúc Thanh Việt khẳng định nói những lời này, cả boong tàu lập tức bùng nổ, người có sắc mặt khó xem nhất đương nhiên là Mễ Á • Âu Lí Tư.

‘Vu thuật! Lại là vu thuật!!! Ông trời ơi

gia tộc Âu Lí Tư chúng ta sao lại có duyên với vu thuật như vậy a

,

Mễ Á • Âu Lí Tư không ngừng ai oán trong lòng.

‘Lần trước sự kiện vu thuật giết chết con nối dòng của bệ hạ, ám sát bệ hạ đã làm gia tộc bọn họ bị người ta châm chích, hiện tại vẫn chưa làm sạch thanh danh sau sự kiện kia.

Bây giờ thì thế thâm rồi, là hấn mời mọi người tới boong tàu mở yến tiệc, còn trước mặt mọi người tự tay vớt cái rương lên, hơn nữa còn tự mình mở ra, hiện tại Ngũ điện hạ nói nó là vu thuật, gia tộc bọn họ không phải trở thành đối tượng hiềm nghi đầu tiên sao.’

“Cái kia..... bệ hạ a.....”

Mễ Á đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Ngao, bộ dáng như chiến sĩ đoạn cổ tay, lấp bắp mở miệng.

“Bệ hạ, cái kia và thần thực sự không có quan hệ gì a

ngài hấn là hiểu rõ thái độ làm người của thần đúng không, bệ hạ, ngài nhất định phải chứng minh thần trong sạch, vô tội a

nếu gia tộc Âu Lí Tư bị oan uổng, chuyện ngày đó bệ hạ yêu cầu, gia tộc Âu Lí Tư không thể nào tận sức vì ngài mà hoàn thành, đúng không a?”

“Ác?”

Hoàng Phủ Ngao làm bộ dáng tựa tiểu phi tiểu nhìn Mễ Á.

“Ngày đó, không phải người nói cần phải thương lượng với tộc trưởng rồi mới quyết định sao?”

“Không không không, chỉ cần là yêu cầu của bệ hạ, gia tộc Âu Lí Tư chúng ta cho dù lên núi đao, xuống biển lửa nhất định dốc hết sức mình giúp bệ hạ hoàn thành, vì thế bệ hạ, ngài nhất định phải giúp chúng ta, những người luôn trung thành và tận tâm với ngài a.”

Còn biện pháp nào khác đâu, hiện tại chỉ còn một đường này, Mễ Á chỉ đành cắn môi, sáng khoái đáp ứng yêu cầu của bệ hạ, toàn lực duy trì Đại điện hạ —— Hoàng Phủ Minh Khê, tuy cảm thấy phần thắng không lớn, như vậy đối với gia tộc rất nguy hiểm, nhưng ít ra bây giờ đáp ứng có thể giải quyết tình hình khẩn cấp trước mắt, so ra vẫn khá hơn tai ương lập tức ập tới đi.

Hướng chi, phú quý hiềm trung cầu, nếu thành công thì không phải gia tộc Âu Lí Tư sẽ trở thành công thần hàng đầu của vị đế vương đời tiếp theo của Nam Việt sao, địa vị cũng vượt hẳn các gia tộc khác.

“Nói vậy, chuyện ngày đó nhân huynh đáp ứng rồi?”

Hoàng Phủ Ngao nhìn Mễ Á, chậm rì rì mở miệng.

“Đương nhiên, được bệ hạ giao nhiệm vụ trọng đại như vậy là vinh quang của gia tộc chúng ta.”

Mễ Á đồng dạng nói.

“Không cần hỏi lại tộc trưởng?”

“Không cần bệ hạ, lão nhân trong nhà đã giao quyền quyết định cho thần.”

“Àn, tốt lắm, trăm cũng rất tin tưởng sự trung thành của gia tộc Âu Lí Tư, tuyệt đối sẽ không làm những việc như vậy.”

Lúc nói những lời này, âm thanh Hoàng Phủ Ngao hơi lớn, tiếng thì thầm, nghị luận của nhóm quan viên lập tức giảm đi phân nửa.

.....

“Phụ hoàng, người tới nhìn một cái, Việt nhi cảm thấy rương này hình như có phong ấn.”

Thanh Việt kéo Hoàng Phủ Ngạo tới rương xem xét.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạo lướt qua nữ thi, đột nhiên chú ý tới bên cổ tay nữ thi có một sợi xích tay màu đen, một đoạn kí ức không thuộc về Hoàng Phủ Ngạo một lần nữa xuất hiện trong đầu.

“Nữ thi này hẳn là người của bộ tộc Ma Vu Sư, dây xích trên tay nàng ta có đồ đằng Vu thần, tượng trưng cho kính ngưỡng, cúng bái của bọn họ.

Mỗi tộc nhân, lúc chào đời, cha mẹ sẽ vẽ một loại huyết chú hộ thân lên cơ thể bọn họ, nếu bất hạnh bị người khác sát hại, huyết chú này sẽ hút hết toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, sau đó dựa vào trình độ oán hận của người chết mà tiến hành trả thù người đã sát hại bọn họ.

Mức độ lợi hại của loại huyết chú này căn cứ theo địa vị cao thấp của cha mẹ trong bộ tộc, năng lực mạnh yếu của bọn họ cùng oán niệm sinh ra nhiều hay ít khi chết đi mà suy đoán.

Việt nhi nói rất đúng, cái rương này hẳn là dùng để phong ấn huyết chú trên nữ thi, phòng ngừa nàng trả thù, nhưng không ngờ lại bị bọn Mễ Á mở ra.”

“Bệ hạ..... kia..... huyết chú trên nữ thi này..... hẳn là..... sẽ đi..... trả thù kẻ sát hại nàng.... cái.... người kia đi..... Chúng ta tốt xấu gì cũng là người thả nàng ra..... hẳn là nên xem chúng ta là ân nhân..... cũng có thể.....”

Mễ Á đáng thương hề hề nhìn Hoàng Phủ Ngạo hỏi.

“Này trăm không rõ, hẳn là hỏi Việt nhi mới đúng.”

Hoàng Phủ Ngạo sờ sờ gương mặt nhỏ của Thanh Việt, ý bảo bé giúp bọn hắn.

Thanh Việt nhìn mọi người xung quanh một vòng, quan sát một lát, tiến tới dán lên nắm rương vài tấm bùa trấn tà, sau đó mới phân phó.

“Mang thùng này tìm một phòng bỏ vào, Tật Ân, Mễ Á, Tây Ca, Khải Tề, còn có đại ca lưu lại, những người khác lập tức rời khỏi nơi này.”

Mọi người thấy hoàng đế bệ hạ của họ hoàn toàn không phản đối Tiểu điện hạ, lập tức thi hành.

Tất cả quan viên đều li khai boong tàu, vài tên thị vệ khiêng thùng vào một căn phòng bên trong, sau đó cũng nhanh chóng rời đi, chỉ để lại Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo cùng nhóm người bị lưu lại.

Phòng này hẳn là phòng nghỉ của thuyền viên, cả phòng khá rộng rãi, hai bên tường đặt mười chiếc giường đơn sạch sẽ, cái rương bị để vào góc phòng.

Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt ngồi xuống chiếc giường sạch sẽ nhất, những người khác theo ý Hoàng Phủ Ngạo, ngồi ở đối diện.

“Tật Ân, Mễ Á, Tây Ca, Khải Tề, sở dĩ bảo các ngươi lưu lại, nguyên nhân chủ yếu là hiện tại các ngươi đều trúng huyết chú của nữ thi kia.”

Thanh Việt đi thẳng vào vấn đề, sắc Tật Ân, Mễ Á, Tây Ca, Khải Tề có thể nói so với khó coi còn khó coi hơn, không khỏi nhớ lại thứ ghê tởm, khủng bố mình nhìn thấy vừa nãy.

“Tiểu điện hạ, ngài nhất định phải cứu người hầu trung thành nhất của ngài a

”

Tật Ân có lá gan bé nhất, gương mặt béo tái xanh, hướng Thanh Việt cầu cứu.

“Được rồi, có Tiểu điện hạ ở đây, chúng ta nhất định không có việc gì.”

Người tinh táo trước nhất là Tây Ca, hắn đã kích thích bản lĩnh của Thanh Việt, dễ dàng xử trí Cáp Đa Cách Lạp vương chết một cách thâm như vậy, Tây Ca rất có lòng tin đối với Thanh Việt.

Chờ mọi người đều bình tĩnh lại, Thanh Việt mới tiếp tục mở miệng.

“Các ngươi nói, nếu một người bị giết hại, sau khi người hạ độc thủ rời đi, người bị hại còn lại một hơi cuối cùng, vậy trước khi chết người đó có khả năng làm chuyện gì nhất?”

Tất cả mọi người bị vấn đề không chút dính líu tới sự việc của Thanh Việt làm ngây ngốc, bất quá may mắn, Tây Ca là mưu thần phản ứng rất nhanh, lập tức trả lời.

“Trước khi chết, người bị hại có khả năng sẽ làm nhất chính là lưu lại manh mối người đã sát hại mình.”

“Ân, có lí.”

Thanh Việt gật gật đầu, những người khác hiển nhiên cũng rất đồng ý với quan điểm của Tây Ca.

“Vậy các người có phát hiện bên nóc rương có viết tên một người?”

Trên nóc rương cư nhiên viết tên một người?!! Mọi người bị lời nói của Thanh Việt làm kinh ngạc tới nhảy dựng.

Đại khái vì thứ trong rương quá chấn động nên lực chú ý của mọi người đều đặt lên nó, nào có ai chú ý tới nóc thùng lại có một cái tên viết bằng máu a!

“Ý Việt nhi là, nữ nhân này trước khi chết đã lưu lại tên của người giết hại mình trên nóc thùng.”

Hoàng Phủ Ngao lập tức hiểu được ý Thanh Việt.

“Tiểu điện hạ..... nói vậy..... người kia.... là lúc..... còn sống..... bị người ta..... gấp.... vắn vẹo..... bỏ vào trong rương?”

Tập Ân nhất thời cảm thấy rợn da gà, lắp bắp hỏi Thanh Việt.

“Đương nhiên, nếu nàng chết rồi, người sát hại sẽ lập tức lọt vào sự trả thù của huyết chú, người sát hại nàng rõ ràng rất hiểu biết về vu thuật, vì thế mới để nàng còn một hơi thở, bỏ nàng vào rương, sau đó phong ấn lại.”

Giống như cảm thấy như vậy còn chưa đủ kích thích, Thanh Việt lại chậm rãi mở miệng.

“Tên của người kia cũng thực thú vị, là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.”

“Cái gì?!!!”

Khải Tề kinh hách ‘suru’ một tiếng đứng lên, mấy người kia cũng giật mình tròn to mắt, ngay cả Hoàng Phủ Ngao luôn trầm tĩnh, đạm mạc cũng không khỏi liếc mắt.

‘Hoàng Phủ Tĩnh Nghi’ là ai, bọn họ không biết, nhưng hai từ ‘Hoàng Phủ’ này bọn họ rất rõ, cả đại lục, chỉ có hoàng thất Nam Việt để quốc mới có họ ‘Hoàng Phủ’!

Như vậy, người tên là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi này là ai?

Hoàn Chương 93.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Manh Mối

“Xem mức độ hư hại của rương, ít nhất đã bị quăng vào biển 4, 5 năm, nữ thi trong thùng đại khái vì bị phong bế cùng nhiệt độ biển khá thấp nên mới hư thối không nghiêm trọng lắm.”

“Như vậy xem ra, nữ nhân này 5 năm trước bị người tên Hoàng Phủ Tĩnh Nghi sát hại, sau đó sử dụng vu thuật phong ấn nàng vào rương rồi quăng xuống biển!”

“Nàng có thể viết tên người sát hại mình, có thể chứng minh bọn họ quen biết nhau!”

“Nữ nhân này là người của tộc Ma Vu Sư, bọn họ quen biết, hơn nữa, người tên Hoàng Phủ Tĩnh Nghi kia cũng biết vu thuật, như vậy rất có khả năng người này cũng là một thành viên của tộc Ma Vu Sư.”

“Nhưng mà người của tộc Ma Vu Sư sao lại có họ Hoàng Phủ?”

“Trên gia phả hoàng thất Nam Việt tuyệt đối không có người gọi là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.”

“A

bệ hạ, họ Hoàng Phủ, trên gia phả hoàng thất Nam Việt lại không có ghi chép, như vậy khả năng lớn nhất là nhi tử của Hoàng Phủ Hân, Hoàng Phủ Dịch bị lọt lọt năm đó!”

“A!!! Nếu vậy, người gọi là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi này nhất định rất oán hận bệ hạ, sẽ nghĩ mọi biện pháp để báo thù, như vậy..... như vậy.....”

“Như vậy, Ma Vu Sư đã chủ động tiếp cận Cẩn quý phi để tiến cung, sau đó dạy Trương Linh • Âu Lí Tư vu thuật, hại con nối dòng của bệ hạ rất có khả năng là người tên Hoàng Phủ Tĩnh Nghi này.”

“Đúng vậy, ha ha~ thật là không ngờ, sắp lật hết đất của Nam Việt cũng tìm không ra manh mối, cứ nhiên lại xuất hiện ngoài đại dương mệnh mông!”

Mọi người không ngừng suy đoán, sắp xếp các dữ liệu bắt đầu phân tích.

“Như vậy xem ra, Mễ Á lần này không chỉ không gặp họa, ngược lại còn lập được công lớn a!”

“Chính là.....”

Tập Ân vừa định đồng ý với quan điểm của Khải Tề, nhưng đột nhiên nghĩ tới huyết chú trên nữ thi kia, gương mặt béo tròn lập tức suy sụp.

“Hiện tại cao hứng cái gì? Huyết chú kia vẫn còn chưa giải a.”

“Không phải có Tiểu điện hạ sao, ngại lo cái gì.”

Khải Tề cũng từng kiến thức bản lĩnh của Thanh Việt, không chút lo lắng nói, huống chi hắn còn là Kiếm Thánh, tuy có chút sợ hãi vì vu thuật xa lạ, nhưng Khải Tề tin rằng tự bảo vệ mình đối với hắn hẳn là không khó.

“Ta đương nhiên biết có Tiểu điện hạ ở đây a, chúng ta hẳn là không chết được, chẳng qua..... chẳng qua.....” Chẳng qua ta sợ hãi thủ đoạn huyết tình, khủng bố của Tiểu điện hạ a, ta không bị huyết chú giết, ngược lại lại bị Tiểu điện hạ hù chết a!

Những lời còn lại Tập Ân đương nhiên không có gan nói ra, chỉ đành than thở trong lòng.

“Tiểu điện hạ, chúng ta đâu có sát hại nữ nhân kia, vì sao lại trúng huyết chú?”

Mễ Á nhìn Thanh Việt, khó hiểu hỏi.

“Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì huyết chú trên nữ thi kia cô đọng trong mắt cô ta, trước khi chết người cuối cùng nàng nhìn thấy chính là kẻ đã giết mình, ánh mắt nàng đã nhớ kỹ người kia.

Về phần các người, không may là lúc mở thùng đã nhìn vào mắt nàng, hình ảnh các người đập vào mắt nàng ta, vì thế ánh mắt nàng cũng nhớ kỹ các người, trúng huyết chú là đương nhiên.

Huyết chú trên nữ thi kia rất lợi hại, đại khái là bị phong ấn trong rương quá lâu, không thể báo thù, oán khí chồng chất. Bằng không lúc các người nhìn thoáng qua, đường đường một người là Kiếm Thánh, một người là Đại Kiếm Sư, tuy không thể kịp phòng bị, nhưng không thể bị mê hoặc, không có chút phản kháng nào như vậy.

Bất quá may mắn là oán niệm của nàng với các người không sâu, không độc hết toàn lực để trả thù.”

Khải Tề cũng Mễ Á nghe Thanh Việt giải thích, cảm giác thực là mất hết mặt mũi, hai người cúi đầu không nói thêm gì.

“Ân, ta đột nhiên nghĩ ra một biện pháp tốt lắm.”

Ánh mắt Thanh Việt lóe sáng, khóe miệng cũng nhếch lên.

Tập Ân vừa thấy biểu tình này của Thanh Việt, xuất phát từ trường kì bị sợ hãi, cộng thêm kinh nghiệm phong phú vì xử lý hậu quả của Thanh Việt, Tập Ân có trực giác rất nhạy bén, da đầu hắn run lên.

“Tiểu điện hạ, ngài nghĩ ra biện pháp gì a, ngài ngàn vạn lần đừng ngoạn nữa, lá gan tiểu nhân rất nhỏ a!”

Thanh Việt không để ý tới lời cầu xin của Tập Ân, xoay người nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngao.

“Phụ hoàng, Việt nhi nghĩ ra một biện pháp tốt lắm, có thể bảo trụ được tánh mạng của bọn Tập ân, lại có thể lấy được hồn phách của nữ thi kia, tuy đã qua vài năm, không biết hồn phách của nàng còn bao nhiêu, nhưng rất tiện cho việc điều tra người tên Hoàng Phủ Tĩnh Nghi kia, phụ hoàng nói vậy được không?”

“Hảo, biện pháp vẹn toàn như vậy đương nhiên rất tốt.”

Hoàng Phủ Ngao hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, đồng ý nói.

Kì thật, Hoàng Phủ Ngao rất hiểu cái mà Thanh Việt gọi là biện pháp rất tốt kia, đối với bọn Tập Ân nhất định sẽ không dễ làm.

Nhưng mà thế thì sao chứ, dù sao đứa con bảo bối của y nhất định sẽ bảo trụ tánh mạng của bọn Tập Ân, vậy là đủ, về mặt khác, chỉ cần đứa con bảo bối cao hứng, Hoàng Phủ Ngao liền chiều theo ý bé.

“Không cần a

bệ hạ

”

Tạp Ân tiếp tục bị ai giầy dụa.

“Tạp Ân, người làm gì vậy? Tiểu điện hạ nghĩ ra biện pháp vẹn toàn, người phải cao hứng mới đúng, sao lại làm ra bộ dáng này?”

“Đúng a, Tiểu điện hạ nếu thực có biện pháp tốt như vậy, ta rất tán thành a.”

“Nếu Tiểu điện hạ đã nghĩ ra biện pháp xử lý, ta cũng đồng ý.”

Mễ Á, Khai Tề, Tây Ca không biết tình huống thực tế, đều gật đầu duy trì Thanh Việt.

“Àn, tốt lắm, tất cả mọi người đều đồng ý.”

Trừ bỏ Tạp ân, mọi người đều đồng ý, Thanh Việt đương nhiên trực tiếp bỏ lơ Tạp Ân.

“Đêm nay mọi người sẽ ở lại phòng này, đặc biệt là Tạp Ân, Mễ Á, Tây Ca, Khai Tề, trên người các người có huyết chú, để tránh phiền toái, trước khi huyết chú được giải trừ, các người đừng rời khỏi phòng này, làm được không?”

“Tốt, Tiểu điện hạ.”

“Chúng ta hiểu, Tiểu điện hạ.”

Mọi người tuy không tình nguyện ở lại căn phòng có cái rương khủng bố kia, nhưng vì không muốn mang lại phiền toái cho người khác, đều đồng ý, ngay cả Tạp Ân lá gan bé nhất thấy mọi người đều tán thành, đành phải ôm tinh thần bất khuất thấy chết không sờn, gương mặt béo nhăn nhó gật đầu đồng ý.

“Huyết chú đại khái giữa đêm sẽ xuất hiện, thừa dịp bây giờ còn một khoảng thời gian, đại ca ở phòng này bày một trận pháp vây khốn đi, như vậy có thể phòng ngừa huyết chú rời khỏi phòng.”

“Được, Ngũ đệ.”

Minh Khê lập tức đáp ứng phân phó Thanh Việt giao.

“Còn chút việc cần hoàn thành, bất quá phải chờ tới lúc nó xuất hiện, vậy hiện tại, chúng ta có thể làm chính là chờ đợi tới khuya, huyết chú xuất hiện.”

An bài xong, Thanh Việt nằm trong lòng Hoàng Phủ Ngạo đối với mọi người mỉm cười sung sướng.

Nụ cười rực rỡ mộng ảo, chỉ có mình Tạp Ân nhìn mà thấy lạnh run cả người, bắt đầu không ngừng cầu nguyện, hi vọng mình có thể chịu được Tiểu điện hạ gây sức ép, có mệnh mà nhìn mặt trời mọc ngày mai.....

.....

Hoàn Chương 94.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Huyết Chú

Ánh trắng bạc tựa như dải lụa mỏng, cuộn cuộn từ phía chân trời trải dài trên mặt biển, theo con gió, sóng nước lăn tăn, nhộn nhạo, mặt nước hệt như được trải một lớp bạc, lóng lánh ngân quang.

Mái tóc dài màu bạc của Thanh Việt nhẹ nhàng lay động trong gió biển, rực rỡ lóng lánh, so với ánh trắng trải dài trên mặt biển càng thêm chói mắt, duy mĩ.

Càng tới gần Cánh đồng tuyết ở Cực bắc, nhiệt độ càng lạnh hơn, Nam Việt hiện giờ đã bắt đầu tiến vào đầu mùa xuân, mà nơi này lại làm người ta cảm giác như mùa đông vừa ập tới.

Hoàng Phủ Ngạo dùng áo khoác thật dài bao kín Thanh Việt, kéo bé con tới bên boong tàu, từ phía sau ôm bé vào lòng mình, dạy bé làm thế nào để câu cá, vớt hải sản.

Một con cá thật to bị Thanh Việt thành công câu được kéo lên boong tàu, bắt ngờ nó quẫy đuôi, nước văng đầy người Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo, làm bé cười khanh khách không ngừng.

Tiếng cười mong manh như chuông bạc, dần dần dung nhập vào ánh trắng bàn bạc, làm ánh trắng càng thêm say lòng người.

.....

Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt ở ngoài boong tàu chơi thật vui, so ra thì nhóm người trong phòng thực đáng thương.

Vốn, Minh Khê định bố trí trận pháp vây khốn xong thì có thể rời khỏi phòng, ra ngoài đi dạo.

Nhưng bọn Tạt Ân từ lúc biết Minh Khê cũng có sức mạnh trấn áp tà vật, sống chết không cho cậu đi, van xin Minh Khê cùng bọn họ ở lại đây, ngồi trên chiếc giường cách cái rương khủng bố kia xa nhất, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đã..... đã..... sắp tới giờ ngọ rồi..... muộn rồi..... Tiểu điện hạ sao..... Sao còn chưa trở lại.....”

Tạt ân khẩn trương nhìn chăm chăm cái rương, toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, lắp bắp hỏi.

“Bệ hạ cùng Tiểu điện hạ còn ở ngoài boong tàu câu cá, nướng hải sản, chơi thực cao hứng a, dù sao vẫn chưa tới khuya, huyết chú vẫn chưa xuất hiện, người khẩn trương gì a.”

Mẽ Á ung dung an ủi Tạt Ân, chẳng qua hai tay đang siết chặt bội kiếm bên hông không hợp chút nào với biểu tình ung dung của hắn a.

‘Lộp cộp’

Một tiếng động nhỏ vang vọng trong căn phòng im ắng phá lệ rõ ràng.

“Cái.....rương..... rương..... phát phát..... ra..... mau tìm..... Tiểu điện..... hạ.....”

Tạt Ân khẩn trương tới mức nói năng lộn xộn.

Nhóm người vẫn đang chú ý cái rương, lập tức nhận ra âm thanh kia phát ra từ trong rương.

“Người đừng có khẩn trương như vậy được không, làm ta cũng khẩn trương theo a!”

Mẽ Á nuốt nước miếng, hai tay cầm kiếm đã căng thẳng tới mức đổ mồ hôi.

‘Lộp cộp’

Lại một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó, lá phù trần tà trên mặt rương chuyển thành màu xanh biếc, toát ra một trận khói đen, sau đó hoàn toàn tiêu thất.

“Đại điện hạ..... người xem hiện tại hắn là..... hắn là nên thông tri Tiểu điện hạ.....”

Thấy tình huống này, Khải Tề cũng bắt đầu có chút khẩn trương.

“Phù trần tà là Ngũ đệ dán lên, chỉ cần nó bị hủy, Ngũ đệ sẽ phát hiện, ta nghĩ Ngũ đệ rất nhanh sẽ quay lại.”

Giống như Minh Khê suy đoán, vừa dứt lời, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo đã đẩy cửa phòng tiến vào.

‘Xèo xèo’

Lại một lá phù trần tà bị hủy, nhưng thấy Thanh Việt đã quay lại, mọi người hiển nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Tiểu điện hạ..... hiện tại phải..... làm sao bây giờ a.....”

Tạt Ân sợ tới mức nước mắt lưng tròng nhìn Thanh Việt.

“Huyết chú sắp ra, mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Thanh Việt lấy bốn mảnh phù hộ thân giao cho nhóm người.

“Đeo bùa hộ thân vào, cho dù lát nữa bị huyết chú công kích, nó cũng có thể chắn cho các người vài lần.”

Nghe Thanh Việt nói vậy, bốn người lập tức đeo chặt bùa trên người.

Tiếp theo, Thanh Việt lại lấy vài phiến mộc đào có khắc chú văn kì dị.

“Đây là phù ấn thân, nó có thể che dấu hơi thở các người, làm huyết chủ không thể phát hiện các người.”

“Oa, đây là thứ tốt a!”

Mễ Á lập tức tiếp nhận mấy phiến mộc đào trong tay Thanh Việt, phân phát cho mọi người.

“Di, không đúng a, Tiểu điện hạ, đây chỉ có ba, còn thiếu một phiến.”

Mễ Á gơ ba phiến mộc đào ấn thân trong tay, xin thanh Việt thêm một phiến.

“Không thiếu.”

Thanh Việt rõ ràng đáp.

“Sao lại thế a? Một, hai, ba, chỉ có ba phiến a.”

“Đúng, chỉ có ba phiến.”

“Cái gì?”

Nhóm người cảm thấy có chút không thích hợp, nghi hoặc nhìn Thanh Việt.

“Huyết chủ là hướng về phía các người mà tới đúng không?”

Mọi người gật đầu.

“Kia nếu hơi thở các người đều ẩn hết rồi, huyết chủ tìm không thấy các người không phải sẽ tìm chúng ta gây phiền toái sao?”

“Ý Tiểu điện hạ là?”

Tây Ca đã có chút hiểu được ý Thanh Việt.

“Đơn giản chính là, trên trán nữ thi bị người ta vẽ chú văn giam cầm linh hồn.

Ta cần các người hấp dẫn huyết chủ rồi đi, sau đó ta cùng đại ca có thời gian để giải trừ vụ thuật giam cầm linh hồn trên nữ thi kia, lấy hồn phách của nàng.

Vì thế, chỉ có thể cho bốn người các người 3 phiến phù ấn thân.

Như vậy, mặc kệ thế nào phải có một người hấp dẫn huyết chủ không có suy nghĩ kia, cứ như vậy, bất luận ta làm gì với nữ thi, huyết chủ cũng không rảnh để ý tới chúng ta.

Kì thật rất đơn giản, chờ huyết chủ ra ngoài, nó tự nhiên sẽ tấn công người không có phù ấn thân nên lộ ra hơi thở, chờ nó tiếp cận, các người ném phù cho người bị công kích, chỉ cần hơi thở bị che dấu, huyết chủ tự nhiên sẽ đình chỉ công kích, tìm kiếm người lộ ra hơi thở tiếp theo, cứ lần lượt như vậy.

Bất quá mọi người phải nhớ kĩ, oán niệm của nữ thi đối với các người không sâu, lúc huyết chủ công kích cũng không dốc hết toàn lực, vì thế nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn lần đừng chọc giận nó, nếu không người xui xẻo chính là các người, ta cùng đại ca thu thập cũng rất phiền toái.

Mọi người yên tâm đi, thứ này không sai biệt với trò chơi trốn tìm lắm, không có gì nguy hiểm cả, không phải đã cho các người bùa hộ thân sao, bị công kích một hai lần cũng không chết được.”

Nghe Thanh Việt giải thích, sắc mặt 4 người đã đen hơn phân nửa, hết nửa ngày, nói trắng ra là bọn họ bị Tiểu điện hạ dùng để dẫn dắt sự chú ý của huyết chủ để tiện việc lấy linh hồn trong cơ thể nữ thi a!

“Tiểu điện hạ..... không còn..... cách nào khác sao.....”

Tập Ân đã sắp bị dọa khóc, bảo hấn chơi trốn tìm với huyết chủ, còn không bằng trực tiếp cho hấn một đao thống khoái a.

“Biện pháp thì còn a, bất quá đây là biện pháp vẹn toàn đôi bên, mọi người không phải đều đồng ý sao?”

Mọi người cắn răng không thể phản bác, lúc Thanh Việt đề nghị, bọn họ chỉ kém không gơ hai chân lên mà tán thành.

Hiện tại đều thực hối hận, lúc trước vì cái gì lại không nghe lời Tập Ân, Tiểu điện hạ quả thực là tiểu ác ma! Cứ nhiên lấy bọn họ làm mồi, còn bảo bọn họ chơi trò chơi với cái huyết chủ kia! Thật sự là gặp quỷ!

‘Xèo xèo, xèo xèo’

Không để mọi người có nhiều thời gian hối hận, những lá phù trần tà trên nắp rương không ngừng bị phá hủy.

‘Răng rắc.’

Nắp rương khép chặt đột nhiên hé ra một cái khe, ánh sáng âm u màu xanh lục từ bên trong phun ra, da đầu nhóm Tạt Ân run lên.

“Ác, đứng rồi.”

Thanh Việt như trước không nhanh không chậm tìm kiếm một phù chú trong không gian giới chỉ.

“Suýt chút nữa quên mất, các ngươi hiện tại còn chưa thấy được huyết chú.”

Lời bé vừa nói ra, trước mắt nhóm Tạt Ân hóa thành màu đen, ngực đau đớn, có xúc động muốn học máu.

Bây giờ là lúc nào rồi a, hiện tại mới bảo là bọn họ không thấy được huyết chú, thế lát nữa bọn họ chẳng phải muốn chạy cũng không biết chạy đi đâu sao, trời ạ

đây tuyệt đối là chuyện chỉ có ác ma mới có thể làm ra

Hoàn Chương 95.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Thủ Hồn

“Không sao, mọi người đừng khẩn trương, rất nhanh có thể nhìn thấy nó.”

Ngón tay Thanh Việt vẽ thành một phù chú bắn về phía cái rương, từ nơi phát ra mùi máu tươi nồng đậm.

‘Soạt’

Phù chú ngừng lại giữa không trung, hết như vừa đập vào cái gì đó, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Ngay sau đó, bọn Tạt Ân liền thấy được một thứ mà cả đời này bọn họ nguyện không thấy!

Lơ lửng giữa không trung là một vật thể lớn cỡ đứa bé 5, 6 tuổi, cơ thể máu me đầm đìa, tựa như mới bị lột da, huyết nhục mơ hồ, thứ có thể nhìn rõ nhất chính là ánh mắt tàn mát ra ánh sáng xanh biếc nhàn nhạt.

Sắc mặt Tây Ca lúc xanh lúc trắng không ngừng nôn khan, hắn đã không còn gì để nôn, lúc nhìn thấy nữ thi kia, mọi thứ trong dạ dày đều nôn ra cả rồi.

“Mọi người phải cẩn thận, huyết chú sẽ lại đây, nhất định phải nhớ kỹ, cho dù thế nào thì các ngươi chỉ được chạy trong phòng, nhưng không được chạy tới chỗ ta cùng đại ca.

Âm thanh Thanh Việt chậm rãi truyền tới lỗ tai mọi người, cả đám tức tới mức muốn bóp chết bé.

“Giờ..... gì..... làm sao đây.....”

Sắc mặt Mễ Á cũng xanh mét, khẩn trương hỏi Khải Tề bên cạnh.

“Còn có thể làm sao, nó sẽ tới đó, chạy đi!”

Khải Tề cũng khẩn trương tới mức căng cứng hết cả người.

“Ác, hảo, chúng ta mau chạy, Tây Ca, Tạt Ân, đi? Tạt Ân.....”

“Đừng kêu Tạt Ân, hắn đã sớm chết ngất rồi.”

Tây Ca nôn tới mức sắc mặt trắng bệch nói.

“Ặc

cái tên vô dụng này!”

Mề Á bức tức, một cước đá Tạt Ân lẫn vào góc tường, huyết chú đã bắt đầu tới gần bọn họ, Mề Á không còn cách nào, chỉ đành ném một phiến phù ấn thân lên người Tạt Ân, cùng Khải Tề, Tây Ca chia các hướng trong phòng mà chạy.

.....

So với bọn Mề Á đang hoan mang, rối loạn dẫn dắt sự chú ý của huyết chú, bên Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao, Minh Khê so ra thì thoải mái tới mức có thể dùng nhàn nhآ để hình dung.

Hoàng Phủ Ngao không cần làm gì, chỉ đứng một bên nhìn là được.

Minh Khê thì giúp đỡ Thanh Việt bày dẫn hồn đăng ra xung quanh, Thanh Việt định trực tiếp thủ hồn dưới vu thuật phong ấn, như vậy có thể thử mức độ lợi hại của vu thuật, qua đó có thể phỏng đoán sức mạnh của người sử dụng vu thuật năm đó.

Dùng thủy nguyên tố ngưng kết thành băng cắt đầu ngón tay, Thanh Việt nhiều huyết châu làm tim đèn, theo huyết châu tiếp xúc, dẫn hồn đăng tàn mất ra ngọn lửa màu đỏ nhآن nhật hết như có sinh mệnh, kịch liệt bùng cháy.

‘Răng rắc’

Không được bao lâu, một ngọn dẫn hồn đăng đột nhiên vỡ nát, những ngọn lửa còn lại cũng yếu ớt đi rất nhiều, ngọn lửa màu đỏ nhآن ở trung tâm bắt đầu xuất hiện ánh sáng màu xanh lục.

Thanh Việt biết đây là vu thuật trên nữ thi bắt đầu phản hệ.

Hon nữ, sức mạnh phản hệ này làm Thanh Việt có cảm giác rất quen thuộc.

Rốt cuộc đã gặp qua sức mạnh này ở đâu?

Đúng rồi, chính là lần chiêu hồn trước!

Thanh Việt nhớ ra, lúc chiêu hồn con cự long kia, chính là sức mạnh này đã phá hủy thuật chiêu hồn của bé.

Đúng vậy, hai lần chiêu hồn đều gặp phải một loại sức mạnh cản trở tương tự.

Tuy lần này có vẻ yếu hơn, nhưng khả năng xuất phát từ một người là rất lớn!

Lại nhiều thêm vài giọt huyết châu, ngọn lửa trong dẫn hồn đăng lại mạnh mẽ hơn, màu đỏ dần dần thay thế màu xanh lục ở trung tâm ngọn lửa.

‘Đại ca.’

‘‘An, hảo.’’

Không cần Thanh Việt nhiều lời, Minh Khê liền vận dụng linh lực truyền tới ba lá phù trấn tà lơ lửng trên rương, có sức mạnh linh lực của Minh Khê ngăn chặn vu thuật bên trong.

Rất nhanh, ngọn lửa trong dẫn hồn đăng càng ngày càng sinh động hơn, một làn sương mỏng manh như khói từ trong thùng nhẹ nhàng lơ lửng, chậm rãi ngưng tụ phía trên dẫn hồn đăng, như có như không, rất mơ hồ, vừa thấy đã biết hồn phách này đã suy yếu tới cực điểm.

May mắn, Thanh Việt chọn thu hồn vào ban đêm, lúc sức mạnh hồn phách mạnh lên tới cực điểm, nếu là lúc khác, nói không chừng hồn phách yếu ớt này sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

Thanh Việt trực tiếp phóng một phù chú vào hồn phách, hồn phách suy yếu không có năng lực chống cự, lập tức bị hấp thu, phong ấn trong đó.

‘‘Tốt lắm, lấy hồn phách xong rồi, Ngũ đệ, chúng ta qua giúp bọn Khải Tề tướng quân đi.’’

‘‘An, hảo.’’

Thanh Việt lên tiếng, tầm mắt dời tới một đầu khác của phòng.

Bởi vì Tạt Ân từ lúc huyết chú còn chưa bắt đầu công kích đã vô dụng ngã vật ra ngất xỉu, một phiến ấn thân phù cứ vậy mà lãng phí trên người hắn.

Còn Tây Ca vì không biết vũ kỹ cùng pháp thuật, cơ thể yếu ớt, hơn nữa lại không ngừng nôn khan, rất nhanh liền tiêu hết thể lực, Mề Á cùng Khải Tề chỉ đành giao một phiến ấn thân phù cho Tây Ca, để hắn ngồi ở một góc nghỉ ngơi.

Hiện tại, chỉ có Mề Á cùng Khải Tề hết như đang chơi bóng, đầu đổ đầy mồ hôi cẩn thận quآng tới quآng lui phiến phù ấn thân cuối cùng, dẫn dắt huyết chú lòng vòng quanh phòng.

Đại khái là bị dọa lâu, cảm giác cũng có chút chết lặng, Mề Á cùng Khải Tề hiện tại có thể vừa chuyển ấn thân phù, vừa tránh né huyết chú công kích, vừa tán gẫu vài câu.

Bất quá, nội dung đại khái thế này.

“Ta về sau không bao giờ..... vớt hải sản nữa!”

“Ta về sau cũng không bao giờ theo người vớt hải sản!!!”

“Ta về sau không bao giờ..... làm càn mà mở mấy ruộng xa lạ!”

“Ta cũng tuyệt đối không bao giờ đứng cạnh lúc người mở mấy cái ruộng nữa!!!”

“Ta trước kia làm thế nào lại cảm thấy Tiểu điện hạ đáng yêu a

”

.....

“Đại ca chúng ta bắt đầu đi.”

“Ân, tốt, Ngũ đệ.”

Minh Khê vận dụng linh lực vây khốn huyết chú, Thanh Việt thực nhẹ nhàng phóng phù chú lúc này dùng để phong ấn nữ thi kia tới huyết chú.

Cả quá trình không tới 10 phút đã hoàn tất.

Kỳ thật, Thanh Việt có thể thu thập huyết chú trước, sau đó mới lấy hồn phách nữ thi.

Chẳng qua trong mắt Thanh Việt, bọn Mễ Á gây họa, nhất định phải để bọn họ lĩnh hội chút hậu quả cùng giáo huấn, nhìn bọn họ ăn chút khổ coi như là hối báo bé đã giúp đỡ đi.

“Ngũ đệ, người phong ấn huyết chú cùng hồn phách nữ thi kia lại cùng nhau sao?”

“Ân.”

“Ngũ đệ, như vậy.....”

“Sức mạnh của huyết chú này vốn thuộc về nữ nhân này, ta phong ấn chúng lại cùng nhau, người nói xem, có khả năng sẽ phát sinh cái gì?”

“Dung hợp!”

“Đúng vậy. Lúc chúng dung hợp lại, sẽ trở thành một loại huyết chú có trí tuệ nhân loại, đặc biệt còn mang theo oán hận vô tận, rất khó đối phó.”

“Ngũ đệ làm vậy là vì.....”

“Mọi người không phải phỏng đoán, Ma Vu Sư gây bất lợi cho phụ hoàng cũng chính là hung thủ sát hại nữ nhân này sao, hần trăm phương ngàn kế muốn gây bất lợi cho phụ hoàng, như vậy, hần nhất định sẽ tiếp tục xuất hiện bên người chúng ta.

Chỉ cần hần tới gần ta trong phạm vi 100 mét, huyết chú này nhất định sẽ cảm ứng được, đến lúc đó, ta không những xác nhận được thân phận, còn có thể mang phiền toái mà hần gây ra trả trở về, cứ sao mà không làm a.”

Thanh Việt khoái trá mỉm cười.

Nụ cười này làm Minh Khê cảm thấy, dường như Tập Ân lý giải bản chất Ngũ đệ rất chính xác!

Hoàn Chương 96.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Băng Tuyết Thành

“Tiểu điện hạ, tiểu nhân đã mang lễ phục của ngài tới, bệ hạ nói tới Cánh đồng Tuyết ở cực Bắc Tập Cách Tra, khí hậu sẽ lạnh hơn rất nhiều, sợ điện hạ bị lạnh vì thế nhóm công tượng vừa lên thuyền đã đẩy nhanh tốc độ làm suốt ngày đêm, cuối cùng cũng hoàn thành lễ phục của Tiểu điện hạ, ngài thử

xem có vừa người không?”

Cái khay Táp Ân nâng trong tay còn chưa đưa tới trước mặt Thanh Việt, bé đã cảm nhận được bộ quần áo kia tràn ngập nguyên tố ma pháp hỏa.

“Nguyên tố ma pháp hệ hỏa?”

“Ân, đúng vậy, Tiểu điện hạ. Hai kiện y khâu, tụ khâu của hai kiện lễ phục, cùng trang sức phẩm đều dùng tinh hạch ma pháp hệ hỏa chế tạo thành, còn hình thù màu vàng trên lễ phục được chế từ lông vũ của hỏa viêm điều, còn mặt trên của lễ phục chính là.....”

“Được rồi, không phải muốn ta mặc thử thôi sao?”

Thanh Việt thấy Táp Ân càng nói càng đau lòng, lập tức đánh gãy hẳn đang thao thao bất tuyệt.

“Ác, đúng vậy, Tiểu điện hạ.”

Táp Ân vội vàng ngậm miệng, hầu hạ Thanh Việt thay quần áo.

“Đúng rồi, bảo người chuẩn bị tinh hạch ma pháp hệ quang, chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ..... đã chuẩn bị..... tốt.....”

Thanh Việt vừa nói tới, gương mặt béo của Táp Ân bắt đầu run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, vẻ mặt đau đớn nhìn chằm chằm Tiểu Miêu chi lớn khoảng một bàn tay đang nằm trên đệm êm, há mồm ngáp một cái.

‘Đây rốt cuộc là loại mèo gì a!!!

Quả thực không thể phủ nhận nó là một con mèo nhỏ xinh đẹp, đáng yêu, nhưng mà, không tới mức mỗi ngày phải ăn một viên tinh hạch hệ quang đi, hơn nữa càng ăn càng cao cấp, đã tới mức kiên ăn a.

Càng làm người ta tức giận chính là, nó ăn nhiều thế nào cũng không to thêm, bệ hạ cùng Tiểu điện hạ cư nhiên không quản, cứ mặc nó!!!’

Nhìn con mèo nhỏ có thể nói là xa xỉ nhất trên đại lục, Táp Ân không khỏi kêu rên trong lòng.

‘Tinh hạch hệ quang a

thứ này thực đặc tiền a

,

Đi trên biển hơn mười một ngày, đội tàu hoàng gia của Nam Việt đế quốc rốt cuộc cũng tiến vào biên giới Táp Cách Tra vương quốc, tiếp đó cưỡi ngựa một ngày tới được Vương đô Táp Cách Tra —— Băng Tuyết thành.

Kiến trúc Băng Tuyết thành chỉ có một màu trắng tuyết hoặc xanh lam, liếc mắt nhìn qua làm người ta có cảm giác rung động, hết như mình lọt vào băng thiên tuyết địa.

Đội hộ vệ hoàng gia Nam Việt đế quốc cưỡi tuần mã cao lớn, uy nghiêm, hoa lệ tiến vào Táp Cách Tra vương đô, lập tức hấp dẫn sự chú ý của người qua đường.

Bên trong chiếc xe ngựa quý giá đẹp đẽ nhất đội hộ vệ hoàng gia.

“Việt nhi, có lạnh không? Xương cốt cùng đốt ngón tay có đau không?”

Hoàng Phủ Ngao phủ một tấm thảm ngân hồ có vân hoàng kim lên người Thanh Việt, hỏi.

“Không lạnh, Việt nhi thực ấm áp.”

Thanh Việt vừa trả lời, vừa tò mò nhìn cánh vật không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ.

Trước kia Thanh Việt thực chán ghét cảnh trí như băng thiên tuyết địa này, nó làm bé cảm thấy rét lạnh cùng cô độc xâm nhập tới tận cốt tủy, nhưng hiện tại bất đồng, bây giờ đối với Thanh Việt, chỉ cần cùng phụ hoàng ở một chỗ, bất luận là nơi nào bé đều cảm thấy ấm áp.

“Nếu Việt nhi không lạnh, phụ hoàng cùng Việt nhi đi xuống dạo một chút, được không?”

Hoàng Phủ Ngao thấy Thanh Việt rất hăng hái, liền đề nghị.

“Ân.”

Thanh Việt cơ hồ là lập tức gật đầu đồng ý.

“Cái kia..... bệ hạ a..... Nơi này dù sao cũng là Tọa Cách Tra không thể so với Nam Việt..... nhưng mà có nhiều người như vậy đi theo cũng không tiện, bệ hạ cùng Tiểu điện hạ hay là.... cứ tới hoàng cung dần xếp trước..... sau đó mới.....”

Tọa Ân ở bên cạnh lấp bắp khuyên bảo, hắn cũng không quên lần kia ở Dạ thành, bệ hạ cùng Tiểu điện hạ đi dạo khắp nơi trên đường, làm hắn cùng Khải Tề chật vật, thê thảm a.

“Được rồi, các người đừng đi theo, tới hoàng cung trước đi, trăm mang Việt nhi đi dạo một chút.”

“Cái gì? Bệ hạ điều này sao có thể a!”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, cơ thể com nắm của Tọa Ân cơ hồ nhảy dựng lên.

“Ngài cùng Tiểu điện hạ sao có thể một mình.....”

“Đây là mệnh lệnh!”

Hoàng Phủ Ngạo trực tiếp đánh gãy Tọa Ân dài dòng.

“Chính là bệ hạ, nếu Tọa Ân thân là người hầu trung thành nhất của ngài không đi theo hầu hạ, nhóm đại nhân nhìn thấy sẽ trách cứ tiểu nhân a.....”

Tọa Ân đáng thương hề hề nói.

“Chỉ cần người không nói, bọn họ sẽ không biết ta cùng phụ hoàng đi ra ngoài.”

Thanh Việt hưng trí tràn đầy nói.

“A? Tiểu điện hạ, ngài.....”

Không đợi Tọa Ân nói hết lời, Thanh Việt đã thi triển pháp thuật không gian Thuần Di, bé cùng phụ hoàng thần không biết quỷ không hay biến mất trong xe ngựa, không tới một phút đồng hồ đã xuất hiện ở một ngõ tắt hẻo lánh.

“Phụ hoàng, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Đã không còn người khác theo sau, Thanh Việt càng hăng hái hơn, đôi mắt lưu ly long lánh tràn ngập ý cười.

“Rời khỏi đây trước rồi nói sau.”

Hoàng Phủ Ngạo vỗ vỗ cái đầu đã cao tới ngực mình, nắm bàn tay bé nhỏ của Thanh Việt đi ra ngoài.

Tình huống cơ hồ giống hệt như lần ở Dạ thành.

Vô luận Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt đi tới đâu, làm gì, mọi người đều chăm chú quan sát, đi theo, chung quanh bọn họ rất nhanh đã tụ tập một đông người, cả trai lẫn gái muôn hình muôn vẻ.

Nhưng bởi vì quần áo bọn họ quá mức hoa quý, khí thế cao sang tao nhã, mọi người đều thầm đoán thân phận họ, trong nhất thời không ai dám tiến tới gần.

Thanh Việt đã quen bị người ta chú mục, như trước không xem ai ra gì kéo Hoàng Phủ Ngạo tới chỗ này sờ sờ, tới chỗ kia nhìn nhìn, có khi còn chào hỏi người bán hàng rong vài câu, bất quá tới giờ không có người bán hàng nào có thể nhìn Thanh Việt mà nói năng lưu loát.

“Phụ hoàng, người xem này.....”

Thanh Việt giơ một món hàng mỹ nghệ nhỏ về phía Hoàng Phủ Ngạo, còn chưa nói xong đột nhiên ngừng lại.

Bé có thể cảm nhận rõ ràng phiền mặc đào phong ẩn hồn phách nữ thi bỏ trong không gian giới chỉ đang rung động mãnh liệt.

“Mau, phụ hoàng!”

Thanh Việt không kịp giải thích đã kéo Hoàng Phủ Ngạo chạy ra ngoài.

Bất đắc dĩ vì người vây quanh bọn họ quá nhiều, không chờ Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo gạt nhóm người này, phiền mặc đào phong ẩn hồn phách nữ thi đã đình chỉ rung động.

“Phụ hoàng, chỉ kém một chút nữa thôi là Việt nhi có thể tìm ra người kêu Hoàng Phủ Tĩnh Nghi kia! Thật sự đáng ghét.....”

Thanh Việt nhìn đám người vẫn còn vây xung quanh, có chút tức giận nói.

“Ác? Trùng hợp như vậy, trong này cũng gặp được hần, người kêu Hoàng Phủ Tinh Nghi kia dường như hướng về chúng ta a!”

Hoàng Phủ Ngạo hơi nheo mắt, làm người ta không nhìn ra tình tự trong mắt y, nhẹ nhàng vỗ lưng Thanh Việt, lửa giận của bé giảm đi không ít.

“Việt nhi đừng tức giận, nếu đã hướng về chúng ta, sớm muộn gì cũng gặp hần thôi.”

“Ân.”

Thanh Việt lên tiếng, vì chuyện này, bé cũng không còn hứng thú muốn đi dạo nữa.

“Phụ hoàng, chúng ta trở về đi.”

“Ân, hảo.”

Nhưng mà lúc Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt, hai người chuẩn bị quay về hoàng cung Tập Cách Tra, một chiếc xe ngựa hoa lệ được bốn con tuần mã đồ tực như lửa phóng như bay về phía này.

Biết rõ nơi này tụ tập đông người nhưng chiếc xe ngựa kia vẫn như trước đầu đá bừa bãi không hề có chút tạm ngừng, có thể nhận ra chủ nhân chiếc xe ngựa này rất kiêu ngạo.

Nhóm người vốn đang tụ tập lập tức như thấy quỷ, nhanh chóng dạt ra thành một con đường, người không tránh kịp sẽ bị tuần mã hất ngã xuống đất, bị nghiền qua người, nhất thời tiếng kêu la nổi lên bốn phía.

Mà mọi người nơi này, dường như đã quen với chuyện này nên làm như không thấy, ánh mắt đại đa số mọi người chỉ có e ngại cùng phần nộ.

Bất quá, Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt không có ý tránh né, hai người hiển nhiên cũng không phải người dễ chọc.

Mọi người chỉ thấy chiếc mã xa kia lao tới như bay, cách Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo ngày càng gần, mọi người nhắm mắt lại không đành lòng nhìn cảnh này, nhưng mà bốn con tuần mã kéo xe hết như tông vào một vách tường vô hình, phát ra tiếng rên rỉ kinh thiên động địa.

Hoàn Chương 97.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Mê Hoặc

Chiếc mã xa vốn đang phóng như bay, trong nháy mắt bị chặn lại trước mặt Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt khoảng mười thước, vô luận là xa phu hay người ngồi bên trong xe ngựa, theo quán tính bị hất ngã ra ngoài, lăn lông lốc khoảng bảy tám mét sau đó dừng lại bên cạnh Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo và nhóm người.

Mấy người bị hất ra khỏi mã xa quần áo đều rất hoa lệ, gọn gàng, nhìn qua khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, quỳ rạp trên mặt đất rất nhanh cúi xuống đỡ nhau đứng dậy, từ điểm này có thể nhìn ra vũ kỹ bọn họ không tệ lắm, nếu người bình thường bị ngã như vậy ít nhất phải nằm trên giường suốt một ngày.

Sở dĩ bọn họ té như vậy, đại khái vì bình thường đã quen tung hoành bừa bãi, chưa từng nghĩ có ngày bị người chặn mã xa tới mức hất ngã ra ngoài như vậy, nhất thời không phòng bị nên bị ngã vô cùng chật vật.

“Ngươi..... các ngươi..... dám.....”

Thiếu niên trẻ tuổi bị nhóm người vây quanh hiển nhiên là thủ lĩnh, lúc này gương mặt anh tuấn đã bốc sát khí, đó giờ chưa từng bị đối đãi như vậy, hần nghiêng răng nghiêng lợi không nói nên lời.

“Các ngươi thật to gan!”

“Dám chặn mã xa.... của vương tử điện hạ chúng ta.....”

“Dám vũ nhục..... vương tử..... điện hạ của chúng ta như vậy.....”

Lúc nhóm người trẻ tuổi thất điên bát đảo phục hồi chút thần trí, thấy rõ hai người trước mặt bọn họ, tiếng quát cũng trở nên nhỏ dần.

Bọn họ không phải người thường, các tiểu quý tộc lúc còn bé trong chương trình học có một môn là đặc trưng về tướng mạo của các thành viên hoàng thất và quý tộc cao cấp ở các quốc gia, còn có sở thích, đây là phòng ngừa về sau khi gặp mặt tránh khó xử.

Đứa nhỏ trước mắt đang khoát tấm áo choàng lông ngân cừu văn hoàng kim cực kì quý hiếm, mà nó một năm trước Tập Cách Tra vương quốc đã hiến cho Nam Việt quốc hoàng đế làm đại lễ sinh nhật.

Hơn nữa đứa nhỏ này có mái tóc bạch kim độc nhất vô nhị trên đại lục, đôi mắt lưu ly long lánh bảy màu, còn có dung mạo tuyệt thế vô song, thân phận của đứa nhỏ đã biểu hiện quá rõ rệt.

Mà nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh đứa nhỏ, bọn họ mặc dù không xác nhận được thân phận, nhưng chỉ có thành viên hoàng thất của Nam Việt mới có mái tóc và ánh mắt đen thuần khiết như vậy, thân thiết đứng cùng Thanh Việt, có thể đoán thân phận người này tuyệt đối không tầm thường.

(Sở dĩ bọn họ không đoán được người bên cạnh Thanh Việt là Hoàng Phủ Ngạo, bởi vì Hoàng Phủ Ngạo 17 tuổi đăng cơ, tại vị 20 năm, bọn họ làm thế nào tưởng tượng được Nam Việt hoàng đế 37 tuổi nhìn qua lại hết như mới 20 như vậy.)

“Các người..... Sao lại cản mã xa của ta.....”

Thiếu niên bị vây chính giữ, lúc này đã không còn bộ dáng kiêu ngạo, bệ vệ khi nãy, có chút lo lắng hỏi.

Nếu đã đoán được thân phận bọn Thanh Việt, hẳn đương nhiên không dám phát hỏa với Nam Việt hoàng tử, người mà ngay cả phụ vương hắn thấy mặt cũng phải khách khí.

Nhưng lúc này quả thực đã mất hết thể diện, lúc này lại bị sượng mặt, chỉ có thể tạm áp chế lửa giận trong lòng, khô khan hỏi.

Lời này vừa thốt ra, nhóm người đang vây xung quanh xem náo nhiệt lập tức sợ hãi người, bọn họ nằm mơ cũng không thấy được Thập Nhất vương tử, người từ xưa tới nay luôn kiêu ngạo, ương ngạnh không xem ai ra gì, cư nhiên sau khi bị chọc lửa giận lại không phát hỏa, không xông lên đòi chém đòi giết a.

Cảnh này làm người ta không khỏi suy đoán thân phận của Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo.

“Bởi vì các người cản đường chúng ta.”

Thanh Việt thân nhiên nói, lại nhìn nhìn đám người trước mặt, cảm thấy không cần tiếp tục nói chuyện, vì thế xoay người kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ hoàng, chúng ta trở về đi.”

Một tiếng ‘phụ hoàng’ này đã chứng thực suy đoán mà bọn người kia không muốn nghĩ tới nhất, nam tử anh tuấn chưa tới 20 này quả thực chính là Nam Việt đế vương thủ đoạn thiết huyết trong lòng đồn.

“Án.”

Hoàng Phủ Ngạo lên tiếng, không thêm để ý nhóm người đã mềm nhũn cả chân trước mặt, kéo Thanh Việt rời đi.

Trên một tòa tháp cao cách đó không xa, có người vì bọn họ rời đi, cũng ly khai.

.....

“Điện hạ..... làm sao bây giờ..... chúng ta xung đột với Nam Việt hoàng đế.....”

“Lần này thảm rồi.....”

“Điện hạ..... mau nghĩ biện pháp đi..... nếu quốc vương bệ hạ biết..... nhất định sẽ giết hết chúng ta.....”

Chờ Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt rời đi, nhóm tâm phúc của Thập Nhất vương tử Kiệt Tây Á Tư • Tập Cách Tra, vừa tiến vào nhà phòng của khách sạn đã lập tức sợ hãi bắt đầu thương lượng.

“Câm miệng hết cho bản điện hạ!”

Kiệt Tây Á Tư • Tập Cách Tra ghen một bụng tức, nhìn nhóm tâm phúc kinh hoàng, khiếp đảm thì hoàn toàn bạo phát.

“Hắn là Nam Việt hoàng đế thì sao chứ!!! Bản điện hạ tốt xấu gì cũng là vương tử! Bọn họ cư nhiên dám trên đất Tập Cách Tra, trước mặt mọi người làm bản điện hạ mất hết thể diện! Bản điện hạ nhất định phải giết bọn họ!”

Vương tử điện hạ từ nhỏ đã cao cao tại thượng, không ai bì nổi, từ khi nào chịu qua tức giận như vậy, hắn phải trả lại món nợ này, thiếu niên mới tới bất khả tự nghị kia, dám dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn!

“Còn dám phế vật các người nữa! thấy bản vương tử bị vũ nhục như vậy, như nhiên không dám nói một tiếng! Các người đúng là đáng chết!!!!”

Một bên mừng, Kiệt Tây Á Tư vừa đá đám tâm phúc ngã xuống đất để phát tiết phần nộ trong lòng, đột nhiên, Kiệt Tây Á Tư máy móc ngừng lại.

“Bọn họ đều đáng chết..... dám chọc giận ngươi..... bọn họ đều đáng chết..... chỉ có giết bọn họ.... mới có thể tẩy mối nhục của ngươi.....”

Âm thanh trầm thấp mỉa mai, còn có mùi hương rất kì lạ, không ngừng quanh quẩn bên tai, bên mũi Kiệt Tây Á Tư.

“Ai..... ngươi là ai.....”

Kiệt Tây Á Tư hoảng sợ không ngừng xoay người nhìn xung quanh.

“Ngươi không phải muốn giết bọn họ sao? Ta có thể giúp ngươi.....”

“Ngươi có thể giúp ta.....”

Kiệt Tây Á Tư dường như đã bị mê hoặc, vẻ mặt dần trở nên đại ra, mơ hồ.

“Ngươi có thể giúp ta..... giết.....”

“Điện hạ..... điện hạ..... ngài làm sao vậy.....”

Những người khác bị lời nói quái dị của Kiệt Tây Á Tư dọa hoảng, vội tiến tới hỏi.

Nhưng Kiệt Tây Á Tư dường như đã bị quỷ ám, ánh mắt hiện ra lưu quang u ám, đứt quãng lặp lại mấy câu nói kia.

“Sát..... sát..... đều đáng chết.....”

“A.....”

“A..... A.....”

Vài tiếng kêu thảm thiết làm người ta rợn tóc gáy từ nhà phòng xa hoa nhất Băng Tuyết thành truyền ra.

.....

Hoàn Chương 98.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thiếu Niên Thú Nhân

Hoàng cung Tạp Cách Tra, một góc hoa viên hẻo lánh.

Mấy thiếu niên thiếu nữ quần áo quý giá, hoa quý mang thần sắc hèn mọn đang treu đùa một thiếu niên thú nhân thoạt nhìn đồng lứa với bọn họ, mà nhóm thị vệ, tùy tùng cũng ở phía sau bày ra bộ dáng xem kịch vui.

Mấy thiếu niên, thiếu nữ này đều là thành viên hoàng thất hoặc quý tộc cao cấp của các vương quốc, trước đó đã ước hẹn sẽ gặp mặt tới báii kiến trí giả đại nhân có huyết mạch của Thần, có năng lực biết trước quá khứ cùng tương lai, không ai không biết trên đại lục này.

Nhưng lúc bọn họ hưng trí bừng bừng tới đó, lại bị cự tuyệt ngoài cửa.

Nhóm người từ nhỏ đã cao cao tại thượng, nuông chiều lớn lên làm thế nào chấp nhận! Càng miễn bàn tới người truyền đạt mệnh lệnh của trí giả đại nhân, cư nhiên là một thú nhân mà bọn họ luôn xem là súc sinh!

Bọn họ không thể gặp trí giả đại nhân, mà tên thú nhân đề tiện này lại có thể đi theo bên người hắn, nghĩ như vậy, bọn họ không không thể không cảm thấy lòng kiêu hãnh, tự tôn của mình bị tên thú nhân này hung hăng dẫm nát dưới chân!

Hôm nay, lúc bọn họ tới góc hoa viên vắng vẻ lại trùng hợp lại gặp lại thiếu niên thú nhân này, đương nhiên sẽ không buông tha!

Thú nhân bị bọn họ vây ở trung tâm, vì toàn thân phủ một lớp lông kim sắc, làm người ta không nhìn rõ ngũ quan, nhưng ánh mắt đặc biệt sáng ngời, làm người ta đã thấy nhất định rất khó quên.

Thiếu niên thú nhân một mình đối mặt nhóm người vây mình rõ ràng không có chút hảo ý, nhưng cũng không có chút nao núng, lui bước, chỉ đậm mặt nhưng quật cường nhìn bọn họ.

“Yêu

mọi người mau đến xem xem, bộ dạng của hần quả thực có chút bộ dáng vương tử a

”

Cô gái xinh đẹp cầm quạt lông trong tay, giọng nói tràn ngập trào phúng nói.

“Hải Luân công chúa, ngài nói vậy không đúng nha, người ta quả thực là vương tử, chẳng qua.....”

Thiếu niên quý tộc nói tiếp cô ý ngừng một lát, khinh miệt liếc nhìn thiếu niên thú nhân, lộ ra nụ cười ác liệt.

“Chẳng qua a, người ta là vương tử của lũ súc sinh thôi!”

“Ha ha..... ha ha.....”

Những người khác đều phá lên cười.

Thiếu niên thú nhân bị nhục nhã siết chặt nắm tay vang lên khanh khách, cơ thể căn cứng không thể kiềm chế nổi mà rung động, nhưng vẫn như trước trầm mặt nhìn mọi người.

Nhưng mà, cho dù hần chịu nhường nhịn, nhóm người này vẫn không hài lòng.

“Súc sinh chính là súc sinh, ngay cả tiếng người cũng nghe không hiểu!”

Thiếu niên kia bị hần trầm mặc chọc giận, một cước hung hăng đá lên người thú nhân, cước này mang theo đầu khí đá rất nặng, thiếu niên thú nhân trực tiếp bị đá văng khoảng 2 thước, ngã ngồi trên mặt đất.

“Hừ

hóa ra là một phế vật nghe không hiểu tiếng người!”

“Thật không rõ, trí giả đại nhân vì cái gì lại giữ thứ phế vật này bên người, cư nhiên còn thu hần làm đồ đệ!”

“Đúng a

không sợ bồi nhọ huyết thống cao quý của gia tộc bọn họ sao!”

.....

Mọi người ngơ ngác một câu, ta một câu không ngừng vũ nhục thiếu niên thú nhân đang chầm chậm đứng lên khỏi mặt đất, mà thiếu niên thú nhân trước sau vẫn trầm mặc càng làm bọn họ tức giận.

Lại một cước đá bay hần vừa đứng lên, ngay sau đó quyền cước như cơn mưa ập tới người thiếu niên thú nhân.

“Ngươi câm điếc sao hả!”

“Trả lời coi! Nghĩ mình rất giỏi sao hả?”

“Ngươi cho ngươi là ai! Thú nhân các ngươi chỉ là một đám đáng thương chờ Tật Cách Tra chúng ta cứu tế!”

“Đừng cho là ta không biết mục đích của các ngươi đi theo trí giả đại nhân tới đây, nghe nói vài năm nay các ngươi đã chết đói rất nhiều người, lần này tới cầu xin các quốc gia bố thí đi!”

“Thật là súc sinh không biết xấu hổ!”

.....

Mỗi một câu nói của bọn họ đều làm ánh mắt trong tròng thiếu niên đang bị đám đá tăng thêm phần thống khổ, móng tay bầu sâu vào da thịt, chảy ra huyết đỏ sẫm.

Cắn chặt răng, thiếu niên thú nhân như trước nhớ thật kỹ lời phụ vương căn dặn trước khi đi, vô luận thế nào cũng phải nhẫn nại, thú nhân bọn họ có việc phải cầu xin, vì thế ngàn vạn lần không thể đối địch, chọc giận bọn họ, nhất định phải thuyết phục bọn họ trợ giúp, bằng không khi mùa tuyết tới, bọn họ sẽ có thêm rất nhiều tộc nhân bị đói chết.

.....

Thú nhân thiếu niên cứ vậy không nhúc nhích nhắm mắt lại, cuộn mình trên mặt đất tùy ý bọn họ đánh đá, nhục mạ, thẳng tới khi bọn họ phát tiết đủ, không còn khí lực bỏ đi hết, một luồng khí cường đại bộc phát từ cơ thể thiếu niên thú nhân, hấn chậm rãi mở mắt, giống như mãnh thú bị chọc giận, chăm chú nhìn về hướng những người đó bỏ đi.

‘Ba, ba, ba’

Một tiếng vỗ tay vang lên từ một góc đại thụ trong hoa viên, thiếu niên thú nhân cả kinh lập tức cảnh giới.

Nơi đó không biết từ khi nào đã xuất hiện một người, nhưng hấn từ đầu tới đuôi không hề phát hiện!

Nhận thức này làm thiếu niên thú nhân đổ một thân mồ hôi lạnh.

Hấn không phải phế vật như bọn người kia nói, tương phản, hấn là cao thủ số một số hai trong tộc thú nhân, hơn nữa tộc thú nhân bọn họ vừa chào đời đã có xúc giác nhạy cảm hơn hẳn người thường, vì thế hấn luôn tự tin, ở xung quanh hấn không có khả năng có người ẩn núp mà hấn không phát giác!

Cũng vì thế, lúc bọn người kia rời đi hấn mới không chút kiêng nể bạo phát sát ý cùng sức mạnh của mình ra ngoài!

“Ai, là ai, ở đâu, đi ra!”

Thiếu niên thú nhân vừa nói, một đứa nhỏ có mái tóc bạch kim óng ả dài tới thắt lưng, đôi ngươi lưu ly lỏng lẻo thất sắc, tuyệt mỹ độc nhất vô nhị, dường như không phải người trên thế gian này lặng yên nhảy từ trên đại thụ xuống, không hề chịu ảnh hưởng bởi sức mạnh cường đại từ thiếu niên thú nhân.

Không cách nào hình dung rung động của mình, thiếu niên thú nhân lần đầu tiên rời khỏi Cánh đồng tuyết Cực bắc, lần đầu tiên tiếp xúc nhân loại kinh ngạc phát hiện, hấn sai lầm rồi, hấn quả thực đã xem nhẹ nhân loại!

“Vương tử tộc thú nhân?”

Thanh Việt thấy người trước mắt vẫn chưa hoàn hồn, nhíu hàng mày tinh xảo, thon dài, bắt đầu hỏi.

“Ngươi là ai?”

Bị Thanh Việt hỏi, thiếu niên thú nhân bừng tỉnh, lập tức cảnh giác lui về phía sau, ánh mắt nhìn chằm chằm Thanh Việt, mở miệng hỏi.

“Bọn họ không phải nói thú nhân này rất ngốc sao, chính là xem ngươi hiện tại một chút cũng không ngốc nha?”

Thanh Việt nghiêng đầu, hứng thú dạt dào tiếp tục hỏi.

“Ngươi trốn ở đó từ lúc nào? Thấy được bao nhiêu?”

Thiếu niên thú nhân hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

Hai người cứ ông nói gà bà nói vịt một hồi, cuối cùng thiếu niên thú nhân không thể chịu nổi, nhìn đứa nhỏ thoạt nhìn nhỏ hơn mình 5, 6 tuổi nhưng ngay cả chút bình tĩnh tối thiểu hấn cũng không làm được!

Không biết là rung động trước thực lực của đứa nhỏ, hay dung mạo tuyệt thế kia, thiếu niên thú nhân chỉ cảm thấy trái tim mình đập ngày càng nhanh, hấn không thể chịu đựng được tình tự xa lạ này, có chút bối rối vội vàng biến mất khỏi tầm mắt Thanh Việt.

“Sao lại bỏ chạy a?”

Hiển nhiên, chút tò mò của Thanh Việt bị hấn thành công câu lên.

“Tộc thú nhân bọn họ hình như có chuyện phiền toái, tới nơi này tìm trợ giúp, thật là người thú vị, trở về nói cho phụ hoàng, phụ hoàng nhất định biết bọn họ gặp chuyện gì.”

Khoe miệng Thanh Việt nhếch lên ý cười hứng thú, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Hoàn Chương 99.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phiền Toái

Lúc Thanh Việt hưng trí bừng bừng trở về cung điện của Hoàng Phủ Ngao thì thấy được trong nội điện, trừ bỏ Hoàng Phủ Ngao còn một người bé không muốn nhìn thấy nhất, Đông Chích hoàng đế —— Đông Li Trần.

Kì thật tính ra, Thanh Việt cùng Đông Li Trần chỉ gặp mặt một lần mà thôi.

Nhưng Thanh Việt lại có thể cảm nhận rõ rệt bản chất của nam nhân kia từ đôi mắt xanh biếc xinh đẹp như hồ nước của hắn, người này không xuất sắc, ôn nhuận, nhu hòa như bề ngoài, ngược lại Thanh Việt cảm thấy hắn là một tên ác ma đeo chiếc mặt nạ xinh đẹp đứng dưới ánh mặt trời.

Mà ánh mắt của người này nhìn phụ hoàng làm bé chán ghét không thôi.

Thanh Việt cách bọn họ quá xa, nghe không rõ họ đang nói gì, chính là nhìn thấy phụ hoàng của bé đang tựa vào nhuyễn tháp, mà nam nhân chán ghét kia dựa vào thật gần, áp môi bên tai phụ hoàng thì thầm gì đó.

“Phụ hoàng!”

Hoàng Phủ Ngao cùng Đông Li Trần bị âm thanh đột ngột vang lên kinh hách.

Đông Li Trần hơi nheo ánh mắt xanh biếc, cẩn thận đánh giá đứa bé trải qua 5 năm tôi luyện lại càng khuynh quốc khuynh thành, khó lường này.

Đông Li Trần có thực lực cùng ánh mắt tinh chuẩn hơn người, bất luận là ai cũng có thể quan sát được thực lực của người nọ, nhưng đứa nhỏ trước mắt, hắn không thể nào đoán được.

“Việt nhi, sao lại trở về nhanh thế? Bên ngoài chơi không vui sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Hoàng Phủ Ngao, Thanh Việt giống như không nghe thấy, không nói tiếng nào, chỉ tự mình cời giây, leo lên nhuyễn tháp, bá đạo chui vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngao, làm y ly xa Đông Li Trần một chút, sau đó hết như đang ngủ, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Thái độ của Thanh Việt biểu lộ rõ dụng ý của mình.

Cho dù nhắm mắt lại, Thanh Việt vẫn như trước cảm giác được đôi người xanh biếc kia chăm chú nhìn mình, còn phát ra hàn ý.

“Xem ra hôm nay không tiện ôn chuyện, kia bọn hoàng sẽ tìm cơ hội lần sau vậy.”

Còn chưa dứt lời, Đông Li Trần trực tiếp li khai.

“Tốt lắm Việt nhi, hắn đã đi rồi.”

Hoàng Phủ Ngao vỗ nhẹ gương mặt bé con, có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe Hoàng Phủ Ngao nói vậy, Thanh Việt mới chậm rãi hé mở song đồng lưu ly thất sắc không hề có chút buồn ngủ, buồn bực ôm lấy cổ Hoàng Phủ Ngao, cắn một ngụm lên lỗ tai y.

“Việt nhi chán ghét hắn, ai cho hắn ngồi gần phụ hoàng như vậy.”

Thanh Việt nhả ra, bực nói.

Nghe lời Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao không khỏi mỉm cười, một tay kéo bé vào lòng mình, trán đối trán, nhìn đôi mắt lưu ly lỏng lánh màu sắc, thật sự hỏi.

“Việt nhi vì thấy hắn chán ghét nên không cho hắn tới gần phụ hoàng? Hay vì hắn tới gần phụ hoàng mới chán ghét hắn a?”

“Không biết, không biết!”

Bị Hoàng Phủ Ngao hỏi vậy, Thanh Việt vẫn chưa nguôi giận có chút mất tự nhiên quay mặt đi.

Không hề biết hành động phát giận của mình, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là bốc đồng làm nũng, làm bé càng thêm phần đáng yêu.

Hoàng Phủ Ngao cố định gương mặt nhỏ nhắn của bé, áp môi mình tới không chút kiêng nê, hung hăng hôn môi bé.

“Àn.....”

Thanh Việt bất mãn muốn giãy giụa lại bị Hoàng Phủ Ngao càng dùng sức áp bé lên nhuyễn tháp, mãi tới khi Thanh Việt sắp thở không nổi mới thả bé ra.

“Vật nhỏ đừng tức giận, phụ hoàng sẽ không để hắn tới gần nữa, được không?”

Hoàng Phủ Ngao thấy Thanh Việt có xu thế sắp phát giận, lập tức cam đoan.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Thanh Việt trong lòng y dần dần bình tĩnh, đôi người lưu ly thất sắc mở thật to nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Ngao, dường

như đang xác định phụ hoàng của bé có nói dối hay không.

“Ân.”

Hồi lâu, Thanh Việt xác định lời phụ hoàng là thật, lúc này mới nhỏ giọng lên tiếng.

“Thực ngoan!”

Hoàng Phủ Ngao hôn vài cái lên gương mặt nhỏ nhắn của bé, lập tức chuyển đề tài.

“Việt nhi không phải mới ra ngoài chơi thôi sao? Sao lại trở về nhanh như vậy? Nơi này không vui sao?”

Bị Hoàng Phủ Ngao nhắc tới, Thanh Việt lập tức nhớ ra mục đích của mình trở về, bé hiện tại đã không còn tức giận, đương nhiên sẽ mở miệng hào hào nói chuyện với phụ hoàng.

“Hôm nay Việt nhi gặp một thú nhân thực đặc biệt, hình như là Vương tử tộc thú nhân, hẳn không ngu ngốc như bọn người kia nói!”

“Đây là nguyên nhân Việt nhi vội vàng chạy về sao?”

Hoàng Phủ Ngao uy Thanh Việt một khối điểm tâm, hỏi tiếp.

“Ân, phụ hoàng, Việt nhi nghe bọn họ nói chuyện, hình như tộc thú nhân gặp phải phiền toái gì đó? Phụ hoàng biết không?”

“Thú nhân sinh sống ở Cánh đồng tuyết cực Bắc, nơi này đất đai vốn cằn cỗi, nhưng các thú nhân có năng lực rất khá, vì thế bình thường các nam nhân sẽ ra ngoài săn bắt ma thú, sau đó dùng da lông ma thú, tinh hạch thu được tới Tập Cách Tra đổi lấy những thứ cần thiết cho cuộc sống, nữ nhân thì ở nhà trồng trọt một ít lương thực, rau dưa các loại.

Cuộc sống tuy vất vả một chút nhưng không tới mức chịu đói.

Nhưng bắt đầu vài năm nay, vùng đất vốn đã cằn cỗi kia không biết vì sao cứ nhiên lại mất mùa, rất nhiều thảm thực vật chết đi một cách khó hiểu.

Tộc thú nhân không còn cách nào, bắt đầu cầu cứu qua nước láng giềng Tập Cách Tra.

Nào ngờ, Tập Cách Tra thừa cơ càng lấy giá rẻ hơn, chiếm đoạt tài nguyên của bọn họ, thậm chí còn xem đây là áp chế, muốn tổ chức thú nhân thành quân đội, thay Tập Cách Tra bán mạng.

Tộc thú nhân cũng không phải ngu ngốc, sao có thể bán mạng vì những người căn bản không xem họ là người chứ.

Vì thế lần này bọn họ theo trí giả tới, nhất định là muốn tìm quốc gia khác trợ giúp.”

“Có quốc gia nào chịu giúp bọn họ không?”

Thanh Việt ăn điểm tâm, nghiêng đầu, tò mò hỏi.

“Không có quốc gia nào lại vì một mảnh thổ địa cằn cỗi cùng đám thú nhân sắp chết đói mà đắc tội Tập Cách Tra vương quốc giàu có, trừ phi, thú nhân có thể chứng minh bọn họ có giá trị.”

Hoàng Phủ Ngao kiên nhẫn giải giảng cho Thanh Việt, vuốt mái tóc bạch kim của bé, tiếp tục nói.

“Bất quá, vương tử tộc thú nhân kia nếu có thể làm Việt nhi chú ý, vậy chứng minh hẳn quả thực có chút bản lĩnh, phụ hoàng hiện tại thực chờ mong biểu hiện tiếp theo của hắn a.”

“Ân, Việt nhi cũng rất hiếu kì.”

Ngay lúc Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao nói chuyện phiếm, Tập Ân biến mất cả ngày rồi cuộc cũng trở lại.

“Tập Ân, tình huống cụ thể thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, cơ hồ các quốc gia đều cử đặc phái viên tới bãi phóng vị trí giả đại nhân thân bí kia, thậm chí vài vị quốc vương, vương tử, cùng công chúa cũng tới, bất quá đáp án đều giống nhau, trí giả đại nhân hiện tại không tiện gặp khách, đợi tới lúc Tam đại học viện tỷ thí ma vũ sẽ xuất hiện!”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngao gật gật đầu, ý bảo Tập Ân có thể lui xuống.

“Ác, đúng rồi bệ hạ, lúc tiểu nhân trở về còn nghe được một chuyện.”

Tập Ân đang chuẩn bị lui ra lại vội vàng bẩm báo.

“Bệ hạ, Thập Nhất vương tử của Táp Cách Tra vương quốc hôm qua gặp chuyện trong tửu lâu, nhóm đồng bạn theo hầu đều bị sát hại tàn nhẫn, chỉ có mình Thập Nhất vương tử được cứu, bắt quá tới nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Thập Nhất vương tử kia là đứa con của sủng phi Táp Cách Tra vương, vì thế rất được sủng ái, xảy ra chuyện này Táp Cách Tra đang phái người toàn lực điều tra.....”

“Nói chuyện này để làm gì?”

Thanh Việt trực tiếp cản Táp Ân đang ra sức diễn thuyết, bé không nghĩ mình cùng phụ hoàng cần biết chuyện này.

“Là như vậy Tiểu điện hạ, ngài còn nhớ vị vương tử đã phát sinh xung đột với ngài cùng bệ hạ ở chợ ngày đó không?”

Thanh Việt gật đầu tỏ ý nhớ rõ.

“Người kia chính là Thập Nhất vương tử. Hắn sau khi xảy ra xung đột với bệ hạ liền dắt đồng bạn vào quán rượu, sau đó thần không biết quỷ không hay bị ám sát tàn nhẫn, vì thế.....”

“Vì thế, có người hoài nghi ta cùng phụ hoàng?”

Thanh Việt bổ sung đầy đủ những lời Táp Ân không dám nói ra miệng.

“Ân, đúng vậy, Tiểu điện hạ. Những người đó tuy không dám ra mặt hoài nghi ngài cùng bệ hạ, nhưng sau lưng.....”

“Vật nhỏ, xem ra đã có người bắt đầu tìm chúng ta gây phiền toái.”

Hoàng Phủ Ngạo vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, ôn hòa nói.

Nhưng ánh mắt y lại làm Táp Ân hoảng sợ, Táp Ân rất quen thuộc Hoàng Phủ Ngạo biết rất rõ, ngàn vạn lần đừng chọc giận hoàng đế bệ hạ bọn họ, bằng không, hậu quả kia tuyệt đối không phải người thường có thể thừa nhận!

Mà hiện tại, hoàng đế bệ hạ của bọn họ đã xuất hiện dấu hiệu tức giận!

.....

Hoàn Chương 100.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Phá Phách

“Bệ hạ, đây là thiệp mời yến hội Táp Cách Tra quốc vương phái người đưa tới.”

Táp Ân kính cẩn dâng tấm thiệp mời có ấn kí chấm mộng hoa màu đỏ lên thư trác trước mặt Hoàng Phủ Ngạo.

“Ngươi.....”

Hoàng Phủ Ngạo vừa định bảo Táp Ân nói nhỏ thôi, đừng để Thanh Việt bên người y phát hiện.

Không ngờ, Thanh Việt nguyên bản đang cuộn mình trên góc nhuyễn tháp bên cạnh Hoàng Phủ Ngạo ngủ say sưa lại bị âm thanh của Táp Ân làm bừng tỉnh, ánh mắt bé vẫn còn mông lung buồn ngủ, vừa nhìn thấy thiệp mời có ấn kí chấm mộng hoa lập tức thanh tỉnh, bàn tay bé nhỏ giơ tới trước Hoàng Phủ Ngạo, chụp được tấm thiệp mời kia.

Vừa mở ra thì quả nhiên hệt như Thanh Việt đoán, chính là yến hội kia!

Đối với yến hội đó, kí ức của Thanh Việt còn rất mới mẻ, yến hội điên cuồng, dâm mỹ, đặc biệt còn có đám con lợn háo sắc dâm loạn không biết sống chết kia.

“Việt nhi, mau trả lại cho phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngạo trừng mắt lườm Táp Ân, có chút bất đắc dĩ nói với Thanh Việt.

“Không cần!”

Thanh Việt lập tức đứng lên nhuyển thấp, giờ tám thiệp lên cao cao.

Hoàng Phủ Ngạo nhìn Thanh Việt như vậy, cũng chỉ đau đầu nhu mi tâm, y thật sự là cưng chiều bé con này tới hư rồi, càng ngày càng vô pháp vô thiên!

“Ngươi vật nhỏ này!”

Hoàng Phủ Ngạo thờ dài, hai tay rất nhanh ôm lấy thắt lưng Thanh Việt, xoay người một cái kéo bé vào lòng mình.

Nhìn Thanh Việt bị bắt được mà không ngừng giãy giụa, giấu tám thiệp mời chặt chẽ lòng, hai gò má gấp tới độ đỏ bừng, bộ dáng đáng yêu như vậy làm Hoàng Phủ Ngạo thực sự không phát câu nói.

“Được rồi, vật nhỏ, chẳng lẽ ngươi nghĩ phụ hoàng không có nó thì không thể tham gia sao?”

Bị Hoàng Phủ Ngạo nhắc nhở, Thanh Việt hệt như quả bóng xì hơi, đành chỉ giãy giụa, chính là đôi mắt lưu ly long lanh to tròn vẫn kiên trì như trước.

“Việt nhi cũng đi!”

“Không được!”

Thanh Việt vừa nói lời này Hoàng Phủ Ngạo đã lập tức phản đối, điều y không muốn nhất chính là để Thanh Việt tiếp xúc những thứ này.

“Việt nhi muốn đi!”

“Không được!”

“Vậy phụ hoàng cũng không được đi!”

“Không được!”

.....

Theo âm thanh tranh chấp ngày càng lớn của hai người, Tập Ân đã bị dọa mà lùi tới cửa, bắt đầu do dự xem mình có nên chạy ra ngoài tránh một lúc hay không.

Nhìn đôi mắt to tròn long lanh đủ màu của Thanh Việt ngày càng nhiều ủy khuất, cuối cùng, vẫn là Hoàng Phủ Ngạo bại trận trước.

“Ai.....”

Thờ dài, Hoàng Phủ Ngạo trấn an hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của bé, sau đó mới mở miệng nói.

“Việt nhi biết rõ phụ hoàng không muốn Việt nhi tới nơi đó mà.”

“Việt nhi cũng không thích phụ hoàng đi! Phụ hoàng không đi có được không?”

“Đây là yến hội quốc vương của các quốc gia đều tham gia, hơn nữa quy củ này đã lưu truyền mấy trăm năm, phụ hoàng sao có thể nói không đi là không đi?”

Hoàng Phủ Ngạo kiên nhẫn giải thích với Thanh Việt.

Thanh Việt đầu tiên là nhú mày, sau đó dường như nghĩ ra gì đó, đôi mắt xinh đẹp trở nên long lanh, cánh môi so với đóa hoa còn non mềm hơn chằm chằm nhếch lên một độ cung tuyệt mỹ.

Bé biểu hiện như vậy, đối với Hoàng Phủ Ngạo biết rõ tính cách của bé lập tức có dự cảm bất hảo, Hoàng Phủ Ngạo cảm thấy mình lại đau đầu.

“Việt nhi, ngươi.....”

“À, Việt nhi nghe lời, phụ hoàng đi đi, Việt nhi không tức giận.”

Nhìn bé biến hóa đột ngột như vậy, hơn nữa còn cam đoan, cảm giác trong lòng Hoàng Phủ Ngạo lại càng nâng cao.

“Việt nhi không phải lại muốn gây rối đi, nơi này không phải Nam Việt, bọn họ lại toàn là quốc vương, Việt nhi.....”

“Sẽ không, sẽ không!”

Thanh Việt lắc đầu hệt như trống bỏi, cam đoan với Hoàng Phủ Ngạo.

“Ngươi..... Ai.....”

Đối mặt với bộ dáng ngoan ngoãn, tốt đẹp của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao quả thực không biết nên nói gì, chỉ đành vô lực thở dài.

.....

Yến hội sắp bắt đầu, Hoàng Phủ Ngao chuẩn bị xuất môn lại sợ Thanh Việt trộm đi theo sẽ gặp rắc rối, vì thế chỉ đành nhốt bé trong tấm điện, nhưng vẫn lo lắng vì thế để Táp Ân ở lại bồi Thanh Việt, sau đó mới rời đi.

“Táp Ân, ta muốn ngủ.”

Thấy Hoàng Phủ Ngao rời đi, Thanh Việt lập tức leo lên giường lớn.

Táp Ân biết Thanh Việt bị để lại một mình, trong lòng nhất định không thoải mái, hơn nữa Táp Ân cũng không dám lai nhai với Thanh Việt, vì thế thành thành thật thật lui ra ngoài cửa tấm điện, không ngừng cầu nguyện với ông trời, hi vọng hắn không trở thành nơi trú ẩn của Tiểu điện hạ.

“Tạc Phi.”

“Ồ, chủ tử.”

Theo lời Thanh Việt gọi, một thiếu niên bán trong suốt xuất hiện giữa không trung cách Thanh Việt khoảng 5 thước, thiếu niên có mái tóc màu sợi đay dài tới tận mắt cá chân, da thịt trong suốt như bạch ngọc, vẻ đẹp vô cùng hư ảo.

“Đi theo phụ hoàng, sau khi tới yến hội thỉnh liên tùy tiện vớt thứ này ngoài đại sảnh yến hội là được.”

Thanh Việt từ không gian giới chỉ lấy ra một phiến mộc màu đen đưa cho Tạc Phi, nhấn mạnh.

“Tuyệt đối không để ai phát hiện ngươi, hiểu không?”

“Vâng, chủ tử.”

Tạc Phi trình trọng tiếp nhận phiến mộc Thanh Việt giao, lúc nhìn thấy rõ là vật gì không khỏi sùng sốt, theo Thanh Việt lâu như vậy, cậu nhìn qua đã có thể gọi tên vật này——chiêu hồn chú!

Chiêu hồn chú, nghĩa như tên, là phù chú có thể triệu hoán vong hồn, mà trong thâm cung này, số lượng vong hồn chỉ sợ không ít hơn số người sống là bao.

Nghĩ đến đây, Tạc Phi không khỏi rùng mình.

.....

Hoàn Chương 101.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nghi Hoặc

[Cáo] lặn tiếp đây TT~TT

Chờ Tạc Phi đi rồi, Thanh Việt nằm chán nằm vật xuống giường lớn, tính toán xem bao lâu phụ hoàng mới trở về.

Không bao lâu sau, Thanh Việt chợt nghe thấy tiếng kinh hô của Táp Ân ngoài cửa tấm điện.

“Bê hạ! Sao ngài lại.....”

“Việt nhi đâu?”

Hoàng Phủ Ngao không đếm xỉa tới Táp Ân, hiện tại y chỉ muốn hung hăng giáo huấn vật nhỏ vô pháp vô thiên kia một trận.

Yến hội vừa bắt đầu không được bao lâu, trong phòng đột nhiên nổi lên một cơn gió âm hàn quý dị, tiếp đó trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại xuất hiện một cảnh tượng làm người ra sồn tóc gáy.

Từ trước tới giờ những người sinh sống trong hoàng cung tranh quyền đoạt thế, người lừa ta gạt, luôn dùng các phương thức tàn nhẫn để sát hại người khác tuyệt đối không ít, mà những người đang ngồi trong phòng này, lại có người nào hai tay không nhiễm đầy máu tươi, dưới vương tọa chất đồng bạch cốt, đối với nhóm quân vương quen nhìn huyết tinh, giết chóc mà nói, trường hợp này kì thực cũng không tính là khủng bố.

Chẳng qua, giết người là một chuyện, mà trở mắt nhìn những vong hồn mà truyền thuyết kể lại chỉ có vong linh pháp sư mới có thể thấy xuất hiện trước mắt mình, nhìn những người đã từng bị mình chém giết tàn bạo lại tồn tại sờ sờ như vậy lại là một chuyện khác.

Nhóm vong hồn này vẫn còn duy trì tư thái lúc chết đi, làm người ta có thể cảm nhận rõ ràng sự thống khổ, oán hận cùng không cam lòng của chúng.

Ánh mắt chúng nó đại ra, phản ứng cũng rất trệ độn, không hề để ý đến nhóm quốc vương đang đứng đờ vì kinh hãi quá độ, giống như có thứ gì đó đang thúc giục bản năng của chúng nó mà không ngừng tranh đoạt thứ gì đó.

Mà nhóm quân vương từng lấy việc giết người làm lạc thú lại sợ không nhẹ, sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy xem như đã rất lớn gan.

.....

Hoàng Phủ Ngạo nếu không phải trong lúc vô ý phát hiện phiến mộc đào lơ lửng trên không trung không hề làm người ta chú ý, y quả thực cũng giống như nhóm quốc vương, tưởng mình bị Ma Pháp Sư Vong Linh mất tích mấy trăm năm nay công kích.

“Tiểu điện hạ..... đã..... đã..... đi..... ngủ.....”

Đại tể tướng Tạt Ân nhất gan lập tức phát hiện không khí có chút không đúng, khẩn trương bấm báo.

Hoàng Phủ Ngạo lập tức đi tới bên giường, trực tiếp kéo Thanh Việt đang nằm trên giường giả bộ ngủ dậy, không cho bé cơ hội nói chuyện, ‘ba ba ba’, bàn tay trực tiếp đánh mạnh lên mũi nhỏ của bé.

“Buông ra! Buông Việt nhi ra!”

Bị Hoàng Phủ Ngạo giáo huấn như vậy, Thanh Việt cảm thấy rất mất mặt, bé đã rất lâu không bị phụ hoàng giáo huấn như vậy, Thanh Việt đã bị nuông chiều đến phát hư buồn bực liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà đối mặt với giãy giụa của bé, Hoàng Phủ Ngạo lần này không hề có ý tứ buông tha, ngược lại càng đánh mạnh hơn.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Ý thức được lần này phụ hoàng của bé thực sự sinh khí, Thanh Việt lúc này mới có chút sợ hãi kêu lên.

“Đừng đánh, Việt nhi nghe lời, phụ hoàng đừng nóng giận!”

“Phụ hoàng, Việt nhi không dám, thực sự, Việt nhi ngoan, phụ hoàng!”

Đại khái chỉ có trước mặt Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt luôn tùy hứng làm bậy mới biểu hiện bộ dáng khúm núm như vậy.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thanh Việt vì đau đớn cùng ủy khuất mà nhăn nhúm, Hoàng Phủ Ngạo quả thực không thể nhẫn tâm đánh bé thêm nữa.

“Ai.....”

Hoàng Phủ Ngạo có chút bất đắc dĩ thở dài, kéo Thanh Việt vào lòng mình, cầm để trên đỉnh đầu bé, nhẹ nhàng trấn an.

“Ngươi, vật nhỏ vô pháp vô thiên, gây họa ngày càng lớn!”

“Việt nhi không có!”

Thanh Việt lập tức phủ nhận.

“Còn dám nói không có, đừng nói với phụ hoàng những vong hồn đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh yến hội không phải ngươi làm!”

“Là Việt nhi làm, nhưng không bị bọn họ phát hiện thì làm sao gặp rắc rối chứ!”

Thanh Việt hùng hồn trả lời.

“Ngươi còn dám nói, nhóm quốc vương đều sắp bị ngươi hù chết, hiện tại trong hoàng cung đã gà bay chó sủa, tất cả thị vệ đều xuất động, đóng chặt tất cả cửa cung, từng tấc tìm kiếm vị ‘vong linh pháp sư’ đã làm nhóm quốc vương kinh hãi quá độ!”

Việt nhi hiểu chưa? Sở dĩ phụ hoàng sinh khí không phải vì Việt nhi làm nhóm quốc vương sợ, mà vì họa Việt nhi gây ra ngày càng lớn, có thể sẽ gặp nguy hiểm!”

“Ân, phụ hoàng không cần lo lắng, bọn họ tuyệt đối không có khả năng phát hiện là Việt nhi làm.”

Thanh Việt tự tin tràn đầy khẳng định, gương mặt nhỏ vốn mang theo ủy khuất, lúc này đã lộ ra ý cười.

“Việt nhi nguoi. Ai.”

Nhìn Thanh Việt như vậy, Hoàng Phủ Ngạo một lần nữa cảm thấy vô lực, chỉ đành thở dài.

“Quên đi, nếu có người biết chân tướng, phụ hoàng chỉ đành nghĩ biện pháp làm hẩn cảm miệng.”

.....

“Dì? Kì quái.”

Thanh Việt nhìn xung quanh, có chút khó hiểu thì thoà.

Cả căn phòng yến hội xa hoa rộng thênh thang, vì hôm qua đột nhiên xuất hiện vong hồn khủng bố mà trở nên vắng lặng, lúc này chỉ có một mình Thanh Việt.

Sở dĩ Thanh Việt tới đây vì định thu thập số vong hồn bị chiêu hồn chú bé xuất ra tối hôm qua hấp dẫn, nhưng kì quái chính là lúc Thanh Việt tới nơi này cứ nhiên không phát hiện một vong hồn nào, chúng nó hết như đã bốc hơi.

“Không thấy, một chút hơi thở cũng không có, sao lại như vậy?”

Thanh Việt ôm mối nghi hoặc vận dụng pháp thuật không gian Di Thuần, thần không biết quỷ không hay rời khỏi yến hội thính, nhưng không lập tức trở về mà tùy ý đi dạo trong vương cung Tập Cách Tra, vừa đi vừa suy nghĩ.

“Không có khả năng, số vong hồn kia không có khả năng đột nhiên biến mất như vậy, còn chiêu hồn chú của mình, vì cái gì ngay cả một chút hơi thở cũng không cảm giác được?”

Thanh Việt như trước lâm vào suy tư, hoàn toàn không chú ý ở hành lang bên kia, một nhóm thị nữ đông đúc đang nâng một thanh niên mặc hoa phục thần tình tiêu tụy, đi về hướng này.

“A

~”

Thanh niên ốm yếu xanh xao, tiêu tụy đến không chịu nổi, vừa nhìn thấy Thanh Việt thì hoảng sợ trừng to hai tròng mắt phủ đầy tơ máu, phát ra tiếng kêu khàn khàn hoảng sợ như bị ai đó bóp cổ.

“Cứu ta

a

~ ma quỷ tới rồi

~a

~”

Tiếng gào khàn cả giọng lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người tới đây.

“Điện hạ, ngài làm sao vậy, điện hạ!”

“Mau gọi y sư!”

“Mau đi thông tri quốc vương a!”

.....

Nam tử không ngừng kêu gào la hét kia, Thanh Việt nhớ rõ hẳn là Thập Nhấp vương tử ngày đó đã tranh chấp với bé và phụ hoàng, nhìn tình huống hỗn loạn trước mắt, Thanh Việt nhận thức được phiền toái rồi đây.

Hoàn Chương 102.

Chương 103: Thăm Dò

Nhìn Thập Nhất vương tử của Tạp Cách Tra đã nằm bệt trên đất hấp hối vẫn khàn giọng hét lên và nhóm tôi tớ luống cuống tay chân không biết làm sao, Thanh Việt không khỏi nhủ hàng mi xinh đẹp.

“A

~”

“Tránh ra

~ mau cứu cứu ta

~”

Tiếng gào thê lương không ngừng, Thanh Việt nhìn gương mặt tiều tụy không chịu nổi, cùng nét mặt hoảng sợ vạn phần, càng nhìn càng thấy không thích hợp, nhưng trong chốc lát bé không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì.

Thanh Việt thử thăm dò, dồn chút linh lực vào đầu ngón tay bắn tới mi tâm Thập Nhất vương tử Tạp Cách Tra, người vốn đang hấp hối kia cứ nhiên lại kịch liệt chấn động, cứ như trong cơ thể hắn có thứ gì đó đang tranh đoạt.

“Đây là sao a?”

Nhìn phản ứng cổ quái trước mắt, mày Thanh Việt nhíu càng chặt.

Ngay lúc Thanh Việt định tiến hành thêm một bước điều tra, một tia quý dị mang theo mùi máu tươi ập tới làm Thanh Việt lập tức xoay người, nhưng đập vào mi mắt không hề có thứ gì.

Dựa vào trực giác nhạy bén, Thanh Việt vẫn có thể cảm nhận rất rõ, nguy hiểm đang rất nhanh hướng tới Thập Nhất vương tử.

Trong nháy mắt, một vòng phòng hộ bằng linh lực mà mắt thường không thể nhìn thấy vây chặt lấy Thập Nhất vương tử đang yếu ớt nằm trên mặt đất mặt người ta chém giết.

‘Lạch cạch’

Rõ ràng không nhìn thấy gì lại nghe được tiếng va chạm rất nhỏ.

Tâm tư nhóm tôi tớ đều tập trung lên người vương tử của bọn họ, không hề chú ý tới cảnh tượng quý dị này.

Nhưng thứ vốn không thể nhìn thấy kia, từ lúc dính phải linh lực của Thanh Việt, tuy người khác vẫn không thấy, tuy thứ kia rất nhanh biến mất nhưng Thanh Việt đã thấy được rất rõ.

Đó là một vật thể lơ lửng hình người, nhỏ cỡ một đứa bé 3 tuổi nhưng huyết nhục máu tươi đầm đìa hết như vừa bị lột da.

Huyết quý hàng!

Dùng huyết nhục người sống cùng vong hồn tràn ngập oán hận tế luyện thành.

Đây là vu thuật!

Cư nhiên lại là vu thuật!

Thanh Việt không khỏi cắn răng, thứ này có vẻ rất thích bé, luôn tìm tới gây rối!

Hiện tại là thể nào đây?

Là hãm hại, hay thăm dò.

Có thể tưởng được, nếu Thanh Việt không phát hiện cùng ngăn cản huyết quý hàng này, như vậy Thập Nhất vương tử chết thảm trước mặt bé, sau đó, tất cả tôi tớ nơi này đều có thể làm chứng, Thập Nhất vương tử của Tạp Cách Tra bọn họ từ vong nhất định có quan hệ với Thanh Việt.

Bởi vì, vương tử điện hạ của bọn họ từ khi nhìn thấy Thanh Việt mới thất kinh gào lên kêu cứu.

Cho dù Tạt Cách Tra vương quốc cuối cùng vẫn không dám làm gì Thanh Việt, nhưng mà phiền toái tìm tới bé nhất định không ít.

Nhưng nếu Thanh Việt có năng lực ngăn cản huyết quý hàng giờ trò, như vậy năng lực bé luôn che dấu sẽ bị bại lộ, là địch nhân của bé đương nhiên nắm phần biết người biết ta bách chiến bách thắng.

Nếu vậy tỷ lệ thăm dò có vẻ lớn hơn, nói cách khác, tên địch nhân đang ẩn mình trong bóng tối đã biết Thanh Việt có sức mạnh này, mục đích thực sự của lần này chẳng qua chỉ muốn thêm một bước xác nhận, hoặc thăm dò thực lực mạnh yếu của Thanh Việt mà thôi.

Suy nghĩ một hồi, Thanh Việt rút cuộc thoát khỏi mớ hỗn loạn, suy đoán đại khái sự tình.

Thứ nhất, Thập Nhất vương tử sở dĩ biến thành dạng này cũng vì chính hắn xui xẻo, xảy ra tranh chấp ở chợ với bọn họ, địch nhân trong bóng tối kia đã nhân cơ hội dùng hắn để hãm hại Thanh Việt.

Thứ hai, người này đã tiến vào hoàng cung Tạt Cách Tra, có lẽ đang tránh xung quanh bọn Thanh Việt, lén lút quan sát bọn họ.

Thứ ba, địch nhân trong bóng tối kia xem ra khá hiểu biết Thanh Việt, ngay cả bí mật rất ít người biết tới cũng biết được, tuy không toàn diện nhưng có thể biểu hiện thế lực sau lưng hắn rất lớn mạnh.

Bởi vì đối với một hoàng tử vô cùng sủng ái của một đế quốc, muốn tìm hiểu bí mật không phải chuyện dễ!

Thứ tư, địch nhân trốn trong bóng tối kia có vẻ rất kiêng kỵ loại sức mạnh này của bé, bằng không sẽ không phiền toái dùng Thập Nhất vương tử tới thử.

Lúc này, phiền mặc đào phong ấn oan hồn trong không gian giới chỉ của Thanh Việt rung động ngày càng nhỏ, chứng minh địch nhân núp trong bóng tối đã li khai nơi này.

Chính là Thanh Việt vẫn còn vài chỗ không hiểu, nếu Ma Vu Sư kia thật sự là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, mà người này thực sự là nhi tử lọt lưới năm đó sau sự kiện tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thất bại như lời suy đoán của bọn Tạt Ân, vì cái gì hết lần này tới lần khác tìm tới bé để gây rối?

Nhìn phiền mặc đào trong tay, suy nghĩ cẩn thận hết thấy, khóe miệng Thanh Việt hơi nhếch lên.

Địch nhân núp trong tối kia làm Thanh Việt bại lộ thực lực bản thân nhưng lại không bóc trần, mục đích là gì!

Trên đời này, có mấy người cố sức muốn thử bé như vậy? Lại có mấy người dám mạnh bạo dùng tánh mạng vương tử một quốc gia để thử? Lại có mấy người thống hận tới mức muốn dồn bé vào chỗ chết như vậy?

“Tuy vẫn còn nhiều điểm chưa rõ, nhưng người trong bóng tối kia, chúng ta hẳn là rất nhanh được gặp mặt đi!”

.....

Trong một tòa cung điện trong hoàng cung Tạt Cách Tra.

Một người khoác áo choàng toàn thân, nhìn không ra bộ dạng, tuổi tác, chỉ có thể theo chiều cao mà phỏng đoán hẳn hẳn là một nam tử rất trẻ tuổi.

Nam tử ăn mặc quái dị kia lúc này đang kính cẩn quỳ một gối xuống đất, chỉ có vài lọn tóc dài đen mượt không chịu trói buộc lộ ra khỏi vạt áo choàng.

Tiếng rên rĩ quỵến rũ truyền ra từ tầng tầng lớp lớp màn che, càng tăng phần mê hoặc nhân.

Nam tử khoác áo choàng dường như không hề nghe thấy, không chút dao động quỳ ở nơi đó.

“Thế nào?”

Hồi lâu sau, một tiếng nói thanh nhuận từ bên trong lớp màn truyền ra.

“Trước kia chúng ta quả thực đã xem nhẹ nó.”

“Vậy sao.”

Người bên trong không nói thêm gì, không biết có phải đang suy tư hay không, hồi lâu sau, tiếng rên rĩ nhu mì tận xương thình thoảng lại truyền ra, nam tử quỳ một gối lúc này mới chậm rãi đứng dậy rời đi.

.....

Hoàn chương 103.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Điều Tra

“Thế nào? Chẳng lẽ quý quốc cho rằng Thập Nhất vương tử sở dĩ trở thành như vậy có quan hệ tới hoàng tử của bốn hoàng?”

Hoàng Phủ Ngạo nghiêng người tựa vào nhuyễn tháp nhìn thoáng qua tên quan viên Tật Cách Tra đứng cách đó không xa, ngữ điệu không nghe ra hi giận, không nhanh không chậm hỏi.

“Này.....”

Quan viên trẻ tuổi bị Hoàng Phủ Ngạo hỏi vậy lại ứa ra một thân mồ hôi lạnh, không khỏi gào thét trong lòng.

“Trời ạ

ta làm gì nên tội a

~ vì cái gì lại để ta tới hỏi Nam Việt hoàng đế a

ai chẳng biết tính tình của vị này, không phải muốn ta đi tìm chết sao

,

Kì thật tất cả quan viên Tật Cách Tra cùng quốc vương bộ hạ đều biết rất rõ, trước không nói tới chuyện bọn họ có chứng cứ xác thực chuyện này quả thực do Tiểu điện hạ của Nam Việt đế quốc làm.

Cho dù tất cả căn cứ đều vạch rõ thủ phạm chuyện này là Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ thì bọn họ có năng lực làm thế nào?

Dựa vào mức độ sùng ái của Nam Việt hoàng đế đối với Tiểu điện hạ, bọn họ ai dám làm gì đứa nhỏ này?

Cùng lắm là Nam Việt đế quốc ngồi xuống nói chuyện, xem xem nên bồi thường cho mình chút ưu đãi, để mình có chút mặt mũi mà thôi.

Nhưng mà trùng hợp thế nào lần này lại xảy ra ngay sự kiện Tam đại học viện tỷ thí ma vũ, có rất nhiều quốc gia tham gia, cơ hồ tất cả mọi người đều biết, nếu chuyện này giải quyết thầm kín, Tật Cách Tra vương quốc bọn họ còn mặt mũi gì nữa!

Nếu Tật Cách Tra vương tử bị đe dọa sinh mệnh ngay trên địa bàn Tật Cách Tra, có thể sống được bao lâu cũng không rõ, mà Tật Cách Tra lại không dám tra hỏi người tình nghi, mặt mũi Tật Cách Tra phải vất đi đâu a! Về sau làm thế nào ngẩng đầu trước các quốc gia khác?

Tất cả, vô luận là kết quả thế nào, Tật Cách Tra ít ra ngoài mặt cũng phải điều tra Tiểu điện hạ của Nam Việt đế quốc một chút.

Đối với đóng góp không có kết quả tốt, còn có thể uy hiếp tới tánh mạng toàn gia, nhóm đại quý tộc cùng bọn quan lớn Tật Cách Tra đương nhiên sẽ không làm.

Vì thế một tên quan viên vô quyền vô thế bị đẩy ra làm vật hi sinh.

Lúc này đang nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Hoàng Phủ Ngạo, giống như đã học thuộc lòng từ trước, lắp bắp đọc ra nghi vấn cần thẩm tra, lại bị Hoàng Phủ Ngạo liếc nhìn, hỏi một câu xong lại càng nói lắp hơn.

“Này..... hoàng đế bộ hạ..... tôn quý..... chúng ta không phải..... không..... có..... ý này..... chúng ta..... không..... không.....”

“Nếu không phải ý này, như vậy về sau đừng nhắc chuyện này trước mặt bốn hoàng, lãng phí thời gian tìm kiếm hung thủ, không bằng đi mà nghĩ biện pháp cứu vương tử các ngươi đi, chờ hấn tỉnh, ai là hung thủ không phải liền rõ sao?”

“Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân xin cáo lui.”

Quan viên tuổi trẻ kia làm sao còn quán có tra được án hay không, thấy Hoàng Phủ Ngạo đã không tính toán xử hấn, hấn đã vội vàng chuồn mất so với thỏ còn nhanh hơn.

.....

Chờ quan viên kia rời đi, Hoàng Phủ Ngạo lúc này mới nghiêng người vỗ vỗ Thanh Việt đang cuộn mình say ngủ bên cạnh.

“Ân

”

Thanh Việt có chút bất mãn cọ cọ nhuyển tháp, không tình nguyện hé mở song đồng.

“Khó có dịp phụ hoàng rảnh, hôm nay Việt nhi có muốn ra ngoài dạo với phụ hoàng không?”

Trong nhận thức của Hoàng Phủ Ngao đối với Thanh Việt, chỉ cần đề vật nhỏ không cảm thấy nhàm chán, như vậy tỷ lệ gây rối sẽ trở nên rất nhỏ, đương nhiên ngược lại cũng thế.

Nghe Hoàng Phủ Ngao nói vậy, đôi mắt vốn còn mông lung của Thanh Việt lập tức thanh minh.

“Vậy phụ hoàng bồi Việt nhi tới gặp thú nhân lần trước được không?”

“Thú nhân kia? Vì cái gì?”

“Việt nhi muốn biết, vì sao thổ địa của bọn họ không thể trồng cây được nữa, vì sao lại có nhiều thực vật chết héo như vậy.”

Nói tới đây, ánh mắt Thanh Việt trở nên sáng ngời nhìn Hoàng Phủ Ngao.

“Àn.”

Thấy Thanh Việt hưng trí như vậy, Hoàng Phủ Ngao cũng không có ý kiến gì, lập tức đồng ý.

Đáp lại Hoàng Phủ Ngao là nụ cười sáng lạn tựa như mộng ảo chậm chậm nở rộ trên gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thanh Việt, cánh môi hồng phát ngọt lịm so với đóa hoa còn non mềm hơn, nhẹ nhàng in dấu lên môi y.

Dường như cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ kích thích, Thanh Việt nhớ lại những lần bé cùng phụ hoàng hôn nhau, chậm rãi vron đầu lưỡi mềm mại tiến vào miệng Hoàng Phủ Ngao.

Hoàng Phủ Ngao đậm mạc, trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, bình tĩnh với hết thảy, nhưng lại hoàn toàn đánh mất trước nụ hôn có thể gọi là chủ động khiêu khích của vật nhỏ trước mắt.

Phản thủ ôm lấy Thanh Việt vào lòng, nhẹ nhàng xoay người áp bé xuống nhuyển tháp dưới thân.

“Àn

”

Thanh Việt bị hôn đến thở không nổi, chỉ có thể phát ra những âm tiết kháng nghị.

Chẳng qua, biểu hiện như vậy lại càng kích thích Hoàng Phủ Ngao đang áp trên người bé dây dưa, sau khi nụ hôn chấm dứt, những nụ hôn tình tế dày đặc như mưa rào không ngừng dừng trên trán, chóp mũi, cổ.... Thanh Việt.

“Phụ hoàng..... còn..... còn..... còn muốn đi.....”

Thanh Việt hiển nhiên đã bị hôn tới động tình, chính là vẫn không bỏ xuống được lòng hiếu kì đối với tộc thú nhân.

“Ngày mai lại đi!”

Này không phải đề nghị của Hoàng Phủ Ngao, mà là quyết định.

“Chính là.....”

Thấy Thanh Việt vẫn còn chút do dự, Hoàng Phủ Ngao trực tiếp ngâm lấy vành tay của bé mút mạnh, cảm giác bé con trong lòng ngực mình kịch liệt rung động, lúc này mới dí dõm mở miệng hỏi.

“Việt nhi bây giờ còn muốn đi không?”

Câu hỏi phun ra cùng luồng nhiệt khí không ngừng kích thích cảm quan Thanh Việt, đôi tay tiến vào quần áo vỗ về chơi đùa khắp nơi, làm bé thờ đốc, hai gò má đỏ ửng, ngay cả da thịt trên người cũng biến thành màu phấn hồng trong suốt.

“Không..... không đi..... phụ hoàng..... phụ hoàng.....”

Lúc này Thanh Việt chỉ cảm nhận được cơ thể mình bị phụ hoàng châm lên một ngọn lửa, nó ngày càng thiêu đốt mãnh liệt hơn, sôi trào máu huyết, thiêu đốt hết lí trí, bé chỉ có thể dựa vào bản năng muốn phát tiết.

Quần áo hỗn độn, hạ thân không ngừng vụn vỡ ma xát cơ thể Hoàng Phủ Ngao, khẽ ưỡn người, muốn mình cùng phụ hoàng càng áp sát hơn nữa,

truyền số nhiệt lượng không hề tiêu giảm trong cơ thể truyền qua cho y.

Hấp dẫn như vậy làm Hoàng Phủ Ngao không thể nào giữ được định lực, tâm tư dồn hết vào việc dụ dỗ bé con dưới thân, vội vàng rút đi quần áo của hai người, cơ thể trần trụi găt gao giao hợp.

.....

Hoàn Chương 104.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Xa Cách

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuyên qua mạn liêm, trở nên nhu hòa mông lung, quang cùng ánh đan xen trải dài đẹp đẽ quý giá, trên giường lớn mềm mại, con gió ủa tới lay động mạn liêm, đan xen cùng ánh nắng, động cùng tĩnh phụ trợ nhau, lần lượt thay đổi, cả tâm điện trở nên tĩnh dật, an bình dị thường.

“Việt nhi, dậy thôi.”

Hoàng Phủ Ngao chậm rãi mở mắt, nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài lớp màn, biết hiện tại hẳn đã qua buổi trưa liền vỗ vỗ bé con vẫn cuộn mình không chịu nhúc nhích trong lòng mình.

“Ân

”

Thanh Việt hằm hờ lên tiếng, không hề có ý tứ rời giường, ngược lại càng vùi sâu vào giường lớn mềm mại.

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngao gọi vài tiếng cũng không thấy Thanh Việt có động tĩnh, chỉ đành tự mình đứng dậy, trực tiếp kéo thân hình trần trụi của bé ra khỏi chăn đệm, ôm vào lòng.

Cơ thể trần trụi trắng nõn, nơi nơi đều có thể thấy dấu vết hoan ái tàn sát bừa bãi.

Lúc này Thanh Việt hệt như không có xương cốt, mềm nhũn tựa vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngao, vẫn nhắm mắt không chịu tỉnh lại.

Cơ thể Thanh Việt từ nhỏ đã mang theo bệnh căn, những năm gần đây tuy các ngy y đã hao hết tâm tư nhưng vẫn không chuyển biến tốt, may mắn bé có sức mạnh cường đại chống đỡ nên không như người thường.

Nhưng mà cùng phụ hoàng làm chuyện hoan ái, loại vận động kịch liệt tác động trực tiếp đến cơ thể này, cơ thể yếu ớt của Thanh Việt ít nhiều vẫn chịu không thấu.

Đặc biệt ngày hôm qua vì Thanh Việt chủ động khơi mào, vì thế hậu quả chính là phụ hoàng của bé đương nhiên lại càng ngoan[ra sức, dốc sức] hơn bình thường một ít.

Hoàng Phủ Ngao đương nhiên biết rõ nguyên nhân Thanh Việt cứ nằm lì ra giường như vậy, vì thế cũng không vội gọi bọn Tập Ân tiến vào hầu hạ bọn họ rửa mặt chải đầu, ngược lại hai tay bắt đầu xoa nắn trên cơ thể bé con.

“Ồ

”

Thanh Việt giống như một tiểu miêu đang hưởng thụ, hơi hé mắt, từ chóp mũi phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Hồi lâu, Thanh Việt hệt như đã tìm lại khí lực cùng suy nghĩ, đôi song đồng dần dần trở nên thanh minh.

“Thoải mái không?”

“Thoải mái!”

Gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của bé con lộ ra nụ cười thỏa mãn, chậm rãi ngồi dậy khỏi lòng ngực Hoàng Phủ Ngao.

“Hôm nay còn muốn đi gặp thú nhân kia không?”

“Muốn!”

Thanh Việt khẳng định trả lời.

“Vậy mau rời giường đi.”

Hoàng Phủ Ngao lấy lý y định mặc vào cho Thanh Việt, chỉ thấy vật nhỏ tinh xảo màu phấn hồng giữa hai chân thon dài của bé có chút sưng đỏ, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào một chút, chợt nghe thấy tiếng hấp khí của Thanh Việt.

“Đau, đừng chạm vào!”

Thanh Việt vội vàng né tránh Hoàng Phủ Ngao, có chút ủy khuất cùng bất mãn liếc mắt nhìn y, chu cái miệng nhỏ nhắn tự mình mặc quần áo.

Thấy biểu tình của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao lập tức hiểu ra hôm qua y quả thực đã hơi phóng túng một chút, đại khái đã làm vật nhỏ chịu không ít đau khổ đi.

Bất quá, nếu cho y một cơ hội làm lại, y đại khái cũng như hôm qua đi, dù sao, trước mắt vật nhỏ này cho dù là thánh nhân cũng không có bản lĩnh không chế mình không phát cuồng.

.....

Sóng nước xanh biếc dập dờn bông bênh trong Tây Nguyệt hồ, mùi hương thảo lan tỏa khắp nơi, đây là nơi có cảnh trí xinh đẹp, hấp dẫn nhất hoàng cung Tập Cách Tra.

Bất quá lúc này vẻ đẹp của Tây Nguyệt hồ tựa hồ cũng không làm nhiều người chú ý.

Hoàng Phủ Minh Khê cứ im lặng đứng như vậy, nắn gút sau gờ ngọc cũng không làm hai gò má trắng nõn của cậu ửng đỏ, ngược lại sắc mặt cậu có phần tái nhợt, không biết cậu đã đứng đó bao lâu, mái tóc đen mượt bị cơn gió lạnh lùa thổi bay, vẽ một vòng phiến muộn bên người.

Nhìn bóng dáng xa xa trong tiêu đình giữa hồ, ánh mắt hắc ngọc ướt át, mê ly dường như đang nhớ lại gì đó.

Trong tiêu đình, cầm đầu là Đông Mộc Vân cùng thái tử phi tần hôn không lâu của mình——Liên Na • Kiệt Y, vây xung quanh là thái tử và vương phi của các quốc gia khác.

Trong tiêu đình ăn uống linh đình, đàm tiếu vui vẻ.

Hoàng Phủ Minh Khê cứ như vậy im lặng đứng nhìn ở xa xa.

Người họ vẫn hệt như trong kí ức, cao quý dường như đang đứng trên tầng mây nhưng vẫn như trước làm cậu cảm thấy thực thân thiết, còn có đôi mắt ngọc bích xanh biếc hệt như những viên đá mắt mèo, chỉ cần mỉm cười sẽ long lánh thủy quang trong suốt, hệt như ánh nắng mặt trời long lanh chiếu rọi ven hồ.....

Nghĩ tới nụ cười của người nọ, khóe miệng Minh Khê cũng nhin không được khê cong, nhưng ý cười còn chưa hoàn toàn nở rộ đã đông cứng.

Đúng rồi, nguyên bản cậu muốn tới tìm hấn.

Nguyên bản muốn đến nói cho hấn biết cậu hiện tại sống rất tốt, thịnh hấn không cần lo lắng cho cậu nữa, nguyên bản muốn nói cho hấn.....

Còn rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói mà năm năm trước không cáo biệt mà rời đi cậu vẫn luôn đặt trong lòng.

Chính là có một số việc, có một vài người sau khi xa cách 5 năm, rồi cuộc lại càng khó mở miệng.

Những thứ khi đã chôn vùi trong lòng cậu rất lâu rồi, đã bị rất nhiều bận khoăn, ràng buộc mà mục ruỗng trong lòng, chạm một chút sẽ chua xót, sẽ đau, rồi cuộc không thể nhắc tới nữa.

Cậu không bao giờ là chất tử Nam Việt yếu đuối, đáng thương, mặc người ta bày bố như trước kia nữa, cậu đã có đủ năng lực để bảo hộ mình, cậu không bao giờ cần người khác thương hại cùng bảo hộ nữa.

Mà người kia, trải qua năm năm có lẽ cũng không còn là Đông Mộc Vân trước kia, toàn tâm toàn ý chỉ muốn bảo hộ cậu nữa đi.

Nếu đã không còn như xưa, như vậy cậu nên dùng tư thái nào để gặp hấn?

Có lẽ, từ một khắc bọn họ xa cách, nhân sinh của họ cũng giống như tham dự vào một vụ buôn bán đi.

Hiện giờ..... chỉ còn.....

.....

Hoàn Chương 105.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Lời Mời

Rửa mặt chải đầu dùng qua ngọc thiện xong, Thanh Việt liền khẩn cấp kéo Hoàng Phủ Ngạo đi tìm thiếu niên thú nhân làm bé cảm thấy rất thú vị kia.

Thanh Việt nhớ rõ, ngày đó nhóm quý tộc lúc khi dễ thiếu niên thú nhân từng nhắc nói hắn là đệ tử của trí giả, vì thế Thanh Việt định trực tiếp tới cung điện trí giả tìm người.

Xuyên qua hoa viên trùng trùng điệp điệp cùng cung điện tinh mỹ, còn chưa tới mục tiêu Thanh Việt đã thấy thiếu niên thú nhân kia.

Tình huống không khác biệt lần đầu tiên gặp mặt cho lắm, như trước có một nhóm con cháu quý tộc vây quanh treu chọc hắn, ánh mắt những người này hệt như đang nhìn một con súc vật quý hiếm.

Bất quá sức khống chế cảm xúc của thiếu niên thú nhân rõ ràng đã đề cao rất nhiều.

So với lần trước, thanh Việt còn nhìn ra chút phẫn nộ, oán hận trong mắt hắn, mà hiện tại ánh mắt vẫn trong trẻo như nước, không có chút tình tự dao động.

“Phụ hoàng, chính là hắn.”

Thanh Việt kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngạo, cao hứng nói.

“Chúng ta hiện tại qua đó luôn sao?”

Hoàng Phủ Ngạo nhìn nhóm người trẻ tuổi tìm niềm vui vây quanh bên người thiếu niên thú nhân, hoàn toàn thờ ơ, hỏi bé con.

“Àn, hiện tại liền qua.”

Thanh Việt kéo tay Hoàng Phủ Ngạo đi về phía đám người.

Đương nhiên nếu bây giờ không qua, trời mới biết nhóm quý tộc này tới khi nào mới buông tha thiếu niên thú nhân kia, thế bé và phụ hoàng phải đợi tới lúc nào a.

“Chúng ta lại thấy mặt.”

Thanh Việt nhìn thiếu niên thú nhân bị vây ở trung tâm, cố ý nâng cao âm điệu chào hỏi hắn, thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đối với nhóm con cháu quý tộc đã hoàn thành chương trình huấn luyện, đương nhiên nhận biết thân phận của Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt không phải việc khó.

Trong nhất thời, rung động, si mê, ngưỡng mộ, ghen tỵ, kinh hãi, e ngại.... đủ loại ánh mắt pha lẫn tình tự phức tạp vây quanh Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo.

“Người.... không ngại.....”

“Chúng ta.....”

Bất thành linh chạm mặt làm nhóm con cháu quý tộc không biết làm sao.

“Tái Á Tháp vương quốc Hải Luân • Hách Li, bá kiến Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ cùng Ngũ hoàng tử điện hạ.”

Hải Luân • Hách Li trong đám người phản ứng đầu tiên, ánh mắt kinh hãi, rung động nhìn Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt.

(Kinh hãi, đương nhiên vì gặp được người có thân phận tôn quý, bình thường bọn họ rất khó có cơ hội gặp Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ; còn rung động, đương nhiên vì bộ dáng hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của Hoàng Phủ Ngạo, cùng vẻ đẹp hoàn mỹ tới mức không thuộc về thế gian của Thanh Việt.)

Cô cô ruột Hải Luân • Hách Lí chính là mẹ đẻ Thanh Việt, Nam Việt đế quốc Cản quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lí, nếu tính ra, Hải Luân • Hách Lí hẳn nên gọi Hoàng Phủ Ngao một tiếng ‘cô phụ’ [dượng], gọi Thanh Việt là ‘biểu đệ’.

Cũng vì dựa vào mối quan hệ thông gia này, Hải Luân • Hách Lí mới có thể bớt một phần lúng túng hơn những người khác, thêm một phần tự nhiên, hướng Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt làm một cái lễ vương tộc.

“Lộ Á vương quốc.....”

“Tập Cách Tra vương quốc.....”

.....

Những người khác cũng lập tức phản ứng, hướng Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt hành lễ.

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngao thân nhiên lên tiếng, gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, lại quay đầu nhìn Hải Luân • Hách Lí, tiếp đó mở miệng nói.

“Bốn hoàng nghe nói Tập Á Tháp vương gần đây thân thể có bệnh nhẹ, không thể tham gia Ma Vũ tỷ thí lần này, vì thế người được đề cử tham dự là phụ thân của ngươi, Hạ Kiệt Tra • Hách Lí thân vương đúng không?”

“Đúng vậy, bệ hạ.”

Hải Luân • Hách Lí thấy Hoàng Phủ Ngao chủ động nói chuyện với mình, trong nhất thời kinh hi vạn phần, vội vàng mỉm cười đáp lời.

“Gia phụ có thể tham gia lần tụ hội này, cảm thấy vạn phần vinh hạnh.

Giờ tay nhất chân, bộ dáng xấu hổ nhút nhát, thực sự hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không thể phụ nhận, Hải Luân • Hách Lí rất đẹp, trên trán đeo một viên huyết thạch tiên diễm, ướt át, đỏ rực, dưới ánh mặt trời tản mát ra màu đỏ yêu dị, khiến gương mặt vốn thanh thuần càng tăng thêm một mặt quyến rũ xinh đẹp.

Cũng vì nàng xinh đẹp như vậy, phụ thân mới mang nàng tham dự lần tụ hội các vương quốc này, mục đích đương nhiên là để phụ thân có thể lên vương vị, thu được càng nhiều duy trì.

“Bệ hạ lần này tới đây, hẳn là muốn gặp trí giả đại nhân đi, chính là, trí giả đại nhân hình như không.....”

Hải Luân • Hách Lí không muốn mất đi cơ hội nói chuyện với Hoàng Phủ Ngao, vì thế tiếp tục tìm kiếm đề tài.

“Ân, bốn hoàng tới đây không phải vì việc này.”

Hoàng Phủ Ngao nâng ngón tay chỉ thiếu niên thú nhân đã bị mọi người bỏ lơ phía sau.

“Ta tới tìm hắn.”

Những lời này của Hoàng Phủ Ngao làm mọi người giật mình không nhỏ, đồng loạt dời ánh mắt si mê, tham luyến từ người Thanh Việt đi, quay đầu nhìn về phía thiếu niên thú nhân cũng đang kinh ngạc.

“Có thể cùng bốn hoàng và hoàng nhi tán gẫu riêng một lát không?”

Lời mời lễ độ như vậy làm mọi người càng thêm hoảng hốt.

Thiếu niên thú nhân nghe Hoàng Phủ Ngao mời, ánh mắt trong trẻo như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, dường như đang tự hỏi gì đó.

“Đây là vinh hạnh của ta, bệ hạ.”

Rất nhanh, thiếu niên thú nhân mỉm cười, kính cẩn mà không khiêm tốn đáp lại lời mời của Hoàng Phủ Ngao.

.....

“Phụ thân!”

Hải Luân • Hách Lí vừa trở về cung điện dành riêng cho Tái Á Tháp vương quốc, lập tức khẩn cấp tìm phụ thân của nàng, Tái Á Tháp thân vương—— Hạ Kiệt Tra • Hách Lí.

“Sao vậy Hải Luân? Mao mao táo táo như vậy không phù hợp thân phận công chúa của ngươi đi?”

“Phụ thân!”

Giương mặt xinh đẹp của Hải Luân • Hách Lí lộ ra nụ cười đắc ý, không để ý tới giọng điệu trách cứ của Hạ Kiệt Tra • Hách Lí, tiếp tục nói.

“Phụ thân, thật sự là tốt quá, ngài biết không, vừa nãy ta mới gặp được Nam Việt hoàng đế bệ hạ cùng Ngũ điện hạ!”

“Ác? Quả thực rất tốt, như vậy người có nói chuyện với bọn họ không?”

Hạ Kiệt Tra • Hách Lí kinh hi hỏi.

“Có, có nói a! Còn là Nam Việt hoàng đế bệ hạ chủ động nói chuyện a! Y còn nhắc tới phụ thân.”

Hải Luân • Hách Lí nhớ lại cảnh tượng nói chuyện với Hoàng Phủ Ngao khi nãy, hai gò má chậm rãi nhiễm một mạt đỏ ửng.

“Trời a, phụ thân, ngài nhất định không biết Nam Việt hoàng đế bệ hạ nhìn trẻ thế nào đâu, ta vốn tưởng, vốn tưởng là.....”

Đột nhiên nghĩ tới gì đó, Hải Luân • Hách Lí vội vàng ép mình bình tĩnh lại.

“Phụ thân!”

“Sao vậy?”

“Phụ thân, ta không muốn gả cho tiểu biểu đệ kia, ta muốn gả cho Nam Việt hoàng đế bệ hạ!”

Kiên định lại tự tin tràn đầy, chấp nhất hết như đang lập lời thề làm Hạ Kiệt Tra • Hách Lí kinh hoàng tới nhảy dựng

.....

Hoàn Chương 106.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Phong Ấn

“Người điên rồi sao? Quên kế hoạch chúng ta bàn trước đó à?”

“Hừ!”

Hải Luân • Hách Lí mím mím môi, bất mãn hừ một tiếng.

“Đó là lúc trước, hiện tại ta không xem trọng nó nữa, ta thấy tiểu biểu đệ mới 10 tuổi kia ngay cả cái gì là sắc đẹp cũng còn chưa biết!”

Hải Luân • Hách Lí có chút tức giận nhớ lại, lúc Hoàng Phủ Thanh Việt tới Tái Á Tháp lần trước, nàng đã không quan tâm tới cảnh trọng của công chúa phải người tới mời Thanh Việt gặp gỡ, cư nhiên lại bị trực tiếp cự tuyệt!

“Nó xinh đẹp tới mức ta còn không theo kịp, lại không biết gì là tình ái, không hiểu phong tình, ngài bảo ta làm thế nào hấp dẫn nó đây!”

“Người!”

Hạ Kiệt Tra • Hách Lí có chút buồn bực vỗ bàn.

“Chính bởi vì nó cái gì cũng không hiểu, người mới dễ khống chế! Cô cô người đã đáp ứng sẽ giúp đỡ chúng ta, tìm mọi cách để nó thú người làm phi, một hoàng tử xinh đẹp lại còn được sủng ái, người còn chỗ nào không hài lòng.”

“Chính vì nó quá đẹp, đẹp tới mức ta đứng bên cạnh cũng không ngóc đầu nổi, ta không muốn ở cùng một người làm ta phải ghen tỵ cả đời!

Hơn nữa, các người trăm phương nghìn kế muốn gả ta cho nó không phải vì quyền lợi thời sao, nếu ta trực tiếp gả cho Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ, quyền lợi không phải tới tay càng nhanh hơn sao!”

“Hừ

người muốn gả cho Nam Việt hoàng đế, người nghĩ cô cô người nguyện ý sao?”

“Nàng không giúp thì thôi, chỉ cần Nam Việt hoàng đế bệ hạ chịu thú ta, tới lúc đó người nghĩ nàng có năng lực phản đối sao?”

“Người nói dễ thể, đừng nhìn mọi việc quá đơn giản, người nghĩ Nam Việt hoàng đế là loại người người nói cưới thì ỷ sẽ cưới người sao? Cho dù lúc đó y thực sự thú người làm phi, thì sao chứ! Không có cô cô trong hoàng cung chiếu cố, người nghĩ ngày sau mình sẽ sống khá giả? Nam Việt hoàng đế bệ hạ là người có thể để mặc người chi phối sao?”

Hạ Kiệt Tra • Hách Lí nghe nữ nhi nói như vậy, càng tức giận hơn.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp, tóm lại, ta đã quyết định rồi!”

Ngừ khí Hải Luân • Hách Lí vẫn cường ngạnh, kiên quyết như trước.

.....

Trong tiểu tình tao nhã ở hoa viên, Hoàng Phủ Ngạo mang theo Thanh Việt cùng thiếu niên thú nhân ngồi xuống.

Đối mặt với đế vương thông dong tao nhã, cùng đứa nhỏ tuyệt mỹ hơn cả tinh linh, từ đầu luôn mở to đôi mắt long lánh lưu quang, tò mò nhìn mình, cho dù là tính tình cứng cỏi, bình tĩnh, thiếu niên thú nhân cũng có chút bất an.

Hoàng Phủ Ngạo hiển nhiên cũng nhìn ra điểm này, thân nhiên mỉm cười, vỗ vỗ cái đầu nhỏ màu bạch kim bên cạnh mình.

“Người không cần can thiệp, gờ bó như vậy, tìm người tới cũng không có đại sự gì, chỉ là hoàng nhi của trẫm có chút hiếu kì với bộ tộc thú nhân, định tâm sự với người một chút mà thôi.”

“Tốt, bệ hạ.”

Thiếu niên thú nhân lễ phép thi lễ với Hoàng Phủ Ngạo, sau đó quay đầu nhìn Thanh Việt hỏi.

“Không biết điện hạ muốn nói chuyện gì?”

Tuy thiếu niên thú nhân đã cố ý che dấu thần sắc của mình, nhưng Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo vẫn nhìn ra vài tia vui sướng không thể che dấu, hay đúng hơn là chờ đợi, chính là hiện tại, bọn họ vẫn chưa rõ, vì sao ánh mắt thiếu niên thú nhân lại xuất hiện tình tự như vậy.

“Người tên gì?”

Thanh Việt nghiêng đầu, đặt ra nghi vấn đầu tiên.

“Mạn Nhĩ Lai, điện hạ.”

“Nghe nói mục đích người tới đây lần này là vì bộ tộc thú nhân các người đã không còn lương thực để vượt qua mùa đông này?”

Thanh Việt hỏi thẳng như vậy làm thiếu niên thú nhân —— Mạn Nhĩ Lai nhất thời không kịp thích ứng, nào có ai vừa hỏi tên người ta xong đã hỏi tới cơ mật bộ tộc người ta a?

Bọn họ tính toán vay lương thực từ các quốc gia khác, nhưng chưa bao giờ nói rằng lương thực của mình đã không thể chống đỡ bộ tộc thú nhân qua mùa đông này!

Bất quá, bí mật này đối với thực lực của Nam Việt đế quốc cường thịnh mà nói, tuyệt đối không thể xem là bí mật đi.

Nếu bọn họ muốn biết chỉ sợ những thứ bí mật trên thế giới này sẽ còn rất ít, vì thế chuyện họ biết bí mật của tộc thú nhân cũng không phải đại sự gì.

“Điện hạ nói đúng.”

Sừng sốt một lát, Mạn Nhĩ Lai vẫn chọn lựa trả lời thành thật.

“Nghe nói là vì một bộ phận lớn hạt giống gieo trồng không thể ra hoa kết quả, còn có rất nhiều thực vật chết héo?”

Thanh Việt rút cuộc cũng hỏi tới vấn đề mình hứng thú nhất, đôi mắt to long lánh lưu quang lập tức sáng bừng.

“Đúng vậy, điện hạ, tình huống này đã bắt đầu từ vài năm trước, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng hơn.”

“Là thổ chất hay khí hậu v...v... tạo thành sao?”

“Cũng không phải.”

Mạn Nhĩ Lai lắc đầu, tiếp tục nói.

“Chúng ta từng thử trồng thực vật ở vùng thổ nhưỡng cách xa nơi chúng ta ở, thực kinh sợ, số thực vật trồng ở đây lại đâm hoa kết quả, hơn nữa sinh

trường hoàn toàn bình thường.

Kết quả như vậy làm tộc nhân chúng ta cho rằng bộ tộc chúng ta đã làm sai gì đó chọc giận thần linh, bị thượng thiên nguyên rủa.

Mãi tới khi sư phụ ta, cũng chính là tộc trưởng gia tộc Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư, lúc người nghe ta nói tới chuyện này, liền tới tận những nơi thổ nhưỡng có vấn đề kiểm tra, sau đó đọc rất nhiều sách cổ, tiêu phí hết ba năm hai tháng, rốt cuộc cũng có kết luận.”

“Kết luận gì?”

Thanh Việt tò mò dựng thẳng lỗ tai.

“Không phải thổ nhưỡng có vấn đề, hay khí hậu khắc nghiệt hơn, mà vì một cái phong ấn!”

Nói đến đây, Mạn Nhĩ Lai không khỏi lắc đầu cười khỏ.

“Ha ha..... ai cũng không ngờ được, bộ tộc thú nhân chúng ta gặp phải nguy cơ diệt tộc cư nhiên vì một cái phong ấn.”

“Phong ấn gì? Sao lại lợi hại đến vậy!”

Nghe đến đó, Hoàng Phủ Ngạo cũng có chút xúc động.

Trầm mặc một lát, Mạn Nhĩ Lai lại vô lực lắc đầu, âm thanh có chút khô sở.

“Cụ thể thế nào ta cũng không rõ, lão sư chỉ nói phong ấn kia xuất hiện hỗn loạn, hết như một khối u ác tính không biết lúc nào sẽ phát tác, rất nguy hiểm.

Muốn hoàn toàn tiêu trừ nó, nhất định phải mở nó ra.

Nhưng thế gian này chỉ có hai người có năng lực này, nhưng bất luận là ai mở, đối với bộ tộc thú nhân sinh hoạt ở vùng đất này như chúng ta đều là tai ương ngập đầu!

Vì thế vô luận thế nào chúng ta cũng phải bảo hộ phong ấn này.

Chính là nó cứ vậy, không ngừng ăn mòn thổ nhưỡng, làm bộ tộc thú nhân chúng ta không có lương thực để sinh tồn, hơn nữa còn không biết lúc nào nó sẽ bùng nổ.”

Nghe Mạn Nhĩ Lai giải thích bất ngờ như vậy, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo nhất thời đều lâm vào trầm tư.

.....

Hoàn Chương 107.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Nguy Cơ Của Tộc Thú Nhân

“Ngươi tin lời vị trí giả kia?”

Đối với lời giải thích thực ngoài ý muốn này, Thanh Việt vẫn rất nghi hoặc.

“Đúng vậy, điện hạ, ta tuyệt đối tin tưởng sư phụ.”

“Gia tộc Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư đã vô số lần giúp đỡ bộ tộc thú nhân chúng ta thoát khỏi khốn cảnh, trong mắt chúng ta bọn họ giống như thần thánh!”

Mạn Nhĩ Lai kích động, cảm kích nói.

“Vậy ngươi biết hai người lão sư nhắc tới là ai không?”

Thanh Việt tò mò hỏi.

“Không, ta không biết. Lão sư không nói qua, có lẽ ngay cả lão sư cũng không biết chính xác là ai, vì thế lần này mới quyết định ra ngoài tìm kiếm.”

“Sự phụ của ngươi cũng không biết?”

“Đúng vậy.”

“Mục đích của hần lần này chính là tìm kiếm hai người kia?”

“Đại khái là thế vậy.”

Mạn Lai Nhĩ thành thực hồi đáp.

“Bộ tộc thú nhân gặp phải hoàn cảnh nghiêm trọng như vậy, có thể nguy hiểm sẽ ngày càng lan rộng, các ngươi không giải thích cho nước láng giềng Tập Cách Tra sao?”

Hoàng Phủ Ngao cũng đặt ra vấn đề mình quan tâm.

“Tập Cách Tra vương gian trá vô cùng, lại quen thói tham lam, nếu chúng ta nói rõ tình cảnh của mình, hần nhất định sẽ chèn ép chúng ta để chiếm đoạt hết tài nguyên, sau đó biến cả bộ tộc thú nhân thành nô lệ của vương quốc bọn họ! Không đến đường cùng, bộ tộc thú nhân chúng ta tuyệt đối không cam tâm làm nô lệ mà sống!”

Mạn Nhĩ Lai nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên vì nguy cơ này đã bị Tập Cách Tra chèn ép không ít.

“Vì thế các ngươi định nhân cơ hội các vương quốc tụ hội, tìm xem các quốc gia khác có ra điều kiện khác càng có lợi cho bộ tộc thú nhân các ngươi hay không?”

“Đúng vậy, bệ hạ, ngài nói một chút cũng không sai.”

Mạn Nhĩ Lai trả lời khẳng định.

“Như vậy việc ngươi nói hết tất cả cho chúng ta, trăm có thể lý giải là.....”

“Đúng vậy, ta muốn nhờ bệ hạ giúp đỡ.”

Mạn Nhĩ Lai nhìn Hoàng Phủ Ngao, thành khẩn nói.

“Ác? Ngươi nói hết bí mật cho chúng ta, không sợ chúng ta cũng giống Tập Cách Tra, ép các ngươi làm nô lệ sao?”

Hoàng Phủ Ngao nhướng mi, tâm tình tốt hời.

“Bệ hạ, nói thẳng ra trước đó chúng ta đã tính toán tới bước xấu nhất.

Bộ tộc thú nhân chúng ta bây giờ còn hai mươi một vạn người, nam nữ già trẻ cơ hồ đều có thể lên chiến trường, có thể lấy một địch trăm, nếu để chúng ta xông trận đối với các quốc gia khác nhất định là một mối uy hiếp.

Nếu thật sự không tìm được sự trợ giúp từ các quốc gia khác, chúng ta sẽ trở thành nô lệ cho Tập Cách Tra vương quốc, từ nay về sau mất đi tự do, trở thành công cụ bán mạng cho bọn họ, như vậy thực lực Tập Cách Tra vương quốc sẽ tăng vượt trội, ta nghĩ, rất nhiều quốc gia không muốn như vậy đi.

Cứ vậy nhất định sẽ có các quốc gia khác đưa điều kiện tốt hơn để mời chào chúng ta, cho dù phải làm công cụ bán mạng, chúng ta cũng phải chọn cái giá tốt đi!”

Kì thực mấy ngày nay đã đó vài quốc vương tỏ vẻ sẽ suy nghĩ chuyện này.

Mạn Nhĩ Lai có chút cười tự giễu, nói tiếp.

“Sở dĩ, muốn thỉnh cầu bệ hạ giúp đỡ bởi vì bệ hạ cùng Tiểu điện hạ từ trước tới nay, là người duy nhất không xem chúng ta là súc vật.

Hơn nữa, cảm giác của bộ tộc thú nhân chúng ta trời sinh đã rất nhạy bén, ta có thể cảm giác được, nếu có thể đi theo các ngươi, bộ tộc chúng ta hần sẽ không bị thiệt thòi.”

“Ác, thật không?”

Hoàng Phủ Ngao nhíu mi, nói tiếp.

“Ngươi hần là chưa nói hết tình hình thực tế đi, bộ tộc thú nhân tổng cộng có hai mươi một vạn, quả thực có thể xem là một lực lượng cường đại.

Nhưng những tiểu quốc sẽ nuôi không nổi, cũng không dám nuôi, quốc gia lớn một chút cũng không nguyện ý dưỡng một đội quân hùng mạnh mà bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắn ngược, còn có thể vì sức mạnh này mà bị các quốc gia xung quanh kiêng kỵ, liên hợp vây công đi.

Tên quốc vương cáo già của Tập Cách Tra đương nhiên cũng hiểu đạo lý này nên hắn mới không ngừng áp bức tài nguyên của các người, nhưng lại không có tính toán thu các người vào Tập Cách Tra.

Vì thể hiện tại các người gặp phải vấn đề lớn nhất, cũng là chuyện mà các người lo sợ nhất, lúc biết nguy cơ các người đang đối mặt, hai mươi mốt vạn tộc nhân có thể sẽ bị rất nhiều quốc gia chia sẻ, đúng không?

Cứ như vậy sức mạnh của bộ tộc thú nhân sẽ hoàn toàn bị đánh vỡ, các người sẽ trở thành những con cá chờ ăn thịt, chứ không còn là nô lệ có sức mạnh có thể cắn ngược! Đúng không?”

Từng câu nói của Hoàng Phủ Ngạo đều làm Mạn Nhĩ Lai khiếp sợ, bối rối.

“Theo tình thế trước mắt, dám tiếp thu cùng có khả năng đường toàn bộ bộ tộc thú nhân các người mà không sợ các quốc gia khác kiêng kỵ, chỉ có Nam Việt cùng Đông Chích.

Nhưng Nam Việt cùng Đông Chích vì để giảm bớt phiền toái, khả năng lớn nhất là làm như những quốc gia chia mỗi bên nhận một nửa, đúng không?”

“Đúng vậy, bệ hạ, ngài nói không sai chút nào.”

Mạn Nhĩ Lai cúi đầu, tận lực che dấu bất đắc dĩ cùng bối rối của mình.

“Sự phụ của ta cũng nói, ngàn vạn lần đừng để bộ tộc thú nhân bị chia cắt nếu không chúng ta sẽ thực sự kết thúc, cũng vì vậy chúng ta mới không dám truyền tin này ra ngoài, sợ hãi sẽ phát sinh như vậy.

Nhưng mà nếu kéo dài mãi cũng không phải biện pháp, vì thế sự phụ mới quyết định để ta ở Nam Việt cùng Đông Chích mạo hiểm thử một lần, mà ta cuối cùng quyết định chọn Nam Việt.”

“Trăm bây giờ thực sự có điểm thương thức người, cũng muốn gặp mặt lão sư người.”

“Việt nhi cũng muốn.”

Thanh Việt đại khái vì ngồi lâu, cơ thể có chút khó chịu, liền trực tiếp nằm úp sấp vào lòng Hoàng Phủ Ngạo.

Động tác dịu ngoan lại vô cùng thân thiết như vậy làm Mạn Nhĩ Lai trở mặt.

Hắn nhớ rất rõ đứa nhỏ tùy hứng, cao ngạo lại đẹp đến mức không tưởng ngày đó gặp gỡ, nó đã khắc sâu vào ấn tượng, thế nhưng lúc này lại tương phản lớn như vậy, Mạn Nhĩ Lai quả thực có chút lúng túng.

“Lão sư hiện tại hẳn là đang nghiên cứu gì đó, không tiện gặp khách, đợi tới ngày một cử hành tỷ thí Ma Vũ của Tam đại học viện, lão sư sẽ cùng mọi người tới tham dự.

“Àn.”

Hoàng Phủ Ngạo gật gật đầu, xem như đáp lại Mạn Nhĩ Lai, sau đó cúi đầu vỗ vỗ Thanh Việt trong lòng.

“Việt nhi mệt sao? Về chưa?”

“Àn, mệt mỏi, trở về đi.”

Chuyện muốn biết đã biết không sai biệt lắm, Thanh Việt có chút mệt mỏi vùi vào lòng Hoàng Phủ Ngạo, gật đầu đồng ý.

Thấy Thanh Việt không có ý kiến, Hoàng Phủ Ngạo liền trực tiếp bế bé lên, lúc đi tới bậc thang, không biết Thanh Việt áp tới bên tai Hoàng Phủ Ngạo nói gì đó, Hoàng Phủ Ngạo ngừng lại, quay đầu nhìn thiếu niên thú nhân.

“Hôm nay sau bữa tối, tới thư phòng gặp thăm đi.”

Nói xong liền lưu lại Mạn Nhĩ Lai tay chân luống cuống vì quá mức chấn động, nghênh ngang rời đi.

.....

Hoàn Chương 109.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tử Thỉ Ma Vũ

Sân thi đấu Ma Vũ Tam đại học viện.

Khoảng sân rộng chia làm ba loại ghế.

Hoa lệ, thoải mái nhất đương nhiên là nhóm quân vương của các quốc gia, cùng những người đi theo, vô luận là thân phận, địa vị gì cũng được chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Tiếp theo là dãy ghế của các quý tộc.

Còn lại là nhóm thường dân không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng xem.

Nam Việt và Đông Chích có địa vị tương đương, vì thế hai chiếc ghế dựa được an bài liền nhau, người ngồi đó chỉ cần nói lớn tiếng một chút đối phương có thể nghe được.

Nam Việt tới khá trễ, lúc tới bên Đông Chích đã nhập tọa.

“Bốn hoàng đệ Nam Việt hoàng đã lâu.”

Đông Li Trần nghiêng người dựa vào nệm ghế, hướng Hoàng Phủ Ngao lắc lắc chén rượu bạch ngọc trong tay.

“Đã làm phiền Đông Chích hoàng.”

Hoàng Phủ Ngao cũng tùy ý cầm lấy ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, xem như lễ phép đáp lại.

“Nam Việt Tiểu điện hạ, năm năm không thấy ngày càng sáng chói!”

Ánh mắt Đông Li Trần chậm rãi đảo về phía Thanh Việt đang đứng bên cạnh Hoàng Phủ Ngao, ánh mắt xanh biếc thanh nhuận hiện lên âm hàn khó phát hiện.

“Bốn hoàng tiểu phí nhiều nhân lực, tài lực tìm người, cư nhiên vẫn so kém Tiểu điện hạ, thực sự là làm bốn hoàng thương tâm.”

Đông Li Trần cười nói, tùy ý nâng tay vuốt ve mái tóc dài của thiếu niên tinh linh đứng phía sau hắn, quá phận mà kéo gương mặt tinh xảo, xinh đẹp của thiếu niên tới gần mình, mang theo tia tình màu mà liếm lên mặt thiếu niên tinh linh.

“Đây là ý tứ gì!”

Số quan viên Nam Việt đi theo thấy Đông Li Trần hành động như vậy, đều lấp bắp kinh hãi.

“Này không phải so sánh Tiểu điện hạ của bọn họ với nô lệ tinh linh trước mắt sao!”

“Tiểu điện hạ của bọn họ quả thực xinh đẹp quá mức, nhưng cũng không thể mang ra so sánh với nô lệ tinh linh đi.”

“Này không phải khi dễ Tiểu điện hạ của bọn họ tuổi còn nhỏ, không hiểu làm thế nào đánh trả sao!”

“Này quả thực là trắng trợn đùa giỡn Tiểu điện hạ của bọn họ trước mặt mọi người a!”

Trong khi nhóm quan viên Nam Việt đang suy nghĩ làm thế nào giữ gìn thân phận tôn quý của Tiểu điện hạ, cùng cứu vãn mặt mũi Nam Việt để quốc thiển viễn chính của sự kiện lần này đang nhìn chằm chằm Đông Li Trần, không biết đang suy nghĩ gì —— Hoàng Phủ Thanh Việt, rốt cuộc chậm rãi có một tia phản ứng.

“Dùng huyết người để duy trì dung mạo tuổi trẻ, phương pháp này không tốt.”

Câu nói không chút dích dắc tới vấn đề hiện tại của Thanh Việt làm tất cả mọi người có cảm giác ừ ừ cạc cạc, chỉ có ly rượu trên tay Đông Li Trần vì không thể ức chế mà khẽ rung động, lập tức xoay người, không mở miệng nữa.

Kì thực từ một khắc nhìn thấy Đông Li Trần, Thanh Việt đã cảm nhận được huyết sát chi khí nồng đậm mà thường nhân không thể thấy trên người hắn.

Huyết sát chi khí đậm như vậy, rất giống một chủng tộc độc nhất vô nhị mà Thanh Việt đã từng gặp qua, Huyết tộc dùng máu mà sống.

Nhưng Đông Li Trần không phải Huyết tộc, vì thế hắn sẽ không vì sinh tồn mà uống huyết.

Trừ bỏ nguyên nhân này, nhìn lại gương mặt qua vài năm vẫn không hề biến hóa gì của hắn, Thanh Việt chỉ nghĩ đến mục đích này —— phương pháp tàn bạo dùng máu tươi của con người để duy trì thanh xuân của mình.

Nguyên bản Thanh Việt cũng không chắc lắm, chỉ thử mà thôi, nhưng xem phản ứng của Đông Li Trần, những điều Thanh Việt đoán có thể khẳng định

8,9 phần.

Mọi người tuy vẫn không hiểu tình huống lắm, nhưng thấy Đông Li Trần là người gây chuyện đã không thèm nói, mọi người cũng không nói thêm gì, ngồi vào chỗ của mình, quan sát trận tỷ thí đã bắt đầu.

Ai cũng không chú ý Đông Li Trần đã bóp nát ly rượu trong tay, cùng một hắc y nhân đứng trong bóng tối vừa tiếp nhận mệnh lệnh của hắn xong thì biến mất.

.....

Sân tỷ thí.

Các pháp sư đã bố trí kết giới phòng ngự trong suốt, ngồi trên ghế có thể an toàn lại quan sát trận đấu rất rõ.

Thanh Việt mới xem 3 trận đã ịu xù.

Điều làm Thanh Việt không thể hiểu nổi chính là, đây rõ ràng là một trận đấu, vì cái gì phải chú ý dáng vẻ, phong độ quý tộc, làm mấy nghi thức xã giao rườm rà, thực không thú vị.

(Kì thực cũng không thể hoàn toàn trách họ, mặc dù là sân đấu nhưng tùy tiện trao ra một người không phải đũa nhỏ đại gia tộc cũng là vương tử, công chúa của quốc gia nào đó, nếu xảy ra chuyện thì không tốt a.

Vì thế tất cả mọi người đều né tránh xung đột, nếu không thể tránh cũng phải lễ phép thông tri đối phương trước một tiếng, để đối phương có sự chuẩn bị, vì thế trận đấu rất hiếm màn cứng đối cứng.)

Bất quá, nhàm chán của Thanh Việt cũng không kéo dài lâu, trận tỷ thí tiếp theo rốt cuộc đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của bé.

Lên sân đấu chưa tới mười phút đối thủ đã bị thua.

Mà đại đa số mọi người quan sát lại không biết người nọ thua thế nào.

Nhưng đó không phải trọng điểm hấp dẫn Thanh Việt.

Trọng điểm là người kia sử dụng vu thuật!!!

Người thắng cuộc mặc một bộ hồng y hết như lụa trắng bị nhiễm huyết đỏ tươi, mái tóc dài đen bóng vũ động trong không trung, đỏ cùng đen, sắc thái mãnh liệt lại hấp dẫn mọi người.

Tóc đen, mắt đen, dung mạo rất giống Nam Việt hoàng tộc đã nói rõ người này có quan hệ tới Nam Việt đế quốc!

Nhưng lúc này hắn lại đại diện cho Đông Chích dự thi.

Người này, hắn chính là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi mà Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo muốn tìm kiếm, kẻ bí ẩn có sức mạnh cường đại cùng vu thuật quỷ dị luôn trốn trong bóng tối.

Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt liếc mắt nhìn nhau, có thể nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Lúc này, người này đại diện cho Đông Chích dự thi, vậy nó đã chứng minh suy đoán trước kia của Thanh Việt, người đứng phía sau duy trì hắn chính là Đông Li Trần.

Chính là Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt vẫn chưa rõ, người này vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, vì cái gì đột nhiên lại tự bại lộ thân phận?

.....

“Đây là..... không phải là..... ma vu thuật..... thất truyền..... đã lâu.....”

Đại Ma Đạo Sư hệ hỏa —— Viêm Liệt nhìn ra chút manh mối, có chút lấp bắp kéo Đại Ma Đạo Sư hệ không gian —— Tát Lạp • Cách Nhã Lô đang ngồi cạnh mình.

“Này..... rất giống.....”

Tát Lạp • Cách Nhã Lô tự xưng là kiến thức uyên bác, đọc nhiều sách vở, thông hiểu cổ kim cũng vì sự tình đột ngột mà có chút run run.

Ma vu thuật chính là danh từ đại diện cho huyết tinh, quỷ dị, tàn nhẫn, hung ác.

Trận tỷ thí này, đại đa số mọi người trên đài quan sát đều cảm thấy kì quái, nhưng không nhận ra, nhưng nhóm cường giả soi dò lại vì thế mà xôn xao.

.....

Chương 110: Quyết Đấu

“Đây thực là vu thuật.”

Thanh Việt khẳng định suy đoán của hai lão nhân.

“Tiểu điện hạ xác định?”

“Ân, tuy hấn luôn trốn trong bóng tối giờ trò, chúng ta chưa từng trực tiếp giao thủ, bất quá vu thuật của hấn quả thực rất lợi hại, người dự thi của Nam Việt, không, hấn là tất cả người tham gia đều không phải đối thủ của hấn.”

Hai lão nhân nghe Thanh Việt đánh giá như vậy, sắc mặt trở nên khó coi muốn chết.

“Sao vậy? Không phải các ngươi luôn nói thắng bại là chuyện thường, không cần để trong lòng sao? Sao hiện tại sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Thanh Việt nghi hoặc nhìn hai lão nhân.

“Này.....”

“Đây là vì..... cái kia.....”

“Tiểu điện hạ, đề thân giải thích cho ngài đi.”

Thân là Dạ thành thành chủ, Mễ Á • Âu Lí Tư thích nhất là nhảy vô giúp vui, híp mắt, cười hi hi không thèm giữ chút mặt mũi cho hai lão nhân bắt đầu giải thích cho Thanh Việt.

“Tiểu điện hạ hấn là không biết, các cuộc tỷ thí đều có cá cược! Nghĩ đến, hai vị Đại Ma Đạo Sư luôn trung thân ái quốc nhất định đã mua Nam Việt thắng, hơn nữa còn đặt cửa trên, Tiểu điện hạ nói Nam Việt nhất định thua, sắc mặt bọn họ làm sao tốt cho được?”

Bị Mễ Á • Âu Lí Tư nói vậy, hai lão nhân cảm thấy vô cùng xấu hổ, chi chi ngô ngô nói không được lời phản bác, chỉ có thể trừng mắt lườm Mễ Á • Âu Lí Tư.

“Hai vị lão sư, người bên Nam Việt sắp tỉ thí với hấn là ai?”

Thanh Việt hiện tại không có hứng thú thảo luận vấn đề cá cược này, trực tiếp đánh vỡ cục diện xấu hổ của hai người.

“A?”

Hai lão nhân sững sốt một chút, lập tức hiểu ra ý tứ của Thanh Việt.

“Tiểu điện hạ, người đấu với hấn tiếp theo chính là Tam điện hạ, Tiểu điện hạ, người không phải tính.....”

“Ân, trận tiếp để ta dự thi.”

Nghe Thanh Việt nói vậy, hai lão nhân đầu tiên là vui sướng, sau đó lập tức khản trương, khó xử.

Bọn họ tuy rất tin tưởng vào thực lực của Thanh Việt, nhưng hiện Thanh Việt cần phải đối mặt là Ma phù thủy nổi tiếng huyết tính, quỷ dị, tàn nhẫn, hung ác nhất từ trước tới nay a!

Hơn nữa, căn cứ theo cách Thanh Việt nói thì người này còn rất am hiểu về lĩnh vực này!

Thế này thì cho dù hai lão nhân muốn thắng cược, cũng không thể không suy nghĩ một chút, nếu Thanh Việt có bất trắc gì, nửa đời sau của bọn họ.....

Nghĩ tới đây, hai lão nhân đồng loạt quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Ngạo, hướng người nắm quyền lực cao nhất trung cầu ý kiến.

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo xoa mái tóc bạch kim của Thanh Việt, không đồng ý lắc đầu.

Trước kia tìm hiểu rõ mục đích của Đông Li Trần cùng năng lực của Ma phù thủy kia, y không hi vọng Thanh Việt đi mạo hiểm.

Nhưng hiển nhiên, Thanh Việt không đồng ý ý kiến này.

“Phụ hoàng, chính vì không biết rõ năng lực của Ma phù thủy kia, Việt nhi mới muốn đấu một trận với hắn nha, cho tới nay đều là chúng ta ngoài sáng bọn họ trong tối, hiện tại khó có dịp bọn họ chịu lộ ra ngoài, cơ hội tốt như vậy sao có thể buông tha, về phần bọn họ có mục đích gì, chờ lát nữa Việt nhi tỷ thí với hắn, chẳng phải sẽ biết sao!”

Từ trước tới nay không sợ trời không sợ đất, lại bị Hoàng Phủ Ngạo sủng tới mức quen thói tùy hứng làm bậy, Thanh Việt vô cùng hứng thú, thấy Hoàng Phủ Ngạo không chịu lại ra sức khẩn cầu.

“Phụ hoàng để Việt nhi đi đi, Việt nhi sẽ không bị thương, Việt nhi cam đoan.”

Đối mặt với sự bướng bỉnh của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo chỉ có thể thở dài.

Để đưa con bảo bối của y tỷ thí một chút cũng tốt, mấy năm nay y bảo hộ bé rất tốt, có lẽ vì thế mà một số tên ngu ngốc bắt đầu có suy nghĩ nhĩ tử bảo bối của y chỉ là một hải tử có dung mạo tuyệt thế, dựa vào sự sủng ái của y mà kiêu ngạo!

Hiện tại Thanh Việt cũng đã trưởng thành, để đám người đó kiến thức thực lực của bé con cũng tốt, tránh trường hợp đám háo sắc ngu dốt kia đánh chủ ý lên Thanh Việt.

.....

Trường thi.

Từ lúc Thanh Việt xuất hiện, cả sân đấu bắt đầu sôi trào.

Ngũ điện hạ được sủng ái nhất Nam Việt đế quốc, người có dung mạo tuyệt mỹ hơn cả tinh linh, người chưa bao giờ để lộ thực lực chân chính của mình, vừa ra sân đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Tiểu nhân bái kiến Ngũ điện hạ tôn quý của Nam Việt đế quốc.”

Hai người đứng đối mặt, nam tử tóc đen mặc hồng y hướng Thanh Việt thi lễ.

“Không cần khách khí, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.”

Âm thanh Thanh Việt rất nhỏ, nhỏ tới mức dường như vừa phát ra đã lập tức dung nhập vào không khí, không còn chút dấu vết, không ai nghe rõ bé nói gì, trừ bỏ bé cùng nam tử hồng y đối diện.

Nam tử hồng y vì bốn chữ kia của Thanh Việt mà trở mặt một lát, sau đó nhếch cao khóe miệng.

“Ha ha

Tiểu điện hạ thực là một hải tử thông minh, chính là tại hạ nghe nói những hải tử quá thông minh thường không dưỡng lớn được a.”

“Thật không? Vậy phải xem các hạ có bản lĩnh này hay không.”

“Đương nhiên, nhất định không làm Tiểu điện hạ thất vọng.”

Theo lời nói vừa chấm dứt của nam tử hồng y, một tiếng rống gầm cao vút ngân vang toàn trường thi, mọi người vì âm thanh này mà biến đổi sắc mặt.

Phải biết trên đại lục, hơn ngàn năm nay không ai có thể sử dụng cự long cường đại nhưng rất cao ngạo a!!!

Bất quá rất nhanh, biểu tình khiếp sợ của bọn họ đã hoàn toàn hóa thành trợn mắt há hốc.

Cùng với tiếng rống gầm, bên cạnh nam tử hồng y xuất hiện một con quái long hình thể to gấp đôi một con cự long nhỏ, cơ thể hết như được tạo thành từ thịt và máu tươi!

‘Ông trời a

kia rốt cuộc là thứ gì vậy

,

‘Quái vật kia thể nhưng mang theo long uy!!!’

Có người lớn tiếng kinh hô, cũng có người vì không chịu nổi màn huyết tinh khủng bố trước mắt mà quay đầu nôn mửa.

Từ lúc quái long xuất hiện, sát khí cường đại cùng mùi máu tươi nồng đậm cũng ập tới, làm Thanh Việt không thể lui về sau vài trượng.

“Ngươi, thế nhưng lại dùng Long Hồn luyện thành Huyết hàng Khô lỗi thuật!”

Sắc mặt Thanh Việt trở nên ngưng trọng.

Long hồn!

Thanh Việt đột nhiên nhớ tới lần chiêu hồn bạch ngân long thất bại, lúc ấy Thanh Việt đã cảm thấy có chút kì quái, hồn phách cự long cường đại như vậy, sao lại vô duyên vô cớ bị người khác trói buộc?

Hiện tại xem ra, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi này quả thực là một thiên tài vu thuật, thế nhưng có ý nghĩ dùng hồn phách cự long để tế luyện vu thuật, hơn nữa còn thành công!

Người như vậy đích xác có thể xem là một đối thủ xứng tầm!

Gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thanh Việt hiện lên nụ cười thích thú.

.....

Hoàn Chương 110.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Thánh Quang Bạch Hồ Vương

“Ông trời a

~ vậy phải làm sao bây giờ a

~”

“Con quái vật kia hẳn là sủng vật của người kia đi?”

“Vậy Nam Việt Tiểu điện hạ phải làm sao bây giờ a

sủng vật của đối thủ cư nhiên có mạng theo long uy nha

”

“Từ phi có được loại ma thú cao nhất, cứ đám ma thú bình thường trước mặt long uy của cự long, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, làm thế nào quyết đấu a

~”

“A

~ này không phải khi dễ đứa nhỏ sao

~”

“Đúng nha, chi là trận đấu thôi, đâu cần liều mạng như vậy!”

.....

Có lẽ vì tướng mạo tuyệt thế của Thanh Việt rất có lực hấp dẫn với đám người xem, nên từ khi quái long xuất hiện, người lo lắng thanh Việt bị tổn thương, bắt công ngày càng nhiều.

Nghĩ lại thì có lẽ ai cũng yêu cái đẹp, đại khái là không ai hi vọng một thiên hạ tuyệt sắc như vậy bị thương đi.

Bất quá, rất nhanh sau đó sự thật chứng minh sự lo lắng của bọn họ hoàn toàn là dư thừa.

Sàn đấu.

Đối mặt với quái vật huyết tinh khủng bố kia, trừ bỏ có chút kinh ngạc lúc đầu, Thanh Việt đã hoàn toàn khôi phục trấn định, thậm chí còn có chút hưng phấn, hưng phấn vì đã lâu không gặp phải cường địch như vậy.

Mở không gian giới chỉ trong tay, Thanh Việt trực tiếp kéo Tiểu Miêu còn đang say ngủ bên trong, dùng ngón tay kẹp nó lắc lắc một chút, sau đó hệt như vứt một miếng giẻ rách xuống bên cạnh mình.

Ngoài sàn đấu, nhìn thấy không gian giới chỉ của Thanh Việt có thể chứa một vật sống, mọi người lại kinh hô một trận, phải biết, trong thường thức không gian giới chỉ không có năng lực này.

Vì thế mọi người bắt đầu suy đoán trong không gian giới chỉ của Tiểu điện hạ Nam Việt đế quốc có thần khí linh tinh gì.

Chỉ có những người quen thuộc Thanh Việt mới biết, không phải không gian giới chỉ kia kì lạ, mà bất cứ không gian nào vào tay Thanh Việt cũng đều như vậy.

Mấy lão nhân đối với việc này cũng hao hết tâm tư, tinh lực nghiên cứu, chính là vẫn không có kết quả, cuối cùng bọn họ kết luận Thanh Việt có thiên phú thần kì về không gian pháp thuật.

Bất quá, chút kinh ngạc này chỉ có thể xem là một chút mờ đầu mà thôi.

Tiểu Miêu đang ngủ ngon bị lôi ra ngoài, ném xuống đất liền lập tức tỉnh lại.

Sinh vật thuộc nguyên tố quang, trời sinh mang theo ác cảm cực độ đối với sinh vật huyết tinh, vì thế Tiểu Miêu vừa tỉnh lại, không cần Thanh Việt chỉ thị đã nhận ra mục tiêu của nó, lập tức hướng về phía quái vật mang long uy kia mà ‘gầm gừ’.

Đây là tình huống gì a!

Người xem xung quanh không hiểu gì cả.

Một quả cầu trắng chỉ lớn cỡ bàn tay, thế nhưng lại không sợ long uy của con quái vật kia, lại còn gầm gừ khiêu khích.

Quả cầu lông ngắn này không phải là ma thú sùng vật của Nam Việt Tiểu điện hạ ư?

Nam Việt Tiểu điện hạ muốn dùng nó để đối phó con quái vật khổng lồ kia sao?

‘Ngao, ngao, ngao’

Tiểu Miêu hướng về phía quái long gầm lên, dường như cũng cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của mọi người, rốt cuộc ý thức được bộ dáng hiện tại của mình hoàn toàn không có chút uy hiếp nào.

Rất nhanh nó đuổi thân, từng trận ánh sáng trắng thánh khiết vây quanh cơ thể.

Tiếp đó mọi người chỉ thấy hào quang ngày càng lớn, càng mạnh, đợi đến khi hào quang biến mất, mọi người cả kinh tới mức cảm cũng sắp rớt xuống đất, ánh mắt ngây dại nhìn vào giữa sân.

Kích thích a

kích thích tuyệt đối a

hôm nay bọn họ thực sự có rất nhiều kích thích

~Lúc này ở giữa sàn đấu, sinh vật nhỏ nhắn hệt như quả cầu lông ngắn, hiện tại tất cả mọi người đã có thể trăm miệng một lời gọi ra tên của nó.

Một con bạch hổ lớn cỡ tuần mã, lông tơ trắng muốt lung linh tỏa sáng, móng vuốt cùng đôi mắt vàng uôm, đặc biệt là chiếc sừng vàng nhạt, bán trong suốt trên trán.

“Thánh quang..... bạch..... bạch hồ..... vương.....”

Có người run rẩy nói ra thân phận thực sự của Tiểu Miêu.

Lời này vừa nói ra, tiếng kinh hô trong sân lại cao hơn một tầng.

Đại tổng quản Nam Việt hoàng cung đang đứng hầu hạ bên cạnh Hoàng Phủ Ngao—— Táp Ân, đại khái chính là người chịu đả kích sâu nhất đi, Táp Ân không ngừng lau mồ hôi trán, gương mặt béo tròn xanh xanh trắng trắng.

‘Ông trời a

mau tới cứu người hầu trung thành của ngài đi

cái quả cầu lông ngắn chỉ biết ăn biết ngủ, bị hấn xem thường vô số lần kia cư nhiên là Thánh Quang Bạch Hồ Vương trong truyền thuyết

~a

~ ta trước kia khi dễ nó cỡ nào

a

~ chỉ mong nó vĩnh viễn đừng nhớ lại

~,

Thánh Quang Bạch Hồ Vương trong truyền thuyết là một trong những tọa kỵ của Thần vương, nó cùng Cự long đều là ma thú hệ quang cao nhất.

Đối với đại lục hiện tại đã cạn kiệt nguyên tố quang mà nói, ma thú cao cấp hệ quang đã hiếm tới đáng thương, chỉ có thể nghe nói lại mà thôi, càng miễn bàn tới chuyện thấy được ma thú hệ quang cao nhất——Thánh Quang Bạch Hồ Vương.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đứng trên sàn đấu, là người nhìn rõ nhất.

Từ năm năm trước, Đông Li Trần nói với hấn đứa nhỏ này không đơn giản như bề ngoài, vì thế từ lúc đó hấn đã bắt đầu phái người tra xét.

Theo tư liệu Đông Chích điều tra, năng lực hiện tại của đứa nhỏ này càng làm bọn họ kinh ngạc, bất quá rất hiển nhiên, điều này chứng minh rằng bọn họ tới giờ vẫn luôn xem nhẹ đứa nhỏ này.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ, đứa nhỏ này lại có được tọa kỵ trong truyền thuyết chỉ có Thần vương có——Thánh Quang Bạch Hồ Vương!

Bất quá kinh ngạc qua đi, bình tĩnh cân nhắc một lát, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đã không còn chút cổ kị nào.

“Thực sự không ngờ a, lúc chúng ta cho rằng mình đã có chút hiểu biết về tiểu điện hạ thì ngài lại làm chúng ta trở tay không kịp, vô cùng kinh ngạc.”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hiển nhiên đã thoát khỏi khiếp sợ, nửa đùa nửa thật nói với Thanh Việt.

“Thánh Quang Bạch Hồ Vương này tuy có thể chống lại cự long, nhưng hiện tại trong môi trường khiếm khuyết nguyên tố quang như vậy, Thánh Quang Bạch Hồ Vương cho dù lợi hại cũng không thể phát huy được 7 phần thực lực vốn có.

Huống chi con Thánh Quang Bạch Hồ Vương này dường như còn chưa trưởng thành, như vậy nó cũng không thể phát huy tới 5 phần thực lực.

Như vậy dùng nó chống lại Huyết Long của ta, phần thắng dường như không lớn a.

Tiểu điện hạ, ngài nói tại hạ nói có đúng không?”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chậm rãi nói ra mối băng khoản của rất nhiều người ở đây, ánh mắt chăm chú nhìn Thanh Việt, quan sát phản ứng kế tiếp của bé.

.....

Hoàn Chương 111.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Không Gian Linh Vực

Ngoài dự liệu của mọi người, Thanh Việt không hề tỏ ra hoảng sợ, khản trương hay tiêu cực trước phân tích thấu đáo của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, ngược lại chỉ thần nhiên đứng đó.

“Có thể bắt đầu chưa?”

Thanh Việt quay đầu nhìn trọng tài trong trạng thái kinh hoảng đang đứng bên ngoài kết giới phòng hộ, có chút mất kiên nhẫn hỏi.

“A? Ác, nếu song phương đã chuẩn bị tốt, như vậy trận tỷ thí có thể bắt đầu rồi.”

Trọng tài hồi phục lại tinh thần ho khan hai tiếng, vội vàng thông báo.

Âm thanh vừa dứt, cục diện giằng co lập tức xảy ra biến hóa.

Quái vật được Hoàng Phủ Tinh Nghi gọi là ‘Huyết Long’ cùng Tiểu Miêu trong hình thái Thánh Quang Bạch Hồ Vương chân chính, hết như nước với lửa, lớn tiếng gào về phía đối phương, đồng thời nhanh chóng nhào tới.

Trong tay Hoàng Phủ Tinh Nghi là một vật thể nhân đầu cốt đang tỏa ánh sáng đen thui, nó là một chiếc đầu lâu vận vẹo, hốc mắt trống rỗng sâu hoắm, phần xương cằm trống rỗng há to hết như bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, hết như con người chìm đắm trong thống khổ cùng tuyệt vọng khi đối mặt với tử vong.

Đây là công cụ phụ trợ do Hoàng Phủ Tinh Nghi, một Ma vu sư tự luyện thành, vu khí có thể tăng cường khả năng khống chế vu thuật.

Theo sự điều khiển của Hoàng Phủ Tinh Nghi, nhân đầu cốt bắt đầu xoay tròn giữa không trung, tốc độ ngày càng nhanh.

Ngay sau đó, xung quanh đầu lâu xuất hiện làn sương mù đỏ nhạt, sương mù ngày càng dày, thẳng tới khi một tiếng kêu chói tai, thê lương từ đầu lâu phát ra, màn sương đã đậm như máu tươi nhanh chóng tản về phía Thanh Việt.

Trong mắt người bình thường nó bất quá chỉ là một làn sương mù cổ quái mà thôi, nhưng trong mắt Thanh Việt, nó bao hàm vô cùng oán niệm từ những người bị chết oan ức vì tra tấn đến chết.

Người thường chỉ cần dính một chút đã bị ăn mòn da thịt, cảm nhận được cảm giác đau đớn vì da thịt mục rữa!

Nếu bị nhiễm nhiều sẽ bị oán niệm quấy nhiễu, tận mắt nhìn thấy bản thân bị vô số oan hồn cắn xé, cắn nuốt, thẳng tới khi khô huyết, róc thịt, chỉ còn một đồng xương trắng mới thôi.

Thanh Việt biết màn sương này rất âm ngoan, đương nhiên sẽ không xem thường, từ không gian giới chỉ lấy pháp trượng tinh quý được tạo thành từ từ tinh thạch mà Hoàng Phủ Ngao đưa mình.

Theo ý niệm Thanh Việt, đỉnh từ tinh pháp trượng xuất hiện một viên tinh hạch pháp thuật màu trắng, lập tức quang nguyên tố cường đại lấy uy long của cự long làm trung tâm bắt đầu khuếch tán. [cự long ở đây ý chỉ viên tinh hạch]

Một vòng ánh sáng bạch sắc bao quanh Thanh Việt, cao quý thánh khiết hết như một vị thần.

“Ma tinh hạch cự long hệ quang a

~”

“Pháp trượng tạo thành từ từ tinh thạch thuần khiết nhất!!!”

“Thật không hổ là Tiểu điện hạ được sủng ái nhất Nam Việt đế quốc, trân phẩm quý giá hiếm hoi như vậy chỉ sợ ngay cả Đại Ma Đạo Sư cũng không có!”

“Đừng nói không có, bọn họ đại khái cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đi

..

Đại đa số lực chú ý đều bị pháp trượng trong tay Thanh Việt hấp dẫn, chỉ có một số ít cảm nhận được không gian ở giữa chân bị chấn động.

Đối với sự thay đổi của không gian trên sân đấu, người cảm thụ sâu sắc nhất đương nhiên là Hoàng Phủ Tinh Nghi đang giằng co với Thanh Việt.

Có thể cảm nhận rõ rệt, nguyên tố quang vốn hiếm hoi lúc này lại tràn đầy một cách kì tích, làm người ta có cảm giác mình đang chìm đắm trong thế giới của nguyên tố quang.

Màn sương mù đỏ như máu vốn đang tản về phía Thanh Việt, tựa như bị thứ gì đó giữ chặt, đột nhiên giảm bớt tốc độ.

Mà Hoàng Phủ Tinh Nghi đang thi thuật cũng cảm nhận được cơ thể mình dường như bị cái gì đó đè áp, ngay cả nâng tay, nhấc chân cũng cảm thấy có sức!

Còn Tiểu Miêu vốn bị Huyết long áp chế cũng bắt đầu phát uy, trong không gian tràn ngập nguyên tố quang, một đám thánh quang cầu bay bạt mạn về phía Huyết Long.

Thánh quang cầu đụng phải cơ thể huyết nhục mơ hồ của Huyết Long, hết như lửa gặp củi khô, bùng lên mãnh liệt, sau đó lưu lại một vệt cháy đen ghê người, đau đớn tới mức Huyết Long kêu la thảm thiết không ngừng.

Đối với tình cảnh này, đại đa số mọi người đều cho rằng đó là nhờ tinh hạch cự long hệ quang trên pháp trượng của Thanh Việt, dù sao trong mắt người

thường, sức mạnh của tinh hạch cự long rất cường đại, hướng chi, nguyên tố trời sinh đã có tác dụng khắc chế vật hắc ám.

Nhưng mà đối với những người cảm nhận được không gian chấn động khi nãy mà nói, tình huống này có thể chứng minh, Tiểu điện hạ của Nam Việt đế quốc, trừ bỏ thiên phú về pháp thuật hệ quang, thế nhưng còn một thiên phú tuyệt đỉnh đủ làm mọi người ghen tỵ tới phát cuồng—— không gian linh vực!

Mọi người tới bây giờ mới hiểu được, vì sao trong tình huống nguyên tố quang thiếu hụt, phải đối mặt với một Ma vụ sư mạnh mẽ vẫn trấn định như vậy.

Có không gian linh vực, chỉ cần bên trong đặt một tinh hạch hệ quang cường đại làm nguồn sinh lực (tỷ như, Thanh Việt vừa nãy xuất ra ma tinh hạch cự long hệ quang) như vậy, không gian linh vực sẽ theo ý chủ nhân, không cần tốn nhiều sức lực đã có thể phóng đại nguyên tố quang lên vài lần.

“Không gian linh vực!”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có chút khiếp sợ nhìn Thanh Việt, ánh mắt cũng trở nên dè dặt hơn.

Lúc này hẳn đã không còn sự tự tin lúc ban đầu, đối mặt với đứa nhỏ này, hẳn phải có một sự hiểu biết chắc chắn.

Đứa nhỏ trước mắt hết như một làn sương mù, người càng muốn biết thì kết quả lại càng thất bại, nó còn rất nhiều thứ làm người ta say mê vẫn chưa lộ ra.

Không gian linh vực Thanh Việt nắm hiện tại khoảng một trăm mét, nói cách khác, chỉ cần ra ngoài phạm vi này sẽ không chịu ảnh hưởng bởi không gian này nữa.

Đương nhiên, nếu lực khống chế của Thanh Việt lớn hơn một chút, cùng sức mạnh trở lại nhiều thêm một chút thì đừng nói trăm mét, cho dù chỉ là phạm vi mười thước, tiến vào không gian của bé mà muốn ra ngoài tuyệt đối không được mấy người.

Chính là hiện tại Thanh Việt vẫn chưa làm được như vậy.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bị dồn vào thế hạ phong, lúc nhận ra không gian linh vực của Thanh Việt đương nhiên sẽ nghĩ ra điểm này.

Không gian linh vực tuy lợi hại nhưng sẽ có giới hạn.

Cho dù Thanh Việt có thiên phú về mặt này cao cỡ nào thì bé cũng chỉ mới 13, vì thế phạm vi của linh vực không thể quá lớn.

Suy nghĩ cẩn thận, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lập tức triệu hồi màn sương đỏ tươi màu máu kia về hộ thân, mang theo Huyết Long nhanh chóng rời khỏi không gian linh vực của Thanh Việt.

Cứ vậy, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cùng Thanh Việt cách nhau hơn trăm mét, một lần nữa bắt đầu giằng co.

.....

Hoàn Chương 112.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ma Nha

Thanh Việt lẳng lặng đứng trong không gian linh vực của mình, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cũng không nhúc nhích đứng ngoài phạm vi này, cuộc tỷ thí của hai người lâm vào bế tắc, nhóm người xem thì nín thở tập trung, vừa khẩn trương lại hưng phấn.

Giằng co như vậy, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vẫn nhếch khóe môi làm ra bộ dáng mỉm cười ôn hòa như cũ, Thanh Việt không khỏi nhủ hàng mi đẹp.

Thanh Việt biết Hoàng Phủ Tĩnh Nghi sở dĩ đột nhiên bại lộ thân phận, tới tham gia tỷ thí vì muốn hấp dẫn bé.

Nhưng tỷ thí lâu như vậy, Thanh Việt vẫn chưa tìm ra mục đích của hắn.

Chẳng lẽ chỉ muốn nhìn thực lực của bé thôi sao?

Thanh Việt không nghĩ sự tình đơn giản như vậy.

Nhìn không ra mục đích của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi làm Thanh Việt có chút mất kiên nhẫn, hơn nữa thể lực của bé vốn không tốt, không thích hợp giằng co quá lâu, hơn nữa bị nhiều người nhìn chằm chằm như một món đồ thị hiếu tiêu khiển, giải trí làm tính nóng nảy của bé cuối cùng cũng bị kích thích.

Trong lúc mọi người đang suy đoán xem hai người ai sẽ ra tay trước, Thanh Việt đã hành động.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Thanh Việt không trực tiếp công kích Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, hay nghĩ biện pháp dẫn dụ hắn vào không gian lĩnh vực, ngược lại là một trận không gian dao động, Thanh Việt đã rút lại không gian lĩnh vực của mình.

Cùng lúc đó Tiểu Miêu đang giằng co với Huyết Long cảm giác được Thanh Việt gọi về, lập tức chạy tới bên người bé, nằm úp sấp nửa người dưới để Thanh Việt có thể ký lên lưng nó, như vậy có thể giảm bớt thể lực tiêu hao.

Thấy Thanh Việt hành động như vậy, nhóm người xem lại không khỏi bắt đầu suy đoán, nếu Thanh Việt gọi Thánh Quang Bạch Hồ Vương về để cùng đối phó Ma vụ sư, như vậy con Huyết Long lợi hại kia nên xử lý thế nào, lúc này một màn làm tất cả kinh ngạc đã xảy ra.

Chỉ thấy Thanh Việt một lần nữa mở không gian giới chỉ, kéo thứ gì đó ra ngoài.

‘Ngạch

,

Mọi người ngây dại tập thể vài giây, rốt cuộc mới hiểu ra thứ bọn họ thấy là gì.

Đó là một bộ xương khô!

Một bộ xương khô hết như được tạo thành từ Huyết ngọc cực phẩm!

Cả người lóng lánh lưu quang, nhìn qua không hề khủng bố, ngược lại làm người ta cảm giác nó là một bộ xương vô giá!

Quan trọng nhất là nó biết cử động, một bộ xương khô biết nhảy nhót!

‘Đây rốt cuộc là sao a

,

‘Nam Việt Tiểu điện hạ không phải là Ma Pháp Sư hệ quang sao? Sao lại có sủng vật là bộ xương khô?’

‘Có thể điều khiển xương khô không phải là Pháp Sư Vong Linh trong truyền thuyết sao?’

‘Bộ xương khô kia rốt cuộc là thứ gì a

~a

~ nó cư nhiên biết cười

~,

Đám người đang huyền não thì một trận vì tiếng cười quỷ dị đến rợn gai ốc của Ma Nha làm tất cả ngây dại.

Vừa đến biên giới Tạp Cách Tra vương quốc, Ma Nha đã bị dán danh nghĩa ‘đề phòng rắc rối’ nhốt trong không gian giới chỉ, hiện tại thật vất vả mới được thả ra ngoài đương nhiên là nhảy nhót vô cùng hưng phấn.

Nhìn một màn này, mặc là ai cũng không hiểu nổi, vong linh mạnh nhất mà bọn họ từng thấy chỉ là một bộ xương khô vô dụng, chỉ biết đại ra, tri động nghe theo mệnh lệnh của Pháp Sư Vong Linh, làm gì có tình tự phong phú như vậy?!

Cho dù là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi sớm đã nghe nhóm thám tử hồi báo, Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ có một bộ xương khô sủng vật lai lịch không rõ, rất quỷ dị lại xấu tính thích hù dọa người khác, lúc này chân chính thấy Ma Nha nhìn mình cười ‘hắc hắc’, trấn định như Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cũng cảm thấy da đầu run lên, cảm giác dị thường cổ quái.

Mặc kệ bộ xương khô cổ quái này thực sự có bản lĩnh hơn người hay không, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đã chịu thiệt thòi từ Thanh Việt sẽ không dám xem thường nó.

Lập tức, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi quyết định tiên phát chế nhân, làn sương mù đỏ tươi quỷ dị một lần nữa di động về hướng Thanh Việt.

“Ma Nha.”

Không cần Thanh Việt phân phó Ma Nha đã vô cùng khẩn trương lao tới màn sương đỏ tươi kia.

Có lẽ đối với người sống làn sương huyết vụ này là lợi trí ngoan độc trí mạng, nhưng đối với Ma Nha, nó chỉ là một thứ mỹ vị bổ dưỡng mà thôi.

Vô số sợi tê ti đỏ tươi như mạch máu trên người Ma Nha từ bốn hướng nhanh chóng lao tới, chỗ tê ti vron tới, huyết vụ đỏ tươi lập tức biến mất.

Không tới một khắc, cùng với tiếng cười đắc ý của Ma Nha, làn huyết vụ đỏ tươi kia hết như có sinh mệnh cùng suy nghĩ, không dám vây quanh Ma Nha nữa, hết như chạy trốn chết mà tản ra xung quanh.

“Ha ha..... thật sự không ngờ, Tiểu điện hạ của Nam Việt đế quốc có thân phận cao quý như vậy lại có cùng sở thích với tại hạ a, thế nhưng lại thích dưỡng thứ tà ác a.”

Thấy một màn như vậy cho dù là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi trấn định thế nào cũng kinh hách đổ một thân mồ hôi lạnh.

Nếu không tận mắt nhìn thấy hẳn tuyệt đối sẽ không tin, huyết vụ mà hắn tiêu phí rất nhiều tinh lực tế luyện lại không chịu nổi một kích của bộ xương khô trước mặt!

Không hề ngại huyết vụ, còn xem nó là thức ăn, này đủ thuyết minh bộ xương khô trước mắt so với huyết vụ của hắn lại càng tà ác khủng bố hơn.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi quả thực không ngờ, Nam Việt Ngũ điện hạ thánh khiết, cao quý như thần thánh kia lại dưỡng một vật như vậy.

Đã không còn kiên nhẫn, đang định triệu hội song kiếm âm dương đã hóa thành kiếm linh trong cơ thể, tốc chiến tốc thắng một trận, nhưng lúc này nghe thấy lời nói mang theo hàm ý châm chọc rõ ràng thì không khỏi tạm dừng.

Không thích hợp!

Lúc bắt đầu Hoàng Phủ Tĩnh Nghi luôn làm bộ ôn hòa, có lễ, không có khả năng không có nguyên do mà đột nhiên chuyển biến thái độ như vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đúng rồi, hắn muốn dùng ngôn từ để chọc giận bé, vì—— kéo dài thời gian!

Chính là, vì cái gì phải.....

Trong lúc Thanh Việt không thể lý giải nổi lý do, Thanh Việt nhảy bén phát hiện có thứ gì đó bé không thấy được, hơn nữa nó còn che dấu hơi thở cực tốt, lúc này đang nhanh chóng bay vào lòng ngực Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

Đó là cái gì?

Ngay lúc Thanh Việt còn chưa kịp nhận ra, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đã ngẩng đầu nhìn Thanh Việt, vô cùng đắc ý lộ ra nụ cười can rồ.

Nụ cười chói mắt như vậy làm bé cảm thấy rất không thoải mái!

Lúc Thanh Việt định ra tay giáo huấn Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, thì hắn lại đột nhiên phát tay với trọng tài đang đứng bên ngoài sân đấu, sau đó hướng Thanh Việt cúi đầu.

“Ta thua, Nam Việt Tiểu điện hạ ít tuổi nhưng lại có sức mạnh xuất chúng, nhân sinh hiếm thấy, tiểu nhân thua tâm phục khẩu phục!”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lớn tiếng, thành khẩn tuyên bố với mọi người.

Thanh Việt không xem nhẹ nụ cười chói mắt bên miệng hắn, hơn nữa vì hành động khác thường của hắn mà càng nhíu chặt mi.

Không thích hợp, tất cả mọi chuyện hôm nay đều không thích hợp, rốt cuộc là sao?

.....

Hoàn Chương 113.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Vết Thương

[Cáo] =0= may mà rỗng kíp beta nên có hàng post cho mọi người, Cáo vừa lên cơn sốt nặng qua T~T khổ quá, bệnh cả tuần k xong....

Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ thắng.

Tuy kết quả tỷ thí có chút bất ngờ cùng khó hiểu.

Nhưng người xem vì được xem một màn tỷ thí vừa hoa lệ lại rung động, cùng đứa bé tuyệt mỹ giành được thắng lợi mà hoan hô không thôi.

“Ngũ đệ thắng.”

Nhóm tuyển thủ dự thi của Nam Việt đế quốc ngồi trên hàng ghế đặc biệt, lúc này đều khó che dấu thần sắc phức tạp trong mắt, chăm chú nhìn đứa nhỏ tuyệt mỹ xuất trần ở giữa sân.

(Tuy bọn họ đều là nhân tài có tiếng trong nhóm bạn cùng lứa.

Nhưng với kinh nghiệm cùng kiến thức của bọn họ hiện tại vẫn giống như đại đa số người xem trên khán đài, vô luận thế nào cũng không hiểu được chỗ đáng sợ của Ma vu sư, và trận độ sức nguy hiểm của Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

Tỷ như lần huyết vụ tàn khốc âm ngoan kia có thể dễ dàng đẩy người ta vào chỗ chết, nhưng trong mắt bọn họ bất quá chỉ là chút sương mù quý dị, kì quái linh tinh mà thôi.)

“Ta nói này Tam đệ

”

Thu hồi ánh mắt, Nhị điện hạ Nam Việt đế quốc—— Hoàng Phủ Vu Mạc nhìn Tam điện hạ Nam Việt đế quốc đứng cách mình không xa—— Hoàng Phủ Trác Diệu, cố ý kéo dài giọng, dùng giọng điệu châm chọc cùng tiếu nhạo nói.

“Sao Tam đệ có thể không sinh khí chút nào thế kia, ta cũng phải tiếu thay cho Tam đệ a, đối thủ bên Đông Chích thoát nhìn cũng không quá lợi hại, cơ hội tốt như vậy cư nhiên bị Ngũ đệ không nói tiếng nào đoạt đi rồi

”

“Ha ha..... Nhị ca đúng là nói đùa, cho dù có 5 Tam đệ cũng không phải đối thủ của mớ sùng vật kì quái của người kia, Nhị ca thật lợi hại nha, chính là Tam đệ không có bản lĩnh như Nhị ca, sao có thể đánh đồng với Nhị ca.”

Thất công chúa—— Hoàng Phủ Hàm Vi thấy Hoàng Phủ Trác Diệu không nói được tiếng nào, liền thế hấn đáp lời Hoàng Phủ Vu Mạc, âm thầm châm chọc.

Mà lúc này Hoàng Phủ Trác Diệu vẫn mang bộ dáng sùng sờ nhìn vào sân đấu, bàn tay giấu trong ống tay áo đã siết chặt.

Lời Hoàng Phủ Hàm Vi hấn nghe hiểu được, lí trí cũng bảo hấn như vậy, nhưng mà trong lòng vẫn đang hồ hết không cam lòng.

“Ta biết mình không thể chiến thắng đối thủ Đông Chích, nhưng dựa vào cái gì không nói một tiếng đã tước đoạt quyền lợi tỷ thí của ta!

Pháp trượng được khắc từ tử tinh thạch quý giá, còn khảm tinh hạch cự long!

Sùng vật Thánh Quang Bạch Hồ Vương!

Còn có bộ xương khô kì lạ, cổ quái kia!

Vì cái gì nó có nhiều như mà hấn ngay cả nằm mơ cũng không có được?

Đây đều là phụ hoàng cho nó đi, dựa vào cái gì chỉ có nó được phụ hoàng sùng ái!

Không cam lòng

~ thực sự không cam lòng a

~Nếu ta cũng có những thứ này, ta tuyệt đối sẽ không thua đối thủ Đông Chích, như vậy vinh quang cũng sẽ thuộc về ta!’

Hoàng Phủ Trác Diệu cố gắng khắc chế nội tâm không cam lòng, bình tĩnh xoay người, hấn có thể thấy thần sắc trên gương mặt mọi người giống hệt mình.

‘Đúng rồi, đứa nhỏ kia có tất cả những thứ bọn họ không có được, ai mà không ghen tỵ chứ?’

Cố ép mình nhếch khóe miệng, Hoàng Phủ Trác Diệu nhìn mọi người, mở miệng.

“Tỷ thí đã chấm dứt, chúng ta cũng nên chúc mừng Ngũ đệ một tiếng đi.”

“Ta cũng đang có ý này, Tam đệ, Nhị ca, chúng ta đi thôi.”

Hoàng Phủ Hàm Vi đáp lời Hoàng Phủ Trác Diệu, sau đó dẫn đầu ra ngoài.

“Vì cái gì phải đi nhanh như vậy?”

Hoàng Phủ Hàm Vi chưa sót nghĩ, đại khái là không muốn mọi người nhìn thấy sự ganh tỵ trong mắt nàng đi. Đứa nhỏ kia..... thực sự làm người ta ghen tị a.....’

.....

Thanh Việt thắng trận tỷ thí, nhưng không như mọi người tưởng, thậm chí còn không có chút hưng phấn nào.

Ngược lại vì hành vi kì quái của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi mà buồn bực.

Đoán không ra mục đích của bọn họ, cũng không hiểu hàm ý nụ cười cổ quái của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi khi này.....

“Việt nhi.”

Thắng tới khi tiếng kêu quen thuộc truyền tới, Thanh Việt mới khôi phục lại tỉnh táo.

“Phụ hoàng.”

Thấy Hoàng Phủ Ngạo không biết từ khi nào đã xuống đài cao, mang theo Tập Ân cùng Khải Kì tiến vào sân đấu, phiền não của bé tàn đi không ít, gương mặt nhỏ nhắn lạnh như băng tuyết cũng khôi phục bình thường.

“Mệt mỏi sao?”

Hoàng Phủ Ngạo đưa tay sờ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt hỏi.

Ánh mắt Thanh Việt lại bị hấp dẫn bởi vết thương trên tay y.

Đó là một miếng vết thương rất nhỏ, huyết đã ngừng chảy chỉ còn màu đỏ sậm, nếu không nhìn kĩ rất dễ dàng xem nhẹ.

“Phụ hoàng, miếng vết thương này là sao?”

Thanh Việt kéo tay trái Hoàng Phủ Ngạo, hỏi.

“Này à?”

Hoàng Phủ Ngạo cũng nhìn miếng vết thương trên tay trái, hơi nhíu mày, nhớ lại một lát mới nói.

“Đại khái là lúc này không cẩn thận nên bị đi, vì rất lo lắng cho Việt nhi nên không chú ý.”

Vừa này lúc tỷ thí, Thanh Việt đối mặt với Ma vu sư quỷ dị lại cường đại như vậy, hơn nữa còn chưa biết rõ mục đích của bọn Đông Li Trần, cho dù Hoàng Phủ Ngạo biết rõ thực lực của Thanh Việt cũng lo lắng bé gặp phải chuyện ngoài ý muốn, lực chú ý đều dồn hết vào bé, Hoàng Phủ Ngạo quả thực không biết vết thương này bị từ khi nào.

Nói vậy lại khiến Thanh Việt có dự cảm bất hảo.

Mớ suy nghĩ hỗn loạn vì miếng vết thương này mà bắt đầu xâu chuỗi lại.

Nếu bọn họ hấp dẫn bé lên tỷ thí vì muốn phụ hoàng vì lo lắng mà không thể tập trung tinh thần.

Như vậy, Thanh Việt đột nhiên nhớ tới thứ cổ quái lúc giằng co với Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, thứ mà ngay cả bé cũng không nhìn thấy được, lại còn biết che dấu hơi thở.

Nếu thứ kia thừa dịp phụ hoàng phân tâm, nghĩ biện pháp bí mật tạo một vết thương trên tay phụ hoàng cũng không phải việc khó.

Chính là, giả thiết miếng vết thương này do bọn họ làm, như vậy mục đích là gì?

Huyết!

Từ đơn này xét qua trong đầu Thanh Việt làm bé kinh hoàng tới mức trợn to mắt, cơ thể cũng không kiềm được mà run rẩy.

Nếu máu của một người bị Ma vu sư nằm trong tay, hơn nữa còn là Ma vu sư đặc biệt am hiểu khống chế huyết thì.....

Không, Thanh Việt không dám tưởng tượng hậu quả, nếu phụ hoàng của bé.....

Hối hận, lo lắng, sợ hãi, đủ loại cảm xúc trong nháy mắt bao phủ Thanh Việt.

“Việt nhi, Việt nhi, người làm sao vậy?”

Thấy Thanh Việt bất thường, Hoàng Phủ Ngao cũng đoán ra miệng vết thương bé xíu trên tay y có lẽ có gì đó kì hoặc, nhưng hiện tại y không có tâm tư để ý việc này, bộ dáng của Thanh Việt làm y lo lắng.

“Phụ hoàng, Việt nhi hối hận, phụ hoàng, Việt nhi hối hận.”

Thanh Việt nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngao, ôm chặt lấy thắt lưng y, âm thanh run rẩy không ngừng thì thào.

“Việt nhi hối hận, không nên bóc đồng, không nên cãi lời phụ hoàng, không nên đi tỷ thí.”

“Việt nhi, Việt nhi bình tĩnh trước đã, Việt nhi, có gì chậm rãi nói cho phụ hoàng nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, được không?”

Hoàng Phủ Ngao không ngừng vuốt ve lưng bé trấn an.

Thanh Việt dựa vào lòng Hoàng Phủ Ngao dần dần bình tĩnh lại, suy nghĩ cẩn thận, chậm rãi nâng gương mặt nhỏ nhắn, ánh mắt kiên định, cố chấp nhìn Hoàng Phủ Ngao.

“Việt nhi tuyệt đối không để phụ hoàng có việc gì!”

Đây là lời thề của Thanh Việt.

Kiên quyết lại quyết tuyệt, thậm chí còn mang theo vài phần tàn nhẫn, trong nhất thời làm Hoàng Phủ Ngao sửng sốt không nên lời.

Mở không gian giới chỉ trong tay, Thanh Việt lấy phiến mộc đào phong ấn vong hồn kia, vừa bóp vỡ nó một trận âm hàn cùng hơi thở tanh mùi huyết nhanh chóng tản ra, làm Tập ân cùng Khai Tề không kịp chuẩn bị sợ run cả người.

“Đi đi, đi tìm người kia, coi như ta thu hấn một chút lợi tức trước!”

Tuy không biết bọn họ định chơi trò gì, nhưng người chết cuối cùng cũng không có bao nhiêu thủ đoạn đi.”

Những lời này Thanh Việt nói rất nhẹ, lời vừa nói ra dường như đã tan biến vào không khí, không còn chút dấu vết, nhưng ánh mắt bé lại biểu hiện rất rõ, bé thực sự bị chọc giận!

Cái giá khi dám chọc giận bé là cái chết thê thảm nhất!

.....

Hoàn Chương 114.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Báo Thù

[Cáo] lại 1 nhà bị report, mọi người vào link này xem giúp đỡ dc k thì giúp 1 tay nhé

Link đây

Tỷ thí đã xong, đám quan viên của Đông Chích xếp hàng theo bệ hạ của bọn họ rời khỏi trường thi.

Trên đường trở về, bọn quan viên giới quan sát sắc mặt đều cẩn thận quan sát hoàng đế bệ hạ của mình——Đông Li Trần.

Bọn họ biết hoàng đế bệ hạ tuy bề ngoài thoạt nhìn tao nhã, thân thiện nhưng đối với đám quan viên đã lấn lộn quan trường hơn chục năm, tính kế đã sắp thành tình như bọn họ mà nói, hoàng đế bệ hạ vô cùng tàn nhẫn, vô tình, quyết đoán, hi nộ vô thường, là một nhân vật cực kì nguy hiểm!

Vài năm nay tính tình bệ hạ không biết vì lí do gì lại càng tệ hơn, hở ra là trừng phạt ngay.

Ai

gần vua như gần cọt a

~Nhóm người đều tập trung hết tâm tư để quan sát nhất cử nhất động của Đông Li Trần, chỉ nhìn thấy một tia mắt biến hóa thôi cũng đủ để phỏng đoán tâm tình của hoàng đế bệ hạ lúc này rất tốt.

‘Kì quái a

thật sự không thích hợp a

~’

‘Chúng ta thua trận, bệ hạ sao không có chút mất hứng nào a

,

‘Ngược lại hình như còn rất vui vẻ?’

Mọi người đoán không ra tâm tư của Đông Li Trần, ánh mắt bắt đầu tập trung lên người đang đi cạnh hắn.

Bọn họ không biết thân phận, lai lịch của người này, chỉ biết vài năm trước hắn đột nhiên xuất hiện bên cạnh hoàng đế bệ hạ, hơn nữa còn rất được coi trọng, hình như bệ hạ gọi hắn là Tĩnh Nghi.

Bọn họ không biết vì sao hắn được coi trọng, chính là trong một lần ở Đông Chích mọi người từng thấy hắn có mái tóc đen mượt và mắt đen, rất tương tự người trong hoàng thất Nam Việt, bọn họ mơ hồ cũng đoán được đáp án.

Nhưng mà thẳng tới trận tỷ thí hôm nay, bọn họ mới phát hiện người này thế nhưng cũng là một người vô cùng khủng bố! Bọn họ trước kia đều xem thường hắn.

Tuy bọn họ không biết vì sao hắn lại chủ động nhận thua.

Nhưng hiện tại thấy thần thái hắn vẫn tự nhiên như trước, bệ hạ cũng không có chút sinh khí, mọi người đều suy đoán có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, vì thế dọc theo đường đi tất cả mọi người đều trầm mặc theo sau Đông Li Trần, không hề mở miệng nói mấy thứ linh tinh vô nghĩa như ‘tỏ vẻ tiếc nuối vì Đông Chích thua trong trận tỷ thí này nọ’.

Về tới cung điện của Đông Chích, Đông Li Trần cho mọi người lui hết, mang theo Hoàng Phủ Tĩnh Nghi tiến sâu vào tẩm điện.

.....

“Lấy được thứ đó không?”

Ngữ khí Đông Li Trần không thể che dấu hưng phấn, có chút vội vàng hỏi.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nhìn Đông Li Trần trước mặt, cảm thấy vị đế vương rất hiếm khi bày ra tình tự của mình, luôn sắc sảo, tàn khốc, lúc này lại lộ ra ý cười nhân nhật.

“Đương nhiên, bệ hạ.”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lấy một bình thủy tinh chỉ nhỏ bằng hai ngón tay trẻ con, bên trong bình có vài giọt chất lỏng đỏ sẫm, theo hành động của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi mà lần lần dao động.

“Có thứ này thì có thể chế luyện không hồn cổ, lúc đó bệ hạ có thể đạt thành mong muốn, ngài ra mệnh lệnh gì y cũng không cãi lời.”

“Khi nào bắt đầu chế luyện?”

Ánh mắt Đông Li Trần tăng thêm phần điên cuồng.

“Bệ hạ đừng nóng vội, thứ đó cũng không phải dễ luyện, nếu muốn hiệu quả đạt mức tốt nhất, bây giờ vẫn còn thiếu một ít nguyên liệu!”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chậm rì rì nói.

“Còn thiếu cái gì? Trẫm lập tức sai người đi tìm, trên đời này trẫm không tin có thứ mình không tìm được!”

“Đây không phải thứ người thường có thể tìm được, để ta tự tìm thì tốt hơn.”

Thấy sắc mặt Đông Li Trần thoáng chốc trầm xuống, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi không biết đang khuyên giải, an ủi hay đùa cợt mà mở miệng.

“Bệ hạ đã chờ nhiều năm như vậy, hiện tại chỉ cần thêm một chút mà thôi, bệ hạ không chờ nổi sao?”

“Tốt nhất người đừng để trễ chờ quá lâu!”

Lúc này Đông Li Trần đã khôi phục lí trí, gương mặt không chút biến sắc cảnh cáo Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

“Đây là đương nhiên, bệ hạ.”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi mỉm cười, lại nhìn Đông Li Trần nói.

“Bệ hạ, ta hao hết tâm tư vì ngài lấy thứ này, ngài lấy gì thưởng cho ta đây?”

“Thưởng?”

Đông Li Trần nhướng mi, ánh mắt lạnh băng hết như Bích Thủy Hàn Đàm, nhưng lại lộ ra mị hoặc động lòng người.

“Như vậy nên thưởng gì cho người đây?”

Đông Li Trần kéo Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vào lòng mình, cánh môi nhẹ nhàng sát qua cánh môi Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, ánh mắt đảo qua long sàng thật lớn cách đó không xa, hết thấy không cần nói cũng biết.

Không khí ái muội lan tràn trong tấm điện đột nhiên mị một hơi thở âm trầm cùng mùi máu tươi đánh vỡ.

Đông Li Trần nhìn không thấy, nhưng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đối với thứ đột nhiên xuất hiện lại thấy rất rõ ràng.

“A

~~”

Lúc thấy rõ thứ trước mắt là gì, cho dù Hoàng Phủ Tĩnh Nghi trấn định, bình tĩnh cỡ nào cũng không khác chế được mà kêu lên sợ hãi, liên tục lui về sau 3 bước, cơ thể không khống chế được mà phát run.

Đó là một cô gái, chuẩn xác hơn hẳn là một cô gái vẫn duy trì tư thế quý dị lúc chết.

Các đốt xương trong cơ thể dường như bị đập nát làm cả người cứ vụn vụn chất chồng lên nhau.

Hai chân cô gái quăn trên lưng, cổ gấp khúc một góc độ không tưởng, lúc này nàng bò bằng đôi tay, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

“Không..... Vu Linh..... Tuyết..... người..... sao lại.....”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có chút nói năng lộn xộn.

Hắn không thể tưởng được, nàng làm sao xuất hiện ở đây?

Nàng không phải đã bị phong ấn trong rương gỗ, vĩnh viễn chìm vào lòng biển sâu rồi sao?

Tại sao nàng tìm được hắn?

Nhìn cô gái vô cùng quen thuộc trước mặt, mớ kí ức đã phủ bụi một lần nữa sống lại, ảm áp, hèn mọn, áy náy, kinh hoàng, cừ hận, tất cả bắt đầu cắn xé trái tim hắn.

.....

Hoàn Chương 115.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Tịnh Sinh Thuật

[Cáo] tạm thời post DTCTTVS, thú hồn tạm dừng nhé) có thể tới tết sẽ tung end luôn... chỉ là có thể thôi nhá, hi vọng cáo chạy kịp ==))

Phụ thân của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là ca ca cùng một mẹ, vì thế Tam điện hạ——Hoàng Phủ Dịch vốn nghĩ mình đã nắm quyền, chuẩn bị ngồi lên long ý, thì trong lúc đắc ý nhất lại chết oan chết uổng.

Chết oan chết uổng!

Kết thúc buồn cười cỡ nào a~~~~~

Trong mắt Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, đám quan viên kia sau khi Hoàng Phủ Ngao cầm quyền đăng cơ, vì bảo toàn tính mạng hoặc a dua lấy lòng nên mới đồng lòng nói ra những lời hoa mỹ để nghe mà thôi.

Cung biến khi đó, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vừa tròn 3 tuổi, ấn tượng về gia đình chỉ là cảnh tượng khủng khiếp tạo thành từ máu tươi và tiếng kêu rên thảm thiết.

Hắn là đứa nhỏ duy nhất của Hoàng Phủ Dịch, được một thị tỳ trao đổi một tiểu nô lệ cứu thoát ra ngoài.

Bọn họ sau đó bắt đầu trốn trời chết, chạy tới một trấn nhỏ ở biên giới, gần rừng rậm ma thú mới định cư lại.

Khi đó hắn còn rất nhỏ nhưng đã hiểu được oán hận.

Bởi vì thị tỳ kia nói với hắn, nguyên bản những thức ăn mỹ vị, hoa phục tinh mỹ, người hầu kính cẩn, cung điện thoải mái, thân phận cao quý vốn thuộc về hắn đã không còn nữa!

Hắn bây giờ, chỉ có thể ăn thức ăn thô ráp, rẻ tiền nhất, mặc quần áo ghê tởm như đóng khăn lau, việc gì cũng cần hắn tự tay làm, còn ở trong một căn phòng nhỏ xiu miến cường che chắn gió mưa, sống một cuộc sống trốn tránh ti tiện.

Mà người tạo ra hết thảy những thứ này chính là tên Hoàng Phủ Ngao kia!

Đoạt đi ngôi vị hoàng đế của phụ thân hắn, tàn bạo sát hại phụ thân, mẫu thân cùng tất cả những người thân thích, làm hắn trôi giạt khắp nơi, cơ khổ vô y.

Ở trấn nhỏ không bao lâu, thị tỳ chăm sóc hắn rốt cuộc cũng không chịu đựng được ngày tháng gian khổ, ti tiện này nữa, thừa dịp hắn ngủ say đã lên bỏ trốn.

Lưu lại một mình hắn, mang theo oán hận vô tận mà sống.

...

Sau đó có một cô gái lớn trốn ra từ rừng rậm ma thú chơi đùa với hắn, xâm nhập vào cuộc sống của hắn.

Cô gái nhỏ kia gọi là Vu Linh Tuyết!

Đó là một đứa nhỏ đơn thuần không hiểu thế sự.

Mà lúc đó hắn đã bị cừu hận cùng cuộc sống ti tiện ăn mòn đến tận xương tủy.

Vu Linh Tuyết trở thành người bạn cùng hắn chơi đùa, cái gì cũng không giấu diếm.

Hắn biết nhà Vu Linh Tuyết ở nơi nào đó trong rừng rậm ma thú, gia tộc của nàng chính là bộ tộc Ma Vu Sur nổi danh có sức mạnh cường đại, quý dị đã biến mất mấy trăm năm.

Tiếp đó hắn tự nhiên đi theo Vu Linh Tuyết học trộm Ma Vu Thuật.

Sau đó, năng lực của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi dần dần vượt hơn hẳn Vu Linh Tuyết, nhưng vì nôn nóng báo thù cùng khát vọng sức mạnh cường đại nên hắn không thỏa mãn với sức lực mình đã có.

...

Rốt cuộc có một ngày, cơ hội tới!

Ngày đó, Vu Linh Tuyết chạy tới vừa khóc vừa nói với hắn, gia gia nàng——tộc trưởng bộ tộc Ma Vu Sur đã chết.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi theo lời nàng nói mà biết được một bí mật không ngờ về bộ tộc Ma Vu Sur.

Hóa ra, sức mạnh của Ma Vu Sur có thể truyền thừa!

Gia gia Vu Linh Tuyết lúc chết đi đã lưu lại toàn bộ sức mạnh của mình vào Vu Khí mà hắn sử dụng lúc còn sống, sức mạnh đó sẽ được tộc trưởng đòi

tiếp theo kế thừa.

....

Kết quả có thể tưởng tượng được.

Vu Linh Tuyết bị Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lừa, trộm Vu Khí của gia gia lưu lại trong tộc giao cho hấn.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chiếm được Vu Khí lại lo lắng chuyện mình xúi giục Vu Linh Tuyết trộm ra bị bộ tộc Ma Vu Sư biết được, sau đó toàn bộ tộc sẽ đuổi giết hấn.

Cuối cùng hấn tàn nhẫn giết chết Vu Linh Tuyết, hấp thụ sức mạnh của nàng, sau đó phong ấn rồi nhấn chìm nàng vào biển sâu.

Đối với Vu Linh Tuyết, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi không phải không có áy náy, nhưng mà hấn không hối hận.

...

‘Tê~~~~’

Quần áo trước ngực bị xé rách, xương ngón tay sắc nhọn cào thành một lỗ hồng thật dài trên lồng ngực, đau đớn kịch liệt rồi cuộc đã làm Hoàng Phủ Tĩnh Nghi thanh tỉnh lại.

Ngực vì dính một trào tràn ngập oán độc kia đã trở nên huyết nhục mơ hồ, thi độc mang theo oán niệm mãnh liệt rất nhanh ăn mòn, thấm vào cơ thể hấn.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi rõ ràng đã quá sợ hãi, cơ thể bị thương như vậy, sức mạnh hao tổn làm hấn không dám triệu hồi huyết long có sức mạnh không kém mình là bao.

(Hấn đem Long Hồn cao ngạo, dùng đủ loại thủ đoạn huyết tinh tàn bạo, biến nó thành con rối, thành huyết long nghe theo lệnh mình.

Có được linh hồn sẽ có trí nhớ, cho dù trí nhớ của nó đã không còn trọn vẹn, nhưng hận ý mãnh liệt sẽ vĩnh viễn không thể tiêu trừ.

Vì thế, một khi nó phát giác sức mạnh chủ nhân bị hao tổn, huyết long tất có thể sẽ phản phệ tên chủ nhân đã mang tới cho nó thống khổ vô tận này.)

Khẽ cắn môi, sử dụng Vu Khí của mình triệu hồi huyết vụ đỏ tươi, bắt đầu chém giết với oan hồn bị dung hợp với huyết chủ.

Huyết vụ đỏ tươi không ngừng tan biến, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cũng không ngừng tiêu hao sức mạnh bản thân để bổ sung.

Rốt cuộc, sau một tiếng kêu sắc bén không cam lòng của oan hồn kia, nó hoàn toàn bị đám huyết vụ ăn mòn.

‘Phốc’

Một ngụm máu đen từ miệng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi phun ra.

Trúng thi độc lại không đúng lúc bức nó ra ngoài cơ thể, lại tiêu hao một lượng lớn sức lực để chống cự oan hồn kia khiến cho cơ thể Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bị tổn thương rất nặng.

‘Phốc’

Lại một ngụm máu tươi phun ra.

Bất quá, lần này lại là Đông Ly Trần.

“Tại sao lại như vậy?”

Đông Ly Trần khiếp sợ nhìn Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, không tin nổi mà lớn tiếng chất vấn.

Vì sao lại như vậy, rõ ràng người bị thương là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Đông Ly Trần xác định mình không hề bị tổn thương nào, nhưng mà vì cái gì, lúc Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bị thương thì cơ thể hấn cũng xuất hiện phản ứng đồng dạng.

“Ha ha~~~~”

Nhìn phản ứng của Đông Ly Trần, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cười khoái chí.

“Rốt cuộc cũng thành công, xem ra vết thương ta chịu đựng cũng xứng đáng!”

“Có ý gì?”

Phát giác âm thanh cổ quái của Đông Ly Trần đã trở lại cứng nhắc lạnh băng như bình thường.

“A, bệ hạ, ngài không nên dùng ánh mắt như hận không thể giết người như vậy nhìn ta nha, nếu ta chết, ngài cũng không sống được!”

“Người nói cái gì?”

“Ha ha~~~~ bệ hạ, bên trong huyết tương ngài uống mỗi ngày để bảo trì thanh xuân đều có chứa máu của ta, mỗi ngày ngài đều uống, tới một lúc nhất định máu huyết của ta sẽ dung nhập vào cơ thể ngài.

Ta chết, ngài đương nhiên cũng không sống được!

Đây là một loại Vu Thuật, bộ tộc Ma Vu Sư gọi nó là——Tĩnh Sinh Thuật.

Bất quá, bệ hạ, ngài cũng không cần quá lo lắng.

Đây chỉ là chút thủ đoạn để ta bảo toàn mệnh sống thôi, ai biết bệ hạ tâm ngoan thủ lạt, sau khi hoàn thành tâm nguyện liệu có nghĩ ra biện pháp gì để đối phó ta hay không?

Huống chi, có người nguyện ý đồng sinh cộng tử với bệ hạ, ngài chẳng lẽ không cảm động chút nào sao?”

“Cút đi!”

“Vâng, bệ hạ.”

Thấy Đông Ly Trần đã tức tới phát run, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cười cười lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Thẩm Vấn Tạt Ân

Thẩm Vấn Tạt Ân

“Điện hạ.”

Lúc này thức thần của Thanh Việt——Tạc Phi, lơ lửng giữa không trung, kính cẩn bẩm báo hết thấy mình thấy.

Thanh Việt sau khi thả oan hồn bị phong ấn kia, liền âm thầm bảo Tạc Phi theo đuôi.

Vong hồn xuất hiện hấp dẫn tất cả lực chú ý của Đông Ly Trần và Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, kết quả ngay cả Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có lực cảm ứng với hồn phách rất mạnh cũng không phát giác ra sự tồn tại của Tạc Phi.

“Vong hồn kia đã hoàn toàn tiêu thất, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vì thế cũng vị thương không nhẹ.”

“Ân.”

Đối với tin này, Thanh Việt cũng không có bao nhiêu hứng thú, chỉ thần nhiên lên tiếng, biểu thị mình nghe được, đồng thời ý bảo Tạc Phi nói tiếp.

“Bọn họ quả thực đã lấy được máu của bệ hạ, trước mắt đang ở trên người Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, nghe bọn họ nói chuyện, hình như tính toán chế luyện ‘Khổng Hồn Cỗ’ linh tinh gì đó.”

“Khổng Hồn Cỗ?”

Nghe thấy tên này, Thanh Việt thở hắt một hơi.

Khổng Hồn Cỗ tuy lợi hại nhưng chế luyện không phải có thể hoàn thành một sớm một chiều.

Không chỉ cần rất nhiều điều kiện rườm rà, hà khắc, còn yêu cầu rất cao đối với năng lực của người luyện, bị thương tuyệt đối không thể tiến hành chế luyện, nói cách khác, phụ hoàng của bé tạm thời không có nguy hiểm.

“Điện hạ, thuộc hạ còn thấy một chuyện rất kì quái. Sau khi Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bị thương, Đông Ly Trần cũng xuất hiện tình trạng tổn thương tương tự! Tiếp đó, bọn họ đã xảy ra tranh chấp, hình như Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nói hấn đã sử dụng cái gì mà ‘Tĩnh Sinh Thuật’ nên mới bị vậy, còn nói gì mà

đồng sinh cộng tử linh tinh.”

“Ác? Đây có chút thú vị.”

Nghe đến đó, Thanh Việt hiển nhiên có chút hứng thú, theo bé biết, cái gọi là Tịnh Sinh Thuật cũng không nhất định phải cần sinh mạng người thi thuật mới có thể hoàn thành.

Nhưng lập tức, Thanh Việt cố nén lòng hiếu kỳ, bé bây giờ muốn biết nhất là Đông Ly Trần cùng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi và phụ hoàng của bé rốt cuộc có quan hệ gì.

Đối với hai tên Đông Ly Trần và Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Thanh Việt cũng không biết nhiều lắm, bé chỉ nghe được phụ hoàng, Tạc Ân hay Khải Kỳ ngẫu nhiên nhắc tới mà thôi.

Trước kia Thanh Việt thờ ơ, không quan tâm, nhưng hiện tại nếu bọn họ đã trở thành địch nhân, thì bé phải ‘biết người biết ta trăm trận trăm thắng’, Thanh Việt phải nắm rõ bọn họ trong lòng bàn tay mới được.

Thanh Việt cố gắng nhớ lại một lát, người biết rõ chuyện này cũng không nhiều, hình như chỉ có, Nam Việt đế quốc Đại tướng quân——Khải Kỳ • Đề Đề Tư, Đề nhất Mưu Thần——Tây Ca • Lai Đặc, Thống lĩnh Âm vệ, Kiếm Thánh——Vô Nhai, cuối cùng là Đại tổng quản Hoàng cung——Tạc Ân.

So sánh thì Thanh Việt đương nhiên biết rõ ai dễ bắt nạt nhất.

“Tạc Phi, trảo Tạc Ân lại đây!”

“Trảo?”

Tạc Phi hiển nhiên nghe được trọng điểm trong lời Thanh Việt.

“Đừng chờ một lát nữa ta thăm vấn hần, nếu giờ quá khách khí tý nữa hần sẽ không chịu nói đâu.”

Thanh Việt rất hiểu tính cách sợ mạnh khinh yếu của Tạc Ân.

“Vâng, điện hạ.”

Theo âm thanh nói chuyện chấm dứt, Tạc Phi đang lơ lửng trên không cũng nhanh chóng biến mất.

...

.....

“A~~~~ Tiểu điện hạ, ngài làm cái gì vậy a, có chuyện gì cứ hạo hạo nói chuyện a~~~~ Tạc Ân tuyệt đối sẽ không làm trái ý nguyện của Tiểu điện hạ!”

Tạc Ân ù ù cạc cạc bị Tạc Phi tóm đưa tới trước mặt Thanh Việt, sau đó cứ hệt như rác rưởi mà ném tới tấm thảm bên chân Thanh Việt.

Tuy còn chưa hiểu chuyện gì, nhưng thấy thế trận này, không chờ Thanh Việt mở miệng Tạc Ân đã không có cốt khí chịu khuất phục.

“Vậy nói cụ thể xem, Đông Ly Trần, còn có Hoàng Phủ Tĩnh Nghi rốt cuộc có quan hệ gì với phụ hoàng.”

“Dạ, dạ, dạ, không biết Tiểu điện hạ muốn nghe cái nào trước.”

Tạc Ân lập tức hồi đáp.

Thái độ tích cực như vậy làm Thanh Việt có chút buồn bực.

Xem ra, bé đã đánh giá lá gan Tạc Ân quá cao, đối phó với hần, căn bản ngay cả thăm vấn cũng là quá dư thừa!

Phụ hoàng của bé sao lại có người hầu vô dụng như vậy a~~~~

“Vậy nói từ đầu đi, phải nói tí mĩ.”

“Tốt, tốt, tiểu nhân lập tức nói.”

Tạc Ân sớm đã kiến thức thủ đoạn của Thanh Việt thì nào dám làm trái ý, hoàn toàn quên bén đi bộ hạ rất có thể sẽ vì việc này mà truy cứu, vội vàng cung khai hết mọi chuyện.

“Bộ hạ năm đó tuy niên kỷ không lớn nhưng là người xuất sắc nhất trong số hoàng tử, bất luận là mưu lược hay vũ kỹ đều vượt trội so với bạn cùng lứa, thậm chí ngay cả người trưởng thành cũng không thể so nổi.

Cũng vì thế mà bộ hạ rất được tiên hoàng coi trọng, là hoàng tử có triển vọng trở thành thái tử thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất.

Năm bệ hạ 13 tuổi, cơ thể tiên hoàng ngày một yếu, ngay cả tảo triều cũng không thể tham gia thường xuyên, vì thế tiên hoàng cảm thấy mình không còn sống được bao lâu nữa đã quyết định sắc lập thái tử.

Tin tức này truyền ra, cả triều đình, hậu cung đều nhắc lên một hồi tình phong huyết vũ.

Cũng chính lúc này, hai vị huynh trưởng mà bệ hạ tin nhiệm nhất —— Hoàng Phủ Dịch, Hoàng Phủ Hân vì ngôi vị hoàng đế mà phản bội sau lưng bệ hạ.

Bọn họ hạ độc vào chén thuốc ngao cho tiên hoàng, sau đó làm trò tố giác việc này trước mặt tiên hoàng và mọi người.

Lí do thoái thác là đệ đệ bọn họ không kịp chờ tiên hoàng qua đời đã muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, vì thế hạ độc vào chén thuốc, bọn họ biết việc này, không đành lòng nhìn phụ hoàng bị mưu hại nên mới vạch trần âm mưu của đệ đệ mà bọn họ yêu thương nhất.

Bệ hạ tất nhiên hết đường chối cãi.

Tiên hoàng vốn muốn truyền ngôi cho bệ hạ vô cùng tức giận, nghe theo lời đề nghị của mọi người, đưa bệ hạ tới Đông Chích làm chất tử.

Nhưng mà có lẽ sau đó tiên hoàng tỉnh táo lại, cảm thấy không tin tưởng việc này lắm, vì thế đã để lại chiếu thư, ‘Nếu sau khi ta tạ thế, vẫn chưa có người đăng cơ mà Thập Thất hoàng tử có thể dựa vào năng lực của mình thoát khỏi Đông Chích trở về thì ngôi vị hoàng đế này chính là của Thập Thất hoàng tử.’

Đây là tia tình nghĩa cuối cùng cùng hi vọng mà tiên hoàng lưu lại cho bệ hạ, bất quá cũng vì chiếu thư này làm bệ hạ phải đối mặt với vô số các loại ám sát.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tạt Ân Cung Khai

“Tiểu nhân là nô lệ được bệ hạ cứu trên đường đến Đông Chích làm chất tử.

Khi đó, trừ bỏ thị vệ hộ tống, bên người bệ hạ ngay cả một người hầu cũng không có, cứ lẻ loi trợ trợ chạy đi.

Tiểu nhân lúc đó cảm thấy kỳ quái, hoàng tử xuất sinh cao quý như bệ hạ, cho dù là đi làm chất tử cũng không có khả năng sa sút tới mức ngay cả một người hầu hạ tùy thân cũng không có.

Kết quả, lúc tiểu nhân hỏi vệ hạ như vậy, bệ hạ nói, ngài không muốn liên lụy người khác.

Nghe xong lời này, tiểu nhân liền cảm thấy bệ hạ nhất định là chủ tử tốt nhất trên đời này, hơn nữa tiểu nhân lúc đó thực sự cũng chẳng còn đường về, vì thế sống chết cầu xin bệ hạ thu ta làm người hầu.

Ha ha~~~~”

Tạt Ân không khỏi bật cười ngây ngô.

“Đó đúng là quyết định sáng suốt nhất đời này của tiểu nhân.”

“Nói tiếp!”

Nghe được chuyện ngày xưa của phụ hoàng, tâm tình Thanh Việt không được tốt lắm thúc giục, giọng nói ảm chứa hơi thở nguy hiểm rất rõ rệt.

“Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân nói tiếp!”

Bị Thanh Việt uy hiếp, Tạt Ân lập tức nói không ngừng nghỉ.

“Sau đó, tiểu nhân theo bệ hạ tới Đông Chích.

Bệ hạ lúc tới đó, tâm tình thực sự rất tệ.

Một người tâm cao khí ngạo như bệ hạ, không những bị ca ca tin tưởng bán đứng, khuất nhục tới Đông Chích làm chất tử, lại bị cung nhân Đông Chích khi dễ, trào phúng, còn phải thời thời khắc khắc cảnh giác đủ loại ám sát.

...

Sau đó bệ hạ bắt đầu kết bạn với Thập Ngũ hoàng tử của Đông Chích đế quốc—— Đông Ly Trần.

Lúc đầu bệ hạ cũng không để ý tới người này.

Chính là thời điểm đó tính cách của Thập Ngũ hoàng tử Đông Chích so với bây giờ, khác biệt như trời với đất vậy.

Khi đó Đông Ly Trần, tuy cũng có tâm cao khí ngạo như bệ hạ, rất khinh thường người khác, nhưng trước mặt bệ hạ lại rất thích nói thích cười, ôn hòa, thân thiết, ở chung rất tốt.

Bệ hạ lúc đó bắt quả chỉ là một đứa nhỏ mới 13 tuổi lại rất tịch mịch, lúc đầu chỉ có mình Đông Ly Trần nói, bệ hạ nhiều nhất chỉ nghe một chút, sau đó, dần dần lúc nghe thấy chuyện hứng thú bệ hạ cũng đáp lại một chút.

Sau đó, có thể miệng vết thương do ca ca bán đứng dần dần khép lại, đến sau cùng bệ hạ cùng Đông Ly Trần cơ hồ không giấu diếm nhau chuyện gì cả.

Cứ như vậy, bệ hạ cẩn thận đề phòng cùng sự bảo vệ của Đông Ly Trần, bệ hạ tuy thường xuyên vì đủ nguyên nhân mà bị thương, nhưng cũng chỉ là tiểu thương không nguy hiểm tới tánh mạng, cuộc sống cứ hữu kinh vô hiểm mà trôi qua.

Thăng đến ngày đó.

Bệ hạ ở Đông Chích ẩn nhẫn 3 năm, rốt cuộc âm thầm bố trí hết thấy ở Nam Việt, đúng lúc này nhận được tin tiên hoàng sắp mất nên bệ hạ bí mật lập kế hoạch quay về Nam Việt.

Kế hoạch này, bệ hạ cũng không giấu Đông Ly Trần.

Mà Đông Ly Trần cũng tỏ ý sẽ cố gắng trợ giúp bệ hạ.

Chúng ta không ai ngờ được, ở thời điểm cuối cùng, Đông Ly Trần lại lên đưa tin bệ hạ sắp quay về nước cùng lộ tuyến truyền cho ca ca của bệ hạ—— Hoàng Phủ Dịch.”

Nhớ tới đây, Táp Ân cũng nhin không được mà ghen ngào, cơ thể béo ú vì xúc động mà run run.

“Tiểu nhân chưa bao giờ thấy một trận chiến thảm khốc như vậy!

Dọc theo đường chúng ta về đều có bố trí mai phục và đủ loại sát thủ, nhóm hộ vệ bệ hạ về nước đều là hán tử thiết huyết, trung thành, bọn họ liều chết chém giết đám sát thủ, tranh thủ thời gian để chúng ta đột phá vòng vây.Đường chúng ta trở về, đều là bọn họ dùng máu của mình lót đường!

Chính là cho dù như vậy, lúc chúng ta tới sát rừng rậm ma thú, đám người còn lại chỉ có bệ hạ, Khải Kỳ, Vô Nhai và tiểu nhân.

Chúng ta đều lâm vào tình trạng kiệt sức, vết thương đầy người, thức ăn, nước uống đều đã ném xuống từ lâu để giảm gánh nặng.

Khi đó chúng ta dường như đã nghe thấy tiếng chân của tử thần đến sát bên chân, cũng chuẩn bị tốt tinh thần.

Nhưng mà không ngờ, bệ hạ cho rằng vì sai lầm của mình nên liên lụy tới chúng ta, ngài thừa dịp mọi người không chú ý liền một mình dụ đám người đuổi giết lao vào rừng rậm ma thú, để lại sinh lộ cho chúng ta...”

“Bệ hạ tuy bình thường ngoài mặt luôn lạnh như băng, nhưng thật ra rất nặng tình nghĩa.”

Táp Ân ngừng một lát, mới nói ra một câu này.

Nếu là bình thường, người ta nhất định sẽ nghĩ hán đang nịnh hót lấy lòng, tuy rằng chuyện này hán quả thực làm không ít, nhưng lúc này lại làm người ta có cảm giác rất chân thành.

Sợ Thanh Việt phát hỏa, Táp Ân lại vội vàng kể tiếp.

“Sau đó thì lúc chúng ta đều cho rằng bệ hạ dữ nhiều lành ít, bệ hạ đã kì tích mà sống sót trở về Nam Việt, bắt quả, chuyện ngài gặp phải trong rừng rậm ma thú chưa bao giờ nói tới.

Tiếp đó chính là một loạt chính biến, cung biến, thanh trừ, cuối cùng bệ hạ lấy lại quyền lực, ngồi lên hoàng vị.

Sau đó bệ hạ đã tự tay giết chết Hoàng Phủ Hân cùng Hoàng Phủ Dịch, dùng máu của bọn hán để tế điện nhóm vệ vệ vì chúng ta mà chết trận.

Đội đến lúc mọi việc lắng xuống, bệ hạ cũng không trả thù Đông Ly Trần.

Bệ hạ nói, lúc ở Đông Chích, nếu không có Đông Ly Trần trợ giúp, chúng ta có thể đã chết từ sớm rồi, dù sao hán cũng từng cứu chúng ta, vì thế dùng ân tình này để triệt tiêu oán hận, từ nay về sau ân oán đã thanh toán xong, không còn ai nợ ai.

Về phần đứa con duy nhất của Hoàng Phủ Dịch, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vừa tròn 3 tuổi, bệ hạ cũng mất nhắm mắt mà buông tha, sống hay chết cứ

mặc cho số phận.

Đề ca ca lưu lại huyết mạch duy nhất, này coi như bệ hạ đã hết lòng.”

Nói xong, Tạt Ân còn cảm động lau nước mắt.

“Hết rồi?”

Âm thanh của Thanh Việt nhàn nhạt, nghe không rõ tình tự trong đó.

“Hết rồi!”

Không hiểu vì sao Thanh Việt lại hỏi như vậy, nhưng Tạt Ân vẫn thành thật trả lời.

“Người còn chưa nói cho ta biết, lúc phụ hoàng ở Đông Chích rốt cuộc có quan hệ gì với tên Đông Lý Trần kia!”

Nghe Tạt Ân nói nửa ngày, đây mới chính là trọng điểm Thanh Việt quan tâm, cũng là trọng điểm của buổi hội thẩm này.

“Này.... này..... cái này.....”

Tạt Ân nhăn nhó gương mặt béo, không biết phải trả lời thế nào.

“Nói, bằng không ta bảo Ma Nha tới hỏi người!”

“A~~~~ không cần a Tiểu điện hạ, tiểu nhân nói, nói mà~~~~”

Tạt Ân lại một lần nữa không có cốt khí mà bị Thanh Việt dọa cung khai.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Lời Mời Từ Trí Giả

“Phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngạo đang xử lý công văn, nghe thấy âm thanh của Thanh Việt liền ngừng đầu, thấy nhi tử bảo bối đang chạy vù vù về phía mình.

“Vật nhỏ làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Ngạo có chút không hiểu hỏi.

“Vật nhỏ này lúc nãy còn tỏ ra ủy ủy khuất khuất, thành thành thật thật nói sau này sẽ không tùy hứng, sẽ nghe lời y nói, sao mới qua một lát thôi lại khôi phục bộ dáng tùy hứng bá đạo rồi?”

Hoàng Phủ Ngạo vừa suy tư, vừa vươn tay ôm Thanh Việt đã tới sát bên người mình lên nhuyển đệm, vô cùng thân thiết vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của bé, cười nói.

“Làm sao vậy? Ai trêu chọc Việt nhi?”

“Hừ~~~~”

Thanh Việt tức giận hừ một tiếng, ngoảnh mặt qua một bên.

Bộ dáng này thực rõ ràng đã nói cho Hoàng Phủ Ngạo biết đến tột cùng là ai chọc bé tức giận.

“Phụ hoàng chọc Việt nhi tức giận lúc nào?”

Hoàng Phủ Ngạo xoay gương mặt nhỏ nhắn của bé lại, nhìn đôi mắt to tròn đầy lưu quang, có chút nghi hoặc hỏi.

“Hừ, Tạt Ân nói hết rồi, Việt nhi biết hết rồi!”

Thanh Việt vẫn tức giận nhìn Hoàng Phủ Ngạo, lớn tiếng nói.

Hoàng Phủ Ngạo nghe bé nói không đầu không đuôi như vậy lại càng không hiểu gì cả.

“Ha ha~~~~ vật nhỏ, rốt cuộc đã biết gì a, tức đến vậy?”

“Tập Ân nói phụ hoàng trước kia thực thích tên hoàng đế Đông Chích kia! Hắn cũng rất rất thích phụ hoàng! Khó trách hắn ta cứ dùng ánh mắt cổ quái trừng Việt nhi, cứ tìm chúng ta gây phiền toái, đều là lỗi của phụ hoàng!”

Thanh Việt cứ vậy không chút khách khí bán đứng Tập Ân.

Không ngờ chuyện nhĩ tử bảo bối nói ra lại là chuyện này, Hoàng Phủ Ngạo vốn không thích nghe người nhắc tới, bây giờ đột nhiên bị Thanh Việt nói tới cũng không khỏi nhúm mày.

Nhưng mà thấy đứa con bảo bối thờ phỉ phỉ, bộ dáng lại có chút ủy khuất, tâm tình của Hoàng Phủ Ngạo nhất thời tốt lên không ít.

“Cho dù thích thì cũng là chuyện rất lâu rồi, sao Việt nhi lại tức giận đến vậy? Là tức phụ hoàng chộc phiền toái? Hay tức phụ hoàng từng thích hoàng đế Đông Chích?”

Hoàng Phủ Ngạo cố ý kéo dài ngữ điệu trêu chọc Thanh Việt.

Nghe Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, Thanh Việt dường như cũng nhận ra được gì đó, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ chậm rãi nổi lên một tầng đỏ ửng, lập tức lớn tiếng làm sáng tỏ cho mình.

“Đương nhiên là vì phụ hoàng chộc phiền toái rồi, tên hoàng đế Đông Chích kia, còn Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nữa, đều là họa phụ hoàng gây ra! Việt nhi chính là người vô tội bị kéo vào, còn phải lo lắng cho phụ hoàng, đương nhiên phải giận rồi.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Đương nhiên!”

Thanh Việt mạnh mẽ trả lời.

Thanh Việt kiêu ngạo đương nhiên sẽ không thừa nhận, lúc nghe Tập Ân nói phụ hoàng của bé trước kia thực thích tên hoàng đế Đông Chích kia, còn có đủ chuyện lúc bọn họ ở cùng nhau, Thanh Việt ngay cả sát tâm cũng nổi lên làm Tập Ân nhất gan sợ tới run lấy bầy.

“Ha ha~~~~ vậy được rồi, là phụ hoàng làm liên lụy Việt nhi, Việt nhi cảm thấy phải làm gì bây giờ?”

Hoàng Phủ Ngạo cúi đầu hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ non mềm của Thanh Việt, mang theo ý cười hỏi.

“Còn làm gì a, đương nhiên phải nghĩ biện pháp thu hồi máu phụ hoàng.” “Nếu chúng ta không thu lại được thì sao?”

“Vậy Việt nhi chỉ có thể sử dụng biện pháp trực tiếp nhất.”

Âm thanh Thanh Việt đột nhiên lạnh đi vài phần, sau đó còn rất nghiêm túc chăm chú nhìn Hoàng Phủ Ngạo, mở miệng hỏi.

“Phụ hoàng, nếu một ngày nào đó bọn họ chết trong tay Việt nhi, phụ hoàng có giận Việt nhi không?”

Thanh Việt đột nhiên hỏi vấn đề như vậy làm Hoàng Phủ Ngạo có chút giật mình sững sốt, y lập tức cười nói.

“Vật ngọc, bọn họ đối với phụ hoàng chẳng là gì cả, mà Việt nhi là của phụ hoàng, là bảo bối trân quý nhất, phụ hoàng sao lại vì bọn họ mà tức giận Việt nhi chứ?”

Chính là, phụ hoàng không hi vọng Việt nhi vì phụ hoàng mà làm đôi tay của mình nhiễm máu tươi, những chuyện phiền phức do phụ hoàng kéo tới, phụ hoàng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Việt nhi không cần lo lắng chuyện đó, chỉ cần vui vẻ ở cùng phụ hoàng là tốt rồi.”

“Chính là...”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, Thanh Việt cảm thấy lòng mình trở nên thực ấm áp, ngọt ngào, chính là lo lắng cho phụ hoàng vẫn còn tồn tại như cũ, hơn nữa bé cũng không có khả năng nghe lời phụ hoàng mặc kệ chuyện này.

“Tốt lắm, vật nhỏ, phụ hoàng không tới mức vô dụng như vậy, đừng lo lắng. Hôm nay cũng rất mệt rồi đúng không? Mau đi ngủ đi, phụ hoàng đọc xong công văn sẽ vào ngay.”

“Việt nhi phải ở đây chờ phụ hoàng.”

“Ân, hảo.”

Hoàng Phủ Ngạo lại ôm Thanh Việt chặt thêm một ít, sau đó mới cúi đầu đọc công văn.

...

Ánh nắng sớm đặc biệt nhu hòa, từng cơn gió nhẹ nhàng thoang thoảng giữa trời lam, không khí tươi mát, ướt át làm người ta cảm thấy thực thụ sướng.

Thanh Việt mới cùng Hoàng Phủ Ngạo dùng xong bữa sáng ở tiểu hoa viên, nhưng thời gian bình yên như vậy cũng không kéo dài.

Đại diện hạ của Nam Việt đế quốc——Hoàng Phủ Minh Khê, mang theo A Thất và Tiểu Thần, Tam điện hạ——Hoàng Phủ Trác Diệu, Thất công chúa——Hoàng Phủ Hàm Vi, còn có Quan cận vệ trên danh nghĩa của Thanh Việt——Phi Lý Đặc • Đề Đề Tư đã tụ tập tới nơi này.

Lí do, trừ bỏ Hoàng Phủ Minh Khê thì tất cả mọi người đều đến chúc mừng Thanh Việt đã thắng trong trận tỷ thí ma vũ.

Chính là mọi người không ngờ trong hoa viên nhỏ bé này lại tới thêm một vị khách nhân đặc biệt.

“A Hoa • Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư, bá kiến Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ cùng các vị hoàng tử điện hạ, công chúa điện hạ.”

Cô gái mặc quần áo trắng tinh, nhan sắc cũng không thể xem là tuyệt trần lại làm người ta có ấn tượng nàng giống như một đóa bạch liên rực rỡ trong làn tuyết, thánh khiết, tao nhã như ánh trăng sáng ngời giữa tầng mây.

Cháu gái của tộc trưởng Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc, cũng được xưng tụng là tộc trưởng tiếp theo của gia tộc mang dòng máu của thần, thân phận này so với công chúa, vương tử, thậm chí là một vài quốc vương còn tôn quý hơn rất nhiều.

Cô gái có được thân phận cao quý như vậy cũng không hề ngạo mạn, tao nhã, ôn nhu chào hỏi mọi người.

Lúc mọi người còn đang suy đoán mục đích cô gái tới đây, thì ánh mắt như ngọc lưu ly của nàng đã ngừng lại trên người Thanh Việt.

Nghi hoặc, sợ hãi, vui sướng, tán thưởng...

Đù loại tình tự bốc lên trong ánh mắt cô gái, nhưng đôi mắt như lưu ly tím kia lập tức che dấu tất cả, nàng kính cẩn thi lễ với Thanh Việt.

“Tộc trưởng mệnh A Hoa tới, hi vọng điện hạ có thể tới gặp tộc trưởng.”

Lời mời như vậy, đối với gia tộc Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư mà nói tuyệt đối là trịnh trọng, kính cẩn nhất, lễ ngộ như vậy, trên đại lục này tuyệt đối chưa từng có ai được hưởng thụ qua.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Sáng Thế Chi Thần

Trong cung điện tinh mỹ, hoa lệ, cửa sổ đóng chặt, liềm mạn thật dày san sát nhau, không hề có bất cứ tia sáng nào có thể xâm nhập vào trong.

Cả cung điện, cho dù là ban ngày cũng hoàn toàn tối đen.

Mà nguồn sáng duy nhất chính là những viên dạ minh châu đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt màu lam được khám rất nhiều trên đỉnh đại điện, cùng bốn vách tường!

Minh châu xa hoa điểm xuyên trong đại điện hắc ám, làm phai nhạt cảm giác nặng nề của đại điện, ngược lại làm người ta có ảo giác đang đi trong màn sao mờ mờ bát ngát.

Thanh Việt im lặng đi bên cạnh cô gái áo trắng, xem nhẹ ánh mắt tò mò thỉnh thoảng lại lén nhìn qua của nàng, yên lặng quan sát hết thấy cảnh vật trước mắt.

Cho ra một kết luận chính là, tuy trước mắt vẫn chưa biết vị trí giả trong truyền thuyết kia rốt cuộc có bản lĩnh gì hơn người, nhưng từ cung điện hoa mỹ, xa hoa đến thái quá này có thể cảm nhận được, Tập Cách Tra quốc vương đối với vị trí giả đại nhân này có thể nói là dồn hết tâm tư, vô cùng kính cẩn cùng cố gắng lôi kéo.

Nơi sâu nhất trong đại điện, yên tĩnh tới mức ngay cả một ngọn gió cũng không có, ngay cả thời gian dường như cũng ngừng lại.

Đại điện trống rỗng, đập vào mắt chỉ có một lão giả đầu bạc mặc hắc y, thần thái an tường đang nhắm mắt ngồi dưới đất, giống như đang chìm sâu vào minh tường, không hề nhúc nhích.

Dưới thân lão giả là một ma trận pháp rất lớn lại khá phức tạp.

Mình châu tán mát ra ánh sáng nhàn nhạt, không chỉ làm đẹp cung điện còn làm nổi bật trận pháp được vẽ trên mặt đất.

Cảm nhận có người tới gần, lão giả chậm rãi mở mắt, đối diện với Thanh Việt đang đi tới.

Trong nháy mắt Thanh Việt có thể thấy rõ ánh mắt già nua cơ trí kia xuất hiện biểu tình khiếp sợ cùng mừng như điên.

“Ánh mắt bảy màu.... đây là.... đây là.... các tinh linh nguyên tố..... dâng... dâng lên khế ước..... trời ạ.... này thật là.... ha ha ha....”

“Khế ước của các tinh linh nguyên tố?”

Thanh Việt hiển nhiên nghe được trọng điểm trong lời nói kích động, vui sướng của lão giả, nhưng lại không hiểu nó có ý gì.

“Suốt 7 ngàn năm a~~~~~ Thần Sáng Thế a, người hầu nhỏ bé trung thành nhất của ngài, Cáp Tây Lai Nhĩ • Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư, rốt cuộc cũng đợi được ngày ngài giáng xuống thế gian!”

Lão giả run rẩy gục trên mặt đất, ý đồ muốn hôn mũi chân thanh Việt, làm bé hoảng sợ lui ra sau vài bước.

“Ngươi đang nói gì đó, ta không hiểu?”

Nhìn vị trí giả thần bí trong truyền thuyết cư nhiên làm ra những hành động điên cuồng như vậy, Thanh Việt mặc dù có hiểu kì, nhưng lại càng đau đầu hơn.

“Gia gia, ngài bình tĩnh một chút, Tiểu điện hạ đang hỏi ngài kia.”

A Hoa đứng bên cạnh, thấy Thanh Việt nhíu mi liền vội vàng nhắc nhở lão giả đang mừng như điên còn quỳ trên mặt đất kia.

Tuy A Hoa cũng không biết ‘khế ước của các tinh linh nguyên tố’ trong lời gia gia là gì, vì sao gia gia dựa vào nó mà nhận ra đây là Thần Sáng Thế, đây là bí mật chỉ có người đảm đương cương vị tộc trưởng mới có tư cách biết được.

Nhưng mà rất kì dị chính là từ đầu đầu tiên nhìn thấy Tiểu điện hạ của Nam Việt đế quốc, A Hoa cũng có dự cảm như vậy.

Vì thế đối mặt với biến cố bất ngờ này, A Hoa mặc dù cũng hoảng sợ, nhưng không có mừng rỡ như điên như lão giả, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Được cháu gái nhắc nhở, lão giả lâm vào điên cuồng rốt cuộc cũng phản ứng lại, run rẩy dựa vào tay A Hoa đứng lên.

“Thần Sáng Thế trong lời ngươi là chỉ ta sao?”

Thấy lão giả thật vất vả bình tĩnh lại, Thanh Việt cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

“Đúng vậy, Tiểu điện hạ, ngài chính là Thần Sáng Thế bệ hạ chí cao vô thượng!”

Lão giả vừa định quỳ xuống trả lời câu hỏi của Thanh Việt, lại bị Thanh Việt thi triển Phản Trọng Lực Thuật làm đứng lên.

Hành động điên cuồng vừa nảy dường như đã hao hết tất cả khí lực của lão giả, lúc này mặc dù được người nâng cũng không ngừng run rẩy, Thanh Việt đương nhiên không hi vọng hẳn ngắt xiêu trước khi mình hỏi ra toàn bộ đáp án.

“Thần Sáng Thế mà các người nói, rốt cuộc là cái gì?”

“Thần Sáng Thế chính là chỉ Sáng Thế Chi Thần! Là Thần Sáng Thế bệ hạ tối cao vô thượng, chưởng quản cả Văn Trạch đại lục, hơn nữa nắm trong tay tất cả nguyên tố ma pháp, là chủ nhân của hai tộc Thần Ma, và Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc!”

“Này dường như không có chút quan hệ nào tới ta đi.”

Thanh Việt cảm thấy mình có gì tương tự với hình dung Sáng Thế Chi Thần trong lời lão giả.

“Không, ngài thực sự là Thần Sáng Thế bệ hạ tối cao vô thượng, chính là có thể vì ngài vừa thức tỉnh, vẫn chưa hoàn toàn kế thừa sức mạnh của Sáng Thế Chi Thần mà thôi, xin ngài nhất định phải tin tưởng người hầu của ngài.”

“Ngươi làm thế nào khẳng định ta là Sáng Thế Chi Thần mà ngươi tìm kiếm?”

Thanh Việt thực sự tò mò, lão nhân này lần đầu tiên nhìn thấy bé đã kích động tới vậy.

“Bởi vì ánh mắt của ngài a, đó là khế ước của các tinh linh nguyên tố, vì ngài nắm giữ tất cả nguyên tố nên tinh linh nguyên tố dâng lên khế ước trung thành, trọn đời vì ngài sở dụng.”

“Ánh mắt của Sáng Thế Chi Thần, chính là theo lời ngươi chính là khế ước mà các tinh linh nguyên tố dâng lên?”

Thanh Việt cảm thấy mình không thể tưởng tượng được.

“Không, cũng không phải như thế.”

Lão già vội vàng giải thích.

“Căn cứ theo ghi chép thì thể này, khế ước giống như một dấu ấn khắc sâu trong cơ thể Thần Sáng Thế, có thể sẽ biến thành một vết bớt trên da, nhưng mà trực tiếp hóa thành ánh mắt như ngài là lần đầu tiên.

Vốn, chúng ta tính toán gặp Tiểu điện hạ một chút, sau đó chậm rãi xác định thân phận, chính là chúng ta có nằm mơ cũng không ngờ, vừa thấy mặt ngài thì ánh mắt này đã chứng minh thân phận.”

“Như vậy, theo cách người nói thì ta chính là Sáng Thế Chi Thần?”

“Đúng vậy.”

Lão già kích động gật đầu.

“Ta sợ dĩ còn chưa trở thành Sáng Thế Chi Thần chân chính bởi vì ta vẫn chưa kế thừa toàn bộ sức mạnh?”

“Đúng vậy.”

Lão già một lần nữa gật đầu khẳng định.

“Thế ta phải làm thế nào để kế thừa được sức mạnh này?”

“Này.....”

Lão già bị hỏi sững sốt, vấn đề này hẳn thực sự chưa từng nghĩ tới a~~~~

“Không phải, ngay cả người cũng không biết đi?”

Thanh Việt nhướn nhướn mi, có chút nghiền ngẫm hỏi.

“Đúng vậy, Tiểu điện hạ.”

Lão già có chút xấu hổ trả lời.

“Vậy Thần Sáng Thế trước kia thì sao, đều là vừa xuất hiện đã nắm sức mạnh cường đại của cả Văn Trạch đại lục à?”

“Àn, này hình như....”

Theo như ghi chép thì Thần Sáng Thế quả thực lúc xuất hiện đã nắm sức mạnh của Văn Trạch đại lục trong tay, cứ như sức mạnh đó cũng được sinh ra cùng một lúc với Thần Sáng Thế.

Nhưng mà, nếu nói vậy thì sự tình bây giờ lại không thông a~~~~

Đứa nhỏ trước mắt, quả thực có được khế ước của các tinh linh nguyên tố, đây tuyệt đối là dấu hiệu của Sáng Thế Chi Thần!

Nhưng mà đứa nhỏ trước mắt lại không có sức mạnh cường đại như vậy.

Hắn nghĩ vì bé chỉ vừa thức tỉnh nên vẫn chưa kế thừa được sức mạnh khổng lồ kia.

Chính là, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa từng thấy trong ghi chép của gia tộc về việc sau khi Thần Sáng Thế thức tỉnh thì làm thế nào mới nắm giữ sức mạnh?

Lão già đã hoàn toàn không biết làm thế nào trả lời vấn đề của đứa nhỏ có dấu hiệu của Sáng Thế Chi Thần trước mắt.

Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc, bởi vì có được huyết mạch của thần, là gia tộc hiểu biết nhiều nhất về thần, cũng được thần ban cho sức mạnh đặc biệt vì thế mới được thế nhân kính ngưỡng không gì sánh được...

Lão già luôn vì thế mà kiêu ngạo, lúc này lại có một cảm giác hoang đường, có lẽ, gia tộc bọn họ cũng không hiểu biết Thần Sáng Thế như bọn họ tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Hư Vô Chi Uyên

“Thế nào? Ngươi cũng không biết à?”

Nhìn lão giả đã bắt đầu đại ra, khóe miệng Thanh Việt nhếch lên tinh quái.

“Đúng vậy Tiểu điện hạ, ta đột nhiên phát hiện có rất nhiều chuyện mình không hiểu rõ, có thể trong điển tịch của gia tộc có ghi lại nhưng ta không phát hiện, xin ngài cho phép ta trở về tìm hiểu, sau đó sẽ trả lời vấn đề này.”

Âm thanh già nua của lão giả đã không còn mê hoặc như khi nãy, chỉ còn trầm ổn và kiên định.

Mặc kệ là vì vinh quang của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc, hay vì tôn nghiêm cùng lòng hiếu kỳ, bất luận phải trả cái giá nào hần nhất định phải tìm hiểu kỹ vấn đề này.

“Ân, đương nhiên.”

Thanh Việt gật gật đầu, lại lập tức mở miệng.

“Như vậy, ta có thể hỏi ngươi một sự kiện khác không?”

“Đương nhiên, Tiểu điện hạ.”

“Ngươi có thể nói cho ta biết nguy cơ của bộ tộc thú nhân rốt cuộc là gì không?”

Vấn đề này làm Thanh Việt rất tò mò.

“Này...”

Lão giả tạm dừng một lát, lập tức mở miệng thỉnh cầu.

“Chúng ta vốn là người hầu của ngài, ngài muốn biết chúng ta hẳn sẽ không giấu diếm mà nói cho ngài mới đúng, chỉ là việc này quan hệ trọng đại, lại dính dáng tới sự sinh tử tồn vong của bộ tộc thú nhân, xin điện hạ hãy tạm thời giữ bí mật.”

“Ân.”

Thấy Thanh Việt đã gật đầu đáp ứng, lão giả cũng yên tâm, chậm rãi mở miệng giải thích.

“Bộ tộc thú nhân đã không còn đủ lương thực để vượt qua mùa đông năm nay, tin rằng Tiểu điện hạ cũng biết tin này.

Mà đầu sỏ gây nên hết thảy lại vượt ngoài dự đoán của chúng ta, đó là một phong ấn kỳ lạ!

Chúng ta tìm đọc văn hiến, điển tịch suốt 3 năm, cuối cùng chỉ có thể suy đoán lai lịch của phong ấn này.

Điện hạ, hẳn ngài đã nghe nói về cuộc đại chiến Thần Ma ngàn năm trước đi?

Kết cục cuối cùng là hai tộc Thần Ma đã dùng hết sức mạnh của mình để phong ấn đối phương, song phương đều hao phí một số năng lượng khổng lồ, rốt cuộc không thể phá vỡ phong ấn của đối phương, chỉ có thể ở trong phong ấn mà chìm vào giấc ngủ say.

Lúc này hai tộc Thần Ma đã hoàn toàn tuyệt tích trên đại lục, không ai có thể tìm ra nơi bọn họ đang ngủ say.

Mà hiện giờ, phong ấn mà bộ tộc thú nhân đang đối mặt, căn cứ theo suy đoán của ta, nó là cửa vào Ma tộc mà năm đó Thần tộc đã phong ấn.”

“Nơi cư trú của Ma tộc sao?”

Ánh mắt long lánh lưu quang của Thanh Việt lập tức mở to.

“Phong ấn của Thần tộc rất khó mở sao?”

“Không, Thánh Quang phong ấn của thần tộc vốn do sức mạnh tạo thành, không phải không có cách mở ra, chính là phong ấn kia không đơn giản như mọi người vẫn tưởng.

Điều duy nhất ta nghĩ ra là lúc Thần tộc chuẩn bị phong ấn đang lơ lửng trên bầu trời cửa vào Ma Tộc, Ma tộc liền liều chết chống cự, hai chủng tộc năng lượng tương phản va chạm lẫn nhau, cũng vì thế mà phong ấn xảy ra biến hóa không thể tưởng được.

Phong ấn này cuối cùng đã hấp thu cả hai luồng sức mạnh hoàn toàn tương phản mà hoàn thành.

Muốn phá phong ấn này không chỉ cần sức mạnh cường đại, còn phải có đồng thời hai luồng sức mạnh hoàn toàn tương phản, thử hỏi thế gian này mấy

ai làm được?” “Cho dù là vậy thì phong ấn kia nhiều lắm chỉ là không thể mở ra thôi, sao lại làm bộ tộc thú nhân không thể trông lương thực, thậm chí là chết héo rồi không thể sinh trưởng được nữa?”

Hiển nhiên, Thanh Việt đã có chút nôn nóng muốn biết trọng điểm của nguy cơ này.

“Đúng vậy, chỉ vậy thôi thì bộ tộc thú nhân không thể gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong.

Nguyên nhân chân chính là phong ấn kia, vài năm gần đây đã bị một sức mạnh đáng sợ khác ăn mòn, làm nó xảy ra biến hóa mới.”

“Sức mạnh đáng sợ hơn?”

Thanh Việt nghe vậy thì lại càng hứng thú.

Nhìn bộ dáng hưng phấn, tò mò của Thanh Việt, lão già có chút dở khóc dở cười, rồi lại không thể nề hà mà thở dài, căn cứ theo ghi chép của gia tộc, đúng là chưa thấy qua Thần Sáng Thế nào trẻ con như vậy.

“Đúng vậy, điện hạ, ngài có nghe nói tới Hư Vô Chi Uyên chưa? Cũng có người gọi nó là Hắc Âm Chi Uyên!”

“Có nghe qua một chút, người hiểu biết về nó nhiều không?”

Nghe tới Hư Vô Chi Uyên, toàn bộ tinh lực của Thanh Việt lập tức tập trung vào chủ đề này.

Thanh Việt cũng không quên, nghe nói Ma Thần bệ hạ của Ma tộc chính là ra khỏi Hư Vô Chi Uyên mới có được sức mạnh cường đại.

“Hư Vô Chi Uyên, nó là lĩnh vực của Hư Vô Chi Thần, nó nằm trong vùng đất của Ma tộc.

Căn cứ theo văn hiến của gia tộc ghi chép lại, Ma tộc nhận được mệnh lệnh của Thần Sáng Thế, sau đó mới định cư ở đó, đời đời đóng giữ ở Hư Vô Chi Uyên.

Sức mạnh đáng sợ mà bộ tộc thú nhân đang đối mặt chính là đến từ Hư Vô Chi Uyên.

“Vì sao mấy ngàn năm, thậm chí là trước đó nữa cũng không xuất hiện mà mấy năm nay lại xuất hiện?”

Thanh Việt nghĩ không ra hỏi.

“Ai~~~~”

Về mặt lão già ngưng trọng, thở dài.

“Nguyên nhân đại khái có lẽ vì Hư Vô Chi Thần đã thức tỉnh.”

“Ý người là Hư Vô Chi Thần trong Hư Vô Chi Uyên đã thức tỉnh, vì thế muốn phá vỡ phong ấn?”

“Không, chuyện này ta cũng không rõ lắm.

Nhưng ta đoán, Hư Vô Chi Thần có thể không ở trong Hư Vô Chi Uyên, nếu y ở đó, muốn mở ra phong ấn thì không có khả năng làm xói mòn một chút năng lượng của phong ấn như vậy.

Khả năng lớn nhất là linh hồn Hư Vô Chi Thần đã luân hồi nhân thế, sức mạnh trong Hư Vô Chi Uyên cảm giác được chủ nhân mình đã thức tỉnh, theo bản năng muốn phá vỡ phong ấn, tìm kiếm chủ nhân của mình.

Nhưng vì không có chủ nhân khống chế, không thể sử dụng được sức mạnh quá lớn vì thế mới chậm rãi ăn mòn phong ấn kia.

Cuối cùng làm phong ấn kia cũng bị nhiễm sức mạnh Hư Vô, bắt đầu cắn nuốt sinh mệnh của thảm thực vật xung quanh, nhưng đó chỉ là một bắt đầu rất nhỏ mà thôi.

Chính là ta không thể hiểu được rốt cuộc nguyên nhân gì đã làm Hư Vô Chi Thần thức tỉnh.

Có thể là Sáng Thế Chi Thần đã quá lâu không xuất hiện trên đại lục này, vì thế Hư Vô Chi thần mới thức tỉnh theo bánh xe luân hồi, đến thế cho Thần Sáng Thế, tính toán đem hết thấy trở về hư vô, một lần nữa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hư Vô Chi Lực

Lúc Thanh Việt rời khỏi đại điện của trí giả thì trời đã muốn vào đêm.

Tạp Ân cũng sớm chờ bên ngoài, cơ thể mập mạp vì chờ quá lâu mà sưng sồng, thất lưng đã bắt đầu xuất hiện bệnh chứng, thấy Thanh Việt đi ra, Tạp Ân lập tức lệ lưng tròn chạy tới đón.

“Tiểu điện hạ, Tạp Ân rốt cuộc đợi được ngài.”

Ngữ khí Tạp Ân vô cùng kích động.

“Ngươi đến làm gì?”

Thanh Việt vẫn còn chìm trong trầm tư, đột nhiên bị Tạp Ân không biết chui ra từ đâu đánh gãy, giọng điệu lập tức ác liệt.

Đã quá quen với tính tình của Thanh Việt cùng những thủ đoạn phát giận, Tạp Ân đương nhiên cảm nhận được nguy hiểm.

“Ác, là như vậy, bệ hạ thấy điện hạ đi đã lâu mà chưa trở về, lo lắng cho an nguy của điện hạ nên mệnh tiểu nhân đến xem thử, ha ha~~~~ nếu hiện tại điện hạ không có chuyện gì, vậy tiểu nhân xin về trước bẩm báo với bệ hạ.”

Tạp Ân nói một lèo, sau đó nhanh chóng thi lễ với Thanh Việt rồi không chờ bé mở miệng, thân thể com nắm kia liền nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Thanh Việt.

“Thật là.”

Đối mặt với Tạp ân càng lúc càng thông minh, Thanh Việt có chút tiếc nuối thở dài, một mình chậm rãi quay về, suy nghĩ không khỏi lại đắm chìm trong cuộc nói chuyện với trí giả lúc này.

...

“Căn nuốt sinh mệnh của thâm thực vật? Đó là sức mạnh của Hư Vô Chi Thần sao?”

Thanh Việt tò mò hỏi.

“Đúng vậy, tiểu điện hạ, nó chính là lực lượng mạnh nhất của Hư Vô Chi Thần.

Căn cứ theo ghi chép của gia tộc, Hư Vô Chi Thần có năng lực căn nuốt sinh mệnh, căn nuốt linh hồn cũng năng lực nguyên tố, thậm chí là căn nuốt cả không gian, khiến cho nó hóa thành hư vô.”

Lão giả kiên nhẫn giải thích cho Thanh Việt.

“Năng lực căn nuốt linh hồn?”

Âm thanh Thanh Việt không thể ức chế lộ ra lo lắng, đại khái là bất cứ chuyện gì có liên quan tới phụ hoàng đều làm Thanh Việt phản ứng như vậy đi.

“Như vậy ngàn năm trước, Ma Tộc Chi Hoàng sống sót ra khỏi Hư Vô Chi Uyên không phải cũng có được năng lực căn nuốt linh hồn sao? Chuyện này là sao?”

“Này thì.....”

Lão giả nhất thời nghẹn lời.

“Không phải nói không có ai có thể sống sót rời khỏi Hư Vô Chi Uyên sao?”

Nhưng Ma Tộc Chi Hoàng không những sống sót trở về, còn có được năng lực căn nuốt linh hồn, như vậy hẳn có phải là Hư Vô Chi Thần chuyển thể không?”

“Đây không có khả năng, Tiểu điện hạ.”

Lão giả lập tức phủ nhận suy đoán của Thanh Việt.

“Vì cái gì?”

Thanh Việt gần như là bùng binh truy vấn.

“Nếu Ma Hoàng thực là Hư Vô Chi Thần chuyển thể, như vậy lúc hắn tiến vào Hư Vô Chi Uyên tất nhiên sẽ thức tỉnh, tất cả sức mạnh cũng khôi phục.

Nhưng sức mạnh Ma Hoàng tuy trở nên mạnh mẽ gấp mấy lần, nhưng bất quá chỉ là một phần nhỏ của Hư Vô Chi Thần mà thôi, hơn nữa hấn cũng không có dấu hiệu thức tỉnh.”

Lão giả tuy không hiểu vì sao Thanh Việt lại có hứng thú với chuyện của Ma Tộc Chi Hoàng, nhưng vẫn nghiêm túc giải đáp vấn đề của bé.

“Nếu hấn không phải Hư Vô Chi Thần thì làm sao giải thích mọi chuyện?”

“Này.... này chỉ có thể xem là phỏng đoán của ta thôi.”

Lão giả có chút không xác định nói: “Hư Vô Chi Thần lúc chuyển thế luân hồi không có khả năng mang theo sức mạnh của mình, với sức mạnh đó, cơ thể người bình thường tuyệt đối không thể tiếp nhận nổi.

Vì thế Hư Vô Chi Thần nhất định đã lưu lại sức mạnh trong Hư Vô Chi Uyên, lưu lại sức mạnh cường đại như vậy nhất định cũng lưu lại một chút thần thức của mình để trói buộc nó.

Như vậy để dự phòng lúc Hư Vô Chi Thần xuống thế gian quá lâu nhưng vẫn không thức tỉnh thì thần thức kia sẽ trở thành yếu tố quyết định để y thức tỉnh.

Vì thế trong trường hợp Hư Vô Chi Thần đã rất lâu không thức tỉnh, Ma Hoàng lại đúng lúc xâm nhập Hư Vô Chi Uyên, hơn nữa còn chiếm được sức mạnh rồi khỏi nơi đó.

Như vậy khả năng lớn nhất là hấn lấy việc tìm kiếm Hư Vô Chi Thần làm điều kiện để chiếm được một phần sức mạnh kia.”

“Vì sao phải lấy sức mạnh để trao đổi? Nó không thể tự đi tìm chủ nhân của mình sao?”

Thanh Việt không hiểu hỏi.

“Đương nhiên không thể, Hư Vô Chi Thần đã chuyển sang kiếp khác, trước khi thức tỉnh thì sức mạnh đó không thể nào cảm nhận được sự tồn tại cùng vị trí của chủ nhân.

Chỉ có sau khi Hư Vô Chi Thần thức tỉnh, sức mạnh này cảm ứng được lời triệu hồi của y, hoặc là lúc y gặp phải nguy hiểm cùng cực nó mới chủ động rời khỏi Hư Vô Chi Uyên.”

“Nếu nói như vậy, bây giờ sức mạnh kia đang ăn mòn phong ấn, có nghĩa nó đã cảm ứng được lời triệu hồi của Hư Vô Chi Thần, hoặc là Hư Vô Chi Thần đang gặp nguy hiểm, đúng không?”

“Dựa theo phỏng đoán thì hấn là vậy.”

...

Nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy, Thanh Việt đau đầu nhú mi.

Dựa theo phỏng đoán của trí giả, sau đó xâu chuỗi lại mọi việc, Thanh Việt chậm rãi hồi tưởng.

Lúc đầu, Ma Tộc Chi Hoàng trong Hư Vô Chi Uyên, lấy việc tìm kiếm Hư Vô Chi Thần làm điều kiện chiếm được năng lực thôn phệ.

Tiếp đó, bởi vì Ma Hoàng có được sức mạnh cường đại quá mức làm Thần tộc kiêng kỵ, liền liên hợp các tộc khác phát động Thần Ma đại chiến.

Sau đó, Thần Ma hai tộc lưỡng bại câu thương, đều bị phong ấn, Ma Hoàng chết trận, chỉ để lại một viên châu ngưng kết hồn phách cùng sức mạnh của hấn——Phệ Hồn Ma Châu, bị long tộc đoạt được.

Sau đó nữa, tộc nhân sống sót của Ma tộc từ Long tộc trộm Phệ Hồn Ma Châu, nhưng ngoài ý muốn đánh mất ở rừng rậm ma thú, lại trùng hợp để phụ hoàng nhặt được.

Thanh Việt còn nhớ rõ, phụ hoàng nói cho bé biết, lúc đó phụ hoàng nghĩ mình chết chắc rồi thì Ma Châu tỏa ra một luồng sức mạnh rất thân thiết, vì thế mới đánh cuộc một phen mà nuốt Ma Châu.

Tiếp đó, phụ hoàng của bé sống sót nhưng phải cắn nuốt linh hồn.

Rồi ngày đó, sợi dây xích đại biểu cho an nguy của phụ hoàng đột nhiên vỡ vụn, Thanh Việt kinh hoàng vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình, thoát khỏi vòng vây nhanh chóng lao về Nam Việt.

Ngày đó, phụ hoàng suýt chút nữa đã bị linh hồn ẩn giấu trong cơ thể, cũng chính là linh hồn Ma Hoàng xâm chiếm, may mắn phụ hoàng của bé trong lúc nguy hiểm nhất đã kịp thời thanh tỉnh lại.

Phụ hoàng từng nói trong lúc nguy cấp, phụ hoàng cảm giác được từ sâu trong Phệ Hồn Ma Châu có một sức mạnh kỳ dị rất thân thiết, nhưng sau khi phụ hoàng thanh tỉnh thì nó lại biến mất.

Hơn nữa trí giả kia còn nói, ngày đó ngôi sao tượng trưng cho Sáng Thế Chân Thần cùng Hư Vô Chi Thần, cơ hồ là thức tỉnh cùng một thời khắc.

...

Tên Ma Hoàng trốn trong cơ thể phụ hoàng làm thế nào mới trừ bỏ được?

Sức mạnh kỳ dị phụ hoàng cảm nhận được là gì?

Còn sức mạnh đáng sợ muốn rời khỏi Hư Vô Chi Uyên, còn có Hư Vô Chi Thần...

Hết thấy mọi thứ có vẻ đều liên quan tới nhau, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Thanh Việt không thể hiểu rõ được.

Thanh Việt cảm giác đầu mình càng lúc càng đau, bé muốn sớm tìm ra đáp án, nhưng mà biết càng nhiều thì mọi việc lại có vẻ càng phức tạp, hỗn loạn.

Ngay lúc Thanh Việt đang buồn bực thì cách đó không xa truyền tới âm thanh tranh chấp hấp dẫn chú ý của Thanh Việt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Trong Màn Đêm

Tiếng khắc khẩu cách đó không xa ngày càng kịch liệt, Thanh Việt vốn định đi đường vòng tránh đi, lại bị một cái tên hấp dẫn.

Lúc này trong tiểu đình, khắc khẩu là một đôi nam nữ trẻ tuổi quần áo đẹp đẽ quý giá.

“Liên Na • Kiệt Y, ngươi rút cuộc muốn thế nào đây?”

Theo âm thanh của nam tử có thể cảm nhận được hẳn lúc này đang rất phần nộ, mà âm thanh này làm Thanh Việt cảm thấy có chút quen thuộc.

“Nơi này là Tật Cách Tra, không phải Đông Chích, ngươi nháo như vậy còn thể thống gì, đúng là làm nhục thân phận mà!”

“Ta làm nhục thân phận!!!”

Âm thanh nữ tử cứ như bị bệnh cuồng loạn.

“Vậy còn ngươi? Ngươi lại muốn đi gặp tên tiện nhân kia! Đây mới gọi là làm nhục thân phận!”

“Ngươi nói lại lần nữa xem, ai là tiện nhân!”

Ngữ khí nam tử đã sắp bùng nổ.

“Hoàng Phủ Minh Khê! Hoàng Phủ Minh Khê chính là một tiện nhân! Không biết đã lên giường với bao nhiêu người....”

‘Ba’

Lời nói phẫn hận của nữ tử còn chưa nói xong đã bị một cái tát vang dội đánh gãy.

Đưa tay che lại gò má sưng đỏ, nữ tử bắt đầu gào khóc.

“Ngươi cư nhiên đánh ta! Ta mới là thê tử của ngươi! Ngươi cư nhiên đánh ta! Tên tiện nhân kia là thứ....”

‘Ba’

Lời nói phẫn hận lại một lần nữa chấm dứt bằng một tiếng tát vang dội.

“Nói lại nữa xem, ta sẽ cắt lưỡi ngươi! Đừng tưởng là con gái của Thừa Tướng thì ta không dám động vào ngươi!”

Âm thanh nam tử lạnh như băng cứ như một thanh kiếm tê buốt đâm vào người nữ tử, đôi mắt màu lục vốn luôn thân thiết, ân cần cũng trở nên hung ác, lãnh khốc.

“Trước lúc thành hôn ta đã nói rõ ràng với ngươi, ta không có khả năng yêu ngươi, là ngươi tự mình đồng ý! Bây giờ ngươi làm ra cái dạng này muốn ai xem?”

“Ta. cái kia. lúc đó. cũng không biết ngươi. thế nhưng lại thích. tên tiện nhân. kia. ta nghĩ chỉ cần cố gắng. ... ngươi sẽ.”

Nữ tử khóc không thành tiếng.

Nam tử mất kiên nhẫn nhìn một lát sau đó xoay người bỏ đi.

“Đừng đi. đừng đi a.”

Nữ tử vội vàng xoay người ôm lấy thắt lưng nam tử.

“Ngươi muốn đi gặp hắn đúng không?”

Chuyện của ngươi và hắn ở Đông Chích, hiện tại mọi người đều biết cả rồi!

Hoàng Phủ Minh Khê chẳng qua chỉ là một món đồ chơi của bệ hạ mà thôi, lại còn không biết liêm sỉ quyền rũ ngươi, ngươi còn ngu xuẩn mắc câu, cứ nhớ mãi không quên!

Bây giờ ngươi còn muốn đi gặp hắn, người khác ngại thể diện của Đông Chích và Nam Việt mới không dám nói, nhưng bọn họ nhất định đang cười nhạo sau lưng ngươi!

Cười nhạo ngươi ngu xuẩn, cư nhiên cùng phụ hoàng tranh đoạt đồ chơi, còn bảo vệ hắn ở khắp nơi!

Ngươi tự mình nhìn lại xem, hắn về Nam Việt rồi có liên lạc với ngươi không?

Tới Tật Cách Tra nhiều ngày như vậy, hắn có tới tìm ngươi không?

Ngươi bây giờ còn muốn đi tìm hắn, ngươi không thấy mình rất buồn cười sao?

Ngươi chẳng qua là gặp gỡ đúng lúc hắn cô độc ở Đông Chích mà thôi.”

“Cút ngay!”

Nghe lời này, nam tử lại phẫn nộ, một chương đẩy nữ tử ra.

“Thế nào? Ha ha~~~~ bị ta nói trúng, thẹn quá thành giận sao?”

“Minh Khê căn bản không phải như vậy!”

Hắn không đến tìm ta nhất định có nỗi khổ, ta tin hắn!”

“Nỗi khổ? Hóa ra cũng có lúc ngươi lừa mình dối người như vậy a!”

“Đều tại ngươi cố ý tung tin đồn! Hắn nhất định nghe được tin đồn gì đó mới không đến gặp ta! Chờ ta tra ra rốt cuộc là ai dám tung tin đồn, nhất định sẽ làm hắn hối hận vì đã sinh ra trên đời này! Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện chuyện này không dính líu gì tới ngươi đi!”

Nói xong nam tử nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại nữ tử không ngừng nức nở.

“Ta. là thực sự. thích ngươi. Hắn có gì tốt. hắn căn bản không để ngươi trong lòng. ... còn cùng nhiều người như vậy.”

...

“Đại ca thực là, không lẽ vì tính tình tốt quá? Sao ai cũng dám nói hắn như vậy? Chuyện này có cần nói cho đại ca biết không a?”

Thanh Việt đứng cách đó không xa, nhìn nam tử rời đi, lại nhìn nhìn nữ tử đang khóc, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó nhanh chóng biến mất.

Thanh Việt đã không còn hứng thú đi dạo nữa, ai biết trong hoàng cung hoa lệ ẩn dấu trong đêm này lại trình diễn thêm bao nhiêu màn yêu hận tình cừ, còn có những chuyện dơ bẩn, huyết tinh, bi ai, những mưu mô xảo trá, màn đêm có vẻ rất thích hợp để che giấu đi?

...

“Bệ hạ, người của chúng ta đã tra ra, năm đó từ nữ kia mang theo đứa con duy nhất của Hoàng Phủ Dịch—— Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đã trốn tới một trấn nhỏ ở biên cương, gần rừng rậm ma thú mà định cư.

Người của chúng ta đã tiến vào rừng rậm ma thú, toàn lực tìm kiếm bộ tộc Ma Vu Sư, đại khái 5 ngày nữa sẽ có phát hiện.”

Thống lĩnh ẩn vệ—— Vô Nhai, bẩm báo với Hoàng Phủ Ngạo đang ngồi trên bàn ăn.

“Ân, không tồi.”

Hoàng Phủ Ngao gật gật đầu, biểu thị mình khá hài lòng, lại mở miệng nói.

“Tìm được bọn họ thì nghĩ biện pháp giao cái thùng kia cho họ đi.”

“Cái thùng kia? Ý bệ hạ là cái thùng tìm thấy ở biển ă?”

“Ân.”

“Đúng vậy, bệ hạ.”

“Đừng để bọn họ biết thân phận cùng mục đích của các người, hiểu chưa?”

“Vâng, bệ hạ.”

“Hào, lui trước đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Vô Nhai đáp, quỳ một gối thi lễ với Hoàng Phủ Ngao, sau đó nhanh chóng li khai.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Hành Trình Lên Tuyệt Sơn [1]

“Bệ hạ, Tạp Cách Tra quốc vương mới sai người đưa thiệp mời yến hội tới.”

Tạp Ân nhẹ nhàng đi vào tầm điện, thấy Hoàng Phủ Ngao đã tỉnh lại, liền kính cẩn dâng thiệp mời màu vàng nhạt tới bên giường.

Giữa tầm điện là giường lớn thoải mái, đẹp đẽ quý giá.

Hoàng Phủ Ngao nghiêng người dựa vào nhuyển đếm mềm mại, bởi vì vừa thức dậy không lâu nên mái tóc dài đen mượt có chút hỗn loạn rối tung bên bờ vai, quần áo hơi hé mở, thiếu đi một chút cao ngạo bình thường, lại tăng thêm vài phần nhu hòa.

Thanh Việt vẫn vồn mơn màng dựa vào lồng ngực Hoàng Phủ Ngao, hưởng thụ bàn tay thon dài ấm áp nhẹ nhàng âu yếm, tựa như một con mèo nhỏ cọ cọ Hoàng Phủ Ngao, không chịu thức dậy.

“Đọc đi.”

Tất cả lực chú ý của Hoàng Phủ Ngao đều tập trung lên người nhi tử bảo bối, căn bản không muốn phản ứng tới tấm thiệp mời kia.

“Vâng, bệ hạ.”

Tạp Ân vội vàng mở thiệp mời, nhanh chóng đọc qua một lần sau đó thuật lại với Hoàng Phủ Ngao.

“Bệ hạ, Tạp Cách Tra quốc vương ngày mai sẽ thiết yến trong biệt quán ở tòa tuyệt sơn sau hoàng cung, nơi đó có tràn sẵn bắn hoàng gia Tạp Cách Tra, có rất nhiều cảnh vật tự nhiên cùng nhân tạo kết hợp với dòng sông băng xinh đẹp, còn có ôn tri rất lớn nổi tiếng ở Tạp Cách Tra, nếu may mắn còn có thể nhìn thấy Tuyệt Sơn Thất Sắc Liên quý hiếm, cùng Tuyệt Sơn Xích Giác Xà cơ hồ đã trở thành truyền thuyết.

(Đương nhiên, tỷ lệ có thể thấy Tuyệt Sơn Thất Sắc cùng Tuyệt Sơn Xích Giác Xà có thể tính là con số 0)

Tạp Cách Tra quốc vương mời bệ hạ tham gia.

Trong thiệp mời còn nói, bởi vì yến tiệc mấy hôm trước xảy ra sự kiện vong linh tập kích, đến bây giờ vẫn chưa tra được chủ mưu, vì an toàn của các quốc vương và các quan viên đi cùng, cũng tiện cho quá trình điều tra, xin các quốc vương hãy mang theo tất cả thành viên.”

“Tuyệt Sơn Xích Giác Xà? Đó là thứ gì?”

Nghe thấy chuyện thú vị, Thanh Việt rút cuộc cũng ló đầu ra khỏi lồng ngực ấm áp của Hoàng Phủ Ngao, tò mò hỏi.

“Ác, Tuyệt Sơn Xích Giác Xà nghe nói là một con rắn trắng nõn, trên đầu có sừng màu đỏ, cũng vì thế mà nó có tên này.

Nó đối với người bình thường không có tác dụng gì, nhưng đối với người trúng kịch độc âm hàn hoặc cơ thể suy yếu, sợ lạnh thì nó chính là trân bảo quý hiếm a.”

Tạp Ân vội vàng giải thích cho Thanh Việt.

“Xích Giác Xà không thuộc loại ma thú, bởi vì trên người nó không có ma pháp dao động, cũng không sử dụng ma pháp công kích, nhưng nó vẫn rất khủng bố.

Trước hết là tốc độ của Xích Giác Xà rất mau, lại rất thông minh, biết làm thế nào để che dấu bản thân, người thường rất khó phát hiện nó, lại đừng nghĩ tới việc truy tìm nó trong tuyết địa.

Còn nữa nọc của nó rất độc, nếu bị cắn, trong vòng một khắc mà không tìm được thuốc giải sẽ lập tức mất mạng, tử trạng rất thảm.

Mà thứ duy nhất có thể giải độc của Xích Giác Xà chính là tim của Tuyết Sơn Thất Sắc Liên.

Nghe nói lúc Tuyết Sơn Thất Sắc Liên nở rộ, hương thơm của nó sẽ hấp dẫn Xích Giác Xà bò tới.

Nhưng bởi vì Tuyết Sơn Thất Sắc Liên cũng rất quý hiếm, trong khoảng thời gian ngắn như vậy muốn tìm được là chuyện không thể, vì thế nọc độc của Xích Giác Xà có thể xem là không có giải được.”

“Hoa cư nhiên có thể dẫn xà? Còn có thể giải độc xà? Đây đúng là thú vị, phụ hoàng, Việt nhi muốn nhìn nó, chúng ta đi tìm được không?”

Nghe Thanh Việt nói vậy, gương mặt béo ú của Tạp Ân liền run rẩy. ‘Ngữ khí của Tiểu điện hạ, cư nhiên thoải mái cứ như lên phố mua đồ ăn vậy~~~~ thứ quý hiếm như vậy, bộ nói gặp là gặp được sao? Thật sự là thế gian hiếm thấy a~~~~’

Nghĩ đến đây, Tạp Ân nhăn nhó mở miệng.

“Kì thật những thứ này Tiểu điện hạ tuy chưa thấy, nhưng ngài đã nếm qua rồi.

Cơ thể Tiểu điện hạ rất sợ lạnh, năm đó lúc ngài 3 tuổi vì giá rét đã bị tổn thương rất nghiêm trọng, lúc bệnh tình nguy kịch, bệ hạ đã sai người lấy Xích Giác Xà trong bảo khố hoàng cung Nam Việt chế thành thuốc viên, mỗi ngày đều cho ngài ăn, Tiểu điện hạ, ngài đã ăn sạch 3 viên Xích Giác Xà trong bảo khố a~~~~nhưng mà quả đáng nhất là bệnh tình của ngài lại không chữa khỏi~~~~”

Tạp Ân không hồ là Đại tổng quản hoàng cung của Nam Việt đế quốc, chỉ cần nhắc tới tiền hay trân bảo, Tạp Ân sẽ bày ra bộ dáng muốn lấy mạng hân.

“Sau đó, bệ hạ nghe ngự y nói chỉ có Xích Giác Xà tươi sống mới có hiệu quả tốt nhất, vì thế những năm gần đây, bệ hạ không ngừng sai người tìm kiếm, chỉ tiếc tới bây giờ vẫn chưa tìm được.”

Nghe Tạp Ân nói vậy, Thanh Việt cũng không còn bộ dáng hưng phấn như lúc này, im lặng vùi gương mặt nhỏ nhắn vào sâu trong lòng Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ hoàng, dưỡng Việt nhi thực phiền toái đi.”

Thanh Việt rầu rĩ nói một câu như vậy.

Hoàng Phủ Ngạo bị Thanh Việt nói vậy có chút dở khóc dở cười, trừng mắt nhìn Tạp Ân, làm hân sợ tới mức phóng như bay ra ngoài.

Tạp Ân sau khi rời khỏi, hai người trong tấm điện cứ vậy lặng lẽ ôm nhau.

Hoàng Phủ Ngạo cũng không nói thêm gì, chỉ dùng tay nhẹ nhàng xoa mái tóc bạch kim của Thanh Việt trong lòng mình, thoải mái nhắm mắt lại, cảm thụ sự yên lặng cùng ấm áp lúc này.

Hồi lâu sau bé con trong lòng rốt cuộc có phản ứng, không còn bầu chặt lồng ngực Hàng Phủ Ngạo, đầu mặt mình như lúc đầu nữa, bé chậm rãi ngồi dậy, nhích lên trên người Hoàng Phủ Ngạo.

Hoàng Phủ Ngạo còn chưa kịp mở to mắt thì đã cảm nhận được một vật thể mềm mại, nhẹ nhàng chạm vào môi mình.

Đầu lưỡi mềm mại thơm mát liếm nhẹ cánh môi Hoàng Phủ Ngạo, lưu luyến một lát, sau đó thân thiết tiến vào trong miệng, dây dưa mút vào, quấy nhiễu.

Hoàng Phủ Ngạo mặc cho vật nhỏ trong lòng hôn mình, sau đó xoay người áp bé dưới thân, một tay đỡ đầu Thanh Việt giúp bé nâng lên một chút, làm nụ hôn này càng sâu sắc hơn, kịch liệt hơn.

“Ô ăm~~~~”

Thanh Việt cảm giác hô hấp của mình ngày càng khó khăn, cơ thể vô lực như nằm trên một đám mây, nhẹ nhàng lơ lửng, máu huyết dường như sôi trào, đốt cháy toàn thân.

Áo ngủ bị mạnh mẽ lột xuống, cơ thể trần trụi vì đôi tay không ngừng vuốt ve, vỗ về mà run rẩy, da thịt trong suốt chậm rãi nhiễm một tầng phấn hồng.

“Vật nhỏ, lần này là người chủ động dụ dỗ phụ hoàng, lát nữa không được chạy trốn.”

Hoàng Phủ Ngao cắn nát phần cổ non mịn của Thanh Việt, trêu đùa nói.

“Phụ hoàng.”

Thanh Việt bị khơi mào tình dục, tiếng gọi này nghe không biết giận hay dỗi, nhưng thân thể ngây ngô, non nớt trong lòng Hoàng Phủ Ngao đã kìm không được mà vận vẹo.

“Việt nhi luôn đáng yêu như vậy...”

Hoàng Phủ Ngao trực tiếp áp lời nói vào đôi môi của bé con dưới thân, cùng nhau dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Hành Trình Lên Tuyệt Sơn [2]

Hành cung Tuyệt Sơn của vương quốc Tạt đã được thành lập trên ngọn núi này hơn 6 năm, đối với ngọn Tuyệt Sơn này, một hành cung xa hoa rộng mấy ngàn mẫu bất quá chỉ như muối bỏ biển, còn có rất nhiều điểm lí tưởng chưa ai chạm tới.

Hành cung Tuyệt Sơn là nơi vui chơi giải trí trong lúc nhàn hạ dành riêng cho quốc vương Tạt Cách Tra, các thành viên vương thất trọng yếu và các đại quý tộc.

Bởi vì vị trí địa lí đặc thù của Tuyệt Sơn và quốc vương Tạt Cách Tra tu sửa lại theo yêu thích của mình, nơi này trừ bỏ có tuyết rơi quanh năm, còn có trảng sân Tuyệt Sơn, ôn tuyền có màu sắc kì lạ, cảnh sắc trong suốt duy nữ bên dòng sông băng, ngoài những thứ quý hiếm đó ra, còn có sông bạc, ca múa, đánh đàn, mỹ thực, xiếc ảo thuật... Tất cả những loại hình giải trí mà người ta có thể nghĩ tới, cơ hồ đều có thể tìm được ở đây, còn tuyệt đối làm bạn hài lòng.

Nói đến cũng kì lạ, xa hoa, mới mẻ, kích thích, hưởng thụ, vui chơi, thật sự rất ít nơi có được tất cả như thế này.

Hơn nữa quốc vương Tạt Cách Tra lần này tổ chức một yến hội suốt 7 ngày ở đây để cùng quốc gia, quân thần các nước khác vui chơi giải trí, lại tiêu phí thêm một khoảng không nhỏ trang trí lại tất cả, mỹ cơ, sùng thị lại tăng thêm hàng trăm người...

Hành cung như vậy quả thực có ma lực hút người ta chìm đắm, không biết lần này lại có bao nhiêu người vui chơi đến quên cả trời đất.

Lộ trình từ hoàng cung Tạt Cách Tra tới hành cung Tuyệt Sơn cũng không xa, yến hội lại tổ chức vào buổi tối nên thời gian cũng rất dư dả, mọi người cũng không vội vàng, tốp 5 tốp 3 cưỡi ngựa một người ngắm cảnh trò chuyện chậm rãi đi tới.

(Bởi vì hành cung Tuyệt Sơn nằm trên sườn núi của ngọn Tuyệt Sơn hùng vĩ, địa thế không thấp, tuy Tạt Cách Tra có tu sửa đường đi từ chân núi lên, nhưng đường lên rất nghiêng còn đóng một tầng tuyết thật dày, không có cách nào đi xe ngựa, vì thế cho dù là nhóm công chúa, vương phi thân phận cao quý lại ôn nhu yếu đuối cũng chỉ có thể lựa chọn kì mã thay vì đi bộ.)

Thanh Việt vì không thể bị cảm lạnh nên không thể phóng ngựa rong ruổi như những người khác, bé bị Hoàng Phủ Ngao ôm chặt trong lòng ngực, bên ngoài còn quấn một tầng da cừu ấm áp tròn vo, chỉ lộ ra nửa cái đầu cùng đôi mắt lưu quang long lánh, giống hệt một quả cầu lông.

Hai phụ tử duy trì khoảng cách 10 thước với mọi người, mỉm cười trò chuyện gì đó.

Ma Nha bị nhốt trong không gian giới chỉ cũng được thả ra ngoài, vốn bé cũng định thả Tiểu Miêu, nhưng nó lại là ma thú cao cấp nhất, vừa ra ngoài thì đám tuần mã đã run rẩy quỳ rạp xuống nền tuyết, không dám động đậy, vì thế chỉ đành ủy khuất Tiểu Miêu.

Có lẽ vì đây là lần đầu tiên Ma Nha nhìn thấy Tuyệt Sơn, cảm giác đặc biệt mới mẻ nên hậu quả nghiêm trọng là nó ngoan rất hăng say, dọa mọi người kinh hoàng một phen.

Tỷ như, Ma Nha sẽ đào một cái hố trên tuyết chui vào đó.

Sau đó không nhúc nhích đợi một người xui xẻo nào đó vừa vận cười ngựa ngang qua, tiếp đó nó vươn móng vuốt túm lấy chân mã, làm tuần mã hoảng sợ hí vang, nổi điên mà nhảy lung tung.

Người cưỡi trên ngựa đương nhiên cũng không may mắn thoát một kiếp, bình thường sẽ trực tiếp ngã bịch xuống, chặt vật lẩn vài vòng trên tuyết, sau đó lại còn nghe thấy một trận cười ròn da gà.

May mắn trên đất phủ một tầng tuyết đọng thực dày, bị ngã xuống từ trên ngựa cũng không bị thương, đa số chỉ bị dọa hoảng mà thôi.

...

Thanh Việt rút người trong lòng Hoàng Phủ Ngạo, tò mò quan sát khung cảnh trước mắt.

Hóa ra tuyết nơi này cũng không trắng xóa một mảnh như Thanh Việt tưởng.

Tuyết son ở nơi này hai bên con đường có cây xanh um tùm tươi tốt, bất quá hiện giờ đang bị tuyết trắng bao trùm, nên không nhìn rõ được.

Tới bên ngoài sườn núi, rừng cây cao lớn dần dần ít đi, thay thế vào đó là những mảnh thực vật nhỏ thấp, lên thêm một chút chỉ còn mặt tuyết trắng xóa. “Việt nhi cảm thấy kì quái đúng không, Tuyết Sơn rét lạnh thế này mà đám cây cối vẫn sinh trưởng tốt như vậy?”

Thấy Thanh Việt liên tục gật đầu, Hoàng Phủ Ngạo mỉm cười giải thích.

“Đây chính là điểm đặc biệt của Tuyết Sơn Tụ Cách Tra, ngọn núi này có rất nhiều hồ ôn tuyền thông với các mạch nước chảy bên dưới không ngừng tắm bổ thảm thực vật ở đây, làm chúng nó không chỉ không lạnh chết, còn sinh trưởng tươi tốt hơn các nơi khác.”

“Ôn tuyền ở đây cũng rất đặc biệt, có rất nhiều màu sắc bất đồng, vàng nhạt, màu hồng, xanh lá, tím nhạt, lam, đỏ... nghe nói những ôn tuyền màu sắc khác nhau có công hiệu khác nhau cho cơ thể.”

“Bây giờ là mùa xuân, tuyết đọng trên sườn núi đã tan đi rất nhiều, rất nhanh có thể nhìn thấy toàn cảnh của khu rừng bên dưới, đám động vật ngủ đông cũng ra ngoài kiếm ăn, là thời điểm tốt nhất để săn bắn.”

...

Dọc theo đường đi, chỉ cần thứ làm Thanh Việt hứng thú, Hoàng Phủ Ngạo đều tỷ mỉ giải thích cho bé.

Đoàn người đi theo phía sau, hơn phân nửa ánh mắt tập trung lên người Hoàng Phủ Ngạo và Thanh Việt cười hòa hồng tuần mã cách đó không xa, bầu không khí thân mật, thân thiết tới mức không thể tách rời này quả thực rất khó xuất hiện trên người hoàng tộc.

Kinh ngạc, hâm mộ, ngờ vực vô căn cứ, ghen tị, tính kế, bất đắc dĩ...

Mọi người mang theo thần sắc khác nhau nhưng ánh mắt lại cùng hướng về một chỗ, người khác nhìn vào nghĩ bọn họ có tất cả, nhưng sự thật lại có bao nhiêu.

Hoàng Phủ Minh Khê có chút bất đắc dĩ nhìn đệ muội kị mã bên cạnh, thấy bọn họ mang vẻ mặt phức tạp nhìn hình ảnh ấm áp cách đó không xa, thậm chí thờ dãi trong lòng.

...

Hành cung Tuyết Sơn đối với Tụ Cách Tra vương quốc có thể nói là rất rộng rãi, rất nhiều đình viện không có người ở mà hoang phế.

Nhưng hiện tại dùng để tiếp đón tân khách từ các quốc gia thì cho dù tất cả đình viện được sửa sang lại vẫn còn đông nghịt.

Vì thế nhóm quân vương cũng không thể như ở hoàng cung Tụ Cách Tra, một mình ở một tòa cung điện, mà tất cả thành viên hoàng thất của một quốc gia được an bài ở cùng một đình viện với quốc vương của mình.

Còn nhóm quan viên đi theo được an bài ở một đình viện khác gần đó.

Nhóm Hoàng Phủ Vu Mạc, Hoàng Phủ Trác Diệu đương nhiên rất cao hứng lại khẩn trương vì an bài này, bởi vì từ khi sinh ra tới giờ, bọn họ chưa bao giờ gần gũi với phụ hoàng như vậy.

Đây đại khái chính là nỗi bi ai của người sinh ra trong hoàng tộc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyết Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Hành Trình Lên Tuyết Sơn [3]

Tới hành cung Tuyết Sơn lập tức có thể cảm nhận được nhiệt độ biến hóa, đại khái vì các dòng ôn tuyền đều tập trung ở đây đi, bên ngoài là mùa đông rét lạnh khắc nghiệt, còn hành cung lại là xuân về hoa nở.

Khó trách nhóm quốc vương Tạng Cách Tra rất thích ở lại đây vào mùa đông.

Đối với khí hậu ẩm áp ở nơi này, cao hứng nhất phải kể tới Thanh Việt, vừa đến hành cung liền khăn cấp cởi bỏ lớp da thú quần kín trên người.

Nhóm người hầu ở hành cung cẩn thận xếp hàng dẫn đường cho Hoàng Phủ Ngao tiến vào đình viện sân tao nhã, xa hoa nhất——Dĩ Lệ Viên.

Dĩ Lệ Viên trước kia đều là chỗ ở của quốc vương Tạng Cách Tra, hiện tại lại tặng cho Nam Việt hoàng đế đủ để nhìn ra vương quốc Tạng Cách Tra coi trọng Nam Việt đến quốc cỡ nào.

Nguyên bản còn có Đông Chích đế quốc, Tạng Cách Tra vương quốc còn đầu đầu không biết để ai vào trụ Dĩ Lệ Viên, nhưng mà Đông Chích hoàng đã bảo người tới nhắn, nói thân thể hắn có chút không khỏe, không thể tham gia yến hội lần này vì thể để thái tử thay mặt tham dự.

Nhờ thể phận toái của Tạng Cách Tra quốc vương được giải quyết, thân phận của Đông Chích thái tử nói thể nào cũng không thể so với Nam Việt hoàng đế, vì thể Dĩ Lệ Viên được tặng cho Nam Việt hoàng, những người khác cũng không có gì chê trách.

Vừa vào Dĩ Lệ Viên, thứ hấp dẫn ánh mắt nhất không phải thị cơ xinh đẹp mặc sa y mỏng kính cẩn quỳ gối, cũng không bảo đồ trang trí quý giá rực rỡ muôn màu hay kì hoa dị thảo, mà là thứ ở trung tâm đình viện, được đủ loại dị thảo vờn quanh——ôn tuyền lộ thiên.

Đây là một ôn tuyền thật lớn có hình bông hoa, năm cánh hoa kéo dài ra ngoài gần cách lẫn nhau, nước bên trong được dẫn về từ 5 loại ôn tuyền khác biệt của Tuyết Sơn, từ xa xa nhìn vào sẽ thấy một đóa hoa ngũ sắc thật lớn lóng lánh sắc màu, đám kì hoa dị thảo tươi đẹp bên cạnh cũng chỉ làm nền mà thôi.

Loại ôn tuyền có màu sắc này hôm qua nghe Hoàng Phủ Ngao và Tạng Ân nhắc tới, Thanh Việt đã có chút hiếu kỳ, hiện tại vừa thấy bé liền chạy qua.

Trước kia bé luôn ở cùng một chỗ với phụ hoàng, Thanh Việt tập riết thành thói quen.

Hiện tại cũng vậy, căn bản không để ý đám người phía sau, trực tiếp chạy tới bên cạnh ôn tuyền, bởi vì có chút sợ nước, không dám trực tiếp nhảy vào, quan sát một lát sau đó ngồi xuống sát mép nước, cởi hài đưa bàn chân trắng nõn ngâm vào nước, đại khái đang cảm thụ thử xem ôn tuyền ở đây có gì đặc biệt đi.

Trừ bỏ Hoàng Phủ Ngao, Tạng Ân, Minh Khê, những người khác ai cũng không ngờ Nam Việt Ngũ điện hạ bộ mặt như băng sơn vạn năm cũng có lúc trẻ con như vậy.

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngao bất đắc dĩ gọi một tiếng, đi tới ôm Thanh Việt đứng lên, vì bé đã cởi hài nên y trực tiếp ôm bé vào lòng.

“Lát nữa yến tiệc sẽ mở ra, Việt Nhi cùng phụ hoàng phải chuẩn bị một chút, ôn tuyền này chút nữa về sẽ ngoạn sau, được không?”

Ngữ khí của Nam Việt hoàng đế dễ dàng dỗ dành đứa nhỏ làm mọi người nghe thấy mà sùng sốt.

“Ân.”

Thanh Việt không tình nguyện lên tiếng.

“Thực ngoan!”

Hoàng Phủ Ngao hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của bé, sau đó quay qua nói với những người khác.

“Đều về chuẩn bị đi, lát nữa yến hội sẽ bắt đầu rồi.”

Nói xong liền bảo người hầu dẫn đường, mang theo Tạng Ân tới phòng ngủ chuyên dụng chuẩn bị riêng cho Nam Việt hoàng đế.

...

Yến hội long trọng được tổ chức ở hậu điện hành cung Tuyết Sơn, nơi này hoàn toàn không được chỉnh sửa, xung quanh là các ao ôn tuyền đủ màu sắc.

Mặt nước trong ao trong suốt, làn hơi nước lượn lờ phối với các loại màu sắc lung linh phối hợp với ánh sáng nhu hòa tỏa ra từ các tinh thạch chiếu sáng.

Yến hội không cần trang trí thêm bất cứ thứ gì cũng có nét hoa lệ rất riêng.

Tuy tới Tạng Cách Tra tới giờ, Hoàng Phủ Ngao đã tham gia vài buổi yến tiệc, Thanh Việt cũng vì trận tỷ thí ma pháp cũ mà lộ mặt, nhưng lúc hai người đồng thời xuất hiện vẫn trở thành tiêu điểm của buổi tiệc.

“Ông trời của ta~~~~~ đứa nhỏ kia thực sự quá đẹp, quả thực là kiệt tác của thần a~~~~~”

“Còn Nam Việt hoàng, các người có phác giác không, dung mạo của Nam Việt hoàng không kém lúc mới đăng cơ là bao, cơ hồ là không có gì biến hóa!!!”

...

“Đứa nhỏ kia thật đẹp, nếu nó là của ta...”

“Nói nhỏ thôi, trước kia chúng ta tưởng nó vì thân phận cao quý, dựa vào sự sủng ái của phụ hoàng, một khi mất đi sủng ái của quân vương, với bộ dáng kia cũng chỉ làm món đồ chơi cho người khác tranh đoạt mà thôi.”

“Nếu là vậy thì may mắn chúng ta còn chút cơ hội.”

“Nhưng bây giờ bất đồng a~~~~ trận tỷ thí kia, tin rằng các người cũng thấy rồi, ma pháp hệ quang cao cấp, còn có không gian linh vực đặc biệt, hơn nữa còn có ma thú cao cấp—— Thánh Quang Bạch Hồ Vương, bây giờ nghĩ lại, Nam Việt hoàng đế sủng ái đứa nhỏ này có lẽ cũng không phải vì dung mạo tuyệt thế vô song kia, năng lực của nó cũng không kém a~~~~”

“Đúng vậy, sau này ánh mắt các người nhìn đứa nhỏ kia phải thu liễm một chút, ngôn ngữ cũng chú ý nữa, Thánh Quang Bạch Hồ Vương không phải dễ chọc a~~~~”

...

“Trời ạ, thực không ngờ Nam Việt hoàng đế bệ hạ lại trẻ tuổi như vậy a~~~~”

“Tuổi trẻ, dung mạo xuất sắc, tài phú không lồ, quyền lực tuyệt đỉnh... Nam Việt hoàng đế bệ hạ quả thực quá hoàn mỹ!!!”

“Các người có nghe nói không? Nam Việt hoàng đế lần này tới Tập Cách Tra thế nhưng không mang theo cung phi nào, thậm chí ngay cả nô lệ xinh đẹp cũng không có!”

“Thật à~~~~”

“Này có phải là cơ hội của chúng ta không?”

...

Nghị luận sôi sục bùng nổ, từ lúc Thanh Việt và Hoàng Phủ Ngạo tiến vào liền không hề ngừng lại.

Tới tham gia yến hội, Hoàng Phủ Ngạo không thể tránh mặt, cùng các quốc vương, đại thần chào hỏi vài câu, đương nhiên không tiện mang theo Thanh Việt.

Thanh Việt cũng không thích ứng phó đám người câu nệ dối trá đó, hơn nữa còn phải chịu đựng ánh mắt ngạc nhiên, cổ quái nhìn chằm chằm.

Vì thế bé nói với phụ hoàng một tiếng, sau đó đi về một nơi hẻo lánh ít người.

“Là Nam Việt tiểu điện hạ sao?”

Âm thanh trong trẻo kiều mị của một cô gái vang lên.

Thanh Việt theo tiếng nhìn lại, bên cạnh ôn tuyến màu lam nhạt cách đó không xa là một cô gái mặc quần áo lụa mỏng màu đỏ rực hoa lệ.

Trên thái dương cô gái vẫn đeo một viên kê huyết thạch đỏ rực như trước, làm gương mặt thanh thuần vẫn còn chút trẻ con nhiễm một tầng quyến rũ xinh đẹp.

Thanh Việt nhớ rõ người này là công chúa Tắc Á Tháp, coi như là biểu tỷ của bé——Hải Luân • Hách Lý.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Hành Trình Lên Tuyệt Sơn [4]

“A~~~~”

Lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ, cách đó không xa vang lên tiếng thét của nữ tử, đánh vỡ yến hội náo nhiệt.

Mọi người theo âm thanh tìm tới liền thấy một cảnh tượng thế này.

Một công chúa vốn đoan trang, cao ngạo, lúc này đang chật vật ngã vào ôn tuyền.

Mái tóc xoắn màu tím như rong rêu dán sát vào da thịt trắng nõn, quần áo lụa mỏng màu đỏ ướt nước trở nên bán trong suốt lộ ra cơ thể cô gái, đường cong là lướt, da thịt trắng nõn dưới ánh sáng nhu hòa của tinh thạch bị xem hết cả.

Mà lúc này bên cạnh ao còn đứng một đứa nhỏ, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ còn mang theo thần sắc đỏ ửng vì tức giận.

Ánh mắt mọi người không ngừng dao động qua lại giữa hai người, suy đoán sự việc đã xảy ra.

“A~~~~”

Thấy nhiều người tập trung ánh mắt lên người mình, cô gái trong nước kêu lên một tiếng, vừa ùy khuất vừa thẹn ản mình vào trong nước, chỉ lộ ra bãi vai, cơ thể còn không ngừng run rẩy, nước mắt lưng tròng nhìn mọi người.

“Việt nhi.”

Nghe thấy tin, Hoàng Phủ Ngạo lập tức đi tới, thấy cảnh tượng này liền nhủ mi, bước nhanh tới bên người Thanh Việt, khẩn trương kéo cánh tay nhỏ xíu, kiểm tra tình huống của bé.

“Việt nhi sao rồi, có bị thương không?”

Mọi người nghe Nam Việt hoàng đế nói vậy thì hết chỗ nói rồi.

Nói thế nào thì đứa nhỏ này cũng khỏe mạnh đứng trên bờ nhìn người ta bị rơi vào nước, nhưng Nam Việt hoàng đế cứ như không thấy.

Xem ra lời đồn Nam Việt tiểu điện hạ quả thực bị Nam Việt hoàng đế sủng tới hư hơn phân nửa đều là sự thật.

Người nói xem người ta đường đường là công chúa lại chật vật như vậy, cả người ướt sũng còn bị cả đám người nhìn chăm chăm, bảo người ta sau này làm sao lấy chồng a~~~~

Nơi này chỉ có hai người bọn họ, công chúa người ta đang yên đang lành, hẳn không nhàn chán tới mức nhảy vào ao chơi đi.

Hơn nữa Nam Việt tiểu điện hạ cũng nổi tiếng là tính tình thất thường.

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy công chúa Tác Á Tháp thật đáng thương, không biết vì nguyên nhân gì chọc giận Nam Việt tiểu điện hạ đến mức bị đẩy vào ôn tuyền.

Vì thế ánh mắt liền tập trung lên người Nam Việt hoàng đế bệ hạ vừa chạy tới, cùng chờ xem y xử lý thế nào.

Thấy Thanh Việt lắc đầu biểu thị mình không sao, Hoàng Phủ Ngạo mới chuyển ánh mắt qua người bị rơi xuống nước.

Thấy Nam Việt hoàng đế bệ hạ nhìn mình, Hải Luân • Hách Lý rút cuộc ùy khuất bật khóc, lại nhận thêm không ít ánh mắt đồng tình.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Phủ Ngạo cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề tất cả mọi người ở đây đều quan tâm.

“Nó đẩy ta...”

“Nàng ta tự mình nhảy vào!”

Hai đáp án hoàn toàn tương phản làm ánh mắt hoài nghi của mọi người bắt đầu đảo quanh Thanh Việt và Hải Luân • Hách Lý.

“Rõ ràng... là Nam Việt tiểu điện hạ... người rõ ràng... vô duyên vô cớ... phát giận... đẩy ta... đẩy ta rớt xuống nước... bây giờ bị... nhiều người như vậy nhìn thấy... người... bảo ta sau này... làm sao nhìn mặt người khác...”

Hải Luân • Hách Lý cuộn mình trong nước, lúc này đã khóc nức nở, bộ dáng muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu, ánh mắt hoài nghi của mọi người lại chuyển qua Thanh Việt.

“Hừ~~~~ đang êm đẹp, vì sao ta phải đẩy người?”

Thanh Việt không chút sợ hãi trước ánh mắt hoài nghi của mọi người.

Bé quả thực có đẩy Hải Luân • Hách Lý, nhưng Thanh Việt không hề dùng tới năng lực, chỉ dựa vào sức của cơ thể, như vậy tuyệt đối không thể đẩy một người cao hơn mình như Hải Luân • Hách Lý rớt xuống ao.

Vừa rồi nghe những người phía sau nghị luận, Thanh Việt đã hiểu ra một ít, nếu mọi người đều cho rằng Hải Luân • Hách Lý bị bé đẩy vào trong ao, như vậy nửa đời sau của Hải Luân • Hách Lý phỏng chừng phải dựa vào bé hoặc phụ hoàng!

Thanh Việt tự nhiên sẽ không quản Hải Luân • Hách Lý, phụ hoàng của bé càng không thể quản!

Nếu Hải Luân • Hách Lý muốn tìm phiền toái cho bọn họ thì Thanh Việt cũng chỉ đành phụng bồi thôi. “Ta... chỉ là... nói chuyện với người... về việc nhà mà thôi... người liền...”

“Việc nhà?”

Khóe miệng Thanh Việt nhếch lên thành một độ cung hoàn mỹ.

“Chỉ nói việc nhà mà ta đẩy người vào ao, người cho ta là kẻ điên à?”

Ngờ khi kiều ngạo lại tự tin tràn đầy làm ánh mắt mọi người lại hướng về phía Hải Luân • Hách Lý.

Bị Thanh Việt dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, Hải Luân • Hách Lý dù đang ngâm mình trong ôn truyền cũng cảm giá lạnh cả sống lưng, đột nhiên hồi hận vì đã nháo lòn chuyện như vậy.

Vừa nãy bắt quá chỉ nói vài câu đơn giản đã bị đứa nhỏ này nhìn ra ý đồ nàng tự cho là che dấu rất tốt.

Đứa nhỏ này tuyệt đối không đơn giản, nàng vừa nãy cũng cảm nhận được rõ ràng.

Nhưng mà lúc nhìn thấy ánh mắt đứa nhỏ kia như đang cười nhạo nàng ngu ngốc, thần sắc lại không thềm đề nàng vào mắt, công chúa cao cao tại thượng chưa từng bị người ta xem thường, khinh miệt như vậy, nhất thời trong con tức giận muốn hung hăng trả thù đứa nhỏ này.

Lúc này Thanh Việt chỉ với đẩy nàng một chút, nàng liền lui về sau vài bước rút xuống ôn tuyền, đồng thời cũng thét lên để hút sự chú ý của mọi người.

Chẳng qua, Thanh Việt bây giờ dùng ánh mắt hoàn toàn không nên có ở một đứa nhỏ nhìn mình, cảm giác lạnh băng làm Hải Luân • Hách Lý thực sự hồi hận.

“Người đã không muốn nói thì ta sẽ nói giúp người cái gì gọi là việc nhà.”

Lời Thanh Việt lập tức hấp dẫn mọi người.

“Vừa nãy lúc bắt đầu, người thực sự có nói vài câu việc nhà với ta, bắt quá rất nhanh liền mở miệng hỏi ta có nguyện ý nể tình là bà con mà giúp đỡ người, để người trở thành phi tử của phụ hoàng ta, không phải sao?”

Thanh Việt vừa nói xong thì tất cả mọi người đồng loạt ồ lên.

Sắc mặt Hải Luân • Hách Lý lúc xanh lúc trắng, Thanh Việt đích xác đã nói ra lời trong lòng nàng, nhưng nàng tuyệt đối chưa hề nói ra những điều đó!

Vừa rồi, nàng chỉ mở miệng hỏi chút sở thích của Nam Việt hoàng đế mà thôi, đến bây giờ nàng vẫn không hiểu mình rốt cuộc đã làm gì chọc giận đứa nhỏ này!

Nàng cũng thật không ngờ, đứa nhỏ 13 tuổi thoát nhìn gầy yếu này lại không chút biến sắc đôi mắt trắng thay đen!

Không đợi Hải Luân • Hách Lý biện giải, Thanh Việt lại mở miệng.

“Ta nói ta không muốn giúp người, ta chán ghét người làm phi tử của phụ hoàng, người liền thẹn quá thành giận tự mình nhảy vào ao, còn nói là ta đẩy người xuống.”

Nghe Thanh Việt nói xong, mọi người hơn phân nửa đều tin lời bé.

Dù sao, muốn hấp dẫn hay được gả cho Nam Việt hoàng đế bé hạ, bọn họ đã từng nghe nói hoặc tận mắt nhìn thấy rất nhiều người sử dụng đủ loại thủ đoạn.

Hiện tại Hải Luân • Hách Lý vì muốn trở thành phi tử của Nam Việt đế quốc nên làm ra hành động này, mọi người đều cảm thấy hợp lý.

“Người... ta... không có... không phải như thế... ta...”

Nhìn ánh mắt đồng tình của mọi người chuyển sang khinh bỉ, Hải Luân • Hách Lý có chút lắp bắp giải thích.

“Hải Luân • Hách Lý công chúa, người nói thế nào cũng là biểu tỳ của Việt nhi, chuyện hôm nay bản hoàng xem như chưa từng phát sinh, nhưng nếu còn tiếp diễn thì đừng trách bản hoàng không khách khí.”

Hoàng Phủ Ngạo xử lý dứt khoát, không có ai dám phản bác.

Một câu đã xác định chuyện này là lỗi của Hải Luân • Hách Lý, nhưng đồng thời cũng cấp mặt mũi cho Tắc Á Tháp vương quốc, không truy cứu việc này.

Ngay cả Hạ Kiệt Tra • Hách Lý thân vương, cũng chỉ không ngừng trách cứ nữ nhân, còn xin lỗi cùng cảm kích Nam Việt khoan dung với Tắc Á Tháp.

Hải Luân • Hách Lý cắn răng, hai mắt đỏ lên nhìn bóng dáng Hoàng Phủ Ngao nắm tay Thanh Việt rời đi, chịu đựng ánh mắt khinh miệt, cười nhạo của mọi người xung quanh, nàng không ngừng nói trong lòng.

Nàng sẽ không bỏ qua...

Hải Luân • Hách Lý ta sẽ không bỏ qua chuyện này...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Hành Trình Lên Tuyệt Sơn [5]

Yến hội vốn náo nhiệt, vui vẻ, sau vụ việc âm mưu của Hải Luân • Hách Lý, lúc này không khỏi có chút lúng túng cùng khẩn trương.

Hai đương sự, Hải Luân • Hách Lý đã bị phụ thân của nàng —— Hạ Kiệt Tra • Hách Lý thân vương sai người đưa về dinh viện, mà Thanh Việt cũng không muốn ở đây nữa, Hoàng Phủ Ngao bởi vì còn chút chuyện cần xử lý nên bảo Thanh Việt về Dĩ Lệ Viên trước, y sẽ về sau.

Những người khác vẫn còn ở yến hội chưa trở về, cả Dĩ Lệ Viên to lớn chỉ có hơn mười thị tỳ, người hầu đứng chờ ngoài hành lang, bầu không khí tràn ngập im lặng.

Thanh Việt sau khi trở về, tìm phòng ngủ của phụ hoàng sau đó trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

(Tập Cách Tra đương nhiên không biết Thanh Việt luôn ngủ cùng Hoàng Phủ Ngao, vì thế cũng chuẩn bị cho bé một phòng riêng, bất quá Tập Cách Tra xem ra đã phí công, Thanh Việt còn không thèm liếc mắt tới một cái.)

Đẩy cửa phòng ngủ, Thanh Việt liền cảm giác không thích hợp.

Trong phòng ngủ có người!

Phòng ngủ của bé và phụ hoàng sao lại có người?

Thanh Việt đặc biệt nhạy cảm với nguyên tố ma pháp, vì thế vừa tiến vào bé đã cảm nhận được ma lực dao động trong cơ thể người này không kém mình bao nhiêu, điều này thuyết minh thực lực của người này không tệ.

Nhưng kì quái là Thanh Việt không hề cảm nhận được chút sát khí nào.

Ngược lại ngưng thần lắng nghe thì hô hấp người này có chút dồn dập, giống như đang giãy dụa vậy.

Không phải thích khách?

Vậy sao lại xuất hiện trong phòng ngủ của bé và phụ hoàng?

Rốt cuộc là chuyện gì a?

Thanh Việt nhíu mi, đề phòng chậm chậm đi sâu vào trong, tới nơi phát ra hướng thờ dốc.

Xuyên qua liềm mạn thật dày, Thanh Việt dừng lại trước chiếc giường lớn điêu khắc hoa văn.

Dưới lớp vải gấm thêu bằng tơ vàng rõ ràng có hình dáng của một người cùng tiếng thờ dốc lúc nặng lúc nhẹ, đang vận vẹo run rẩy trên giường lớn.

Thanh Việt thấy cảnh tượng này lại càng khó hiểu, nắm tay nhỏ bé túm lấy góc vải giạt mạnh xuống.

Dưới ánh sáng mỏng manh nhu hòa, cơ thể trắng nõn so với ánh sáng còn muốn chói mắt hơn.

Thanh Việt cũng bị cảnh tượng bất ngờ này làm đôi mắt long lanh trừng thật to.

Nằm trên giường là một cô gái cực kì xinh đẹp.

Dưới thân cô gái là mái tóc dài màu xanh nhạt xoắn xoáy, gương mặt tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần mang theo vết đỏ ửng bất thường, còn có ánh mắt đồng màu với màu tóc, đôi môi đỏ mọng long lanh thủy quang, còn có cơ thể bóng loáng, trắng nõn như ngọc, không hề có chút tỷ vết, đường cong cơ thể

làm người ta ngu muội, đôi chân thon dài trắng tấp, không có điểm nào không kích thích cảm quan người xem.

Cơ thể cơ hồ làm người ta điên cuồng lúc này đang bị khóa chặt thành hình chữ ‘大’ trên giường bằng bốn vòng trang sức màu bạc, nơi tư mật nhất trên cơ thể cũng bị lộ ra rõ ràng.

Cô gái trên giường vẫn còn giữ được một tia lý trí, cảm giác Thanh Việt tới gần, ánh mắt xanh nhạt vốn trùng to vô thần liền toát ra vô số tình tự, oán hận, xấu hổ, tuyệt vọng...

Bất quá rất nhanh tia lý trí này cũng bị tình dục chiếm cứ.

Ánh mắt lục nhạt một lần nữa trở nên trống rỗng, tiếng rên rỉ lúc nặng lúc nhẹ phát ra từ cánh môi đỏ mọng, cơ thể mê người lại vận vẹo kịch liệt.

Loại tình ái hấp dẫn này cơ hồ làm khả năng chịu đựng của nhân loại dâng lên tới cực hạn, nếu là người khác bắt gặp nhất định đã khí huyết sôi trào, vô cùng kích động.

Nhưng Thanh Việt bất động.

Từ nhỏ Thanh Việt đã ở cùng một chỗ với phụ hoàng, vốn cơ hội nhìn thấy nữ nhân đã rất hiếm, mà hơn phân nửa số đó đều là đối tượng bé chán ghét.

Có thể nói Thanh Việt tới bây giờ chưa từng tiếp xúc thân thiết với bất cứ nữ nhân nào.

Hơn nữa phụ hoàng căn bản chưa từng nói cho bé biết cái gì là tình sự, nam nhân cùng nữ nhân rốt cuộc có gì bất đồng lại càng không nói, ngay cả cách thức nam nhân cùng nữ nhân ở chung cũng vậy.

Vì thế Thanh Việt nhìn thấy thân thể trần trụi vô cùng hấp dẫn này, nhiều lắm chỉ thấy kết cấu cơ thể khác với bé mà thôi.

Ngược lại thứ hấp dẫn Thanh Việt là hai lỗ tai xù lông mềm mại của cô gái mắt lục.

“Tình linh?”

Thanh Việt hứng thú leo lên giường, trực tiếp xem xét, mới vấn đề tình linh như vì sao cô gái tình linh này xuất hiện trên giường phụ hoàng hoàn toàn vắng sau đầu.

Cẩn thận đến gần cô gái, cẩn thận quan sát, sau đó còn tò mò đưa tay sờ thử.

Nào biết lỗ tai tình linh là bộ phận rất mẫn cảm, Thanh Việt mới chạm vào một tý, tiếng rên của cô gái đã trở nên lớn hơn, làm Thanh Việt sợ tới mức co rụt bàn tay nhỏ.

“Người bị uy được sao?”

Ánh mắt Thanh Việt lúc này mới chuyển tới biểu tình của cô gái tình linh.

Tính cách của tình linh rất thanh cao, dục vọng lại yếu, nếu đang thanh tịnh tuyệt đối sẽ không phản ứng như vậy.

Thanh Việt còn nhớ rõ, mấy năm trước, Đông Chích tổ chức yến hội, Tạc Phi lúc đó vẫn chưa trở thành Tạc Phi, vẫn còn là vương tử của Cáp Đa Cách Lạp vương quốc, bị người ta uy một loại được nước màu đỏ thì phản ứng cũng giống như cô gái này.

Nhìn bộ dáng của cô gái, Thanh Việt đột nhiên nhớ tới lúc bé bị phụ hoàng chạm vào, bé hình như cũng giống vậy...

Gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đỏ ửng một mảnh, Thanh Việt vội vã lắc đầu, cố áp chế lại tình tự, tiếp tục tập trung tinh thần quan sát tình linh trước mắt.

Các tình linh trừ bỏ bề ngoài xinh đẹp, giọng hát trong trẻo mê người, bọn họ trời sinh có thể sử dụng ma pháp, được mọi người trên Vân Trạch đại lục tôn xưng là——Sùng nhi của Nguyên tổ tình linh.

Vì thế tình linh bình thường đều là Ma Pháp Sư rất xuất sắc.

Muốn bắt bọn họ cũng không dễ, sau khi bắt được lại phải dùng ma pháp trận giam cầm để khống chế pháp lực của họ, phòng ngừa tình linh sử dụng ma pháp cường đại của mình làm tổn thương.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thanh Việt chậm rãi di chuyển tới trên cổ cô gái, nơi đó có một cái vòng, trên người cô gái trần trụi có vẻ rất đặc biệt.

Quả nhiên giống như Thanh Việt nghĩ, trên cổ cô gái tình linh đeo một cái vòng cổ khắc ma pháp trận giam cầm rất phức tạp.

“Là ma pháp trận giam cầm à?”

Thanh Việt áp sát gương mặt nhỏ nhắn xuống, định quan sát kỹ hơn.

Mà cô gái tình linh nằm ngửa đã hoàn toàn bị tình dục khống chế, lúc này vì hô hấp ấm nóng tới gần cổ lại càng trở nên xao động.

Thân thể trần trụi đột nhiên áp sát Thanh Việt, bé bất ngờ không kịp đề phòng liền trực tiếp ngã lên người cô gái tinh linh.

Hoàng Phủ Ngao vừa tiến vào phòng ngủ liền thấy được cảnh tượng như vậy.

Trên giường lớn điêu khắc hoa văn tỉ mỉ, nhi tử bảo bối của y đang dựa trên người một cô gái trần truồng.

“Việt nhi!”

Thanh Việt bị tiếng quát to làm hoảng sợ, luống cuống tay chân bò dậy khỏi người cô gái tinh linh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Hành Trình Lên Tuyệt Sơn [6]

“Việt nhi, ngươi đang làm gì?”

Thanh Việt bị Hoàng Phủ Ngao quát, ngây ngốc sững sốt một lát, ánh mắt lưu quang lóng lánh tràn ngập vô tội cùng ủy khuất.

Hoàng Phủ Ngao bước nhanh tới bên giường, thẳng tới khi kéo Thanh Việt vào lòng mình mới thở phào một hơi.

“Nói, vật nhỏ, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Ngờ khi Hoàng Phủ Ngao vẫn còn ác liệt.

Kỳ thật, trong lòng Hoàng Phủ Ngao biết rõ vật nhỏ này ngay cả cái gì gọi là nam nữ tình sự, thậm chí nam cùng nữ có điểm nào khác biệt cũng không biết, sao có thể làm chuyện gì với nữ nhân nằm trên giường.

Vì thế cho dù vật nhỏ này vừa nảy dựa vào người nàng ta, cũng tuyệt đối không phải chuyện mà người bình thường luôn nghĩ tới.

Nhưng mà rõ ràng nhìn thấy đứa con bảo bối dựa vào người một nữ nhân trần trụi, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, vô luận vật nhỏ này có hiểu mình đang làm gì hay không thì Hoàng Phủ Ngao cũng có đủ lí do để nổi trận lôi đình.

“Phụ hoàng...”

Thanh Việt rất hiếm khi thấy Hoàng Phủ Ngao hung dữ như vậy, co rụt vào lòng ngực y, lắp bắp gọi một tiếng, vội vội vàng vàng mở miệng giải thích.

“Phụ hoàng, Việt nhi không có gây chuyện, thực mà!”

“Việt nhi cũng không biết nàng ta làm sao tới đây, lúc Việt nhi về thì nàng đã ở đây rồi.”

“Vừa nảy Việt nhi chỉ không cẩn thận mới ngã lên người nàng ta thôi!”

“Việt nhi chỉ muốn nhìn ma pháp trận giam cầm trên cổ nàng thôi a.”

Nhìn đứa con bảo bối đáng thương hề hề, bộ dáng vô tội, ủy khuất, con tức của Hoàng Phủ Ngao nhất thời giảm không ít, không khỏi bắt đầu tự trách xem có nên hung với Việt nhi một chút hay không.

Hoàng Phủ Ngao bắt đắc dĩ thở dài, y thật sự không thể nào giận đứa con bảo bối được.

“Được rồi vật nhỏ, phụ hoàng không tức giận.”

Hoàng Phủ Ngao ngồi xuống giường, ôm Thanh Việt ngồi trên đùi mình, một tay nhẹ nhàng vuốt lưng bé, để bé thả lỏng.

Quay đầu lại nhìn cô gái xinh đẹp bị khóa trên giường, hai lỗ tai xù lông cũng tiến vào phạm vi tầm mắt Hoàng Phủ Ngao.

“Tinh linh?”

“Tóc và mắt có màu lục nhạt, hẳn là tinh linh hệ mộc đi, cơ thể trời sinh mang theo hương thơm ngát của cây cỏ, ừ, làm sống vật quả thực là một trân phẩm hiếm có.

“Ha ha~~~~ xem ra lễ vật của Tập Cách Tra vương quốc thực quý giá a.”

Hoàng Phủ Ngao đưa tay vuốt nhẹ lỗ tai cô gái tinh tinh, động tác rất nhỏ như vậy cũng đủ để cô gái càng thêm khó nhin mà rên rĩ, cơ thể trần trụi không ngừng hướng về phía Hoàng Phủ Ngao cọ xát, vịn vịn.

Đầu ngón tay thon dài dường như tìm được lạc thú, không ngừng chuyển động trên cơ thể cô gái tinh linh làm hô hấp của nàng càng dồn dập hơn, gương mặt xinh đẹp đỏ rực.

‘Lạch cạch’

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Thanh Việt dùng sức đẩy cô gái tinh linh sắp sắp tới gần bọn họ, tiếp đó bé bắt lấy tay Hoàng Phủ Ngao, không cho y chạm vào cơ thể trần trụi kia nữa.

“Phụ hoàng, người làm gì vậy? Đừng chạm vào nàng ta!”

Thanh Việt bá đạo la lên.

“Vật nhỏ ngang ngược quá nha, rõ ràng ngươi có thể chạm lại không cho phụ hoàng chạm a.”

“Việt nhi không có chạm!”

Thanh Việt có chút nóng nảy.

“Việt nhi không có? Lúc phụ hoàng trở về không phải Việt nhi đang dựa trên người nàng ta sao?”

“Việt nhi không phải cố ý, thật mà!”

Thanh Việt vội vàng cam đoan.

“Thế nào, chẳng lẽ Việt nhi không hề tò mò thân thể tinh linh chút nào sao? Không bằng để phụ hoàng dạy Việt nhi...”

“Không hiểu kỳ, không hiểu kỳ mà!”

Không chờ Hoàng Phủ Ngao nói hết lời, Thanh Việt đã lắc đầu như trống bỏi, bàn tay bé xíu vẫn nắm chặt tay Hoàng Phủ Ngao.

Hoàng Phủ Ngao bị bộ dáng của bé chọc cười, y cố ý để vật nhỏ sốt ruột.

Vật nhỏ này luôn hiểu kì với mọi thứ, Hoàng Phủ Ngao hiểu rất rõ.

Vừa nãy lúc y tiến vào liền thất vật nhỏ dựa vào người cô gái, ánh mắt sáng lóng lánh, vừa thấy đã biết bé đang rất tò mò. Nếu y về trễ thêm một chút, vật nhỏ hoàn toàn không biết gì về nam nữ hoan ái không biết sẽ làm ra chuyện gì kì quái đến đâu nữa.

Hiện giờ vật nhỏ nóng nảy, nhìn bộ dáng cứ như hận không thể làm cô gái tinh linh này lập tức biến mất khỏi mắt bọn họ, hẳn là không còn chút tò mò nào nữa đi.

“Việt nhi không thích phụ hoàng chạm vào nàng sao?”

Hoàng Phủ Ngao vừa nói xong thì Thanh Việt đã lập tức gật đầu.

“Vậy nếu Việt nhi chủ động hôn phụ hoàng một cái, phụ hoàng sẽ bảo người đưa nàng đi, có được không?”

Thanh Việt lại cao hứng không thêm suy nghĩ mà liên tục gật gù, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên mặt Hoàng Phủ Ngao.

‘Ba, ba, ba.’

Hoàng Phủ Ngao hưởng thụ đủ đũa con bảo bối chủ động hôn mình mới hướng về một góc phòng ngủ, vỗ tay 3 cái, rất nhanh có bốn ảnh vệ mặc hắc y xuất hiện.

Không cần Hoàng Phủ Ngao nói nhiều, hai ảnh vệ đã nhanh chóng mở xiềng xích trên tứ chi cô gái tinh linh, rồi dùng khăn đơn bọc lại.

Hai ảnh vệ khác cũng nhanh chóng lấy chăn nệm mới tinh từ tủ đồ thay đổi mọi thứ trên giường lớn.

Hoàng Phủ Ngao nhìn cô gái tinh linh vẫn còn bị dục vọng khống chế, suy nghĩ một lát mở miệng.

“Tìm một gian phòng cho nàng ta, nghĩ biện pháp giải dược đi, lúc thanh tỉnh thì mang tới gặp trẫm.”

“Dạ, bệ hạ.”

Ảnh vệ đồng loạt đáp lại sau đó mang theo cô gái tinh linh nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

“Vì sao.... Ô...” Vì sao còn muốn mang nàng lại chứ!

Lời còn chưa nói xong, môi Hoàng Phủ Ngạo đã áp lên, trực tiếp làm câu hỏi tức giận của bé nhốt vào môi lưỡi gắn bó của hai người.

Hôn đến động tình, Hoàng Phủ Ngạo xoay người áp Thanh Việt xuống mặt nệm mềm mại, không chút kiêng nể mà vỗ về trên chọc.

“Vật nhỏ, hai tay này lúc này chạm vào chỗ nào trên người tình linh kia?”

“Không...”

Thanh Việt định chối, lại bị Hoàng Phủ Ngạo nắm lấy bàn tay bé xíu đưa tới bên môi tình tề cắn mút, cảm giác ngứa ngứa làm Thanh Việt chịu không nổi vội vàng cung khai.

“Tai... lỗ tai...”

Hoàng Phủ Ngạo liền buông bàn tay của Thanh Việt, ngậm lấy vành tai mượt mà, phần nộn của bé vào miệng, lúc nhẹ lúc nặng gặm cắn, làm cơ thể bé không ngừng run rẩy.

“Ồ đầu nữa?”

“Cổ...”

Thanh Việt có chút khó nhịn vịn vẹo dưới thân Hoàng Phủ Ngạo, mơ màng thành thật trả lời câu hỏi của y.

Vừa dứt lời, phần cổ mẫn cảm đã bị phụ hoàng của bé thành thạo liếm mút, lễ phục cũng bong ra từng lớp, mãi tới khi toàn toàn trần trụi, đôi tay thon dài không ngừng qua lại, du di trên cơ thể Thanh Việt.

“Phụ... phụ hoàng... Việt nhi... khó... chịu...”

Bị âu yếm đến mơ mơ màng màng, cả người nóng rực, Thanh Việt vươn tay ôm lấy cổ Hoàng Phủ Ngạo, đôi chân thon dài thẳng tắp cũng quăn lấy thất lưng y, cứ như bạch tuyết không ngừng cuốn lấy Hoàng Phủ Ngạo mà cọ xát.

“Ô ần~~~~”

Ngón cái đâm vào cơ thể không ngừng quấy rối, dục vọng phần nộn phía trước cũng bị cọ xát lên xuống, trước sau song song kích thích làm tiếng rên rỉ của Thanh Việt đột ngột cất cao, cơ thể trắng nõn vì nhiễm tình dục nên lại thêm phần mị hoặc, sáng bóng.

“Phụ~~~~ hoàng~~~~Ô ần~~~~”

Thanh Việt vô thức gọi Hoàng Phủ Ngạo, thân hình non nớt cứ như hóa thủy, xụi lơ nằm dưới thân phụ hoàng bé.

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo đáp lại đưa con bảo bối, lập tức mở rộng đôi chân Thanh Việt tới tận cùng, dùng sức động thân để nơi tư mật của hai người gắn kết chặt chẽ với nhau.

Rút ra toàn bộ rồi lại tái xâm nhập, Hoàng Phủ Ngạo ghì chặt thất lưng thanh Việt kịch liệt luật động.

Cơ thể theo bản năng dong đưa không ngừng, không ngừng thờ dốc, khoái cảm kịch liệt làm Thanh Việt cảm giác chỗ sâu nhất trong cơ thể mình có rung động, ngay cả rên rỉ cũng không thể phát ra.

Kịch liệt va chạm vẫn liên tục như trước, Thanh Việt ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, ý thức dần dần mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Cảm Ứng Thực Vật

Thư phòng Dĩ Lệ Viên.

Hoàng Phủ Ngạo phê duyệt công văn, Thanh Việt bọc trong thảm nhung thật dày, gối đầu nằm trên đùi Hoàng Phủ Ngạo, bé cuộn mình như con mèo nhỏ, ngủ say sưa (tối qua vui thích cả đêm, quả thực cơ thể Thanh Việt có chút chịu không nổi).

Trong thư phòng chỉ có tiếng lật sách thỉnh thoảng vang lên, cùng tiếng thờ khê khi ngủ say.

Tạp Ân tiến vào cũng bị bầu không khí im lặng này lây nhiễm, cơ thể mập mạp như nắm cơm thế nhưng cũng có thể di chuyển yên lặng không phát ra tiếng động.

“Bệ hạ.”

Tạp Ân nhẹ giọng gọi một tiếng.

“Nói thẳng.”

Hoàng Phủ Ngao buông công văn trong tay, nhìn Tạp Ân nói.

“Dạ, bệ hạ, tinh linh đêm qua đã hoàn toàn thanh tỉnh, nhóm ảnh vệ đã dẫn nàng ta lại đây, đang chờ bên ngoài.”

“Cho nàng vào đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tạp Ân vội vàng đi ra ngoài truyền lời.

Thanh Việt đang ngủ say nghe đến hai chữ ‘tinh linh’ liền miễn cưỡng tỉnh lại, tuy không mở to mắt, nhưng đôi bàn tay bé xíu ôm chặt thắt lưng Hoàng Phủ Ngao.

Cô gái tinh linh có mái tóc lục nhạt cùng đôi mắt cùng màu chậm rãi tiến vào thư phòng.

Cho dù dùng thẩm mỹ của tinh linh để bắt bẻ thì cô gái tinh linh lúc này cũng không thể phủ nhận, để vương nhân loại ngồi trên cao kia có vẻ ngoài cực kì xuất sắc, anh tuấn, tuấn đậm, đậm mực nhưng lại không mất uy nghiêm, ánh mắt lạnh như băng giống như bản thân mình đứng trên tất cả vạn vật nhưng lại làm người ta không dám ngưỡng mộ.

Bởi vì tình cảnh thật đã đặt lên thót làm cô gái tinh linh không thể ức chế mà run nhè nhẹ, ánh mắt màu lục nhạt tươi mát lóng lánh tình tự sợ hãi, chán ghét, phần nộ... đủ loại thần sắc không thể che giấu.

Nhưng cho dù khiếp đảm, sợ hãi vì lọt vào hiểm cảnh, tính cách trời sinh đã là trung tâm hơn hẳn mọi thứ làm nàng không thể nào hướng nhân loại hèn mọn mà nhún nhường hành lễ, cho dù cơ thể không ngừng phát run nhưng vẫn đứng thẳng.

“Tinh linh hệ mộc?”

Giảng cho một lát, Hoàng Phủ Ngao mở miệng trước.

Ngữ khí không nghe ra chút cảm xúc nào làm cơ thể cô gái tinh linh lại run sợ một trận, nhưng quật cường cắn môi đỏ mọng, không đáp lời.

“Không mở miệng sao?”

Tinh linh cao ngạo trước giờ luôn khinh thường nhân loại, (nhân loại đối với bọn họ mà nói chính là danh từ đại diện cho tham lam, đê tiện, tàn nhẫn, háo sắc...) bọn họ đương nhiên không tùy tiện trả lời câu hỏi của nhân loại.

Đối mặt với phản ứng này của cô gái tinh linh, Hoàng Phủ Ngao cũng không có chút tức giận, thản nhiên mở miệng nói tiếp.

“Không muốn nói? Người hẳn đã kiến thức qua thủ đoạn của nhân loại đi? Còn muốn thử lại sao?”

Đúng như Hoàng Phủ Ngao dự đoán, nghe tới những lời này, cơ thể cô gái tinh linh lại càng run rẩy dữ dội, hiển nhiên mấy ngày qua đã chịu nhiều đau khổ.

“Ta... gọi là... Mộc Mộc Diệp Hoa... quả thực... là... tinh linh hệ mộc...”

Cuối cùng, dù sao vẫn còn rất trẻ, sợ hãi khắc cốt vẫn chiến thắng lòng kiêu ngạo, cô gái tinh linh cam chịu trả lời.

“Tinh linh hệ mộc, mà pháp công kích không cao nhưng trời sinh có năng lực câu thông thực vật cùng sinh vật sống, hơn nữa năng lực cảm giác vị trí tồn tại của chúng rất mạnh, đúng không?”

‘Năng lực cảm giác vị trí tồn tại của chúng rất mạnh’ đây mới chính là vấn đề Hoàng Phủ Ngao quan tâm.

“Đúng vậy.”

Cô gái tinh linh thành thật trả lời.

“Bất quá ta vẫn chưa trưởng thành, năng lực cảm giác cũng không quá mạnh, thời gian cảm nhận cũng dài hơn.”

“Nếu trăm bảo người cảm giác một loại thực vật trên ngọn Tuyết Sơn này, người đại khái cần bao nhiêu thời gian?”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, cô gái tinh linh ít nhiều cũng đoán được chút ý đồ, sợ dĩ tối qua buông tha nàng, hơn nữa còn cứu nàng chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ với chuyện này đi.

Nếu nàng có thể chứng minh năng lực của mình, có lẽ nàng có thể đàm phán.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô gái lỏng lẻo đáng thêm một phần hi vọng.

“Thực vật ở sườn núi Tuyết Sơn rất sum xuê, nhưng lên trên thì giảm hẳn, nếu là sườn núi, vì số lượng quá nhiều nên ta cần khoảng nửa tháng.

Bất quá nếu là trên sườn núi thì địa thế tuy phức tạp hơn, nhưng thực vật lại thưa thớt, cho ta thời gian 5 ngày, nhất định có thể tìm được vị trí thực vật người muốn!”

“Thực vật trăm muốn tìm, tên là ——Tuyết Sơn Thất Sắc Liên.”

Thấy cô gái tinh linh tràn đầy tự tin, bộ dáng như đã dự định trước, Hoàng Phủ Ngạo hiển nhiên rất hài lòng, nói ra loại thực vật mình muốn tìm.

Khí hậu trên đỉnh Tuyết Sơn hay thay đổi, địa hình lại phức tạp, không biết lúc nào lại xảy ra tuyết lở, bão tuyết hay rơi xuống khe băng sâu không đáy, hơn nữa diện tích tuyết sơn rất lớn, nếu không có mục tiêu xác định, tìm kiếm trên Tuyết Sơn mờ mịt không thể nghi ngờ chính là mò kim đáy biển, ngón ngang trăm bề.

Nhưng nếu xác định được mục tiêu, nắm giữ phương hướng cùng chuẩn bị đầy đủ, như vậy cơ hội thành công lớn hơn rất nhiều.

“Có thể tìm được không? Trăm cần là Tuyết Sơn Thất Sắc Liên sắp nở, nếu người có thể tìm được vị trí chính xác của nó, trăm liền trả tự do cho người.”

Tuyết Sơn Thất Sắc Liên vốn đã cực kì khó tìm, huống chi còn là sắp nở! Tuyết Sơn Thất Sắc Liên, hơn mười năm mới nở hoa một lần, thời gian nở chỉ có 3 ngày!

Nhưng mà nếu tìm được, nàng có thể có tự do... có thể trở về rừng rậm tinh linh...

“Sau khi tìm được Tuyết Sơn Thất Sắc Liên, người cam đoan trả tự do cho ta? Sẽ không gạt ta?”

Tinh linh cao ngạo chưa bao giờ dễ dàng tin tưởng nhân loại, nhưng bây giờ nàng không còn lựa chọn nào khác.

“Trăm nói chuyện từ trước đến nay luôn giữ lời.”

Hoàng Phủ Ngạo khẳng định.

“Hào, ta đáp ứng!”

Cô gái tinh linh khẽ cắn môi, được ăn cả ngã về không gạt đầu đồng ý, vô luận có thành công hay không, vô luận lời hứa này là thật hay giả, vì tự do nàng muốn thử một lần.

“Xin cho ta 5 ngày, hơn nữa cho ta một gian phòng im lặng, lúc ta vận dụng cảm ứng thực vật xin đừng để bất cứ ai tới quấy rầy.”

“Không thành vấn đề.”

Thấy cô gái tinh linh đồng ý giao dịch, tâm tình Hoàng Phủ Ngạo cũng vui sướng hẳn.

Chỉ mong lời đồn kia là thật.

Lúc Tuyết Sơn Thất Sắc Liên hoàn toàn nở rộ, mùi hương của nó có thể hấp dẫn Xích Giác Xà, như vậy chỉ cần tìm được hoa sắp nở thì có cơ hội gặp Xích Giác Xà rất lớn.

Xích Giác Xà còn sống.

Vô luận có thật hay không, y nhất định phải thử một lần!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyết Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Văn Thiện

“Bệ hạ, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

Tập Ân vào thư phòng, hướng Hoàng Phủ Ngao bẩm báo.

“Bệ hạ cùng tiểu điện hạ muốn dùng cơm trong phòng, hay tới thính phòng, các vị hoàng tử và công chúa cũng dùng bữa ở thính phòng.”

Hoàng Phủ Ngao quay đầu nhìn đứa con bảo bối đã tỉnh táo lại sau giấc ngủ, không muốn bé cả ngày ở trong phòng, vì thế phân phó Tập Ân.

“Tới thính phòng đi.

“Dạ, bệ hạ.”

...

Thính phòng.

Hoàng Phủ Vu Mặc, Hoàng Phủ Trác Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi thấy phụ hoàng của bọn họ thế nhưng cũng ra đây dùng cơm thì lập tức khẩn trương lại cao hứng ngồi nghiêm chỉnh bên bàn ăn.

(Tuy hoàng cung hàng năm đều cử hành gia yến một lần, nhưng khoảng cách cũng khá xa, ngay cả nói chuyện cũng không được mấy câu.

Cho tới bây giờ không có lần nào như một gia đình bình thường, cả nhà vây quanh bàn tròn, cùng nhau dùng cơm tối.)

“Đại ca đâu?”

Thanh Việt nhìn nhìn mọi người, duy chỉ có Hoàng Phủ Minh Khê không thấy đâu, liền quay đầu hỏi Tập Ân.

(Tập Ân thân là đại tổng quản hoàng cung của Nam Việt đế quốc, nhưng tính tình lại rất nhiều chuyện, vì thế mỗi khi Thanh Việt có gì không hiểu đều hỏi hần.)

“Đây...”

Tập Ân vừa định há mồm thì đã bị Hoàng Phủ Vu Mặc nói thay.

“Ngũ đệ tìm đại ca sao? Vừa vặn hôm nay ta nhìn thấy...”

“Là như vậy.”

Hoàng Phủ Trác Diệu vội vàng đánh gãy lời Hoàng Phủ Vu Mặc, thay Hoàng Phủ Minh Khê giải thích.

“Hôm nay ta cùng hoàng tỷ vốn định cùng đại ca tới tràng săn bắn... Chính là sau đó... đại ca nói... hần không quen khí hậu ở đó liền tự mình rời đi trước...”

Chúng ta đều nghĩ đại ca đã về trước... không ngờ đại ca... đại ca... có lẽ là thích phong cảnh trên núi tuyết... nên mới... quên giờ về...

Ta... chúng ta cũng không biết... phụ hoàng hôm nay sẽ cùng dùng bữa tối... đại ca hần cũng...”

(Phụ hoàng rất hiếm khi đến nhà ăn cùng bọn họ dùng bữa, nhưng Hoàng Phủ Minh Khê lại vắng mặt ngay lúc này, Hoàng Phủ Trác Diệu sợ việc này chọc phụ hoàng tức giận, vì thế mới vội vàng tìm cớ giải thích hộ Hoàng Phủ Minh Khê.

Chính là, Hoàng Phủ Trác Diệu từ nhỏ đã rất sợ Hoàng Phủ Ngao, giống như chuột thấy mèo vậy, hiện tại giúp Hoàng Phủ Minh Khê che dấu trước mặt y thì lại càng lấp bắp, khẩn trương vạn phần.

Về phần vì sao Hoàng Phủ Trác Diệu giúp Hoàng Phủ Minh Khê thì phải kể lại vụ điều tra huyết anh quý thai trong hoàng cung Nam Việt lúc trước.

Bởi vì Hoàng Phủ Trác Diệu cùng Phi Li Đặc • Đề Đề Tư tự cho là đúng, không hiểu biết gì về huyết anh quý thai đã tùy tiện hành động, suýt chút nữa đã đánh mất cả tính mạng, may mắn Hoàng Phủ Minh Khê cứu bọn họ.

Hoàng Phủ Trác Diệu tuy kiêu ngạo, tự phụ, nhưng là người có ân tất báo.

Cũng vì vậy mà rất nhiều người vì quá khứ mà xem thường Hoàng Phủ Minh Khê, nhưng Hoàng Phủ Trác Diệu từ chuyện ngày đó thì luôn tôn kính vị đại ca này, cũng thường xuyên giúp đỡ, bảo vệ hần.)

Giải thích xong, Hoàng Phủ Trác Diệu còn liếc mắt qua Hoàng Phủ Vu Mặc, giống như đang cảnh cáo.

Chỉ tiếc Hoàng Phủ Vu Mạc cũng không sợ hãi hấn, ngược lại thấy bộ dáng hấn như vậy lại càng vui vẻ mở miệng: “Kia đúng là trùng hợp, lúc ta trở về cũng nghe tin bên Đông Chích đang đi tìm thái tử a.

Nghe nói thái tử Đông Chích cũng đi thường cảnh tuyết, một tùy tùng cũng không mang theo, đến giờ vẫn không thấy bóng dáng, thái tử phi Đông Chích gấp tới độ xoay vòng vòng, sau người chạy đi tìm kìa.

Tam đệ không nói ta còn không biết, hóa ra đại ca chúng ta cũng đi thường cảnh tuyết, đến giờ cũng chưa về.

Tam đệ sao ngươi không nói sớm, chúng ta cũng nên đi tìm đại ca nha, hay là nói với người bên Đông Chích một tiếng, bảo họ trong khi tìm thái tử sẵn tiện tìm luôn đại hoàng tử của chúng ta.”

(Thành viên hoàng thất của Nam Việt, ai chẳng biết hoàng đế bệ hạ của họ cùng Đông Chích để quốc không hợp nhau.

Hiện tại Hoàng Phủ Vu Mạc cư nhiên trước mặt Hoàng Phủ Ngao, bất luận là ám chỉ hay nói rõ thì đều có ý là Hoàng Phủ Minh Khê lên gặp mặt với thái tử Đông Chích, vì thế đến giờ vẫn chưa về!

Này không phải cố ý gây phiền toái cho Hoàng Phủ Minh Khê, để phụ hoàng có thành kiến với hấn sao.

Nguyên bản, Hoàng Phủ Trác Diệu chỉ muốn tìm đại cái cơ nào đó để giúp Hoàng Phủ Minh Khê, không ngờ lại bị Hoàng Phủ Vu Mạc dùng nó làm công cụ đâm ngược lại.)

Hoàng Phủ Vu Mạc vừa nói ra lời này, Hoàng Phủ Trác Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi lập tức biến đổi sắc mặt, vừa tức Hoàng Phủ Vu Mạc, đồng thời lo lắng cho Hoàng Phủ Minh Khê, vì thế có chút bất an lặng lẽ quan sát sắc mặt của phụ hoàng.

“Phụ hoàng, Việt nhi đói bụng, có thể ăn cơm chưa?”

Thanh Việt đã biết Hoàng Phủ Minh Khê đi đâu, vì thế không thèm nghe đến những chuyện khác nữa, kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngao hỏi.

“Ân, tốt lắm, trước cứ mặc kệ Minh Khê, dùng cơm đi.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngao vừa nói xong, tất cả mọi người đồng thanh lên tiếng.

Hoàng Phủ Trác Diệu cùng Hoàng Phủ Hàm Vi thở phào một hơi, còn Hoàng Phủ Vu Mạc lại âm trầm trừng mắt nhìn Thanh Việt một cái.

“Việt nhi.”

Nguyên bản mọi người đang im lặng dùng cơm, nhưng Hoàng Phủ Ngao đột nhiên gọi Thanh Việt làm 3 người Hoàng Phủ Trác Diệu có chút khản trương ngừng đầu, nghi hoặc nhìn Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao, không hiểu cho lắm.

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao dù sao cũng đã sống cùng nhau nhiều năm, hai người rất ăn ý với nhau, tuyệt đối không thể so với người khác.

Tựa như bây giờ, Thanh Việt không cần ngừng đầu cũng hiểu được ý của phụ hoàng.

Cọng cải xanh kẹp trên đĩa đang chuẩn bị gấp bỏ ra ngoài bát lại một lần nữa quay về vị trí cũ, Thanh Việt tuy nhũn mĩ nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn cọng rau có mùi vị kì quái.

(Thanh Việt từ nhỏ thể chất đã rất kém, lại còn kiêng ăn.

Hoàng Phủ Ngao lo lắng nên cho tới giờ vẫn không cho bé kén ăn, vì thế Thanh Việt không ít lần bị Hoàng Phủ Ngao trừng phạt.

Vì thế liền tập thành thói quen này, Thanh Việt không thích ăn gì sẽ lên bỏ ra ngoài, nhưng nếu bị Hoàng Phủ Ngao phát hiện sẽ ngoan ngoãn ăn hết.)

“Thực ngoan!”

Hoàng Phủ Ngao vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, lại bắt đầu im lặng dùng cơm.

Mấy người khác cũng vội vàng cúi đầu, không phát sinh chút tiếng vang nào, trầm mặc dùng bữa tối.

Chính là hành động ăn ý, vô cùng thân thiết của hai người lúc này làm thần sắc bọn họ có chút âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Hôn Mê

[Cáo] Các reader yêu dấu cáo có chuyện nhờ các nàng nếu có thể hãy giúp cáo nha *mất nong nanh* Moe Tour Vnsahring đang tiến vào vòng 4 kết, và cáo đang theo các Char nhà One Piece, hiện giờ NicoRobin đang đụng phải đối thủ siêu mạnh để tiến vào chung kết T~T các nàng nếu có nick Vnsharing trên 20 post hãy vote giúp cáo.

Cách Vote k phải click vào bảng mà comt 1 dòng chữ 9 xác thể này:

Nico Robin @ One Piece

Chỉ được comt 1 lần duy nhất thôi nha, hãy nhin chút thời gian giúp cáo nha *hun hun* iu các nàng

Lúc mọi người đang yên lặng sắp dùng xong bữa tối, thị vệ của Thanh Việt——A Thất, thần sắc lo lắng chạy tới cửa, muốn tiến vào lại gắng gượng ngừng lại.

(A Thất cùng Tiểu Thần đều là thị vệ thiếp thân của Thanh Việt, nhưng vì Thanh Việt luôn đi theo Hoàng Phủ Ngao nên mọi chuyện đều có người chuyên môn để ý, giữ bọn họ lại cũng không có việc làm, cả ngày đều nhàn tới phát hoảng, vì thế để bọn họ đi theo Hoàng Phủ Minh Khê.)

Thấy thần sắc A Thất khẩn trương, Tạt Ân cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện nên vội vàng đi qua hỏi vài câu, sau đó nhanh chóng chạy về bẩm báo.

“Bệ hạ, thị vệ a Thất của Tiểu điện hạ vừa đến bẩm báo, Đại điện hạ gặp chuyện không may, hình như đã bị thương không rõ, không biết vì sao đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh!”

“Cái gì?”

Hoàng Phủ Hàm Vi kinh hô một tiếng, có chút không dám tin.

Hoàng Phủ Trác Diệu cùng Phi Li Đặc • Đề Đề Tư từng nói qua với nàng chuyện Minh Khê đã cứu bọn họ, vì thế Hoàng Phủ Hàm Vi hiểu rõ đại ca của bọn họ không vô dụng như mọi người nghĩ, ngược lại, hẳn còn rất lợi hại.

“Gọi A Thất vào.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tạt Ân vội vàng dẫn A Thất tiến vào.

“Bệ hạ, Tiểu điện hạ, A Thất thất trách, không bảo vệ tốt Đại điện hạ, xin nhận trừng phạt.”

A thất vừa vào đã bùm một cái quỳ gối xuống mặt đất.

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

Thanh Việt cũng không có hứng thú nghe hần thỉnh tội, trực tiếp hỏi.

“Đại ca đâu?”

“Này...”

A Thất có chút khó xử nhìn nhìn mọi người, nhưng vẫn thành thật mở miệng trả lời.

“Ổ chỗ của thái tử Đông Chích, ty chức cùng Tiểu Thần muốn mang Đại điện hạ trở về, chính là...”

“Chính là cái gì?”

Hoàng Phủ Vu Mạc làm bộ dáng rất tò mò, nhìn chăm chăm A thất truy vấn.

“Chính là... thái tử Đông Chích... kiên quyết giữ chặt... Đại điện hạ không chịu buông tay... chúng ta... chúng ta không có cách nào.... nên...”

Thái độ làm người của A Thất rất thành thực, từ trước đến nay không hề nói dối, chỉ đành kiên trì thành thật trả lời.

“Ha ha~~~~ thật thú vị, thái tử Đông Chích cư nhiên lôi kéo Đại hoàng tử Nam Việt chúng ta không chịu buông tay~~~~”

Hoàng Phủ Vu Mạc chỉ sợ thiên hạ bất loạn cười nói.

“Nhị ca nói vậy là có ý gì, mẫu phi Nhị ca hình như chính là công chúa Đông Chích đi?”

Hoàng Phủ Trác Diệu cũng không chịu nhường bước, nhắc nhở Hoàng Phủ Vu Mạc nhớ kỷ huyết thống của hân cũng không phải Nam Việt thuần khiết.

“Ngươi...”

“Hai vị điện hạ, xin đừng tranh chấp, bệ hạ cùng Tiểu điện hạ vẫn đang hỏi chuyện A Thất a.”

Đối mặt với hai người chẳng phân biệt nặng nhẹ bắt đầu khắc khải, cho dù là Tập Ân cũng có chút chịu không nổi, nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Ngao vội vàng ngăn cản.

May mắn Hoàng Phủ Vu Mạc cùng Hoàng Phủ Trác Diệu cũng không phải ngu ngốc, bị Tập Ân nhắc nhở liền tỉnh táo lại, cũng lập tức hiểu ra không mở miệng nữa.

“Đại ca sao lại ở chỗ thái tử Đông Chích? Sao lại còn bị thương?”

“Bẩm điện hạ, Đại điện hạ lúc thưởng cảnh tuyết gặp được thái tử Đông Chích.

Đại điện hạ nói không muốn gặp thái tử Đông Chích nên bảo ty chức cùng Tiểu Thần ngăn người, ngài ấy rời đi trước.

Chính là ty chức cùng Tiểu Thần cản không được thái tử Đông Chích cùng nhóm thị vệ, ngược lại bị bọn họ ngăn cản.

Sau đó chúng ta chờ mãi cũng không thấy Đại điện hạ cùng thái tử Đông Chích trở về, bọn thị vệ Đông Chích cũng cuống cuống sai người tìm xung quanh, đã tìm cả tròng sân bắn cũng không thấy người.

Nghe người của Tập Cách Tra nói, Đại điện hạ có thể đã ra khỏi phạm vi tròng sân, khu bên ngoài sẽ không an toàn, hơn nữa thời tiết trên Tuyết Sơn còn biến đổi thất thường.

Lúc này ty chức cùng Tiểu Thần cũng hoảng sợ, Tiểu Thần ở chỗ đó chờ, ty chức thì đi theo mọi người chạy ra ngoài bãi săn tìm bọn Đại điện hạ.

Cuối cùng bọn thị vệ Đông Chích tìm được trước, cụ thể xảy ra chuyện gì ty chức cũng không rõ.

Nhưng Đại điện hạ hình như bị thương, kêu thế nào cũng không tỉnh.

Đông Chích thái tử lại không chịu cho người khác chạm vào Đại điện hạ, lại càng không cho ty chức mang Đại điện hạ về, trực tiếp mang người vào đình viện Đông chích, sau đó truyền tới một đám ngự y sư, ty chức nhất thời cũng không dám đi quấy rầy, chỉ đành để Tiểu Thần ở đó trông coi, ty chức chạy trở về bẩm báo.”

A Thất càng nói càng tự trách.

“Nếu... chúng ta kiên trì đi theo Đại điện hạ thì...”

“Ân, đứng lên đi, mang ta đi nhìn một cái.”

Thanh Việt quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Ngao nói.

“Phụ hoàng, Việt nhi muốn đi xem đại ca.”

“Ân, đi đi.”

Hoàng Phủ Ngao xoa xoa đỉnh đầu bé, lại nói.

“Tập Ân đi theo Việt nhi đi, nhóm ngự y sư mang đến từ Nam Việt cũng gọi đi.

Đại Ma Đạo Sư hệ thủy——Duy Khắc Tư • Ái Đức Hoa có Khôi Phục Thuật hệ thủy cũng có chút tác dụng, tới đó xem tình hình, nếu cần thì gọi hân qua, hết thầy đều nghe theo phân phó của Việt nhi.”

“Dạ, bệ hạ.”

...

Bởi vì Tập Ân còn phải kêu nhóm y sư Nam Việt nên mất thêm một chút thời gian, Thanh Việt liền trực tiếp bỏ hân lại, mang theo A Thất đi trước, để Tập Ân đáng thương hễ hễ một mình đứng ở đó chờ.

“Đứng lại, ai đó?”

A Thất dẫn Thanh Việt vừa tiến vào cửa đình viện Đông Chích đã bị thủ vệ ngăn cản.

“Đây là Ngũ điện hạ của Nam Việt để quốc chúng ta, điện hạ muốn...”

A Thất còn chưa nói xong, xung quanh người Thanh Việt chợt lóe ngân quang, đợi đến lúc A Thất phản ứng thì Thanh Việt đã kéo hấn xuất hiện trong đình viện.

(Ma pháp không gian của Thanh Việt mang một người dịch chuyển một khoảng ngắn như vậy rất thoải mái, chỉ là làm A Thất không kịp chuẩn bị tinh thần, cùng nhóm thủ vệ thấy bọn họ đột ngột biến mất hoảng một phen mà thôi.)

“Người nào, dám không thông báo tự mình xông vào!”

Người lớn tiếng quát chính là Thái tử phi Đông Chích—— Liên Na • Kiệt Y.

Liên Na • Kiệt Y thấy Đông Mộc Vân ôm Hoàng Phủ Minh Khê hôn mê bất tỉnh trở về, chết cũng không chịu buông tay đã tức sắp điên rồi.

Vừa nãy lại bị Đông Mộc Vân lấy danh nghĩa Hoàng Phủ Minh Khê cản im lặng trị liệu ngăn nằng ở ngoài cửa, trừ bỏ ngự y sư không ai được phép tiến vào.

Hiện giờ Liên Na • Kiệt Y đã tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả tâm giết người cũng nổi lên.

Thấy có kẻ to gan dám xông vào, Liên Na • Kiệt Y rốt cuộc cũng tìm ra chỗ trút giận, lớn tiếng quát.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Chuẩn Trị

“Điện hạ, ngài rốt cuộc cũng tới rồi!”

Tiểu Thần đang đứng canh giữ thấy Thanh Việt liền vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Đây là Ngũ điện hạ của Nam Việt chúng ta, điện hạ muốn gặp Đại điện hạ.”

A Thất thấy không khí không đúng, tình huống cứ như địch nhiều ta ít, vì thế vội vàng nói ra thân phận của Thanh Việt.

“Nam Việt~~~~ được, lại là Nam Việt~~~~”

Liên Na • Kiệt Y vừa nghe tới hai chữ ‘Nam Việt’ thì lại nổi trận lôi đình, thần kinh bị kích động hết lớn.

“Chưa thông báo đã tự ý xông vào, bắt hết lại cho bản thái tử phi!”

Liên Na • Kiệt Y tức tới hồ đồ, nhưng nhóm hộ vệ vẫn còn thanh tỉnh, nhìn Ngũ điện hạ tuyệt mỹ hơn cả tinh linh được sủng ái nhất Nam Việt, đều suy đoán, tỷ lệ mình có thể sống sót quay về Đông Chích lớn bao nhiêu.

Kỳ thật do dự như vậy cũng không thể hoàn toàn trách cứ bọn họ.

Dù sao bọn họ nghe lệnh của thái tử chứ không phải thái tử phi, hơn nữa mọi người đều từng nghe qua Nam Việt hoàng đế bệ hạ sủng ái Ngũ điện hạ cỡ nào.

Trong lúc nhóm hộ vệ do dự, Thanh Việt đã mất kiên nhẫn, sử dụng không gian ma pháp—— di chuyển vị trí, trong nháy mắt biến mất trước mặt mọi người.

“Bắt lấy nó, mau bắt nó lại cho bản thái tử phi~~~~”

“Này... chính là... thái tử điện hạ đã hạ lệnh... hạ lệnh... trừ bỏ y sư, ai tiến vào đều phải chết a... trừ phi thái tử điện hạ gọi chúng ta vào...”

Bọn thị vệ khó xử giải thích với Liên Na • Kiệt Y.

Ngoài phòng tiếng chửi bậy, thỉnh thoảng không ngừng vang lên.

...

Mà trong phòng lúc này cũng là một cảnh tượng khủng bố.

“Điện... điện... hạ... thần... thần...”

Một ngự y sư vừa khám cho Hoàng Phủ Minh Khê xong đang run rẩy quỳ bên giường, lắp bắp không nói được hết câu.

Cách ngự y sư đó không xa là hai cổ thi thể không ngừng tuôn máu, đỏ sẫm cả một khoảng rộng, cơ hộ sắp thấm tới đầu gối đang quỳ của ngự y sư.

Máu nhiều như vậy chứ như đang tiến hành nghi lễ triệu hồi thần chết.

Ánh mắt ngự y sư nhìn chằm chằm vũng máu sắp lan tới chân mình, cơ thể run bần bật, rốt cuộc không thể nói được thêm tiếng nào.

“Cút ngay! Đồ vô dụng!”

‘Xi xì...’

Lưỡi dao sắc bén cửa qua cổ, máu tươi từ mạch máu phun ra ngoài, âm thanh vang vọng trong căn phòng yên tĩnh hết như tiếng sấm ầm ầm vọng vào tai mọi người.

Đông Mộc Vân nắm loan đao còn nhiều máu trong tay, mặt không chút biến sắc nhìn nhóm y sư còn sống nhưng đã sắp bị hù chết trong phòng ngủ.

“Tiếp theo, ai tới chuẩn bị?”

Ngữ khí âm trầm, lãnh khốc, tuyệt đối không thể liên tưởng tới Đông Chích hoàng thái tử ôn hòa dễ gần của bọn họ.

Đôi người trong suốt lông lánh như đá mắt mèo lúc này hết như có huyết khí lưu chuyển, trầm đục, âm lãnh dọa người.

Thanh Việt đứng trong góc phòng ngủ, lặng lẽ quan sát hết thấy bên kia.

“Điện hạ... điện hạ... tha mạng a... thần... thật sự... thật sự... không biết... Minh Khê điện hạ vì... vì sao lại thế này a... điện hạ tha mạng a...”

Nhóm ngự y sư cuộn mình lại một chỗ, bị sợ hãi dầy vò rốt cuộc không thể chịu nổi nữa òa khóc, tất cả đều cầu xin tha thứ, phòng ngủ tĩnh mịch cũng loạn thành một đoàn.

“Ai~~~~~”

Thanh Việt thờ dài, nhưng mà tiếng thờ dài nhỏ xíu vang lên ngay lúc này dường như có ma lực, linh hoạt kì ảo truyền vào tai tất cả mọi người, trấn an thần kinh đã căng cứng tới sắp vỡ nát của bọn họ.

(Âm thanh của Thanh Việt có ngưng thần tĩnh tâm chú.)

Linh lực tinh thuần trong nháy mắt đánh thẳng vào mi tâm Đông Mộc Vân, đôi mắt lục nhạt tràn đầy huyết khí cũng nhanh chóng biến mất. Đông Mộc Vân cảm thấy cả người chợt lạnh lẽo, tình tự bất an, táo bạo, khát máu khi nãy cũng biến mất, đầu óc có chút hỗn loạn, chậm rãi nhắm mắt lại, ngã xuống bên cạnh Minh Khê đang bất tỉnh.

“Người... người là...”

Nhóm ngự y sư vì ngưng thần tĩnh tâm chú của Thanh Việt mà khôi phục lại chút tinh thần, lúc này phát hiện trong phòng ngủ không biết từ khi nào đã xuất hiện một thiếu niên khuynh quốc khuynh thành.

“Người...”

“Người có phải... Nam Việt Ngũ điện hạ không?”

Có người nhận ra thân phận Thanh Việt.

“Có phải.. có phải... Ngũ điện hạ... đã cứu chúng ta không...”

Giọng nói bọn họ có chút không xác định.

“Àn.”

Thanh Việt thân nhiên lên tiếng, sau đó đi tới bên giường, quan sát tình huống của Minh Khê.

“Ngũ điện hạ, thái tử điện hạ của chúng ta...”

Tuy bọn họ không thấy Nam Việt Ngũ điện hạ làm gì thái tử điện hạ, nhưng đứa nhỏ này vừa xuất hiện thái tử điện hạ lập tức hôn mê bất tỉnh, này cũng có chút...

“Hắn chỉ có chút phiền toái nhỏ, đang ngủ, chờ tỉnh lại sẽ không sao nữa.”

Nhìn Hoàng Phủ Minh Khê mặt xám như tro tàn nằm trên giường, Thanh Việt nhíu mi, bắt mạch cho Minh Khê.

“Ngũ điện hạ, người tra được Minh Khê điện hạ không ổn chỗ nào không?”

“Chúng ta thực vô dụng, khám hết nửa ngày cũng không thể tra ra Minh Khê điện hạ bị bệnh gì, chỉ có thể trông mắt nhìn tâm mạch của Minh Khê điện hạ ngày càng yếu.”

Nhóm ngự y sư được Thanh Việt kéo về từ tay thần chết, tuy vẫn không biết rõ năng lực của Thanh Việt, nhưng thấy bộ dáng đứa nhỏ kia chuyên chú như vậy, cũng hi vọng ngựa chết có thể trở thành ngựa sống.

Huống chi đứa nhỏ trước mắt vốn là hoàng tử Nam Việt, nếu Hoàng Phủ Minh Khê chết trong tay nó cũng không có chuyện gì không hay, trách nhiệm này cũng do Nam Việt tự phụ trách, không dính líu gì tới Đông Chích bọn họ.

“Àn.”

Thanh Việt nhẹ giọng lên tiếng, lập tức phân phó.

“Đứng xa một chút, đừng lên tiếng.”

“Dạ.”

Nhóm ngự y sư vội vàng lùi ra xa, ngậm miệng lại.

Thanh Việt vận dụng linh lực trước tiếp vẽ chú ấn kim sắc nhàn nhạt trên không trung, sau đó khắc nó lên trán Hoàng Phủ Minh Khê.

Màu xám tro trên mặt Hoàng Phủ Minh Khê dường như có sinh mệnh, bắt đầu tụ tập lại, cuối cùng giống như một con hắc xà không ngừng vận vẹo.

Thanh Việt lấy chín ngọn liên hoa đang được chế tác tinh xảo trong không gian giới chỉ ra ngoài, dựa theo ấn chú trên trán Minh Khê mà đặt ở xung quanh, sau đó lại vận dụng linh lực thấp sáng từng liên hoa đang.

Mỗi khi thấp thêm một ngọn, tiểu hắc xà kia lại càng điên cuồng vận vẹo, giãy dụa.

Theo số lượng liên hoa đang thấp càng nhiều, giãy dụa dần dần cũng yếu đi.

Lúc cả chín ngọn liên hoa đang được đốt sáng, Minh Khê đang hôn mê bất tỉnh cũng có chút động tĩnh, phát ra tiếng rên khe khẽ.

Ấn chú trên trán Minh Khê đột nhiên chớp sáng vài lần sau đó xoay tròn, càng lúc càng nhanh, giống như đang hấp thu tiểu hắc xà kia.

Thẳng tới khi sắc mặt Minh Khê chậm rãi khôi phục bình thường, Thanh Việt mới thở ra, thu hồi linh lực của mình.

“Bọn họ rốt cuộc đã gặp thứ gì? Sao lại bị như vậy?”

Thanh Việt nhìn hai người đang ngủ say, cảm thấy thực nghi hoặc, xem ra chỉ có thể chờ bọn họ tỉnh lại mới hỏi được.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Lại Gặp Mặt

Bởi vì được linh lực của Thanh Việt tinh lọc mi tâm, Đông Mộc Vân cảm giác như linh hồn cùng thể xác của mình vừa được thanh tẩy, giống như đang đắm chìm trong làn nước bình ổn, ấm áp, vừa vô mộng lại an tâm, cảm giác giống như vừa ngủ thẳng giấc trưa hôm sau tỉnh lại vậy.

Chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là gương mặt hồng nhuận đang ngủ say của Hoàng Phủ Minh Khê.

Tình cảnh như vậy làm Đông Mộc Vân có chút hoảng hốt.

Đã bao lâu rồi?

Dường như đã năm năm rồi đi.

Năm năm không được gần gũi với Minh Khê như vậy, lại càng không nhìn thấy gương mặt ngủ say an bình của Minh Khê.

Trước kia rất nhiều lần bọn họ ôm nhau ngủ như thế này...

Hoàng hốt chỉ trong nháy mắt, Đông Mộc Vân rất nhanh thanh tỉnh lại.

Đù loại tình huống mạo hiểm, khủng bố hôm qua phát sinh ở tuyết địa một lần nữa tái hiện trong đầu, Đông Mộc Vân lập tức khẩn trương ngồi dậy, xem xét tình trạng của Minh Khê.

Sắc mặt Minh Khê hôm qua xám như tro tàn, tâm mạch càng lúc càng yếu, hô hấp cơ hồ đình chỉ làm Đông Mộc Vân thực sự rất sợ,

Mà hiện giờ Minh Khê hoàn toàn không như hôm qua, hô hấp vững vàng, sắc mặt hồng nhuận, hết thấy mọi chuyện cứ như một con ác mộng, vụt đến rồi lại vụt đi, không còn chút dấu vết.

Sau khi xác minh cơ thể Minh Khê không có việc gì, Đông Mộc Vân mới thả lỏng.

“Điện hạ, người tỉnh rồi?”

Nhóm ngự y sư thức trắng đêm chờ đợi bên cạnh, thấy Đông Mộc Vân đã tỉnh lại, tuy sắc mặt bọn họ vẫn còn trắng bệch, nhưng vẫn cố lấy gan đi tới hành lễ.

“Điện hạ, cơ thể người có chỗ nào... không thoải mái không?”

Nhóm ngự y sư hỏi thật cẩn thận, kí ức huyết tinh khủng bố của vị thái tử điện hạ này đêm qua vẫn còn mới mẻ trước mắt bọn họ, sợ mình bất cẩn lại làm hấn tức giận.

“Minh Khê thế nào?”

Bộ dáng khiếp đảm của đám người trước mắt Đông Mộc Vân cũng nhìn thấy, tuy có chút quái dị, nhưng vẫn hỏi vấn đề hấn quan tâm nhất.

“Bẩm thái tử điện hạ, Minh Khê điện hạ đã không còn nguy hiểm tính mạng, trước mắt chỉ đang mê man thôi.”

“Àn.”

Nghe nhóm ngự y sư trả lời khẳng định như vậy, Đông Mộc Vân rốt cục cũng hoàn toàn thả lỏng, sau đó nhìn sắc mặt quái dị của bọn họ, nghi hoặc hỏi.

“Các người làm sao vậy? Sắc mặt tái nhợt, ta có điểm gì làm các người sợ à?”

Đông Mộc Vân vừa dứt lời thì nhìn thấy nhóm ngự y sư lại run bắn một trận.

Đêm qua đã xảy ra chuyện gì sao?

Đông Mộc Vân lắc đầu, cố gắng nhớ lại.

Hắn nhớ rõ Minh Khê đã cứu mình.

Sau đó, Minh Khê hôn mê bất tỉnh, sắc mặt ngày càng khó coi, hô hấp cũng mỏng manh, lúc ấy hấn thực sự rất sợ, công minh khê vội vàng chạy về phía tròng sân bắn.

Nhưng bởi vì khoảng cách của bọn họ với tròng sân quá xa, phân không rõ phương hướng, bản thân hấn lại quá lo lắng nên không tìm được đường về.

Sau đó bọn thị vệ Đông Chích tìm được hấn, bọn họ vội vàng chạy về biệt quán Tuyết Sơn.

Tiếp đó, hấn gọi hết tất cả ngự y sư của Đông Chích đi theo lần này tới chuẩn trị cho Minh Khê, nhưng không ai tìm ra nguyên do...

Lúc ấy thực sự rất cấp bách, hấn dường như đã rất tức giận...

Sau đó thì sao?

Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao kí ức hấn lại mơ hồ như vậy?

“Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thừ người một lát, Đông Mộc Vân mở miệng hỏi.

“Đêm qua... đêm qua... điện hạ, người...”

Nhóm ngự y sư không biết nên nói thế nào, nhất thời ấp a ấp ứng.

“Điện hạ đêm qua có... chút... kì quái... giống... giống như... biến thành người khác vậy...”

“Ngự y sư chuẩn trị không ra kết quả... điện hạ liền cảm lo âu...chém...”

“Khắp nơi toàn là máu... chúng thần... chúng thần lúc ấy đều sắp bị hù chết...”

Nghe vậy, sắc mặt Đông Mộc Vân cũng tối sầm, nhóm ngự y sư hoảng sợ lại càng nói lắp hơn.

Bất quá dưới ánh mắt đe dọa của Đông Mộc Vân, nhóm ngự y sư cho dù sợ tới cỡ nào, nói lắp cỡ nào cũng phải vừa run rẩy vừa thuật lại.

“Sau đó, Nam Việt Ngũ điện hạ không biết vì sao đột nhiên xuất hiện.”

“Nam Việt Ngũ điện hạ từng tới đây?”

Nam Việt Ngũ điện hạ? Đông Mộc Vân nhớ lại một chút.

Trong trí nhớ Đông Mộc Vân, đó là đứa nhỏ so với tinh linh còn tuyệt mỹ hơn, tin đồn lan truyền là đứa con được Nam Việt hoàng đế bế hạ sủng ái nhất.

Năm đó lần đầu tiên gặp mặt, đứa nhỏ vừa tròn 7 tuổi đã có khí thế làm đứa nhỏ 9 tuổi như hắn cảm thấy khản trương, e ngại.

Dung mạo cùng khí chất đó đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng Đông Mộc Vân.

“Quả thực chính là Nam Việt Ngũ điện hạ, thái tử điện hạ.”

Nói tới Thanh Việt, nhóm ngự y sư cuối cùng cũng trấn định lại, mang theo một chút cuồng nhiệt cùng sùng bái nói tiếp.

“Không biết Nam Việt Ngũ điện hạ đã làm thế nào, người ấy vừa xuất hiện thì điện hạ đang bất thường đột nhiên hôn mê.”

“Sau đó, Nam Việt ngũ điện hạ lại chuẩn trị cho Minh Khê điện hạ một phen.”

“Thủ pháp của Nam Việt Ngũ điện hạ thực sự rất kì quái, chúng ta chưa từng thấy qua, cũng không uy được này nọ, chỉ đốt mấy ngọn đèn hoa đăng kì dị mà thôi...”

“Còn có chuyện cổ quái hơn nữa đã xảy ra...”

“Thứ gì đó giống một con rắn nhỏ màu đen bị...”

...

Nhóm người bị kinh hách cùng rung động quá độ hôm qua nói hết nửa ngày, rốt cuộc phải tiếp sức bổ sung mới giải thích rõ chuyện đêm qua.

“Đúng rồi, thái tử điện hạ, Nam Việt Ngũ điện hạ lúc gần đi có phân phó chúng thần canh ở đây, nếu người tỉnh lại thì báo người tới thông tri Ngũ điện hạ một tiếng, điện hạ, người xem...”

“Ân, đi đi.”

Đông Mộc Vân nhanh chóng trả lời.

Lúc này hắn thực sự rất muốn gặp Nam Việt Ngũ điện hạ được nhóm ngự y sư tôn sùng rất thần kì kia.

Nếu Nam Việt Ngũ điện hạ có thể nhanh chóng cứu hắn cùng Minh Khê, hơn nữa cũng không tiêu phí nhiều khí lực thì thứ quý dị bọn họ gặp hôm qua, có lẽ Ngũ điện hạ cũng có chút hiểu biết về nó.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Loại Xà Quỷ Dị

“Đã lâu không gặp, Nam Việt tiểu điện hạ.”

Thanh Việt mới bước chân vào phòng ngủ, lời hỏi thăm ân cần của Đông Mộc Vân cũng nói gót theo sau.

Đông Mộc Vân nhìn tiểu thiếu niên chậm rãi đi tới gần.

Mái tóc bạch kim dài mượt giống như đang tán mát ra ánh sáng nhu hòa, ánh mắt lưu ly bảy màu lưu chuyển giống như có thể hút linh hồn người ta vào

ảo mộng, còn có dung mạo tuyệt mỹ ngay cả tinh linh cũng kém xa...

Quả thực, lần đầu tiên gặp Hoàng Phủ Thanh Việt lúc 7 tuổi Đông Mộc Vân đã đoán trước như vậy, đứa nhỏ này lúc trưởng thành lại càng thêm khuynh quốc khuynh thành.

“Chào Đông Chích hoàng thái tử.”

Thanh Việt cũng lễ phép đáp lại, đôi mắt long lanh lưu chuyển nhanh chóng đánh giá vị Đông Chích hoàng thái tử đã từng gặp năm năm trước.

Khí chất thân thiết, hiền hòa làm người ta nhìn không được muốn thân cận, đúng là hoàn toàn trái ngược với con người điên cuồng, khát máu đêm qua.

“Nghe nhóm ngự y sư nói, đêm qua tiểu điện hạ đột nhiên xuất hiện, cứu mệnh Minh Khê, cũng trợ giúp ta đang mê muội.”

“Àn.”

Thanh Việt lên tiếng, trực tiếp đi tới bên giường mà Đông Mộc Vân đang đứng cạnh, xem xét tình trạng của Minh Khê, sau đó giống như đoán được Đông Mộc Vân định nói gì liền mở miệng.

“Cám ơn không cần nói, Hoàng Phủ Minh Khê là đại ca ta, cứu là chuyện nên làm, về phần nguoi, bắt quá chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi.”

Lời Thanh Việt làm Đông Mộc Vân có chút dở khóc dở cười.

Xem ra đứa nhỏ trước mắt không chỉ có dung mạo ngày càng tuyệt mỹ hơn, ngay cả ngạo khí cao cao tại thượng như thần thánh cũng tăng chứ không giảm a ~~~~~

“Minh Khê thế nào?”

Đông Mộc Vân sượng mặt, chỉ có thể lảng sang chuyện khác.

“Không sao, ngủ thêm một chút sẽ tự động tỉnh lại.”

Thanh Việt tùy ý ngồi xuống bên giường đáp lời, nhìn nhìn Đông Mộc Vân, hỏi vấn đề đêm qua bé thắc mắc.

“Nguoi cùng đại ca hôm qua rốt cuộc đã gặp thứ gì? Hẳn là đại ca đã cứu nguoi đi?”

Thanh Việt vừa dứt lời, Đông Mộc Vân liền kinh ngạc nhảy dựng.

Hôm qua thực sự là Minh Khê cứu hắn, nhưng chuyện này hắn không kể với bất cứ ai, mà giọng điệu của đứa nhỏ trước mặt, không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Đứa nhỏ này rốt cuộc...

Thấy Đông Mộc Vân giật mình, Thanh Việt lơ đãng mở miệng.

“Tuy ta không biết các nguoi đã gặp thứ gì, nhưng thứ đó người thường cơ bản không thể ứng phó, nhưng với năng lực của đại ca, tự bảo vệ hắn không khó. Chính là lúc các nguoi trở về, nguoi cơ bản không có việc gì, mà đại ca nghiêm trọng hơn nguoi rất nhiều, suýt chút nữa đã mất mạng. Đây không phải quá rõ sao, đại ca vì cứu nguoi mới biến thành như vậy.”

“Thứ đó người thường cơ bản không thể ứng phó...”

Nghe Thanh Việt nói vậy, Đông Mộc Vân nhớ hôm qua Minh Khê cũng nói như vậy.

Khi đó, Minh Khê bảo hắn mau rời đi, nhưng hắn không chịu nghe, muốn lưu lại bảo hộ Minh Khê, không ngờ ngược lại lại làm phiền.

Minh Khê không còn là Minh Khê trước kia nữa.

Ánh mắt vẫn trong suốt, sáng ngời như trước, nhưng không còn khiếp đảm, yếu ớt, ngược lại long lanh tự tin, cứng cỏi, sáng bóng.

Nếu không phải vì hắn...

“Trước kia ta luôn ý vào sự bảo hộ của nguoi, nhưng bây giờ Minh Khê cũng có thể bảo hộ nguoi a...”

Lời nói trước khi Minh Khê bất tỉnh, tới giờ Đông Mộc Vân vẫn còn nhớ rất rõ.

Cũng ngay lúc đó hắn mới nhận ra, hóa ra, Minh Khê không còn cần ai bảo hộ nữa, vô luận là đối mặt với ánh mặt trời hay mưa bão, Minh Khê đều có tự tin, thoải mái sống thật tốt...

“Tiểu điện hạ, người nói thứ mà người thường không thể ứng phó kia, rốt cuộc là gì?”

Kín đáo che dấu xúc cảm không biết là vui sướng hay mất mát vì chuyển biến của Minh Khê, Đông Mộc Vân mở miệng nói.

“Đây là vấn đề của người đi, người còn chưa nói các người đã gặp thứ gì?”

“Chúng ta gặp xà, một loại rắn thực quý dị.”

Đông Mộc Vân cau mày nói.

Cho dù là bây giờ hẳn cũng không thể che dấu chán ghét cùng sợ hãi khi đó.

“Xà?”

Ngữ khí bình thản của Thanh Việt rốt cuộc cũng vì đáp án này mà có chút chuyển biến.

Thanh Việt từng nghĩ tới rất nhiều đáp án, tỷ như ác linh, oan hồn, hay hủ thi này nọ, chính là không ngờ lại là xà!

“Đúng vậy.”

Đông Mộc Vân khẳng định gật gật đầu.

“Thân màu đen, ánh mắt đỏ đậm, sừng đỏ đậm! Nhìn qua liền làm người ta có cảm giác rợn da gà, rất quý dị! Lúc nhìn thấy nó ta rất hoảng sợ. Ta chưa từng nghe nói trên Tuyết Sơn Tập Cách Tra có loại xà như vậy, thứ mà ta nghĩ tới chỉ có xích giác xà thôi. Nhưng xích giác xà mặc dù có sừng đỏ nhưng thân mình trắng như tuyết, mắt màu đen, hoàn toàn không giống con xà quý dị kia. Ta thực sự không biết nó là thứ gì.”

Tạm dừng một lát, Đông Mộc Vân lại mở miệng nói tiếp.

“Lúc Minh Khê phát hiện ra nó thì lập tức bảo ta dừng đi qua bên đó nữa, nhưng lúc đó ta đang tranh cãi với Minh Khê nên không phát hiện sự tình nghiêm trọng, cố ý chọc Minh Khê, giả vờ tức giận đi qua. Kết quả, ta lập tức phát hiện sự tình không ổn, loại xà quý dị đó ngày càng nhiều, bọn nó vây quanh chúng ta!

Minh Khê lúc ấy cũng nói, thứ đó rất cổ quái, rõ ràng là vật sống nhưng lại mang theo thi khí, oán độc mãnh liệt, hơn nữa số lượng còn rất lớn.

Những thứ đó tựa hồ cũng không muốn lập tức công kích chúng ta, ngược lại giống như muốn đưa chúng ta tới nơi nào đó.

Sau đó Minh Khê bảo ta đi trước, Minh Khê có thể ứng phó.

Ta nghĩ Minh Khê gạt ta, ta lo lắng nên kiên quyết không chịu đi, không ngờ ngược lại ta lại làm phiền Minh Khê.”

Nói tới đây, giọng điệu Đông Mộc Vân có chút trầm thấp.

“Ta không biết Minh Khê dùng phương pháp gì, số xà quý dị đang bò tới gần chúng ta đột nhiên không tiến tới nữa.

Bất quá ta có cảm giác chúng nó không phải xà, chúng không hề dùng răng nọc công kích.

Dù không dám tới gần chúng ta nhưng cơ thể chúng nó lại tản mát ra thứ gì đó đen đặc như khí vậy.

Minh Khê hình như bị thứ khí đó...”

“Đen đặc có dạng như khí?”

Thanh Việt cúi đầu suy tư.

“Hẳn là thứ tản ra thi khí cùng oán độc mãnh liệt đó đã làm Minh Khê suýt chút nữa đã mất mạng.

Chính là nếu thực sự là vật sống thì chúng nó không có khả năng phát ra thi khí cùng oán độc mãnh liệt như vậy!

Vậy chỉ có một khả năng.

Loại xà cổ quái này đã dính thi khí cùng oán độc ở một nơi nào đó.

Hay đúng hơn...

Chính là trên đỉnh Tuyết Sơn này, có nơi nào sinh ra thi khí cùng oán độc mãnh liệt như vậy cơ chứ?

Đông Mộc Vân cũng không hiểu rõ chuyện này, xem ra, chỉ có thể đợi đại ca tỉnh lại mới giải thích kỹ càng, cụ thể hơn, có lẽ còn thứ gì khác nữa...’

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Minh Khê Tỉnh Lại

Ôn tuyền ngũ sắc lộ thiên trong Dĩ Lệ viên.

Thanh Việt bất mãn kéo dục bào trên người mình, lập tức bị Hoàng Phủ Ngao ngăn lại.

“Không thoải mái!”

Thanh Việt có chút bức mình than thở.

“Nơi này không phải chỉ có mình phụ hoàng cùng Việt nhi, còn có bọn Hàm Vi, Trác Diệu nữa, Việt nhi quên sao?”

Hoàng Phủ Ngao có chút bất đắc dĩ kéo Thanh Việt ôm vào lòng, để phòng bé lại kéo dục bào.

(Kì thật trong phòng ngũ Hoàng Phủ Ngao có dục thất, nhưng Thanh Việt tò mò ôn tuyền ngũ sắc này, cứ đòi tới đây tắm rửa, mà ôn tuyền này được thiết kế để quần chúng Tập Cách Tra cùng nhóm cơ sủng chơi đùa hoan nhạc, vì thế cũng để lộ thiên, không có gì che chắn.)

“Bảo bọn họ đi ra ngoài không phải được rồi sao.”

Thanh Việt đồng dục nói.

“Hừ...”

Hoàng Phủ Ngao nghiêm khắc hừ một tiếng, thấy Thanh Việt chẳng chút nào e ngại, ngược lại còn vô cùng vô tội nhìn mình, y có chút thất bại mở miệng: “Vật nhỏ đúng là bá đạo, đuổi hết bọn họ ra, Việt nhi định để bọn họ đi đâu chờ? Nam Việt hoàng tử, hoàng nữ vì đệ đệ tắm mà bị đuổi ra ngoài, kia đúng là làm người ta chê cười.”

Thấy Thanh Việt không nói, Hoàng Phủ Ngao vỗ vỗ cái đầu nhỏ xinh đang tựa bên vai mình, lại nói.

“Sáng sớm nay, phụ hoàng bảo Tập Ân dẫn người đón Minh Khê về, nào ngờ, Tập Ân trở về bẩm báo, nói bị Việt nhi ngăn cản, lí do là bệnh tình Minh Khê trước mắt không thích hợp di chuyển.

Chính là phụ hoàng nhớ rõ, đêm qua Việt nhi về có nói Minh Khê hôn mê mặc dù có chút kì hoặc nhưng không có gì đáng ngại, rất nhanh có thể tỉnh lại a.

Việt nhi nói xem đây là chuyện gì?

Đại hoàng tử Nam Việt đế quốc bị bệnh, lại ở chỗ Thái tử Đông Chích đế quốc, còn do Hoàng thái tử Đông Chích tự tay chiếu cố, như vậy thích hợp sao?

Bất luận Nam Việt, Đông Chích hay hai đứa nó đều bị tổn hại danh dự, đặc biệt là Minh Khê, mọi người lại càng giấu cợt nó, điều này Việt nhi hẳn hiểu rõ.”

“Hừ, đám người đó nói có gì ghê gớm.”

Lời Hoàng Phủ Ngao phân tích Thanh Việt biết rất rõ, nhưng bé vẫn như trước trề môi thờ ơ, Thanh Việt tới bây giờ luôn mặc kệ những lời đồn nhảm.

Sáng sớm nay, Thanh Việt mới chuẩn bị cho Minh Khê xong, vừa nói chuyện với Đông Mộc Vân một chốc thì Tập Ân mang theo vài ngự y Nam Việt cùng người hầu, thị nữ chạy tới, nói phụ hoàng có ý chỉ, muốn mang Minh Khê về Dĩ Lệ viên tĩnh dưỡng.

Lúc nghe Tập Ân truyền lời, rõ ràng Minh Khê đang mê mang lại nhú chặt mày.

Cảm nhận được Minh Khê biến hóa, Thanh Việt có thể kết luận, lúc đó đại ca đã hoàn toàn tỉnh táo, đang giả dựa muốn tỉnh lại, chỉ là cơ thể còn quá suy yếu nên tạm thời không thể mở mắt nói chuyện mà thôi.

Nhìn nhìn Minh Khê, lại nhìn nhìn thần sắc lo lắng của Đông Mộc Vân, Thanh Việt cuối cùng cũng can Tập Ân, để Minh Khê lưu lại đó.

Nếu cứ vậy tách bọn họ ra, với tính cách Minh Khê cùng thân phận, tình cảnh hiện tại, có lẽ bọn họ sau này sẽ không...

Bọn họ, hẳn còn điều quan trọng muốn nói đi...

Minh Khê suốt năm năm đã...

...

“Việt nhi chỉ cảm thấy, đại ca cùng Đông Mộc Vân kia hẳn còn chuyện muốn nói, nếu cứ trực tiếp mang đại ca về, lúc đại ca tỉnh lại sẽ nuối tiếc a.

Ít nhất trong khoảng thời gian đại ca còn hôn mê để lại đó, đại ca hẳn sẽ vui vẻ được một chút.

Đợi đại ca tỉnh lại rồi, tự nhiên sẽ...”

Nói xong lời cuối, giọng điệu Thanh Việt cũng trở nên có chút rầu rĩ.

Hoàng Phủ Ngạo không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ về lưng Thanh Việt trấn an.

Có lẽ, vốn Thanh Việt không hiểu tình cảm, không hiểu yêu thương, lại không sợ trời không sợ đất, tùy hứng làm bậy đã hiểu được chút bi thương của Minh Khê.

Ám lực cùng tình cảm chôn sâu trong lòng, những năm này ở chung ngay cả Thanh Việt tỉnh tỉnh mê mê cũng có thể cảm nhận được một chút đi.

Đại khái cũng vì thế nên Thanh Việt luôn mặc kệ sống chết của người khác mới nhìn không được muốn giúp Minh Khê.

...

“Phụ hoàng có rời khỏi Việt nhi không?”

“Đương nhiên không!”

“Phụ hoàng sẽ luôn ở cùng Việt nhi sao?” “Ân, đương nhiên.”

“Phụ hoàng...”

“Ân, sao vậy?”

“Việt nhi, hình như đã hiểu cái gì là hạnh phúc...”

Thanh Việt im lặng, dịu ngoan dựa vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo, khoe môi khẽ nhếch nhỏ giọng ní non.

...

Giống như Thanh Việt đoán, Hoàng Phủ Minh Khê là người có chừng mực, sau khi tỉnh lại không lâu liền chủ động bảo A Thất cùng Tiểu Thần nâng mình về viện Nam Viện——Dĩ Lễ viên.

Vừa vặn là lúc dùng cơm tối.

Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt, Hoàng Phủ Vu Mặc, Hoàng Phủ Trác Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi đều ngồi quanh bàn, Minh Khê muốn về phòng phải đi ngang thính phòng, vì thế, mọi người vừa lúc chạm mặt.

Sắc mặt Minh Khê vẫn còn tái nhợt, có thể thấy cơ thể vẫn còn rất suy yếu.

Nhưng Thanh Việt có thể thấy ánh mắt đen láy của Minh Khê sáng ngời, là loại ánh sáng khi cởi bỏ áp lực, bẻ gãy gông xiềng, hoặc là đã thú vừa thức tỉnh.

Đó là loại ánh sáng khi tìm được mục tiêu, tự tin mà chấp nhất.

“Nhi thần gây ra phiền toái cho phụ hoàng, nhi thần biết tội.”

Tất cả mọi người còn chưa mở miệng nói chuyện, Minh Khê đã tự động quỳ xuống thỉnh tội.

“Biết tội?”

“Đúng vậy, phụ hoàng.”

“Vậy nói tội của ngươi đi.”

“Nhi thần...”

Minh Khê ngăn người, có chút không biết nói từ đâu, chỉ đành nói.

“Nhi thần làm danh dự Nam Việt bị hao tổn... nhi thần...”

“Ngươi là Nam Việt Đại hoàng tử, thân phận này có một số việc hiện giờ ngươi tuyệt đối không thể làm, có hiểu không?”

“Dạ, nhi thần hiểu.”

Tuy đoạn đối thoại của hai người cứ như một câu đố, cũng không nói thẳng, nhưng mọi người đều nhận ra tin tức ngầm trong đó.

Đối với chuyện của Hoàng Phủ Minh Khê lần này, phụ hoàng không tính toán truy cứu, chẳng qua chỉ cảnh cáo Hoàng Phủ Minh Khê một chút mà thôi.

Hiện giờ Nam Việt cùng Đông Chích đang bị mọi người ngầm chê cười, đối với người khôi xướng ra mọi chuyện, phụ hoàng chỉ cảnh cáo như vậy đã là ân điển rất lớn.

“Đứng lên đi.”

Hoàng Phủ Ngạo vừa dứt lời, Tập Ân đứng bên cạnh thăm dò ý tứ lập tức bước tới đỡ Minh Khê.

“Ngươi mới tỉnh lại, trở về phòng nghỉ ngơi đi, cần cái gì liền phân phó người hầu.”

Sau đó Hoàng Phủ Ngạo lại phân phó Tập Ân.

“Ngươi sai người truyền ngự y sư đến, kiểm tra cho Đại điện hạ.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

“Dạ, bệ hạ.”

Minh Khê cùng Tập Ân đều kính cẩn lui xuống.

Đợi đến lúc trở về phòng mình, Minh Khê mới thở ra.

Tuy Hoàng Phủ Ngạo không truy cứu chuyện lần này, cũng không quở trách, cơ hồ dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện, nhưng e ngại của Hoàng Phủ Minh Khê với Hoàng Phủ Ngạo cứ như trời sinh, không thể nào tiêu trừ.

Chỉ sợ, trừ bỏ Ngũ đệ, mình và nhóm hoàng nhi khác trước mặt phụ hoàng đều mất tự nhiên, khẩn trương như vậy, cứ như chuột thấy mèo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Thái Tử Vị

Dĩ Lệ viên.

Trong một gian phòng lớn khá im ắng.

Một trận tinh thần kì dị dao động, cô gái tinh linh—— Mộc Mộc Diệp Hoa chậm rãi mở đôi mắt xinh đẹp đã nhắm chặt suốt ba ngày.

Leo xuống giường, nôn ra một ngụm máu tươi, cả người vô lực, suy yếu nằm sụp lại giường.

Quá khao khát tự do, nàng vận dụng năng lực vượt quá sự thừa nhận của cơ thể, hiện giờ đã bị thương nặng, nhưng ánh mắt lục nhạt của cô gái lại không thể che dấu hưng phấn cùng khát vọng.

Nàng rút cuộc tìm thấy tuyết son thất sắc liền chưa nở trên đỉnh Tuyết Sơn mệnh mông này trước thời hạn hai ngày!

Này tuyệt đối là thần ban ân, nàng rất nhanh có thể được tự do!

Cô gái tinh linh—— Mộc Mộc Diệp Hoa cắn răng chịu đựng cả người vô lực cùng choáng váng, vô sức leo xuống giường, tìm giấy bút, nhanh chóng nhưng cẩn thận ghi chép lại lộ tuyến trong đầu, kì thật nơi đó cách đây cũng không quá xa.

Rất nhanh, rất nhanh sẽ có được tự do, có thể trở lại rừng rậm tinh linh...

Nghĩ tới đó, bàn tay cầm bút của cô gái không khỏi run rẩy.

...

‘Két.’

Cô gái tinh linh đẩy cửa phòng, hai thị vệ canh giữ bên ngoài thấy nàng đi ra hiển nhiên có chút giật mình.

“Ta muốn gặp hoàng đế bệ hạ của các ngươi, giúp ta nói với y, yêu cầu của y ta đã làm được, hiện giờ ta muốn gặp y.”

Ngờ kị cô gái tinh linh—— Mộc Mộc Diệp Hoa có vẻ rất nôn nóng.

“Này...”

Hai thị vệ có chút khó xử.

“Sáng sớm nay bệ hạ đã mang theo Tiểu điện hạ ra ngoài, bây giờ còn chưa trở về, ngươi chờ...”

“Không, ta thực sự có chuyện quan trọng!”

Mộc Mộc Diệp Hoa một khắc cũng không muốn chờ nữa.

“Vây...”

Thấy nàng kiên trì như vậy, hai thị vệ tuy không biết bệ hạ của mình muốn tinh linh phi thường xinh đẹp này làm chuyện gì nhưng lúc được phân thủ ở đây, bọn họ đã được báo phải tuyệt đối canh giữ cẩn thận, trừ bỏ hoàng đế bệ hạ, bất luận kẻ nào cũng không cho vào.

Chỉ dựa vào điểm này có thể thấy bệ hạ hẳn rất coi trọng cô gái tinh linh này.

Hai người cũng không dám trì hoãn, liếc mắt nhìn nhau một cái, một trong hai thị vệ gật đầu nói.

“Được rồi, ta đi tìm bệ hạ bẩm báo, các ngươi ở đây chờ.”

Thị vệ nói vừa hết lời liền nhanh chóng chạy đi.

...

“Nhị điện hạ, Nhị điện hạ ngươi bình tĩnh một chút!”

“Nhị điện hạ, bệ hạ chỉ nói vậy thôi chưa chắc là thật, điện hạ ngươi còn rất nhiều cơ hội a!”

“Điện hạ, ngươi...”

Hoàng Phủ Vu Mặc bước nhanh tới trước, vài tên quý tộc thiếu niên theo sát phía sau, không ngừng khuyên can.

Hoàng Phủ Vu Mặc sắp tức điên rồi, hẳn phải nhanh chóng trở về phòng mình, bằng không hẳn không dám cam đoan mình sẽ không luống cuống trước mặt những người khác mà phát cuồng!

Hôm nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a!

Hoàng Phủ Minh Khê mà hẳn chán ghét nhất.

Tên dê tiện, yếu đuối, từ nhỏ đã bị hắn khinh thường, chỉ xứng làm món đồ chơi cho người khác thế mà lại là đại ca của hắn!

Hoàng Phủ Minh Khê trước giờ luôn bị hắn khinh thường, chính là mấy năm nay, phụ hoàng không chỉ mang Hoàng Phủ Minh Khê trở về Nam Việt, còn đối xử ngày càng tốt.

Hôm qua, Hoàng Phủ Minh Khê rõ ràng đã biến Nam Việt thành trò cười trong mắt mọi người, nhưng phụ hoàng cư nhiên không hề có ý tứ muốn trừng phạt!

Hắn không thể hiểu được, người như vậy dựa vào cái gì được phụ hoàng coi trọng!

Vì thế hôm nay chờ lúc mọi người đi dạo chơi, sai người dùng kế dẫn dụ Thái tử phi Đông Chích, người hận Hoàng Phủ Minh Khê tới tận xương tủy chỗ Hoàng Phủ Minh Khê.

Quả như hắn dự liệu, Thái tử phi Đông Chích kia vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Minh Khê thì không để ý tới trường hợp, lập tức gào khóc, tranh cãi ầm ĩ làm mọi người đều chú ý.

Thực đáng chê cười a~~~~~

Thái tử phi Đông Chích để quốc thể nhưng lại lôi kéo Đại hoàng tử Nam Việt để quốc, không ngừng gào khóc mắng Minh Khê cướp đoạt trượng phu của nàng!

Người xung quanh đều dùng ánh mắt trào phúng, chế nhạo nhìn bọn họ, hần đương nhiên cũng rất thích thú, hần chính là muốn Hoàng Phủ Minh Khê bị lăng nhục trước mặt mọi người.

Chính là, hần không thể nào ngờ, không, không chỉ hần mà tất cả mọi người cũng vậy.

Không thể tưởng tượng được tin tức này truyền về Nam Việt sẽ gây ra sóng to gió lớn cỡ nào.

Phụ hoàng hần, hoàng đế bệ hạ Nam Việt để quốc, thể nhưng lại tuyên bố trước mặt mọi người, quyết định lập Hoàng Phủ Minh Khê làm Hoàng thái tử Nam Việt để quốc!!!

Này đúng là thiên hạ đại chế cười a~~~~~

Trong nhất thời, khiếp sợ, thất bại, phẫn nộ... đủ loại cảm xúc dồn dập bốc lên trong lòng Hoàng Phủ Vu Mặc.

Nộ khí trong lòng Hoàng Phủ Vu Mặc ngày càng khó tiêu.

Hần tuyệt đối không thừa nhận, hần tuyệt đối sẽ không thua tên Hoàng Phủ Minh Khê từ nhỏ đã bị hần khinh thương kia!

...

Đội một chốc, không thấy thị vệ kia trở về, cô gái tinh linh—— Mộc Mộc Diệp Hoa có chút đứng ngồi không yên.

“Hoàng đế bệ hạ của các người vì sao còn chưa trở về, ta tự đi...”

“Không được, bệ hạ có lệnh, người không thể tùy ý rời khỏi đây.”

“Ta vì sao không thể rời đi?”

“Đây là mệnh lệnh của bệ hạ!”

“Nhưng ta đã...”

“Ái? Ai ở đó!”

Hoàng Phủ Vu Mặc đi vào Dĩ Lệ viên, chợt nghe thấy tiếng khóc khàn.

Bọn phụ hoàng vẫn chưa trở về, tên nô tài chết tiệt nào dám lớn tiếng ồn ào trong viện? Con giận của hần còn chưa có chỗ trút a!

Gầm lên một tiếng đánh gãy tranh chấp của thị vệ cùng cô gái tinh linh.

Rất nhanh, một thiếu niên mặc hoa phục Nam Việt, mặt mặt tức giận mang theo vài tên công tử quý tộc tiến vào, xuất hiện trước mặt hai người.

“Tiểu nhân bái kiến Nhị điện hạ.”

Thị vệ lập tức nhận ra Hoàng Phủ Vu Mặc, vội vàng quỳ xuống hành lễ, hèn mọn như vậy thì lại càng nổi bật cô gái tinh linh cao ngạo đứng bên cạnh.

Hoàng Phủ Vu Mặc dời tầm mắt, dừng lại trên người cô gái tinh linh.

Bất quá chỉ là một nô lệ thấp hèn cũng dám cao ngạo đứng trước mặt hần không chịu quỳ!

Tốt, thể nhưng ngay cả một tên nô lệ cũng dám xem thường Hoàng Phủ Vu Mặc hần!!!

Hoàng Phủ Vu Mặc một đường ôm bụng lửa, lúc này hoàn toàn bạo phát lên người cô gái tinh linh này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Tinh Linh Chi Tử

“Một tên nô lệ dè dặt, thấy bản hoàng tử lại không hành lễ!”

Hoàng Phủ Vu Mạc cơ hồ cắn răng học ra những lời này.

“Nhân loại các ngươi mới đê tiện!”

Đối mặt với ngọn lửa phần nộ của Hoàng Phủ Vu Mạc, cô gái tinh linh cao ngạo hiển nhiên bị hai chữ ‘đê tiện’ kia chọc giận, chẳng chút e ngại nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Vu Mạc.

“Ha ha ~~~~ hảo, hảo, hảo!”

Hoàng Phủ Vu Mạc nói một lượt ba chữ hảo, nộ cực phản tiêu.

“Xem ra, ngươi còn chưa hiểu được thân phận của mình?”

‘Ba’

Một cái tát giáng thẳng vào mặt cô gái tinh linh, mái tóc dài lục nhạt cũng bị Hoàng Phủ Vu Mạc túm lấy, hung hăng kéo cô gái tinh tinh vào ngực.

“A~~~~”

Cô gái tinh linh bị biến hóa bất thành hình dọa hoảng, kêu một tiếng, sau đó lập tức ngậm miệng, nhịn xuống đau đớn truyền tới từ gò má cùng da đầu, cố ép mình trấn định mở miệng.

“Ngươi làm gì vậy? Ta và hoàng đế bệ hạ các ngươi có...”

“Nhị điện hạ... người... tinh linh này do bệ phân phân phó tiểu nhân trông coi... người...”

Thị vệ đứng bên cạnh thấy điệu bộ Hoàng Phủ Vu Mạc cũng bị dọa hoảng, vội vàng quỳ xuống đất nói, hi vọng Hoàng Phủ Vu Mạc có thể buông tha cô gái tinh linh.

Chính là Hoàng Phủ Vu Mạc đã tức tới mê muội, nghe thị vệ nói vậy thì tức giận một cước đá văng thị vệ đang quỳ trước mặt.

“Cầu đông tây, ngươi cũng dám lấy phụ hoàng ra áp ta? Cút ngay, hôm nay thế nào ta cũng phải giáo huấn thứ ti tiện này!”

“Điện hạ, ngươi suy nghĩ một chút đi, tinh linh hình như có quan hệ với bệ hạ...”

Một thiếu niên quý tộc đi theo Hoàng Phủ Vu Mạc lên tiếng khuyên can.

Theo lời thị vệ này, tinh linh này do chính hoàng đế bệ hạ bảo hấn trông coi, nhìn lại thì tinh linh này tuyệt sắc như vậy rất có thể là ti thiếp của bệ hạ.

Nếu bọn họ làm gì tinh linh này, bệ hạ mà truy cứu thì bọn họ cũng không hay ho, nghĩ tới tây, nhóm công tử quý tộc không khỏi có chút lo lắng.

Đều khuyên can.

“Điện hạ, tinh linh này ta thấy...”

“Vạn nhất bệ hạ truy cứu, chúng ta...”

“Các ngươi sợ cái gì, giờ ta thực sự muốn xem thử, phụ hoàng để ý nhi tử là ta hay tên nô lệ đê tiện này!”

Hoàng Phủ Vu Mạc nói, sau đó xé toạc ngoại sam cô gái tinh linh, hung tợn nói.

“Ta bây giờ cho ngươi biết thân phận ngươi thấp hèn cỡ nào, chỉ mà một món đồ chơi mà thôi!”

“A~~~~”

Cô gái tinh tinh hét chói tai bị đẩy mạnh vào phòng.

Tuy cao ngạo, nhưng cô gái tinh linh lại rất đơn thuần, hiện giờ nàng mới biết mình trên chọc phải nhân vật hung ác, đem tới vận rủi.

“Điện hạ, Nhị điện hạ, người không thể như vậy, bệ hạ...”

Thị vệ ở ngoài cửa không ngừng khuyên can, nhưng vì ngại thân phận Hoàng Phủ Vu Mạc nên không dám xông vào, do dự một lát liền chạy ra ngoài viện, muốn nói chuyện này cho bệ hạ, để bệ hạ quyết định.

“Không~~~~~ buông~~~~~”

Cô gái tinh linh kêu to, cố gắng trốn tránh, giãy dụa, nhưng bị giam cầm trong ma pháp, hơn nữa cơ thể đang suy yếu làm giãy dụa của nàng thực yếu ớt.

“Ta và bệ hạ các người có ước định, ta giúp y tìm được tuyết son thất sắc liên y sẽ để ta đi, các người không thể đối với ta như vậy...”

“Tuyết son thất sắc liên?”

Đôi tay xoa nắn đùa giỡn trên người cô gái rớt cuộc tạm ngừng.

“Phụ hoàng ta muốn tìm tuyết son thất sắc liên làm gì?”

“Ta không biết, nhưng đáng về y thực sự rất muốn có, vì thế mới giao dịch với ta.”

Thấy Hoàng Phủ Vu Mạc có hứng thú với chuyện này, cô gái tinh tinh chỉ có thể cố gắng dùng nó để kéo dài thời gian.

Lời này vừa thốt ra, đám người trong phòng đều ăn ý liếc mắt nhìn nhau, có thể nhìn ra vui sướng trong ánh mắt.

Bệ hạ muốn tìm tuyết son thất sắc liên, nếu bọn họ có thể tìm ra trước, hiển cho bệ hạ, nói không chừng bệ hạ cao hứng liền...

“Vậy người tìm được rồi?”

Âm thanh Hoàng Phủ Vu Mạc nhất thời nhu hòa rất nhiều.

“Đúng vậy, đã tìm được.”

“Mau nói cho ta biết!”

Ngữ khí có chút vội vàng, Hoàng Phủ Vu Mạc thấy cô gái tinh linh có chút chần chờ thì càng ôn hòa dụ dỗ.

“Chỉ cần nói cho ta biết, ta sẽ không chạm vào người, thế nào?”

“Ta... đường đi... vẽ trên giấy...”

Nửa tin nửa ngờ nhưng cô gái tinh linh vẫn lấy bản vẽ ra.

Hoàng Phủ Vu Mạc cầm lấy bản vẽ, tỉ mỉ nhìn hai lần, nhớ kỹ lộ tuyến, sau đó trả lại cho cô gái tinh linh.

“Ta... có thể... đi rồi đi...”

“Đi?”

Hoàng Phủ Vu Mạc nhướng mi, khóe môi nhếch lên cười tà tứ.

“Ta có nói ta sẽ thả người đi không?”

“Người... vừa rồi người đã nói, chỉ cần nói cho người, người sẽ không chạm vào ta... người...”

Cô gái tinh linh thủ tín không thể nào tin nổi lại có người đề tiện như vậy, vừa ưng thuận hứa hẹn đã lập tức vô sỉ thay đổi!

“Ha ha ~~~~”

Hoàng Phủ Vu Mạc cười dị thường vui vẻ, túm tóc cô gái tinh linh, kéo nàng tới trước mặt mình, liếm nhẹ vành tai mẫn cảm của cô gái.

“Bộ tộc tinh linh các người không phải đã nói sao, nhân loại là sinh vật đề tiện, lời nói của chúng ta mà người cũng tin? Người đúng là thứ ngu xuẩn a~~~~”

Nếu người đã tìm được thứ phụ hoàng muốn, như vậy người đối với phụ hoàng ta không còn tác dụng gì nữa.

Người bắt quả chỉ là một công cụ tiết dục xinh đẹp mà thôi, phải làm bổn phận của mình hẳn không thể xem là làm khó để người đi?”

“Người! Người... a...”

Hoàng Phủ Vu Mạc thô bạo áp chế cô gái tinh linh xuống đất, không chút do dự xét nát số y phục chẳng còn bao nhiêu trên người cô gái tinh linh.

“Gương mặt này thực sự xinh đẹp, tuy không thuận mắt bằng đệ đệ, vẫn kém một chút...”

Hoàng Phủ Vu Mạc vừa nói, vừa mạnh mẽ đưa bốn cơ thể trần trụi của cô gái tinh linh, trong đầu vô thức nhớ tới ngày đó, đệ đệ xinh đẹp đến không tưởng nổi cõi bỏ hài, đưa bàn chân trắng nõn vào ôn tuyền.

Hình ảnh đó đã hiện trong đầu hẳn rất nhiều ngày.

Tiểu nhân nhi xinh đẹp như vậy, cho dù hân phi thường chán ghét cũng nhịn không được muốn giữ lấy.

“Các người đều đứng đó làm gì? Không định cùng ngoạn à?”

Hoàng Phủ Vu Mạc hồi phục tinh thần, quay đầu hỏi đám thiếu niên quý tộc đi theo.

“Đương nhiên, điện hạ.”

Nhóm thiếu niên quý tộc đứng một bên đã sớm thềm thường, vừa nghe Hoàng Phủ Vu Mạc hỏi liền sáp tới cạnh cô gái tinh linh, đùa bỡn.

Đại đa số quý tộc đều là vậy, chỉ xem nô lệ là công cụ, yêu thương, quý trọng chỉ có một phần nhỏ.

Trong mắt bọn họ, cô gái tinh linh trước mắt chỉ là một công cụ mua vui trần quý một chút mà thôi, đối với ý nguyện của công cụ, bọn họ trước giờ chưa bao giờ để ý.

Cửa phòng khép kín, ngăn cách tình cảnh bên trong nhưng không thể cản được tiếng cười ồ cùng tiếng khóc la thảm thiết không ngừng truyền ra, lúc này trong phòng đang trình diễn cảnh tượng điên cuồng, dâm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Xúc Mục Kinh Tâm

[Cáo] khuyên mọi người lấy sẵn 1 ly nước lạnh.. càng lạnh càng tốt... vừa đọc vừa uống nhé... để đảm bảo k cháy nhà cáo x_x....

“Bệ hạ, chính là nơi này...”

Thị vệ chạy ra Dĩ Lệ viên cầu cứu, ở cách biệt quán Tuyệt sơn không xa liền đụng phải Hoàng Phủ Ngạo mang theo mọi người trở về sau khi chấm dứt du ngoạn, vội vàng bẩm báo sự tình cho Hoàng Phủ Ngạo.

Sau đó dẫn đường cho Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt, Minh Khê, Hoàng Phủ Trác Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi, Tạp Ân cùng đám tùy tùng trở về, lúc đi tới trước cửa gian phòng còn nghe thấy tiếng nam tử vui cười âm ỉ không ngừng truyền ra.

“Bệ hạ, người xem...”

Thị vệ có chút khó xử, không biết kế tiếp nên làm thế nào mới tốt.

Vô luận là hoàng đế bệ hạ hay nhóm hoàng tử, hoàng nữ, đại tổng quản hoàng cung bên cạnh, hay Nhị điện hạ trong phòng cùng đám tùy tùng, mỗi người nơi này đều không phải người một thị vệ nhỏ nhoi như hân có thể trêu chọc, bọn họ có thể xem hân như con kiến mà bóp chết.

“Đã cửa ra.”

“Dạ, bệ hạ!”

Nghe mệnh lệnh của Hoàng Phủ Ngạo, có hoàng đế bệ hạ làm chỗ dựa, thị vệ đột nhiên khí phách bùng bùng một cước đá tung cửa phòng.

Người bên ngoài vừa thấy cảnh tượng trong phòng thì đều kinh hãi nhảy dựng.

Nhảy bật cửa phòng bị đá văng, Hoàng Phủ Ngạo đứng trước mặt mọi người, cũng là người thấy rõ ràng tình huống bên trong nhất, lập tức kéo Thanh Việt vào lòng, che đi ánh mắt tò mò của bé.

Hoàng Phủ Minh Khê cùng Hoàng Phủ Trác Diệu thì xấu hổ vô cùng, trong lòng lại có chút không đành lòng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nhìn chỗ nào mới tốt.

Hoàng Phủ Hàm Vi thì kinh hô một tiếng, sắc mặt không rõ là đỏ lên hay tái xanh, vẻ mặt cũng không biết là xấu hổ, giận dữ hay sợ hãi, lập tức quay lưng lại.

Tạp Ân nhát gan cũng bưng kín gương mặt béo múp múp của mình.

Rất khó tưởng tượng, trong căn phòng này khi nãy còn vang lên tiếng cười âm ỉ.

Mà người bên trong, cũng vì mọi người bất ngờ xuất hiện bên ngoài mà giật mình không nhỏ, cũng trầm mặt xuống nhưng vẫn còn duy trì tư thế hoan nhạc khi này.

Trong căn phòng không tính là rộng rãi, quần áo hỗn độn khắp nơi.

Hoàng Phủ Vu Mặc nghiêng người tựa vào nệm trên giường, quần áo có chút hỗn độn, lúc này ánh mắt có chút mơ màng, hung bạo đã phá hủy vẻ anh tuấn, tuấn mỹ đặc trưng của hoàng thất Nam Việt, trên gương mặt vẫn còn lộ rõ tiểu ý tà ác cùng chút ửng hồng vừa trải qua tình sự.

Hắn đang cùng mấy thiếu niên quý tộc quây lại một nhóm, trào phúng nhìn cô gái tinh linh đang nằm trên thảm, đã không còn gãy giữa, xơ xác như một con búp bê vải bị phá hư, vẫn còn đang bị hai gã thiếu niên quý tộc một trước một sau không ngừng xâm phạm, chà đạp.

“Các người đang làm gì?”

Ngữ khí Hoàng Phủ Ngao vẫn đạm mạc như trước, âm lượng cũng không lớn, không nghe được cảm xúc dao động nhưng lại đủ để tất cả mọi người trong phòng sợ run lên.

Hai gã thiếu niên đang điên cuồng xâm phạm cuống quýt rút ra khỏi người cô gái tinh linh, vội vàng chỉnh lý lại mớ quần áo cơ hồ chỉ còn khoát hờ trên người, cùng những người khác lúng túng, bất an quỳ xuống đất.

Hai thiếu niên quý tộc rời đi liền làm cô gái tinh linh không còn chút che đậy bại lộ trước mắt mọi người.

Đại khái bọn họ không thể nào ngờ, bọn họ lại dùng bộ dạng này để yết kiến hoàng đế bệ hạ mà bọn họ sợ muốn chết đi.

Trên tấm thảm trải sàn hỗn loạn, dơ bẩn là cơ thể trắng nõn trần trụi đang co rút run rẩy, khắp nơi đều là vết xanh tím ghê người, không giống như dấu vết vô tình lưu lại lúc làm tình sự, càng giống như bị người ta cố ý cấu véo, gặm cắn mà lưu lại những vết thương buồn thiu. Đôi môi vốn căng đầy đỏ mọng đã vỡ tan, giống như hạ thể vô cùng thâm vi bị xé rách, không ngừng chảy ra máu tươi cùng hỗn hợp bạch trọc dính dính, càng tăng thêm phần ghê người.

Mái tóc dài lục nhạt mềm mại lúc này cũng dính đầy máu tươi, rối rắm thành một đoàn.

Đôi mắt lục sắc cũng không còn trong suốt long lanh như lúc ban đầu, hiện giờ đang trũng thật to nhưng lại phủ kín một tầng bụi mờ.

...

‘Hộc ~~~ hộc ~~~~’

Trong giây phút ngắn ngủi mọi người đang phân tâm, cổ họng cô gái tinh linh không ngừng phát ra tiếng vang ‘khanh khách’ hẳn là muốn nói gì đó nhưng lại bị máu tươi không ngừng trào ra chặn lại.

Nhìn một màn này mọi người đã hiểu được, cô gái tinh linh này không sống nổi.

Rất nhanh, cô gái tinh linh ngay cả tiếng vang ‘khanh khách’ cũng không thể phát ra nổi nữa, chỉ phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, giống như tất cả máu trong cơ thể đều phun ra.

Gương mặt tinh xảo, xinh đẹp bị máu tươi không ngừng trào ra nhuộm đỏ, ngay cả ánh mắt lục nhạt không biết vì máu hay cái gì cũng bắt đầu đỏ ngầu.

Lập tức, cơ thể cô gái tinh linh run rẩy kịch liệt vài cái, sau đó không còn sinh khí.

Cảnh tượng như vậy cũng làm Hoàng Phủ Vu Mặc cùng nhóm thiếu niên quý tộc quý bên cạnh sợ tới há hốc mồm, ai cũng không ngờ cô gái tinh linh lại đột nhiên chết trong tình trạng khủng bố như vậy.

“Chính lý lại chính mình sau đó đến đại thánh gặp thăm.”

Bỏ lại một câu, Hoàng Phủ Ngao kéo Thanh Việt rời đi.

Đám người Minh Khê cũng không muốn tiếp tục ở lại đây, đều theo Hoàng Phủ Ngao rời đi.

...

Tuy, những lời lúc cô gái tinh linh kia chết đi không thể nói thành tiếng, nhưng cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều thấy được khẩu hình cùng ánh mắt oán hận của nàng, tất cả đều hiểu được.

‘Ta sẽ không bỏ qua cho các người ~~~’

Đây là những lời cuối cùng cô gái tinh linh muốn nói.

Chính là, trời sinh ra các tinh linh có dung mạo xinh đẹp, khí chất thuần khiết, giọng hát êm tai, ma pháp cường đại, sinh mệnh lâu dài, cuộc sống tao nhã

an bình, nhưng lại không cho các linh tinh một linh hồn.

Sinh mệnh của bọn họ chỉ có một lần duy nhất, nếu chết đi thì cái gì cũng không còn, ngay cả cơ thể cũng rất nhanh phân hủy tan biến.

Vì thế rất cả mọi người ở đây đều không thể khẳng định, lời nói của nàng trước khi chết rốt cuộc là thật hay chỉ là một lời đe dọa mà thôi.

Đương nhiên, rất nhiều người nguyện ý tin tưởng về sau.

Hoàng Phủ Ngao mang mọi người rời đi, rất nhanh Hoàng Phủ Vu Mạo lo lắng bất an cũng nhanh chóng mang nhóm thiếu niên quý tộc quý tộc rời khỏi căn phòng này.

Ai cũng không thấy, trên thi thể vô cùng thâm của cô gái tinh linh lại sinh trưởng ra một gốc dây leo nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Địa Ngục Yêu Nhiều

Gốc dây leo nhỏ bé kia nhanh chóng sinh trưởng, nó dùng cơ thể cô gái tinh linh làm chất dinh dưỡng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi cơ thể cô gái tinh linh nhanh chóng khô quắt, giống như lá cây bị khô héo, cuối cùng tan biến.

Mà gốc dây leo nhỏ xanh biếc kia cũng nở rộ một đóa hoa màu đỏ yêu dị.

Không có gió nhưng cành lá nhỏ bé lại lắc lư rung động, cứ như đang cười.

Hoa so với hoa tường vi còn nhỏ hơn một chút, có ba cánh, đóa hoa yếu ớt tản mát ra hồng quang nhàn nhạt, xinh đẹp câu hồn đoạt phách.

Nhưng tâm hoa mơ hồ lại có đồ án như mặt người, lúc nhánh hoa đóng đưa đồ án gương mặt kia cũng dường như sống lại, khẽ vận vẹo.

Thời gian đóa hoa nở rộ rất ngắn ngủi, nó nhanh chóng khép lại thành nụ, hồng quang lưu chuyển như máu huyết cũng dần dần tiêu thất.

Sau khi biến hóa, nó lại giống như một gốc cây bình thường, một loài hoa không tên, một loài cỏ dại bình thường không hề thu hút ánh mắt người khác, trong nháy mắt, nó biến mất.

Nếu lúc này còn tinh linh khác ở đây, thấy hết thấy những điều này, nhất định sẽ nhận ra.

Cho dù là các tinh linh tôn trọng tự nhiên, nhiệt tình yêu thương động vật, đối mặt với loại thực vật này cũng không thể ngăn cản tình tự chán ghét.

Loại thực vật này bề ngoài phi thường xinh đẹp, đáng yêu, chỉ sinh trưởng sâu trong rừng rậm ma thú, số lượng cực kỳ hiếm, trải qua trăm ngàn năm, sự hiểu biết của nhân loại về nó vốn ít lại càng ít hơn, chính là có vài nét bút ghi lại, mỹ danh của nó——địa ngục yêu nhiều, giống như tên của mình, nó có đặc tính tà ác lại mỹ hoặc.

Cô gái tinh linh hệ mộc kia, trong lúc hoàn toàn tuyệt vọng cùng trần ngập oán hận đã sử dụng năng lực cảm ứng trời sinh cùng câu thông với thực vật, nằng dùng sinh mạng mình để làm mồi, triệu hồi một đóa hoa địa ngục yêu nhiều.

Lấy mộc tinh linh làm thức ăn, bổ trợ để sức mạnh của địa ngục yêu nhiều được đề cao thật lớn.

...

“Phụ hoàng...”

“Bệ... bệ hạ...”

Hoàng Phủ Vu Mạo rất nhanh mang theo đám con cháu quý tộc chạy tới đại sảnh.

Hoàng Phủ Ngao đang phẩm hương trà, thân nhiên liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nhưng vẫn không mở miệng, đám Hoàng Phủ Vu Mạo vì không khí áp lực này mà sợ tới mức quý rập xuống đất.

“Trước tiên nói rõ cuộc chuyện là thế nào.”

Đám người quý hời lâu, Hoàng Phủ Ngao mới mở miệng nói.

“Đều tại tinh linh kia, gặp nhi thần không chỉ không hành lễ, còn dám mắng nhi thần đề tiện này nọ, phụ hoàng, nhi thần chỉ là nhất thời tức giận muốn giáo huấn nàng một chút mà thôi, chứ không muốn mạng của nàng!”

Hoàng Phủ Vu Mạc nói xong, liền nháy mắt với đám người bên cạnh, đám thiếu niên quý tộc lập tức hiểu ý, tuy vẫn rất e ngại Hoàng Phủ Ngao nhưng vì mạng nhỏ của mình, vẫn mở miệng nói.

“Bệ hạ... thật sự là như vậy... là nữ nô tinh linh kia không biết sống chết... dám... dám vô lễ với Nhị điện hạ... chúng ta đều có thể... làm chứng...”

“Nàng chỉ là... nô lệ ti tiện... thế nhưng...”

“Nhị điện hạ thật sự chỉ muốn giáo huấn nàng ta một chút, chúng ta thật không ngờ nàng lại đột nhiên... liên...”

...

“Thị vệ kia hẳn đã nói với các ngươì, nàng là trẫm bảo bọn họ trông coi đi.”

“Phải... nhi thần biết...”

Hoàng Phủ Vu Mạc cúi đầu, che dấu quang mang trong mắt, nói tiếp.

“Phụ hoàng, nhi thần biết mục đích người giữ lại tinh linh kia, người không phải muốn nàng ta tìm kiếm tuyết sơn thất sắc liên sao, nhi thần đã ghi chép lại lộ tuyến, cho nên phụ hoàng, người...”

“Cho nên, trẫm không nên vì một nô lệ mà truy cứu người, có phải ý tứ này không?”

“Nhi thần không dám? Nhìn lại chuyện người đã làm xem, đó mà là chuyện một hoàng tử nên làm à, chỉ là giáo huấn một chút thôi, thế vừa nãy trẫm nhìn thấy là cái gì? Đó là cái mà các người gọi là giáo huấn? Đây là Tập Cách Tra mà người dám lèn càn như thế, mẫu phi người dạy người như vậy sao?”

Hoàng Phủ Ngao chưa bao giờ quên đứa nhỏ, hoàng tử hoàng nữ đều do mẫu phi tự dạy dỗ, mẫu phi của bọn họ có quyền tìm kiếm tất cả lão sư.

Nhưng, Hoàng Phủ Ngao tuy mặc kệ nhưng không có nghĩa y dung túng.

Hành vi của Hoàng Phủ Vu Mạc đã xúc phạm điểm mấu chốt của Hoàng Phủ Ngao.

Hoàng Phủ Ngao biết rất nhiều quý tộc thích lấy nô lệ làm trò vui, chuyện này ở các quốc gia cũng không có gì lạ, đại đa số quý tộc không xem nô lệ là người, luôn tìm đủ phương thức tàn khốc không thể tưởng tượng để chà đạp đối xử với bọn họ.

Nhưng Hoàng Phủ Ngao chưa bao giờ nghĩ rằng thói quen này lại dây nhĩm vào Hoàng Phủ Vu Mạc.

“Trẫm đã đáp ứng tinh linh kia, chỉ cần nàng tìm được tuyết sơn thất sắc liên, trẫm sẽ để nàng có được tự do, quân vô hí ngôn, các người hiện giờ làm thế này thì lời hứa của trẫm quăng đi đâu hả?”

Ngữ khí lạnh lùng, lúc này, ai cũng hiểu được chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản.

“Bệ hạ...”

“Bệ... bệ hạ... chúng ta biết sai rồi... bệ hạ khai ân...”

“Phụ hoàng, chẳng qua chỉ là một nô lệ mà thôi, nếu người vì một nô lệ ti tiện mà trừng phạt nhi tử, người không sợ những người khác chê cười sao?”

Nhóm thiếu niên quý tộc đã sợ hãi cầu xin tha thứ, nhưng Hoàng Phủ Vu Mạc vẫn ngoan cố chống đối.

Hoàng Phủ Ngao nhu nhu mi tâm, nhìn đám Hoàng Phủ Vu Mạc đã loạn thành một đoàn, không còn hứng thú nói thêm gì nữa.

“Nơi này là Tập Cách Tra, trẫm cũng không muốn nháo lớn, chuyện lần này cứ để đó, chờ về Nam Việt sẽ tính tới.”

Quay đầu lại phân phó Tập Ân.

“Tập Ân, bảo người dẫn bọn họ đi, một người đánh ba mươi trượng.”

“Phụ hoàng, người thế nhưng thật sự vì một nô lệ... nhi thần không phục...”

“Bệ hạ... bệ hạ...”

Mệnh lệnh vừa ra, đám Hoàng Phủ Vu Mạc lại nháo thành một đoàn, bất quá rất nhanh đã bị bọn thị vệ kéo xuống.

Chính là bọn họ nháo như vậy, mọi người trong biệt viện cơ hồ đều biết hết, Nam Việt hoàng đế bệ hạ vì một tinh linh mà xử phạt Nhị hoàng tử, hơn nữa còn biết, Nam Việt hoàng đế bệ hạ đang tìm một đoá tuyết sơn thất sắc liên.

Rất nhanh, ngay cả dân chúng Tập Cách Tra cũng biết việc này, nhất thời rất nhiều người muốn lấy lòng Nam Việt đế quốc, muốn thăng quan tiến chức, vinh hoa phú quý đều đổ xô đi tìm tuyết sơn thất sắc liên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Lưu Ngôn Tứ Khởi

Chuyện hoàng đế bệ hạ của Nam Việt đế quốc vì một nô lệ tinh linh xử phạt Nhị hoàng tử diễn ra chưa được một ngày thì dân chúng Tập Cách Tra, thậm chí nhà nhà người người ở Vân Trạch đại lục đều biết, xôn xao nghị luận.

Dù sao, trong mắt đại đa số mọi người, tinh linh tuy phi thường trân quý nhưng nô lệ vẫn chỉ là nô lệ, cái chết của nàng cũng giống như một món đồ quý bị vỡ mà thôi.

Vì thế lúc Nam Việt hoàng đế bệ hạ thế nhưng vì một nô lệ tinh linh mà trách phạt Nhị hoàng tử truyền ra, quả thực đã gây ra oanh động rất lớn, đủ loại tam sao thất bản.

Trong đó, lưu truyền nhiều nhất, cũng được mọi người tin tưởng nhất là bản này.

Câu chuyện là thế này, Nam Việt hoàng đế bệ hạ bởi vì chán ghét tiểu nữ nhân thâm cung bình thường, lần này tới Tập Cách Tra thế nhưng lại không mang theo bất kì người nào.

Vừa vặn lúc này Tập Cách Tra quốc vương vì lấy lòng Nam Việt đế quốc đã hiến cho bệ hạ một mộc tinh linh dung mạo khuynh thành, trời sinh cơ thể tỏa ra mùi thơm.

Nam Việt hoàng đế bệ hạ tất nhiên vừa thấy mộc tinh linh tuyệt sắc kia đã cực kỳ yêu thích, sủng ái phi thường, tuy thân phận nô lệ nhưng lại có thị vệ đặc biệt bảo hộ.

Nhưng không ngờ Nam Việt Nhị hoàng tử mà xui quý khiến thế nào lại yêu mến tinh linh kia.

Trong lúc nhất thời mất bình tĩnh, nhân cơ hội Nam Việt hoàng đế bệ hạ ra ngoài du ngoạn trộm tới biệt viện, muốn cùng tinh linh kia vụng trộm, nào ngờ lại bị Nam Việt hoàng đế bệ hạ bắt được tại trận.

Từ cổ chí kim, thường nữ nhân với hoàng đế đương nhiên không có kết cục tốt.

Vì thế, Nam Việt hoàng đế đã bí mật xử tử tinh linh kia.

Nhưng, tinh linh bất quá chỉ là nô lệ mà thôi, mà Nhị hoàng tử chính là nhi tử thân sinh của Nam Việt hoàng đế bệ hạ, vì thế Nam Việt hoàng đế tuy phi thường tức giận nhưng vẫn cố kỵ thân tình, chỉ phạt Nhị hoàng tử ba mươi trượng để khiển trách mà thôi.

...

Đương nhiên, trừ bỏ câu chuyện tình cũ rích này, còn có rất nhiều phiên bản không thể tưởng.

Tỷ như, tinh linh kia kỳ thật do Tập Cách Tra vương phái tới để ám sát Nam Việt hoàng đế.

Bởi vì đoạn thời gian trước, nhi tử Tập Cách Tra vương yêu thích nhất đột nhiên bị đâm, mà hung phạm lại trùng hợp chính là nhi tử được Nam Việt hoàng đế sủng ái nhất, Nam Việt tiểu điện hạ.

Dưới sự che chở rõ ràng của Nam Việt hoàng đế, Tập Cách Tra vương chỉ đành cắn răng nuốt máu, không dám truy cứu Nam Việt đế quốc, nhưng đã ghi hận trong lòng.

Mà lần này, nhân cơ hội Nam Việt hoàng đế bệ hạ tới Tập Cách Tra nhưng không mang theo bất kỳ cơ thiếp sủng thị nào, liền hiến mộc tinh linh dung mạo tuyệt sắc cho Nam Việt hoàng đế bệ hạ.

Mộc tinh linh kia phi thường lợi hại, không hổ kì vọng của Tập Cách Tra vương, không chỉ mê hoặc Nam Việt hoàng đế bệ hạ còn dụ dỗ Nam Việt Nhị điện hạ, kết quả làm hai phụ tử bất hòa.

May mắn, cuối cùng Nam Việt hoàng đế bệ hạ nhìn thấu âm mưu của tinh linh, quyết định xử tử tinh linh cùng phạt trượng Nhị hoàng tử để cảnh cáo.

...

Nhưng tin đồn này mới truyền được hai ngày đã được một sự kiện khác càng quý dị hơn thay thế.

Mà vụ việc này cũng có quan hệ với Nam Việt.

Hắn là phải bắt đầu từ việc Nam Việt hoàng đế bệ hạ muốn tìm tuyết sơn thất sắc liên, vì đồn đãi lan rộng mà nhắc lên phong trào tìm kiếm tuyết sơn thất sắc sơn vô cùng rầm rộ.

Một dân thường ở thủ đô Tập Cách Tra tên là Cát Gia La • Đắc Bỉ, nghe nói Nam Việt hoàng đế bệ hạ đang tìm tuyết sơn thất sắc liên thì liền quyết định đi thử thời vận.

Cát Gia La • Đắc Bỉ ba mươi tuổi, phi thường cường tráng, tổ tiên ba đời đều là thợ săn xuất sắc trên tuyết địa.

Vùng Tuyết sơn của Tập Cách Tra vì ngay sườn núi có trảng săn bắn cùng biệt quán nên người bình thường không thể tiến vào.

Nhưng vì Tuyết sơn có diện tích rất lớn nên đội cảnh vệ hoàng gia không thể bao đóng toàn bộ, trừ bỏ trảng săn bắn cùng biệt quán ở sườn núi, những nơi khác cơ hồ không có người quản lý.

Cát Gia La • Đắc Bỉ vì kiếm sống đã từng mạo hiểm sinh mạng, theo đường vòng lên tuyết sơn, tránh được đội thủ vệ Tập Cách Tra để lên núi săn thú.

Vì thế Cát Gia La • Đắc Bỉ rất quen thuộc khí hậu cùng địa hình Tuyết sơn.

Trước kia hắn cũng từng nghe gia gia nói vài nơi tuyết sơn thất sắc liên có thể sinh trưởng, tuy không biết là thật hay giả nhưng vì nghèo khó Cát Gia La • Đắc Bỉ vẫn quyết định liều thử một lần.

Sau khi đã quyết ý, Cát Gia La • Đắc Bỉ bàn bạc với ca ca Cát Cấp Đức • Đắc Bỉ, hai người chuẩn bị chút lương khô đơn giản, sau đó bắt đầu khởi hành lên Tuyết sơn mệnh mệnh của Tập Cách Tra.

Hai huynh đệ tìm tới những nơi gia gia nói tuyết sơn thất sắc liên dễ sinh trưởng, nhưng lòng vòng suốt hai ngày cũng không thu hoạch được gì.

Lúc hai huynh đệ đang tuyệt vọng thì thần may mắn cuối cùng cũng chiếu cố bọn họ.

Không tìm được tuyết sơn thất sắc liên nhưng bọn họ phát hiện ba thiếu niên nghiêng ngả lao đảo đi tới.

Quần áo tinh xảo, đẹp đẽ quý giá, vật phẩm trang sức cũng hiếm có.

Hai huynh đệ tuy không có kiến thức gì nhưng từ quần áo, phục sức có thể đoán ra thân phận ba thiếu niên kia, tuyệt đối không phải quý tộc bình thường.

Ba thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi, giống như đã bị thương, sắc mặt tái nhợt xanh mét, cứ như người chết vậy, nhưng thần sắc vẫn duy trì vẻ kinh hoảng, bộ dáng sợ sệt, cơ hồ xuất phát từ bản năng mà đi tới trước.

Thần sắc mơ màng hành động máy móc, cứ như con rối, này đại khái vì cơ thể đã tới cực hạn đi.

Xem bộ dáng bọn họ, cứ như phía sau có thứ gì đó vô cùng khủng bố đuổi theo vậy.

Hai huynh đệ nhất thời cả kinh, mấy đời nhà bọn họ đều săn bắn trên Tuyết sơn, từng nghe qua đủ loại chuyện khủng bố, tuy bọn họ không thấy tận mắt nhưng vẫn rất tin tưởng.

Hai huynh đệ có chút khiếp đảm, bất quá bất chấp mọi thứ, quyết định thật nhanh, người thì vác, người thì kéo, người thì lôi xềnh xệch cố gắng chạy xuống Tuyết sơn.

May mắn hai huynh đệ đều là thợ săn, tuy không biết võ thuật nhưng có thừa sức lực, chỉ tốn khoảng nửa ngày đã đưa được ba thiếu niên quý tộc chạy xuống núi.

Ba thiếu niên quý tộc hiển nhiên đã hôn mê bất tỉnh, hơn nữa hơi thở mong manh, cũng không biết vì phương thức lôi kéo quá mức thô lỗ của hai huynh đệ hay vì lý do nào khác.

Hai huynh đệ chạy gần xuống núi thì gặp một đội quan binh Tập Cách Tra đang cấp bách tìm kiếm, lúc này bọn họ mới biết được một tin tức chấn động.

Có mười bảy con cháu quý tộc gia thế hiển hách tới từ các quốc gia khác nhau đã mất tích ở Tuyết sơn hai ngày nay, mà ba thiếu niên quý tộc được bọn họ cứu về đúng là một trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyết Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Lưu Ngôn Tứ Khởi (2)

Hôm trước, tại biệt quán Tuyết Sơn, nhóm con cháu quý tộc, không biết do ai đề xuất, đã tổ chức một cuộc thi đua gọi là—— hoạt động thi đua tìm tuyết liên.

Ai tìm được tuyết sơn thất sắc liên trước sẽ chiến thắng.

Nếu như tìm được tuyết sơn thất sắc liên, không chỉ nhận được phần thưởng từ Nam Việt đế quốc, còn có thể nâng cao danh vọng cùng địa vị của mình trong số con cháu quý tộc, hơn nữa, quá trình chắc hẳn rất mạo hiểm, kích thích.

Nhóm con cháu quý tộc tự cho mình siêu phàm lại đang buồn chán không có gì làm, muốn kiến công lập nghiệp lập tức bị dụ hoặc.

Hoạt động này vừa được đề xuất đã lập tức được tất cả mọi người tán đồng cùng duy trì, cơ hồ tất cả thiếu niên quý tộc của các quốc gia đều tham gia, sau cùng tuyển ra mười bảy người.

(Vốn chỉ có mười sáu người, nhưng Thập Tam vương tử của Tập Cách Tra vương quốc cũng chạy tới tham gia, không biết tìm ở đâu ra một bản địa đồ.

Nghe nói bản địa hồ này ghi chép vị trí cụ thể của các nơi tuyết sơn thất sắc liên có khả năng sinh trưởng.)

Vì thế cuối cùng có mười bảy người tham gia.

Đương nhiên, nhóm con cháu quý tộc không được tham gia cũng không cảm thấy nhàm chán, bọn họ có thể đặc cược vào một trong mười bảy người tham gia, nếu người đó thắng thì bọn họ cũng được phần thưởng rất lớn.

Cứ vậy, nhóm con cháu quý tộc đầu điểm nhóm đại nhân, triển khai trận thi đua.

Nhưng không ngờ, mười bảy thiếu niên quý tộc kia đã đi suốt hai ngày, hoàn toàn không có tin tức.

Lạc đường là không có khả năng, bọn họ ai cũng có một bản địa đồ tuyết sơn, còn mang theo những người dẫn đường xuất sắc nhất ở tuyết sơn, những người này không chỉ quen thuộc địa hình, còn có thể phân biệt khí hậu ở tuyết sơn, với năng lực như vậy không có khả năng bọn họ cùng mười bảy thiếu niên quý tộc lại lạc đường.

Giấy không thể gói được lửa, chuyện này rốt cuộc cũng bại lộ, tất cả mọi người trong biệt quán đều biết chuyện.

Hiện giờ Tập Cách Tra quốc vương đã sắp phát diên, mấy ngày trước, hoàng thái tử Đông Chích đế quốc cùng đại hoàng tử Nam Việt đế quốc, không, hiện giờ cũng trở thành hoàng thái tử rồi, hai hoàng thái tử của hai đế quốc lại bị thương trên Tuyết Sơn ở Tập Cách Tra.

Hắn còn đang suy nghĩ làm thế nào xoay chuyển, nằm mơ cũng không ngờ lại phát sinh thêm chuyện này nữa!

Trên địa bản Tập Cách Tra, thoáng một cái đã mất tích mười bảy thiếu niên quý tộc hiển hách, còn có cả Thập Tam vương tử của Tập Cách Tra a~~~~

Các người khi không chạy lên Tuyết Sơn chơi cái gì a~~~~ lúc tới đây ta không phải đã nói với các người rồi sao ~~~~~ trừ trăng săn bắn Tập Cách Tra cùng biệt quán Tuyết sơn, những nơi khác rất nguy hiểm a~~~~

Trừ nhóm thị vệ đóng giữ biệt quán Tuyết Sơn để bảo hộ an toàn, còn lại cơ hồ đều được phái lên Tuyết Sơn, tìm kiếm tung tích mười bảy thiếu niên quý tộc mất tích, nhưng Tuyết Sơn lớn như vậy, thực sự có cảm giác mò kim đáy bể.

Điều tra không ngừng nghỉ nhưng không có chút thu hoạch gì.

Thẳng đến khi hai huynh đệ mang theo ba thiếu niên xuất hiện dưới chân núi Tuyết Sơn, đứng phải nhóm quan binh Tập Cách Tra.

Hai huynh đệ này run lập cập khi biết thân phận ba thiếu niên quý tộc mình cứu được, thực sự không phải quý tộc bình thường.

Một người là Tam vương tử của Lộ Á vương quốc—— Duy Đạt Đa Khoa • Ba Khắc Áo.

Một là Liên Tranh • Kiệt Y, nhi tử của thừa tướng Đông Chích đế quốc, cũng là em ruột của thái tử phi hiện tại—— Liên Na • Kiệt Y.

Người cuối cùng là Phi Lý Đặc • Đề Đề Tư, con trai độc nhất của đại tướng quân Nam Việt đế quốc, Khai Tề • Đề Đề Tư, người thừa kế duy nhất của gia tộc Đề Đề Tư.

Ba thiếu niên quý tộc xuất hiện làm mọi người nhìn thấy hi vọng, nhưng nghe lời hai huynh đệ thuật lại cùng bộ dáng quý dị của nhóm thiếu niên quý tộc này, tâm tình của mọi người lại chìm vào đáy cốc.

Ba thiếu niên quý tộc cùng hai huynh đệ Đắc Bỉ bị bọn quan binh cấp tốc đưa về biệt quán Tuyết Sơn.

Không bao lâu sau, khắp đường lớn ngõ nhỏ của Tập Cách Tra vương đô đều dán đầy bố cáo.

Hiện giờ mười bốn thiếu niên quý tộc vẫn chưa tìm được, cho dù là dân chúng bình dân cũng cho phép lên Tuyết Sơn tìm kiếm, ai tìm được sẽ giống như hai huynh đệ Đắc Bỉ, không chỉ được tước vị, còn có thể có được rất nhiều mỹ nhân, tài phú và ruộng đất.

Nhất thời, Tạp Cách Tra vương đô, Tạp Cách Tra toàn quốc, thậm chí cả Vân Trạch đại lục, người người đều khát vọng một bước lên mây, vinh hoa phú quý nên đều sôi trào chạy tới Tuyết Sơn tìm kiếm.

Vì phần thưởng quá lớn nên mọi người đều xem nhẹ nguyên nhân nhóm thiếu niên quý tộc mất tích, cùng thương thế cổ quái của ba thiếu niên quý tộc được cứu về.

Không chỉ có vô số dân chúng, còn có một ít binh đoàn, đội mạo hiểm, cùng một ít thương đoàn cũng vận động nhân thủ, tham gia việc tìm kiếm, tính toán thử thời vận, hơn nữa còn có đủ loại đoàn thể cùng cá nhân lục đục từ khắp nơi đổ dồn về Tạp Cách Tra vương đô.

...

Đại sảnh biệt quán Tuyết Sơn.

Lúc này tụ tập rất nhiều người, hơn nữa tùy tiện túm một người ra cũng là thân phận hiển hách không gì sánh được.

Bất quá tình huống ở đây không phải yên ổn, cũng không có ai nói chuyện, bọn họ đứng hoặc ngồi nhưng ánh mắt đều tập trung về trung tâm đại sảnh.

Nơi đó đặt ba nhuyễn tháp song song, nằm trên đó là ba thiếu niên quý tộc đang hôn mê bất tỉnh.

Có khoảng mười ngự y sư đang tới lui, vừa chuẩn trị vừa không ngừng mau mô hôi lạnh.

Ba thiếu niên quý tộc lúc đưa về chỉ là hôn mê, nhưng hiện giờ bệnh tình của bọn họ đã chuyển biến rất tệ, cơ thể bắt đầu phù thũng, gương mặt lúc đầu hơi tái nhợt nhưng cũng có thể xem là anh tuấn, lúc này đã có chút giống đầu heo.

Không ngừng có chất lỏng dính dính tanh hôi màu vàng lục chảy ra từ miệng bọn họ, nhìn qua vừa buồn nôn lại khủng bố, vô luận nhìn thế nào cũng là bộ dáng hết thuốc chữa, sắp chết tới nơi.

“Chuẩn trị lâu như vậy, rốt cuộc tra được bị gì không?”

Có người bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Thần... chúng thần...”

Ngự y sư bước tới đáp lời, hai chân có chút phát run, nhưng vẫn cắn răng mở miệng.

“Ba... vị vương tử... thiếu gia... bọn họ... cơ thể bọn họ... có... có thứ gì đó... kì quái... thần... chúng thần... đang nghĩ biện pháp... lấy... lấy nó ra...”

“Cái gì kì quái!”

Một vị quốc vương có áp chế cảm giác muốn nôn, miễn cưỡng mở miệng hỏi.

(Kì thực hẳn thực sự không muốn ở đây nhìn tình cảnh kinh khủng này, hơn nữa bây giờ đã muộn, hẳn cũng bắt đầu nhớ nhung giường lớn mềm mại, ấm áp, còn có mỹ nhân mới mẻ....

Nhưng ai bảo nhi tử của đại thần tài chính, người nắm giữ một nửa tài phú quốc gia hẳn cũng nằm trong hàng ngũ mất tích, hẳn thân là quốc vương, sao có thể chạy đi ngủ trước? Nhất định phải chờ ba hài tử này được cứu tỉnh, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?)

“Này... này... thần... chúng thần... thực không biết... chúng thần... cần... cần thêm chút thời gian...”

Ngự y sư cơ hồ sắp khóc rống, bọn họ chưa bao giờ gặp phải tình huống này a

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thứ Cổ Quái

Đã nửa đêm nhưng nhóm ngự y sư lẫn quần nầy giờ cuối cùng cũng xác định được trong cơ thể ba thiếu niên quý tộc hôn mê quả thực có thứ gì đó kì quái, chính vì nó nên bệnh tình bọn họ mới chuyển biến xấu như vậy.

Nhưng quan trọng nhất là làm sao lấy thứ kia ra.

Nhóm ngự sư vất óc, thử qua vài phương án chính là thứ kì quái kia cứ như là một phần cơ thể bọn họ, không thể nào lấy ra.

Vì thế chỉ đành để trị liệu sư hệ quang không ngừng sử dụng thuật trị liệu khống chế bệnh tình, trước mắt chỉ có trị liệu hệ quang có tác dụng.

Bất quá, tình huống cứ như một trận giằng co, chỉ cần nhóm trị liệu sư hệ quang dừng lại, bệnh tình của ba thiếu niên quý tộc lại nặng hơn, nhóm trị liệu sư hệ quang vốn đã không nhiều, hiện giờ đều kiệt sức, mà nhóm ngự y sư cũng chảy mồ hôi lạnh ướt cả người.

“Phụ hoàng...”

Âm thanh Thanh Việt vốn không lớn, nhưng trong đại sảnh an tĩnh vẫn có rất nhiều người nghe thấy, đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa vào, ngay sau đó đại đa số đại nãi mọi người đều vì hình ảnh nhìn thấy mà bắt đầu bãi công.

Sợi tóc bạc óng ánh, ánh mắt thất sắc lưu ly, dung mạo mỹ lệ tinh xảo hơn cả tinh linh, người tới không ai khác chính là tiểu điện hạ của Nam Việt đế quốc, tất cả mọi người ở đây đều nhận ra.

Chính là không ai thấy qua bộ dạng này của Nam Việt tiểu điện hạ đi.

Chỉ mặc một lớp áo ngủ tơ tằm hơi xốc xếch, thân choàng một kiện áo choàng dài, không mang giày, để lỏa bàn chân nhỏ trắng nõn nà, mái tóc dài mướt tung bay tán loạn, ánh mắt long lanh hơi mờ mông lung, gương mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn có chút ảo não, bộ dáng như muốn ngủ lại không ngủ được, cổ bò dậy, đang định phát giận.

Đúng vậy, Thanh Việt hiện giờ quả thực rất muốn phát giận.

Bé cùng phụ hoàng vốn đã đi ngủ rồi, bởi vì hôm nay du ngoạn thực sự rất mệt, Thanh Việt sớm đã buồn ngủ, ngay lúc đó lại nghe tin tìm được ba trong số mười bảy thiếu niên quý tộc mất tích, phụ hoàng liền ra ngoài, trước lúc đi có dặn dò bé ngủ trước, còn hứa sẽ rất nhanh trở lại.

Lúc đầu Thanh Việt cũng thành thành thật thật chờ, bé rất mệt, chính là không có phụ hoàng, bé không quen giường ngủ không được (kỳ thật rất có thể là quen người chứ không phải quen giường, hơn nữa Thanh Việt cũng không có khả năng ngủ say ở nơi không quen thuộc) cứ vậy mơ mơ hồ hồ đợi thật lâu, nhưng vẫn không thấy phụ hoàng trở về, Thanh Việt rốt cuộc bùng nổ.

Trực tiếp bò dậy khỏi giường lớn, không để nhóm thị tỳ, thị tòng khuyên can, ngay cả giày cũng giận dỗi không thèm mang, cứ vậy chạy tới đây.

Có lẽ Thanh Việt không biết bộ dáng này của mình làm thị giác người ta rung động cỡ nào.

Nếu ai đó cũng xuất hiện với bộ dáng như Thanh Việt, nhất định sẽ bị coi là không biết lễ tiết, không có quy củ, ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng hoàng gia, chính là, bộ dạng Thanh Việt thể này ngược lại lại làm người ta có cảm giác ngây thơ cùng mê hoặc.

Hoàng Phủ Ngạo cực kỳ không vui nhìn nhìn đám quốc vương, quý tộc đang nhìn chằm chằm Thanh Việt ngẩn người, xụ mặt ngồi dậy, cặp tóc đi tới bên Thanh Việt.

“Vật nhỏ, ngươi...”

Vốn Hoàng Phủ Ngạo định hung hăng giáo huấn vật nhỏ dám cả gan làm loạn, nhưng lúc tới gần, y lập tức phát giác cơ thể nhỏ bé bên dưới lớp áo choàng lam sắc không ngừng run rẩy.

Hắn bị rét lạnh đi, nơi này tuy ẩm áp hơn bên ngoài, nhưng dù sao cũng là Tuyết Sơn, ban đêm lạnh giá không gì sánh được, huống chi cơ thể Thanh Việt lại có bệnh, còn chỉ mặc áo ngủ, đi chân trần.

Bộ dáng bé đáng thương hề hề như vậy, Hoàng Phủ Ngạo không thể nào phát hỏa nổi, vội vàng ngồi xổm xuống, ôm Thanh Việt vào lòng.

“Vật nhỏ, làm sao vậy? Thế nào, có lạnh không?”

“Lạnh...”

Thanh Việt cố vùi sâu vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo cọ cọ, nhìn qua ủy khuất vô cùng, bé vốn chuẩn bị chạy tới đây phát giận một trận, chỉ là hiện giờ bé thật sự hơi lạnh một chút.

“Ai~~~~”

Hoàng Phủ Ngạo thở dài, cũng bất chấp ánh mắt của mọi người, ôm Thanh Việt trực tiếp ngồi lên nhuyễn ý, dùng áo khoác của mình bọc lấy thanh Việt, lại phản phò Tập Ân chuẩn bị thức uống nóng, để Thanh Việt cầm trong tay, từng ngụm từng ngụm uống.

“Việt nhi, ngươi không thể chịu lạnh, sao không chịu nghe lời?”

“Ngủ không được, chờ phụ hoàng thật lâu, phụ hoàng, bao giờ chúng ta mới về ngủ?”

Nghe Thanh Việt nói vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Ngao hiển nhiên tốt hơn rất nhiều, xoa xoa mái tóc bạc của bé, mở miệng.

“Bây giờ còn chưa được, tình huống trước mắt của Phi Lý Đặc rất nguy hiểm, nhóm y sư đang nghĩ biện pháp, người xem, Khải Kỳ đã khản trương muốn chết kia, phụ hoàng sao có thể trở về.”

“Phi Lý Đặc?”

Thanh Việt có chút kinh ngạc.

Sau đó bé nhìn về phía ba người đang nằm trên nhuyễn tháp, thực sự không nhìn được Phi Lý đặc là ai trong số ba gương mặt phù thủy như đầu heo kia.

Nhưong cổ nhìn một hồi, Thanh Việt lại co rút vào lòng Hoàng Phủ Ngao, khẽ nói.

“Phụ hoàng, triệu chứng của bọn họ hơi giống đại ca a, bất quá...”

“Bất quá cái gì? Tiểu điện hạ... người mau nói cho thần biết a...”

Khải Kỳ • Đề Đề Tư đứng bên cạnh nghe Thanh Việt nói vậy thì lập tức chuyển sự chú ý từ Phi Lý Đặc lên người Thanh Việt, tràn ngập mong chờ hỏi.

Trong ấn tượng của Khải Kỳ về Thanh Việt, tiểu điện hạ là một kỳ nhân, luôn có thể nghĩ ra các biện pháp thần kỳ để xử lý mấy thứ cổ quái kì lạ.

“Có một chút tương đồng, nhưng triệu chứng không đồng dạng, bọn họ còn nghiêm trọng hơn đại ca...”

Thanh Việt nhìn ba người nằm ở xa xa, nghi hoặc một lát, sau đó kéo kéo tay áo Hoàng Phủ Ngao, quơ quơ bàn chân trần của mình qua phía kia.

“Phụ hoàng, ôm Việt nhi qua đó nhìn một cái đi.”

“Việt nhi có biện pháp?”

Hoàng Phủ Ngao gõ nhẹ đầu Thanh Việt.

“Muốn nhìn trước một cái.”

“Giờ lại khiêm tốn sao?”

Hoàng Phủ Ngao cười cười, ôm thanh việt tới ba nhuyễn tháp đặt giữa đại sảnh.

Thấy Nam Việt hoàng đế vệ hạ tới, tuy không hiểu nguyên nhân nhưng nhóm ngự y sư vẫn cẩn thận lùi ra nhường chỗ, ánh mắt mọi người trong phòng cũng tập trung lại đây.

Thanh Việt lấy hai phiến mộc đào màu vàng nhạt ném lên người Phi Lý Đặc, mộc phiến lập tức biến thành màu đen.

Biến hóa cổ quái như vậy làm mọi người trong phòng trợn to mắt.

“Trong cơ thể hắn... hình như... có thứ gì đó kì quái?”

Kiểm tra một lát, Thanh Việt dần dần cau mày, không biết vì không xác định hay vì buồn nôn, chậm chạp mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức toàn đại sảnh náo động, không ngừng có âm thanh nghị luận vang lên.

“Mộc phiến kia là sao a~~~~”

“Nam Việt tiểu điện hạ thật lợi hại, nói giống hệt nhóm ngự y sư khi nãy a~~~~”

“Nam Việt tiểu điện hạ biết y thuật sao?”

“Nam Việt tiểu điện hạ chỉ mới kiểm tra một chút đã biết?”

“Sớm biết Nam Việt tiểu điện hạ lợi hại như vậy, chúng ta còn cần nhóm ngự y sư chuẩn trị lâu như vậy nữa sao~~~~ thật là vô dụng~~~~”

“Có lẽ nào bị lừa không a?”

...

“Tiểu điện hạ, người nói không sai, vừa nãy nhóm ngự y sư cũng nói vậy!”

Khải Kỳ đứng bên vậy cũng thực kích động, ánh mắt kì vọng nhìn thanh Việt, nói tiếp.

“Chính là nhóm ngư y sư dùng hết mọi biện pháp cũng không thể lấy thứ đó ra, tiểu điện hạ, người nghĩ biện pháp đi, tuy chuyện này do hỗn tiểu tử Phi Lý Đặc này tự tìm, nhưng thân chỉ có một đứa con trai là nó thôi a~~~~”

“Ân, gọi đại ca đi, đại ca hẳn có biện pháp.”

Nghĩ một lát, Thanh Việt gật gật đầu, khẳng định mở miệng.

“Đại điện hạ? Đại điện hạ... được được được, thân lập tức đi mời...”

Khải Kỳ thăm nghĩ đại điện hạ có bản lĩnh đó sao?

Bất quá rất nhanh, Khải Kỳ nhớ đến lúc đi biển tới Táp Cách Tra, bọn họ vớt trứng huyết chú quý đi, khủng bố, Hoàng Phủ Minh Khê quả thực cũng có năng lực giống như Thanh Việt, đã giúp bọn họ diệt trừ thứ kia.

Nếu tiểu điện hạ đã nói đại điện hạ có thể cứu Phi Lý Đặc thì đại điện hạ nhất định có bản lĩnh đó, Khải Kỳ có một loại tín nhiệm mù quáng đối với Thanh Việt, nghe Thanh Việt nói vậy liền thờ phào.

Mà Hoàng Phủ Ngao ôm Thanh Việt, nhìn nhi tử bảo bối khẳng định với Khải Kỳ, có chút buồn cười.

Nếu Minh Khê biết, vật nhỏ này nhất định cũng biết.

Nhưng bé lại không nói mình biết, ngược lại đẩy qua cho Minh Khê, nghĩ lại, có lẽ vật nhỏ này không nguyện ý quản những chuyện không liên quan đến mình đi, thứ hai, hẳn là muốn giúp Minh Khê, dù sao Minh Khê cũng mới làm thái tử, có rất nhiều người phản đối, lần này là cơ hội tốt để bịt miệng đám người kia.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Trúng Xà

Hoàng Phủ Minh Khê dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi tiến vào đại sảnh.

Không hề một hoàng tử vô dụng, nhu nhược, khiếp đảm, đối mặt người khác là run rẩy như trong lời đồn, lúc này Hoàng Phủ Minh Khê khoe miệng mang tiểu ý nhàn nhạt, ánh mắt nhu hòa nhưng phảng phất lại có chút cứng cỏi, cố chấp.

Nhìn kỹ, mọi người đều phát hiện kỳ thật bộ dáng Hoàng Phủ Minh Khê rất giống Hoàng Phủ Ngao.

Bất quá, Hoàng Phủ Minh Khê không có khí thế sắc bén như grom ra khỏi vỏ như Hoàng Phủ Ngao, cũng không cường thế, uy nghi như quân lâm thiên hạ, ngược lại làm người ta lơ mơ có cảm giác lạnh lùng xanh cách đậm đậm, rồi lại âm áp như mọc xuân phong.

Khí chất rất mâu thuẫn.

Âm áp như mọc xuân phong hẳn là khí chất vốn có từ khi sinh ra, nó là thiên tính thiện lương cùng khao khát với cuộc sống của Minh Khê.

Mà lạnh lùng xa cách vì những trải nghiệm nhấp nhô trong đời của Minh Khê, Minh Khê thấy được cái gì là nịnh nọt, là lòng người dễ thay, cũng nhận hết nhục nhã khi dễ của mọi người.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Minh Khê đi tới trước nhuyển ý Hoàng Phủ Ngao, khom người hành lễ.

“Đứng dậy đi, trên đường tới đây, có người nói tình hình cụ thể cho người nghe rồi đi?”

“Đứng vậy, phụ hoàng.”

“Vậy qua xem bọn Phi Lý Đặc thứ đi.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Minh Khê hành lễ lần nữa, sau đó đứng thẳng lưng đi về phía trung ương đại sảnh, khoảnh khắc xoay người, nhìn thấy đệ đệ có chút mất kiên nhẫn, bị quán như bánh chưng trong lòng phụ hoàng, tiểu ý nhàn nhạt bên khoe miệng toát ra chút âm áp.

...

Minh Khê nhanh chóng kiểm tra cho bọn Phi Lý Đặc, nhìn bệnh trạng cũng không kèm được nhũ mảy.

Mặt mảy bọn họ sưng thũng tới mức nhìn không ra bộ dáng cùng sắc mặt, bất quá Minh Khê vẫn cảm giác được oán độc cùng tử khí trong cơ thể bọn họ, hẳn bọn họ cũng gặp phải thứ lần trước cậu gặp.

Chỉ là thật kì quái, lần trước Minh Khê bị thương, tử khí cùng oán độc rất nhanh khuếch tán trong cơ cậu, bị chuyển hóa cấp tốc như vậy làm cậu suýt chút nữa đã chết rồi.

Mà tình trạng bọn Phi Lý Đặc nghiêm trọng hơn cậu rất nhiều, tử khí cùng oán độc chỉ tụ tập ở vùng ngực và bụng, không khuếch tán ra toàn thân, cứ còn giữ được một hơi thở, đây rốt cuộc là vì sao a.

Chẳng lẽ... trong cơ thể bọn họ có thứ gì đó...

Minh Khê suy nghĩ một chút, bắt đầu vẽ một phù chú phức tạp lên cơ thể trần trụi của Phi Lý Đặc.

Linh lực của Minh Khê tuyệt đối không thể so với Thanh Việt, thứ nhất, cậu tuy có tư chất cùng thiên phú nhưng không bắt đầu học tập từ bé, linh lực chỉ mới tích lũy được vài năm mà thôi, thứ hai, Thanh Việt không chỉ là linh thể trời sinh, mà từ tiền thế, lúc bé đã bắt đầu tu luyện, lúc chuyển sinh còn hấp thu linh khí tinh thuần nhất thiên địa trong Thiên Giác châu.

Sở dĩ Thanh Việt không sử dụng phù chú cũng có thể trực tiếp vận dụng linh lực tiêu trừ oán độc cùng tử khí trong cơ thể bọn họ, nhưng Minh Khê nhất định phải dùng phù chú để phụ trợ.

Sau khi vẽ xong phù chú, Minh Khê lấy từ không gian giới chỉ của mình ba ngọn liên hoa đăng chế tác tinh xảo được điêu khắc phù chú phức tạp.

Vận dụng linh lực đốt ba ngọn liên hoa đăng, với năng lực của Minh Khê hiện giờ có thể khống chế tối đa là sáu ngọn, nhưng phải dùng sinh mệnh thiêu đốt để trả giá, trước mắt hiển nhiên không cần phải làm vậy.

(Lần trước, lúc Minh Khê thập tử nhất sinh Thanh Việt đã sử dụng tới chín ngọn liên hoa đăng, này có thể xem là cực hạn, hơn nữa cũng rất dễ dàng xảy ra sai lầm.

Nhưng Thanh Việt ý lại vào linh lực thuần hậu trong cơ thể, thật sự một chút phiền toái cũng không phát sinh, không chỉ có thể nhanh chóng cứu Minh Khê, chính bé cũng không bị tổn hao chút nào.)

Ba ngọn liên hoa đăng đặt xung quanh Phi Lý Đặc, dựa theo ý nguyện của Minh Khê, đột nhiên bùng cháy, mà phù chú vẽ trên người Phi Lý Đặc cũng giống như có sức sống, theo hỏa diễm mà bắt đầu nhảy lên, giãy giụa bùng dậy.

Hiện tượng vượt quá thường thức làm đám người đang ôm tâm lý chờ xem kịch vui đều trợn mắt há hốc, tiếp đó, tiếng nghị luận bắt đầu vang lên khe khẽ.

“Trời ạ ~~~~ này là chuyện gì a ~~~~”

“Nam Việt đại diện hạ, không, Nam Việt thái tử điện hạ rốt cuộc đã làm thế nào vậy a?”

“Không phải nói Nam Việt đại diện hạ là phế vật sao?”

“Không phải ma pháp, cũng không phải vũ kỹ, hẳn rốt cuộc dùng cái gì...”

...

“...xà...”

Phi Lý Đặc đang hôn mê bất tỉnh, cuối cùng cũng học ra chữ đầu tiên sau khi được đưa về, tiếp đó, vì đau đớn khó chịu mà rên rỉ, sau đó không nghe rõ hẳn nói gì nữa.

Nhưng chữ ‘xà’ này, tất cả mọi người đều nghe thấy rất rõ. Xà?

Xà làm sao?

Xà có thể biến bọn họ thành vậy sao?

Ba người bọn họ vũ kỹ đều nổi bật trong nhóm đồng lứa, chẳng lẽ đều sợ xà?

Chẳng lẽ mười bảy người đều vì xà mà mất tích? Có xà lợi hại tới vậy sao?

Một vài người xoay mặt nhìn nhau.

Theo linh lực Minh Khê rót vào, hòa điểm trong ba ngọn liên hoa đăng càng bùng cháy dữ dội hơn, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngọn đèn.

Phù chú vẽ trên bụng Phi Lý Đặc cũng bắt đầu chậm chậm di động, ngực, vai, cổ, yết hầu...

Mỗi lần nó di động, miệng Phi Lý Đặc lại phun ra nhiều chất lỏng tanh hôi hơi có màu vàng lục, còn có chút màu đen của oán độc cùng tử khí mà người thường không thấy được.

‘...Ồ...Oa...’

Lúc phù chú di động lên tới cảm Phi Lý Đặc, hần đột nhiên chống tay lên nhuyển thấp, ối một trận.

Lần này thứ phun ra không phải chất lỏng vàng lục tanh hôi mà là một thứ làm người ta sùng sốt.

Ánh mắt mọi người tập trung vào đồng chất lỏng nhảy nhua, trong đó khoảng mười vật thể to cỡ trứng bò câu.

Lớp ngoài hơi trong suốt, có thể nhìn thấy thứ bên trong là một vật gì đó có màu đen, lúc nhúc ngo ngoáy như muốn chui ra ngoài.

‘...Ồ...’

Không biết là ai chịu không nổi chạy qua một góc nôn mửa, tiếp đó lại có mấy người cũng chạy đi nôn.

Một ngụ y sư có tính hiếu kì quá mạnh, nó chiến thắng cả sự buồn nôn và sợ hãi, bước tới trước một chút, hơi run rẩy dùng dao nhỏ cắt lớp nhầy trắng trắng như vỏ bò câu, để lộ ra vật thể bên trong.

‘A~~~~’

Thấy rõ thứ bên trong, ngụ y sư hốt hoảng lùi ra, chạy ra một góc nôn khan.

Một con hắc xà thô cỡ ngón tay tiểu hài từ giữa bò ra khỏi vỏ trứng, thật khó tưởng tượng, thứ như vậy lại được phun ra từ cơ thể con người.

Xà có màu đen, ánh mắt đỏ như máu, càng kì quái hơn là nó có sừng màu đỏ.

Sừng đỏ thẫm, trong nhận thức của mọi người chỉ có xích giác xà mà thôi.

Đây rốt cuộc là loại xà gì? Không một ai ở đây biết.

Chỉ là, hai tròng mắt đỏ như máu cứ như cát chứa vô vàn oán hận cùng điên cuồng, phảng phất như ác ma đang định cắn xé, hút cạn máu nhân loại, lúc nó chậm chạp bò về phía mọi người, rất nhiều người cũng chịu không nổi mà lạnh run, lùi ra sau.

Chẳng quá chỉ là một tiểu xà lại có thể làm rất nhiều người cảm thấy e sợ.

May mắn, tiểu xà di chuyển không bao lâu thì không còn động tĩnh, cứng đờ nằm trên mặt đất.

Một lần nữa nhìn thấy thứ này trong khoảng cách gần như vậy, sắc mặt Minh Khê cũng có chút khó coi, nhưng rốt cuộc cậu cũng hiểu được nghi hoặc trước kia của mình.

Sở dĩ bọn Phi Lý Đặc vẫn còn một hơi thở, không bị oán độc cùng tử khí xâm chiếm toàn thân mà chết, đại khái bởi vì đám xà này tính toán dùng cơ thể bọn họ để ấp trứng.

Loại xà này thế nhưng lại lợi dụng người sống để ấp trứng cho mình!

Hẳn là chờ đến lúc trứng xà tiêu hóa hết nội tạng bọn Phi Lý Đặc, hút hết tinh khí bọn họ, sau đó phá xác mà ra, bọn họ mới hoàn toàn chết đi.

Thật không thể tưởng được khoảng thời gian đó bọn họ phải chịu đựng sự hành hạ kinh khủng thế nào.

Khó trách ngày đó Minh Khê cùng Mộc Vân đụng đám xà này, chúng nó không trực tiếp công kích, ngược lại giống như muốn đuổi bọn họ tới nơi nào đó, nếu như lúc đó bọn họ không chạy thoát thì hậu quả...

Nghĩ tới đó, nội tâm Minh Khê không ngừng run rẩy, thật là sinh vật vừa khủng bố lại vừa buồn nôn.

Mười bốn thiếu niên quý tộc vẫn chưa tìm được, bọn họ có lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Hương Vị

Sau khi cứu trị Phi Lý Đặc, Minh Khê lại lập tức bắt đầu chuẩn trị cho hai người kia, kết quả bọn họ cũng giống hệt như Phi Lý Đặc, phun ra khoảng chục quả trứng xà bán trong suốt.

Tiểu xà hắc sắc bên trong đại khái vì chưa hóa trứng hoàn toàn, hấp thu chất dinh dưỡng cùng tinh khí không đủ, sau khi bị phun ra, rất nhanh liền không còn động đậy.

Liên tục cứu trị ba người, linh lực Minh Khê tiêu hao rất lớn, sắc mặt cũng nhợt nhạt hẳn.

Hoàng Phủ Ngao phân phó Tập Ân diu Minh Khê tới đây, ban tọa, để Minh Khê nghỉ ngơi, những việc còn lại giao cho đám người hầu, ngự y sư cùng trị liệu sư xử lý.

Nam Việt đế quốc đại tướng quân—— Khải Kỳ • Đề Đề Tư, tự tay rót chén trà nóng, kính cẩn đặt vào tay Minh Khê, cảm kích vô cùng.

Khải Kỳ tỏ thái độ vô cùng rõ ràng, từ nay về sau, Hoàng Phủ Minh Khê là người được gia tộc Đề Đề Tư bọn họ tôn kính, này cũng gián tiếp biểu đạt một phương diện khác, bọn họ sau này sẽ toàn lực duy trì vị trí Nam Việt hoàng thái tử của Minh Khê.

Trong đại sảnh rộng lớn lúc này phi thường an tĩnh, cũng không biết vì nhìn thấy thứ buồn nôn kia bị dọa sợ hay vì năng lực vượt quá người người của Minh Khê mà giật mình.

Thật lâu, có người mở miệng, người này chính là ngự y sư của Tập Cách Tra.

“Quốc vương bệ hạ, Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ, các vị bệ hạ, nhóm đại nhân, bệnh tình của ba vị vương tử, thiếu gia trước mắt đã không có gì đáng ngại.

Chỉ là, nội tạng bọn họ đều bị tổn thương nặng nề bất đồng, bất quá, nhóm trị liệu sư hệ quang đã dùng khôi phục thuật tiến hành trị liệu, thêm vào được vật tốt nhất phụ trợ, tin rằng trong vòng nửa tháng, bọn họ có thể khôi phục cơ bản.”

“Lúc nào bọn họ có thể tỉnh lại?”

Hiện tại trọng điểm lo lắng không phải lúc nào bọn họ khôi phục mà là lúc nào tỉnh lại.

Dù sao vẫn còn mười mấy người sinh tử không rõ, không biết tung tích a, mọi người đều chờ bọn họ thanh tỉnh lại để hỏi tình hình những người khác, nếu như cũng gặp phải loại xà này thì hiện giờ rất có khả năng đã...

“Này... bệ hạ... này thần...”

Ngự y sư có chút khó xử, cơ thể ba thiếu niên quý tộc này rốt cuộc bị trứng xà ảnh hưởng tới mức nào bọn họ không biết, huống chi bệnh này cũng không phải bọn họ trị, bọn họ chỉ phụ trách công tác dọn dẹp, xử lý khi kết thúc mà thôi, vấn đề này, hẳn thật sự không rõ a~~~~

“Hiện giờ đã là hừng đông, đại khái năm canh giờ nữa bọn họ sẽ tỉnh lại.”

May mắn, Minh Khê thay ngự y sư trả lời, ngự y sư lập tức cảm kích nhìn về phía Minh Khê gật gật đầu.

“Năm canh giờ nữa, thể thì tốt, thể thì tốt...”

Mọi người ở đó đều thở phào, may mắn không phải hôn mê mấy ngày, nếu không bọn nhỏ còn lại có lẽ ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Thanh Việt này giờ cũng chú ý số trứng xà này, Minh Khê nói không sai, chúng nó rõ ràng là vật sống nhưng lại có tử khí cùng oán độc nồng nặc, còn chưa hoàn toàn trứng hóa đã vậy, này đúng là quỷ dị.

Chúng nó sở dĩ phóng trứng xà vào cơ thể người để trứng hóa, hẳn vì bản thân chúng nó vốn đã có rất nhiều tử khí cũng oán khí, tính cực âm, cô âm không sinh, độc dương không dài, vì thế nó dùng người sống để ấp trứng, thứ nhất có thể hấp thu dinh dưỡng, thứ hai có thể hấp thu dương khí và tinh khí trong cơ thể người sống.

Nghĩ hồi lâu, từng trận buồn ngủ lại ập tới làm Thanh Việt không thể suy nghĩ nổi nữa.

“Người đã cứu rồi, phụ hoàng, chúng ta trở về đi, Việt nhi mệt.”

Âm thanh Thanh Việt không lớn không rõ nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy rất rõ.

Trong tình huống khẩn cấp thế này lại nói đi ngủ, hiển nhiên là không hợp tình lý chút nào, chi dù ngồi ở đây, có rất nhiều người đã cấp thiết muốn rời đi, về ngủ một giấc.

Bất quá, cho dù là vậy cũng không có ai chỉ trích hay phản bác lời nói của Thanh Việt.

Bởi vì, thứ nhất Thanh Việt đã nói lên tiếng lòng của rất nhiều người, tiếp đó hãy nhìn xem người ôm bé là ai, tin rằng không có ai rảnh rỗi tới mức chạy đi đắc tội người này.

Hoàng Phủ Ngạo vỗ vỗ lưng Thanh Việt, ý bảo bé ngoan một chút, đừng nóng vội, tiếp đó y ngẩng đầu nhìn mọi người, mở miệng nói.

“Hiện giờ quả thực đã muộn, mọi người hôm nay hẳn đã mệt chết đi, hơn nữa bọn Phi Lý Đặc phải nằm canh giờ nữa mới tỉnh lại, chúng ta hiện giờ tiếp tục thương lượng cũng không được gì, tốt nhất cứ chờ bọn họ tỉnh lại rồi nói.

Mọi người cũng tranh thủ mấy canh giờ này nghỉ ngơi dưỡng sức đi, mọi người có ý kiến gì không?”

Không quản tới chuyện Hoàng Phủ Ngạo nói những lời này là vì ai, nhưng nó quả thật rất có lý. “Không có!”

“Chúng ta tán đồng ý của Nam Việt hoàng.”

“Đương nhiên, này đúng là hảo chủ ý.”

Thấy mọi người đều nhất nhất phụ họa, Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt, bảo Tập Ân, Khải Kỳ đi Minh Khê, dẫn đầu rời khỏi đại sảnh.

...

Đêm khuya đầu xuân, màn đêm đen kịt mang theo con gió ẩm ướt lạnh lẽo, không gian yên tĩnh, thanh lãnh, hoàn cảnh này dễ gợi người ta nhớ lại những chuyện đã qua.

Trong biệt quán trang trí kim điều ngọc khí xa hoa lại càng an tĩnh, không có một chút tiếng động, lúc này đại đa số mọi người đã ngủ say, cho dù là nhóm thị tỳ, thị tòng lưu lại trực đêm cũng không dám lên tiếng, dưới ánh đèn nhu hòa ấm áp từ tinh thạch chiếu rọi trong màn đêm đen kịt, Thanh Việt hoàn toàn không cảm nhận được ẩm ẩm cùng yên tĩnh.

Thanh Việt chán ghét ẩm ỹ nhưng cũng sợ loại im lặng tĩnh mịch như không hề có ai khác tồn tại này, nó vô thức làm bé nhớ lại chuyện tiền thế, có khả năng mất đi không chế cảm xúc.

Bắt đầu từ lúc năm tuổi bé đã bị giam vào căn phòng hắc ám suốt mười năm, trong đó không có ánh sáng, chỉ có bóng tối tịch mịch, một ngọn gió cũng không có, ngay cả một chút âm thanh người bên ngoài cũng keo kiệt không cho bé.

Tuy không nguyện ý thừa nhận nhưng Thanh Việt thực sự rất sợ những nơi như vậy.

“Phụ hoàng...”

Thanh Việt đưa tay ôm chặt cổ Hoàng Phủ Ngạo, đầu cũng vùi bên vai y, khe khẽ níu non.

“Ân, Việt nhi sao vậy?”

Hoàng Phủ Ngạo quay đầu áp tới bên tai Thanh Việt, khẽ hỏi.

“Không có gì, Việt nhi lạnh, phụ hoàng ôm Việt nhi chặt thêm một chút đi.”

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngạo làm theo, kéo áo khoát bọc Thanh Việt lên cao một chút, ôm bé chặt hơn.

“Tốt hơn chưa?”

“Ân.”

Thanh Việt gật gật đầu, cảm thụ hơi ấm không ngừng truyền tới từ cơ thể phụ hoàng, ngửi được hương thơm nhàn nhạt mà bé quyến luyến, rốt cuộc an tâm nheo mắt lại.

...

Dọc đường đi, mọi người đều im lặng như vậy, nhưng lúc bước vào Dĩ Lệ viện thì Thanh Việt đột nhiên ngẩng đầu, tuy rất buồn ngủ nhưng vẫn như con chó nhỏ hít hít ngửi ngửi.

Trong không khí có một hương vị nhàn nhạt như có như không, tuyệt đối không phải mùi son phấn, tuy ngọt ngào, liêu nhân cực độ nhưng lại có vẻ rất tự nhiên, tươi mới, không chỉ làm người ta không nảy sinh phản cảm, ngược lại còn cẩn thận nâng niu từng li từng tí, rất trân quý, cứ như chỉ một chút không cẩn thận nó sẽ hoàn toàn tiêu thất vậy...

Thanh Việt vì những chuyện trải qua trong kiếp trước nên đối với sự biến hóa của hoàn cảnh xung qua rất nhạy cảm.

Mà hương vị cực kỳ dễ ngửi này, bé nhớ rõ lúc bé chạy đi tìm phụ hoàng không hề ngửi thấy, cứ như bé vừa đi thì nó đột nhiên xuất hiện.

Ban đêm có gió nhưng hương vị này cứ tụ lại mà không tán đi, cứ như chỉ tồn tại trong Dĩ Lệ viên, bên ngoài không hề ngửi được.

‘Hương vị này... có chút kì quái ni... giống như... là vật sống...’

Trước lúc mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ, Thanh Việt có ý nghĩ kì quái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Tuyệt Sơn Hiểm Cảnh

“Bệ hạ, hiện giờ đã gần sụp tối, người không phải có hẹn thương nghị với các quốc vương và nhóm đại nhân sao, hiện giờ cũng gần tới giờ, người xem...”

Tập Ân kính cẩn đứng ở cửa, nhìn nhìn mặt trời đã lặn xuống núi, vẫn quyết định lên tiếng, đánh thức hai người còn đang ngủ say trong phòng ngủ.

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngạo đáp một tiếng, chậm rãi ngồi dậy, kéo luôn Thanh Việt đang vùi trong chăn không chịu dậy ra, không khách khí vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn, làm Thanh Việt có chút chống cự, giãy giụa.

“Vào đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân vội vàng thưa, dắt nhóm thị tỳ, thị tòng đã chuẩn bị sẵn đồ dùng rửa mặt súc miệng tiến vào.

...

Sau khi vệ sinh hoàn tất, Hoàng Phủ Ngạo lại kéo thanh Việt tới phòng ăn.

Trên đường đi, Thanh Việt lại khịt khịt mũi ngửi ngửi mấy hơi, nhưng không ngửi được mùi hương dụ hoặc, kì quái đêm qua.

“Phụ hoàng, ngủ đi.”

Hoàng Phủ Minh Khê ngồi bên cạnh bàn ăn, thấy Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt tiến vào thì vội đứng dậy chào hỏi.

“Chỉ có mình Minh Khê thôi sao? Người khác đâu?”

“Hồi bệ hạ, Tam điện hạ cùng Thất công chúa đã đi thăm hỏi Phi Lý Đặc thiếu gia, có bảo chúng tiểu nhân chuyển lời với bệ hạ, Nhị điện hạ thì có chút khác thường, nói muốn dùng cơm trong phòng, tiểu nhân cảm thấy, có lẽ Nhị điện hạ ý thức được sai lầm mình phạm phải nên muốn sửa chữa.”

Tập Ân trước đó cũng không ít lần hưởng lợi từ chỗ Đông Lệ Nhã, vì thế lúc này hắn cũng ngại nói xấu Hoàng Phủ Vu Mạc.

“Ân, vậy dùng cơm đi.”

Hoàng Phủ Ngạo cũng không hỏi nhiều, trực tiếp bảo mọi người dùng cơm.

...

“Bệ hạ, bọn Phi Lý Đặc thiếu gia đã hoàn toàn thanh tỉnh, các quốc vương và nhóm đại nhân đã tập trung tới đại sảnh, người xem có nên...”

Đang an tĩnh dùng cơm, Tập Ân lại tiến vào bẩm báo.

“Ân, hiện giờ qua đó đi.”

Thấy Thanh Việt cùng Minh Khê cũng ăn no, Hoàng Phủ Ngạo ra quyết định.”

“Dạ, bệ hạ.”

...

Chờ Hoàng Phủ Ngạo mang theo Thanh Việt, Minh Khê tới, đại sảnh đã giống như bình thường, tụ tập hầu hết các quốc vương, quý tộc, đại thần, bắt

quá lúc này không có hoan thanh tiểu ngữ, đàm thiên tuyết địa như trước kia, tất cả mọi người đều trầm mặt.

Theo đúng kế hoạch đã bàn, mười bảy người bọn Phi Lý Đặc (trong đó có hai vị công chúa), dựa theo bản đồ Tọa Cách Tra Thập Tam vương tử cung cấp mà xuất phát tới những địa điểm tuyết sơn thất sắc liên có thể sinh trưởng, tìm kiếm từng nơi.

Cứ như vậy vất vả cùng nhàn chán tìm kiếm suốt một ngày, bọn họ vẫn không thu hoạch được gì.

Lúc những cảm giác hứng khởi ban đầu trôi qua, nhóm thiếu niên quý tộc quen ăn sung mặc sướng, chưa từng chịu khổ, suy nghĩ quá đơn giản, giờ phải ở giữa băng thiên tuyết địa chịu giá rét, vất vả và mệt mỏi mà tranh đua, có không ít người bắt đầu oán trách muốn rút lui. Vì thế bọn họ lại thương lượng một chút, kiên trì tìm kiếm thêm một ngày, nếu như vẫn không có được thu hoạch gì thì sẽ trở về biệt quán Tuyết Sơn.

Chỉ là không ai ngờ, đến ngày thứ hai lại xảy ra chuyện.

Bọn họ dựa theo bản đồ, đi tới điểm thứ sáu có khả năng xuất hiện tuyết sơn thất sắc liên.

Chính là lại làm mọi người thất vọng lần nữa, gò đất chỉ phủ một chút tuyết, nhìn qua thì biết hoàn toàn không có bóng dáng tuyết sơn thất sắc liên, lúc mọi người đang vô cùng thất vọng, chuẩn bị tìm tới nơi khác thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Cũng không biết là thiếu niên quý tộc của vương quốc nào đó bị gì, đại khái là vì không thấy tuyết sơn thất sắc liên, nóng nảy nên muốn phát tiết, không rõ là bất cẩn giẫm phải thứ gì đó, tuyết địa dưới chân hần đột nhiên sụp đổ, hần cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nơi bị sụp kia là một huyết động rộng cỡ hai người lui lệt, bởi vì băng tuyết nên khá trơn bóng, mà thiếu niên quý tộc kia cũng vì thế mà trượt ngã xuống dưới.

Mọi người tuy không biết huyết động này sâu bao nhiêu, nhưng không thể thấy chết không cứu, vì thế chuẩn bị dây thừng khá dài phái hai hộ vệ theo dây thừng trượt xuống cứu viện.

Nhưng hai thị vệ kia đi một hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, mọi người cảm giác có chút kì quái.

Tiếp đó lại phái toàn bộ thị vệ leo xuống, còn không quên phân phó thấy chuyện gì bên dưới, bất luận thế nào cũng phải phái một người lên bẩm báo.

Sau đó lại bắt đầu chờ, chẳng tới khi trời tối đen cũng không thấy nhóm thị vệ xuất hiện.

Dù sao niên kỉ cũng không lớn, cũng chưa trải qua rèn luyện gì, đột nhiên gặp phải chuyện lạ như vậy, nhóm thiếu niên quý tộc cũng hoảng sợ, cứ cảm thấy huyết động vừa sâu lại tối đen này dường như có cất giấu quái thú gì đó, bất cứ lúc nào cũng có thể chọn một người mà nuốt sống.

Nhưng lòng kiêu ngạo của quý tộc không cho phép bọn họ biểu hiện sợ hãi, vì thế mọi người lại cố nhẫn nại, ai cũng không đòi ly khai nhưng đều âm thầm chờ đợi một người nào đó đứng ra đề xuất ý kiến rời khỏi nơi này.

Lúc mọi người đang mâu thuẫn, bầu trời đã hoàn toàn tối đen, tuy mọi người đều có tinh thạch chiếu sáng, nhưng không ai phác giác có một loại sinh vật khổng lồ bò tới gần, bao vây bọn họ.

‘Xà... A...’

Người phát hiện nguy hiểm trước nhất là một vị công chúa, âm thanh của nàng làm thần kinh mọi người đang chìm trong mệt mỏi, khốn đốn lập tức thanh tỉnh.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy một màn rợn da gà, xung quanh bọn họ có chi chít hắc xà không rõ là loài gì lúc nhúc bò tới.

Những con xà này lớn có nhỏ có, lớn thì thô cỡ cánh tay người, nhỏ thì chỉ bằng ngón tay tiểu hải tử, chúng nó không vội vàng tấn công mà chỉ bò tới, dần dần thu nhỏ vòng vây, ánh mắt đỏ ngầu như sắp chảy máu trong màn đêm đen kịt lại càng làm người ta hoảng sợ.

Mọi người lúc đầu tuy sợ hãi nhưng cũng không tới mức luống cuống.

Chỉ ít, trong ấn tượng của bọn họ, xà trừ răng nọc khá lợi hại thì không có bản lĩnh gì khác, vì thế bọn họ không muốn để đám xà này tiếp cận.

Hướng chi, mười bảy người bọn họ có ba người là ma pháp sư, một hệ thổ, hai hệ hỏa, thổ tuy không có ưu thế trong tuyết địa này nhưng hòa lại có tác dụng rất lớn, có thể phóng hỏa điểm đốt cháy một vùng lớn, hơn nữa bọn họ còn có mười bốn người biết vũ kỹ, cũng đều là người nổi bật trong nhóm đồng lứa.

Chỉ là chút tự tin cùng một tia hi vọng rất nhanh bị dập tắt, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ đã phát hiện mình đã gặp phải một thứ kinh khủng không thể tưởng tượng nổi.

Những con quái vật xà này căn bản không thể dùng kiếm giết chết!!!

Trường kiếm sắc bén có thể cắt chúng thành vài đoạn, thậm chí mấy trăm đoạn, nhưng quỷ dị nhất là chúng nó lại nhanh chóng dung hợp lại, tiếp tục bò tới.

Dùng được chỉ có ma pháp hệ hỏa, có thể hoàn toàn đốt bọn nó thành tro tàn.

Chỉ tiếc số lượng xà thật sự quá nhiều, lúc hỏa điểm bùng lên, chúng nó cũng phun ra một loại khí đen để chống đỡ, vì thế với trình độ ma pháp của bọn họ hiện giờ, đối diện với nhiều hắc xà như vậy, căn bản không có khả năng chiến thắng, rất nhanh, hai ma pháp sư hệ hỏa cũng kiệt sức.

Bọn họ vô cùng kinh hoàng, hoàn toàn đánh mất lý trí, đối diện với tầng tầng lớp lớp hắc xà chen chúc ngồn ngộn bò về phía này, bọn họ không quan tâm tới nguy hiểm trong huyết động kia nữa, từng người từng người nhảy vào.

Nhưng, bọn họ không thể tưởng được, đó chính là mục đích của nhóm hắc xà quỷ dị, khủng bố lại cực kì thông minh này

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Tuyệt Sơn Hiểm Cảnh (2)

Mọi người trong đại sảnh trầm mặc, bọn Phi Lý Đặc tiếp tục kể lại.

Bị đám hắc xà bức vào đường cùng, bọn họ chỉ đành nhảy xuống huyết động kia, trượt theo dây thừng thật dài, rốt cuộc xuống được bên dưới.

Vốn những huyết động thế này lớn nhất chỉ là những động đá vôi hình thành tự nhiên mà thôi, ai ngờ, chờ bọn họ xuống đây mới biết nơi này rộng tới dọa người, cho dù là ai cũng không tưởng được bên dưới một gò tuyết đọng lại có một không gian khổng lồ thế này.

Mọi người bắt đầu quan sát xung quanh.

Nhưng không hề phát hiện thiếu niên quý tộc bị rơi xuống trước đó, ngay cả bóng dáng nhóm thị vệ cũng không thấy đâu, chỉ còn lại một ít dấu vết mới đánh nhau cùng vết máu, sự sợ hãi một lần nữa tràn ngập trong lòng mọi người.

Huyết động to lớn này hẳn là một ngôi mộ cổ được nhân công điêu khắc tạo nên.

Mà bọn họ, hẳn đang đứng ở đại sảnh lăng mộ.

Trên đỉnh huyết động là nền đất, có khảm lân thạch phát ra ánh sáng xanh lục, bọn họ nhìn theo, ánh sáng kéo dài không giới hạn, không biết nơi này do ai làm, mặc dù đơn giản, không hoa lệ nhưng to lớn vô cùng.

Không chờ bọn họ khôi phục tinh thần, âm thanh ‘tác tác tác tác’ từ trên lăng mộ truyền tới, bọn họ lập tức hiểu ra, đám hắc xà kia cũng theo bọn họ xuống đây.

Không biết là ai kêu một tiếng chạy mau, nhưng trong tình trạng tất cả mọi người đều kinh hoàng thì rất có tác dụng, bọn họ bắt đầu hoảng loạn tản ra chạy về đủ phương hướng, nơi này có rất nhiều lối rẽ, rất nhanh bọn họ bị chia nhỏ, một nhóm chỉ còn khoảng ba đến năm người, hoàn toàn mất đi liên hệ với những người khác.

Phi Lý Đặc • Đề Đề Tư cùng Lộ Á vương quốc Tam vương tử——Duy Đạt Đa Khoa • Ba Khắc Áo, Liên Tranh • Kiệt Y, nhi tử của thừa tướng Đông Chích đế quốc, cũng chính là bảo đệ của thái tử phi——Liên Na • Kiệt Y, ba người bọn họ cũng kết thành như vậy.

Duy Đạt Đa Khoa • Ba Khắc Áo là ma pháp sư hệ thổ duy nhất, tuy vừa rồi trong chiến đấu, ma pháp hệ hỏa của hắn không có gì hữu dụng, bất quá lúc này năng lực của hắn lại dùng được nhất.

Bởi vì hắn có thể dựa vào năng lực cảm ứng đất đai, phân biệt đường đi, tìm lối ra của ngôi mộ này.

Phi Lý Đặc • Đề Đề Tư cùng Liên Tranh • Kiệt Y là kiếm sĩ có vũ kỹ xuất chúng, vô luận là thể lực hay sức chịu đựng cũng rất mạnh mẽ, bọn họ có thể hộ tống Duy Đạt Đa Khoa • Ba Khắc Áo.

Bọn họ đều là người thông minh, biết trong hoàn cảnh này đoàn kết lại mới có hi vọng thoát hiểm.

Vốn nhóm bọn họ còn một vị công chúa của Cáp Đa Cách Lạp, chính là một trong hai vị ma pháp sư hệ hỏa sử dụng hỏa điểm đốt chết đám hắc xà.

Chỉ tiếc, sức mạnh của nàng lúc này cơ hồ đã tiêu hao gần hết, cuối cùng không thể cùng bọn họ thoát ra, chạy trốn một lúc, thể lực nàng chống đỡ hết nổi đã rơi vào một hồ sâu trong lăng mộ.

Bọn họ chính mắt nhìn thấy nàng nổi lên mặt nước cổ sức gãy dựa, bị một sinh vật gì đó dùng móng vuốt sắc bén xé thành mấy khúc, máu tươi nhuộm đỏ mặt nước, tiếp đó bị kéo sâu vào đầm.

Lúc đó, ba người bọn họ mới chân chính hiểu được, trong lăng mộ này, bọn họ không chỉ bị uy hiếp từ đám hắc xà kia, lăng mộ nhìn có vẻ yên tĩnh, đơn

giàn này cũng tràn đầy sát khí, bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ba người càng cẩn thận tìm kiếm lối ra hơn, cứ như đang đi trên một tầng băng mỏng, bất cứ lúc nào cũng bị rơi xuống, loại không khí này thực căng thẳng, lại còn đói khát, mệt nhọc, con người nếu không thể thoát khỏi sợ hãi rất dễ dàng bị bức điên, bọn họ không biết mình có thể kiên trì tới lúc nào.

Mỗi một giây, một phút trôi qua cứ dài như một tháng, một năm.

Có lẽ ông trời cố ý muốn khảo nghiệm cực hạn của bọn họ, trải qua một chặn đường bôn ba dài đằng đẵng, trước mắt đột nhiên xuất hiện một thứ làm bọn họ kinh hãi không thôi.

Xà, hắc xà, giống như đám xà bọn họ thấy lúc này, khác biệt chính là hắc xà nơi này đều thô to hơn cả cánh tay con người.

Bọn họ đột nhiên có một ý niệm cổ quái nhưng lại rất có khả năng, có lẽ ngôi mộ này là sào huyệt của đám hắc xà, mà những thứ bọn họ thấy bên ngoài chỉ là số ít? Chúng nó cố ý bao vây bọn họ, để bức họ xuống nơi này.

Không còn thời gian để bọn họ suy nghĩ nữa, rất nhanh, bọn họ vì một làn sương khói đen kịt phun tới mà mất đi thần trí.

Bọn họ không nhớ rõ quá trình xảy ra, chỉ biết lúc mơ mơ hồ hồ cứ như bị thôi miên, đi tới gần đám hắc xà kinh khủng kia, hoàn toàn mất đi ý thức phản kháng.

Tiếp đó... tiếp đó... có cái gì đó lạnh lẽo, trơn mềm cổ trượt vào yết hầu bọn họ... tiếp đó...

Đám Phi Lý Đặc kể tới đây thì không nói nữa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể nôn ói một phen.

Mọi người trong đại sảnh hiển nhiên cũng không nguyện ý nghe tí mĩ quá trình này, ai cũng không truy vấn, để bọn họ tỉnh lược đoạn này.

Sau đó, nhưng con hắc xà đó lộ khai, chậm chậm bọn họ khôi phục lại chút thần trí, chỉ là phảng phất có cảm giác giống như bị rút xương, toàn thân vô lực nằm trên mặt đất lạnh lẽo, ẩm ướt của lăng mộ.

Không biết trôi qua bao lâu, lúc bọn họ một lần nữa sắp hôn mê, mất đi thần trí.

“Xuyên... xuyên qua... giang mộ thất... này... sẽ... sẽ tới cửa ra... ta... cảm giác được... thổ tăng biến hóa... chúng ta...”

Lời nói yếu ớt của Duy Đạt Đa Khoa • Ba Khắc Áo vào lúc này lại làm Phi Lý Đặc • Đề Đề Tư cùng Liên Tranh • Kiệt Y vốn định từ bỏ, một lần nữa có hi vọng sinh tồn.

Thần kinh chìm vào hỗn loạn, một lần nữa vì kích động mà vận chuyển trở lại.

“Chúng ta... phải rời khỏi... nơi này... không thể cứ vậy... chết đi...”

Khao khát muốn sống sót rốt cuộc đã bùng nổ tiềm chất của bọn họ, ba người hao phí một khoảng thời gian thật dài, cố gắng dìu nhau đứng lên, theo hướng dẫn của Duy Đạt Đa Khoa • Ba Khắc Áo, rốt cuộc tìm được cửa ra.

Nhưng cửa ra không phải cái gì cũng không có.

Nó có chỉ chút những con tiểu hắc xà, ba người nhất thời bị dọa sững sờ cứng đờ tại chỗ, tuyệt vọng một lần nữa cần quét tâm trí bọn họ, chỉ là rất kì quái, đám tiểu hắc xà đó không bao vây hay giả vờ công kích bọn họ, cứ như căn bản không phát hiện bọn họ vậy.

Lúc này, Phi Lý Đặc đột nhiên nhớ lại kiến thức đã học trước kia, mắt xà bình thường không nhìn thấy, chúng nó chỉ thông qua mùi vị mà phân biệt sự vật.

Những con hắc xà này không công kích bọn họ, chứng tỏ bọn họ bị nhiễm mùi vị tương đồng chúng nó, làm chúng nó không thể phân biệt, nói vậy bọn họ hẳn là có thể dễ dàng lộ khai nơi này.

Phi Lý Đặc nói ra ý tưởng của mình, ba người quyết định đánh cược một phen.

May mắn, bọn họ thành công, thành công trốn thoát khỏi lăng mộ đó, lại may mắn được người cứu trở về.

Ba người kể lại quá trình mình gặp phải, trầm mặc một lát, Phi Lý Đặc gian nan mở miệng.

“Chúng ta... không rõ tình huống những người khác... nhưng... khu mộ đó rất lớn... nếu.. không có người hướng dẫn phương hướng... ta nghĩ rất khó... để thoát khỏi... hơn nữa... lại có rất nhiều điều chúng ta không thể tưởng tượng được... đủ thứ cổ quái... chỉ sợ bọn họ...”

Phi Lý Đặc không nói tiếp, nhưng mọi người đều hiểu ý hẩn, nhất thời đại sảnh lại càng trầm mặc hơn, tiếp đó truyền tới tiếng khóc vô vọng của các phu nhân và tiểu thư.

“Nơi đó ở chỗ nào trên Tuyết Sơn, các người còn nhớ không? Có thể vẽ lại vị trí cụ thể của nó không?”

Tạp Cách Tra quốc vương đau đầu đau hoi.

Hắn thực sự không biết trên Tuyết Sơn lại có một mộ huyết cổ quái, còn là một nơi khủng bố đến vậy...

Cho dù biết rõ không còn hi vọng, cho dù biết rõ là nguy hiểm trùng trùng, nhưng nhóm thiếu niên quý tộc này mất tích trên địa bàn Tạp Cách Tra của hân a ~~~~ hân có thể không quản sao? Vô luận thế nào cũng phải quản a~~~~

“Có thể.”

“Được.”

“Không vấn đề.”

Ba người không chút chần chừ đáp ứng, tuy sắc mặt tái nhợt, cơ thể yếu ớt nhưng vẫn cắn răng cố gắng về gần lược đường đi lại.

Ba bản vẽ, sau khi so sánh thì không hề chênh lệch, Tạp Cách Tra quốc vương kiểm nghiệm mức độ tin cậy của nó xong thì đưa ba bản vẽ cho Hoàng Phủ Ngạo.

Hoàng Phủ Ngạo tiếp nhận, nhìn một cái, sắc mặt thoáng chút trở nên ngưng trọng.

Bản vẽ này tuy từ những hướng bất đồng, nhưng điểm cuối lại là cùng một nơi, cũng chính là địa điểm tuyết sơn thất sắc liên sinh trường mà một tinh linh kia đã vẽ lại.

Tinh linh không bao giờ nói dối, như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Suy Đoán

Nghe bọn Phi Lý Đặc kể lại mọi chuyện, kết quả thương nghị cuối cùng của mọi người là vô luận thế nào cũng phải phái người tới huyết mộ quý di, hung hiểm kia tìm kiếm nhóm thiếu niên quý tộc, cho dù là thi thể.

Còn nữa, đám hắc xà khủng bố trong huyết mộ quý di đó đều phải tiêu diệt.

Đợi đến khi thương nghị chấm dứt, Hoàng Phủ Ngạo mang theo mọi người trở về Dĩ Lệ viên, nơi nghỉ ngơi của hoàng thất Nam Việt đế quốc, đêm đã khá khuya, Hoàng Phủ Ngạo cũng không nói thêm gì, chỉ phân phó vài câu đơn giản, sau đó liền mang Thanh Việt về phòng ngủ của bọn họ.

Thanh Việt vì ban ngày ngủ rất nhiều nên bây giờ vẫn chưa buồn ngủ, bé liền ngồi trên giường chơi đùa với không gian ma pháp của mình, giống như năm năm trước, bé không hề chén trà ở cách giường lớn khoảng sáu thước.

Bất quá bất đồng với trước kia, lần này Thanh Việt không làm chén trà xuất hiện hay biến mất, mà không chế nước trà trong chén, để nó chậm rãi lơ lửng trên không trung, ngưng tụ thành một quả cầu nước, sau đó lại tách ra thành những hạt nhỏ, tiếp đó là ngưng tụ thành băng châm...

Lúc này nếu có ma pháp sư không gian ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc tới không khép miệng được, bởi vì không gian ma pháp của Thanh Việt đã đạt tới trình độ có thể khống chế hình thái của vật thể nằm trong không gian mình, tuy chỉ là những vật nhỏ nhưng như vậy cũng đủ làm giới ma pháp rung động mãnh liệt.

(Trong sách ma pháp cổ xưa có ghi lại, người có không gian ma pháp cao nhất chính là người gần thần nhất. Mà thần, chính là có thể trong không gian lĩnh vực của mình, sáng tạo ra vạn vật, hơn nữa có thể tùy ý biến đổi sự tồn tại cùng hình thái của chúng.

Không gian của Thanh Việt tuy không thể sáng tạo vạn vật, nhưng Thanh Việt đã có thể thay đổi hình thái của sự vật.)

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo thay áo ngủ, thấy Thanh Việt ngồi trên giường chơi đùa vui vẻ, hoàn toàn không có chút phiền não nào, có chút bất đắc dĩ gọi bé một tiếng.

Y lúc này đang vì vật nhỏ này mà lo nghĩ, mà bản thân vật nhỏ lại cứ như không có việc gì, chơi đùa thật vui vẻ.

Vốn, có bản đồ của tinh linh hệ mộc kia thì có thể nắm chắc chín phần sẽ tìm được tuyết sơn thất sắc liên, từ đó thông qua mùi hương từ tuyết sơn thất sắc liên nở rộ để hấp dẫn xích giác già cực kì hiếm có của Tạp Cách Tra, thành công bắt giữ xích giác xà còn sống, hân cũng nắm chắc đến sáu phần.

Chính là không ai ngờ được lại đột nhiên xuất hiện biến cố thể này!

Máu chốt chính là tuyết son thất sắc liên, hiện giờ xem ra, rất có thể nó sinh trưởng ở huyết mộ cổ quái hung hiểm kia.

Bất quá, nếu là vậy thì tuyết đối không đủ để làm Hoàng Phủ Ngao phiền não, y là Nam Việt đế vương, chỉ cần y ra lệnh một tiếng, cho dù là huyết mộ hung hiểm, quý dị cỡ nào, thiên quân vạn mã của Nam Việt cũng có thể thoải mái san bằng nó.

Điều làm Hoàng Phủ Ngao lo lắng là trong huyết mộ kia tồn tại một cái gì đó không bình thường, nó làm những thứ khác hay sinh vật khác trong huyết mộ xảy ra biến dị.

Suy đoán như vậy cũng không phải không có căn cứ.

Đám hắc xà hung tàn, quý dị kia chính là một ví dụ.

Thân xà màu đen, ánh mắt đỏ đậm, lại có sừng như xích giác xà, bộ dáng cũng tương tự, số lượng chúng nó còn rất nhiều, thế nhưng trước đó không ai biết sự tồn tại của chúng.

Liên tưởng một chút tới những ghi chép về xích giác xà: tuyết son xích giác xà, chỉ sinh tồn trên Tuyết Sơn của Tập Cách Tra, loại xà này ngoài trừ mật có tác dụng trừ hàn độc, cái sừng màu đỏ cũng là dược liệu phi thường trân quý.

Tuyết son xích giác xà tuy rất thưa thớt nhưng không phải vật cực kì khó tìm, Tập Cách Tra vương quốc cũng thường xuyên sai người bắt giữ để tìm mật và sừng, nó là một trong những lễ vật trân quý làm quà tặng cho các quốc gia.

Nhưng, đại khái khoảng trăm năm trước bắt đầu, tuyết son xích giác xà liền ngày càng ít, cuối cùng giống như đột nhiên bốc hơi, không còn ai thấy bóng dáng chúng nó nữa.

Vì thế, hiện giờ tuyết son xích giác xà cơ hồ đã trở thành truyền thuyết của Tập Cách Tra.

Hiện giờ đem loại hắc xà cổ quái cùng xích giác xà truyền thuyết, cùng vị trí của tuyết son thất sắc liên kết hợp lại, thực dễ dàng làm người ta sinh ra liên tưởng như vậy.

Trăm năm trước, trong huyết mộ đó nở ra một đóa tuyết son thất sắc liên.

Hương thơm của tuyết son thất sắc liên nở rộ hấp dẫn một ít xích giác xà vào trong huyết mộ, sau đó không biết huyết mộ đó đã xảy ra chuyện gì, chúng nó vẫn tiếp tục ở lại đó, sinh sản, sau đó lại xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, chúng nó bắt đầu sinh ra biến dị. Nếu thật là vậy thì trên đời này rất có khả năng đã không còn xích giác xà tồn tại, nghĩ như vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Ngao trở nên khó coi, không còn xích giác xà, vậy hàn tật trên người Việt nhi...

Vô luận thế nào, y cũng phải tới huyết mộ kia một phen.

“Việt nhi...”

Hoàng Phủ Ngao lại gọi Thanh Việt một tiếng, ngồi xuống giường cạnh bé, sau đó ôm bé vào lòng mình, đông tay linh hoạt tiến vào trong quần áo Thanh Việt, vuốt ve qua lại, da thịt nõn nà như mỹ ngọc, chạm vào có cảm giác trơn bóng lạnh lẽo.

Vật nhỏ này tuy chưa từng oán giận, nhưng Hoàng Phủ Ngao biết rõ, Thanh Việt vẫn luôn chịu đựng hàn khí đã xâm nhập vào tận xương cốt giãy vò.

Hiện giờ bé con này ngay cả một chút mát lạnh cũng không chịu nổi, độ ẩm cơ thể cũng thấp đến dọa người, nếu không phải trong cơ thể có sức mạnh cường đại chống đỡ, vật nhỏ này chỉ sợ lúc còn rất nhỏ đã không sống sót nổi.

“Phụ hoàng?”

Thanh Việt cảm giác được tình tự của Hoàng Phủ Ngao, lập tức ngừng việc luyện tập không gian ma pháp, đôi tay bé nhỏ tự động ôm lấy cổ Hoàng Phủ Ngao, thân thể cũng dán chặt vào lòng ngực y, không ngừng hấp thu hơi ấm từ nơi đó truyền tới.

“Việt nhi, nếu phụ hoàng tìm không thấy xích giác xà, Việt nhi...”

“Phụ hoàng không cần lo lắng, Việt nhi chưa từng nghĩ tới việc tìm xích giác xà.”

Thanh Việt thành thật nói ra suy nghĩ của mình.

“Việt nhi không nghĩ tới? Chính là, chỉ có xích giác xà còn sống mới có thể chữa khỏi hàn tật trong cơ thể Việt nhi...”

“Như vậy cũng tốt lắm, phụ hoàng, Việt nhi như bây giờ cũng đã tốt lắm, Việt nhi không muốn thêm gì nữa...”

Ngữ khí Thanh Việt rất nhẹ, giống như nỉ non, gương mặt nhỏ nhắn cũng chôn vào phần cổ Hoàng Phủ Ngao, tiếp tục nói.

“Phụ hoàng, Việt nhi bây giờ đã tốt lắm, thật sự, trước kia, Việt nhi nằm mơ cũng không nghĩ mình có được cuộc sống như vậy, phụ hoàng, con người

không thể quá tham lam, Việt nhi không thể quá tham, Việt nhi đã có quá nhiều rồi, nếu ngay cả hàn tật trên người cũng trị hết, Việt nhi lo lắng sẽ bị ông trời ghen tị...”

“Đứa ngốc!”

Hoàng Phủ Ngao vỗ vỗ đầu Thanh Việt, kéo bé ra khỏi lòng ngực mình, hung hăng hôn hai cái lên gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, bật cười nói.

“Hóa ra, Việt nhi không sợ trời không sợ đất thế nhưng cũng sợ chuyện ảo tưởng này sao?”

“Phụ hoàng, Việt nhi muốn tắm, chúng ta đi ôn tuyền ngoài hoa viên đi.”

Đổi mặt với treu chọc của Hoàng Phủ Ngao, Thanh Việt lúng túng vội vàng chuyển đề tài.

“Hiện giờ? Việt nhi, giờ đã khuya rồi.”

Thấy Thanh Việt làm bộ đáng không thể không đi, Hoàng Phủ Ngao cuối cùng cũng đành gật đầu đồng ý, ôm Thanh Việt ra khỏi phòng ngủ, còn chưa đi được mấy bước liền nghe thấy mùi hương kì lạ kia.

Nó rõ ràng lơ lửng trong không khí nhưng lại nhạt tới mức dường như không có.

Tuyệt đối không phải hương son phấn, tuy ngọt ngào liêu nhân tới cực hạn, nhưng lại vô cùng tự nhiên, tươi mát, không chỉ làm người ta không thể sinh ra cảm giác phản cảm, ngược lại còn tỉ mỉ thương thức, quý trọng, thật giống như chỉ cần không cẩn thận một chút thôi nó sẽ hoàn toàn biến mất...

Loại mùi này, một lần nữa đột ngột xuất hiện trong Dĩ Lệ viên.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Trong Ôn Tuyền

Ôn tuyền nhiều màu sắc có hình bông hoa, trong màn đêm được chiếu sáng nhu hòa từ các viên tinh thạch, thủy khí lượn lờ bốc lên, có vẻ duy mỹ lại ấm áp.

“Phụ hoàng, chính là mùi này a!”

Thanh Việt bị Hoàng Phủ Ngao ôm vào ôn tuyền, bé ngửi ngửi trong không khí, kéo Hoàng Phủ Ngao nói.

“Ân, hương vị cũng không tệ lắm, Việt nhi sao vậy? Không thích?”

Hoàng Phủ Ngao hiển nhiên cũng ngửi thấy mùi hương này, thấy Thanh Việt hơi nhú mi thì liền hỏi.

“Mùi này rất dễ ngửi, nhưng Việt nhi cứ cảm thấy hương vị này có chút kì quái, bất quá cụ thể là gì, bây giờ vẫn chưa thể nói rõ.”

“Thật không, không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa.”

Tiếng nói vừa dứt, Hoàng Phủ Ngao liền nâng gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, tinh tế hôn lên môi bé.

Trán, vành tai, má, ánh mắt, chóp mũi, khóe môi... Những nụ hôn không ngừng hạ xuống, cuối cùng, dừng lại trên đôi môi còn non mềm hơn cả cánh hoa của Thanh Việt, chậm chậm tiến vào sâu hơn, mát mẻ.

“Ân...”

Nụ hôn càng lúc càng kịch liệt, bá đạo, Thanh Việt cảm giác đầu óc mình càng lúc càng choáng váng, ngay cả năng lực hô hấp cũng không thể bảo trì, môi lưỡi giao triển bật ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, mang theo chút bất mãn cùng chống cự.

Bất quá, Hoàng Phủ Ngao hiển nhiên không có ý tứ buông Thanh Việt ra, một tay y chống đỡ sau gáy Thanh Việt, cố định bé càng chặt hơn, để bé không thể trốn tránh, tiếp đó lại càng xâm nhập, đẩy đưa không dứt.

“Ân... hô... hô...”

Thẳng tới khi Thanh Việt thiếu đường khí mà ánh mắt bắt đầu tối đen, Hoàng Phủ Ngao mới chịu ngừng lại, buông Thanh Việt ra, để bé dựa vào lòng ngực mình từng ngậm, từng ngậm thờ dốc.

‘Ba, ba, ba.’

Lúc Thanh Việt cố gắng hít thở, Hoàng Phủ Ngạo hướng về một góc hoa viên vỗ tay ba cái, lập tức có ba ảnh vệ xuất hiện cách ôn tuyền không xa.

“Bệ hạ.”

Ba ảnh vệ đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

“Đều ngài thấy mùi này sao?”

“Đúng vậy, bệ hạ.”

“Đi thăm dò xuất xứ của mùi hương này.”

“Dạ, bệ hạ.”

“Mặc khác, truyền lệnh xuống, tối nay không cho phép bất luận kẻ nào tới gần ôn tuyền này.”

“Dạ, bệ hạ.”

Ba ảnh vệ lĩnh chỉ nhanh chóng rời đi, lúc này trong hoa viên, có thể nói trừ bỏ Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt thì không còn bất cứ ai.

“Vật nhỏ, hiện giờ không cần lo lắng nữa đi, cho dù thật sự có nguy hiểm, phụ hoàng đã phái người đi thăm dò rõ ràng.”

Hoàng Phủ Ngạo vừa nói vừa cời bỏ dục bào trên người Thanh Việt, hai tay cũng chậm rãi vuốt ve da thịt trắng nõn non mềm của bé.

Ý đồ rõ ràng như vậy, Thanh Việt vẫn luôn sinh hoạt cùng Hoàng Phủ Ngạo lập tức hiểu được, hai gò má đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí, lúc này lại càng thêm óng ánh, ửng hồng.

Mặc dù có chút quần bách cùng không biết làm sao, nhưng Thanh Việt cũng không né tránh, cố gắng nhớ lại những lần trước, hình ảnh mãnh liệt, triền miên như vậy làm Thanh Việt chỉ cần nhớ tới thôi đều cảm giác cơ thể mình bùng cháy một ngọn lửa, nóng tới mức máu trong người đều chậm rãi sôi trào.

Hô hấp có chút hỗn loạn, đôi tay nhỏ bé cũng bắt đầu phát run, nhưng vẫn chủ động cời bỏ dục bào trên người phụ hoàng.

Hành động của Thanh Việt hiển nhiên làm phụ hoàng bé rất vui vẻ, nháy mắt Thanh Việt cời dục bào mình, Hoàng Phủ Ngạo đã ôm chặt bé con vào lòng.

Trong ôn tuyền, hai cơ thể hoàn toàn trần trụi áp sát vào nhau không có chút kẽ hở, dây dưa không rời.

Sợi tóc đen cùng bạc giống như chủ nhân của chúng nó, ở trong nước tuy hai mà một, điên cuồng dây dưa, cùng với tiếng thở dốc, rên rỉ ngày càng tăng cao, chúng nó quấn chặt lấy nhau hết như một nút thắt không thể nào tháo rời. “Ồ ần...”

Chất lỏng nóng rực theo luật động kịch liệt của Hoàng Phủ Ngạo phun vào sâu trong cơ thể Thanh Việt, mà bé con cũng vì kích thích ập tới mà phát ra một tiếng rên rỉ ngắn ngủi, cao vút, một lần nữa phát tiết trong tay phụ hoàng.

“Phụ... hoàng... Việt nhi mệt mỏi quá...”

Sau một lúc thất thần, dư vị cao trào vẫn chưa hoàn toàn tan hết, Thanh Việt giống như không có xương cốt dựa vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo, không ngừng cầu xin.

“Vật nhỏ, còn chưa xong đâu.”

Hoàng Phủ Ngạo cắn nhẹ vành tai Thanh Việt, tiếng nói vì tình dục mà hơi khàn khàn, lúc Thanh Việt còn chưa kịp phản ứng đã đỡ lấy thắt lưng bé, nhấc bé từ trong ôn tuyền ngồi bên bờ.

Đôi chân thon dài cân xứng bị tách ra thật rộng, phân thân phần nộn xinh đẹp mang theo chút ngây ngô vì chưa phát dục hoàn toàn bại lộ trước mặt Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ... ần...”

Thanh Việt còn chưa kịp mở miệng, phụ hoàng đã trực tiếp áp đầu mình vào giữa hai chân bé, không ngừng phun ra nuốt vào, mạnh mẽ liếm mát.

“A~~~~”

Khoái cảm như điện lưu rất nhanh truyền theo xương sống tới các dây thần kinh mẫn cảm, nhanh chóng nổ tung trong đầu Thanh Việt, làm bé cảm thấy mình không thể suy nghĩ được gì nữa, đầu óc hoàn toàn trắng xóa.

“Ân... ân ô...”

Cơ thể ngây ngô không thể thừa nhận trên chốc kịch liệt như vậy, không tốn bao nhiêu thời gian, cơ thể Thanh Việt theo bản năng co rúm vài cái, phát tiết trong miệng Hoàng Phủ Ngao.

“Thoải mái sao, vật nhỏ?”

Thanh Việt không thể trả lời câu hỏi của phụ hoàng, toàn thân bé không còn chút khí lực để nói chuyện, rốt cuộc không thể duy trì ngồi bên cạnh ao, chậm rãi ngã vào ôn tuyền.

Hoàng Phủ Ngao ở trong nước đón được thân hình Thanh Việt, thuận thể kéo bé vào lòng ngực, vừa ôn nhu hôn môi vừa vỗ về lưng bé, giúp Thanh Việt khôi phục lại hô hấp.

Đêm khuya, trong hoa viên u tĩnh không người, hơi nước bốc lên hết như một tấm lụa mỏng bồng bềnh vờn quanh, tinh thạch màu da cam tản mát ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa, ấm áp, còn có mùi thơm mê người như có như không trong không khí, hiện giờ lại trộn lẫn thêm hương vị tình ái khiến hai bóng dáng đang ôm chặt lấy nhau trong ôn truyền càng tăng thêm phần mơ màng, mộng ảo, duy mỹ mà phiến tình.

...

“Bệ hạ, căn cứ theo nhóm ty chức tra xét, mùi hương kia chỉ xuất hiện một chốc trong đêm khuya, sau đó liền nhanh chóng biến mất, giống như căn bản không hề tồn tại, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Nhóm ty chức vô năng, không tra xét được xuất xứ của mùi hương.

Bất quá nhóm ty chức tra được, đêm qua mùi này chỉ xuất hiện ở hai nơi, Dĩ Lệ viên cùng Tẩy U viên, những nơi khác trong biệt quán Tuyết Sơn không xuất hiện.”

Một ảnh vệ quỳ một gối, cúi đầu, hướng Nam Việt hoàng đế đang nằm trên giường lớn kính cẩn bẩm báo.

“Tẩy U viên?”

“Bẩm bệ hạ, trong Tẩy U viên, hơn phân nửa là nhóm quý tộc cùng con cháu quan viên Nam Việt chúng ta đi theo lần này.”

“Ân? Kỳ lạ như vậy.”

Mùi hương kia thật sự có chút thần bí, cổ quái, nhưng Dĩ Lệ viên cùng Tẩy U viên có gì liên hệ sao? Vì sao chỉ xuất hiện ở hai nơi này?

Hoàng Phủ Ngao suy tư một lát, lại mở miệng nói.

“Truyền lệnh xuống, chặt chẽ chú ý mùi hương này, cùng hết thảy những chuyện khả nghi trong Dĩ Lệ viên cùng Tẩy U viên.”

“Dạ, bệ hạ.”

Ảnh vệ lĩnh mệnh xong thì nhanh chóng lui ra.

Ảnh vệ vừa rời đi, Tập Ân liền đẩy cửa phòng ngủ, cơ thể mạo mạo kính cẩn xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Ngao.

“Bệ hạ, tiểu nhân vừa nhận được thông báo, Đông Chích hoàng đế đến biệt quán Tuyết Sơn, nghe nói cũng vì chuyện mười bốn thiếu niên quý tộc chưa tìm được, mời bệ hạ tới phòng nghị sự thương nghị.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Kế Hoạch Tìm Kiếm

Nghe Tập ân bẩm báo xong, Hoàng Phủ Ngao liền đứng dậy rửa mặt chải đầu, thay y phục, lúc xoay người thấy Thanh Việt còn vùi mình ngủ trong chăn cũng không đánh thức, để bé ngủ, còn phân phó Tập Ân lưu lại hầu hạ.

Ngoài Dĩ Lệ viên, nhóm quý tộc, quan viên Nam Việt đã sớm chờ đợi ở đó, thấy Hoàng Phủ Ngao tiến ra liền đi tới hành lễ, vãn an, tiếp đó đi theo sau Hoàng Phủ Ngao, đi tới phòng nghị sự.

Giống như những lần trước, lúc Hoàng Phủ Ngao tiến vào phòng nghị sự, cơ bản các quốc vương, đại thần cùng quý tộc đã tới đông đủ.

“Mấy ngày không thấy, khí sắc Nam Việt hoàng ngày càng tốt hơn a, không biết chuyện gì đã khiến Nam Việt hoàng thoát nhìn tinh thần sáng láng như vậy?”

Ngồi trong đám người, đám dùng giọng điệu ngạo mạn, trêu đùa như vậy nói chuyện với Hoàng Phủ Ngạo, tự nhiên chỉ có Đông Chích hoàng đế—— Đông Ly Trần.

“Mấy ngày trước nghe nói cơ thể Đông Chích hoàng không khỏe? Bất quá hiện giờ xem ra, bộ dáng cũng không tệ, ít nhất Đông Chích hoàng vẫn còn an nhàn quan tâm tới chuyện người khác a.”

Hoàng Phủ Ngạo đi tới vị trí của mình ngồi xuống, không nhanh không chậm mở miệng.

“Chuyện người khác? Không, không, không, bản hoàng từ trước đến nay không quan tâm chuyện người khác a, chính là, chuyện của Nam Việt hoàng hẳn không thể xem như những người khác đi.”

Một câu vô cùng mập mờ như vậy, mặc cho là ai cũng không thể ngờ được, Đông chích hoàng đề bệ hạ thể nhưng có thể trước công chúng, tùy ý lại nói ra, hơn nữa lại liên quan đến những tin đồn về hai người trước kia, làm mọi người không thể không dùng ánh mắt âm trầm dao động qua lại giữa hai người, còn không ngừng phỏng đoán, mơ mộng.

“Đông Chích hoàng tới biệt quán Tuyết Sơn để nói đùa với bản hoàng sao?”

Hoàng Phủ Ngạo lơ đãng, sắc mặt cũng không có chút biến hóa, giọng điệu thản nhiên như trước.

“Nếu, Nam Việt hoàng không thích nghe bản hoàng nói vậy, thế, chúng ta nói chuyện khác đi.”

Đông Ly Trần cứ như không hề thấy thái độ lạnh nhạt của Hoàng Phủ Ngạo, xoay người nhìn Tập Cách Tra quốc vương, lập tức mở miệng nói tiếp.

“Trước đó vài ngày, bản hoàng vì cơ thể không khỏe nên vẫn luôn ở hoàng cung Tập Cách Tra tịnh dưỡng, chuyện phát sinh mấy ngày nay cũng nghe kể lại, chuyện này vẫn thỉnh Nam Việt hoàng hoặc Tập Cách Tra vương làm chủ đi, bản hoàng nghe là được rồi.”

“Nơi này là Tập Cách Tra vương quốc, đương nhiên để Tập Cách Tra vương làm chủ là thích hợp nhất.”

Hoàng Phủ Ngạo cũng không quản, trực tiếp đem quyền lợi cùng phiên toái giao cho Tập Cách Tra vương.

Nếu Nam Việt đế quốc cùng Đông chích đế quốc có cùng ý kiến giao quyền quyết định cho Tập Cách Tra vương, những quốc gia khác đương nhiên cũng không có dị nghị, vì thế mọi người đều hướng ánh mắt về phía Tập Cách Tra vương, cùng chờ đợi hắn lên tiếng.

Trở thành tiêu điểm của các quốc gia, Tập Cách Tra vương hiển nhiên vô cùng hưởng thụ, chờ tất cả mọi người đều chăm chú nhìn mình mới ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói.

“Còn mười bốn đứa nhỏ chưa tìm được, chúng ta phải nhanh chóng tìm kiếm, càng trễ bao nhiêu thì bọn nó càng nguy hiểm bấy nhiêu, đêm qua chúng ta đã biết phạm vi cụ thể của bọn nó, nhưng bởi vì ban đêm không thể lên Tuyết Sơn, chúng ta lại chậm thêm một đêm, bất quá sáng sớm hôm nay, một chi đội cảnh vệ của Tập Cách Tra cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, hiện giờ đã xuất phát.

Bọn họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất xác định địa hình chính xác trên Tuyết Sơn cùng tình huống cụ thể ở đó, đồng thời cũng bắt đầu đóng quân, tiếp ứng những đội quân khác của chúng ta tiến lên.”

“Ác, như vậy không tồi.”

“Thật quyết đoán, tích cực a, không hổ là Tập Cách Tra vương~~~~”“Vẫn là Tập Cách Tra vương nghĩ chu toàn.”

Tập Cách Tra quốc vương vừa nói xong thì lập tức nhận được rất nhiều lời phụ họa, tán dương.

Đương nhiên, đêm qua bọn họ đã biết nơi kia hung hiểm thế nào, ai cũng không muốn để người của mình đi chịu chết, nhưng những đứa nhỏ kia cũng không phải người thường a, bọn họ đều là vương tôn quý tộc của các quốc gia, không nói tới bản thân bọn họ, chỉ thân phận thôi cũng đủ để chết người, nếu tất cả các vương quốc liên hợp tìm người mà còn không tìm ra thì còn mặt mũi gì nữa a!

Vì thế, kết quả thương nghị là vô luận tiêu phí bao nhiêu nhân lực, tài lực, bọn họ đều muốn tìm ra đám nhỏ mất tích, cho dù chỉ là thi thể.

Mà hiện giờ, ngay lúc các quốc gia đang đau lòng vì quan binh của mình, lại không thể không để bọn họ đi hoàn thành nhiệm vụ cơ bản là đi chịu chết thì Tập Cách Tra quốc vương cư nhiên chủ động đem binh của quốc gia mình phái lên Tuyết Sơn, bọn họ cao hứng còn không kịp, sao có thể có ý kiến a.

Xem vẻ mặt của mọi người, Tập Cách Tra vương liền hiểu lý do bọn họ cao hứng, chẳng qua Tập Cách Tra vương tuyệt đối không phải người ngu ngốc, hẳn là một con cáo già, tuyệt đối sẽ không để mình chịu lỗ, hẳn tạm ngừng một lát, lại mở miệng nói tiếp.

“Xem ra mọi người đều rất tán thành ý kiến của bản vương, như vậy, bản vương liền an bài chuyện tiếp theo.”

Nói xong, Tập Cách Tra vương lấy ra một tờ danh sách, bắt đầu đọc.

“Tập Cách Tra vương quốc, Tắc Á Thập vương quốc, Cách Đa Cách Lạp vương quốc, Y Kê vương quốc...”

“Tập Cách Tra vương, đây là ý gì?”

Những vương quốc bị đọc tên, có vài vị đại thần bắt đầu đặt câu hỏi.

“Những vương quốc đọc tên, chính là quốc gia tương ứng với mười bốn đứa nhỏ bị mất tích, nhóm hộ vệ của Tập Cách Tra vương quốc chúng ta chỉ nhận thức đứa nhỏ của Tập Cách Tra, nếu các vị không tham dự, kia Tập Cách Tra chúng ta làm thế nào tìm bọn họ? Đến lúc đó cho dù thấy cũng không biết a.”

Tập Cách Tra vương trả lời vô cùng hợp tình hợp lý, những quốc gia khác cũng không thể phản bác.

Vốn, những quốc gia khác muốn chiếm tiện nghi, phải biết, nếu để Tập Cách Tra tìm, nếu tìm không thấy bọn họ còn có thể đổ trách nhiệm cho Tập Cách Tra, chính là, hiện giờ lại bị Tập Cách Tra kéo xuống bùn, muốn bọn họ cùng nhau tìm, nếu tìm không thấy thì cùng nhau mất mặt.

“Xem ra, mọi người vẫn không có ý kiến, vậy chúng ta cùng thương lượng cụ thể một chút đi.”

Tập Cách Tra vương cười thực hiền lành hàm hậu, nhưng ánh mắt lại lộ ra nụ cười đắc ý, chuyện này quả thật ngoài ý muốn phát sinh trên địa bàn Tập Cách Tra, nhưng đừng mơ tưởng để hấn một mình gánh vác.

“Vậy các quốc gia có đứa nhỏ bị mất tích xin hãy phái ra một chi đội, trước lúc trời sụp tối, chúng ta phải di chuyển tới nơi đóng quân, sáng sớm mai, sẽ bắt đầu tiến vào huyết mộ.”

Những quốc gia không có đứa nhỏ bị mất tích cũng xin phái ra một chi đội, không cần tiến vào huyết mộ, chỉ cần tuần tra ở nơi đóng quân, bảo hộ an toàn cho mọi người cùng quân lương, đảm nhận nhiệm vụ hậu cần là được.”

An bài rõ ràng, hợp tình hợp lý, không ai có thể phản bác, mọi người liền gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Khứu Giác Của Thú Nhân

Lúc Thanh Việt tỉnh lại đã là gần trưa, sau khi được Tập Ân hầu hạ rửa mặt xong, bé bảo Tập Ân sai người bày bàn ăn cùng nhuyến ý ở tiểu hoa viên bên cạnh ôn truyền, sau đó không hề có hình tượng hoàng tử tùy ý nằm trên nhuyến ý, nhà nhĩ ăn cơm, uống nước trái cây, chờ phụ hoàng của bé trở lại.

Hoàng Phủ Minh Khê làm thái tử nên buổi sáng đã theo Hoàng Phủ Ngạo đến phòng nghị sự, Hoàng Phủ Trác Diệu cùng Hoàng Phủ Hàm Vi sáng sớm đã đến thăm Phi Lý Đặc, Hoàng Phủ Vu Mạc thì không biết vì cái gì đột nhiên đổi tính, cả ngày đều ở trong phòng ngủ không chịu ra, vì thế Dĩ Lệ viên vẫn phi thường im lặng như cũ, tất cả người hầu đều vây quanh chủ tử Thanh Việt này.

“Tiểu điện hạ, vương tử thú nhân tộc cầu kiến.”

Tập Ân đi tới bên cạnh Thanh Việt, cố sức cúi gập thân thể mập mạp của mình, bẩm báo.

“Ân?”

Thanh Việt đang cực kì nhàm chán nghe thấy vậy thì lập tức có lại chút tinh thần.

“Cho hấn tiến vào.”

“Dạ, Tiểu điện hạ.”

Tập Ân lên tiếng, rất nhanh đã dẫn vương tử thú nhân tộc—— Mạn Nhĩ Lai tiến vào.

“Mạn Nhĩ Lai kiến quá Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ.”

Vương tử thú nhân tộc—— Mạn Nhĩ Lai, hướng về phía Thanh Việt làm lễ nghi tiêu chuẩn của thú nhân tộc.

“Ngồi đi, tìm ta có việc?”

Thanh Việt bảo Tập Ân dẫn Mạn Nhĩ Lai ngồi xuống, tuy vẫn mềm nhũn nằm trên nhuyến tháp, nhưng đôi mắt lóng lánh lại tò mò cùng thú vị nhìn chăm chăm Mạn Nhĩ Lai.

Mạn Nhĩ Lai bị Thanh Việt nhìn như vậy, cả người không được tự nhiên, chỉ đành cố gắng gọi mở đề tài.

“Cái kia... Tiểu điện hạ...”

Mạn Nhĩ Lai hít sâu mấy hơi, không chế tình tự khẩn trương của mình sau đó mới mở miệng.

“Lần này ta đến bởi vì sáng nay nhận được tin truyền tới từ bộ tộc, chúng ta thực sự không ngờ, chỉ ngắn ngủn mười ngày, Nam Việt đế quốc đã dọc theo sông Đạt Lạp vận chuyển nhóm lương thực đầu tiên đến cho chúng ta, xin ngài hãy nhận vận phần cảm kích của chúng ta.”

Vừa nói xong, Mạn Nhĩ Lai liền hướng về phía Thanh Việt cúi người thật thấp.

Số lương thực này quả thực đã giải cứu khẩn cấp cho thú nhân tộc, nhưng, đối với Nam Việt giàu có sung túc nhất đại lục này, lại là đại quốc sản lượng mà nói thì thật sự chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi, hoàn toàn không gọi nổi hứng thú của Thanh Việt.

“Ân.”

Thanh Việt chỉ qua loa lên tiếng, biểu thị mình nghe được.

“Cái kia... còn có...”

Mạn Nhĩ Lai hiển nhiên cũng nhìn ra Thanh Việt mất hứng thú, lại vội vàng mở miệng.

“Lão sư cũng đã trở về cánh đồng tuyết cực bắc, đang vì Tiểu điện hạ tra tìm sách cổ, lão sư bảo ta nhắn lại với Tiểu điện hạ, nghỉ vấn về Hư Vô Chi Thần cùng Sáng Thế Chi Thần Tiểu điện hạ đưa ra ngày đó, lão sư nhất định sẽ tận hết khả năng tìm ra đáp án cho Tiểu điện hạ.”

“Ân, thay ta cảm ơn hẳn đi.”

Lúc này, Thanh Việt trả lời rõ ràng hơn khi nãy rất nhiều.

Nhưng phương thức đối thoại giữa hai người vẫn làm Mạn Nhĩ Lai có chút xấu hổ, hơn nữa hiện giờ hẳn đã nói hết những đề tài mình nghĩ trước khi đến đây.

Mạn Nhĩ Lai nhìn gương mặt nhỏ nhắn so với tinh linh còn tuyệt mỹ hơn, lướt qua song đồng thất sắc thì lại càng quần bách hơn, không được tự nhiên, muốn lập tức rời đi, thoát khỏi tình tự cổ quái này, rồi lại có chút luyến tiếc, chỉ đành mặt đỏ tai hồng ngồi ở đó, vắt hết óc tìm kiếm chuyện đề nói.

“... Chỗ ở... Tiểu điện hạ... thơm quá a... mùi này thực đặc biệt...”

Lời này vừa thốt ra thì Mạn Nhĩ Lai lập tức hối hận muốn một ngụm cắn đứt đầu lưỡi mình.

Hắn cư nhiên tìm một chủ đề mất mặt như vậy, đường đường nam tử hán, thế như lại giống như đám cô nương, nghị luận huân hương ở chỗ người khác! Đây mà nói cái gì a ~~~ so với không tìm thấy đề tài lại càng hồng bét hơn ~~~~

“Thơm?”

Bất quá, sự thật chính là vậy, thường vượt khỏi dự đoán của mọi người, lúc Thanh Việt nghe Mạn Nhĩ Lai nói vậy thì lập tức bật dậy khỏi nhuyển ý, đôi mắt to tròn ngập lưu quang lại càng sáng rực hơn.

Thanh Việt ngửi ngửi trong không khí, lúc tin tưởng trừ bỏ mùi thơm của hoa trong hoa viên thì không ngửi được mùi đặc biệt gì khác mới quay đầu lại đánh giá Mạn Nhĩ Lai một chút, giọng điệu mang theo hứng thú mở miệng.

“Mùi đặc biệt? Đặc biệt thế nào?”

“Này...”

Mạn Nhĩ Lai bị hành động bất ngờ của Thanh Việt làm sững sốt, lập tức vội vàng ngửi ngửi không khí, có chút không xác định mở miệng.

“Mùi này đã thực nhạt, nhưng mà, ân, hình dung thế nào nhỉ, rõ ràng là hương vị thực tươi mát tự nhiên, rồi lại làm người ta có cảm giác bị mê hoặc...”

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là mùi này.”

Lúc này Thanh Việt hoàn toàn cao hứng, sao lúc đầu bé không nghĩ tới, khứu giác của thú nhân hẳn phải nhạy bén hơn nhân loại, càng là thú nhân cao cấp thì khứu giác lại càng cao hơn gấp trăm lần, ngàn lần cũng có thể.

Mùi kia cũng không phải hoàn toàn biến mất, chỉ là nó trở nên rất nhạt, nhân loại không thể ngửi được, nhưng nhân loại không ngửi thấy không có nghĩa là các sinh vật khác cũng vậy a.

Nghĩ đến đây, Thanh Việt vội vàng nhảy xuống nhuyển ý, gấp tới độ Tập Ân lúng túng vội vàng mang giày có khảm tinh thạch ma pháp hệ hỏa cho bé.

“Người có thể ngửi được cái mùi đó truyền tới từ đâu không?”

“Ta... ta... sẽ cố hết sức... thử xem...”

Bộ dáng Thanh Việt cao hứng cùng đột nhiên nhích tới gần làm Mạn Nhĩ Lai lại khản trương, mặt đỏ tai hồng trả lời một tiếng, sau đó vội vàng nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm nhận không khí xung quanh.

“Hình như là bên này...”

Mạn Nhĩ Lai không xác định chỉ về một phương hướng.

“Àn, tiếp tục.”

Thấy Mạn Nhĩ Lai có thể tìm được phương hướng, Thanh Việt lại kéo kéo ống tay áo hắn, ý bảo hắn đi trước dẫn đường.

“Àn, hình như là nơi này...”

“Bên này...”

“Nơi này, hẳn chính là nơi này...”

Mạn Nhĩ Lai chuyên tâm tìm kiếm nơi phát ra mùi hương, còn chưa kịp phát giác mình tiến vào nơi nào đã bị hai thị vệ cản lại.

“Người nào! Mùi mất chó sao, dám can đảm xông vào nơi nào.”

Hai thị vệ thấy người tới bất quá chỉ là một thú nhân, liền vênh vào tự đắc khiển trách.

“Ta thấy hai các người mới là mùi mất chó, không thấy Tiểu điện hạ tới sao hả? Còn không mau quỳ xuống hành lễ!”

Hai thị vệ nghe thấy lời Tập Ân thì run lên, lúc này mới phát hiện Thanh Việt cùng Tập Ân từ một hành lang gấp khúc đi tới, hóa ra, thú nhân này không phải đi một mình.

Hai người lập tức giống như quả bóng xì hơi, cuống quýt quỳ xuống đất hành lễ.

Tập Ân không báo bọn họ đứng lên, vì thế hai người chỉ có thể thành thật quỳ ở đó. Tập Ân lại nhìn nhìn căn phòng bọn họ đang thủ vệ, có chút khó xử quay đầu lại nói với Thanh Việt.

“Tiểu điện hạ, nơi này hình như là phòng ngủ của Nhị điện hạ a, người xem...”

“Phòng ngủ của Hoàng Phủ Vu Mạc?”

“Đúng vậy, Tiểu điện hạ, đại tổng quản, nơi này đúng là phòng ngủ của Nhị điện hạ.”

Nghe thấy tên ‘Hoàng Phủ Vu Mạc’, hai thị vệ rốt cuộc tìm lại chút dũng khí, dù sao, bọn họ cũng là hộ vệ riêng của Nhị điện hạ nha, cho dù muốn đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ không phải sao.

“Tiểu điện hạ, đại tổng quản, Nhị điện hạ đang nghỉ ngơi bên trong, nếu bị đánh thức, chúng ta sẽ bị phạt, vì thế vừa rồi có người tới mới răn dạy như vậy, giọng điệu hơi nặng một chút, xin Tiểu điện hạ, đại tổng quản thứ tội.”

“Vẫn còn ngủ?”

Thanh Việt ngẩng đầu nhìn sắc trời, hình như đã sắp tới giữa trưa rồi đi.

Tập Ân cũng âm thầm chép miệng, Nhị điện hạ so với Tiểu điện hạ còn ngủ ác hơn a ~~~~

“Này.... đúng vậy...”

“Mấy ngày nay... Điện hạ có chút khác thường... bình thường đều là ngày ngủ... đến muộn một chút... mới thức dậy...”

Bọn thị vệ có chút khó xử trả lời. (Này có tính là bán đứng chủ tử của mình không nhỉ, không biết chờ chủ tử tỉnh lại, có vì chuyện này mà trừng phạt bọn họ không nữa.)

“Àn, này quả thực có chút thú vị, chúng ta về trước đi, để Nhị ca hảo hảo nghỉ ngơi, chờ buổi tối có rảnh chúng ta lại đến vấn an Nhị ca tốt lắm.”

Khóe miệng Thanh Việt cong cong, không biết đang nghĩ gì, bộ dáng cao hứng làm Tập Ân thấy mà mí mắt giật giật, dự cảm bất hảo lại nảy lên, bất quá, Tập Ân vẫn cảm thấy may mắn một chút, bởi vì, lần này xảy ra chuyện, hẳn không dính tới hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 152: Đại Kiếm Sư!

Trên Tuyết Sơn, cách cửa huyết bọn Phi Lý Đặc miêu tả khoảng nửa dặm là doanh trại quân đội đóng quân.

(Nơi này đã được lựa chọn kĩ càng, không chỉ cách huyết mộ không xa, lại tiện quan sát tình huống xung quanh, còn duy trì một khoảng cách an toàn với huyết mộ, một khi huyết xảy ra chuyện gì nguy hiểm, bọn họ cũng có thể nhanh chóng rút lui, hơn nữa nơi dừng chân dựa vào một vách núi, có thể ngăn cản tuyết rơi cùng các luồng khí lạnh, cũng có thể phòng ngừa nơi dừng chân bị người ta công kích từ sau lưng, càng gia tăng độ an toàn của nơi này.)

Lúc này trong nơi trú quân, chín vệ đội chuẩn bị triển khai tiến vào huyết mộ tìm kiếm, trên tuyết địa mọc lên các trướng bông, khói bếp bốc cao, thời thời khắc khắc duy trì trạng thái tốt nhất, chờ đợi mệnh lệnh từ quan trên ban xuống.

Trong trướng bông chỉ huy xa hoa ở nơi dừng chân, nhóm quan trên tham gia chỉ huy sự kiện này cũng chấm dứt thương nghị, vương tử thú nhân tộc —— Mạn Nhĩ Lai, mang theo hai người tùy tùng đi ra trướng bông.

Mạn Nhĩ Lai vẫn trầm mặc như nước, nhưng hai người tùy tùng đi cùng mắt đã đỏ rực, nắm tay siết chặt nôi đầy gân xanh, nhìn qua hết như sắp tức tới bùng nổ.

“Vương tử điện hạ, A Hồ không hiểu, ngài vì sao phải đáp ứng yêu cầu này của bọn họ! Bọn họ không phải đã tuyên bố quá rõ ràng, căn bản không xem thú nhân tộc chúng ta là người sao, đám nhát gan, dễ tiện, hỗn đản kia, rõ ràng là người của bọn họ gặp nguy hiểm, người một nhà cư nhiên không chủ động cứu viện, ngược lại bảo chúng ta đi dò đường, những người này căn bản không bận tâm tới sống chết của chúng ta, ngài vì cái gì còn đáp ứng bọn họ a~~~~~”

“Đúng vậy, điện hạ, Hồ Nhị cũng không hiểu, chúng ta vì sao phải nghe lời đám hỗn đản kia, vì bọn họ mà chịu chết!”

“A Hồ, Hồ Nhị, các người chẳng lẽ đã quên mục đích chúng ta tới Tập Cách Tra lần này sao?”

Âm thanh Mạn Nhĩ Lai có chút trầm thấp, sau khi dùng sức tự áp phần nộ, dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi bọn họ, cũng như đang tự nhắc nhở mình.

“Chúng ta đương nhiên biết! Chúng ta vì lương thực! Chính là điện hạ, ngài vì tạm nhân nhượng cho lợi ích toàn cục mà phải giao thiệp với bọn chúng, còn phải vì bọn chúng là trở thành công cụ lợi dụng đi chịu chết, chúng ta tình nguyện không cần lương thực, chết đói cũng không cần lương thực của bọn họ!”

Thú nhân A Hồ lại càng tức giận quát to.

“Hảo, nói tới thì thật có cốt khí a, các người có thể chết đói, nhưng còn cha mẹ già nua, đứa nhỏ yếu đuối, còn có huynh đệ tỷ muội đang trưởng thành, chẳng lẽ các người cũng muốn để bọn họ vì một phút hành động cảm tính của các người mà cùng bị đói chết sao!”

Nói đến lời cuối cùng, Mạn Nhĩ Lai cơ hồ là rống lên.

Những lời này, nói cho A Hồ cùng Hồ Nhị nghe, cũng chính là nói cho chính bản thân hắn, hắn vì con dân toàn tộc không bị đói chết mới tiến vào nơi đó.

Chính vì niềm tin này, cho dù ăn bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu ủy khuất, vũ nhục, cho dù bị những người đó xem là công cụ lợi dụng, hắn cũng phải nhẫn nại, chiếu theo lời bọn họ mà làm!

Vì thế, cho dù hiện giờ hắn đã phần nộ đến mức muốn rút kiếm vọt vào trong, chặt hết đầu của đám tiểu nhân vô sỉ trong trướng bông kia thì hắn vẫn phải nhẫn nại!

“Chính là, điện hạ, Nam Việt đế quốc không phải đã vận chuyển lương thực cho chúng ta rồi sao, chúng ta không cần xem sắc mặt bọn họ, cũng không cần...”

Lời nói của Mạn Nhĩ Lai hiển nhiên đã làm A Hồ cùng Hồ Nhị kinh động, hai người không còn nóng nảy như khi nãy, chính là chỉ còn chút không cam lòng mà than thở.

“Nam Việt cứu được chúng ta nhất thời, nhưng không có khả năng không có điều kiện gì mà cứu chúng ta cả đời, chúng ta phải tìm biện pháp khác để giải quyết, trước đó, chúng ta không thể phát sinh xung đột với các quốc gia khác, chúng ta không có khả năng...”

Nói tới đây, Mạn Nhĩ Lai không nói thêm gì nữa, A Hồ cùng Hồ Nhị cũng đều ừ rú không lên tiếng, không khí cứ trầm mặc thẳng đến khi có người rời khỏi trướng bông.

“Đi? Ta còn tưởng vương tử điện hạ đã đi chuẩn bị, sao vương tử điện hạ còn ở nơi này a? Chẳng lẽ, vương tử điện hạ đổi ý rồi?”

Người nói dùng kính ngữ, nhưng giọng nói lại không hề nghe được chút tôn kính nào.

“Người...”

Hồ Nhị lại muốn phát hỏa, lại bị Mạn Nhĩ Lai nhanh chân cản lại.

“Thú nhân tộc chúng ta, trước nay đều là nói một không nói hai, chuyện đã đáp ứng sẽ không thay đổi, tướng quân đại nhân có thể an tâm, chúng ta không cần chuẩn bị gì cả, cứ vậy xuống huyết mộ thôi.”

“Không cần chuẩn bị? Ha hả ~~~~ vương tử điện hạ không phải nói, người định cùng tùy tùng, ba người các người cứ vậy đi xuống huyết mộ đi? Ha hả ~~~~ vương tử điện hạ, bộ tộc thú nhân các người thực sự là đầy dũng khí a!”

Người được Mạn Nhĩ Lai gọi là tướng quân kia, trong lời nói chẳng chút che dấu sự trào phúng đối với bọn Mạn Nhĩ Lai, ánh mắt nhìn bọn họ hết như đang nhìn ba người chết.

“Nghe nói vương tử điện hạ lần này tới Tật Cách Tra dẫn theo bảy mươi hai hộ vệ, ta khuyên vương tử điện hạ nên mang tất cả đi, nhiều người lúc chạy trốn cũng...”

“Không cần, mang nhiều người ngược lại lại vướng chân vướng tay, nghe giọng điệu tướng quân đại nhân, có vẻ không tin tưởng thực lực của ba người chúng ta?”

Mạn Nhĩ Lai không muốn dài dòng với người này, xoay người phát tay với A Hồ cùng Hồ Nhị, mở miệng nói.

“A Hồ, Hồ Nhị, nếu tướng quân đại nhân không tin tưởng thực lực của chúng ta, chúng ta liền triển lãm với tướng quân một chút đi.”

“Dạ, điện hạ.”

Âm thanh hùng hậu, quyết đoán vừa đáp lại, ba thanh trường kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, kiếm khí sắc bén cùng ba đạo thuộc tính bất đồng cùng mũi kiếm sắc bén chọt lóe rồi biến mất, trong tuyết địa để lại ba khe rãnh sâu gần hai thước, dài chừng mười lăm thước.

Đây là Mạn Nhĩ Lai triển lãm thực lực của bọn họ, cũng là cảnh cáo đám quý tộc, quan viên tự cao tự đại này, cảnh cáo bọn họ không cần khinh người quá đáng!

Lặng im, bắt đầu từ khoảnh khắc bọn Mạn Nhĩ Lai rút kiếm, nơi này cứ như bị cơn mưa tuyết đóng băng, không ai mở miệng, cũng không ai nhúc nhích, tất cả đều trọn mắt nhìn ba người Mạn Nhĩ Lai, cùng khe hở còn lưu lại trên tuyết địa.

Đại kiếm sư!

Ai cũng không ngờ, ba thú nhân bị bọn họ khinh thường tới tận xương tủy này thế nhưng đã đạt tới cấp bậc Đại kiếm sư!

Đại kiếm sư là gấp bội gần với Kiếm thánh nhất.

Trên đại lục hiện giờ, số Kiếm thánh chỉ mới được mười chính người, mà số lượng Đại kiếm sư tuyệt đối cũng không vượt quá năm mươi người a!

Nhân tài như vậy, tùy tiện đưa vào quốc gia nào cũng được xem là thượng khách, là bảo bối, người bình thường rất khó gặp được, mà hiện giờ, ở trong này, thế nhưng lại thấy một lần ba người!

Hướng chi vẫn còn trẻ tuổi đến vậy! Đặc biệt là Mạn Nhĩ Lai, chỉ mới hai mươi đã đạt tới trình độ Đại kiếm sư, nếu phóng vào nhân loại mà nói thì chính là kỳ tài kiếm thuật thế gian hiếm có, tiền đồ vô lượng a~~~~

Mạn Nhĩ Lai thấy không ai khoa tay múa chân với bọn họ nữa, liền mang theo A Hồ cùng Hồ Nhị trực tiếp rời đi.

Thẳng đến khi bọn họ rời đi, đám người vây xem náo nhiệt, cùng tướng quân lúc này còn cười nhạo bọn Mạn Nhĩ Lai mới thờ phào một hơi.

Tướng quân này thực lực bất quá chỉ đạt tới tiêu chuẩn Kiếm sĩ mà thôi, chỉ vì xuất thân cao quý mới có thể ngồi trên chiếc ghế tướng quân, vừa rời khoảng cách của hắn với bọn Mạn Nhĩ Lai gần nhất, bị kiếm khí cường hãn đánh tới nặng nhất, thẳng đến khi bóng dáng bọn Mạn Nhĩ Lai hoàn toàn biến mất trong tuyết địa, cơ thể hắn vẫn còn không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Tiến Vào Huyết Mộ

“Việt nhi, trên Tuyết Sơn rất lạnh, không thể so với biệt quán, người đi sẽ chịu không nổi.”

Nhìn nhi tử bảo bối cố chấp, Hoàng Phủ Ngạo chỉ đành kiên nhẫn dụ dỗ, thử thuyết phục bé.

“Việt nhi sẽ mặc nhiều quần áo giữ ấm.”

Thanh Việt vội vàng cam đoan.

“Hoàn cảnh trên Tuyết Sơn rất kém, cơ thể Việt nhi...”

“Không được! Phụ hoàng đi đâu, Việt nhi đi đó!”

Ngờ kìa Thanh Việt thực kiên quyết.

“Việt nhi vốn không muốn cái gì mà xích gác xà, cũng không định chữa bệnh, phụ hoàng không nên tìm kiếm, bây giờ còn lại định xuống huyết mộ kia, bên trong rất nguy hiểm! Nếu phụ hoàng muốn đi, Việt nhi tự nhiên cũng phải đi!”

“Người...”

Giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn là Hoàng Phủ Ngạo bại trận, thở dài, không thể không thừa nhận vật nhỏ bị y cung chiều đến hư rồi, vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, có chút bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, được rồi, vật nhỏ cùng đi với phụ hoàng.”

“Ân!”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo đồng ý, Thanh Việt hiển nhiên cực kì hài lòng, cái miệng nhỏ nhắn áp sát má Hoàng Phủ Ngạo, hôn chụt một cái.

“Tôi Tuyết Sơn không được chạy loạn! Chỉ có thể ở bên cạnh phụ hoàng!”

“Ân!”

“Không thể gây rối!”

“Ân!”

...

Thanh Việt lúc này tâm tình cực tốt liên tục gật đầu với các yêu cầu Hoàng Phủ Ngạo đưa ra, ngoan ngoãn đáp ứng toàn bộ.

Thanh Việt tuy không có ý định tìm kiếm xích gác xà, nhưng đối với huyết mộ cổ quái kia, bé vẫn rất hiếu kỳ.

(Vốn, Thanh Việt định đêm nay lên tới xem Hoàng Phủ Vu Mạc có hành vi bất thường gần đây, bắt quá, giờ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy đi theo phụ hoàng tới huyết mộ Tuyết Sơn quan trọng hơn, về phần Hoàng Phủ Vu mạc, chỉ có thể chờ sau khi bé trở lại lại nghiên cứu đi.)

“Phụ hoàng, khi nào chúng ta đi?”

“Hiện giờ phải đi rồi, chúng ta phải tới đó trước khi vệ đội tiến vào huyết động.”

“Kia phụ hoàng, chỉ hai chúng ta đi thôi, mang theo những người khác rất phiền toái, chúng ta dùng không gian ma pháp đi theo lộ tuyến tinh linh hệ mộc kia đã vẽ, lên đi như vậy, chẳng những không bị người phát hiện, lại còn nhanh chóng tới được đó.”

Thanh Việt lúc này hết như một con mèo nhỏ chuẩn bị trộm cá, ánh mắt to tròn long lánh lưng quang chuyển động, cái miệng nhỏ chum chím, áp sát bên tai Hoàng Phủ Ngạo, nhỏ giọng nói.

“Hào, Việt nhi quyết định.”

Hoàng Phủ Ngạo bị bộ dáng của Thanh Việt chọc cười, y kéo bé vào lòng,捏捏 gương mặt nhỏ nhắn của bé, sau đó dứt khoát đồng ý.

...

Ở một nơi khác trên Tuyết Sơn.

Thanh Việt bị bọc thành một quả cầu bông, vận dụng ma pháp hệ phong lướt qua phụ hoàng bay tới trên đỉnh núi.

Nhìn doanh trại quân đội đóng cách đó không xa, lập tức quay người lại, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lộ ra nụ cười thật tươi, phất phất tay với Hoàng Phủ Ngạo đang nhanh chóng bước tới gần, mở miệng nói.

“Phụ hoàng, mau nhìn, vệ đội vẫn còn dừng chân ở đây, bọn họ còn chưa tới huyết mộ đi, ma pháp không gian thuận đi của Việt nhi rất nhanh đúng không!”

“Đứng, đứng, đứng, nếu bọn họ đã tới kịp trước lúc bọn họ xuất phát, chúng ta cũng đi thôi.”

Cảm giác được tính tình nhi tử bảo bối của mình từ hờ hững, lạnh băng, tối tăm ngày càng trở nên hoạt bát, sáng sủa, ít nhất là trước mặt y, ít nhiều cũng giống bộ dáng đứa nhỏ nên có, chuyển biến như vậy làm Hoàng Phủ Ngao phi thường sung sướng.

Sùng nich vỗ vỗ Thanh Việt, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bé, hai người tiếp tục đi về phương hướng được chỉ dẫn trên bản đồ.

“Phụ hoàng, ven đường chúng ta đã thấy vài lều vải, có dong binh đoàn, có mạo hiểm đội, có vệ chủ nhân của nó đều rời đi thật lâu, còn là có đi không về.”

“Àn, bọn họ đại khái đều gặp phải bất trắc đi, bằng không cũng không dễ dàng vứt bỏ lều bạt cùng các công cụ xa xỉ này, khoảng cách nơi này với huyết mộ khá gần, xem tình huống có lẽ bọn họ đã tới huyết mộ đi.”

“Như vậy đã có rất nhiều người tiến vào huyết đồng, mà đám hắc xà này lại dùng người sống áp trứng, cứ vậy, số lượng chúng nó hẳn đã tăng trưởng không ít.

Tập Cách Tra quốc vương vì muốn có càng nhiều hỗ trợ người mất tích nên căn bản không công bố nguy hiểm thực sự của Tuyết Sơn, hoàn toàn mặc kệ sống chết của những người này, như thế rất có thể bọn họ đều trở thành chất dinh dưỡng của đám hắc xà, giúp chúng nó sinh sôi nảy nở số lượng lớn, Tập Cách Tra vương có thể xem là tự rước phiền toái.”

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh lại phát hiện thêm một lều vải khác, chính là bên trong vẫn không có ai, bất quá, có vệ chủ nhân nơi này hẳn chỉ mới rời đi không qua hai canh giờ.

Trên chiếc giường nhỏ trong lều còn có một tờ giấy.

Bên trên viết: ‘Ca ca, ta cùng bọn Nhạc thúc ở bên ngoài chờ các người hai ngày, nhưng vẫn không thấy mọi người trở về, sau khi thương lượng, chúng ta quyết định tới huyết mộ tìm các người, nếu các người đi ra mà không thấy chúng ta trở về, các người ngàn vạn lần đừng tiến vào huyết mộ nữa, cứ ở bên ngoài chờ chúng ta.

Nhạc thúc nói huyết mộ này đại khái đã hơn ngàn năm lịch sử, phạm là huyết mộ trải qua một thời gian dài sẽ luôn sinh ra một ít thứ cổ quái, tà mị, mà huyết mộ này lại tà ác bất thường, các người lần này thực sự đã quá khinh suất, nếu có thể sống sót rời khỏi huyết mộ thì tuyệt đối là may mắn đã đạt tới tận cùng, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không cần tiến vào trong nữa.’

Thanh Việt nhìn tờ giấy trước mắt, nhìn trái nhìn phải đều nhìn ra thân phận những người này—— những kẻ trộm mộ.

‘Ha ha ~~~~ hóa ra là kẻ trộm mộ a, bé chưa từng thấy qua kẻ trộm mộ ở thế giới này, ‘Nhạc thúc’ kia có vẻ rất hiểu biết về cổ mộ, nếu có thể gặp thì hẳn rất thú vị.’

Nghĩ vậy, hứng thú của Thanh Việt lại gia tăng không ít, kéo tay phụ hoàng thúc giục.

“Phụ hoàng, chúng ta đi nhanh đi, hiện giờ đi vào, nói không chừng lúc chúng ta vào huyết có thể thấy được mấy người sống thú vị a.”

“Àn, đi thôi.”

Thấy bộ dáng này của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao cũng không nói nhiều, kéo tay bé tiếp tục đi tới trước, hai người còn chưa đi được năm trăm thước thì đã phát hiện cửa huyết khoảng ba thước được che đậy trong tuyết đọng, có một cầu thang bằng đá mài thông thẳng xuống bên dưới sâu không thấy đáy, không biết thông tới đâu.

Nơi này không phải lỗ do bọn trộm mộ tùy ý đào ra mà cửa vào chân chính.

“Việt nhi, xem ra những người này khá bản lĩnh, thế nhưng có thể tìm được cửa chính của huyết mộ.”

“Àn, quả thực lợi hại.”

Thanh Việt nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, nhíu mày. (Cũng không biết bé nói những người đó hay nói huyết mộ này.)

“Phụ hoàng, chúng ta đi xuống đi.”

“Àn, tốt.”

“Phải cẩn thận.”

“Àn, hảo.”

Sau đoạn đối thoại ngắn gọn, Hoàng Phủ Ngao kéo bàn tay nhỏ bé của Thanh Việt tiến vào huyết mộ, từ không gian giới chỉ lấy ra một viên dạ minh

châu cực phẩm, sáng ngời nhưng không chói mắt, dùng nó để rọi đường cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Cung Điện Dưới Lòng Đất

Hoàng Phủ Ngao kéo Thanh Việt, theo thềm đá vừa chậm rãi bước xuống, vừa chậm rãi quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Trong huyết mộ, tĩnh mịch đến đáng sợ.

Âm thanh duy nhất là tiếng băng tuyết ở nơi nào đó trong huyết mộ hòa tan tạo thành tiếng tong tong, chỉ là âm thanh rất nhỏ nhưng tại huyết mộ im lặng, trống trải này lại không ngừng xuất hiện tiếng vang.

Nơi này không giống lời bọn Phi Li Đặc tả, không có gì cả, không có số lượng hắc xà dày đặc kinh người, cũng không có âm khí cùng tử khí ngưng tụ dày đặc như Thanh Việt suy đoán.

Không có, cái gì cũng không có.

Trống rỗng, chỉ có đường đi xuống kéo dài vô tận, giống như vĩnh viễn cũng không tới được bậc cuối cùng của thềm đá, cùng với sự im lặng làm người ta hoảng hốt.

Không thể biết trước nguy hiểm, không biết nó đang lặng lẽ nấp ở một góc nào đó, cũng không biết nguy hiểm đó lúc nào sẽ thừa cơ người ta không chuẩn bị mà đột ngột cho một kích trí mạng...

Đi hồi lâu, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao rốt cuộc mới đi xuống thềm đá dài đằng đằng, tiếp xúc tới mặt đất bằng phẳng của huyết mộ.

Nơi này có vẻ là một đại sảnh, thực rộng lớn, cũng không giống thềm đá tối đen khi nãy, bên trên đỉnh được khắc vô số lân thạch phát sáng lớn nhỏ bất đồng, trên mặt đất cũng có những vật thể phát sáng, ánh sáng lục nhạt miễn cưỡng làm tâm mắt người ta nhìn rõ quang cảnh nơi này.

Vừa tới nơi này, Thanh Việt có cảm giác đầu tiên là ấm áp.

Độ ẩm nơi này so với bên ngoài cao hơn rất nhiều, đối với biến hóa này, Thanh Việt tất nhiên phi thường thích, trực tiếp lột mớ áo khoác bọc mình thành quả cầu bông xuống, bỏ vào không gian giới chỉ.

Mà Hoàng Phủ Ngao lại có cảm giác kì quái.

Từ lúc y đặt chân tới nơi này thì bắt đầu có cảm giác cổ quái, giống như đã từng quen biết.

Trong đầu rất nhanh hiện ra một ít đoạn kí ức, bất quá, hiện giờ Hoàng Phủ Ngao đã phân biệt rõ ràng, đó không phải trí nhớ của y mà là trí nhớ của linh hồn cất giấu trong cơ thể mình.

Cái kia cũng không còn là một linh hồn đầy đủ, bởi vì nơi này đại khái có trí nhớ quan trọng khi hắn còn sống đi, một lần nữa tiến vào nơi này, trí nhớ khác sâu liền tràn ra, mà Hoàng Phủ Ngao cũng thông qua linh hồn này thấy được những mảnh kí ức nhỏ về nơi này.

Nơi này không phải huyết mộ mà là một tòa cung điện, một cung điện còn chưa hoàn thành.

Đó là một nam nhân, sai người bí mật xây dựng cung điện dưới lòng đất này, đợi đến ngày cung điện này hoàn thành sẽ làm lễ vật cầu hôn, tặng cho nữ nhân mà hắn yêu say đắm.

Nữ nhân kia...

Lúc này Hoàng Phủ Ngao dường như là một người quan sát câu chuyện từ ngàn năm trước, thông qua những mảnh trí nhớ nhỏ của linh hồn, đứt quãng nhìn thấy hết thấy.

‘Nàng thích tuyết, cũng thích tuyết son thất sắc liên, mà tuyết son thất sắc liên chỉ ở nơi này mới có, vì thế ta phải xây một cung điện ở Tuyết Sơn cho nàng, để nàng có thể tận tình thưởng tuyết trên Tuyết Sơn, bên trong cung điện cũng có tuyết son thất sắc liên mà nàng yêu thích nhất...’

Nhưng nàng là bộ tộc ma xà, khẳng định rất sợ lạnh, vì vậy xây dựng cung điện này ở trong Tuyết Sơn đi, khoét núi mà xây dựng, ha ha ~~~~~ ta sẽ vì nàng xây dựng một tòa cung điện trong lòng đất, ấm áp như mùa xuân!’

Lời nói của nam nhân tràn ngập hào khí cùng yêu say đắm...

...

“Phụ hoàng? Phụ hoàng, người sao vậy?”

Thanh Việt nhìn một vòng đại sảnh, quay đầu lại thì thấy phụ hoàng bé vẫn còn đang sững sờ, có chút lo lắng gọi y, kéo kéo ống tay áo y.

“Ân?”

Hoàng Phủ Ngao hồi phục tinh thần, vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thanh Việt, suy tư một lát, vẫn quyết định không giấu diếm nói thực cho bé biết.

“Việt nhi, người biết trong cơ thể phụ hoàng có cất dấu một linh hồn đi, hắc hắc chính là Ma hoàng của ma tộc.”

“Ân, biết.”

Thanh Việt gật gật đầu, biểu thị mình biết.

“Việt nhi, ngay lúc vừa tiến vào nơi này, trí nhớ của hắc hắc liền xuất hiện trong đầu phụ hoàng, nơi này...”

Hoàng Phủ Ngao còn chưa nói xong, Thanh Việt đã khẩn trương nắm chặt cánh tay y, nhìn bé có phản ứng quá khích vậy, Hoàng Phủ Ngao vội vàng nhẹ giọng trấn an.

“Việt nhi, phụ hoàng không có việc gì, Việt nhi không cần lo lắng.”

Ôm Thanh Việt không ngừng vỗ về lưng bé, Hoàng Phủ Ngao biết, Thanh Việt sợ hãi như vậy vì lần đầu tiên xuất hiện trí nhớ của người kia, y bất ngờ không kịp đề phòng nên cơ hồ bị trí nhớ của Ma hoàng thay thế trí nhớ của bản thân, suýt chút nữa đã bị linh hồn Ma hoàng kia khống chế, quên mất Việt nhi, lần đó đã làm Việt nhi bị hoảng sợ một phen.

“Việt nhi, lần này sẽ không, phụ hoàng đã biết làm thế nào để khống chế hắc hắc, phụ hoàng cũng cam đoan, vô luận thế nào cũng sẽ không quên đi Việt nhi, Việt nhi không cần lo lắng.”

“Phụ hoàng, phụ hoàng, chúng ta trở về đi, Việt nhi hiện giờ không muốn ở nơi này nữa, chúng ta trở về đi, được không?”

Gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vẫn tràn ngập lo lắng, Thanh Việt kéo tay Hoàng Phủ Ngao vội vã đi về hướng trở lên huyết mộ.

“Việt nhi, không phải mới này còn nói nếu đi nhanh một chút có thể thấy mấy người còn sống thú vị sao?”

“Hiện giờ không muốn nữa.”

Thanh Việt dùng sức lôi kéo Hoàng Phủ Ngao, nào biết Hoàng Phủ Ngao không hề có ý tứ muốn rời đi, cơ thể bé xú của Thanh Việt kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

“Phụ hoàng, người làm gì?”

Thanh Việt có chút phát hỏa, phát giận kêu lên.

“Việt nhi, phụ hoàng muốn đi tiếp, phụ hoàng vẫn tìm kiếm biện pháp hoàn toàn tiêu trừ linh hồn trong cơ thể, mà ở nơi này, phụ hoàng thấy được rất nhiều đoạn trí nhớ của hắc hắc, nếu hiểu biết về hắc hắc càng nhiều thì cơ hội tiêu trừ hắc hắc càng lớn, có lẽ ở trong này, phụ hoàng còn có thể tìm được manh mối khác. Hơn nữa nếu đã tới đây rồi, cho dù hi vọng không lớn nhưng phụ hoàng nhất định phải tìm cách giải quyết.”

Nghe phụ hoàng nói vậy, Thanh Việt cũng dần dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn chôn chặt gương mặt nhỏ nhắn của mình trong lòng Hoàng Phủ Ngao, bàn tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng y, làm thế nào cũng không thể an tâm, không muốn buông tay.

Hoàng Phủ Ngao cũng ôm bé, kiên nhẫn chờ đợi, thẳng tới khi Thanh Việt cuối cùng ngẩng đầu lên, còn không kịp nói chuyện, cái miệng nhỏ nhắn non mềm đã bị phụ hoàng hôn lên, môi lưỡi dây dưa hồi lâu mới chịu rời đi.

“Việt nhi lo lắng cho phụ hoàng như vậy, phụ hoàng thật sự vui vẻ, phụ hoàng cam đoan với Việt nhi, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không để mình xảy ra chuyện, như vậy được không?”

“Ân.”

Nghĩ nghĩ, Thanh Việt cuối cùng vẫn đáp ứng, tuy âm thanh nghe có chút rầu rĩ.

“Kia phụ hoàng nói tiếp cho Việt nhi biết một ít đoạn trí nhớ về nơi này xuất hiện trong đầu phụ hoàng được không?”

Thấy Thanh Việt không phản đối, Hoàng Phủ Ngao liền vội vàng chuyển đề tài.

“Nơi này hắc hắc là cung điện dưới lòng đất Ma hoàng bí mật xây dựng để làm lễ vật cầu hôn một nữ nhân.

Nữ nhân kia hình như là tộc trưởng bộ tộc ma xà, thân người đuôi rắn, dung mạo mỹ lệ, hơn nữa âm thanh của nàng lại có thể mê hoặc tâm trí, còn có năng lực của ngự xà, là một trong mười hai trường lão ma tộc, được ma tộc xưng tụng là Ngự Xà Cơ——Đạt Na Y • Tu Tư.”

“Cung điện dưới lòng đất? Nơi này không phải huyết mộ sao?”

Thanh Việt nghi hoặc chỉ chỉ trước mặt bọn họ khoảng một thước, trên mặt đất nơi đó trải đầy vật thể phát ra lân quang mỏng manh.

“Phụ hoàng, nếu Việt nhi không nhìn lầm, mấy thứ này hẳn là thi cốt đã mục nát thành lân hóa, có thể nơi bọn Phi Lí Đặc nói cũng là một đại sảnh, trên mặt đất trải đầy những thứ này, kia hẳn cũng là thi cốt, chỉ là bọn Phi Lí Đặc lúc ấy quá vội vàng chạy trốn chết nên không nhìn kỹ.

Nơi này không phải huyết mộ, sao lại có nhiều thi cốt như vậy? Việt nhi còn tưởng bọn họ đều là người bị chôn cùng.”

Nhìn những thứ trải đầy trên sàn đại sảnh, Hoàng Phủ Ngạo cũng có chút mê hoặc.

“Việt nhi, trí nhớ trong đầu phụ hoàng tạm thời không có chuyện này, chúng ta tiếp tục đi tới phía trước đi, hẳn là có thể nhớ ra một ít nữa.”

“Ân.”

Thanh Việt lên tiếng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay phụ hoàng, cảnh giác xem xét hết thấy xung quanh, vô luận thế nào, bé cũng không để phụ hoàng phát sinh chuyện như lần trước nữa, bé không thể thừa nhận bị phụ hoàng quên đi lần nữa, rồi dùng ánh mắt xa lạ, lạnh như băng nhìn mình, cho dù là một giây thôi bé cũng không cho phép!

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Phát Hiện Huyết Tộc

Đi vòng qua đại sảnh phủ đầy thi cốt, chỉ phát hiện một lối ra, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo tiến vào thì thấy đó là một hành lang gấp khúc, một hành lang gấp khúc cực kỳ bình thường, trong hoàng cung Nam Việt có vô số kẻ đếm không hết, nhưng lúc Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo đi vài bước thì đều dừng sờ, dừng lại.

Có thể làm Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo dừng sờ đương nhiên không phải hành lang gấp khúc bình thường này mà là cảnh vật bên kia hành lang, ở trong lòng Tuyệt Sơn thế nhưng lại xuất hiện một khoảng không như vậy, mà hành lang gấp khúc dưới chân bọn họ chính là được xây dựng lơ lửng tựa một bên vào vách đá.

Khoảng không này rộng lớn, hùng vĩ, những hốc đá lõm chõm trống rỗng, tuyệt đối không phải người làm ra, nó đã trải qua những năm tháng thật dài, được thiên nhiên hình thành.

Sau đó, nhóm tượng công Ma tộc đã lợi dụng điều kiện tự nhiên ở nơi này, có vẻ định kiến tạo thành một hoa viên lơ lửng, trên bốn bức vách đều có hành lang gấp khúc, uốn lượn khúc khuỷu, quanh co lặp đi lặp lại, rồi lại đối xứng thông tới trung tâm và giao nhau ở đó.

Đỉnh động cao cao, dưới ánh sáng yếu ớt ở nơi này hoàn toàn không nhìn tới giới hạn, chỉ có thể mơ hồ thấy những thạch nhũ thật lớn từ đỉnh động rủ xuống, nhưng trên số thạch nhũ thật lớn đó, không biết bọn họ đã dùng biện pháp gì, thế nhưng lại khảm lên những viên tinh thạch nhiều màu tán mát ra ánh sáng nhu hòa.

Thiên nhiên điều khắc tuyệt hảo, hơn nữa nhóm công tượng còn có thêm những tư tưởng kì diệu liên cấu thành hình ảnh xinh đẹp trước mắt, giống như một tòa hoa viên hoa lệ lơ lửng giữa không trung, còn những viên ngọc rực rỡ kia hết như những vì sao, bị người ta hái xuống từng viên, từng viên một, sau đó xỏ thành một chuỗi, cứ vậy từng chuỗi từng chuỗi treo trên hoa viên, lơ lửng trong bầu trời đêm bát ngát bao la.

Có lẽ đây là nơi Ma hoàng kia định thổ lộ với người hắn yêu thương, cho dù phải vì nàng hái xuống ngàn sao để cùng nàng ngắm cảnh, hắn cũng không chút do dự đáp ứng.

“Phụ hoàng, nơi này thực xinh đẹp.”

“Ân, địa cung này thực sự rất tuyệt, chỉ tiếc nó vẫn chưa hoàn thành, nghĩ tới thì nơi này hẳn còn rất nhiều nơi cần tân trang, chờ đến lúc hoàn thành không biết sẽ xa hoa thế nào nữa.”

Bởi vì có thể cảm giác được trí nhớ cùng một phần tình cảm của linh hồn trong cơ thể, trong giọng nói của Hoàng Phủ Ngạo cũng lộ ra một chút tiếc nuối.

“Phụ hoàng, chúng ta chọn đường nào?”

Vừa đi vừa xem xét quang cảnh, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo bắt tri bắt giác đã dọc theo hành lang gấp khúc đi tới nơi trung tâm, mà lúc này,

trước mắt bọn họ có ba hành lang gấp khúc khác không biết sẽ thông tới nơi nào.

Hoàng Phủ Ngao nhìn bản vẽ của mộc tinh linh trong tay, cuối cùng kéo tay Thanh Việt chọn hành lang gấp khúc chính giữa.

“Việt nhi, hành lang này hẳn là thông tới phòng ngủ của chủ nhân địa cung”

“Ân.”

Thanh Việt khẽ lên tiếng, lập tức thu lại ánh mắt từ quang cảnh kỳ diệu xinh đẹp, bắt đầu tập trung tinh thần, cảnh giác hoàn cảnh xung quanh.

Lúc thu hồi tầm mắt trở lại, Thanh Việt mới phát hiện, bên dưới hành lang gấp khúc lơ lửng này cư nhiên là một hồ sâu.

Nhớ bọn Phi Lý Đặc từng nhắc tới một cái hồ sâu, công chúa Cấp Đa Cách Lạp vì kiệt sức, trượt chân ngã xuống hồ, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy công chúa Cấp Đa Cách Lạp nổi trên mặt nước cổ sức gãy giữa nhưng lại một sinh vật không biết tên dùng móng vuốt sắc bén xé toạc thành nhiều mảnh, máu tươi nhuộm đỏ mặt nước, sau đó xác nặng bị kéo vào sâu trong hồ nước.

Nghĩ tới đây, Thanh Việt lại không khỏi nhìn xuống hồ sâu vài lần, nơi đó tối om sâu không thấy đáy, quả thực không biết nó có cất giấu thứ gì đáng sợ bên dưới hay không.

Đương nhiên, Thanh Việt hiện giờ chẳng có chút hứng thú tìm tòi xem nơi đó rốt cuộc giấu giếm thứ gì, bé chỉ muốn cùng phụ hoàng mau chóng đi một vòng nơi này, sau đó liền rời đi.

Theo hành lang gấp khúc, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao không mất bao nhiêu thời gian liền men theo vách núi đi tới một nơi khác.

Tiến vào bên trong vách núi, nơi này lại hoàn toàn bất đồng, không phải đại sảnh rộng rãi mà là một hành lang dài quanh co uốn khúc rộng chừng bốn thước, giống hệt như một mê cung.

Địa hình mà đối với người không quen thuộc thực dễ dàng bị thứ gì đó ẩn giấu trong một góc kín tập kích, vì để an toàn... Thanh Việt thả Ma Nha trong không gian giới chỉ ra, để nó đi trước dò đường.

(Ma Nha vốn là vật cực âm, cực tà, những nơi như huyết mộ này thật ra phi thường thích hợp với nó, hơn nữa nó lại chỉ là một bộ xương cứng rắn vô cùng, cho dù đột nhiên bị thứ gì đó tập kích, muốn làm nó bị thương cũng là chuyện rất khó khăn.)

Ma Nha phi thường thích nhiệm vụ mà Thanh Việt giao cho nó, nó hết như một tiểu hài tử đang chơi trốn tìm, chạy qua phải chạy qua trái ở phía trước dò đường, cho dù chỉ có một mình nhưng nó cũng chơi vui đến quên cả trời đất.

Hành lang này có rất nhiều ngã rẽ, sau vài góc ngoặt liền không thấy bóng dáng Ma Nha đâu nữa, hoàn hảo lúc bộ xương khô di chuyển sẽ phát ra tiếng vang ‘răng rắc, răng rắc’, vì thế có thể chứng minh Ma Nha vẫn còn dẫn đường ở trước đó không xa, này quả thật làm Thanh Việt yên tâm không ít.

‘A~~~~’

Hành lang cách đó không xa truyền tới tiếng hoảng sợ thét chói tai của nữ tử, nhưng, rất nhanh, chủ nhân âm thanh này đã kiềm nén âm thanh hoảng sợ của mình lại, tiếp đó truyền tới tiếng đao kiếm ‘keng keng’ va vào vật cứng. Ngay sau đó Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao lại nghe thấy âm thanh ‘oa oa’ Ma Nha vừa kêu loạn vừa né tránh.

Ma Nha tuyệt đối không bị đao chém, nó rõ ràng cảm thấy rất thú vị nên đang chơi đùa với người ta a.

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao vội vàng chạy tới, chỉ thấy một cô gái mặc hồng y khá thú vị (Là áo giáp da thú màu đỏ lộ ra hơn phân nửa bộ ngực sữa, cùng với váy ngắn chỉ vừa che khuất phần mông, trang phục này, các tiểu thư quý tộc tuyệt đối không dám mặc, vì thế đối với Thanh Việt luôn ở trong cung mà nói, quả thực có chút ngạc nhiên.) bên cạnh cô gái còn có hai nam tử trẻ tuổi mặc y phục tùy tùng, hai người ăn ý phối hợp quơ cự kiếm hung hăng đánh về phía Ma Nha.

Bất quá rất nhanh, hấp dẫn ánh mắt Thanh Việt không còn là y phục thú vị của cô gái nữa mà là hai người đang nằm trên mặt đất không gượng dậy nổi được bọn họ hộ ở phía sau.

Hai người này thật ra không có gì đặc biệt, Thanh Việt thậm chí còn không thấy rõ diện mạo bọn họ, điều thực sự hấp dẫn Thanh Việt chính là miệng vết thương dữ tợn dị thường đã ngừng chảy máu trên cổ bọn họ.

Đó là hai lỗ bị răng nanh cắn thật sâu, đâm xuyên qua động mạch cổ bọn họ, lớp da xung quanh vết cắn đã chuyển thành màu tím đen, đã bắt đầu hư thối.

‘Huyết tộc!’

Từ này làm Thanh Việt liên tưởng đến đầu tiên chính là một trong mười hai trưởng lão Ma Tộc, cũng là huyết tộc duy nhất Thanh Việt từng thấy, thân vương huyết tộc—— Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

Chẳng qua, đối với huyết tộc cao ngạo, cường đại lại cực kì đề ý đáng về như Lai Ân • Đường Cổ Lạp thì cho dù hút máu người cũng không làm ở nơi thế này, chẳng lẽ đối bụng ăn người.

Huống chi, nếu bọn họ gặp được thực sự là huyết tộc cường đại như Lai Ân• Đường Cổ Lạp thì tình huống này tuyệt đối không thể phát sinh, bọn họ không có ai chạy thoát được, lại càng miễn bàn tới chuyện cứu người, lại còn mang theo hai người bị trọng thương cùng trốn thoát.

Chính là, địa cung này sao lại xuất hiện huyết tộc?

Vì cái gì không thấy đám hắc xà quý dị, khủng bố, ngược lại lại xuất hiện huyết tộc không nên xuất hiện ở nơi này? Suy nghĩ một chút, Thanh Việt cảm thấy đầu mình thực đau nhức.

“Đều dừng tay.”

Ngữ khí Hoàng Phủ Ngao lạnh như băng làm Ma Nha sợ tới mức lạnh run, Ma Nha vốn đã rất sợ Hoàng Phủ Ngao, từ lần đầu tiên nhìn thấy y liền theo bản năng mà e ngại, hiện giờ Hoàng Phủ Ngao vừa lên tiếng, Ma Nha liền lập tức ngừng lại, ỉu xiu lui ra sau Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt, thành thành thật thật đứng ở đó.

Nam nữ trẻ tuổi bên kia cũng ngừng lại, ánh mắt kinh diễm, khiếp sợ giống như dính vào người Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt, không thể nào dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Đã Chết Rồi

Mấy ngày nay, ở các nơi trên Vân Trạch đại lục nhắc lên những tin đồn sóng gió không biết là thật hay giả, toàn bộ đều liên quan đến hoàng đế bệ hạ của Nam Việt đế quốc cùng với Tiểu điện hạ được Nam Việt đế quốc sủng ái nhất.

Thiếu nữ hồng y cho dù trước đó cho dù không biết, nhưng hiện giờ muốn biết cũng không khó.

Có ai chẳng biết, Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ đã hơn ba mươi, nhưng thoát nhìn phi thường trẻ tuổi, tuấn kiệt, phong thái tuyệt vời, làm vô số mọi người suy đoán bí mật trong chuyện này, y còn là đối tượng trong các giấc mộng của vô số nữ tử.

Ai chẳng biết đế vương của Nam Việt đế quốc sủng ái nhất là Tiểu điện hạ, người có mái tóc bạch kim có một không hai trên đại lục, ánh mắt thất sắc lưu ly cùng dung mạo tuyệt mỹ hơn cả tinh linh.

Thiếu nữ hồng y mặc y phục kì quái, cùng hai nam tử trẻ tuổi mặc y phục tùy tùng, hai người có chút đại ra nhìn Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao đứng cách đó không xa, so sánh với những lời đồn kia thì càng làm người ta kinh hãi hơn.

Bởi vì Thanh Việt có bề ngoài rất đặc biệt nên bọn họ có thể kết luận tiểu thiếu niên mười hai, mười ba tuổi này chính là Nam Việt Tiểu điện hạ không thể nghi ngờ.

Về phần, nam tử trẻ tuổi, tuấn kiệt đứng bên cạnh, còn ôm Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ vào lòng ngực, hai người tuy không xác định, nhưng nghe đồn tính cách của Nam Việt Tiểu điện hạ có chút kiêu căng, ngang ngược, trừ bỏ Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ, cơ hồ không hề thân cận với ai.

Mà hiện giờ, Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ lúc này, cho dù là ai nhìn thấy cũng cảm thấy đứa nhỏ này điệu ngoan hết như một con mèo nhỏ, theo phỏng đoán này, tỷ lệ người này là Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ rất lớn.

“Các người gặp huyết tộc?”

Vấn đề Thanh Việt hỏi làm cô gái cùng nam tử trẻ tuổi đang trở mắt lấy lại thần trí.

“... Các người... không... không... ngại...”

Cô gái hồi phục tinh thần, đoán được thân phận của Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao nhưng chưa từng học qua nghi lễ cung đình, nàng hoàn toàn không biết nên đối đáp thế nào với Nam Việt Tiểu điện hạ tuyệt mỹ vô cùng ở trước mắt.

“Ở bên ngoài, không cần để ý thân phận, người bình thường nói chuyện thế nào hiện giờ cứ nói vậy.”

Hoàng Phủ Ngao hiển nhiên cũng nhìn ra quần bách của cô gái, những lời này không thừa nhận cũng không phủ nhận thân phận của y cùng Thanh Việt, đồng thời cũng hóa giải lúng túng của cô gái.

“Vâng.”

Cô gái có chút ngượng ngùng cười cười, so với nụ cười mỉm của các thiếu nữ quý tộc đoan trang, rụt rè, nụ cười của cô gái thiếu một phần cao quý, tao nhã lại hơn phần hào sảng cùng thẳng thắn.

“Chúng ta quả thực đã gặp huyết tộc, sau khi tiến vào huyết mộ vẫn không gặp bất cứ nguy hiểm đã đoán trước, vì thế chúng ta vô thức giảm cảnh giác, kết quả, lúc huyết tộc kia đột nhiên xuất hiện, chúng ta còn chưa kịp phản ứng thì hai vị thúc thúc đã...”

Giọng nói cô gái mang theo chút chua xót cùng hối hận, tiếng nói thanh thúy lại có chút khàn khàn, nhìn hai thúc thúc nằm trên mặt đất hấp hối, ánh mắt trở nên ảm đạm hơn.

“Ca ca không thương lượng một tiếng đã một mình chạy vào huyết mộ, bây giờ vẫn còn sinh tử chưa rõ, mà ta biết rõ có nguy hiểm lại cứ ngang ngạnh muốn xuống đây tìm kiếm, bọn họ lo lắng cho chúng ta nên đi cùng, kết quả lại như vậy... Là ta cùng ca ca hại bọn họ...”

“Đối mặt với huyết tộc kia, các người không hề có năng lực phản kháng sao?”

Đối với lời nói áy náy của cô gái, Thanh Việt không nghe lọt được một chữ, Thanh Việt từ trước tới nay chỉ quan tâm những chuyện mình muốn biết, bởi vậy, Thanh Việt chỉ nghe được một câu ‘huyết tộc kia đột nhiên xuất hiện, chúng ta còn chưa kịp phản ứng thì hai vị thúc thúc đã...’, vì thế bé liền trực tiếp đưa ra vấn đề mình thắc mắc.

“Đúng vậy, huyết tộc kia phi thường lợi hại, trước mặt hắn, chúng ta hoàn toàn không có khả năng đánh trả, chính là hình như hắn đã bị thương rất nghiêm trọng, cấp bách cần máu của nhân loại, vì thế, hắn vừa xuất hiện thì hai thúc thúc liền bị hắn...”

Tiếng nói cô gái bắt đầu ghen ngào, làm người ta cảm giác được nỗi khổ sở của nàng.

“Nếu huyết tộc kia lợi hại như vậy, các người không có khả năng đánh trả, hắn lại còn cấp bách muốn hút máu người, sao các người có thể đào thoát?”

Nghe đến đó, Hoàng Phủ Ngạo hiển nhiên cũng giống Thanh Việt, có chút hoài nghi lí do thoát thân của bọn họ, mở miệng nói.

“Lúc chúng ta gặp huyết tộc kia, khoảnh khắc nghĩ mình chết chắc rồi thì may mắn gặp được ba thú nhân, chúng ta thật không ngờ thực lực của bọn họ lại đạt tới cấp bậc Đại kiểm sư, là bọn hắn giúp chúng ta chạy thoát.

Nhạc thúc cùng Đa Định Á thúc ngăn cản, bảo chúng ta mang theo hai vị thúc thúc bị thương rời đi trước.”

“Ba thú nhân?”

Nghe đến đó, Thanh Việt xoay người nhìn phụ hoàng nói.

“Phụ hoàng, hắn là bọn Mạn Nhĩ Lai đi, bất quá, sao bọn họ lại tới nơi này?”

Hoàng Phủ Ngạo lắc đầu, biểu thị mình cũng không biết, không nói ra suy đoán trong lòng. ‘Đại khái là có người không muốn hi sinh người của mình, liền đề nghị để nhóm thú nhân bọn họ không xem là người đi trước dò đường đi’, loại sự tình này, Hoàng Phủ Ngạo bị vây trong trung tâm quyền lợi hiểu rất rõ, đã thấy nhưng không thể trách.

Nhưng Hoàng Phủ Ngạo không nguyện ý để nhi tử bảo bối của y hiểu chuyện đáng kinh tởm này, mặc dù đại đa số thời điểm, nhi tử bảo bối của y luôn đủ thông minh nhìn thấu mọi chuyện.

“Các người rời khỏi nơi đó đã bao lâu? Bọn họ đại khái ở chỗ nào?”

Thanh Việt cẩn thận quan sát bọn họ một lát, sau đó mới mở miệng hỏi.

“Chúng ta...”

Ánh mắt cô gái trong nháy mắt có chút hoảng hốt, như nhớ lại gì đó, sau đó mới mở miệng nói.

“Chúng ta đại khái chạy khoảng một khắc, huyết tộc kia tuy bị trọng thương nhưng lại phi thường khó đối phó, chúng ta định tìm một nơi an toàn để hai thúc thúc nghỉ ngơi, trị liệu cho bọn họ xong thì lập tức chạy tới hỗ trợ.”

Nghe cô gái nhắc tới hai nam tử trung niên nằm trên mặt đất, sắp tắt thở nhưng hô hấp lại phi thường vững vàng, ánh mắt Thanh Việt nhìn hai người bọn họ càng trở nên quái dị hơn.

“Một khắc? Người xác định các người chỉ chạy một khắc mà thôi?”

Thanh Việt nhìn chằm chằm gương mặt cô gái, không buông tha bất cứ biến hóa nào.

Cô gái nghe Thanh Việt hỏi vậy thì vẻ mặt lại có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, khẳng định gật gật đầu hồi đáp.

“Đúng vậy, chúng ta chạy chừng một khắc.”

“Người...”

Thanh Việt có chút không xác định tạm ngừng một chút, cuối cùng vẫn vẫy vẫy tay với cô gái, mở miệng nói.

“Ngươi tới gần một chút.”

Cô gái tuy không hiểu mục đích của Thanh Việt, nhưng vẫn đỏ mặt nhích tới gần một chút.

“Gần chút nữa.”

Lúc này giọng điệu Thanh Việt đã có chút cổ quái, Hoàng Phủ Ngạo sớm chiều ở chung với bé, cũng vô cùng ăn ý nhận ra, âm thầm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thanh Việt, Thanh Việt cũng như vậy đáp lại y.

Chính là cô gái không phát hiện, chỉ nghe lời tiến tới gần thêm một chút, lúc khoảng cách của nàng với Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo chỉ còn khoảng một thước, Thanh Việt đã có thể thấy rõ ánh mắt của nàng.

Trong nháy mắt, Thanh Việt liền mở không gian lĩnh vực, nguyên tố quang nồng đậm lập tức hộ vệ xung quanh Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo, Ma Nha tâm ý tương thông với bé cũng chuẩn công kích.

Ba phiến mộc đào vàng nhạt rất nhanh phóng ra từ tay Thanh Việt đánh lên người cô gái.

Cô gái tới gần Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo hoàn toàn không ngờ biến cố đột nhiên xuất hiện này, bị không gian lĩnh vực của Thanh Việt bắn ngược ra ngoài, lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Mà một phiến mộc đào vàng nhạt vừa lúc đánh vào trên bắp đùi trắng nõn của cô gái, lập tức bùng cháy để lại một vết thiêu đen ngòm.

“Các ngươi làm gì vậy!”

Nhìn tiểu thư nhà mình bị người ta đối đãi như vậy, hai nam tử mặc y phục tùy tùng im lặng đứng bên cạnh này giờ không khỏi phẫn nộ quá, âm thanh cũng có chút khàn khàn.

“Các ngươi đã chết rồi.”

Kinh ngạc qua đi, Thanh Việt bình tĩnh cùng khẳng định nói ra kết luận của mình.

Lại không biết, những lời này đập vào tai người khác có sức rung động cỡ nào, từ cô gái mặc quần áo kì lạ, hai nam tử trẻ tuổi tùy tùng cùng hai nam tử trung niên sắp tắt thở nằm trên mặt đất, tất cả đều như sét đánh ngang tai, cả người cứng đờ tròn to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Hoạt Thi

“Việt nhi, ngươi... nói là...”

Vừa rồi theo giọng nói Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo đã cảm giác đám người này hẳn có chút cổ quái, cũng âm thầm chuẩn bị tốt phòng ngự, chính là, y không thể nào ngờ, nhi tử bảo bối của mình lại nói...

“Phụ hoàng, Việt nhi không nói bậy, bọn họ thật sự đã chết rồi.

Vừa rồi Việt nhi cũng cảm thấy kết luận này có chút hoang đường, nhưng quả thực lại cảm thấy bọn họ rất không thích hợp, vì thế, Việt nhi mới bảo nàng tới gần chúng ta, Việt nhi muốn nhìn ánh mắt cùng bước đi của nàng, phụ hoàng, đồng tử của nàng đã khuếch đại, chỉ có người chết mới như vậy!

Bước đi cũng không đúng, gót chân nàng hơi nhếch lên.

Bất quá, Việt nhi cũng không hiểu được, bọn họ rõ ràng đã chết rồi nhưng hồn phách lại vẫn còn trong cơ thể, hơn nữa lại còn chút sức sống bưng bưng, chính vì tia sức sống kia nên lúc mới gặp Việt nhi mới không cảm nhận được bọn họ có chỗ nào kì quái.”

“Ha ha ~~~~ Nam Việt Tiểu điện hạ, ngài cũng không nên nói hươu nói vượn a, chúng ta rõ ràng đang đứng ở đây, chẳng lẽ ngay cả mình sống hay chết mà chúng ta cũng không biết sao?”

Cô gái kinh ngạc một lát, sau đó liền mỉm cười, chính là ánh mắt nàng càng lúc càng hốt hoảng, giống như đang cố gắng nhớ lại gì đó, nụ cười của nàng cũng bắt đầu trở nên gượng gạo.

‘Bọn họ gặp huyết tộc... Sau đó... ba thủ nhân cứu bọn họ... bọn Nhạc thúc bảo bọn họ mang theo hai thúc thúc bị thương đi trước... Khúc này bọn họ nhớ rất rõ... chính là sau đó thì sao... sau đó... hình như đã xảy ra chuyện gì đó... bọn họ lại...’

“Ngay cả chính mình sống hay chết cũng không phân biệt được, đúng là lần đầu tiên gặp được.”

Thanh Việt chỉ chỉ hai nam nhân trung niên nằm trên mặt đất, lại mở miệng nói.

“Các người tự mình nhìn miệng vết thương trên cổ bọn họ, người nói các người chỉ chạy một khắc nhưng các người xem xem, vết thương bọn họ sâu như vậy, sao có thể trong một khắc ngắn ngủi, còn trong tình trạng chạy trốn mà máu quanh miệng vết thương lại đông thành màu tím đen?”

Hơn nữa miệng vết thương của bọn họ đã bắt đầu hư thối, theo ta được biết, sau khi bị huyết tộc cắn, với tình huống không hề được điều trị thì ít nhất cũng phải mất một giờ mới xuất hiện tình trạng này.

Người lại kiên trì nói các người chỉ rời khỏi đó một khắc?

Như vậy khoảng thời gian dư ra các người đã đi đâu?

Chẳng lẽ các người không tự phát hiện sao, các người cũng hai người nam nhân trung niên có thể nói là rất nặng, cho dù chỉ chạy một khắc, nhưng chạy liên tục không ngừng nghỉ tới đây nhưng ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, hơn nữa thể nhưng một chút thở dốc cũng không, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng mệt mỏi.

Còn có a, hai bọn họ rõ ràng bị huyết tộc cắn vào động mạch, không nói tới vấn đề nhiễm thi độc, chỉ cần đổ máu nhiều như vậy, bọn họ cũng không có khả năng chịu đựng tới lúc này mà vẫn chưa tắt thở.

Đương nhiên, ta lúc đầu chỉ cảm thấy cổ quái mà thôi, đó chỉ tính là một ít trạng huống kì quái, nhìn bộ dáng các người lại không giống đang nói dối, lừa gạt chúng ta, vì thế ta cũng không tin tưởng suy đoán của mình, chỉ có chút hoài nghi lí do của các người thôi.

Căn cứ thực sự kết luận các người đã chết chính là, các người không phát hiện sao, lúc đi lại, gót chân các người không hề chạm đất?

Các người cũng có thể nhìn đồng tử của nhau, đó là hiện tượng khuếch đại chỉ có người chết mới xuất hiện.

Còn có phiền mặc đạo này của ta, nó không hề có tác dụng gì với người sống, nhưng nó lại tổn thương người, hơn nữa chân người bị nó đốt cháy đen một mảng lớn, nhưng người không hề cảm thấy đau đớn đúng không?

Tình huống này chỉ có người đã chết, nhưng hồn phách vì một lí do nào đó lại mạnh mẽ lưu lại trong cơ thể, chi phối cơ thể vận động, chúng ta thường gọi loại này là—— hoạt thi.”

“Không... không... này không có khả năng...”

Thiếu nữ hồng y không thể khống chế cơ thể mình ngừng run rẩy kịch liệt, nhưng vô luận thế nào cũng không thể tiếp nhận được lời nói của Thanh Việt, âm thanh nghẹn ngào phản bác. “Vẫn không tin? Đây rất đơn giản a, người có thể tự nhéo mình một chút, thử xem có cảm giác đau đớn hay không, hoặc người bảo hai thức thức đang nằm trên mặt đất kia thử đứng dậy xem.

Còn có, có phải tiếng nói các người ngày càng trầm hơn? Có phải cảm thấy ngay cả mở miệng nói chuyện cũng bắt đầu có chút cổ sức, khó khăn?

Điều này chứng minh, cơ thể các người đang chậm rãi trở nên cứng ngắc...”

“Không... không... a...”

Cô gái hoảng sợ tới cực điểm kêu lên, bởi vì nàng thấy hai người tùy tùng tự dùng kiếm cắt một đường thật dài trên cánh tay mình nhưng lại không hề có biểu tình đau đớn, mà cánh tay bị thương cũng không có máu chảy ra, mà hai thức thức của nàng cũng đang dùng biểu tình cực độ sợ hãi chăm chăm đứng lên.

“Các người đã chết nhưng hồn phách vẫn còn trong cơ thể, nói cho ta biết, các người rốt cuộc đã đi đâu? Gặp cái gì?”

Thanh Việt vốn định thông qua việc kích thích, làm bọn họ nhớ lại những việc đã trải qua, nhưng bốn người biết mình đã chết thì ánh mắt càng lúc càng trở nên hoảng hốt, cổ quái, sắc mặt cũng bắt đầu dữ tợn.

“Không tốt, phụ hoàng, chúng ta đi mau.”

Thanh Việt cũng không muốn đối kháng với bốn hoạt thi phát điên lại không biết đau đớn, bé vội vàng kéo phụ hoàng cùng Ma Nha, vận dụng ma pháp không gian thuận đi, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

...

Chính là trong nháy mắt, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo xuất hiện ở một nơi khác ở hành lang, cách chỗ vừa nãy khoảng hai trăm thước.

Nhìn nhìn xung quanh, hoàn cảnh giống hệt khi nãy làm Thanh Việt không khỏi nhíu chặt hàng mi xinh đẹp, có chút oán giận nói thầm.

“Phụ hoàng, này khá phiền toái, không biết chúng ta có gặp thứ cổ quái biến người sống thành người chết kia không nữa, hiện giờ chúng ta không biết

chút gì về nó, nếu đột nhiên gặp nó thì thảm rồi.”

“Ân, như vậy chúng ta phải cẩn thận gấp bội mới được, đám hắc xà quỷ dị vốn ở trong này lại không gặp được, ngược lại lại xuất hiện huyết tộc cùng hoạt thi, địa cung này đúng là có không ít chủng loại kì quái.”

Hoàng Phủ Ngao cúi đầu nhìn bản đồ một tinh linh vẽ trong tay, nó chỉ chỉ rõ con đường tìm kiếm tuyết sơn thất sắc liên, về phần những nơi khác thì không hề có chú thích, cũng không vẽ ra, hiện giờ tấm bản đồ này đã không còn tác dụng, Hoàng Phủ Ngao trực tiếp ném nó vào không gian giới chỉ.

Hoàng Phủ Ngao kéo bàn tay nhỏ bé của Thanh Việt, cẩn thận chậm rãi đi tới trước, vẫn như trước để Ma Nha đi trước dò đường.

“Phụ hoàng, người nói chúng ta có gặp được bọn Mạn Nhĩ Lai không?”

“Bọn họ hẳn ở gần đây, rất có thể chúng ta sẽ gặp được, Việt nhi rất muốn gặp bọn họ sao?”

“Không, hiện tại không muốn.”

“Ân, vì cái gì?”

“Nếu bọn họ cũng biến thành hoạt thi thì làm sao bây giờ? Đám kia chỉ là người bình thường, nhưng nếu gặp phải ba hoạt thi thú nhân đại kiếm sư thì đúng là phiền toái rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Thân Vương Huyết Tộc

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao vừa đi tới một đoạn trong hành lang thì một tiếng vang lớn hệt như tiếng nổ từ phía trước không xa truyền tới, không ngừng quanh quẩn trong hành lang, chấn động đến mức tai người ta run lên.

Sau khi phán đoán phương hướng âm thanh truyền tới, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao rất nhanh tìm được nơi đó.

Sau khi đi hết hành lang, xuất hiện trước mắt lại là một đại sảnh phủ đầy thi cốt lân hóa, mà xung quanh đại sảnh này lại có chi chít các hành lang khác.

Hiện tại trên đại sảnh là một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là thi cốt vỡ vụn, không khí cũng bốc lên một tầng bụi mù xám xịt.

Bất quá, này cũng không đủ ngăn cản tầm mắt Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao, hai người lập tức nhìn thấy rõ ràng tình huống cùng mọi người trong đại sảnh.

Ba thú nhân, một trong số đó chính là Mạn Nhĩ Lai, hai người khác có vẻ là tùy tùng của hắn.

Một thanh niên thú nhân hình như đã bị thương, cùng hai đại thúc trung niên ngồi ở một góc đại sảnh, Mạn Nhĩ Lai cùng một thanh niên thú nhân khác nắm chặt thanh kiếm, đứng ở trung tâm đại sảnh, hô hấp tuy có chút nặng nề, thần sắc cũng mệt mỏi nhưng vẫn duy trì chiến đấu, tư thế cảnh giác.

Xem bộ dáng bọn hắn, hẳn là vẫn còn bình thường, ít nhất thì cũng rất may mắn không biến thành hoạt thi như Thanh Việt đã nghĩ.

Mà ở một nơi khác của chiến trường, vượt ngoài dự đoán của Thanh Việt, người này chính là thân vương huyết tộc——Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

Lai Ân • Đường Cổ Lạp hiển nhiên so với bọn Mạn Nhĩ Lai bị thương tích nghiêm trọng hơn, một tay ôm lấy vết thương sâu tới tận xương ở ngực, một tay cầm kiếm chống lên mặt đất, tư thế nửa quỳ, ánh mắt xám bạc lạnh như băng chăm chú nhìn mọi người.

Bất quá, khả năng khôi phục sức lực của ma tộc trước nay luôn làm các tộc khác ghen tị, thậm chí là ghen ghét, mà trước mắt lại là người có khả năng siêu cường trong huyết tộc, miệng vết thương trước ngực Lai Ân • Đường Cổ Lạp đang dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng khép lại.

“Mạn Nhĩ Lai.”

Quan sát tình huống cụ thể một chút, Thanh Việt lên tiếng gọi thiếu niên thú nhân.

Nghe thấy âm thanh Thanh Việt, tất cả mọi người đều lập bấp kinh hãi, chuyển dời ánh mắt tới người Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao.

“Nam Việt bệ hạ... còn có Tiểu điện hạ... sao các ngài lại...”

Nhìn Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao hoàn toàn không có lí do gì để xuất hiện ở nơi này, nhưng lại rất chân thực xuất hiện trước mắt bọn họ, hơn nữa sau lưng trừ bỏ một bộ xương khô thì một thị vệ, tùy tùng cũng không có, thiếu niên thú nhân kinh ngạc đến mức không biết nên chào hỏi với bọn họ thế

nào.

Thanh Việt gật gù đầu với Mạc Nhĩ Lai, sau đó chuyển ánh mắt về phía Lai Ân • Đường Cổ Lạp, lệ độ làm động tác chào hỏi, sau đó nói.

“Lai Ân • Đường Cổ Lạp thân vương, thật không ngờ lại gặp người ở đây.”

“Ha ha ~~~ Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ tôn quý, gặp mặt người trong bộ dáng thế này thực có chút thất lễ, nhưng thật không ngờ còn dùng phương thức này gặp được Nam Việt hoàng đế bệ hạ tôn quý nhất.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp đứng dậy, hoàn toàn không để tâm tới thương thế nghiêm trọng trên người cùng bộ dáng chật vật của mình hiện tại, cực kì thân sĩ khom thắt lưng, hướng về Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao làm nghi lễ quý tộc tiêu chuẩn lại phi thường tao nhã, cánh môi bạc cong lên lộ ra nụ cười tà tử, tiếng nói khàn khàn cổ kính lại mê hoặc.

Tất cả những người ở đây thấy bộ dáng quen thuộc của bọn họ thì không khỏi kinh ngạc há to miệng, trợn mắt nhìn.

“Tiểu điện hạ... các ngài...”

Mạc Nhĩ Lai nhìn nhìn Thanh Việt thế nhưng lại nhận thức huyết tộc tà ác, lại nhìn nam tử huyết tộc lúc này còn điên cuồng chém giết bọn họ, lúc này lại giống như đột nhiên thay đổi thành một người tao nhã, đang định mở miệng hỏi lại bị ánh mắt Thanh Việt ngăn lại.

“Không biết Lai Ân • Đường Cổ Lạp thân vương vì sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Thanh Việt không chút khách khí trực tiếp hỏi.

“Mấy ngày nay, nghe được rất nhiều tin đồn, nhằm chán nên quyết định lên Tuyết Sơn xem thử, nào ngờ trong lúc vô ý tiến vào nơi này, lại càng không ngờ nơi này lại do Ma tộc chúng ta xây dựng nên.”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp hừ hừ thật thật trả lời câu hỏi của Thanh Việt.

Những người khác nghe hắn nói đây là nơi Ma tộc xây dựng thì đều kinh ngạc không thôi, nhưng Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao lại phản ứng không lớn, điều này làm Lai Ân • Đường Cổ Lạp giật mình không nhỏ.

Hắn là một trong mười hai trưởng lão Ma tộc, thân vương huyết tộc, cũng phải tới nơi này, ở gian phòng ngủ thấy được mấy thứ kia mới biết được tin này, nhưng Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao sao lại biết được? Chẳng lẽ, bọn họ cũng tới nơi đó? Không, đây là không có khả năng.

“Không biết Nam Việt hoàng đế bệ hạ tôn quý cùng Tiểu điện hạ vì sao lại tới nơi này? Hai vị dường như đã biết đây là nơi Ma tộc chúng ta xây dựng nên, không biết hai vị làm sao biết được?” “Như vậy, Lai Ân • Đường Cổ Lạp thân vương, người phải chăng cũng có thể nói cho chúng ta biết, người làm thế nào biết đây là do Ma tộc các người xây dựng?”

Hoàng Phủ Ngao không trực tiếp trả lời vấn đề của Lai Ân • Đường Cổ Lạp mà hỏi ngược lại, giọng điệu có thể coi là uyển chuyển, nhưng ý tứ lại thực rõ ràng, với Lai Ân • Đường Cổ Lạp trước mắt hoàn toàn bị vây vào thế yếu mà nói, hắn cần phải trả lời vấn đề của bọn họ chứ không có quyền lợi đặt câu hỏi.

Lai Ân • Đường Cổ Lạp sừng sốt nhìn Hoàng Phủ Ngao một chốc, rất nhanh liền hiểu ý tứ trong lời nói Hoàng Phủ Ngao, lúc này mới phát hiện người trước mắt trong lúc nói chuyện, nắm được nhược điểm của hắn xong thì cư nhiên cường thế như vậy, cân nhắc lợi hại một chút, thân vương huyết tộc cao ngạo không thể không cúi đầu, không truy vấn mà thành thật mở miệng hỏi đáp.

“Cách nơi này không xa là phòng ngủ chính, nơi đó có để lại lời nhắn cùng một ít thứ chỉ có Ma tộc chúng ta có, vì thế ta mới biết hai vị trưởng lão mất tích của Ma tộc chúng ta thế nhưng đều chết ở nơi này.”

“Hai vị trưởng lão? Chẳng lẽ một trong số đó là Ngự Xà Cơ—— Đạt Na Y • Tu Tư? Nếu vậy, thì trưởng lão còn lại là ai?”

Nghe câu nói này của Hoàng Phủ Ngao không giống đang hỏi mà càng giống như đang suy tư, cho dù là Lai Ân • Đường Cổ Lạp luôn thâm trầm cũng không khỏi toát ra biểu tình kinh ngạc, ngay cả hắn thân là trưởng lão Ma tộc chỉ vừa biết được chuyện này, Nam Việt hoàng đế này sao lại biết?

Bất quá Lai Ân • Đường Cổ Lạp vẫn thực biết đúng mực, hắn hiểu cho dù mình hỏi Hoàng Phủ Ngao cũng không nói, huống chi hắn còn đang vị vây trong tình thế bất lợi, lại không có quyền hỏi, cúi đầu rất nhanh tính kế, dấu đi ánh mắt xám bạc, chớp động quang mang khó lường.

“Còn một vị trưởng lão nữa chính người đứng đầu mười hai trưởng lão, tộc trưởng ma vu tộc.”

Nói tới đây, Lai Ân • Đường Cổ Lạp bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cái tên Tình Nghi gì đó của Đông Chích đề tiện khôn khiếp, ta cùng hắn đụng mặt trong phòng ngủ chính, hắn thừa dịp ta chưa chuẩn bị đánh lên ta, cư nhiên còn cướp đi Ma Vu pháp trượng của Đại trưởng lão!”

“Người nói ai? Hoàng Phủ Tình Nghi?”

Hoàng Phủ Tình Nghi vì sao lại xuất hiện ở nơi này? Mục đích của hắn là gì?

Đối với hai chữ ‘Hoàng Phủ’ trong tên Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Thanh Việt hoàn toàn không kiêng dè, bởi vì Thanh Việt có thể khẳng định Lai Ân • Đường Cổ Lạp tuyệt đối biết rõ.

“Đúng vậy, Tiểu điện hạ, tuy ta không biết hấn làm sao lại xuất hiện ở nơi đó, nhưng hấn quả thực chính là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi ở bên người Đồng Chính hoàng đế.”

“Người nói nội thương nghiêm trọng của người chính là do hấn lưu lại?”

“Đúng vậy.”

Đôi mắt xám bạc của Lai Ân • Đường Cổ Lạp chớp động quang mang phản hận.

“Với thực lực của hấn, hấn không phải là đối thủ của người.”

“Đó là trước kia a, Tiểu điện hạ, ta không phải mới vừa nói sao, hấn cướp đi Ma Vu pháp trượng của Đại trưởng lão chúng ta! Trước kia đúng là không nhìn ra ma thuật của hấn lại lợi hại, nham hiểm đến vậy, bất quá, hấn hiện giờ nhất định cũng không tốt đẹp gì, ta cũng không phải dễ ám toán như vậy, hấn hấn còn đang bị vây trong phòng ngủ chính.”

“Thật không, người xác định?”

“Đương nhiên, Tiểu điện hạ, ta không có lí do gì để lừa người.”

“Lai Ân • Đường Cổ Lạp thân vương, người không ngại mang nhóm chúng ta tới phòng ngủ chính kia đi?”

“Đương nhiên, ta rất sẵn lòng, hơn nữa cho dù ta không mang Tiểu điện hạ đi, Tiểu điện hạ cùng lắm cũng chỉ mất một ngày thời gian cũng có thể tìm được nơi đó, không phải sao?”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp lễ độ mà tao nhã xoay người làm cử chỉ mời, sau đó vì bọn Thanh Việt dẫn đường.

Mạn Nhi Lai bảo tùy tùng ở lại đây, chiếu cố tùy tùng bị thương cùng hai nam tử trung niên bị thương không nhẹ kia, bản thân hấn thì cương quyết đi theo Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao.

Đối với Lai Ân • Đường Cổ Lạp, Thanh Việt chưa bao giờ tin tưởng.

Nhưng, hiện giờ bọn họ cũng chỉ đành để hấn dẫn đường, Thanh Việt muốn nhanh chóng tìm được Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, mà phụ hoàng bé thì cũng muốn tìm tới nơi có tuyết sơn thất sắc liên có mùi hương hấp dẫn xích giác xà, cùng với có càng nhiều manh mối về Ma hoàng kia hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Đoạn Trí Nhớ

Gió lửa tràn ngập chiến trường, nơi nơi đều là chém giết ghê người, thảm thiết vô cùng, máu tươi chói mắt, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng rên rĩ, còn có những thi thể khiếm khuyết, đầy những vết thương buồn thiu chồng chất như một ngọn núi, mảnh đất xinh đẹp dồi dào ngày nào hiện giờ đã bị nhuộm thành một màu đỏ tươi.

Chiến tranh vẫn còn tiếp diễn, Ma tộc đang tháo chạy.

Ma tộc trừ bỏ Ma hoàng vẫn còn đang trụ vững vàng—— mười hai trưởng lão đã chết sáu, bị thương ba, cho dù còn ba người không bị thương nhưng cũng đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, đã không còn phát huy được đến sáu phần thực lực bình thường, hơn nữa, đội quân tinh nhuệ của Ma tộc đã chết quá nửa, lúc này có thể còn sức lực ngăn chặn địch nhân chỉ còn hai thành binh lực.

Nhìn chiến trường giống như địa ngục này, trơ mắt nhìn tộc nhân đã gục xuống vô số, lại còn đang không ngừng ngã xuống, máu tươi của bọn họ thấm đẫm mặt đất dưới chân...

Ma tộc đã không còn sức lực để tái chiến được nữa, hiện giờ trên chiến trường này càng giống là tàn sát hơn.

“A~~~~~”

Cho dù được tộc nhân kính ngưỡng như thần linh, nhưng lúc này đây, Ma hoàng cũng chỉ có thể phát ra tiếng rống thê lương cùng không cam lòng.

“Bệ hạ...”

Tiếng nói dịu dàng, uyển chuyển gọi thần trí của Ma hoàng trở về, thấy người đang tới gần, bi thương, khát máu trong ánh mắt cũng không kiềm được mà toát ra chút ôn hòa, trù mến, nhưng lập tức lại trở nên lo lắng.

“Đạt Na Y, vì sao còn chưa rời đi? Đi mau!”

“Bệ hạ... ta...”

“Đạt Na Y, người nghe này, hãy chiếu cố hảo cho đứa con còn chưa xuất thế của chúng ta, tuy nó tới không đúng thời điểm, còn chưa xuất thế đã phải lưu vong, nhưng Đạt Na Y, nó là hi vọng còn sót lại của Ma tộc chúng ta, thừa dịp hiện giờ ta còn đủ sức ngăn cản để các người có thời gian, mau dẫn nó đi đi.

Nơi đó, ta vốn định chờ nó hoàn thành sẽ làm lễ vật cầu hôn người, muốn cho người một kinh hi, vì thế trừ bỏ ta ra, những trưởng lão khác cũng không biết nơi đó, hẳn nó rất an toàn.

Người cùng Đại trưởng lão mang theo ba nghìn thân vệ của ta, tới đó nghỉ ngơi lấy lại sức, nếu ta còn sống, Ma tộc chúng ta có thể chống cự chặn được cuộc chiến này, ta nhất định sẽ tới nơi đó đón các người.

Nếu không thì ta đã bảo Đại trưởng lão, hẳn sẽ chiếu cố các người, ủng hộ con chúng ta thành tân hoàng.”

“Chính là... bệ hạ...”

“Đi mau!”

“Bệ hạ... xin ngài nhất định phải tới... nhất định... ta... sẽ chờ...”

“Đi!”

“...Bệ hạ... cho dù phải chết... ta cũng sẽ bảo hộ... huyết mạch của chúng ta... nếu... nếu ngài thật sự phải chết... nó nhất định cũng sẽ giống phụ thân nó... trở thành kiều ngạo cùng vinh quang của Ma tộc chúng ta...”

...

Càng tới gần phòng ngủ, những đoạn trí nhớ đang bị vây trong tình trạng ngủ say trong đầu Hoàng Phủ Ngạo giống như được kêu gọi, trở nên càng lúc càng sinh động, không ngừng tràn ra.

Linh hồn trong cơ thể Hoàng Phủ Ngạo cũng bắt đầu bất chấp hậu quả muốn giãy giụa khỏi áp chế cùng trời buộc, dần dần điên cuồng như muốn xé rách cơ thể y mà trực tiếp xông ra ngoài làm cơ thể Hoàng Phủ Ngạo đau đớn như bị kim châm, khí huyết cũng chậm chậm cuộn trào.

“Phụ hoàng?”

Thanh Việt nhảy bèn cảm nhận nắm tay phụ hoàng hơi siết chặt một chút.

“Không có việc gì, Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo cười cười, xoa xoa đỉnh đầu Thanh Việt, cố gắng áp chế khó chịu trong cơ thể, Hoàng Phủ Ngạo hiểu rõ, chỉ cần y xuất hiện một chút khó chịu thôi cũng làm nhĩ tử bảo bối của y cảm thấy lo lắng cùng bất an.

Nhưng mà, hiện giờ y cùng Thanh Việt đều phải tập trung tất cả tinh thần, ai cũng không thể phân tâm.

Hoàng Phủ Ngạo nhìn những vết máu khô đen sậm đứt đoạn trên hành lang, trong hành lang ánh sáng rất yếu, hơn nữa sàn nhà nơi này vốn có màu tối, vết máu này dễ dàng bị xem nhẹ.

Bất quá may mắn, Mạn Nhĩ Lai thông minh thăm nhắc nhờ bọn họ, Mạn Nhĩ Lai là thú nhân, có khứu giác rất nhạy bén, năng lực phân biệt máu tươi không hề thua kém huyết tộc lấy máu để sống.

Nơi này có vết máu, nhưng thân vương huyết tộc vẫn dùng bộ dáng thành thật cùng nhiệt tình dẫn đường phía trước lại không hề có phản ứng, ngược lại còn giả vờ phi thường tín nhiệm bọn họ, bộ dáng rất tùy ý, không chút do dự, tiêu sái đi tới trước, đưa lưng về phía bọn họ dẫn đường. Hẳn là huyết tộc, không có khả năng không phát hiện, này chỉ có thể thuyết minh, hẳn đang lấp liếm chuyện gì đó, hoặc là hẳn cố ý muốn bọn họ xem nhẹ điều này, theo đó mà lơ lửng phòng bị!

Thanh Việt vẫn cảm thấy, thân vương huyết tộc trước mắt, nếu cao ngạo chiếm thứ nhất thì ngu ngốc liền chiếm thứ hai, nguyên nhân tạo thành có thể vì hẳn vẫn luôn ngồi trên địa vị thân vương huyết tộc cao cao tại thượng, là trưởng lão ma tộc, có rất ít người dám lừa gạt hẳn, hoặc là huyết tộc cao ngạo trước nay luôn xem nhẹ chuyện nói dối, vì thế thủ pháp gạt người của hẳn mới khá ngốc nghếch như vậy.

Vì thế, lúc Lai Ân • Đường Cổ Lạp đưa bọn họ tới cửa vào phòng ngủ chính thì lúc Thanh Việt cùng Ma Nha tâm ý tương thông lập tức thần tốc túm lấy hẳn.

“Nam Việt Tiểu điện hạ, ngươi làm gì vậy?”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp nhất thời vô ý bị Ma Nha túm lấy cổ, sau khi phản ứng thì lập tức phản nộ, vừa giãy dụa vừa hô lên.

Làm Lai Ân • Đường Cổ Lạp kinh ngạc không thôi chính là bộ xương khô nhìn qua chỉ là ma vật cấp thấp này (nhiều lắm chỉ thông minh hơn bộ xương khô bình thường một chút, xinh đẹp hơn một chút mà thôi), nhưng hắn hoàn toàn không thể giãy khỏi sự trói buộc của nó!

Tuy hắn còn không đến hai phần sức mạnh, nhưng dùng nó để đối phó với cao thủ nhân loại vẫn khá dư dả, bằng không, vừa rồi đang trong tình trạng trọng thương nhưng hắn cùng ba thủ nhân Đại kiếm sư giao đấu gần hai canh giờ cũng không thua hoàn toàn.

Nhưng, bộ xương khô này có sức mạnh rất cổ quái, vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hắn, hắn không phân biệt được sức mạnh của nó là gì, tự nhiên cũng không có cách tra xét chiều sâu của nó.

“Các ngươi... các ngươi đối đãi với bằng hữu thực tâm giúp các ngươi vậy sao? Nhân loại quả nhiên thực dễ tiện!”

Nghĩ tới hắn đường đường là thân vương huyết tộc, một trong mười hai trưởng lão Ma tộc, cho dù là trận chiến thảm thiết năm đó, Ma tộc cuối cùng chiến bại, hắn cũng chưa từng bị đối đãi như vậy a.

“Lai Ân • Đường Cổ Lạp thân vương, đừng giả bộ, vẫn là hảo hảo nói cho chúng ta biết bên trong phòng ngủ này cất dấu thứ gì đi?”

“Cái gì mà cất dấu gì... ta không hiểu... là các ngươi bảo ta dẫn đường... ta mới mang bọn ngươi tới...”

Đối mặt với chất vấn của Thanh Việt, Lai Ân • Đường Cổ Lạp vẫn găng cổ cãi cố, bất quá, nhìn bộ dạng này của hắn, mặc là ai cũng hiểu thứ trong căn phòng ngủ này khẳng định không đơn giản.

“Ngươi nói Hoàng Phủ Tinh Nghi ở bên trong?”

“Đúng, bất quá, ta cũng không cam đoan hắn còn sống.”

Thanh Việt nhìn chằm chằm ánh mắt Lai Ân • Đường Cổ Lạp, xem tình hình, những lời này không giống nói dối.

“Kia vì sao hắn lại ở chỗ này?”

“Này làm sao ta biết, lúc ta tới hắn đã ở trong này, nhất thời không để ý mới bị hắn ám toán, nếu không phải vậy, hừ, các ngươi làm sao có thể dễ dàng bắt được ta như vậy?”

Nghe Lai Ân • Đường Cổ Lạp nói những lời này cũng không giống nói dối.

“Hỏi ngươi một lần nữa, trong phòng ngủ này rốt cuộc có thứ gì?”

“Hừ, các ngươi tự mình vào thì không phải sẽ biết sao, thế nào, Nam Việt Tiểu điện hạ không dám vào sao?”

Hỏi chuyện khác, Lai Ân • Đường Cổ Lạp sẽ rất phối hợp, chính là có chết cũng không chuyện có quan hệ với phòng ngủ chính này.

Nhìn bộ dáng hiên ngang lẫm liệt của Lai Ân • Đường Cổ Lạp, Thanh Việt có chút đau đầu, thân vương huyết tộc cao ngạo không phải tiểu lâu la ma tộc bình thường, không phải cứ dụng hình hù dọa, ép hỏi một chút là sẽ cung khai chi tiết.

Nghĩ tới cho dù từng chút từng chút đánh nát xương cốt, hắn có đau chết cũng không nói, ngược lại còn có thể ghi thù, nếu hắn may mắn không chết, kia tuyệt đối sẽ thù chết báo thù.

“Hảo, ngươi đã không muốn nói, chúng ta cũng không ép buộc, xin mời Lai Ân • Đường Cổ Lạp thân vương tiếp tục dẫn đường cho chúng ta.”

Không có biện pháp nào khác, Hoàng Phủ Ngao chỉ đành để Lai Ân • Đường Cổ Lạp hiểu rõ tình huống trong phòng ngủ chính tiếp tục dẫn đường, bất quá, vì để phòng ngừa hắn giờ trò hay chạy trốn, Ma Nha vẫn túm chặt lấy hắn.

Hoàng Phủ Ngao vừa nói ra quyết định này thì chỉ thấy Lai Ân • Đường Cổ Lạp khẽ run bắn một chút.

“Rốt cuộc, bên trong có gì vậy, có thể làm đường đường là thân vương huyết tộc e ngại, rồi lại thù sống chết muốn bảo vệ?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Vu Cổ Tế Tự

Trong phòng ngủ chính.

Nơi này tuyệt đối không u ám, chật hẹp như bên ngoài.

Nó rộng rãi, sáng ngời, xa hoa tới cực điểm, từng bó lớn dạ minh châu, tinh thạch được dùng để chiếu sáng cùng trang trí cho căn phòng.

Vừa tiến vào nơi này, Thanh Việt liền cảm giác được một hơi thở cổ quái, thật sự vượt quá lẽ thường, nó là hơi thở xen lẫn tử khí cùng sinh khí, chủ nhân của hơi thở này không tính là chết cũng không tính là sống.

Này rốt cuộc là gì vậy?

Thanh Việt lập tức liên tưởng tới bốn hoạt thi bé cùng phụ hoàng gặp trên đường, còn có vết máu một đường đi tới cùng trên hành lang, thoát nhìn không phải lưu lại từ rất lâu.

Bị huyết tộc cắn bị thương, tự nhiên sẽ một đường lưu lại vết máu.

Như vậy, rất có thể các nhánh hành lang đều thông tới nơi này, mà vết máu mới mẻ này cũng do bọn họ lưu lại.

Chỉ có thể tưởng tượng như vậy, bọn họ gặp thân vương huyết tộc, bị tập kích, sau đó được bọn Mạn Nhĩ Lai cứu sống, sau đó bọn họ hoảng hốt chạy bừa vào hành lang, không hay ho chạy tới nơi này, bị biến thành hoạt thi, hơn nữa còn mang theo một tia hoạt khí, biến thành người chết nhưng vẫn còn sức sống?

Càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, như vậy ở trong này tất nhiên là một đối thủ cường đại vô cùng quý dị, có thể biến người sống thành hoạt thi.

Từ điểm này, Thanh Việt không thể không tập trung đề phòng, nắm chặt lấy tay phụ hoàng bé.

Xuyên qua những tấm mảnh tầng tầng lớp lớp dẹt từ minh châu quý giá, đẹp đẽ tiến vào trung tâm phòng ngủ, cảnh tượng đập vào mắt làm tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay cả Lai Ân • Đường Cổ Lạp cũng không ngoại lệ, điều này cũng vượt khỏi dự đoán của hắn.

Nguyên nhân mọi người sửng sốt không phải bị rung động vì khung cảnh hoa lệ, mà là ghê tởm.

Trung tâm phòng ngủ, ngọc thích thật lớn được khảm từ vô số ngọc thạch cực phẩm, lớp trên cùng là ngọc bích nõn nà trong suốt, không ngừng tàn mát bách quang nhu hòa.

Chẳng qua, nếu nhìn kĩ liền có cảm giác quý dị, trong tầng ngọc bích thể nhưng lại có chi chít những đường vân đỏ rực như tơ máu, tàn mát ra màu đỏ thẫm sáng bóng.

Xung quanh ngọc bích là từng vòng từng vòng đầu lâu được xếp chỉnh tề làm người ta rợn da gà, trên đầu lâu thể nhưng còn khắc một ít họa tiết cổ quái như văn tự, bên cạnh đầu lâu thể nhưng lại có một loại thi cốt xếp chỉnh tề, nhìn xung quanh một chút, trong phòng ngủ này, trừ bỏ cửa vào phòng ngủ thì những nơi khác đều bày đầy thi cốt như vậy.

Trên mặt đất dưới đồng thi cốt được khắc những rãnh nhỏ, quanh co nối tiếp nhau, mà dụng ý của chúng thực rõ ràng, dùng thể tập hợp máu, để máu người sống chảy vào khe rãnh, sau đó toàn bộ sẽ tập trung tới tấm ngọc bích thật lớn ở trung tâm, hình thành một đồ án phức tạp.

Nơi này, giống như nơi tiến hành nghi lễ vu cổ hiến tế!

Nghĩ vậy, Thanh Việt không khỏi nhớ tới đại sảnh bọn họ đã đi qua, nơi đó cũng phủ kín xương khô, nếu, ngàn năm trước, nơi này thực sự đã cử hành vụ vu cổ hiến tế, như vậy, trường hợp sẽ khủng bố đến mức nào a!

Nếu thật sự là vậy, bọn họ vì sao lại phải cử hành nghi lễ hiến tế này?

Lúc Ma tộc chiến bại, tộc nhân đã rất ít ỏi, xuất phát từ nguyên nhân gì lại khiến bọn họ không tiếc hi sinh nhiều tộc nhân như vậy để cử hành nghi lễ vu cổ hiến tế lớn thế này?

Trên ngọc bích đặt một cây khô, chuẩn xác mà nói là cây khô nữ tính thân người đuôi rắn.

Thực hiện nghi lễ, thi cốt này chính là tộc trưởng ma xà tộc, một trong mười hai trưởng lão, Ngự Xà Cơ—— Đạt Na Y • Tu Tư.

Chi tiết, xác chết khô quắt cháy đen, trải qua thời gian ngàn năm đằng đẵng, nó đã không còn giữ được vẻ đẹp tuyệt sắc, vô song vốn có của chủ nhân.

Mà chân chính làm người ta chú ý chính là phần bụng gồ lên của thi thể khô quắt cùng khe nứt phía trên.

Nhưng đó cũng không phải trọng điểm làm người ta cảm thấy ghê tởm, trọng điểm chính là bên trái ngọc bích, lúc này có một người đang ngồi, là người tất cả mọi người đều nhận thức, chính là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

Từ lúc tiến vào nơi này, hơi thở làm Thanh Việt cảm thấy cổ quái thực làm người ta ngoài sức tưởng tượng, chính là phát ra từ người Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

Không chết mà cũng không sống, Thanh Việt cũng không biết lúc này nên phân loại Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là thứ gì.

Mà Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lúc này đang từng ngậm, từng ngậm ăn cái gì đó, máu đen nhiều nhão nhưng mọi người vẫn thấy rõ ràng trong mớ thịt máu me đó lộ ra một cái chân tím đen, gầy guộc của trẻ sơ sinh.

Cả phòng ngủ im lặng đến đáng sợ, âm thanh nhai nuốt gặm cắn càng thêm rõ ràng, giống như không ngừng vọng vào tai mỗi người.

Cảm giác có người đến đây, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vừa vội vàng nhét đồng thịt tanh hôi kia vào miệng, vừa ngẩng đầu, ánh mắt phiếm lục quang, sâu kín đánh giá mọi người, dường như phải mất một chút khí lực mới nhớ ra những người tới rốt cuộc là ai, một lúc lâu sau, khoe miệng dính đầy máu đen hơi giương lên thành một nụ cười, kết hợp với gương mặt tái nhợt làm người ta sợ hãi đến không nói nên lời.

“... Ngươi... ngươi... cư nhiên... tiểu hoàng tử... của chúng ta đâu... ngươi...”

Mở miệng trước hết chính là Lai Ân • Đường Cổ Lạp, khiếp sợ, hoảng hốt, không dám tin, dù loại tình tự làm giọng nói của thân vương huyết tộc trước nay luôn cao ngạo thế nhưng lại run rẩy tới lợi hại.

“Ân.”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi trả lời ngắn gọn mà rõ ràng, giống như hần chỉ vừa ăn một thứ thức ăn bình thường nào đó, làm da đầu tất cả mọi người lập tức run lên, sau đó Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lại hướng về phía mọi người quơ quơ nửa cái chân máu chảy đầm đìa.

“... Ngươi... ngươi...”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp rốt cuộc không nói lên lời, cả người bắt đầu run bần bật, giống như ngọn đèn dầu trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội a, ngươi không phải muốn nó ăn ta, hảo hảo chiếm dụng cơ thể ta sao, hiện giờ không phải cũng giống vậy sao, ta tuy đại nạn không chết nhưng cũng không thể không hòa hợp làm một với nó, hiện giờ ta ăn cơ thể nó, thật sự muốn tách nó ra cũng khó a, ha ha ~~~~”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cười tủm tỉm nói xong, sau đó tỉnh rụi nhét nửa cái chân còn lại vào miệng, ánh mắt hắc sắc lộ ra ánh sáng xanh lục di chuyển qua lại trên người Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo.

“Thế nào, ha ha ~~~ chẳng lẽ Nam Việt hoàng đế bệ hạ tôn quý cùng Tiểu điện hạ cũng là thức ăn thân vương mang đến, định để Tiểu hoàng tử của ngươi lựa chọn xem nó thích ăn người nào, thích chiếm dụng cơ thể người nào nhất sao?”

Thực sự hiếm có a, thân vương, nó suýt chút nữa đã ăn ngươi thế mà ngươi vẫn trung tâm hướng về nó như vậy a~~~

Bất quá, thật sự đáng tiếc cho mảnh tâm ý của thân vương, nó hiện giờ ăn không nổi.

Nhưng lại tiện nghi cho ta, ta phải cảm ơn ngươi a, ta đang định tìm người tới luyện tập, thử sức mạnh sau khi dung hợp với nó, kết quả, ngươi liền mang người ta muốn thấy nhất đến đây.

Chỉ bằng điểm này, chờ ta thu thập bọn họ xong, ta cũng không để thân vương ngươi chết quá khó xem, ha ha ~~~~”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nhìn mọi người, cười đến cổ quái mà càn rỡ.

Vốn, lúc nghe nói nơi này có cỗ mộ, hần định tới đây thu thập hồn phách, một tài liệu để chế tạo cỗ không chế linh hồn, mà Đông Ly Trần cũng giúp hần trà trộn vào nhóm vệ đội tới đây tìm kiếm, hần hần nên thân không biết quý không hay hoàn thành kế hoạch của bọn họ sau đó rời đi.

Chính là lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hần tới phòng ngủ này, thấy được bí mật ngàn năm trước ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Vu Cổ Tế Tự [2]

“Đạt Na Y, thương tích trên người ngươi quá nặng, không còn ma lực dư thừa để dựng dục Tiểu hoàng tử, lúc này, khi ngươi hôn mê, lúc ta cứu trị ngươi đã phát hiện dấu hiệu sanh non, Tiểu hoàng tử chỉ sợ... chỉ sợ...”

Đại trưởng lão luôn nghiêm cẩn, lạnh lùng, đối mặt với gương mặt bi thương, tuyệt vọng, tiểu tụy của Đạt Na Y cũng đầy ngưng trọng cùng bất đắc dĩ, không biết phải làm thế nào an ủi nàng, chỉ đành thờ dài.

“...Không... không...”

Bị thảm cùng tuyệt vọng mãnh liệt làm Đạt Na Y đang suy yếu dùng hết sức lực toàn thân hết lên.

“...Không... này không phải sự thật... không phải... con của chúng ta không thể mất đi... đúng... nó nhất định phải sống... nó không thể mất được... Đại trưởng lão...”

Đạt Na Y nằm trên giường cố sức nhấc thân mình, bám lấy y bào của Đại trưởng lão đứng bên cạnh, dùng ánh mắt tràn ngập cầu xin cùng chút hi vọng cuối cùng nhìn hân, giống như nàng đang cố bắt lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng.

“Đại trưởng lão... Ngươi là tộc trưởng của ma vu tộc a... ngươi nhất định có biện pháp... nhất định... Đại trưởng lão... ngươi cũng biết đứa nhỏ này... trân quý cỡ nào a... Nếu bệ hạ có bất trắc gì... nó chính là hi vọng cuối cùng của Ma tộc chúng ta... Đại trưởng lão... Ma vu tộc các ngươi không phải có hiền tế sao... không phải có thể làm người chết sống lại, người mệnh tử tục mệnh sao... Đại trưởng lão... van cầu ngươi... ngươi nghĩ biện pháp đi... Đại trưởng lão...”

“Đạt Na Y, ngươi thanh tỉnh một chút, ma vu tộc chúng ta không phải thần, chúng ta thực sự không thể chân chính làm người chết sống lại, làm người mệnh tử tục mệnh.

Kia chỉ là dùng ma vu thuật cùng một ít thủ đoạn, đem vong hồn người mới chết hoặc sắp chết niêm phong trong cơ thể, sau đó tận hết biện pháp làm giảm tốc độ hư thối của cơ thể mà thôi.

Bọn họ chung quy cũng không thể coi là người sống.

Bọn họ sẽ không cảm giác được đau đớn, ấm áp, hết thảy cảm giác của người sống đều mất đi, còn phải mở to mắt nhìn cơ thể mình chậm chậm cứng ngắc, chậm chậm hư thối.

Bọn họ bất quá chỉ là một cái xác có tư tưởng của người sống mà thôi, sống như vậy thì chỉ là tra tấn vô tận.

Đạt Na Y, ngươi muốn Tiểu hoàng tử biến thành như vậy sao?

Hơn nữa, Tiểu hoàng tử chỉ mới ba tháng, ngay cả cơ thể cũng không có, linh hồn nó còn chưa...”

Đại trưởng lão nhìn Đạt Na Y nằm trên giường, chút tinh thần vất vả lắm mới có lại, sau khi nghe hân nói vậy thì chút thần thái kia lại nhanh chóng tan biến, phản ứng của nàng làm Đại trưởng lão lại nặng nề thờ dài.

“Không... nhất định sẽ có biện pháp... nó còn chưa chết a... Đại trưởng lão... nó vẫn còn sống a... còn trong bụng ta... ma lực của ta vẫn còn đủ sức chống đỡ một thời gian nữa...”

“Ma lực của ngươi đã sắp cạn kiệt, nếu không giữ Tiểu hoàng tử, ngươi còn cơ hội sống sót, nhưng nếu dùng để dụ dỗ Tiểu hoàng tử thì cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ chết...”

“Ta không cần!”

“Chính là, cho dù như vậy, chúng ta ngay cả một thành nắm chắc có thể bảo trụ Tiểu hoàng tử cũng không có a!”

Nghĩ tới lời thề trước khi đi, nữ tử đã sắp bị tuyệt vọng phá hỏng lại buống bình can rãng chống đỡ.

“Đại trưởng lão... van cầu ngươi... ngươi suy nghĩ một chút đi... vô luận phải trả cái giá nào... hài tử của ta cũng phải sống sót... đây là... lời hứa của ta... lưu lại cho bệ hạ.. trước khi đi... nó là tia hi vọng cuối cùng của Ma tộc chúng ta a...”

“...Hào... Đạt Na Y... ta... đáp ứng ngươi...”

Âm thanh Đại trưởng lão lộ ra vô hạn mỏi mệt cùng bi thương, giống như lập tức già nua đi mấy chục tuổi, nhưng đồng thời, trong giọng nói hân cũng giống như Đạt Na Y, tràn đầy quyết tuyệt, được ăn cả ngã về không, quyết đánh đến cùng.

“Đạt Na Y, ta phải hảo hảo suy nghĩ một chút, đại khái cần ba ngày, ngươi...”

“Ta có thể, Đại trưởng lão, ngươi tin tưởng ta, ta nhất định có thể chống đỡ ba ngày, ba ngày này, hài tử của ta nhất định có thể hảo hảo sống sót!”

Nữ tử cắn chặt răng, kiên định mà quật cường cam đoan nói.

...Ba ngày sau, trong phòng ngủ chính.

Nữ tử nằm trên giường lớn mềm mại, đẹp đẽ, bất quá chỉ mới ba ngày ngắn ngủn, nàng vì đứa nhỏ trong bụng mà hao hết ma lực, máu huyết cùng sinh mạng của chính mình, lúc này nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Dung mạo mỹ lệ vô song, cơ thể uyển chuyển xinh đẹp, da thịt trắng nõn trong suốt, mái tóc lục sắc mềm mại bóng loáng ngày xưa đã không còn, hiện giờ chỉ còn hai gò má cùng hốc mắt hõm sâu, cơ thể khô quắt như bị hút nước, da dẻ khô vàng cháy đen, mái tóc xơ xác như cỏ dại..

Đại trưởng lão trầm tư suy nghĩ ba ngày, rốt cuộc mang theo hung phấn cùng kích động tiến vào nơi này thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nơi này đã không còn Ngự Xà Cơ——Đạt Na Y dung mạo vô song của ma xà tộc ngày xưa, chỉ còn một nữ tử làm hấn cảm giác xa lạ chán ghét nhưng lại vô cùng kính nể, một người mẹ đã gần đất xa trời.

“Đạt Na Y, ta đã nghĩ ra biện pháp, tuy không nhất định có thể thành công, nhưng vẫn đáng để thử một lần.”

Đại trưởng lão dùng ánh mắt một mối dây tơ máu, tràn ngập thương tiếc cùng kính nể nhìn nữ tử như cây khô nằm trên giường, dùng giọng điệu ôn hòa nhất đời này của hấn, mở miệng nói.

Nữ tử trên giường đã không còn sức lực nói chuyện, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn lên, trên gò má lõm sâu, da dẻ khô vàng có chút cháy sém hơi giật giật, có thể xem là một nụ cười vui mừng đi.

“Đạt Na Y, bởi vì ngươi chấp nhất che chở nên Tiểu hoàng tử hiện giờ vẫn còn một hơi thở, không thể xem là tử vong, nhưng ngươi đã không thể cung cấp sức lực để Tiểu hoàng tử tiếp tục sống sót cùng sinh tồn, vì thế, ta quyết định thử một lần, tuy thực mạo hiểm, cũng chưa từng có tiền lệ, nhưng đây là biện pháp duy nhất trước mắt đáng để chúng ta thử một lần.

Đạt Na Y... ta còn cần thêm một chút thời gian để chuẩn bị... xin ngươi... vô luận thế nào... cũng phải cố kiên trì thêm một ngày nữa...”

Nữ tử hơi gật nhẹ một chút, xem như im lặng trả lời, tuy mỗi giây phút kéo dài sinh mạng này đối với nàng chính là sự tra tấn thống khổ.

...

Hôm sau.

Ma tộc ba nghìn thân vệ, cùng hơn một ngàn công tượng, chỉnh tề đứng ở vị trí Đại trưởng lão chỉ định, mang theo tín niệm cùng mong chờ thật sâu, bọn họ không có ai chần chừ, đều dùng sao cắt đứt cổ mình.

Máu tươi đỏ sẫm, dọc theo khe rãnh trên mặt đất cuộn cuộn hội tụ, một nghi lễ hiến tế tàn bạo, khủng bố nhưng lại vô cùng bí tráng được khởi động.

Đạt Na Y cố gắng chống đỡ một hơi cuối cùng được đặt ở vị trí trung tâm, Đại trưởng lão khắc vu văn lên những cái đầu còn đang chảy ra dòng máu nóng hổi sau đó xếp chúng chỉnh tề ở xung quanh trận pháp đặt ngọc bích, sau đó đứng bên cạnh, cất hai cổ tay mình, dùng máu tươi của chính mình nhuộm Ma Vu pháp trượng trong tay.

Ma Vu pháp trượng bắt đầu nổi lên hồng quang, theo máu mà khuếch tán, ngay sau đó, lấy pháp trượng làm trung tâm, máu tươi trong những khe rãnh cũng tàn mất từ nhạt thành quang quang đỏ đậm.

Nếu, lúc này có một vị ma vu sư có tu vi cao thâm ở đây, nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ vì vu cổ hiến tế được ăn cả ngã về không của vị Đại trưởng lão này.

Vị này chính là ma vu sư xuất sắc nhất trên đại lục hiện giờ đã dùng tính mạng của ba nghìn thân vệ cùng hơn một ngàn công tượng, tổng cộng bốn ngàn bảy trăm lẻ một người, dùng cơ thể của chính mình dẫn đường, hội tụ tới căn phòng ngủ này, chậm rãi vận dụng ma lực chuyển hoá toàn bộ năng lượng vào ngọc bích, mà xung quanh ngọc bích đã thiết lập sẵn trận pháp vu văn, sẽ làm nguồn năng lượng này không bị tiêu tan.

“...Đạt Na Y... đây là biện pháp duy nhất... mà ta có thể nghĩ ra... Dùng máu huyết cùng sức sống của tất cả chúng ta.. chứa đựng trong ngọc bích này... lúc sức lực ngươi cạn kiệt... Tiểu hoàng tử có thể tiếp tục hấp thu sức mạnh trong trận pháp vu cổ hiến tế này... mà dần dần trưởng thành...”

“Đạt Na Y... ngươi cùng ta đều chết đi... ta lo sợ những người khác... bọn họ hiện giờ tuy trung thành... nhưng khó đảm bảo sau này sẽ không làm phản... vì thế... ra dùng hết sinh mạng của mọi người ở đây làm hiến tế... mọi người đều chết cả rồi... nơi này sẽ không còn người sống... cho dù là ngươi hay ta cũng chết đi... Tiểu hoàng tử... sẽ... thực an toàn...”

“...chính là... điều không tốt suy nhất chính là... không biết bệ hạ... đến lúc nào mới tới... nơi này... ta đã để lại trí nhớ trong pháp trượng... trên vách tường cũng để lại tin tức... bệ hạ nhìn thấy... sẽ biết... làm thế nào để bảo vệ Tiểu hoàng tử... Chính là... nếu bệ hạ không tới... thì... Tiểu hoàng tử sau khi hút hết máu huyết cùng sinh khí của chúng ta... ta cũng... cũng... không biết... Tiểu...”

Đại trưởng lão hao hết sức mạnh cùng máu huyết, chậm rãi ngã xuống đất, rốt cuộc không nói nên lời, từ từ nhắm lại đôi mắt vương bận, đến tận lúc chết vẫn không yên tâm

...

Này là trí nhớ Hoàng Phủ Tĩnh Nghi thấy được từ Ma Vu pháp trượng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Địa Cung Chi Chiến

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vừa tiến vào huyết mộ thì gặp phải một số lượng hắc xà kinh người.

Bất quá, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là Ma Vu Sư, sức mạnh của hắn cũng thuộc về âm tà, huyết sát, hắn cố ý phóng xuất sức mạnh của mình, nhóm hắc xà không hề chống lại sức mạnh của hắn, thậm chí còn có chút sợ hãi, cũng vì thế nhóm hắc xà rất hiếm khi chủ động tiến hành công kích với hắn.

Vừa rồi lúc bắt đầu, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi không hề để nhóm hắc xà mang theo tử khí cùng âm khí với số lượng kinh người kia vào mắt, nhưng một đường đi tới, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi liền phát hiện một hiện tượng kì quái, đám hắc xà công kích hắn dường như bị một sức mạnh nào đó điều khiển, trôi buộc, chúng nó giống như nô lệ hoặc súc vật được nuôi dưỡng phải nghe lệnh chủ nhân.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vì chuyện vừa phát hiện mà bị gọi lên trí tò mò, một đường tìm kiếm xem thứ gì điều khiển đám hắc xà cổ quái này.

Kết quả, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi phát hiện căn phòng ngủ chính này.

Trong này, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lại phát hiện Ma Vu pháp trượng của Đại trưởng lão Ma tộc, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là là ma vu sư, có thể đọc vu văn trên đó.

Hắn lợi dụng ma vu thuật giải trừ trí nhớ bảo tồn của Đại trưởng lão, nhờ vậy biết được bí mật liên quan tới Ma tộc ở căn phòng ngủ này ngàn năm trước.

Lúc Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đang xem đoạn trí nhớ này, thân vương huyết tộc—— Lai Ân • Đường Cổ Lạp cũng tới nơi này.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi không muốn phát sinh xung đột với Lai Ân • Đường Cổ Lạp, vì thế liền lén núp vào một góc thăm dò, không ngờ Lai Ân • Đường Cổ Lạp lại phát hiện tin tức Đại trưởng lão lưu lại trên vách tường.

Nhìn thấy tin tức đó, Lai Ân • Đường Cổ Lạp kích động vô cùng bắt đầu tìm kiếm trong phòng ngủ.

Lai Ân • Đường Cổ Lạp vội vàng muốn tìm thi cốt của Ngự Xà Cơ—— Đạt Na Y, bởi vì nơi đó có thể có khả năng đang dự định Tiểu hoàng tử của bọn họ, trải qua ngàn năm, không biết còn sống hay chết, còn có Ma Vu trượng Đại trưởng lão lưu lại, nó cất chứa trí nhớ năm đó.

Thấy tình huống như vậy, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hiểu rõ, nếu hắn còn do dự, lát nữa nhất định sẽ bị thân vương huyết tộc—— Lai Ân • Đường Cổ Lạp này phát giác, với thực lực hiện giờ của hắn, nếu xung đột nhất định không phải đối thủ của Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

Nhưng nếu phải buông tha Ma Vu pháp trượng có thể tăng cường thực lực đã tới tay thì Hoàng Phủ Tĩnh Nghi tuyệt đối không muốn, vì thế, hắn quyết định mạo hiểm, tiên hạ thủ vi cường.

Đột nhiên bị đánh lén đối với Lai Ân • Đường Cổ Lạp đang trong cực độ hưng phấn cùng khiếp sợ mà nói, quả thực là trở tay không kịp.

Bất quá thân là thân vương huyết tộc, một trong mười hai trưởng lão Ma tộc, Lai Ân • Đường Cổ Lạp tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, tuy bất ngờ không kịp đề phòng nhưng phản ứng của hắn cực nhanh, chỉ bị một chút tiểu thương không tính nghiêm trọng.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nếu đã bại lộ thì cũng chỉ có thể liều chết chiến đấu với Lai Ân • Đường Cổ Lạp.

Hai người trong phòng ngủ chính giao chiến, không ai để ý hay nói là không phát giác một người khủng bố trong phòng ngủ vì trận giao chiến của bọn họ mà thức tỉnh.

...

Ngàn năm trước, đúng là trong này, ba nghìn thân vệ Ma tộc, hơn một ngàn công tượng đã lưu lại máu huyết cùng sức sống của mình ở nơi này, tồn trữ trong ngọc bích để cung cấp cho Tiểu hoàng tử chưa xuất thế của bọn họ.

Mọi người đều chết đi, trong cung điện dưới lòng đất tĩnh mịch này chỉ còn một tiểu sinh mệnh chưa xuất thế đang chậm rãi lớn dần.

Thời gian đằng đằng trôi qua, Tiểu hoàng tử Ma tộc hút hết máu huyết cùng sức sống ở đây, nhưng vẫn không đợi được bất kì Ma tộc nào tới, nơi này đã đoạn tuyệt với nhân thế, đương nhiên cũng không có bất cứ ai nhìn thấy tin tức Đại trưởng lão lưu lại, lại càng không có người dựa theo an bài của Đại trưởng lão mà biến Tiểu hoàng tử của bọn họ thành người sống, sau đó mang nó rời khỏi địa cung.

Bất quá, tuy đã không còn năng lượng cung cấp, nhưng Tiểu hoàng tử hút hết máu huyết cùng sức sống của hơn bốn ngàn người, hiển nhiên đã không còn là tiểu sinh mệnh yếu ớt đung nhệ sẽ chết như trước nữa.

Đã không còn năng lượng cung cấp, xuất phát từ bản năng, nó chậm rãi bắt đầu thử hấp thu năng lượng khác, bởi vì rất đông tộc nhân tử vong, trải qua thời gian dài, năng lượng nhiều nhất ở nơi này chính là tử khí cùng âm khí sinh ra từ số thi cốt kia.

Từ lúc Ngự Xà Cơ—— Đạt Na Y còn dự định nó liền đơn phương dựa vào nguồn ma lực cuộn cuộn, mạnh mẽ lưu trữ một tia sức sống mà thôi, sau đó, Đại trưởng lão lại vận dụng vu cô hiến tế, để nó tiếp tục được dự định cùng lớn dần trong bụng một người đã chết.

Vì thế, cho dù trong quá trình lớn lên toàn bộ đều nhờ hấp thu máu huyết cùng sức sống nhưng nó cũng không thể xem là một người sống tiêu chuẩn, chỉ là tương đương như một người sống mà thôi, trong cơ thể nó, thủy chung vẫn có luồng tử khí không thể tiêu trừ.

Này cũng là nguyên nhân nó có thể hấp thu tử khí cùng âm khí.

Chính là lúc nó bắt đầu hấp thu một lượng lớn tử khí cùng âm khí thì nó cũng thoát ly khỏi sự tương tượng của Đại trưởng lão lúc trước, nó trở thành một người không sống mà cũng không chết.

Sau đó nữa có một ít xích giác xà bị tuyết sơn thất sắc liên nở rộ trong địa cung hấp dẫn, vì thế chúng nó trở thành vật sống đầu tiên tiến vào đây sau một thời gian thật dài.

Mẫu thân Tiểu hoàng tử được xưng là Ngự Xà Cơ của ma xà tộc, có khả năng điều khiển các loại xà, sau khi hút một phần sức sống của đám xà này nó lại truyền một ít tử khí cùng âm khí vào cơ thể bọn nó, sau đó đám xà này cũng biến thành vật còn sống nhưng lại mang theo tử khí cùng âm khí đậm đặc, trở thành sủng vật cùng nô lệ của nó, bị nó khống chế cùng trói buộc.

...

Kỳ thật Tiểu hoàng tử Ma tộc vẫn chưa thực sự tính là trưởng thành, nó chỉ có thể xem là đứa trẻ mới sinh bắt từ mà thôi, nó không có suy nghĩ phức tạp, rất nhiều chuyện chỉ làm theo bản năng, hơn nữa, phần nửa thời gian nó đều bị vây trong trạng thái ngủ say, trừ phi trong cung không còn đủ năng lượng cung cấp cho nó.

Nhưng, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cùng Lai Ân • Đường Cổ Lạp tranh đấu kịch liệt làm nó tỉnh lại, thấy người sống, nó xuất phát từ bản năng muốn hút máu huyết cùng sức sống của bọn họ.

Mà hai người đang tập trung tinh thần đối kháng đều không lưu ý trong căn phòng ngủ này có sự biến hóa, hai người không hề phòng bị đều bị trọng thương.

Lai Ân • Đường Cổ Lạp ý thức được đó là Tiểu hoàng tử của bọn họ thì liền bày kế vây Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bị trọng thương ở nơi này, vốn muốn dùng hắn để nuôi dưỡng Tiểu hoàng tử của bọn họ.

Chính là thế sự khó lường, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là ma vu sư, hắc tử Ma Vu tộc của Đại trưởng lão thấy được đoạn trí nhớ kia, vì thế hắn hiểu được vu cổ hiến tế năm đó, sau đó linh ngộ được nhược điểm của nó, sau đó lại có một nhóm người thần sắc kích động xông vào nơi này, ngay thời khắc mấu chốt phân tán lực chú ý của Tiểu hoàng tử, vì thế mới xuất hiện một màn bọn Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao vừa tiến vào nơi này đã thấy.

...

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi mặc dù trước đó đã bị trọng thương, cơ hồ là suýt chết, nhưng lúc này hắn đã dung hợp tới Tiểu hoàng tử Ma tộc, chiếm được sức mạnh bất tử cổ quái mà cường đại kia, còn có Ma Vu trượng của Đại trưởng lão Ma tộc, vu lực của hắn lại được tăng mạnh.

Hiện giờ ở trong này gặp được Thanh Việt cùng phụ hoàng bé, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chiếm được sức mạnh cường đại không muốn giữ ước định với Đông Ly Trần nữa, dứt khoát không buông tha cơ hội báo thù này, xoa xoa khoe miệng còn lưu lại vết máu đen, giương lên một nụ cười quái dị, chậm rãi đứng lên, ánh mắt phiếm lục quang nhìn chằm chằm Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Địa Cung Chi Chiến [2]

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chậm rãi đứng thẳng, nhìn bọn Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao, gương mặt dần đo thì thảo.

“Àn, để ta nghĩ lại xem, nên dùng phương pháp nào mới tốt đây?”

Suy tư một lát, ánh mắt Hoàng Phủ Tĩnh Nghi dần dần chớp động quang mang điên cuồng.

“Ha ha ~~~ ta nghĩ ra rồi, này thực sự là một chủ ý không tồi, ha ha ~~~”

Lập tức, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lấy một cái chai thủy tinh nhỏ cỡ ngón tay tiểu hài tử từ trong không gian giới chỉ ra, bên trong đó có những giọt máu đỏ thẫm đang lăn tăn.

Thanh Việt vừa thấy chao này thì biết đó là chai thủy tinh chứa máu phụ hoàng Tạc Phi bẩm báo ngày đó, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cùng Đông Ly Trần tính toán dùng nó chế luyện không hồn cò.

“Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, người rốt cuộc muốn làm gì!”

Thấy Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lấy chai kia ra, lại không rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì, Thanh Việt rõ ràng có chút nóng nảy.

“Làm cái gì? Ha ha ~~~~ Tiểu điện hạ đừng gấp a, ngài sẽ lập tức biết ngay.”

Trên gương mặt tái nhợt của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lộ ra một nụ cười điên cuồng, một sức mạnh kì dị từ người hắn bắt đầu khuếch tán, lúc mọi người còn không hiểu hắn đang làm gì thì bắt đầu nghe thấy phía sau hắn truyền tới âm thanh tất tất tác tác ma sát với mặt đất.

Sau tầng tầng lớp lớp liên mạn dày đặc thế nhưng lại xuất hiện vô số hắc xà hai mắt đỏ đậm, trước kia bọn Thanh Việt đã nghe nói hắc xà lớn nhất chỉ to bằng cánh tay mà thôi, nhưng lúc này trong quần thể hắc xà, thế nhưng đã có vài con to mới mức gần bằng một người trưởng thành, ánh mắt khát máu đỏ đậm, giống như một đôi đèn lồng đỏ rực, đang tham lam chăm chú nhìn mọi người, phát ra tiếng ‘tê tê’ làm người ta rợn da gà.

Số lượng kinh người, chúng nó vốn đã ẩn núp trong một góc nào đó trong phòng ngủ, mọi người đều xem nhẹ sự tồn tại của chúng nó, tưởng tượng đến đây, mọi người không khỏi cảm thấy cơ thể lạnh run.

‘Bang’

Trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, bình thủy tinh trong tay Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đột nhiên vỡ tung, huyết châu bên trong cũng hóa thành một màn sương máu lá tả bay trong không khí.

“Người thấy mùi máu này hết chưa? Ta muốn các ngươi bằng bất cứ giá nào toàn lực công kích người có mùi máu này, sau đó chui vào trong cơ thể y, từng chút từng chút gặm cắn máu thịt, nội tạng, ta muốn y phải ném thử tư vị vạn xà gặm cắn, thì cốt cũng không còn!”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vừa dứt lời, đám hắc xà còn chưa kịp phản ứng thì Thanh Việt đã động.

Một thanh nhuyễn kiếm cả người kim sắc, bên trên khảm hoa văn màu bạc theo lệnh triệu hồi của Thanh Việt, rất nhanh hư mà thật xuất hiện trong tay bé, tản mát ra hơi thở thánh khiết mãnh liệt, ma pháp không gian thuần di của Thanh Việt cũng khởi động trong phút chốc, gần như trong nháy mắt tiến tới vị trí Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cách bọn họ hơn mười thước.

Thanh Việt hiển nhiên cũng hiểu được đạo lý ‘đánh úp, tiên hạ thủ vi cường’, hướng chỉ, lúc Thanh Việt nghe Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nói xong mệnh lệnh với nhóm hắc xà đã phi thường phần nộ rồi.

Lúc Hoàng Phủ Tĩnh Nghi ý thức được chuyện gì vừa xảy ra thì nhuyễn kiếm kim sắc đã ập tới trước mặt, không thể trốn tránh, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chỉ có thể giờ Ma Vu pháp trượng trong tay để ngăn cản.

Ma Vu pháp trượng theo bản năng tản mát quang mang đỏ rực như máu chống đỡ, nhưng chủ nhân không thể kiểm soát nên tuyệt đối không thể phát huy toàn bộ sức lực để chống đỡ sức mạnh thần thánh này.

‘Đình’

Một tiếng giòn tan vang lên, chí bảo của ma vu tộc—— Ma Vu pháp trượng cơ hồ bị chém đứt hết phân nửa, lập tức, ánh sáng trên pháp trượng trở nên âm đạm.

Kiếm của Thanh Việt là nhuyễn kiếm, trên đại lục này không có ai sử dụng binh khí như vậy, vì thế, trong lúc điện quang hỏa thạch, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi không rõ đặc tính nhuyễn kiếm liên theo bản năng đưa thứ trong tay lên đỡ, nhưng Ma Vu pháp trượng sao có thể ngăn cản nhuyễn kiếm này, bởi vì va chạm nó sẽ tự động gấp khúc.

Chờ Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hiểu đặc tính này thì bên má trái, từ khoe mắt tới cằm đã bị rạch một đường sâu tới tận xương.

Này không phải kiếm thương bình thường, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi sau khi dung hợp với Tiểu hoàng tử Ma tộc, cơ thể hắn cũng mang theo đặc tính của Ma Tộc, có ma tính, vì thế, bị một kiếm mang theo hơi thở thần thánh cường đại thì miệng vết thương của hắn bắt đầu đau đớn như bị lửa thiêu đốt.

“A~~~~”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bất ngờ không kịp phòng bị phát ra tiếng rít gào cực kì phần nộ vì đau đớn.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi biết Thanh Việt là ma pháp sư hệ quang, thậm chí còn la thiên tài ma pháp hiếm có, người như vậy đối với hắn chính là uy hiếp, vì thế hắn luôn đề phòng công kích ma pháp của Thanh Việt.

Phàm là ma pháp sư, lúc phóng xuất ma pháp công kích lớn thì cần phải có thời gian chuẩn bị nhất định để niệm chú ngữ cùng tụ tập năng lượng ma pháp.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chặt chẽ chú ý Thanh Việt, tự tin có thể tránh được ma pháp công kích của bé.

Nhưng, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi tuyệt đối không ngờ, cơ thể ốm yếu của Thanh Việt thế nhưng lại có thể sử dụng kiếm, hơn nữa, thanh kiếm này lại có bộ dáng hắn chưa từng thấy qua, có được đặc tính mà hắn không biết, lại còn mang theo sức mạnh thần thánh có thể khắc chế hắn.

...

Nhóm hắc xà với số lượng kinh người theo tiếng rít gào của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, bắt đầu điên cuồng vây công về phía bọn Thanh Việt.

Lai Ân • Đường Cô Lạp vừa nãy cũng nghe thấy mệnh lệnh của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nói với đám hắc xà, đương nhiên biết mục tiêu công kích chủ yếu của chúng nó là Hoàng Phủ Ngao, bản thân hắn đã bị trọng thương, lập tức quyết đoán, cũng có thể nói là gian xảo trốn thoát khỏi Ma Nha đã không còn chú ý tới hắn, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với bọn Thanh Việt.

Giống như suy nghĩ của Lai Ân • Đường Cô Lạp, chỉ cần rời xa bọn Thanh Việt, số lượng hắc xà công kích hắn giảm đi rất nhiều.

Không gian lĩnh vực của Thanh Việt nhanh chóng mở ra, ở trên không gian lơ lửng viên tinh hạch cự long hệ quang của Tử Tinh ma pháp trượng, cuộn cuộn không ngừng tán mát nguyên tố hệ quang, trong không gian lĩnh vực tràn ngập ánh sáng màu trắng nhu hòa.

Trên đại lục này, nguyên tố hệ quang rất thần thánh, đặc biệt là một lượng lớn nguyên tố quang thể này chính là khắc tinh của sinh vật hắc ám.

Nhóm hắc xà bị Hoàng Phủ Tĩnh Nghi điều khiển, vì thế cho dù rất ngại không gian lĩnh vực của Thanh Việt nhưng vẫn không muốn sống từ bốn phương tám hướng dồn dập tiến vào bên trong.

Hoàn hảo, nhờ có không gian lĩnh vực tràn ngập nguyên tố quang của Thanh Việt phụ trợ, nhóm hắc xà vừa vào nơi này liền bị khắc chế rất lớn, một số nhỏ yếu vừa mới tiến vào trong đã mất mạng, này cũng khiến cho bọn Thanh Việt đối mặt với số lượng hắc xà kinh người không còn quá mức luống cuống tay chân, có thể thừa lực ứng phó.

Vương tử thú nhân tộc—— Mạn Nhĩ Lai, đối mặt với số lượng hắc xà khủng bố tới mức làm da đầu người ta run lên này lại không hề khiếp đảm, cũng không giống Lai Ân • Đường Cô Lạp tránh xa bọn Thanh Việt để né tránh trọng điểm công kích của nhóm hắc xà, ngược lại hắn kiên định đứng bên cạnh, cùng bọn Thanh Việt chống đỡ tiến công của hắc xà, kẻ vai chiến đấu.

Điều này làm Thanh Việt lại càng thương thức hắn không ít, từ không gian giới chỉ lấy ra một miếng cổ ngọc có điều khắc trận pháp hộ thân cho hắn, ngay cả thanh bội kiếm trong tay hắn chém vào đám rắn không có mấy tác dụng, Thanh Việt dùng máu mình vẽ một tịnh tà chú, uy lực bội kiếm đối với hắc xà tăng lên rất nhiều, giúp hắn có năng lực tự bảo vệ mình.

Nhưng mà lập tức xuất hiện tình huống làm Thanh Việt trở tay không kịp.

“Phụ hoàng, phụ hoàng, người làm sao vậy...”

Âm thanh Thanh Việt lộ ra kinh sợ.

Phụ hoàng bé, đột nhiên một tay chống đất, quỳ gối xuống mặt đất.

“Không...”

Hoàng Phủ Ngao muốn nói ‘không có việc gì’, nhưng sau khi dùng hết khí lực toàn thân để áp chế thống khổ trong cơ thể, ngay cả nói một chữ y cũng cảm thấy khó khăn vô cùng.

Bắt đầu từ lúc này, linh hồn trong cơ thể y giống như phát điên, liều lĩnh muốn giãy giụa khỏi trói buộc cùng khắc chế trong cơ thể y, cứ như cho dù bị hủy hoại hoàn toàn hắn cũng không nuối tiếc.

Khí huyết trong cơ thể bốc lên lợi hại, cứ như nham thạch nóng bỏng chảy trong tứ chi trăm hải.

Cùng lúc đó, lại xuất hiện một luồng sức mạnh kì dị không biết tên, nó cũng bắt đầu ngưng tụ trong cơ thể, mạnh mẽ chống lại linh hồn Ma hoàng đang điên cuồng, cơ thể Hoàng Phủ Ngao cứ như từng khối từng khối bị xé rách rồi lại liền lại, phát sinh đau đớn kịch liệt.

Đau đớn như vậy Hoàng Phủ Ngao đã từng trải qua một lần, đó là lúc ở rừng rậm ma thú, khi y nuốt vào phệ hồn ma châu, cơ thể y đã thừa nhận cơn đau như bị róc xương rồi lại từng chút lành lặn.

Đau đớn kịch liệt làm ý thức Hoàng Phủ Ngao trở nên mơ hồ, nhưng y vẫn nhớ rõ, không thể biểu hiện quá thống khổ, nếu không Việt nhi của y sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi, vì thế cho dù đau đớn khôn cùng Hoàng Phủ Ngao vẫn mạnh mẽ nén xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Địa Cung Chi Chiến [3]

“Phụ hoàng, người làm sao vậy, phụ hoàng...”

Tuy gương mặt phụ hoàng không biểu hiện quá nhiều thần sắc thống khổ, nhưng Thanh Việt biết phụ hoàng của bé nhất định đang cố gắng kiềm nén, không muốn làm bé lo lắng.

Thanh Việt cuống quýt áp bàn tay nhỏ bé lên trán Hoàng Phủ Ngạo, dùng thần thức của mình nhanh chóng dò xét cơ thể phụ hoàng.

Trong cơ thể Hoàng Phủ Ngạo, phệ hồn ma châu vốn tồn tại trong cơ thể y hơn hai mươi năm, đã thành huyết nhục tương liên với cơ thể thể nhưng đã hoàn toàn biến thành mảnh vụn, mà phong ấn của Thần vương cũng bị phá vỡ hoàn toàn.

Ngàn năm trước, vì tộc nhân của mình, Ma hoàng định đồng quy vu tận với Thần vương vì không cam tâm chính mình cứ vậy chết đi, nên sau khi dốc toàn lực đánh một kích vào Thần vương, hắn đã đem linh hồn cùng sức mạnh của mình chứa đựng trong một hạt châu, mong chờ có cơ hội sống lại.

Mà Thần vương lúc trọng thương sắp chết, tự nhiên cũng không trơ mắt để Ma hoàng có cơ hội như vậy, vì thế Thần vương dùng sinh mệnh của mình tạo thành một phong ấn giam cầm trên hạt châu.

Chẳng qua, vì sức mạnh của Ma hoàng cao hơn Thần vương nên mặc dù linh hồn Ma hoàng bị giam cầm bên trong, nhưng hạt châu này vẫn còn sức mạnh của Ma hoàng khi còn sống—— năng lực phệ hồn, đó cũng là nguyên nhân nó được những tộc nhân Ma tộc còn sống sót tôn sùng là thánh vật, xưng là phệ hồn ma châu.

Trăm ngàn năm qua, mỗi khi hạt châu này hút một linh hồn, phong ấn sinh mệnh của Thần vương lại yếu đi một chút.

Thẳng đến hơn hai mươi năm trước, phệ hồn ma châu này bị một cự long lén trộm ra ngoài, nhưng không ngờ lại bị trưởng lão Bạch long trong Long tộc cướp về, lúc ở rừng rậm ma thú, ai cũng không ngờ phệ hồn ma châu đột nhiên nổi loạn, trưởng lão Long tộc trở tay không kịp lại còn đang mang trọng thương trên người, vừa vịn bị hạt châu này giết chết.

(Theo thời gian trôi qua, phong ấn của Thần vương đã xuất hiện rất nhiều khe nứt, phệ hồn ma châu có được chút ý thức của Ma hoàng đương nhiên không nguyện ý trở về Long đảo đoạn tuyệt nhân thế kia, bị bọn họ sử dụng để trấn áp ác linh.)

Bất quá hoàn hảo, linh hồn Long tộc quá cường đại, mà sức lực của phệ hồn ma châu vẫn chưa khôi phục, vì thế linh hồn trưởng lão Bạch long này không bị phệ hồn ma châu hút vào, thành công chạy trốn.

Phệ hồn ma châu cùng thi thể trưởng lão Bạch long cùng rơi xuống rừng rậm ma thú.

Trùng hợp là Hoàng Phủ Ngạo thân trúng kịch độc lại không cam lòng chết đi, vừa lúc cũng đi tới nơi này.

Rõ ràng là cùng đường nhưng vẫn cao cao tại thượng, ánh mắt thâm thúy không hề có sợ hãi cùng bi ai khi phải đối mặt với tử vong, chỉ có kiên nghị cùng không cam lòng.

Bộ dáng của Hoàng Phủ Ngạo rất quen thuộc, tự nhiên hấp dẫn Ma hoàng bị phong ấn trong phệ hồn ma châu nhưng đã khôi phục được chút ý thức cùng sức mạnh.

Cũng vì thế, phệ hồn mới không giống ngày xưa, chỉ cần là vật sống tới gần nó sẽ nhanh chóng hấp thu linh hồn họ.

Ngược lại, nó phát ra chút năng lượng hệ quang mới hút được từ trưởng lão Bạch long khi này, thành công hấp dẫn Hoàng Phủ Ngạo không cam lòng cứ vậy chết đi tới, sau đó giống như bám lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng mà nuốt hạt châu.

Đây là mục đích của Ma hoàng, hắn muốn Hoàng Phủ Ngạo nuốt phệ hồn ma châu, như vậy hắn sẽ khống chế linh hồn Hoàng Phủ Ngạo, chậm rãi dùng linh hồn mình thay thế, tiếp đó đạt được mục đích phục sinh.

Chính là, lần này Ma hoàng đã tính sai.

Vô luận thế nào hắn cũng không ngờ, lúc hắn sử dụng năng lực phệ hồn để khống chế, muốn thay thế linh hồn Hoàng Phủ Ngạo thì cũng là lúc năng lực phệ hồn mất đi tác dụng.

Sức mạnh này không chỉ phản kháng mệnh mệnh của hắn, lại còn cải tạo cơ thể Hoàng Phủ Ngạo, làm y thay da đổi thịt, chẳng những thừa nhận được sức mạnh cường đại, còn có được năng lực phệ hồn.

Bất quá, đối với Ma hoàng mà nói, trong cái rủi có cái may chính là nhân loại này tuy có năng lực phệ hồn nhưng ý niệm của hắn vẫn còn tồn tại trên người y, làm y phải không ngừng dùng linh hồn nhân loại làm thức ăn, nếu ngừng hút hồn phách thì sẽ thống khổ vạn phần.

Cứ vậy, phong ấn của Thần vương vẫn tiếp tục suy yếu, rất nhanh sẽ có một ngày, hắn sẽ phá nát phong ấn chết tiệt này, lại thấy ánh mặt trời.

Cứ vậy linh hồn Ma hoàng vẫn im lặng ẩn núp trong cơ thể Hoàng Phủ Ngạo, tìm kiếm cơ hội xuất hiện, thẳng tới khi cổ đao kia xuất hiện.

Cổ đao kia từng là bội đao của hắn, là đồng bạn cùng vào sinh ra tử trên chiến trường với hắn, trong cổ đao chứa đựng sức mạnh dự trữ của hắn, hắn không thể sử dụng năng lực phệ hồn đối phó Hoàng Phủ Ngạo, nhưng năng lượng này lại có thể/

Sau khi thức tỉnh sức mạnh trong cổ đao, linh hồn hắn bắt đầu xâm chiếm linh hồn Hoàng Phủ Ngạo, định chiếm lấy cơ thể nà. Chính là Ma hoàng lại một

lần nữa không ngờ, đối với nhân loại này, hẳn lại một lần nữa tính sai.

Linh hồn của một nhân loại thế nhưng lại kiên nghị, chấp nhất như vậy, dùng sức mạnh mẽ hơn linh hồn của Hoàng Phủ Ngạo gấp nhiều lần muốn không chế y, thế nhưng lại cực kì cố sức.

Rốt cuộc, khoảnh khắc sắp thành công thì chuyện làm hắn khiếp sợ tới cùng đã xảy ra.

Năng lực phê hồn vốn thuộc về hắn đột nhiên bạo phát, không phải trợ giúp hắn mà theo bản năng cầu sinh của Hoàng Phủ Ngạo, bắt đầu giúp Hoàng Phủ Ngạo chống đỡ hắn, hơn nữa cuối cùng còn áp chế toàn bộ sức mạnh của hắn.

Ma hoàng không chỉ không có được cơ thể Hoàng Phủ Ngạo, ngược lại lại bại lộ chính mình, từ lúc đó, Hoàng Phủ Ngạo bắt đầu phòng bị kĩ càng, cho dù chịu thống khổ cũng muốn khắc chế hắn, không hề hút hồn phách, cố gắng áp chế, trói buộc linh hồn Ma hoàng.

Thẳng đến khi tới cung điện dưới lòng đất này.

Hoàn cảnh quen thuộc cùng tình cảm mãnh liệt đều kích thích linh hồn Ma hoàng, khiến hắn hết như dã thú điên cuồng, liều lĩnh muốn thoát khỏi trói buộc của Hoàng Phủ Ngạo.

Lúc nhìn thấy Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cắn nuốt đứa con mình, Ma hoàng thực sự phát điên, dùng phương thức tự hủy phá nát phong ấn từ sinh mệnh của Thần vương.

Nhưng lúc này, không gian linh vực của Thanh Việt lại mở ra, theo số lượng nguyên tố quang không lồ xuất hiện, phong ấn của Thần vương giống như lại có sức mạnh duy trì, lại muốn phong ấn Ma hoàng, mà Ma hoàng lại càng không muốn sống mà chống cự.

Hai sức mạnh tương phản kịch liệt đối kháng làm phê hồn ma châu rốt cuộc không thể thừa nhận, trực tiếp biến thành mảnh vỡ, càng làm máu huyết trong cơ thể Hoàng Phủ Ngạo quay cuồng lợi hại.

Nhưng đó không phải nguyên nhân làm cơ thể Hoàng Phủ Ngạo có cảm giác bị xé rách từng mảnh kia, còn một sức mạnh kì dị mà bá đạo khác, theo phong ấn trên phê hồn ma châu vỡ vụn, chen chúc chui ra, sau đó bắt đầu ngưng tụ, cùng dung hợp với Hoàng Phủ Ngạo, cũng vì thế mà phát sinh đau đớn cực độ.

...

Thần thức Thanh Việt tiến vào trong cơ thể Hoàng Phủ Ngạo, lập tức cảm ứng được linh hồn Ma hoàng đang điên cuồng giãy giụa, cùng với phong ấn Thần vương mượn nguyên tố quang trong không gian linh vực của bé, dùng sức lực lớn nhất trói buộc Ma hoàng.

Thanh Việt bối rối không phát hiện nguồn sức mạnh cực kì bí mật đang dung hợp, bé tưởng vì hai chủng loại sức mạnh giằng co mới tạo thành thống khổ cực hạn cho phụ hoàng.

Khẽ cắn môi, Thanh Việt quyết đoán giơ tay lên, trong nháy mắt khép lại không gian linh vực của mình.

Không còn nguyên tố quang trong không gian linh vực của Thanh Việt cung cấp năng lượng, phong ấn Thần vương rất nhanh bại trận, rốt cuộc vô lực dưới sự tranh đấu của Ma hoàng, mà linh hồn Ma hoàng hiển nhiên vì phong ấn tiêu thất mà giảm bớt chống cự.

“Nếu ngươi đã muốn ra, hảo, vậy hoàn toàn rời khỏi cơ thể phụ hoàng ta đi!”

Trước kia, Ma hoàng nương theo phê hồn ma châu mà ẩn giấu trong cơ thể Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo đều không có cách tổng hắn ra ngoài, mà hiện giờ, không chỉ phê hồn ma châu vỡ vụn, mà chính bản thân hắn cũng vội vàng muốn thoát ra, cơ hội tốt như vậy, Thanh Việt tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Sau khi quyết định, Thanh Việt nhanh chóng cắt qua đầu ngón tay mình, dùng huyết vẽ phù chú kì dị trên trán Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ hoàng, ngươi nhìn một chút...”

Thanh Việt ngồi xuống, để phụ hoàng gối đầu lên đùi mình, hi vọng làm vậy có thể làm phụ hoàng dễ chịu một chút, nhưng nhìn thấy thần sắc phụ hoàng đã không thể áp chế được thần sắc thống khổ, cơ thể Thanh Việt liền không thể áp chế bắt đầu run rẩy, nhưng rất nhanh lại bị áp chế, bởi vì lúc này y không thể yếu đuối.

“Phụ hoàng... khó chịu thì cứ kêu lên đi... không cần nhịn... Việt nhi không sợ... Việt nhi cũng không lo lắng...”

Không gian linh vực vừa khép lại, nhóm hắc xà vốn bị khắc chế liền trở nên điên cuồng, không ngừng đánh về phía bọn Thanh Việt, Mạn Nhi Lai vẫn đang chiến đấu cảm thấy áp lực gia tăng gấp bội, mà đám hắc xà lớn gần bằng người trưởng thành vốn đang ở một bên xem chiến cũng chậm rãi nhích tới gần bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Địa Cung Chi Chiến [4]

Ma Nha cùng Tiểu Miêu lúc này cũng gia nhập hàng ngũ chiến đấu với hắc xà, năng lượng của Tiểu Miêu là trời sinh tương khắc với nhóm hắc xà, tự nhiên là hung tợn công kích, mà Ma Nha thì phi thường thích âm khí cùng tử khí trên người hắc xà, trực tiếp xem chúng nó là thức ăn bồi bổ, dùng để đề cao năng lực của mình.

Có Ma Nha cùng Tiểu Miêu trợ giúp, vương tử thú nhân tộc——Mạn Nhĩ Lai cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng cục diện này không kéo dài bao lâu, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi thừa cơ Mạn Nhĩ Lai không kịp chuẩn bị điều khiển bốn bóng dáng tiến tới gần hắn, may mắn Mạn Nhĩ Lai là thú nhân, có cảm giác nhạy bén vượt hẳn người thường, nhanh chóng lách người, một thanh cự kiếm sắc bén nguy hiểm xẹt qua bên cổ hắn.

Lúc Mạn Nhĩ Lai thấy rõ bốn người trước mắt, gương mặt luôn trầm ổn cùng bình tĩnh cũng không dấu được khiếp sợ.

Bốn người này Mạn Nhĩ Lai nhớ rõ, chỉ mấy giờ trước hắn cùng các tùy tùng mất rất nhiều khí lực mới cứu thoát bọn họ khỏi tay thân vương huyết tộc, cũng bảo bọn họ chạy trước.

Chính là Mạn Nhĩ Lai thật không ngờ lúc gặp lại, bọn họ lại biến thành bộ dạng này.

Cơ thể cứng ngắc, da dẻ tái nhợt xám xịt, ánh mắt trống rỗng, yết hầu chỉ có thể phát ra âm thanh ‘ùng ục ục ục’, đặc biệt là hai nam tử trung niên, trên cổ bọn họ có một tầng da thịt hư thối màu đen, cùng với hai cái dấu răng sâu hoắm, khủng bố vô cùng.

Cẩn thận quan sát bọn họ sẽ phát hiện, cơ thể bọn họ bởi vì vẫn còn hô hấp mà hơi phập phồng.

Bộ dạng này của bọn họ, cho dù là thú nhân——Mạn Nhĩ Lai, không hiểu âm dương thuật, tuy không biết trong mấy giờ ngắn ngủi bọn họ đã gặp phải thứ gì, nhưng có thể hiểu được, bọn họ đã không còn là người sống, là người chết, còn là người chết bị người ta thao túng.

Hiểu rõ điểm này, Mạn Nhĩ Lai xuống tay không chút do dự, nhưng bởi vì bốn người chết này không hề e ngại đau đớn, cho dù chém đứt tay chân, bọn họ vẫn tiếp tục liều mạng công kích, hơn nữa còn rất mạnh mẽ, trong móng tay cùng răng nanh phiếm màu xanh đen của bọn họ tiết ra độc tố trí mạng, vì thế nhất thời, Mạn Nhĩ Lai cũng không chiếm được thế thượng phong, chỉ có thể tiếp tục dây dưa.

...

“Việt nhi...”

Ý thức Hoàng Phủ Ngao vẫn rất mơ hồ, sau khi Thanh Việt thu hồi không gian lĩnh vực, bởi vì tranh đấu của Thần vương cùng Ma hoàng giảm đi, y rốt cuộc cũng có một tia phản ứng.

“Phụ hoàng!”

Thanh Việt còn không kịp vui sướng đã bị Hoàng Phủ Ngao dùng hết sức lực đẩy ra, phù chú còn chưa kịp vẽ xong đã bị gác lại.

“...Việt nhi... dừng lại gần... nguy hiểm...”

Vừa dứt lời, cơ thể Hoàng Phủ Ngao dần dần bay bổng lên, trên phần trán tròn bóng của y bắt đầu xuất hiện đồ án hình xoắn ốc, đồ án này Thanh Việt đã thấy một lần, chính là lúc Ma hoàng muốn xâm chiếm cơ thể phụ hoàng, chính là lần đó bé thấy là màu đỏ, chính là hiện giờ lại là màu đen, là màu đen thuần túy nhất nhưng lại sáng bóng lóe ra kim sắc lóng lánh, thần bí nhưng lại lộ ra cao quý, uy nghi vô tận.

“A~~~~~”

Cùng với tiếng hét của Hoàng Phủ Ngao, sức mạnh cường đại trong cơ thể y cũng bộc phát ra bên ngoài, tất cả mọi người đều bất ngờ bị bắn ngược ra thật xa.

“Phụ hoàng...”

Thanh Việt vội vàng áp chế khó chịu cùng choáng váng khi bị bắn ngược ra ngoài, bé nhanh chóng bò dậy, muốn chạy tới gần phụ hoàng thì lại phát hiện, phụ hoàng bé hiện giờ giống như trung tâm, mà xung quanh đang tản mát cảm giác áp bách cường đại, làm mọi người cho dù chỉ bước nửa bước về phía y thôi cũng khó khăn vô cùng.

“...phụ hoàng... người làm sao vậy...”

Thanh Việt hoảng sợ, giọng nói có chút run rẩy gọi phụ hoàng của bé, cắn răng liều mạng muốn tới gần Hoàng Phủ Ngao.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bất chấp muốn trừ bỏ mọi người ở đây, đặc biệt là Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt, hắn hiển nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội Thanh

Việt đang thất thần cùng hoảng sợ này, giờ Ma Vu pháp trượng, nặng nề đánh về phía Thanh Việt.

“Keng.”

Điện quang nhá lửa, Ma Nha dùng chính bộ xương cứng rắn vô cùng của mình vì Thanh Việt đỡ đòn.

Nếu đổi lại là người khác, dính một trượng mang theo vu lực quỷ dị, tà ác này của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi thì không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Tiếng vang của cơ thể Ma Nha cùng Ma Vu trượng bùng tỉnh Thanh Việt, nhuyển kiếm kim sắc cũng phản thủ về phía Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, tình huống hiện giờ, Thanh Việt cho dù lo lắng cho Hoàng Phủ Ngạo cỡ nào cũng chỉ đánh đối phó với Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, trận chiến bị đánh gãy một lần nữa bắt đầu.

Cùng lúc này, một linh hồn bán trong suốt cũng bị sức mạnh cường đại lúc này bắn ngược ra khỏi cơ thể Hoàng Phủ Ngạo.

Vốn ngàn năm trước, năng lực thôn phệ thuộc về Ma hoàng nhưng hiện giờ nó không đi theo hần, chúng nó hết như có được ý thức bản năng của mình, lựa chọn tân chủ nhân, hoặc nên nói đây rốt cuộc là chủ nhân chân chính mà chúng nó đã chờ đợi qua hàng nghìn năm đằng đẳng, trong không khí tĩnh mịch của địa cung dường như tràn ngập xao động, cùng kịch liệt vui sướng, chúng nó kính cẩn thuận phục Hoàng Phủ Ngạo, nguyện theo ý Hoàng Phủ Ngạo bắn ngược linh hồn Ma hoàng ra ngoài.

Ma hoàng hiện giờ chỉ còn sức mạnh vốn có trong cổ đao, có thể miễn cưỡng không phải là một linh hồn yếu ớt.

Hần như vậy hoàn toàn không có năng lực chống lại Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, nhưng hần đã điên cuồng đến mức sắp mất đi lí trí, cứ một mực nhắm về phía Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, phần nộ rít gào công kích.

“Rống ~~~”

Theo sự xuất hiện của Ma hoàng cùng tiếng rống phần nộ, không cam lòng của y, phòng ngu vốn im lặng cũng bắt đầu phục sinh, chút tàn phẫn bán trong suốt từ các bộ xương khô bong bênh trôi nổi, lấy Ma hoàng làm trung tâm không ngừng hội tụ.

Đám tàn phẫn bán trong suốt này rất nhanh gia tăng sức mạnh của Ma hoàng.

Đó là chấp niệm kiên định cùng tín nhiệm của mấy ngàn con dân ma tộc đã từ vong còn sót lại, cơ thể bọn họ đã sớm thư thái, linh hồn từ lâu đã không còn trọn vẹn đầy đủ, nhưng chấp niệm trong lòng bọn họ không biến mất, tất cả theo Ma hoàng bệ hạ mà bọn họ tôn sùng như thần linh xuất hiện mà thức tỉnh.

“...Ma hoàng... bệ... hạ...”

Lai Ân • Đường Cổ Lạp trốn ở một bên, nhìn thấy linh hồn bán trong suốt này thì cũng bị vây vào trạng thái ngây dại, thật lâu cũng không nói nên lời.

...

Hoàng Phủ Ngạo lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt thống khổ cùng tiếng kêu gào dần dần mất đi, thần sắc y chậm rãi trở nên bình tĩnh, cuối cùng, chậm chậm đáp xuống mặt đất, mở hai mắt.

Bất đồng với lúc trước, ánh mắt tuy vẫn là hắc sắc nhưng không phải màu đen tuyền như những vì sao đêm mà giống như một viên hắc diệu thạch đang lóe sáng, tăng thêm một mạt kim sắc thuần túy.

Tương đồng với đồ án hình xoắn ốc trên trán y, song phương chiếu rọi lẫn nhau, cứ như không ngừng xoay tròn, làm người ra sinh ra ảo giác chỉ cần hơi thất thần một chút thôi, linh hồn sẽ bị lún sâu vào đó, không thể tìm trở về.

Đờ đẫn một lát, Hoàng Phủ Ngạo liền thanh tỉnh, ánh mắt hắc sắc lưu quang nhanh chóng lướt nhìn xung quanh, vội vàng như muốn tìm kiếm gì đó, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người tiểu thiếu niên dung mạo tuyệt mỹ, mái tóc bạch kim thật dài cùng ánh mắt thất sắc lưu ly.

Mà tiểu thiếu niên tuyệt mỹ kia cũng đang chăm chú nhìn y, đôi mắt to long lánh tràn đầy mong chờ, nhưng càng nhiều hơn là kinh hoàng cùng sợ hãi, giống như một tiểu thú bị vút bỏ, nhìn Hoàng Phủ Ngạo một lát, thân hình nhỏ bé kia bắt đầu không ngừng run rẩy.

“...Phụ... hoàng...”

“Việt nhi...”

Cho dù là vừa rồi, lúc thống khổ nhất, Hoàng Phủ Ngạo cũng không quên đưa nhỏ ngưng tụ tất cả tình yêu của mình, y không ngừng tự nhắc nhở bản thân, vĩnh viễn không được quên lời thề.

Nghe phụ hoàng dùng giọng điệu quen thuộc gọi mình, ánh mắt hắc sắc kim quang cũng không có cảm xúc xa lạ cùng lạnh băng, Thanh Việt run rẩy, vận dụng ma pháp không gian thuần di, hung hăng nhào vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo, mang theo nước nỡ mà không ngừng cọ xát.

Hoàng Phủ Ngạo cũng ôm chặt Thanh Việt, không ngừng trấn an.

“Việt nhi, phụ hoàng không có việc gì a, Việt nhi, phụ hoàng cam đoan, sẽ không quên Việt nhi, không sợ, Việt nhi...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Địa Cung Chi Chiến [5]

Trên Tuyết Sơn Táp Cách Tra,

Lúc chín chi vệ đội chuẩn bị sung túc, trang bị hoàn mỹ, chuẩn bị xông vào huyết mộ cổ xưa hung hiểm vô cùng, còn chưa tiến vào trong đã cảm thấy dưới lớp tuyết dày dưới chân truyền tới tiếng nổ lớn.

Người dẫn đường dày dặn kinh nghiệm về tuyết hoảng sợ, lập tức hô to bảo đội quân lui về phía sau, quả nhiên, lúc chín chi đội hoàng gia chinh tề nhưng nhanh chóng thối lui, phiến tuyết địa bọn họ vừa đứng khi này, vốn là một gò đất đã hoàn toàn sụp đổ, biến thành một khe rãnh thật sâu, mọi thứ khác đều biến mất.

...

Mà bên kia tuyết sơn, vương tử thú nhân tộc—— Mạn Nhĩ Lai cùng hai tùy tùng bị thương, còn có hai người trộm mộ may mắn còn sống sót, bọn họ đều được Thanh Việt vận dụng không gian ma pháp thuấn di, di chuyển ra ngoài trước khi mặt đất phía trên đổ sụp xuống.

Mọi người nhìn cung điện bí mật hoàn toàn sụp đổ thì không khỏi than thở, đổ một thân mồ hôi lạnh vì thoát khỏi hiểm cảnh.

Ma pháp không gian thuấn di vốn cực kì tiêu hao năng lượng, mà Thanh Việt một lần còn mang nhiều người như vậy đúng là rất miễn cưỡng, lại còn vừa tiêu hao quá nhiều năng lượng cho trận chiến trong địa cung, lúc này Thanh Việt không còn đủ sức lực để dùng năng lượng bảo trì nhiệt độ trong cơ thể mình như bình thường.

Hơn nữa, hiện giờ lại rời khỏi địa cung ấm áp, xuất hiện ở tuyết địa có nhiệt độ âm, quần áo bị mồ hôi thấm ướt, sau khi gặp phải khí lạnh thì hoàn toàn không còn tác dụng giữ ấm, ngược lại còn bắt đầu kết băng.

Vì thế, lúc Thanh Việt vừa rời khỏi cung điện dưới lòng đất thì cả người liền bị đông lạnh tới run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn non mềm cũng bắt đầu tái ngắt.

Bất quá, Thanh Việt vẫn kiên quyết cắn răng chịu đựng, trước mặt những người khác, Thanh Việt luôn quật cường mà kêu ngạo, lại càng không có khả năng để lộ nhược điểm của mình.

“Việt nhi...”

Hoàng Phủ Ngạo gọi Thanh Việt một tiếng, giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ cùng không đồng ý.

Đến gần Thanh Việt, không để ý bé phản kháng giãy giụa, dùng cơ thể mình ngăn chặn ánh mắt mọi người, sau đó trực tiếp lột sạch số quần áo đã biến thành tình trạng kết băng của Thanh Việt.

Thanh Việt bị lột sạch sẽ, chỉ còn lại một đôi giày da nhỏ, bé bị đông lạnh tới mức không dám phản kháng nữa, lập tức áp cơ thể trần trụi của mình lên người Hoàng Phủ Ngạo, muốn tìm sự ấm áp.

Biết Thanh Việt bị đông lạnh nên ngoan ngoãn, Hoàng Phủ Ngạo cũng không trêu chọc bé, lập tức kéo áo khoác mình, ôm Thanh Việt nhấc khỏi mặt đất, kéo vào lòng ngực sưởi ấm cho bé.

Thân hình Thanh Việt lạnh cóng, bé dùng cả tay cùng chân quẩn lầy Hoàng Phủ Ngạo, run rẩy trong lòng y suốt nửa ngày rồi cuộc mới hấp thu đủ nhiệt lượng, ấm áp trở lại, lúc này lại giống hệt một con mèo nhỏ thỏa mãn, híp đôi mắt to long lanh lưu quang, thoải mái dùng chóp mũi cọ cọ cổ Hoàng Phủ Ngạo, im lặng, thành thật dựa vào lòng ngực y.

Trong mắt những người khác, Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt là hoàng tộc đứng đầu đại lục này, ngày thường, mọi người chỉ thấy hoặc nghe nói, hoàng tộc tôn quý, tao nhã, uy nghi, nhưng sau vẻ ngoài hào nhoáng, đẹp đẽ đó lại là bộ mặt lạnh lùng, huyết tính.

Có bao người có thể nhìn thấy, hoặc tưởng tượng sinh ra trong hoàng tộc ‘vô tình’ thế nhưng lại còn thân thiết hơn cả phụ tử nhà bình thường?

Trên mảnh băng thiên tuyết địa ở Tuyết Sơn, một người phong tư trác tuyệt, một người tuyệt thế vô song, ôm lấy nhau cùng sưởi ấm đúng là một bức họa duy mỹ, hai gò má những người khác đột nhiên đỏ ửng mà không rõ nguyên nhân, chính là đều cảm thấy mắt tị tại dời mắt.

“Phụ hoàng, địa cung sụp đổ thật đáng giận, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hẳn cũng trốn thoát rồi!” Thanh Việt vui vào lòng Hoàng Phủ Ngạo, âm thanh có vẻ rầu rĩ, giọng nói cũng tràn đầy tức giận.

Vốn, lúc ở địa cung, ba bên đều chuẩn bị một trận tranh đấu không chết không ngừng.

Nói một chút về Ma hoàng, tuy tra tấn phụ hoàng bé một thời gian dài, chỉ kém chưa xâm chiếm cơ thể phụ hoàng, như vô luận thế nào, lúc trước phụ hoàng của bé cũng nhờ vào hạt châu của Ma hoàng mới có thể sống sót, vì thế tuy Thanh Việt phi thường chán ghét Ma hoàng nhưng cũng không đến mức muốn dồn hấn vào chỗ chết.

Chính là đối với Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Thanh Việt không hề có tính toán buông tha, bé vốn định chờ Ma hoàng cùng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đánh đến lúc lưỡng bại câu thương thì hảo hảo thu thập.

Mà Hoàng Phủ Tĩnh Nghi sau khi ăn ma anh thì biến thành quái vật không sống cũng không chết.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi tự nhiên sẽ không lưu lại người sống để tiết lộ vụ việc này ra ngoài, huống chi hấn vốn có thù sâu tựa hải với Hoàng Phủ Ngạo, sau khi tăng cường sức mạnh, lại đối mặt với hoàn cảnh này thì lại càng không buông tha.

Và lại, đối với Ma hoàng mà nói, hấn tận mắt nhìn thấy Hoàng Phủ Tĩnh Nghi ăn thịt con mình, đó là đứa nhỏ mà hơn bốn ngàn tộc nhân, còn có Đại trưởng lão cùng nữ nhân hấn âu yếm đã đánh cược tánh mạng để bảo toàn.

Cừu hận như vậy Ma hoàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

Hơn nữa Ma hoàng một lần nữa xuất hiện trên Vân Trạch đại lục, nếu tin tức này truyền ra, đối với Ma tộc thật vất vả sống sót khẳng định là một đả kích trí mạng.

Vì thế, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, Ma hoàng cùng Lai Ân • Đường Cổ Lạp, cho dù dùng hết toàn lực, đồng quy vô tận, thì cũng không thể lưu lại người sống.

Chi tiếc, thế sự khó lường.

Lúc Thanh Việt thấy Ma hoàng cùng Lai Ân • Đường Cổ Lạp đang tranh đấu Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bị dồn vào thế hạ phong, bé cũng không kiềm được, mặc kệ phụ hoàng ngăn cản, năm nhuyển kiếm gia nhập cuộc chiến.

Thanh Việt gia nhập, khiến cho Hoàng Phủ Tĩnh Nghi vừa nãy đang chiếm thượng phong nhất thời căng thẳng, liên tiếp trúng vài kiếm của Thanh Việt, mặc dù không chết nhưng cũng vô cùng đau đớn, Thanh Việt cũng thừa dịp này, tụ tập linh lực cường đại vào nhuyển kiếm, định cho Hoàng Phủ Tĩnh Nghi một kích trí mạng.

Đáng tiếc ngay lúc xuất kiếm thì Ma hoàng lại đột nhiên đổi mục tiêu công kích, ra tay với Thanh Việt. (Bởi vì, Ma hoàng có lại chút lý trí nhìn rõ tình thế, hiện giờ hấn là người yếu nhất, muốn diệt khẩu tất cả mọi người ở đây thì chỉ có thể thừa dịp này đánh lén, như vậy tuy vô cùng dễ tiện, nhưng cũng có thể xem là tình huống bất đắc dĩ.)

Hoàn hảo, Thanh Việt mặc dù đang ra tay với Hoàng Phủ Tĩnh Nghi như vấn đề phòng Ma hoàng, cuối cùng có thể né tránh một kích đánh lén này, nhưng một kiếm mang theo linh lực cường đại liền chệch đi, hung hăng bổ vào trung tâm khối ngọc bích thật lớn.

Lập tức, ngọc bích từ trung tâm bắt đầu rạn nứt ra ngoài, ngay sau đó cả địa cung cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Lúc này mọi người mới biết hóa ra khối ngọc bích thật lớn đặt trong phòng ngủ chính là cơ quan cuối cùng của địa cung này, để lúc cùng đường, có thể đồng quy vu tận với địch nhân, ngọc bích vỡ thì địa cung này cũng bị hủy theo.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Khởi Hành Về Nước

“Phụ hoàng, còn có Ma hoàng kia...”

Một đường đi tới, nhớ lại hết thảy những chuyện xảy ra trong địa cung, Thanh Việt vui vào lòng Hoàng Phủ Ngạo vẫn còn bủn rủn, lo lắng nói tiếp.

“Trừ bỏ Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, bây giờ lại còn lòi ra Ma hoàng, phụ hoàng, người nói hấn...”

“Về phần ma hoàng, Việt nhi không cần lo lắng, chờ đến khi hấn hồi phục thần trí hoàn toàn sẽ không dám làm hại chúng ta nữa.”

Hoàng Phủ Ngạo trả lời phi thường khẳng định, ngay cả một chút hoài nghi cũng không có.

Điều này làm Thanh Việt tò mò ngẩng đầu, ánh mắt vừa lúc dừng lại trên trán, ở đó án xoắn ốc màu đen ánh kim như ánh mắt Hoàng Phủ Ngạo.

Trong giây lát, Thanh Việt nhớ lại lúc Ma hoàng bị bắn ngược ra khỏi cơ thể phụ hoàng, khi đó hồn phách hắn vẫn còn trạng thái bán trong suốt, Thanh Việt nhớ rõ trên trán Ma hoàng cũng có một đốm ấn màu đỏ, lớn hơn đốm ấn của phụ hoàng một chút, màu sắc không giống nhưng hình dáng cực kỳ tương tự.

Nhìn Thanh Việt ngây ngốc nhìn đốm ấn trên trán mình, Hoàng Phủ Ngạo giống như đoán được bé đang nghĩ gì, y kéo bàn tay nhỏ bé sờ sờ đốm ấn trên trán mình, mỉm cười mở miệng.

“Nếu phụ hoàng không hiểu sai thì dấu ấn màu đỏ kia hẳn là dấu ấn của người hầu.

Thật lâu trước kia, Ma hoàng bị ép phải nhảy vào Hư Vô Chi Uyên đã dùng cái giá nguyện làm người hầu vĩnh viễn, tìm kiếm vị thần chuyển sang kiếp khác trên đại lục làm đại giới, chiếm được năng lực phệ hồn.

Người hầu vĩnh viễn, thẳng đến khi tìm được chủ nhân, được chủ nhân ban thưởng tự do mới thôi.”

“Phụ hoàng... người...”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo nói vậy, Thanh Việt không khỏi lại bắt đầu sợ hãi, không biết nên hỏi thế nào.

“Không có việc gì Việt nhi, nghĩ lại thì, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phụ hoàng đại khái chính là Hư Vô Chi Thần chuyển kiếp mà mọi người đồn đãi trên đại lục đi.

Bất quá phụ hoàng không triệu hồi sức mạnh, cũng không mở ra trí nhớ của mình, cuộc sống cùng Việt nhi hiện giờ, phụ hoàng thực thích, cũng không muốn làm loạn nó.”

“... chính là... phụ hoàng... sao lại biết... biết dấu đỏ kia... là...”

Thanh Việt vẫn còn chút bất an, hồi nghi hoặc của mình.

“Ha ha ~~~ này a, phụ hoàng thông qua sức mạnh hiện có trong cơ thể thấy được một ít trí nhớ.”

“Ách, là vậy a...”

Thanh Việt khẽ nói, đối với lời nói của phụ hoàng, bé trước giờ không hề nghi ngờ.

Chính là, Thanh Việt đột nhiên nhớ tới lão trí giả kia, theo lời hắn nói về một ít ghi chép liên quan tới Sáng Thế Chi Thần cùng Hư Vô Chi Thần, trong lòng bé lại bắt đầu có chút kích động.

“Phụ hoàng, thế lúc người mở ra trí nhớ về Hư Vô Chi Uyên, trở thành Hư Vô Chi Thần, người có...”

“Sẽ không!”

Hoàng Phủ Ngạo cực kỳ hiểu biết Thanh Việt hiển nhiên hiểu nhi tử bảo bối của mình đang sợ hãi chuyện gì, lập tức phủ định suy đoán lung tung của bé.

“Vô luận phụ hoàng biến thành bộ dáng gì đi nữa, phụ hoàng đều cam đoan với Việt nhi, sẽ không quên Việt nhi, cũng không thương tổn Việt nhi, phụ hoàng đã đáp ứng sẽ cùng Việt nhi vĩnh viễn ở cùng một chỗ, không phải sao?”

“Àn.”

Thanh Việt dùng sức gật gật đầu, còn hôn một cái lên mặt Hoàng Phủ Ngạo, rốt cuộc thoải mái mỉm cười...

Hai người bọn họ lúc đi tới đều áp sát bên tai đối phương mà nói chuyện, vì thế năm người phía sau không hề hay biết bọn họ rốt cuộc nói chuyện gì, hơn nữa lại còn mới trải qua sinh tử, có chút kinh hồn chưa định, một đám đều im lặng theo sau bọn Thanh Việt.

Nhưng một người trộm mộ, trong lúc vô tình nhìn Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt đi phía trước nhưng không hề lưu lại chút dấu chân trên mặt tuyết, bởi vì những chuyện trải qua trước đó đã quá mức khủng bố làm nhóm bọn họ hiện giờ chỉ cần chút gió thổi cỏ lay liền xuất hiện tình tự khẩn trương, nhận không được kinh hô nửa tiếng, nửa tiếng sau bị ánh mắt của Mạn Nhĩ Lai chặn lại, cố gắng đè nén xuống.

Mạn Nhĩ Lai là thú nhân, từ lúc còn trong địa cung đã nhạy bén phát hiện, Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ hiện giờ so với lúc trước càng tràn ngập khí thế làm người ta sợ hãi, nếu nhát gan một chút, hẳn sẽ càng cảm giác hơi thở làm người ta hít thở không thông này.

Tuy Hoàng Phủ Ngạo rõ ràng có ý thu liễm chính mình, nhưng đối mặt với Nam Việt hoàng đế, Mạn Nhĩ Lai lại càng có cảm giác mình nhỏ bé như một con kiến, làm hắn theo bản năng mà sợ hãi, ngay cả hô hấp cũng không dám phát ra tiếng vang quá lớn.

“Mạn Nhĩ Lai.”

Lúc Mạn Nhĩ Lai đang xuất thần thì nghe thấy Nam Việt hoàng đế đi phía trước gọi tên mình, vội vàng bước nhanh tới, cung kính hành lễ.

“Bệ hạ, ngài...”

“Tốt lắm, bây giờ còn ở bên ngoài, không cần nhiều lễ nghi như vậy.”

Hoàng Phủ Ngao vừa nói vừa lấy trong không gian giới chỉ đeo bên người một lệnh bài được khảm chín viên bảo thạch màu lam đậm, đưa cho Mạn Nhĩ Lai.

“Lần này ngươi đã giúp chúng ta không nhỏ, Việt nhi cũng thực thương thức ngươi, cầm lệnh bài này ngươi có thể trực tiếp tiến vào hoàng cung Nam Việt, gặp chuyện gì phiền toái, chỉ cần lấy khối lệnh bài ra, quan viên lớn nhỏ của Nam Việt sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp ngươi.

Mặc khác, ngươi không cần khúm núm khắp nơi để tìm kiếm lương thực, các ngươi còn thiếu bao nhiêu để vượt qua mùa đông này, Nam Việt liền tặng các ngươi bấy nhiêu, này xem là lễ tạ ơn đi.

Còn có, nếu ngươi nguyện ý tin tưởng lời ta, ta nói cho các ngươi biết, vùng đất của thú nhân các ngươi từ nay về sau sẽ không còn tình trạng không thể trồng lương thực hay thảm thực vật đột nhiên chết héo nữa, sức mạnh thôn phệ kia đã bị trói buộc.”

Nói xong, Hoàng Phủ Ngao không chờ Mạn Nhĩ Lai kịp phản ứng đã ôm Thanh Việt rất nhanh đi xuống Tuyết Sơn.

...

Hôm sau, các quốc vương đều lục tục rời khỏi Tập Cách Tra, lên đường về nước.

(Huyệt mộ cổ xưa kia sụp đổ đồng nghĩa mười bốn thiếu niên quý tộc mất tích cũng không còn cơ hội sống sót.

Nhóm vương công đại thần mất đi đứa con yêu thương lại xuất sắc, mỗi người đều vô cùng bi thương, không có ai không biết xấu hổ mà tầm hoan mua vui, mở yến hội, ít nhất ngoài mặt luôn lộ ra thần sắc bi thống cùng tiếc nuối.

Cũng vì thế, đại đa số quốc vương cùng quý tộc đều bị buồn chán đến phát hồng đều chuẩn bị trở về nước.)

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao cũng quyết định hôm nay sẽ khởi hành quay về Nam Việt.

Sáng sớm, vệ đội hoàng gia Nam Việt cũng tập kết xong, sắp hàng chỉnh tề, cảnh giới, uy vũ đứng thành hai hàng dài bên cạnh xe ngựa xa hoa.

Trước lúc lên ngựa, Thanh Việt lại thoáng thoáng ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái mà lại mị hoặc kia.

Vội vàng quay đầu lại, quả nhiên liền nhìn thấy Hoàng Phủ Vu Mạc bế môn không ra ngoài nhiều ngày.

Chính là, từ xa xa nhìn tới, Hoàng Phủ Vu Mạc ngoại trừ gương mặt có chút tái nhợt, ánh mắt hơi hoảng hốt vô thần, Thanh Việt cũng không nhìn ra hấn có gì bất thường hay không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Bàn Tính Hôn Nhân

Hành trình trở về Nam Việt lần này cũng lựa chọn đường biển.

Tuy, Thanh Việt có khả năng sẽ xuất hiện bệnh trạng say sóng, nhưng bởi vì đường xá quá mức xa xôi, hơn nữa lần này về nước còn có một ít vương tôn, công chúa, đệ tử thế gia đi theo, vì thế, để nhanh chóng về nước lại giảm bớt đường xá bốn ba, một mối cùng phát sinh việc ngoài ý muốn, lần này vẫn theo đường cũ mà trở về.

Mà nhóm vương tôn, công chúa, đệ tử thế gia của các quốc gia khác nói là tới Nam Việt du ngoạn, làm khách, nhưng ai cũng biết đối với các quốc gia luôn có dự định kết thông gia với Nam Việt thì đề bọn họ đi chuyến này cũng bất quá là đề song phương có thể lựa chọn người mình vừa ý, hoặc đề đối tượng cưới hỏi định sẵn có cơ hội bồi dưỡng tình cảm mà thôi.

Nhân số quốc gia đi theo nhiều nhất là Cáp Đa Cách Lạp vương quốc.

Hai vị vương tử, hai vị công chúa, còn có vài thiếu gia, tiểu thư quyền quý, thân phận hiển hách, điểm thống nhất của bọn họ là đều đủ hoặc sắp đủ độ tuổi kết hôn, hơn nữa, nam đều anh tuấn bất phàm, nữ thì đều xinh đẹp như hoa.

Những người khác đều có chút khiếp đảm, bất an vì tới hoàn cảnh lạ lẫm, nhưng hai vị vương tử thì không hề luống cuống, nhìn ánh mắt nóng rực đầy ái mộ của bọn họ lướt theo bóng dáng yểu điệu trong đại sảnh thì cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được, hai bọn họ đến lần này đều vì Nam Việt Thất công chúa, Hoàng Phủ Hàm Vi, người được xưng là ‘viên minh châu của Nam Việt’.

Mà bên kia, Tắc Á Thập vương quốc, cùng Cáp Đa Cách Lạp vương quốc có thể xem là nước láng giềng của Nam Việt (cũng có thể xem là nước thuộc địa), trên phương diện này tự nhiên cũng không thua kém Cáp Đa Cách Lạp vương quốc.

Lần này tới một vị công chúa xinh đẹp nổi danh, cùng hai nữ nhân của hai vị quốc vụ đại thần, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, lần này Tắc Á Thập tính toán nhắm vào nhóm hoàng tử Nam Việt.

Mà vị công chúa này chính là nữ nhân của Hạ Kiệt Tra • Hách Lý thân vương, người nắm giữ phần lớn chính quyền vương quốc, lúc này muốn được sự khẳng định cùng duy trì của Nam Việt để thuận lợi đi lên vương vị, cũng là biểu thị của Thanh Việt—— Hải Luân • Hách Lý.

Còn hai vị tiểu thư quý tộc khác, đương nhiên cũng là đứa nhỏ của các vị quý tộc duy trì Hạ Kiệt Tra • Hách Lý đăng cơ.

Lần này người Tắc Á Thập tuyển chọn tới Nam Việt đều có liên hệ với Hạ Kiệt Tra • Hách Lý thân vương, có thể nhìn ra Hạ Kiệt Tra • Hách Lý thân vương vì muốn có sự ủng hộ của Nam Việt, đã nhọc lòng đưa nhóm công chúa và tiểu thư quý tộc ra hải ngoại, để các nàng lưu lại quốc nội chỉ lãng phí số vốn vốn có.

(Bất quá, sở dĩ trừ bỏ Hải Luân • Hách Lý lại tăng thêm hai tiểu thư quý tộc, đại khái vì chuyện ở yến hội tổ chức bên ôn tuyên kia, Hải Luân • Hách Lý rõ ràng làm Nam Việt hoàng đế cùng Tiểu điện hạ có chút khó chịu, Hạ Kiệt Tra • Hách Lý thân vương sợ nàng lần này lại không thành chuyện, vì thế mới phát hai tiểu thư của hai quý tộc ủng hộ hắn để bảo đảm.)

Này cũng khó trách.

Bởi vì, thực lực Tắc Á Thập cùng Cáp Đa Cách Lạp vốn ngang nhau, lại còn là kẻ thù kết oán rất sâu, đã ần ần tới xu thế thủy hỏa bất dung.

Vì thế, hai vương quốc luôn tranh thủ sự duy trì của Nam Việt, đều muốn mượn tay Nam Việt để ngăn chặn đối phương.

Chi tiết, nhiều năm như vậy, Nam Việt vẫn duy trì trung lập, không đặc biệt giúp đỡ ai, từ khi song phương tranh đấu, biên giới hai bên cũng chinh chiến không ngớt nhưng vẫn luôn duy trì cân bằng.

Hai quốc gia đã duy trì cục diện cân bằng thế này thật lâu.

Thẳng đến khi Tắc Á Thập công chúa—— Tuyết Cơ • Hách Lý, lúc nàng vì Nam Việt hoàng đế bệ hạ hạ sinh Tiểu hoàng tử—— Hoàng Phủ Thanh Việt, lại còn là Tiểu hoàng tử duy nhất được Nam Việt hoàng đế bệ hạ sủng ái thì cục diện giữa hai vương quốc có chút biến hóa kì diệu.

Cáp Đa Cách Lạp vương quốc cảm giác được nguy cơ, sợ Nam Việt hoàng đế bệ hạ bởi vì sủng ái Tiểu hoàng tử mà trợ giúp Tắc Á Thập, vì thế, lần này lão hăng hái muốn liên hôn với Nam Việt, củng cố mối quan hệ giữa hai quốc gia.

Tắc Á Thập vương quốc cũng hao phí tâm tư, muốn thông qua Tiểu hoàng tử được sủng ái tranh thủ càng nhiều lợi ích cho bọn họ để có ưu thế tuyệt đối chiến thắng Cáp Đa Cách Lạp.

Cũng vì thế, hai vương quốc đối với nhóm vương tử, công chúa đi hải ngoại lần này đều dị thường thận trọng, thậm chí có thể xem là mấu chốt để bảo toàn quốc thổ, ổn định dân tâm.

Mặc khác, còn có vài vương tử, công chúa, thiếu gia, tiểu thư của quý tộc thế gia từ các vương quốc khác, nhưng vương quốc bọn họ không bức thiết cần liên hôn để đổi lấy sự duy trì của Nam Việt, vì thế bọn họ khá kín đáo, rụt rè.

...

Hơn mười chiến thuyền quân dụng, phân chia nghiêm ngặt để hộ vệ chiến thuyền khổng lồ, xa hoa cao chừng sáu tầng ở vị trí trung tâm, nó là một lâu thuyền lớn như một tòa cung điện khổng lồ bồng bềnh lướt đi trên mặt biển bao la.

Lâu thuyền được đóng toàn bộ từ gỗ mun thơm quý hiếm, kết hợp với kim tinh thiết thạch cứng rắn, hai thứ kết hợp tạo thành, thoát nhìn vô cùng cổ xưa, tao nhã lại mang theo khí thế uy vũ kiên cố không gì sánh bằng, hơn nữa còn được trang trí bằng các loại san hô tinh mỹ dưới biển sâu, các viên minh châu đủ màu, vỏ sò quý hiếm càng tăng thêm vài phần hoa lệ quý giá, cùng một phần phong tình của đại dương.

Tầng chót của lâu thuyền được dùng để chứa thực vật, nước ngọt, còn có vật tư các nơi.

Tầng hai, là nơi ở của thuyền viên, người hầu, thị tỳ, thị vệ, còn có quan quân cấp thấp cùng các quân sự.

Tầng thứ ba, trừ bỏ thuyền trưởng chính là các quan viên cao cấp bình thường hoặc chủ quản các cấp.

Tầng thứ tư được bố trí thành nơi vui chơi, giải trí, tổ chức yến hội cho quý tộc cùng bọn quan viên.

Bắt đầu từ tầng thứ năm, canh gác rõ ràng nghiêm ngặt hơn rất nhiều, có thể ở nơi này đều là một ít quý tộc có địa vị hiển hách cùng quan viên trọng yếu của đế quốc.

Các vương tử, công chúa, đại quý tộc của các vương quốc khác đi theo lần này cũng ở tầng này.

Tầng cao nhất, cũng là tầng đẹp để quý giá, thâm nghiêm nhất, là tầng chuyên dụng của Nam Việt hoàng đế bệ hạ, không được sự cho phép của hoàng

để bệ hạ, bất luận kẻ nào cũng không được phép lên tầng sáu của lầu thuyền.

Đoàn thuyền hoàng gia của Nam Việt để quốc trên biển rộng bao la, không chút gián đoạn cấp tốc đi hơn hai ngày, lúc này đã là chạng vạng, sắc trời cũng dần dần u ám, tất cả các thiết bị chiếu sáng trên lầu thuyền đều được thắp lên, nhất thời đèn đuốc sáng trưng, ngay cả mặt biển bên cạnh đoàn thuyền cũng được chiếu sáng trưng, lóng lánh ánh sáng nhu hòa.

Người trên lầu thuyền cũng rộn ràng náo nhiệt, người hầu, thị tỳ lại bận rộn tới lui như hồ điệp xuyên qua vườn hoa, bùng lên vô số hoa quả, rượu ngon, thức ăn mỹ vị, ngăn nắp tới lui giữa tầng chót cùng yến tiệc trên tầng thứ tư, vì các hậu duệ hoàng gia, vương công đại thần chuẩn bị bữa tiệc tối phong phú mà tinh mỹ.

Tiệc tối bắt đầu, nhóm hậu duệ vương tôn Nam Việt đã quen lúc dùng cơm không thấy được hoàng đế bệ hạ của mình, rõ ràng ở cùng một lầu thuyền, nhưng có thể thấy được bệ hạ cùng Tiểu điện hạ của họ, tỉ lệ ít ỏi vô cùng.

Chính là, nhóm vương tử, công chúa đến từ các quốc gia khác vẫn có chút không thích ứng cùng kinh ngạc.

Bọn họ đã sắp đi được ba ngày, ba ngày ở trên lầu thuyền này chỉ có lúc mới lên thuyền là được gặp Nam Việt hoàng đế bệ hạ cùng với Nam Việt Tiểu điện hạ có vô số lời đồn đãi.

Tất cả đều khiếp sợ cùng kinh diễm, người lớn gan, bình tĩnh nhất trong số đó cũng chỉ nói được vài câu khách sáo, khen tặng mà thôi.

Mọi người đều âm thầm ảo não vì không triển lãm được mặt tốt đẹp nhất của mình, không để lại ấn tượng khắc sâu với Nam Việt hoàng đế bệ hạ.

Vì thế bọn họ không ngừng nói với mình, nhất định phải hảo hảo nắm chắc cơ hội lần sau.

Bất quá làm bọn họ thất vọng chính là sau lần đó, trong các yến hội bọn họ không gặp được Nam Việt hoàng đế bệ hạ cùng Tiểu điện hạ thêm lần nào nữa.

Muốn biết nguyên do, tự nhiên phải không ngừng chuyển thân bảo tới người hầu thân cận Nam Việt hoàng đế bệ hạ, kiêm Đại tổng quản hoàng cung Tạt Ân.

Tạt Ân cho dù ai tới cũng không cự tuyệt, thoải mái thu hết toàn bộ.

Mà mấy ngày nay, cơ hồ tất cả vương tôn, công chúa liên chiếm được vài lời từ Nam Việt đế quốc Đại tổng quản Tạt Ân. (Đương nhiên, có được kết quả này phải trả một cái giá vô cùng đắt đỏ.)

Thứ nhất, hoàng đế bệ hạ của bọn họ từ lúc Tiểu điện hạ ba tuổi đã mang theo bên người, chưa từng tách rời.

Thứ hai, đối với các vấn đề về Tiểu điện hạ, hoàng đế bệ hạ của bọn họ tuyệt đối đã vượt khỏi phạm vi cung chiều, hơn nữa, tình tình Tiểu điện hạ... (khúc này tạm thời lược bỏ trường thiên huyết lệ sử của Tạt Ân.) vì thế, lời khuyên là nếu không có việc gì ngăn vạ lần đừng trêu chọc Tiểu điện hạ, hậu quả luôn nghiêm trọng dị thường.

Thứ ba, cũng chính là trọng điểm mọi người hỏi lần này, đại khái đến lúc nào mới có thể gặp Nam Việt hoàng đế bệ hạ.

Tạt Ân giải thích là vì Tiểu điện hạ bị say sóng, mấy ngày nay cơ thể không tốt, vì thế bệ hạ cùng Tiểu điện hạ đều ở trong phòng ngủ, về phần chùng nào mới có thể gặp hoàng đế bệ hạ thì chờ Tiểu điện hạ muốn ra ngoài hít thở một chút, bọn họ tự nhiên sẽ gặp được.

Nghe Tạt Ân trả lời xong, tất cả mọi người đều khiếp sợ một phen, bọn họ sớm đã nghe rất nhiều lời đồn đãi, nhưng không ngờ nghe được từ miệng Đại tổng quản Tạt Ân, so ra thì những tin đồn kia chẳng đáng là gì.

Trong lúc nhất thời, mọi người có đủ biểu tình kinh ngạc, hâm mộ, không dám tin, bán tín bán nghi, cân nhắc lựa chọn... nhưng dù sao tất cả tính toán trong lòng bọn họ, đều 'bùm bùm' vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Hoạt Sắc Sinh Hương

Trên tầng thâm nghiêm nhất ở đỉnh lầu thuyền.

Nơi này là tầng chuyên dụng, phòng ngủ của Nam Việt hoàng đế bệ hạ, không có sự cho phép của hoàng đế bệ hạ, ai cũng không được phép bước vào đây nửa bước.

Người hầu, thị tỳ đều cúi đầu, khom lưng, im lặng lại kính cẩn chỉnh tề đứng thành hàng ở lối vào phòng ngủ.

Trừ bỏ Đại tổng quản hoàng cung——Tạp Ân, những người khác chỉ có thể ở ngoài đợi mệnh, cũng vì thế, trong căn phòng ngủ này từ trước đến nay chỉ có Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt.

Lúc này bên trong phòng ngủ.

Sắc trời bên ngoài dần dần tối sầm, nhưng thiết bị chiếu sáng bên trong vẫn không được thấp lên, chỉ có những viên minh châu tản mát ra ánh sáng nhu hòa làm tâm mắt có thể miễn cưỡng thấy rõ cảnh vật bên trong.

Trong phòng ngủ không có ai khác, vì thế có vẻ phi thường im lặng.

Im lặng đến mức có thể nghe rõ từng tiếng thờ dốc rên rĩ từng đợt phát ra làm người ta đỏ mặt tím đập truyền tới từ chiếc giường lớn xa hoa, đẹp đẽ sau tầng tầng lớp lớp liềm mạn thêu bằng kim tuyến.

Trên giường lớn, hai cơ thể trần trụi không ngừng biến hóa, dây dưa, dưới ánh sáng nhu hòa của những viên minh châu, bóng dáng bọn họ bị phóng đại mấy lần hiện thành hình ảnh tình mầu lại cực kì mị hoặc trên lớp liềm mạn.

Nhưng hình ảnh làm người ta khô nóng, huyết mạch sôi trào này cố tình lại vì nguyên nhân ánh sáng nên chìm trong trạng thái mơ hồ cực kì dày vò người ta.

Nhìn hình ảnh mơ hồ không rõ lại triển miên mê hoặc trước mắt, tai nghe tiếng rên rĩ, thờ dốc dồn dập khi thì như sát bên tai, khi lại vắng vắng xa xăm.

Hết như trong lòng xuất hiện một cọng lông chim, khi nhẹ khi nặng quét qua quét lại, vừa khó chịu lại thoải mái, vừa mất hồn lại không chiếm được thỏa mãn, muốn ngừng mà không được.

Một hồi lâu sau.

Phía sau lớp liềm mạn truyền ra tiếng rên rĩ sung sướng, tiếng thờ dốc, rồi đột nhiên cất cao, sau đó dần dần dịu đi, cuối cùng trở thành từng ngậm từng ngậm hô hấp còn mang theo chút run rẩy của thiếu niên.

Mà bóng dáng kịch liệt giao triển trên liềm mạn, sau vài lần lượt động mạnh liệt cũng chậm rãi nhu hòa, ôn nhu âu yếm một lát, hai bóng dáng cùng dán lấy nhau, chậm rãi ngã xuống giường lớn, bóng dáng của bọn họ cũng tiêu thất trên lớp liềm mạn.

Lại một lúc sau nữa, liềm mạn dày nặng bị người bên trong xốc lên, cơ thể anh tuấn, thon dài trần trụi của Hoàng Phủ Ngao trực tiếp xuất hiện.

Giờ tay nhấc chân đều tự nhiên toát ra khí thế đế vương, phối hợp với đường cong lưu sướng trên cơ thể nam tính rắn chắc, gầy gò hoàn toàn trần trụi lúc này, không thể nghi ngờ lại tăng thêm một tia gợi cảm, mị hoặc làm người ta vô lực chống cự, đồng thời lại có chút dã tính không thể chinh phục.

Bởi vì trong phòng ngủ không có ai khác, Hoàng Phủ Ngao tự nhiên cũng không để ý vấn đề mình có trần trụi hay không, sau khi đứng dậy thì xoay người ôm Thanh Việt đang xụi lơ trên giường lớn, bế bế lên.

Cơ thể Thanh Việt cũng hoàn toàn trần trụi.

Cơ thể trắng nõn mềm dẻo, bởi vì hoàn toàn chưa lui hết dư vị hoan ái mà vẫn còn run rẩy nhẹ nhẹ.

Trên lồng ngực gầy yếu của thiếu niên có một loạt hôn ngân đỏ bồng đầy tình sắc kéo dài tới tận bắp đùi thon dài, làm người ta mơ màng vô hạn, hơn nữa nơi tư mật còn chảy ra bạch trọc, đầm mị tới mức làm người ta điên cuồng.

Gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ phiếm màu phấn hồng trong suốt, cái miệng nhỏ nhắn non mềm có chút sưng lên, hơi hé mở, lo đang có thể nhìn thấy hàm răng trắng bên dưới đôi môi đỏ mọng cùng đầu lưỡi mềm mại thơm tho.

Bộ dáng hấp dẫn như vậy nhưng Thanh Việt không hề ý thức được, bé chỉ cố gắng hút không khí vào lồng ngực để giảm bớt cảm giác choáng váng cùng vô lực vì thiếu dưỡng khí sinh ra. Ánh mắt to tròn long lánh lưu quang hiện ra thần sắc ảo não của chủ nhân.

Về nguyên nhân thì đại khái là Thanh Việt cảm thấy mình bị phụ hoàng hung ác khi dễ, trong tình huống không thể dùng sức mạnh, cơ thể còn quá suy yếu, đối mặt với cường thế bá đạo của phụ hoàng, Thanh Việt hoàn toàn không có cách cũng vô lực ngăn cản.

Hoàng Phủ Ngao nhìn nhi tử bảo bối, thần sắc lúc thì ngây thơ, mang theo hồn nhiên vô thức khiêu khích cùng mê hoặc không hiểu thế sự, kim lòng không được lại hôn lên đôi môi trên gương mặt nhỏ nhắn của bé.

Một bên không ngừng ôn nhu hôn môi, một bên ôm Thanh Việt vào phòng tắm.

Vừa vào dục trì, nụ hôn của Hoàng Phủ Ngao lập tức trở nên nóng bỏng hơn, hai tay cũng không an phận qua lại vuốt ve trên cơ thể bóng loáng của Thanh Việt.

Thanh Việt vốn đã buồn ngủ, lúc này rốt cuộc cũng minh bạch ý đồ của phụ hoàng, lập tức giãy dụa trong nước, bắt đầu chống cự.

“Phụ hoàng, phụ hoàng buông Việt nhi ra!”

Ngữ khí vốn nghiêm khắc bị chặn lại, cộng thêm không đủ không khí mà lộ ra vài phần ủy khuất.

“Việt nhi không muốn tiếp tục sao?”

Hoàng Phủ Ngao nhìn tiểu nhân nhi có chút đáng thương hề hề trong lòng, càng không có ý định buông tha, ngay cả ánh mắt nhìn Thanh Việt cũng tràn đầy tình dục cùng treu đùa.

“Ồ ần ~~~~~”

Lời nói kiên quyết cự tuyệt vừa tới bên miệng, Thanh Việt còn chưa kịp nói ra đã bị chuyển hóa thành tiếng rên rỉ ngọt ngào, mềm mại.

Thanh Việt lập tức ảo não lại bất đắc dĩ phát hiện, cơ thể bé thực sự không thể chống cự khiêu khích cùng sự hấp dẫn của phụ hoàng.

Phụ hoàng nắm giữ tất cả những điểm mẫn cảm trên cơ thể bé, thuần thực mà thành thạo đụng chạm, âu yếm, cơ thể thiếu niên ngây ngô, non nớt làm thế nào cũng không thể chống cự, chỉ có thể trầm luân trong đó, không thể tự kiềm chế.

Thanh Việt từng bước bị khơi mào tình dục, dần dần chủ động vùi vào lòng ngực phụ hoàng, lại mở ra đôi chân trắng tấp xinh đẹp, chậm rãi vận vẹo thất lưng.

Mà phụ hoàng, sau khi hưng hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của bé xong thì nương theo nước trong ao cùng dịch thể lưu lại khi nãy, trực tiếp tiến sâu vào trong cơ thể Thanh Việt.

“...Việt nhi... Việt nhi...”

Hoàng Phủ Ngao một bên mãnh liệt lật động cơ thể, hưng hăng tiến vào sâu trong cơ thể Thanh Việt, một bên ngâm cắn vành tai trong suốt của bé, sung sướng mà thỏa mãn, không ngừng gọi tên Thanh Việt.

Mà Thanh Việt cũng bị tình dục tích tụ ngày càng nhiều trong cơ thể chi phối, nhiệt tình đón hòa theo phụ hoàng của bé.

Trong phòng tắm lại diễn ra một hồi hoạt sắc sinh hương.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Tiểu Thư Mất Tích

Sáng sớm.

Sáng sớm hôm nay cùng ngày xưa không có gì khác biệt, điểm bất đồng duy nhất là sáng hôm nay Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao rút cuộc sau bốn ngày trên thuyền, lần đầu tiên rời khỏi gian phòng ngủ trên tầng cao nhất của lầu thuyền.

Mà nguyên nhân làm hai người bọn họ xuất hiện chính vì lúc này Tập Ân tiến vào bẩm báo, Tắc Á Tháp công chúa—— Hải Luân • Hách Lý, cùng Cáp Đa Cách Lạp công chúa—— Khanh Xa • Lý Tư, hai người này lúc này ở boong tàu đã khóc lả túi bụi, muốn Nam Việt hoàng đế bệ hạ vì các nàng chủ trì công đạo.

Trên tầng cao nhất có lan can, Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt chỉ cần đứng đó thoáng nhìn xuống, có thể thấy toàn cảnh trên boong tàu bên dưới.

Từ trên cao nhìn xuống, đang giằng co nhau ở vị trí trung tâm hiển nhiên chính là người của Tắc Á Tháp vương quốc cùng Cáp Đa Cách Lạp vương quốc, lúc này cho dù là đứng trên lan can tầng trên vẫn có thể nghe rõ tiếng khắc khẫu của nhóm tôi tớ hai bên.

Mà đứng ở vị trí trung gian hai bên, đang cố gắng ngăn cản song phương chính là người của Nam Việt đế quốc, trong đó lấy Hoàng Phủ Minh Khê, Hoàng Phủ Trắc Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi cầm đầu, xem tình hình, bọn họ đang không ngừng khuyên bảo hai bên đang âm ỉ.

Hai vị công chúa hai quốc gia được vây ở trung tâm bọn người hầu, hộ vệ thì khóc tới hoa lê đầm mưa, vô cùng ủy khuất, thì đang hướng bọn Minh Khê kể lể gì đó, còn không ngừng dùng cây quạt nhỏ xinh đẹp trong tay mình chỉ về phía đối phương.

Trên boong tàu còn có nhóm vương tôn, công tử, con cháu quý tộc các quốc gia khác, không có ý đồ muốn tiến lên tham gia tranh cãi, cũng không có ý tứ muốn khuyên can, chỉ đứng ở một bên im lặng nhìn.

Mục tiêu của mọi người đều bất đồng, có người nhìn chăm chăm Nam Việt đế quốc, người thì nhìn hai công chúa hai vương quốc đang tranh cãi, mà thần sắc mọi người cũng đủ loại, có coi thường, có hả hê, có xấu hổ, có xem kịch vui, có chán ghét, cũng có cường nhạo...

...

“Ai~~~~~”

Nhìn hai quốc gia tranh luận không ngớt, loạn thành một đoàn dưới boong tàu, Hoàng Phủ Ngạo có chút đau đầu thờ dài, tiếp đứng nhìn Tập Ân có vẻ lại béo thêm một vòng, càng lúc càng giống cục com nằm ở bên cạnh, mở miệng hỏi.

“Tập Ân, nói xem này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Này...”

Tập Ân tạm ngừng một lát, rất nhanh sửa sang lại mạch suy nghĩ, sau đó mới mở miệng đáp lời.

“Bẩm bệ hạ, này phải nói tới lúc dùng com đêm qua.

Hôm qua, lúc dùng tiệc tối, Cáp Đa Cách Lạp vương quốc——Khanh Xa • Lý Tư, cùng Tắc Á Tháp vương quốc——Hải Luân • Hách Lý công chúa tựa hồ vì chuyện gì đó mà có chút khó chịu, lúc ấy đã có chút tranh cãi, bất quá được nhóm Minh Khê điện hạ khuyên can đúng lúc nên dừng lại.

Tuy, cuối cùng tan rã không vui vẻ gì, nhưng hai vị công chúa quả thật không còn tiếp tục tranh chấp, vốn, mọi người đều tưởng vậy là xong chuyện.

Chính là không ai ngờ, một trong hai tiểu thư quý tộc đồng hành với Hải Luân • Hách Lý công chúa lần này đột nhiên biến mất, từ nửa đêm hôm qua Hải Luân • Hách Lý công chúa đã bắt đầu nháo loạn cả lên.

Đêm qua sau khi các nàng trở về chỗ ở, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người không rõ lắm.

Bất quá, Hải Luân • Hách Lý công chúa cứ một mực khẳng định, vị tiểu thư quý tộc của Tắc Á Tháp mất tích do Khanh Xa • Lý Tư công chúa cùng đám người hầu của nàng ta tạo thành.

Mới đầu, tất cả mọi người cảm thấy chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, không dám kinh động bệ hạ, Minh Khê điện hạ phái mười mấy thị vệ, người hầu đi tìm kiếm, nhưng từ nửa đêm hôm qua đã bắt đầu tìm kiếm tất cả những nơi vị quý tộc tiểu thư kia có thể đi tới rất nhiều lần, nhưng đến tận sáng sớm nay vẫn không tìm được. Theo Hải Luân • Hách Lý công chúa nói, Khanh Xa • Lý Tư công chúa là người duy nhất khắc khẩu với bọn họ sau yến tiệc đêm qua, này nhất định là Khanh Xa • Lý Tư công chúa ghi hận trong lòng, trả thù các nàng.

Bất quá đối với lời Hải Luân • Hách Lý công chúa nói, Khanh Xa • Lý Tư công chúa lại nói là nói bậy, sau buổi tiệc tối đêm qua, nàng căn bản không gặp lại tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia.

Khanh Xa • Lý Tư công chúa còn nói, nàng thực hoài nghi chủ mưu chuyện tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia mất tích chính là Hải Luân • Hách Lý công chúa.

Nói Hải Luân • Hách Lý công chúa từ trước nay luôn hống hách độc đoán, nói không chừng nàng ta vì không muốn tiểu thư quý tộc kia đoạt cơ hội tốt của mình, vì thế nhân cơ hội này diệt trừ, giờ lại ở đây vừa ăn cướp vừa la làng, cố ý muốn hãm hại mình.

...

Cứ như vậy, hai vị công chúa, bên nào cũng cho là mình đúng, không ai nguyện ý bỏ qua đối phương, ở trên boong tàu tranh cãi tới trời long đất lở, cho dù là nhóm Minh Khê điện hạ khuyên bảo cũng không chịu nghe, cứ ồn ào, muốn bệ hạ chủ trì công đạo, trả lại sự trong sạch cho các nàng cùng nghiêm trị hung phạm.

Ân, sự tình đại khái là như vậy, bệ hạ.”

Tự thuật xong sự việc, Tập Ân đã nói tới mức miệng khô lưỡi khô, hoàn hảo đáng người hấn lớn, lượng không khí có đủ để nói một hơi dài như vậy.

“Tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp vương quốc kia mất tích đến giờ vẫn chưa tìm được sao?”

“Đúng vậy, Tiểu điện hạ, Khải Tề tướng quân đã phái mấy chi đội thị vệ, tới giờ vẫn còn đang tìm kiếm ở các tầng.”

“Tiểu thư Tắc Á Tháp kia trước khi mất tích ở cùng ai?”

“Bẩm Tiểu điện hạ, là cùng Hải Luân • Hách Lý công chúa cùng một vị tiểu thư quý tộc khác.

Nhưng sau đó, Hải Luân • Hách Lý công chúa bảo nàng ta đi làm chuyện gì đó, tiểu thư quý tộc kia mới rời đi, kết quả Hải Luân • Hách Lý công chúa cùng vị tiểu thư quý tộc khác chờ đến hơn nửa đêm cũng không thấy nàng ta trở về, lúc đó hai người mới cảm thấy không thích hợp, liền sai người đi chung quanh tìm kiếm.”

“Tiểu thư quý tộc kia sau khi đi ra ngoài, có ai thấy qua nàng ta không?”

“Đến bây giờ vẫn không có, Khải Tề tướng quân cũng đang sai người tra hỏi số thủ vệ canh gác lúc đó, cùng nhóm thị vệ tuần tra, chính là tạm thời vẫn chưa có đáp án.”

“Phụ hoàng, thật cổ quái, một người đang sống sờ sờ ra đó sao có thể đột nhiên không thấy đâu?”

Thanh Việt kéo kéo ống tay áo Hoàng Phủ Ngao, quay đầu, đôi mắt to long lánh nhìn y, tràn đầy hiếu kì cùng hứng thú.

“Đi thôi Việt nhi, cùng phụ hoàng xuống dưới nhìn thử xem.”

Hoàng Phủ Ngao tự nhiên hiểu được ý đồ của Thanh Việt, xoa xoa mái tóc bạch kim của bé, sau đó nắm bàn tay nhỏ nhắn dẫn bé xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Vụ Mất Tích

Hoàng Phủ Ngao lôi kéo Thanh Việt, hai người xuống tầng bốn lầu thuyền, chọn một đại sảnh yên tĩnh, tiêu sái tiến vào, tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống.

Hoàng Phủ Ngao lúc này mới phân phó Tập Ân.

“Tập Ân, gọi những người có liên quan tới sự việc này vào đây. Về phần nhóm tập vụ, ở đâu thì về đó, trẫm không muốn chốc nữa ra ngoài còn thấy bọn họ gào loạn ngoài boong tàu.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân lĩnh chỉ, lập tức đi truyền lệnh, rất nhanh những người nên tới đều tụ tập tới nơi này.

Bất quá, nhóm vương tử, công chúa, con cháu quý tộc của các quốc gia hiển nhiên đều vô cùng quy củ, không hề nháo loạn, loạn thành một đoàn, khóc lóc la hét hay thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên xem náo nhiệt như lúc ở trên boong tàu lúc nãy.

Hiện giờ cứ như thay đổi thành một người khác, tất cả đứng thành một hàng, im lặng ngậm miệng, thành thành thật thật đứng thẳng lưng, đầu hơi cúi thấp một chút.

“Có chuyện gì không thể hảo hảo thương lượng, thế nhưng trước mặt người hầu lại nhao nhao tranh cãi, không biết thân phận của mình sao?”

Lời Hoàng Phủ Ngao không chỉ đích danh ai, giọng điệu cũng thập phần thu liễm, không hề nghe ra nửa điểm tức giận, nhưng rõ ràng nhân vật chính khơi mào vụ việc lần này—— hai vị công chúa của Tắc Á Tháp vương quốc cùng Cấp Đa Cách Lạp vương quốc đều đã có chút bất an.

“Xin bệ hạ tha thứ, chỉ vì không tìm được Mật Gia La, ta quá sốt ruột mới xúc động một chút.

Vẫn là Hải Luân • Hách Lý phản ứng trước, gan lớn bước tới trước, cung kính hướng Hoàng Phủ Ngao làm một lễ nghi cung đình tao nhã, sau đó mở miệng biện giải cho mình.

“Nháo ra chuyện như vậy thực không hợp thân phận, đã làm mọi người chê cười, gây ra phiền toái cho các vị hoàng tử cùng Thất công chúa Nam Việt, xin mọi người tha thứ.”

Hải Luân • Hách Lý lại xoay người, hướng về những người khác lễ phép hành lễ.

Mỗi tiếng nói cử chỉ đều đoan chính hiện tục, tao nhã mà đa lễ, làm người ta không xét nét được chút khuyết điểm nào, nhìn ánh mắt điềm đạm đáng yêu màu tím nhạt tràn ngập ý tứ xin lỗi, thật sự làm người ta không đành lòng trách cứ nàng.

Chiều tiên hạ thủ vì cường này của Hải Luân • Hách Lý quả thật đã chiếm tiên cơ.

Một công chúa để lại ấn tượng ôn hòa, tao nhã, nói năng uyển chuyển, hàm xúc thế này trong lòng mọi người sao có thể là người khác khẩu âm ỉ trên boong tàu, này hơn phân nửa là từ bên kia khơi mào.

Khanh Xa • Lý Tư ở bên kia rất nhanh cũng hiểu được điểm này, cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn Hải Luân • Hách Lý một cái, sau đó cũng vội vàng mở miệng, muốn hướng Hoàng Phủ Ngao giải thích.

“Bệ hạ, ta...”

“Được rồi, nếu cứ nói vậy, ngại một câu nàng một câu, hai bên đều tự cho mình phải, không cần nói nữa. Hiện giờ, trẫm hỏi gì, các ngươi trả lời cái đó.”

Hoàng Phủ Ngao không muốn nghe những lời vô nghĩa kia, lập tức ngăn cản Khanh Xa • Lý Tư cùng những người khác.

“Dạ, bệ hạ.”

Tất cả mọi người đều nhanh chóng lên tiếng. Khanh Xa • Lý Tư cũng chỉ có thể nhanh chóng lui về vị trí của mình, tức giận, lại hung hăng trừng mắt liếc Hải Luân • Hách Lý.

“Khải Tề, bọn thị vệ tìm kiếm thế nào?”

Người trước nhất Hoàng Phủ Ngao hỏi là Nam Việt đế quốc Đại tướng quân—— Khải Tề • Đề Đề Tư.

“Bẩm bệ hạ, thần vô năng, cho tới giờ vẫn không tìm được tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp mất tích.

Bất quá, vừa rồi hỏi thị vệ canh gác ở các tầng, được biết tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia không hề rời khỏi tầng năm, các thị vệ trông coi ở các tầng khác không hề nhìn thấy nàng.

Này chỉ có thể thuyết minh, tiểu thư quý tộc kia mất tích ở tầng năm lâu thuyền.

Vì thế thần đã giới hạn phạm vi tìm kiếm ở tầng thứ năm.

Chính là... tầng này đều là hoàng tộc quyền quý, vì thế bọn họ vệ chỉ thủ vệ ở tầng năm, vẫn chưa tiến hành lục soát, thần cũng đang định trưng cầu ý chỉ của bệ hạ về việc này, người xem...”

“Truyền lệnh xuống, lục soát.”

“Dạ, bệ hạ.”

Sau khi Khải Tề lĩnh mệnh lui ra, Hoàng Phủ Ngao nhìn mọi người nói.

“Vị tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia mất tích trên lâu thuyền Nam Việt, này tự nhiên là trách nhiệm của Nam Việt, nghĩ đến các vị vương tử, công chúa cũng vui vẻ hiệp trợ Nam Việt, hẳn là không phản đối bọn thị vệ Nam Việt tiến vào phòng các vị nhìn một cái đi?”

“Đây là đương nhiên, bệ hạ.”

“Chúng ta rất vui về hiệp trợ thị vệ của bệ hạ.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng rất hi vọng vị tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia có thể bình an.”

Đối mặt với sự trưng cầu ý kiến của Nam Việt hoàng đế bệ hạ, mọi người đều biểu thị duy trì.

Kỳ thật, bọn họ đều hiểu rõ, Nam Việt hoàng đế bệ hạ nói những lời này chỉ xuất phát từ lễ phép, chỉ nói cho bọn họ biết một tiếng mà thôi chứ không phải trưng cầu ý kiến gì cả.

Cho dù bọn họ rất không thích phòng mình bị bọn thị vệ điều tra, cho dù bọn họ biểu thị phản đối thì trừ bỏ Nam Việt có lí do hoài nghi bọn họ thì không còn gì khác.

Vì thế, bọn họ không có cách nào phản đối, như vậy không bằng cứ cao hứng đáp ứng.

...

“Hải Luân • Hách Lý công chúa, trăm nghe nói ngơoi khẳng định Khanh Xa • Lý Tư công chúa là chủ mưu việc này, lí do là gì?”

Sau khi xử lý các vấn đề điều tra, Hoàng Phủ Ngao bắt đầu hỏi nguyên nhân vụ việc mất tích này.

“Bệ hạ, ngài đừng nghe nàng nói bậy, bệ hạ, ngài...”

Hải Luân • Hách Lý còn chưa kịp nói gì, Khanh Xa • Lý Tư đã vội vàng mở miệng.

“Được rồi, lát nữa trăm sẽ hỏi ngơoi, hiện giờ, nghe Hải Luân • Hách Lý công chúa trả lời đi.”

Hoàng Phủ Ngao ngăn Khanh Xa • Lý Tư, ý tứ bảo Hải Luân • Hách Lý nói trước.

“Bẩm bệ hạ, bởi vì hôm qua ở tiệc tối có chút xung đột với Khanh Xa • Lý Tư công chúa, lúc trở về phòng, nghĩ lại ta cảm thấy rất hối hận, bất luận nói sao cũng là ta có chỗ không đúng.

Vì thế ta bảo Mật Gia La đến chỗ Khanh Xa • Lý Tư công chúa biểu đạt chút xin lỗi của ta, thuận tiện mời Khanh Xa • Lý Tư công chúa tới chỗ ta làm khách.

Nào biết, sau khi Mật Gia La rời đi thì không trở lại nữa.

Chúng ta chờ đến tận nửa đêm vẫn không thấy nàng về, lúc này mới sai người đi chung quanh tìm kiếm, chính là...”

Nói tới đây, Hải Luân • Hách Lý đã khổ sở không ngừng lau nước mắt.

“Bệ hạ, ta có thể cam đoan, Mật Gia La chính là tới chỗ Khanh Xa • Lý Tư công chúa, Mật Gia La là đứa nhỏ thực nghe lời, nàng sẽ không tùy tiện đi nơi khác, nhất định là Khanh Xa • Lý Tư công chúa nàng, nàng ghi hận trong lòng, đã đem Mật Gia La...”

“Ngươi... ngươi... ngấm máu phun người...”

Khanh Xa • Lý Tư ở bên cạnh đã tức tới toàn thân run rẩy, xoay người vô cùng ủy khuất nhìn Hoàng Phủ Ngạo.

“Bệ hạ, xin ngài đừng nghe Hải Luân • Hách Lý nói bậy.

Mật Gia La quả thật đã tới chỗ ta, nhưng mà bệ hạ, ngài có thể hỏi Tam điện hạ, Tam điện hạ có thể làm chứng cho ta, lúc ấy vừa lúc ta đến chỗ Tam điện hạ làm khách cũng không có trong phòng, từ đầu tới cuối không hề gặp qua Mật Gia La, thị tùy của ta cũng nói với Mật Gia La ta không ở, Mật Gia La nghe vậy liền rời đi.”

Cũng không biết lời này của Khanh Xa • Lý Tư có ý hay vô tình, dù sao, lời này vừa nói ra, tầm mắt tất cả mọi người đều chuyển lên người Hoàng Phủ Trác Diệu.

Trước không nói tới Hoàng Phủ Trác Diệu có liên quan gì tới vụ mất tích này hay không.

Chỉ cần một công chúa chưa xuất giá, lúc đêm hôm lại một mình tới phòng nam tử khác, mà nam tử này lại còn là Tam hoàng tử của Nam Việt đế quốc, con trai trưởng của hoàng hậu Nam Việt đế quốc.

Chỉ điều này thôi cũng đủ làm Hoàng Phủ Trác Diệu phải giải thích.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ bắt đầu trở nên cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Vụ Mất Tích [2]

Kì thật nguyên nhân mọi chuyện chính vì Hải Luân • Hách Lý cùng Khanh Xa • Lý Tư phát sinh khắc khẩu ở yến hội.

Vốn, hai nước Tắc Á Tháp cùng Cáp Đa Cách Lạp hết như nước với lửa, hai bọn họ gặp mặt không bày ra vẻ mặt khó xem đã là rất bình thường.

Nhưng, lúc hai người bắt đầu tranh chấp khá kịch liệt, Khanh Xa • Lý Tư giẫm lên chân Hải Luân • Hách Lý, dùng khẩu khí ngạo mạn, khinh miệt nói một câu thì Hải Luân • Hách Lý thật sự nuốt không nổi cơn giận này, liền ghi hận trong lòng.

Trong yến hội, Cáp Đa Cách Lạp công chúa——Khanh Xa • Lý Tư đã áp sát bên tai Hải Luân • Hách Lý nhỏ giọng nói: ‘Hải Luân • Hách Lý công chúa, vẫn là không cần tỏ ra chu đáo với nhóm hoàng tử Nam Việt thì tốt hơn, ai chẳng biết trong yến tiệc bên ôn tuyền ở Táp Cách Tra ngày đó, Nam Việt Tiểu điện hạ đã chính mồm nói với mọi người, ngươi tốt nhất đừng đánh chủ ý lên Nam Việt hoàng đế bệ hạ, bởi vì bệ hạ không thích ngươi a.

Ta hảo tâm khuyên Hải Luân • Hách Lý công chúa một câu, tốt nhất vẫn không nên đánh chủ ý với nhóm hoàng tử Nam Việt, bằng không sẽ bị người ta nói là quyến rũ không được phụ thân phải đi quyến rũ nhi tử, hơn nữa, càng đáng buồn là nếu ngay cả bọn họ cũng chứng mất ngươi.

Thì không chỉ Nam Việt hoàng đế bệ hạ xem thường ngươi, Nam Việt hoàng tử phi thường chán ghét ngươi, ngay cả tất cả mọi người trên Vân Trạch đại lục cũng sẽ nhạo báng ngươi.’

Hải Luân • Hách Lý nghe vậy thì tức tới mức muốn học máu, này không phải bọn Minh Khê có thể khuyên can được a, sau khi trở về phòng, Hải Luân • Hách Lý bắt đầu suy nghĩ biện pháp làm thế nào hảo hảo đáp lễ Khanh Xa • Lý Tư.

Ngay lúc này, tiểu thư quý tộc mất tích hiện giờ——Mật Gia La nói cho Hải Luân • Hách Lý biết, trong lúc vô tình nàng từng nghe được một bí mật về Khanh Xa • Lý Tư, hơn nữa độ tin cậy rất cao.

Cáp Đa Cách Lạp Thập Cửu công chúa——Khanh Xa • Lý Tư có quan hệ mập mờ với một hộ vệ thiếp thân, rất nhiều thành viên vương thất Cáp Đa Cách Lạp biết chuyện này, chỉ là giữ kín không nói ra mà thôi.

Sau khi biết tin tức này, Hải Luân • Hách Lý lập tức có chủ ý.

Không biết tin này rốt cuộc là thật hay giả, chỉ cần tin này có một chút khả năng, một khi bị truyền ra ngoài, kế hoạch kết thân với Nam Việt của Khanh Xa • Lý Tư có thể tuyên bố phá sản.

Vì thế, Hải Luân • Hách Lý bảo Mật Gia La gọi Khanh Xa • Lý Tư tới, nàng muốn Khanh Xa • Lý Tư quỳ xuống xin lỗi mình, sau đó lại để những người khác truyền tin này ra ngoài.

Chính là, Hải Luân • Hách Lý không ngờ, Mật Gia La đi rồi không trở về nữa.

Hải Luân • Hách Lý tự nhiên hoài nghi Khanh Xa • Lý Tư muốn giết người diệt khẩu.

Như vậy càng hợp với ý định của Hải Luân • Hách Lý.

Phải biết, loại chuyện có quan hệ mập mờ với hộ vệ thiếp thân đối với vương thất không có gì quá kinh ngạc, chuyện kì quái hơn có cả bó to, chẳng qua, mọi người đều ngầm hiểu chỉ là không nói toạc ra mà thôi.

Chuyện này nếu để mọi người biết, Khanh Xa • Lý Tư cùng lắm chỉ bị cười nhạo một chút, lại bị một ít người dùng nàng làm nền cho sự tinh thuần, thanh cao của mình cùng hoàn toàn mất đi cơ hội được hoàng tộc Nam Việt lập thành chính phi mà thôi.

Này sao có thể so với tội danh giết người diệt khẩu.

Có ý định sát hại quý tộc của một quốc gia khác, cho dù là công chúa của một quốc gia, nếu chuyện này bị truy cứu, Khanh Xa • Lý Tư cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng!

Vì thế, Hải Luân • Hách Lý mới một mực khẳng định, hung thủ chuyện Mật Gia La mất tích chính là Khanh Xa • Lý Tư.

Chẳng qua, nàng không dám nói hết sự tình từ đầu chí cuối ra mà thôi.

...

Mật Gia La tới chỗ Khanh Xa • Lý Tư, Khanh Xa • Lý Tư không ở, thị tỳ của nàng liền muốn khoe khoang, lập uy với đối thủ một chút mới nói cho Mật Gia La, chủ tử các nàng đang làm khách ở chỗ Nam Việt Tam hoàng tử.

Mật Gia La nghe xong liền rời đi rồi mất tích, vì thế không ai biết nàng rốt cuộc đã đi nơi nào.)

“Ý của ngươi là tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp mất tích—— Mật Gia La xác thực đã tới chỗ ngươi, chính là lúc ấy ngươi không ở, thị tỳ của ngươi báo cho Mật Gia La biết ngươi đang ở chỗ Tam hoàng tử làm khách, sau đó Mật Gia La liền rời đi, đúng không?”

Hoàng Phủ Ngao lặp lại lời Khanh Xa • Lý Tư, hỏi.

“Đúng vậy, bệ hạ, chính là như vậy.”

Khanh Xa • Lý Tư vô cùng khẳng định đáp.

Hoàng Phủ Trác Diệu ở bên kia đã tức tới bốc khói, nữ nhân này, đêm qua, rõ ràng là tự nàng ta không chút e dè tới chỗ hắn, xuất phát từ lễ phép, hắn cũng không thể để nàng ngoài cửa không để ý tới.

Hiện giờ lại đảo ngược, nói cứ như hắn chủ động mời nàng ta tới không bằng, nhưng giờ phút này, hắn lại không có cách nào giải thích, bằng không, thực sự là càng nói càng hỏng bét.

“Hừ, ngươi chối tội thực sạch sẽ a, Mật Gia La nghe tin xong liền rời đi, vậy sau đó nàng đi đâu? Chỗ ta cùng chỗ ngươi, tính luôn khúc ngoặt hành lang, cách nhau chỉ có vài trăm thước, khoảng cách ngắn như vậy, nàng sao có thể vô duyên vô cớ mất tích?” Hải Luân • Hách Lý hiển nhiên không muốn tin lời Khanh Xa • Lý Tư.

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai a, nói không chừng Mật Gia La kia quá ngốc, nơi này phòng ốc cứ giống giống nhau, nàng đi nhầm phòng, lạc đường cũng không phải không có khả năng a?”

Ngươi dựa vào cái gì cứ nhất quyết nói là ta làm, ta cũng có thể nói ngươi vì muốn loại cái họa tâm phúc, sau đó quay ngược lại nói xấu, giả họa cho ta.”

Khanh Xa • Lý Tư hiển nhiên cũng cảm thấy phi thường buồn bực vì Hải Luân • Hách Lý bám mãi không buông, lập tức phản bác nói.

Mà thanh Việt ngồi một bên im lặng này giờ, có chút chú ý câu nói ‘nơi này phòng ốc cứ giống giống nhau, nàng đi nhầm phòng’ của Khanh Xa • Lý Tư.

Hải Luân • Hách Lý vừa rồi cũng nói, chỗ ở của nàng ta cùng Khanh Xa • Lý Tư cách nhau chưa tới trăm thước, khoảng cách thực ngắn, Mật Gia La hẳn sẽ không lạc đường, chính là nếu nàng đi tới một nơi khác...

Tỷ như, nàng ta định tới phòng Hoàng Phủ Trác Diệu tìm Khanh Xa • Lý Tư...

“Phụ hoàng, người biết bố cục phòng ở cùng phân bố hộ vệ của tầng năm lầu thuyền không? Nói cho Việt nhi biết đi.”

Thanh Việt ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Ngạo, áp sát vào bên tai y, nhỏ giọng hỏi.

“Ân? Phụ hoàng cũng không rõ lắm, vẫn là để Táp ân nói đi.”

(Ở tầng năm lầu thuyền có phòng chuyên dụng của Thanh Việt, chính là bé chưa bao giờ ở nơi đó, vì thế thanh Việt không rõ tình huống ở tầng năm, mà Hoàng Phủ Ngạo tự nhiên càng không biết, cũng không rảnh mà quan tâm chuyện bé xù này.)

“Bẩm bề hạ, tầng năm lầu thuyền bởi vì đều là nhóm đại nhân thân phận tôn quý cùng thành viên hoàng thất ở, vì thế vật dụng trong từng phòng đều được thiết kế hoàn mỹ.

Phòng ngủ chính, phòng khách, phòng ăn, phòng tắm, phòng sách, phòng ngủ nhỏ cho người hầu, cần gì cũng có.

Cũng vì toàn là những người quyền quý ở nên nhóm công tượng không dám nặng bên này nhẹ bên kia, vì thế lúc đóng lầu thuyền này, nhóm công tượng đã thiết kế các phòng cơ hồ giống như đúc.

Chuyện đi nhầm phòng cũng phát sinh vài lần.

Về phần phân bố thủ vệ, cũng vì nơi này đều là nhân vật quyền quý, sợ nhóm đại nhân không quen nhìn bọn họ, vì thế nhóm thủ vệ chỉ thủ ở lối lên xuống các tầng, không có phân phó sẽ không đi loạn.

Mà thị vệ cùng tùy tùng tùy thân của nhóm quyền quý cũng không thể đi loạn, này là lo sợ các tùy tùng phát sinh xung đột, lúc đó xử lý cũng không tốt, vì thế bình thường bọn họ luôn thủ vệ trong phòng chủ tử.

Vì thế trên hành lang bình thường không có người gác, đây cũng là nguyên nhân không ai phát hiện Mật Gia La đến tột cùng đã đi đâu.”

“Táp Ân, kế phòng Tam ca là phòng ai?”

Nghe Táp Ân giới thiệu một chút về tình hình tầng năm lầu thuyền, Thanh Việt liền cảm thấy đáp án mình suy nghĩ rất có khả năng.

“Bẩm Tiểu điện hạ, kế bên phòng Tam điện hạ, tự nhiên là Thất công chúa điện hạ, Thái tử điện hạ, Nhị điện hạ, còn có phòng của Tiểu điện hạ ngài.”

Quả nhiên!

Nghe Táp Ân nói vậy, Thanh Việt lại càng khẳng định suy đoán của mình.

Tiểu thư quý tộc Mật Gia La kia, sau khi không tìm được Khanh Xa • Lý Tư, khả năng lớn nhất là vì nguyên nhân nào đó, nàng quyết định đến chỗ Tam ca.

Sau đó vì phòng ốc tương tự nhau, nàng đã vô ý đi nhầm vào phòng người khác.

Mà người này là ai?

Tự nhiên đó chính là người làm Thanh Việt cảm thấy không thích hợp, Nhị ca của bé, Nam Việt đế quốc Nhị điện hạ—— Hoàng Phủ Vu Mạc.

Nghĩ vậy, Thanh Việt cũng không vội vàng nói ra suy đoán của mình mà kiên nhẫn chờ đợi kết quả điều tra của bọn thị vệ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Vụ Mất Tích [3]

“Khởi bẩm bề hạ, các phòng ở tầng năm lầu thuyền, trừ bỏ phòng Nhị hoàng tử đều đã kiểm tra xong, không phát hiện có gì dị thường.”

Trong phòng yến hội, một thị vệ trưởng cao cấp của Nam Việt đế quốc quý một gói, kính cẩn bẩm báo với Hoàng Phủ Ngạo.

“Vì sao phòng Nhị hoàng tử lại chưa lục soát?”

“Bẩm bề hạ, lúc ty chức định tra xét phòng Nhị hoàng tử thì bị hai thị vệ ngăn cản, bọn họ nói Nhị hoàng tử vừa mới ngủ, nếu đánh thức ngài, bọn họ cùng chúng ta đều gánh vác không nổi, vì thế ty chức mới tới xin chỉ thị của bề hạ, bề hạ, người xem...”

Nghe thị vệ trưởng nói vậy, Hoàng Phủ Ngạo cũng nghĩ tới những bất thường của Hoàng Phủ Vu Mạc dạo gần đây.

Từ lúc một tinh linh kia chết thảm, Hoàng Phủ Vu Mạc bị phạt ba mươi trọng, bẽ mặt suy nghĩ, này đối với Hoàng Phủ Vu Mạc từ nhỏ đến lớn bị Đồng Lệ Nhã nuông chiều quá độ, không bị động đến một ngón tay quả thực là một đả kích nặng nề.

Hoàng Phủ Vu Mạc tính tình kiêu căng, ngạo mạn khẳng định rất khó tiếp nhận sự thực Hoàng Phủ Ngao vì một nô lệ tinh linh đề tiện mà trừng phạt mình, theo lẽ thường sẽ tuyệt đối không thành thành thật thật nghe lời như vậy, nghiêm túc bẽ mặt không ra ngoài như vậy.

Hoàng Phủ Ngao tuy bình thường không xét hỏi chuyện nhóm hoàng tử, bắt quá ít nhiều cũng nhìn thấy hoặc nghe thấy hành vi của Hoàng Phủ Mạc.

Chuyện này, quả thực có kì hoặc.

“Đi truyền lệnh, lập tức lục soát, những người khác không được ngăn cản, gọi Hoàng Phủ Vu Mạc tới gấp trăm”

“Dạ, bệ hạ.”

Thị vệ trưởng lĩnh chỉ lui xuống, rất nhanh, Hoàng Phủ Vu Mạc được hai thị tỳ đỡ tới đại sảnh yến hội.

Lúc này cước bộ Hoàng Phủ Mạc có chút phù phiếm, đi đường cũng có chút loạng choạng như uống rượu, phải có người dìu, bộ dáng uể oải không phân chán như ngủ không đủ giấc, trên gương mặt trẻ tuổi tuấn lãng tái nhợt lả ra màu than chì, còn có đôi mắt xám tro u tối, tất cả đều vô cùng chán nản.

Bộ dáng này của hắn nào còn nửa điểm uy nghi hoàng gia, phong thái hoàng tử a, không chỉ vậy, còn làm người ta sinh ra cảm giác chán ghét.

“...không biết... phụ hoàng... tìm... nhi thần đến... có việc gì...”

Ngay cả một câu hỏi han đơn giản nhất mà Hoàng Phủ Vu Mạc cũng nói thực đứt quãng, âm thanh mơ hồ như hắn đang chìm đắm trong một không gian khác.

Được thị tỳ nâng đỡ, Hoàng Phủ Vu Mạc miễn cưỡng thi lễ với Hoàng Phủ Ngao, sau đó ánh mắt liền dừng trên người Thanh Việt ngồi bên cạnh, cũng không biết xảy ra chuyện gì, cư nhiên si ngốc mỉm cười với Thanh Việt.

“...Khó trách... vừa rồi tìm không thấy... Ngũ đệ đâu... hóa... ra Ngũ đệ... đã tới nơi này... Ngũ đệ... thật là... luôn như vậy... cùng Nhị ca...”

Hoàng Phủ Vu Mạc mỉm cười cổ quái, nói chuyện cũng không đầu không đuôi, nói xong lời cuối cùng, âm thanh nhỏ như đang làm bầm, không ai hiểu hắn rốt cuộc có ý tứ gì.

Nhưng nhìn bộ dáng Hoàng Phủ Vu Mạc, mọi người đều nhìn ra có chút không thích hợp, chẳng qua, trước mặt Nam Việt hoàng đế bệ hạ, tất cả đều không dám nói nhiều, chỉ có thể duy trì trầm mặc mà thôi.

Nhìn Hoàng Phủ Vu Mạc nhìn về hướng Thanh Việt, cười cổ quái lại churóng mắt, Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt đều nhú mày.

“Tập Ân, đi truyền vài ngự y sư đến.”

“Dạ, bệ hạ.”

Rất nhanh, có ba ngự y sư được Tập Ân vội vàng dẫn vào.

“Chúng thần bái kiến bệ hạ, cùng các vị điện hạ.)

“Ân, đều đứng lên đi.”

Ba ngự y sư đều qua tuổi sáu mươi, vừa nhìn đã biết đều có y thuật cao siêu, kinh nghiệm phong phú.

Ba người bọn họ run rẩy bầy thi lễ với Hoàng Phủ Ngao cùng những người khác, thấy hoàng đế bệ hạ của bọn họ không nói gì nữa, dưới ánh mắt ra hiệu của Tập Ân thì lập tức đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Vu Mạc.

Hiển nhiên, trên đường tới đây, Tập Ân cũng đã dặn dò qua, hơn nữa còn nói cho bọn họ biết lần này tới để chuẩn trị cho ai.

Về mặt Hoàng Phủ Vu Mạc có chút đại ra, được hai thị tỳ nâng tới một ghế nằm, sau khi nằm hảo, ba ngự y sư liền vây quanh hắn bắt đầu chuẩn trị.

Chuẩn đoán bệnh rất nhanh đã xong, cho dù là ba ngự y sư đã thật cẩn thận chuẩn đoán nhưng quá trình cũng không vượt quá một khắc đã chấm dứt.

“Nhị điện hạ rốt cuộc làm sao vậy?”

Tập Ân thấy ba ngự y sư sau khi chuẩn bệnh cho Hoàng Phủ Vu mạc, đều là bộ dáng xấu hổ muốn nói lại thôi, biết bọn họ không tiện nói ra trước mặt mọi người thì liền chủ động tiến tới bên cạnh, ý bảo bọn họ có thể nói nhỏ cho mình biết trước.

“Bẩm Đại tổng quản, Nhị điện hạ, ân, Nhị điện hạ này... tinh thần hoảng hốt, uể oải không phân chán, cơ thể phù phiếm... Nguyên nhân là... là...”

“...Kì thật... Nhị diện hạ... cũng không thể xem là bệnh nặng gì... này đại khái là người trẻ tuổi... tính lực tràn đầy... Nhị diện hạ... chính là chuyện hoan ái... quá mức thường xuyên... cũng chính là... chính là... miệt mài quá độ... nên cơ thể mới phù phiếm... khí huyết cạn kiệt... hơn nữa... lại còn không hảo hảo nghỉ ngơi điều dưỡng... nên lúc này mới...”

“Bất quá, chỉ cần Nhị diện hạ sau này tiết chế một chút, điều dưỡng nghỉ ngơi, uống vài thang thuốc thì sẽ ổn thôi...”

Ba ngự y sư đều cúi nhỏ giọng nói với Tập Ân.

Chỉ tiếc a, bọn họ đại khái vì tuổi đã lớn, hơi bị lãng tai, vì thế âm thanh bọn họ cho là nhỏ kì thật đối với mọi người ở đây là rất lớn, ít nhất thì tất cả mọi người đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Nam Việt Nhị hoàng tử luôn được mọi người cho là xuất sinh cao quý, năng lực phi thường xuất sắc, vượt trội, cho dù tính cách hắn có chút kiêu căng, ngạo mạn nhưng mọi người đều cho rằng hắn có cái để cao ngạo như vậy, vì thế, trước giờ mới có nhiều người ái mộ, ủng hộ Nam Việt nhị hoàng tử như vậy.

Chính là ai cũng không ngờ, lúc tất cả mọi người đều suy đoán Nam Việt Nhị hoàng tử rốt cuộc bị quái bệnh gì thì lại nghe ba ngự y sư giải thích như vậy.

Trong lúc nhất thời, tuy tất cả mọi người đều làm bộ như không nghe thấy, nhưng trường hợp ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Bất quá may mắn, không khí xấu hổ này rất nhanh bị người đánh vỡ.

Người tới chính là thị vệ trưởng đến xin chỉ thị vừa nãy.

“Khởi bẩm bệ hạ.”

Thị vệ trưởng quỳ một gối bẩm báo.

“Phòng Nhị diện hạ, nhóm ty chức cũng đã tra xét, không hề phát sinh có gì dị thường. Tầng năm lầu thuyền hiện giờ đã lục soát toàn bộ, chính là, ty chức vô năng, không tìm được tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp mất tích cùng bất cứ manh mối nào.”

Thị vệ trưởng vừa báo cáo xong, phòng yến hội lập tức vang lên tiếng nghị luận xì xào nho nhỏ.

“Điều này sao có thể a... Không phải nói rằng ta không đi tới các tầng khác sao... Chẳng lẽ, con người có thể tự nhiên bốc hơi như vậy...”

“Tìm không thấy người, nhưng sao ngay cả một chút manh mối cũng không có?”

“Chuyện này đúng là đủ cổ quái, các người nói...”

“...ta... có... chút sợ hãi...”

Thanh Việt ngồi im lặng ở một bên, nghe thị vệ trưởng bẩm báo cũng cảm giác thực ngoài ý muốn.

‘Sao có thể? Chẳng lẽ, thật sự không có quan hệ với Hoàng Phủ Vu Mạc sao?’

Nhìn bộ dáng vô dụng của hắn, hiện giờ ngay cả đi đường cũng cần người nâng đỡ, hắn thật sự có thể làm một người sống đột nhiên biến mất sao?

Không, nhất định có quan hệ với Hoàng Phủ Vu Mạc, trực giác của bé luôn chuẩn xác, trong mọi người chỉ có mình Hoàng Phủ Vu Mạc cổ quái nhất, làm bé có cảm giác không thích hợp khó diễn tả.

Như vậy, chẳng lẽ bọn thị vệ đã bỏ sót điều gì đó?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Vụ Mất Tích [4]

“Tập Ân, trước sai người nâng Hoàng Phủ Vu Mạc về phòng, bảo bọn người hầu hảo hảo trông coi.”

Hoàng Phủ Ngạo hiện giờ biết rõ, chỉ sợ mọi người ở đây đã nghe rõ chuẩn đoán của ba ngự y sư về bệnh tình của Hoàng Phủ Vu Mạc khi nãy.

Y là hoàng đế Nam Việt đế quốc, nếu không có động tác gì thì thật là làm Nam Việt hổ thẹn, chính là trước mắt còn chuyện cần xử lý, cũng không thể giải quyết chuyện Hoàng Phủ Vu Mạc trước mặt mọi người, vì thế chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, đưa Hoàng Phủ Vu Mạc trở về.

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân lập tức phân phó người hầu nhanh chóng nâng Hoàng Phủ Vu Mạc tinh thần hoảng hốt ra ngoài.

Đợi đến lúc Hoàng Phủ Vu Mạc bị nâng đi, không khí trong phòng yến hội lại bảo trì trầm mặc một chốc, thứ nhất, tất cả mọi người không dám nghị luận chuyện Hoàng Phủ Vu Mạc trước mặt Hoàng Phủ Ngạo, thứ hai, mọi người cũng không biết hiện giờ nên nói gì, vì thế liền không nói gì cả, chờ Nam Việt hoàng đế bệ hạ nói trước thì tốt rồi.

Bất quá, Hoàng Phủ Ngạo còn chưa mở miệng thì Hải Luân • Hách Lý đã mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc hiện tại.

“Bệ hạ, ở đây Khanh Xa • Lý Tư có hiềm nghi lớn nhất, ta không thể tin trong phòng của nàng ta không có manh mối gì, đương nhiên, không phải ta hoài nghi năng lực của thị vệ Nam Việt, chỉ là, có những người rất giáo hoạt, chỉ không lưu ý một chút thì...”

“Hải Luân • Hách Lý, người đừng hòng nói xấu ta, thị vệ Nam Việt không phát hiện manh mối gì trong phòng ta là chuyện tất nhiên, nó chứng minh ta trong sạch, nhưng còn người a, ta cũng thực hoài nghi, người nào đó dễ tiện lợi hay nghi kỵ, cố ý che dấu chứng cứ phạm tội, làm bọn thị vệ trong lúc nhất thời không thể phát hiện.”

Đối mặt với châm chọc của Hải Luân • Hách Lý, Khanh Xa • Lý Tư cũng nhanh chóng đáp trả.

Hai nàng vừa nói vậy, mọi người cũng tìm được đề tài, ăn ý ngậm miệng không nhắc tới chuyện Hoàng Phủ Vu Mạc, đều hỏi ra nghi ngờ hoặc nói suy nghĩ của mình.

“Bệ hạ, ngài nói xem có phải tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia bị ném xuống biển không? Bằng không sao tìm khắp nơi cũng không thấy nàng?”

“Người nghĩ sao vậy a, một người bị rơi từ tầng năm xuống biển, động tĩnh lớn như vậy, thủ vệ Nam Việt canh gác trên boong tàu bộ là đầu gối hay sao mà không phát hiện?”

“Người... người... sao dám nói vậy...”

“Được rồi, tất cả mọi người không cần tranh cãi nữa.”

Thấy Hải Luân • Hách Lý cùng Khanh Xa • Lý Tư lại tiếp tục khắc khẩu, những người khác cũng có xu thế tranh luận với nhau, Hoàng Phủ Ngạo lập tức lên tiếng ngăn lại, tiếp đó mở miệng nói.

“Tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia mất tích quả thật có chút kì hoặc, bất quá, Nam Việt sẽ nhanh chóng điều tra chân tướng, cho Tắc Á Tháp vương quốc một cái công đạo.

Mấy ngày nay có thể sẽ còn tiếp tục tra xét phòng mọi người, hi vọng mọi người không để ý mà có gì khó chịu.

Mặc khác, xuất phát từ sự lo lắng cho an toàn của mọi người, trước khi Nam Việt điều tra rõ sự tình, hi vọng mọi người đừng đi lung tung vào ban đêm, nếu muốn đi đâu cũng nên mang theo nhiều người hầu đi cùng.”

“Hảo, bệ hạ, chúng ta sẽ toàn lực phối hợp với thị vệ Nam Việt điều tra.

“Chúng ta tin tưởng Nam Việt có thể nhanh chóng điều tra rõ chân tướng.”

“Àn, thật hi vọng tiểu thư Tắc Á Tháp kia có thể bình an vô sự.”

...

Đợi đến lúc vương tử, công chúa cùng nhóm con cháu quý tộc các quốc gia khác rời đi, nơi này chỉ còn Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt, Minh Khê, Hoàng Phủ Trác Diệu, Hoàng Phủ Hàm Vi cùng Tập Ân.

Chính là, không bao lâu sau, trong phòng yến hội không tính là lớn này, có hơn hai mươi người hầu đang run rẩy quỳ trên mặt đất, không khí trong phòng yến hội chỉ nhìn thôi cũng đủ làm người ta cảm thấy áp lực.

Tập Ân chỉ vài người đang quỳ gối, hướng Hoàng Phủ Ngạo giải thích.

“Bệ hạ, mấy người bọn họ đều là thiếp thân bên cạnh Nhị điện hạ, một tác cũng không rời, ngài cần hỏi gì cứ để tiểu nhân tới hỏi bọn họ tốt lắm.”

“Àn.”

Hoàng Phủ Ngạo gật đầu, phát tay bảo Tập Ân tới gần một chút, thấp giọng nói vài câu sau đó tỏ ý bảo Tập Ân có thể hỏi.

“Đầu tiên, các người ai nói cho bệ hạ biết Nhị điện hạ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các người thân là người hầu, đã chiếu cố cuộc sống hằng ngày Nhị điện hạ thế nào?”

Tập Ân chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, mở miệng hỏi.

“...này... bẩm bệ hạ... Nhị điện hạ mấy ngày nay... cơ thể có chút... không tốt... nhóm tiểu nhân đều... khuyên bảo Nhị điện hạ... còn triệu ngự y sư tới xem... tận lực nghỉ ngơi nhiều một chút... không cần ngày đêm điên đảo... chính là... Nhị điện hạ... tính tình cấu kình... hờ ra là đánh chửi... nhóm tiểu nhân...”

“Đúng vậy... bệ hạ... Nhị điện hạ mấy ngày này... tính tình không được tốt lắm... hơn nữa... cũng rất ít khi triệu nhóm tiểu nhân hầu hạ... ban ngày... ngủ... tới tối lại bảo nhóm tiểu nhân không được quấy rầy... nhóm tiểu nhân thật sự không biết Nhị điện hạ đang làm gì... cơ thể sao lại...”

“... bệ hạ a... nhóm tiểu nhân vô tội a...”

Này không hỏi thì còn may, vừa hỏi thì đám người hầu đều sợ hãi đến phát run, nhưng vì mạng sống đều cô dồn can đảm tố khổ, còn bày ra những vết thương trên người để chứng minh bọn họ không phải mặc kệ Nhị điện hạ, mà là thật sự không dám hỏi.

“Buổi tối là ai hầu hạ Nhị ca?”

Lúc này, Thanh Việt đột nhiên mở miệng.

“Bẩm Tiểu điện hạ, là tiểu nhân.”

“Còn có tiểu nhân.”

Hai gã hộ vệ nghe Thanh Việt hỏi, vội vàng quỳ gối nhích tới trước trả lời.

“Buổi tối, là tiểu nhân canh giữ ở cửa vào phòng ngủ, gác đêm cho Nhị điện hạ.”

“Nếu Nhị ca ta buổi tối không ngủ, vậy, các người nói cho ta biết, buổi tối hần đã làm gì?”

Nghe Thanh Việt hỏi vậy, Tập Ân không khỏi bật cười trong lòng: ‘A~~~~ Tiểu điện hạ của chúng ta đúng là đơn thuần a, vừa rồi nhóm ngự y sư không phải đã nói rồi sao, Nhị điện hạ là miệt mài quá độ, ban đêm trừ bỏ làm việc kia, còn có thể làm gì a~~~~ làm nhiều như vậy, chẳng lẽ Tiểu điện hạ còn không hiểu cái gì gọi là miệt mài quá độ? Này bệ hạ...’

Bất quá, rất nhanh, đáp án của nhóm hộ vệ làm Tập Ân cảm thấy rất kì lạ.

“Buổi tối Nhị điện hạ... làm...”

Nhóm hộ vệ há mồm muốn trả lời thì lại không nói được nửa chữ.

Trước đó không ai hỏi tới vấn đề này, bọn họ cũng không để ý, chính là lúc Thanh Việt nhắc tới, bọn họ mới phát hiện hình như mình không nhớ rõ, buổi tối trong phòng Nhị điện hạ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trí nhớ trong đầu về khoảng thời gian đó dường như trống rỗng.

“Thế nào? Các người thân là hộ vệ thiếp thân của Nhị ca, thế nhưng lại không biết buổi tối hần làm gì?”

“...Tiểu... nhân... tiểu nhân...”

“Bệ hạ thứ tội... Tiểu điện hạ thứ tội a... Tiểu nhân... tiểu nhân cũng không biết tại sao lại như vậy...”

Hoàng Phủ Ngao nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin tha thứ, cảm thấy bọn họ quả thực không giống nói dối, bọn họ thực sự không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Việt nhi, người có thể nhìn ra điều cổ quái trong chuyện này sao?”

Hoàng Phủ Ngao xoay người hỏi Thanh Việt, đối với những thứ cổ quái kì lạ, nhi tử bảo bối của y khá hiểu biết.

“Đây là đương nhiên.”

Thanh Việt kiêu ngạo như chú gà trống choai, hơi nhếch cằm, áp sát bên tai phụ hoàng bé nói gì đó.

“Phụ hoàng, Hoàng Phủ Vu Mặc rất cổ quái, nói không chừng trong phòng hần có thứ gì đó quý dị, Việt nhi cho rằng có quan hệ với tiểu thư quý tộc Tắc Á Thập mất tích kia.”

“Chính là, bọn thị vệ không phát hiện được gì?”

“Hừ, thứ kia nhất định rất lợi hại, làm sao bọn thị vệ có thể phát hiện.”

“Nghe ý tứ Việt nhi là...”

“Phụ hoàng, tối nay, cùng Việt nhi cùng đi xem đi, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Mê Hương Huyền Cảnh

Đêm dần khuya, trên lầu thuyền cũng dần trầm tĩnh, đại đa số mọi người đều đã chìm vào mộng đẹp.

Trong phòng ngủ ở tầng cao nhất lầu thuyền.

“Phụ hoàng, mau, thời gian hẳn không sai biệt lắm, chúng ta mau đi xuống.”

“Việt nhi, chúng ta...”

Không đợi Hoàng Phủ Ngạo nói hết lời, Thanh Việt đã vội vàng kéo Hoàng Phủ Ngạo, sau đó trực tiếp sử dụng ma pháp không gian thuần di, hai người xuất hiện trên hành lang gấp khúc ở tầng năm lầu thuyền.

Mới đầu, Hoàng Phủ Ngạo còn lo lắng Thanh Việt mang y trực tiếp xuất hiện trong phòng ai đó, đến lúc đó, y thật sự không biết nên bảo chữa thế nào.

Bất quá may mắn, sự thực chứng minh, lo lắng của y hiển nhiên quá dư thừa.

Ma pháp không gian thuần di đã nắm rõ như lòng bàn tay của Thanh Việt đã không còn lợi hại bình thường, ngay cả một chút sai lầm nhỏ nhất cũng không có.

“Việt nhi, kế tiếp, người xác định mình có thể tìm được đường?”

Hoàng Phủ Ngạo nhìn xung quanh một chút, quả nhiên giống như Tập Ân miêu tả, cơ bản là giống nhau như đúc, hơn nữa hành lang còn quanh co khúc khuỷu, người lần đầu đi tới nơi này nếu không có người dẫn đường thật sự rất dễ đi lạc, Hoàng Phủ Ngạo có chút không xác định hỏi Thanh Việt.

“Ân.”

Đối mặt với chất vấn của phụ hoàng, Thanh Việt tràn đầy tự tin gật đầu, lập tức lấy bản vẽ thủ công vô cùng đơn sơ trong không gian giới chỉ ra.

“Đây là bản vẽ Việt nhi bảo Tập Ân làm—— là kết cấu tầng năm lầu thuyền, tuy, bản vẽ hơi khó xem một chút, bất quá Việt nhi vẫn hiểu được.”

Vì tới nơi này, Thanh Việt đã chuẩn bị khá đầy đủ.

“Ha ha ~~~ xem ra, tiểu Việt nhi của phụ hoàng vì tới nơi này đã tiêu phí không ít tâm tư a? Vật nhỏ thông minh.”

Hoàng Phủ Ngạo nâng gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn, lời này không biết là đang khích lệ hay trêu chọc bé.

“VẬY Việt nhi dẫn đường cho phụ hoàng đi.”

“Ân.”

Thanh Việt lên tiếng, rất nhanh xem xong bản vẽ, sau đó lôi kéo phụ hoàng chậm rãi cùng cẩn thận tìm kiếm ở tầng năm lầu thuyền.

Cả tầng năm lầu thuyền có vẻ phi thường im lặng, cho dù không ngủ mọi người cũng ở trong phòng mình, sau khi xảy ra chuyện tiểu thư quý tộc Tắc Á Thập mất tích, không ai nguyện ý ra ngoài lúc nửa đêm.

Chân dẫm lên tấm thảm dày mềm mại ở hành lang gấp khúc tầng năm, không hề phát ra tiếng vang, ánh sáng sáng trưng chiếu cả hành lang, làm người ta lúc đi lại có ảo giác mình đang bước vào một không gian xa lạ.

Vòng vo hơn phân nửa hành lang gấp khúc, ước chừng khoảng một khắc, Thanh Việt kéo Hoàng Phủ Ngạo đi tới một cánh cửa phòng.

“Phụ hoàng, hẳn chính là nơi này.”

Thanh Việt làm hết như kẻ trộm, khẽ dán tai mình lên cửa, nghe ngóng động tĩnh bên trong, các cánh cửa này thực tế được thiết kế cách âm, từ bên ngoài không thể nghe thấy động tĩnh bên trong, vì thế Thanh Việt thành thành thật thật chạy lại bên cạnh Hoàng Phủ Ngạo.

“Phụ hoàng, chúng ta mau vào trong đi.”

Thanh Việt hiển nhiên cảm giác được hành động của mình khi này có chút mất mặt, vội vàng phân tán lực chú ý của phụ hoàng.

“Ân, hảo.”

Hoàng Phủ Ngạo rõ ràng biết ý đồ của Thanh Việt nhưng làm bộ như cái gì cũng không biết, đáp lời bé.

Ma pháp không gian thuần đi lại thi triển, giây tiếp theo, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo đã xuyên qua cửa phòng, xuất hiện bên trong.

Vừa tiến vào trong phòng, mùi thơm như có như không cổ quái kia lập tức xộc vào chóp mũi Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo. Mùi thơm thanh u, tinh thuần, linh động nhưng lại xuyên thấu mọi thứ, nhẹ nhàng quanh quẩn đến tận xương, lúc gần lúc xa, xinh đẹp lại mỉa mai.

Tựa như tuyết son u liên, là linh vật thiên địa, tinh thuần, cao nhã, đã gặp sẽ không thể quên, nhưng rồi lại trộn lẫn với cây anh túc xinh đẹp, mê hoặc đầy ma mị, làm người ta bất tri bất giác sa vào nó, muốn ngừng mà không được.

Ở cửa vào phòng ngủ có hai hộ vệ đang đứng gác đêm.

Chính là cơ thể bọn họ lúc này cứng còng duy trì tư thế đứng thẳng, ánh mắt trống rỗng, nửa khép nửa mở, nếu không phải bọn họ vẫn còn hô hấp thì rất có thể bị xem là một con rối không lồ.

“Hừ, khó trách bọn hắn cái gì cũng không biết, thật vô dụng, phụ hoàng, có vẻ bọn họ bất tri bất giác đã mất đi ý thức của mình.”

Thanh Việt tiến tới tinh tế quan sát hai người.

“Phụ hoàng, bên trong có thể là một loại huyền yêu, kì quái, Hoàng Phủ Vu Mạc sao lại trêu chọc thứ này?”

“Huyền yêu?”

Nghĩ lại thì Vân Trạch đại lục này có con người có trí tuệ, sức mạnh cường đại hoặc là ma thú, ma vật thể trạng cường hãn, nhưng chưa từng nghe nói tới yêu vật, vì thế tất cả mọi người đều không hiểu danh từ ‘huyền yêu’ mà Thanh Việt nói tới có hàm nghĩa là gì.

“Ân, ‘huyền yêu’ là một loại yêu vật có thể làm người ta sinh ra ảo giác.

Trong đó, lợi hại nhất hình như là một loại được gọi là ‘dục vọng chi yêu’, nó có thể gọi lên tình cảm mãnh liệt nhất được cất giấu trong đáy lòng hoặc dục vọng luôn khao khát nhưng không thể không đè nén lại.

Mà dục vọng bị chúng nó lôi kéo sau khi mất đi lí trí trời buộc, bình thường đều là tội ác âm u, dơ bẩn, thậm chí huyết tính, tàn bạo, dục vọng chi yêu thông qua đó để hấp dẫn người ta chìm vào ảo ảnh, từ đó bị chúng nó khống chế, thường là vậy...”

Nói được một nửa, Thanh Việt đột nhiên nghĩ tới gì đó, ngắc nhiên kêu một tiếng.

“Đi? Ở Vân Trạch đại lục hóa ra cũng tồn tại thứ này sao? Hừ mấy lão nhân kia cư nhiên không nói cho mình biết.”

“Suýt!”

Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt vào lòng, che cái miệng nhỏ nhắn của bé lại, ý bảo bé đừng lên tiếng, ngưng thần lắng nghe.

Quả nhiên, sâu bên trong, hẳn là vị trí phòng ngủ chính, không ngừng truyền tới tiếng vang nhỏ vụn không rõ.

Hai người chậm rãi đi tới gần nơi phát ra âm thanh, đi một lát vẫn không thấy phòng ngủ, Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo liền ấn ý dừng lại.

Nguyên nhân rất đơn giản, phòng này không tính là lớn, vì thế trong tình huống bình thường từ phòng ngoài vào phòng trong, cơ bản không thể tốn nhiều thời gian như vậy.

Này chỉ có thể nói âm thanh cùng con đường dưới chân bọn họ chỉ là ảo giác mà thôi.

Nếu không phải lúc Thanh Việt tiến vào đã đoán ra trong phòng này có thể tồn tại huyền yêu linh tinh, hai người sớm có phòng bị, nếu không khác biệt rất nhỏ như vậy thực dễ dàng bị xem nhẹ.

“Phụ hoàng, xem ra chúng ta đã bị nó phát hiện, thần không biết quỷ không hay làm chúng ta bị ảo giác, bản lĩnh của nó không nhỏ a.”

Thanh Việt vừa dứt lời, bốn phiến gỗ đào màu vàng nhạt, mặt trên điểm ký hiệu chu sa đỏ thẫm lấy Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo làm trung tâm, phóng ra bốn hướng khác nhau, lập tức giống như đá rơi vào mặt nước, cảnh vật trong phòng bắt đầu dợn sóng thật nhẹ, sau đó khôi phục nguyên trạng.

Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo lúc này mới thấy rõ, con đường bọn họ đi lúc này cư nhiên thông tới lan can trong phòng, mà bọn họ đã tiến tới rất gần vị trí lan can.

Mà mùi thơm kia lúc này giống như bị kính hách, cứ như có ý thức tránh né, cứ như một đợt thủy triều rất nhanh liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Nguy rồi, nó muốn chạy, phụ hoàng, bản lĩnh ẩn nấp của huyền yêu rất lợi hại, nếu nó không chủ động xuất hiện thì rất khó tìm được, lần này để nó chạy

thoát thì không biết phải đến lúc nào mới bắt được, chúng ta phải nhanh một chút!”

Thanh Việt kéo tay phụ hoàng, tìm được hướng phòng ngủ chính thì nhanh chóng xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Mê Hương Huyền Cảnh [2]

Trong phòng ngủ chính, bởi vì Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo đến nên ảo cảnh đã tan biến, ‘huyền yêu’ Thanh Việt nói cũng không thấy bóng dáng.

Mà đập vào mi mắt Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo là một màn không thể không nói là phi thường kinh tởm.

Trên thảm nhung trắng tuyết mềm mại tự nhiên là một khối thi thể khô quắt hoàn toàn lóa lờ, cả thi thể bần hê hê, cứ như từng bị nhét vào đồng bùn đất.

Theo vết bùn đen thui dính trên thảm nhìn qua, nơi đó có một chậu sứ tinh mỹ cao chừng một đũa nhỏ ba tuổi, bề ngang khoảng nửa thước, còn rơi vãi rất nhiều bùn đất.

Nơi đó lúc đầu trông thứ gì không biết, nhưng theo tình hình hiện tại có thể khẳng định, thi thể này từng bị vùi vào chậu hoa bằng sứ này.

Trên làn da thịt trắng bệch còn sạch sẽ có đầy những vết bầm xanh đen, hơn nữa còn có đầy nếp nhăn nheo, thoạt nhìn có vẻ là một lão nhân đã đến độ tuổi xế chiều.

Còn có gương mặt chỉ còn lại da bọc xương, cơ bản nhìn không ra bộ dáng vốn có, mà từ khoảng cách Hoàng Phủ Ngạo đứng, từ dáng người, chiều cao của thi thể có thể nhìn ra đây là một nữ nhân.

Chẳng qua trên lầu thuyền này, nữ tử đi theo lần này đều là trẻ tuổi mỹ mạo, không có lão phụ.

Cẩn thận quan sát thi thể sẽ phát hiện trên cổ tay, mắt cá chân cùng trên cổ có đeo những vật phẩm trang sức quý giá theo phong cách Tắc Á Tháp.

Hơn nữa trên lầu thuyền lại đang có một tiểu thư Tắc Á Tháp mất tích, như vậy, này đại khái chính là nàng ta...

Mà chủ nhân căn phòng này—— Hoàng Phủ Vu Mặc, lúc này đang nằm trên cơ thể kia, không ngừng thô bạo luật động thất lưng.

Ảo cảnh trong phòng lúc bọn Thanh Việt tiến vào đã hoàn toàn biến mất, nhưng Hoàng Phủ Vu Mặc hiển nhiên vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình, hoàn toàn không có dấu hiệu thanh tỉnh.

Không ngừng mạnh mẽ vuốt ve, hôn lên thi thể già nua, khô quắt kia hết như tuyết sắc mỹ nhân mà hân khao khát đã lâu, gương mặt vốn tái nhợt lúc này đỏ hồng, không ngừng mỉm cười si ngốc với khối thi thể, lầm bầm ôn nhu như đang thì thầm với tình nhân, nhưng ngẫu nhiên nghe được một hai câu nói của hắn, lại làm người ta cảm giác tàn nhẫn mà âm trầm.

“... thế nào... Ân... ngươi không phải thực... cao ngạo sao... luôn cao cao tại thượng... xem thường tất cả mọi người... Ân... bây giờ không phải... nằm dưới thân ta...”

‘Ba.’

Hoàng Phủ Vu Mặc hưng hăng tát một cái lên người thi thể, càn rỡ mỉm cười.

“Ngươi cho là... ngươi là ai a... là cái gì... nói cho ta biết... Ha ha... thật buồn cười a... ngươi bắt quá... chỉ là một sùng vật thấp thèn... để người ta nhìn ngắm, tiết dục... mà thôi... không biết lúc... ngươi...”

“... Ha ha... lúc trước ta không hiểu... phụ hoàng vì cái gì... vì cái gì... sùng ngươi như vậy... xem ngươi như bảo bối... lúc nào cũng mang theo bên người... bắt quá... ta... hiện giờ ta hiểu rồi...”

Hoàng Phủ Vu Mặc đột nhiên đỡ sau khối thi thể, nâng nó tới gần mặt mình một chút, vừa không ngừng tình màu vồ về, vuốt ve, vừa cười khẩy nói.

“Gương mặt này... thân hình này... thật không hổ là tuyệt sắc nhân gian a... mỗi lần chạm vào ngươi... ta lại hưng phấn đến mức muốn dừng mà không được... Ân... ă... khó trách phụ hoàng lại như vậy... ha ha... thật sự là hưởng thụ a...”

‘Ba.’

Lại là một cái tát tay hưng hăng vồ vào mặt thi thể, Hoàng Phủ Vu Mặc luật động lại càng kịch liệt hơn.

“...sao không kêu... không phải mới rồi kêu thật thích sao... động a... ta bảo người động a... người là tiểu tiện hóa... Ân... ân... thật sự thống khoái... trời sinh... dùng để hầu hạ nam nhân...”

‘Ba.’

Nghe âm thanh này có thể biết lại là một cái tát tai thật mạnh.

Chẳng qua, lần này không phải Hoàng Phủ Vu Mạc đánh lên người thi thể, mà là Hoàng Phủ Ngao đánh lên mặt Hoàng Phủ Vu Mạc.

Bàn tay vẽ một vòng trên không trung, một đạo kinh phong mắt thường không thể nhìn thấy lại hung ác đánh lên mặt Hoàng Phủ Vu Mạc.

Hoàng Phủ Vu Mạc bị đánh đến mức cổ trật qua một bên, cơ thể cũng theo đó mà lăn vài vòng mới dừng lại, nửa gương mặt rất nhanh trở nên xanh tím, khóe miệng cũng bị xé toạc, không ngừng trào máu.

Bất quá, không thể không nói, Hoàng Phủ Vu Mạc đã phi thường may mắn.

Bởi vì, một cái tát phần nộ của Hoàng Phủ Ngao không đánh tinh hấn, ngược lại làm cơ thể phù phiếm của hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nếu Hoàng Phủ Vu Mạc tận mắt nhìn thấy mình cùng một khối thi thể khô quắt, bần thiêu, đã thân mật hoan ái quấn lấy nhau suốt hai ngày, càng đáng sợ hơn là những buổi tối trước không biết đã làm cùng những thứ gì nữa, thực không biết hắn sẽ bị hù chết hay bị ghê tởm mà chết.

...

Kỳ thực lúc tiến vào nơi này, nhìn thi thể khô quắt trên mặt đất cùng Hoàng Phủ Vu Mạc đang cùng nó dây dưa cùng một chỗ, Hoàng Phủ Ngao đã phi thường tức giận, phi thường ghê tởm.

Nam Việt sống dĩ mấy trăm năm nay có thể duy trì là một đế quốc, hơn nữa còn hùng cứ một phương vì Nam Việt trước giờ bồi dưỡng chặt chẽ cùng yêu cầu rất nghiêm khắc đối với những hoàng tử có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Hoàng Phủ Ngao tuy ngày thường không hỏi tới chuyện nhóm hoàng tử, giao vấn đề giáo dục cho mẫu phi bọn họ, nhưng này hoàn toàn không có nghĩa là hoàng đế một nước như y nhìn nhĩ tử của mình, vốn là hoàng tử có khả năng nối ngôi trong bộ dáng này mà có thể tha thứ.

Đường đường là Nam Việt hoàng tử, thế nhưng lại làm ra chuyện khủng khiếp, ghê tởm không thể tưởng tượng này, cho dù hơn phân nửa là vì ‘huyền yêu’ Thanh Việt nói tới khi nấy mê hoặc, sinh ra ảo giác mới làm ra hành vi này.

Nhưng mặc dù vậy, Hoàng Phủ Vu Mạc trước đó đã bị xử phạt cực kỳ nghiêm trọng.

Chuyện lần này lại chính là đổ thêm dầu vào lửa.

Lúc Hoàng Phủ Ngao đang suy nghĩ nên làm thế nào thức tỉnh cùng trừng phạt Hoàng Phủ Vu Mạc, thì lại nghe những lời nói đứt quãng kia, hiểu được ý tứ trong đó thì mới giật mình hiểu ra trong ảo cảnh, Hoàng Phủ Vu Mạc rốt cuộc đang làm gì.

Nháy mắt hiểu ra, Hoàng Phủ Ngao vốn đã nổi trận lôi đình lập tức lửa giận ngập trời.

So với sự phần nộ của Hoàng Phủ Ngao, Thanh Việt thật ra bình tĩnh rất nhiều.

Bé không hề động thủ, cũng không thả Ma Nha ra ngoài, ngược lại ôm lấy thất lưng phụ hoàng, học theo bộ dáng phụ hoàng an ủi bé trước kia, không ngừng vỗ về lưng phụ hoàng.

Nguyên nhân đương nhiên không phải tính tình Thanh Việt quá tốt.

Mà vì từ lúc bước chân vào nơi này, Hoàng Phủ Ngao vừa phản ứng màn trình diễn trước mắt bọn họ là gì thì Thanh Việt đã bị y kéo vào trong lòng, giống hệt như lần một tinh linh chết thảm, cái đầu nhỏ của bé bị vùi trong lòng ngực phụ hoàng, không thấy được gì, mà trong lúc bé giãy giụa tự nhiên cũng không nghe được Hoàng Phủ Vu Mạc rốt cuộc đang ní non gì với cổ thi thể kia.

“Việt nhi, cùng phụ hoàng rời khỏi nơi này trước đi.”

“Ân.”

Thanh Việt rõ ràng có thể cảm giác được phụ hoàng lúc này rất tức giận, không dám cãi lời, lập tức gật đầu đáp lại, biểu thị đồng ý, sau đó lại âm thầm dấu mỏ.

‘Điều tại mình tò mò cổ kéo phụ hoàng tới đây, không ngờ được ‘huyền yêu’ quý phá còn để phụ hoàng thấy cảnh tượng ghê tởm như vậy, tuy đã tìm được tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp mất tích, nhưng lại chọc phụ hoàng sinh khí đến vậy...’

Nghĩ vậy, Thanh Việt liền cúi đầu, thành thành thật thật tùy ý phụ hoàng kéo mình rời khỏi căn phòng này.

Ở cửa ra vào, hai hộ vệ kia vẫn đứng sừng sững ngay ngắn như hai pho tượng thạch cao.

...

“Tập Ân, truyền lệnh xuống, nhốt Hoàng Phủ Vu Mạc xuống boong tàu.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân lén lau mồ hôi lạnh trên trán, không dám hỏi nguyên nhân, vội vàng lên tiếng, chỉ có thể không ngừng phỏng đoán trong lòng. Nhị điện hạ trưa đêm nửa hôm sao lại chộc long nhan giận dữ, bệ hạ đã rất nhiều năm không tức đến vậy a~~~

“Lại thông tri Khải Tề, bảo hắn mang theo thân tín, bí mật đến phòng Hoàng Phủ Vu Mạc, gỡ hết số trang sức có thể nhận định thân phận trên cổ thì thể kia xuống sau đó lập tức xử lý, không được lưu lại bất cứ dấu vết gì.

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân nhát gan, nghe vậy thì kinh hãi, chẳng lẽ Nhị điện hạ...

“Lại thông tri các đại thần trọng yếu trên thuyền đến phòng yến hội chờ, trăm có việc phải tuyên bố.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tập Ân không dám chậm trễ, chờ Hoàng Phủ Ngao phân phó xong, lập tức vội vàng chạy đi truyền lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Sơn Vũ Dục Lai

Hôm sau.

Lúc sắc trời vẫn còn tờ mờ sáng nhưng mọi người trên lầu thuyền không ai ngủ được nữa.

Từ hoàng thất, quý tộc, đại thần cho tới thị vệ, thị tỳ, người hầu, còn có các nô lệ ở tầng dưới cùng cũng nghe được một tin tức kinh người.

Bất quá, so với bầu không khí nặng nề bao trùm cả lầu thuyền, tầng dưới cùng không hề bị ảnh hưởng, ngược lại so với ngày xưa lại càng náo nhiệt, dù sao chỉ có nơi này, nhóm vương tôn quý tộc công chúa luôn xem thường không thèm đặt chân tới.

Mọi người đều vô cùng hưng phấn, tranh nhau nói ra tin tức mình mới nghe lên được, không hiểu là thật hay giả.

“Nghe nói chưa, mọi người nghe chưa, hoàng đế bệ hạ của chúng ta đem...”

“Thiết ~~~~ chuyện lớn như vậy, ai mà không biết, hiện giờ a, chỉ sợ tin tức đã truyền tới tận đế đô rồi...”

“Nhị điện hạ... lần này... các ngươi nói... bệ hạ có thể thật sự sẽ...”

“Kia còn giả được sao, Nhị điện hạ đã bị nhốt trên boong tàu, bệ hạ cũng hạ chiếu thư rồi. Lúc Đại tổng quản Tập Ân tuyên nhĩ, ta vừa vịn bưng trà nước lên cho nhóm đại nhân, chỉ nghe được ‘Nam Việt Nhị hoàng tử trong chuyến đi... hành vi không kiểm soát hành vi... không biết tự trọng... dâm loạn... này nọ.

Có vài chỗ ta nghe không rõ lắm, đại khái có thể thấy bệ hạ lần này thực sự rất tức giận, mà bộ dáng Nhị điện hạ có vẻ cũng không tốt lắm.”

“Bệ hạ lần này phạt thực sự rất nặng, Nam Việt chúng ta từ khi lập quốc tới chỉ có vài vị hoàng tử bị tước tước vị, hơn nữa đều là tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất.

Lần này Nhị điện hạ về đế đô sao còn mặt mũi gặp ai a~~~~ cũng không biết Nhị điện hạ rốt cuộc đã làm gì...”

“A, ngươi còn không biết sao a! Trước không nói chuyện này, chỉ cần chuyện ở Tập Cách Tra vương quốc, Nhị điện hạ bị bệ hạ phạt đánh ba mươi trượng cùng bế môn kiểm điểm, chuyện này, mọi người đều nghe nói qua đi, toàn bộ Văn Trạch đại lục không ai không biết, không ai không hiểu a.”

“Nghe nói a, khi đó Tập Cách Tra vương hiến cho bệ hạ một mộc tinh linh khuynh quốc khuynh thành, bệ hạ cũng phi thường yêu thích.

Kết quả, Nhị điện hạ không biết có phải bị nhan sắc nàng ta làm mê mẩn tới điên đảo hay không, hẳn thừa dịp bệ hạ không ở trộm cường bạo mộc tinh linh kia, vừa vịn bị bệ hạ trở về bắt gặp...

Nghe nói lúc ấy bệ hạ tức tức giận a... Nhị điện hạ nếu không phải nhĩ tử thân sinh của bệ hạ, nói không chừng lúc đó đã rơi đầu rồi...”

“Nhị điện hạ đâu có cường bạo tinh linh kia, ta nghe nói là tinh linh kia quyến rũ Nhị điện hạ, lên ước hội a...”

“Thiết ~~~ người gốc quá a, bệ hạ chúng ta là ai a, cơ trí anh minh, tuổi trẻ tuấn đạt, quyền thế ngập trời, Nhị điện hạ tuy là không tệ nhưng so với bệ hạ, không phải không bằng một cọng lông nữa sao, nếu người là nữ nhân thì người chọn ai a, này không phải quá rõ sao, tinh linh kia cũng không phải gốc từ.”

Hơn nữa ta lên nói cho các người biết, muội muội của băng hữu của đệ đệ người trong lòng ta, ngày đó a, vừa vận sinh bệnh, nằm ở hậu viện nghỉ ngơi nên không theo hầu bệ hạ, nghe nàng nói, ngày đó chính tai nàng nghe thấy tinh linh kia kêu la rất thảm a, làm nàng sợ tới bây giờ vẫn còn thường xuyên thấy ác mộng...”

“A~~~~”

“Ác ~~~ này khó trách bệ hạ lần này phạt Nhị điện hạ nặng như vậy, xem ra, không thoát khỏi quan hệ với chuyện lần trước a~~~~”

“Này không phải quá rõ rồi sao.”

“Nhị điện hạ nếu từ lúc đó chịu thu liễm một chút thì cho dù bệ hạ còn tức giận cũng không có cơ để trừng phạt, chính là ai ngờ, mới không bao lâu Nhị điện hạ lại gây chuyện nữa.”

“Mấy ngày nay a, mọi người không phải đều đổ xô tìm kiếm tiểu thư quý tộc mất tích của Tắc Á Tháp vương quốc sao, chuyện này lại do Nhị điện hạ gây ra...”

“Ta nghe một băng hữu thị vệ nói a, Nhị điện hạ ở trong phòng mình, lên nuôi vài con chuột ăn thịt người a, mà tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia bất hạnh đi vào nhầm phòng Nhị điện hạ, vì thế mới vô tội chết thảm.”

Cụ thể không biết đã xảy ra chuyện gì, hình như lúc nhóm hộ vệ vừa vận rời đi, đám chuột kia đói bụng cắn phá lồng trốn ra ngoài liền đụng phải tiểu thư kia, kết quả a, tiểu thư kia bị gặm tới không còn miếng xương luôn, nếu không phải còn chút vật trang sức chứng minh thân phận...”

(Đoạn liên quan tới chuột ăn thịt người này bởi vì thi thể tiểu thư quý tộc tìm được ở chỗ Nam Việt Nhị điện hạ đã khô quắt không thể phân biệt, quan trọng hơn là trên đó có rất nhiều vết tích mới cũ tích tụ từ trước cùng sau khi chết, hơn nữa còn có dấu vết bị xâm phạm thô bạo cùng ngược đãi.

Nam Việt không có khả năng để thi thể này bại lộ trước mắt mọi người, nếu bị người ta biết được, mặt mũi hoàng tộc Nam Việt, thậm chí là cả mặt mũi cả đế quốc Nam Việt cũng hồng bét a.

Nhưng, cũng không thể không cho Tắc Á Tháp vương quốc một cái công đạo, tiểu thư quý tộc kia không có khả năng vô duyên vô cớ mất tích, cả đời không tìm thấy đi.

Vì thế, sau khi Đại tướng quân của Nam Việt đế quốc—— Khải Tề • Đề Đề Tư bí mật xử lý thi thể xong, hoàng đế bệ hạ không muốn quản chuyện này liền giao toàn bộ cho hãn xử lý, hãn số khổ, cũng chỉ có thể vắt óc suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra biện pháp có thể lấp liếm này.

Dù sao, mặc kệ Tắc Á Tháp vương quốc có tin hay không, chỉ cần Nam Việt cho bọn họ một công đạo cùng lợi ích đủ thỏa mãn, thì còn ai để ý tới một tiểu thư quý tộc nữa.)

“Trời ạ ~~~ chuột ăn thịt người a~~~~”

“Hừ, nghe nói, Nam Việt đế đô trước kia có mấy nhóm vương tôn thích nuôi dưỡng loại chuột ăn thịt người khủng khiếp này a.

Nghe nói nô lệ hay bọn người hầu không làm việc tốt sẽ bị nhốt chung lồng với đám chuột ăn thịt người đói khát, nhóm quý tộc sẽ nhìn bọn họ chậm rãi bị gặm cắn huyết thịt làm trò vui a...”

Sau đó, bệ hạ biết chuyện này, đã xử phạt rất nặng.”

“Đúng vậy, những người đó luôn không xem chúng ta là người...”

“Khó trách bệ hạ sinh khí đến vậy, tuy, trên đại lục có rất nhiều quý tộc dưỡng thứ kia, nhưng trước đó quả thực bệ hạ đã ra lệnh cấm, bất cứ hoàng tử, công chúa, vương tôn quý tộc nào cũng không được phép nuôi dưỡng chuột ăn thịt người, càng không thể dùng chúng nó để tra tấn nô lệ, người hầu để tìm niềm vui. Nhị điện hạ như vậy có thể xem là kháng chỉ a~~~~”

“Kia... đám chuột ăn thịt người kia đâu...”

“Bệ hạ chán ghét đám đó, sớm đã bảo bọn thị vệ quét hết xuống biển rồi.”

“Nghe nói a, Nam Việt chúng ta vì biểu đạt xin lỗi với Tắc Á Tháp vương quốc, không chỉ tước tước vị của Nhị hoàng tử, còn tặng thêm hai mươi xe vàng bạc châu báu làm bồi thường a!”

“Trời à, hai mươi xe a~~~~~”

“Chỉ là một tiểu thư quý tộc của một vương quốc bất hạnh bỏ mình, vàng bạc châu báu bồi thường là được rồi, Nam Việt chúng ta thế nhưng còn tước vị hoàng tử, Tắc Á Tháp vương quốc lần này đúng là được dán vàng lên mặt~~~~~”

“Thế à, Tắc Á Tháp công chúa kia lúc nghe được tin này, đầu tiên là kinh hãi một phen, sau đó, các người không thấy đâu, dáng vẻ của nàng ta lúc đó thực đặc ý nha...”

“Các người nói xem, có phải bệ hạ có ý muốn liên hôn với Tắc Á Tháp vương quốc không a?”

“Nghĩ lại thì bệ hạ quả thực đã rất lâu không lập tân phi...”

“Đợi đến lúc tin này truyền về đế đô, nhóm nương nương ở hậu cung không biết sẽ...”

...

Tầng chót lầu thuyền đang bàn tán khí thế ngất trời, mà ở tầng thứ tư, trong phòng yến hội của các vương tôn đại thần lại tràn đầy im lặng cùng áp lực.

Mỗi người ngồi đây đều đang nhanh chóng tính toán, nghiền ngẫm trong lòng, thế cục, hướng đi sau này cùng thiệt hơn của mình, quan trọng chính là vậy, chỉ cần đi sai một bước thôi sẽ không bao giờ quay đầu lại được.

...

Sau khi Nam Việt hoàng đế bệ hạ ngoài dự kiến của mọi người, còn chưa về nước đã đột nhiên sắc phong Nam Việt Đại hoàng tử, người không được xem trọng nhất——Hoàng Phủ Minh Khê làm Hoàng thái tử, làm Nam Việt đế quốc, thậm chí là cả Vân Trạch đại lục oanh động khiếp sợ, Nam Việt hoàng đế bệ hạ lại tiếp tục hạ một đạo ý chỉ: ‘Tước hoàng vị của Nam Việt Nhị hoàng tử’ lại một lần nữa làm phong ba ập tới.

Theo nhật trình Nam Việt hoàng đế về hạ về nước ngày càng gần, hậu cung, triều đình chưa bao giờ thiếu tranh đoạt quyết thế cũng ầm ầm bày ra dấu hiệu ‘gió thổi mưa giông trước cơn bão’.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Sơn Vũ Dục Lai [2]

Lầu thuyền tầng cao nhất.

“Tập Ân, tìm được Việt nhi chưa?”

Hoàng Phủ Ngạo đã ăn mặc chỉnh tề quay đầu lại hỏi Tập ân.

(Vừa rồi lúc rời giường thì vẫn tốt, nhưng không biết vật nhỏ đột nhiên nghĩ tới gì đó, thừa dịp lúc y xoay người thay quần áo liền vội vàng chuồn mất.)

“...cái kia... Ân... vẫn chưa...”

Cơ thể mập mạp của Tập Ân run bắn lên, bộ dáng sợ hãi đáng thương không dám nhìn Hoàng Phủ Ngạo trả lời, kì thật trong lòng đã sớm làm bầm.

“Tiểu điện hạ cũng thật là, sớm không mất, chậm không mất, canh ngay lúc thuyền sắp cập bến, tất cả mọi người đều chờ trên bờ đón bọn họ thì mất tiêu, không biết đã chạy tới đâu chơi nữa, nói không chừng lại có thứ kì quái gì đó hấp dẫn Tiểu điện hạ, hi vọng lần này đừng...”

“Phụ hoàng.”

Lúc Tập Ân đang làm bầm thì Thanh Việt đã trở lại, vận dụng ma pháp không gian thuận di trực tiếp trở về phòng ngủ chính trên tầng cao nhất lầu thuyền.

Trên người Thanh Việt mặc một thân áo ngủ lông léo, tùy ý khoác một tấm áo choàng, mái tóc bạch kim thật dài hỗn độn trên đầu vai, nhìn Thanh Việt như vậy, giọng điệu Hoàng Phủ Ngạo hơi dè dặt một chút, giọng huân nói.

“Chuyện gì lại gấp như vậy, không chịu ăn mặc tốt rồi hãy đi, nhìn xem bộ dáng của người xem, giáo huấn ở Tập Cách Tra lần đó người lại quên rồi sao?”

Thanh Việt vừa có lệ giải thích vừa hưng phấn bước tới trước giường, thay lễ phục Tập Ân chuẩn bị sẵn cho mình, đối mặt với Hoàng Phủ Ngạo rõ ràng không tức giận chút nào, Thanh Việt không có chút sợ hãi nào.

“Phụ hoàng, Việt nhi một mình mặc chậm, lại đây giúp Việt nhi mặc.”

“Vật nhỏ, không có ai hỏi thúc ngươi, gấp cái gì?”

Tuy miệng nói vậy nhưng Hoàng Phủ Ngạo vẫn đi tới bên cạnh Thanh Việt, giúp bé thắt lại đai lưng.

Nào biết, lúc Hoàng Phủ Ngạo không chú ý, Thanh Việt đột nhiên phát lực gục y xuống giường lớn bên cạnh, bé mỉm cười đắc ý, cười lên người phụ hoàng, gương mặt nhỏ nhắn cọ cọ bên gáy cổ y, cao hứng kêu lên.

“Việt nhi cùng phụ hoàng sắp về nhà rồi, Việt nhi thực cao hứng cùng sót ruột, phụ hoàng, chúng ta mau mau một chút a.”

Đi ra ngoài hơn hai tháng, lại trải qua nhiều chuyện như vậy, Thanh Việt đã rất nhớ cung điện bé cùng phụ hoàng cùng chung sống suốt mười mấy năm, đó là ngôi nhà làm Thanh Việt cảm giác được ấm áp, an toàn và đặc biệt là nó thuộc về bé.

Thanh Việt nói vậy hết như một dòng ôn tuyền ấm áp ngọt ngào chảy vào lòng Hoàng Phủ Ngạo, ánh mắt đen ánh kim vừa thần bí lại cao quý lúc này cũng chớp động quang mang vui sướng, nhu hòa tinh khiết.

Vươn người ôm chặt Thanh Việt vào lòng ngực mình, hôn sâu lên cái miệng nhỏ nhắn non mềm kia, nụ hôn khe khẽ dần dần sâu hơn, từng bước biến thành dây dưa kịch liệt, nóng bỏng.

Hồi lâu sau, thẳng đến khi Thanh Việt giãy giụa vì thiếu dưỡng khí, Hoàng Phủ Ngạo lúc này mới buông nhi từ bảo bối, để bé từng ngậm từng ngậm hít thở, Hoàng Phủ Ngạo lại cúi đầu, hôn vài ngậm lên gương mặt bé, ngón cái qua lại vuốt ve cánh môi ướt át đỏ hồng xinh đẹp, hai người trán áp trán, ôn hòa mở miệng.

“Việt nhi nói rất đúng, chúng ta về nhà, ngôi nhà thuộc về Việt nhi cùng phụ hoàng.”

...

Nam Việt để đồ.

Hơn mười chiến thuyền quân dụng thống nhất, nghiêm mật hộ vệ lâu thuyền hoàng gia xa hoa thật lớn, dần dần cập vào bờ.

Bờ biển, thân là người đứng đầu hậu cung, mặc y phục hoàng hậu lộng lẫy——Di Giai • Lai Đặc, dẫn theo một ít hậu phi, công chúa trang điểm kỹ càng, cùng với nhóm văn võ quan viên mặc triều phục chỉnh tề cùng gia quyến, tất cả đều sớm chờ đợi ở đó, kiêng chân trông ngóng.

Mà mấy chi đội hoàng gia xếp theo đội ngũ chỉnh tề hộ vệ mọi người ở trung tâm, bọn họ đều cưỡi ngựa cao lớn, mặc áo giáp cứng rắn chói chói, bên hông là bảo kiếm sắc bén tinh mỹ, tay cầm trường thương trạm trổ tỉ mỉ sáng bóng, có vẻ vừa uy vũ lại hoa lệ, phụ trợ cho nhóm hoàng tộc càng thêm uy nghi, tôn quý vô cùng.

...

Nhóm vương tử, công chúa, con cháu quý tộc của các vương quốc khác cùng về lần này, bọn họ hơn phân nửa đều là lần đầu tiên tới kinh đô Nam Việt đế quốc, đều bị đế đô rộng lớn, khí thế nhưng lại không mất phần tinh xảo, đẹp đẽ mà quý giá làm rung động thật sâu.

Kinh đô của Nam Việt đế quốc lớn nhất, giàu nhất trên Vân Trạch đại lục, vương quốc cường đại sừng sững trên phiên đại lục này mấy trăm năm, hơn nữa giống như được trời chiếu cố, được ban cho một lượng lớn tài nguyên trần quý, tự nhiên các vương quốc khác không thể so sánh.

Nhóm thiên chi kiều tử trước nay luôn kiều ngạo đứng ở đây, lần đầu tiên có cảm giác mình thực nhỏ bé, cũng sinh ra cảm giác hâm mộ, tán thưởng, kính ngạc, tham lam cùng sợ hãi... đủ loại tình tư phức tạp.

...

Trên con đường lớn ở đế đô, một chiếc xe ngựa hoa lệ có dấu hiệu của gia tộc ‘Tây Mông Đa’ nhanh chóng lại vững vàng hướng về phía phủ công tước Tây Mông Đa.

Trên xe ngựa, một phu nhân ăn mặc sang trọng không ngừng dùng cây quạt trắng tuyết trong tay vuốt ve lồng ngực mình, cố gắng giảm bớt con tức giận đang dâng trào trong lòng.

Nhi tử vừa mới đi xa trở về, nàng vốn không định phát hỏa, nhưng nhi tử từ lúc xuống thuyền đến khi lên xe ngựa về phủ, trừ bỏ ngẫu nhiên làm bầm dập lại một tiếng thì không còn phản ứng nào khác.

Không còn hoạt bát năng nổ, thần thái sáng láng như bình thường, ngược lại trầm mặc co ro trong một góc xe ngựa, suy nghĩ không biết đã bay tới tận nơi nào, căn bản không để mẫu thân nàng dấy vào mắt.

Càng làm người ta tức giận hơn là trong tay đứa con ôm một chậu hoa tinh xảo không lớn lắm, xem nó hết như trân bảo, đó là một gốc cây nhỏ có một nụ hoa màu đỏ, cũng thực bình thường, bình thường đến mức làm người ta chán ghét, sinh ra là con cháu thế gia sao có thể ôm một thứ hạ thấp mình như vậy.

“Ngươi rốt cuộc đang làm gì!”

Phu nhân mắt kiên nhẫn, tức giận cầm quạt lông đập lên bàn trà nhỏ bên cạnh.

“Ta đang hỏi ngươi đây, ngươi rốt cuộc có nghe không hả?”

“Nhị điện hạ rốt cuộc đã làm gì? Bệ hạ thế nhưng phần nộ đến mức tước tước vị hoàng tử của hần?”

“Ngươi nói chuyện đi a, ngươi muốn tức chết ta sao?”

“Ngươi chính là quan cận vệ của Nhị điện hạ a, chúng ta đã công khai đứng bên phía hần, nếu hần xong đời thì cả nhà già trẻ lớn bé chúng ta cũng gặp tai ương!”

Từ lúc nhận được tin Nhị điện hạ xảy ra chuyện, phụ thân ngươi đã vội tới sức đầu mẻ trán, cả triều đình cùng hậu cung đều náo loạn, có bao nhiêu người đang trông mong gia tộc chúng ta ngã xuống để bọn họ chiếm lợi, ngươi nói chuyện xem, đừng có ngồi lì ở đó, mau trả lời cho ta a!”

Phu nhân càng nói càng tức giận, tùy tay cầm chén trà quăng qua nhi tử vẫn im lặng không nhúc nhích chút gì bên kia.

Không làm thì tốt, vừa làm thì lại chọc phu nhân tức không nhẹ.

Chén trà quăng qua, nhi tử của nàng rốt cuộc cũng có phản ứng, chẳng qua chỉ nhanh nhẹn dùng cơ thể mình bảo vệ chậu hoa màu đỏ trong lòng mà thôi.

“Ngươi... ngươi... muốn tức chết ta đi, cứ ôm cái chậu hoa hồng đó làm gì!”

Phu nhân đứng lên, đưa tay muốn ngắt đứt cái nụ nhỏ màu đỏ.

“A~~~~~”

‘Bịch’

Cùng với tiếng thét chói tai của phu nhân, một tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Thị tỷ đứng ở cửa xe ngựa còn chưa kịp phản ứng thì phu nhân đã bị chính nhi tử của mình đột nhiên hung hăng đẩy ra ngoài, loạng loạng ngã xuống, đầu đập vào bàn trà nhỏ bên cạnh, máu tươi tung tóe.

“A~~~~~”

Thị tỷ sợ tới mức hét to.

“Mau... mau tới a... phu nhân... bị thương... người đâu mau tới a... thiếu gia... thiếu gia... nôi... nôi điên rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Sơn Vũ Dục Lai [3]

Hoàng cung Nam Việt, tầm điện hoàng đế, Bàn Long điện.

Thanh Việt về tới nhà có vẻ phi thường vui vẻ, cả Ma Nha cùng Tiểu Miêu bị nhốt trong túi không gian ra, chúng nó rất vui sướng, chạy tán loạn trong cung điện.

Trở về không bao lâu, Hoàng Phủ Ngao liền tới thư phòng triệu kiến một ít đại thần cùng văn kiện xử lý, Thanh Việt bị lưu lại tầm điện một mình, bất quá bé hiền nhiên cũng không nhàm chán.

Lấy một phiến mộc đào có chút biến thành màu đen trong không gian giới chỉ, dùng lực một chút liền bóp nát nó, thứ bị phong ấn bên trong cũng theo đó mà phóng thích ra ngoài.

Này là Thanh Việt sáng nay vừa nghĩ tới, đây là linh hồn của tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp mất tích—— Mật La Gia.

Chỉ tiếc, nàng vì trước đó đã bị kinh hách quá độ, tuy oán khí không ít nhưng linh hồn nàng đã tán loạn thành mảnh vụn.

Bất quá hoàn hảo, Mật La Gia trước khi chết sinh ra oán khí không cam lòng nên không nhanh chóng tiêu thất, cũng vì được oán khí này bảo hộ nên

phần lớn mảnh vỡ linh hồn của nàng vẫn còn sót lại.

Bình thường, những người chết vì gặp rủi ro ngoài ý muốn, hoặc bị người khác mưu hại, linh hồn rất phần nộ cùng không cam lòng, cho dù từ vong một thời gian dài, linh hồn đã vỡ nát đến không chịu nổi nhưng thường chúng vẫn lưu lại những khí ức trước khi chết cùng một ít trí nhớ sâu sắc ở nơi nó từ vong.

Vì thế, Thanh Việt lúc này mới tiêu khí không ít khí lực, tìm kiếm cùng thu thập tàn hồn của tiểu thư quý tộc Tắc Á Tháp kia.

Không vì gì khác, Thanh Việt muốn thông qua trí nhớ của linh hồn này, giải thích nguyên nhân cái chết của nàng cùng rốt cuộc nàng đã gặp thứ gì.

Vận chuyển linh thức, Thanh Việt nhanh chóng xem lướt qua trí nhớ linh hồn Mật La Gia.

‘Ngày đó, lúc Mật La Gia thông qua một thị tỷ biết công chúa Cáp Đa Cách Lạp—— Khanh Xa • Lý Tư đang làm khách ở chỗ Tam hoàng tử, nàng cân nhắc một chút, sau đó quyết định tới chỗ Tam hoàng tử—— Hoàng Phủ Trắc Diệu tìm Khanh Xa • Lý Tư.

Cứ vậy, nàng không những có thể hoàn thành nhiệm vụ Hải Luân • Hách Lý giao, còn có cơ hội gặp Nam Việt Tam hoàng tử, có sao lại không làm...

Tiếp đó, Mật La Gia dựa theo trí nhớ tìm tới phòng Tam hoàng tử.

Gõ cửa vài cái không thấy ai đáp lại, lúc Mật La Gia thất vọng định trở về thì cửa phòng được mở ra từ bên trong, Mật La Gia kinh hi nghĩ mình được mời vào trong, kích động không chút suy nghĩ bước vào phòng.

Tiếp đó...

Nàng nghe thấy một mùi hương rất dễ nghe, Mật La Gia chưa từng ngửi qua mùi nào dễ ngửi như vậy...

Sau đó... nàng liền cảm thấy... cả người mình bắt đầu nhẹ nhàng bay bổng... tầm mắt cũng mờ hồ... tâm tình trở nên rất vui vẻ... chính là... cơ thể dần dần... không còn điều khiển được... cứ như bị thứ gì đó kêu gọi... không ngừng không ngừng... hướng về phía mùi hương nồng đậm hơn... chậm rãi bước đi...

Thanh Việt cảm thụ trí nhớ này, nhưng mà cảm giác buồn bực không ngừng gia tăng.

Sao tới lúc quan trọng thì trí nhớ của nữ nhân này lại càng mơ hồ, linh hồn quá yếu đi, chỉ một chút mùi thôi đã làm nàng mơ màng đến vậy.

‘Mật La Gia dần dần tiếp cận phòng ngủ chính... lập tức...’

Thanh Việt hoảng toàn không cảm thụ được lúc này Mật La Gia rốt cuộc đã nhìn thấy gì, đại khái là vì quá độ sợ hãi cùng chấn kinh, trong trí nhớ vỡ vụn của nàng chỉ còn lại tiếng hét chói tai thể lương.

‘... sau đó... tiếng hét của nàng tựa hồ bị thứ gì đó quấy nhiễu... sau đó... có một thứ gì đó như một sợi dây leo xanh biếc nhanh chóng quấn lấy cơ thể Mật La Gia... dây leo hết như một con rắn, càng quấn càng chặt...’

Mật La Gia dần dần hít thở không thông... ngừng giãy dụa... nàng bị tha tới... hình ảnh cuối cùng trước khi Mật La Gia chết... đó là... một chậu hoa xinh đẹp tinh mỹ...

“Dì?”

Đoạn trí nhớ cuối cùng thật ra làm Thanh Việt kinh ngạc không nhỏ.

“Dây leo xanh biếc? Là thực vật biết di chuyển sao? Hóa ra ngày đó chậu hoa mình cùng phụ hoàng thấy trong phòng Hoàng Phủ Vu Mạc không phải bỏ không, mà dùng để dưỡng thứ thực vật cổ quái này.”

Thanh Việt xoay người nằm sấp xuống chiếc giường lớn thuộc về bé cùng phụ hoàng, một chống cằm, nghiêng đầu suy nghĩ.

“Thế giới này đúng là thật cổ quái a, còn tưởng là huyền yêu, nhưng huyền yêu hẳn không có thực thể a? Nhưng thứ này lại có thực thể, một gốc cây? Một gốc cây biết cử động, có thể làm người ta sinh ra ảo giác, còn có những sợi dây leo kì quái lại đáng sợ có thể dồn người ta vào chỗ chết?”

“Àn, có lẽ nó còn năng lực khác không muốn để người ta biết...”

“Thực vật này chưa từng nghe nói tới, nhất định là cực kì hiếm thấy mới đúng, sao nó lại xuất hiện trên thuyền? Lại còn bò tới chỗ Hoàng Phủ Vu Mạc?”

“Bất quá nó có thực thể, so với huyền yêu thì dễ bắt hơn một chút, chỉ cần tìm được thực thể của nó là tốt rồi! Chính là thực thể của nó hiện giờ lại đang ở đâu? Còn có thể tìm được nó sao?”

Thanh Việt không ngừng lăn qua lăn lại trên giường lớn, suy nghĩ.

...

... ..

Trong thư phòng Hoàng Phủ Ngạo.

Lúc này có vài trọng thần đế quốc đang quỳ, trong tay bọn họ đều cầm một xấp công văn thật dày, hiển nhiên là ý kiến đề xuất của các đại thần viết ra.

Kỳ thật, nhóm trọng thần đang quỳ có thể chia làm hai phái.

Phái đầu tiên là phản đối hoàng đế bệ hạ lập Đại hoàng tử—— Hoàng Phủ Minh Khê làm Hoàng thái tử Nam Việt đế quốc.

Mà một phái khác thì cho rằng hoàng đế bệ hạ bọn họ trừng phạt Nhị hoàng tử quá nặng, thỉnh ngài thu hồi ý chỉ.

Hai phái đều nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nước miếng tung bay, đồng dục, đầy nhiệt huyết bắt đầu nói từ tổ tiên thành lập Nam Việt đế quốc, nói tới nếu hoàng đế bệ hạ làm vậy sau này sẽ rất khó khăn cùng nguy hiểm, tiếp đó sẽ dẫn tới một trận bi thương sầu muộn, ưu quốc ưu dân.

Cuối cùng, hai bên đều nói tới miệng lưỡi khô ran, thở hồng hộc, quỳ trên mặt đất đã mệt tới mức sắp hôn mê bất tỉnh.

Nhìn hoàng đế bệ hạ của bọn họ vẫn không nói lời nào an ổn ngồi trước bàn, phê duyệt đồng công văn chồng chất trên bàn, ngay cả đầu cũng không nâng lên một chút, không biết rốt cuộc nghe lọt tai được bao nhiêu, dù sao, đợi bọn họ nói không khai biệt lắm, không còn khí lực nói thêm gì nữa, hoàng đế bệ hạ của bọn họ mới ngẩng đầu lên, còn thực nghiêm túc hướng bọn họ mở miệng.

“Ân, trăm sẽ suy nghĩ, các khanh nói cũng đều mệt rồi, hôm nay liền lui ra đi.”

Sau đó, bọn họ liền khò sở nhãn nhớ ra mặt bị đuổi ra ngoài, những lời vừa nói hao hết thể lực cũng xem là không công.

“Bệ hạ, Ngọc quý phi đến, nói muốn yết kiến ngài.”

Tập Ân tiến lên truyền lời.

“Nàng? Không phải bảo nàng bế môn suy ngẫm sao?”

“Bệ hạ, có thể ngài không nhớ rõ, bởi vì chuyện trước kia ngài muốn chúng ta tận lực áp chế, vì thế không làm quá nhiều người chú ý, trừng phạt Ngọc quý phi cùng Cận quý phi cũng không nặng, thời gian bế môn của các nàng hiện giờ đã kết thúc.

Ngọc quý phi hiện giờ đang hầu ngoài điện, hẳn là vì chuyện Nhị điện hạ.”

“Nói cho nàng, trăm hiện giờ bế môn nhiều việc, không có thời gian, bảo nàng trở về hảo hảo quản giáo nhi tử của nàng một chút.”

“Dạ, bệ hạ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Sơn Vũ Dục Lai [4]

Nam Việt đế quốc, trong Hoa Chiếu cung (Nơi này là chỗ ở của mẫu phi Thanh Việt, Cận quý phi—— Tuyệt Cơ • Hách Lý.)

“Trời ơi, cô cô, nơi này của ngài thật đẹp, cho dù là tẩm cung vương hậu Tắc Á Tháp chúng ta cũng không thể sánh với nơi này a~~~~”

Hải Luân • Hách Lý vừa được Tuyệt Cơ • Hách Lý đón tới ở cùng, lập tức vừa kinh ngạc lại hâm mộ nhìn cung vàng điện ngọc tráng lệ trước mắt.

Hải Luân • Hách Lý thật không ngờ được, tuy phi tử Nam Việt có thể được xưng là phi tử cũng không nhiều, nhưng ít ra cũng bảy, tám người đi, mà quy cách sinh hoạt lại xa hoa đến vậy.

“Có gì hảo ngạc nhiên? Ở trong này vài ngày, ngươi sẽ không còn cảm giác kinh ngạc nữa.”

Tuyệt Cơ • Hách Lý nhìn chất nữ cực kỳ tương tự ở bên cạnh, thân nhiên, ôn nhu nói, ánh mắt nhìn Hải Luân • Hách Lý nhưng lại càng giống như thông qua chất nữ này nhìn thấy mình năm đó.

Khi đó nàng cũng giống như bộ dáng Hải Luân • Hách Lý lúc này, bị cung điện xa hoa, quyền thế cao cao tại thượng, còn có đế vương trẻ tuổi tuấn mỹ nhìn người bằng nửa con mắt kia mê hoặc tâm tư, cứ vậy sống trong ảo tưởng của mình, dẹt nên một tương lai xinh đẹp, không còn chú ý đến gì khác nữa.

Sau đó tốn hết tâm tư, dùng hết thủ đoạn, lãng phí thời gian, mất đi bản tính lương thiện vốn có, kết quả tốn hết nửa đời người lại phát hiện ra, hóa ra nàng chỉ được nhóm cung phi khác hâm mộ, ghen tị, sợ hãi cùng cung điện hoa lệ lạnh như băng tượng trưng cho địa vị này mà thôi.

Chính là, hết thấy không thể quay lại từ đầu, mà trái tim sa ngã lún sâu trong vũng bùn quyền lợi kia cũng không nguyện ý trở lại lúc trước.

Từ lúc nàng bước chân vào hậu cung tranh quyền đoạt lợi, quyết tâm giải quyết cung phi đầu tiên dám tranh đoạt tình cảm với nàng, đôi tay thấm đầy máu tươi, ánh mắt bị quyền lợi phủ mờ, linh hồn nàng cũng không còn sạch sẽ, nàng đã không còn đường lui, giống như trúng độc mà phát nghiện, chỉ có thể để nó tiếp tục hủy hoại hết mọi thứ của mình, để đổi lại càng nhiều quyền lợi, địa vị hơn nữa.

...

“Cô cô thật là hảo phúc khí a, nơi này thật đẹp, nếu Hải Luân cũng có thể ở cung điện đẹp thế này thì tốt biết bao a~~~~”

Hải Luân • Hách Lý không biết xuất phát từ thực tâm cảm thán, hay thử dò xét Tuyết Cơ • Hách Lý, phảng phất thấy Tuyết Cơ • Hách Lý có chút hoảng hốt.

“Ha ha ~~~~~”

Tuyết Cơ • Hách Lý nhìn Hải Luân • Hách Lý, bỗng nhiên nhẹ giọng mỉm cười, xoay người đi tới bên nhuyễn ghế, tùy ý ngồi xuống, hành động đơn giản nhưng không thể che dấu được phần quý giá, tuyệt mỹ.

“Cô cô... ngài...”

Hải Luân • Hách Lý cũng không rõ vì sao Tuyết Cơ • Hách Lý đột nhiên bật cười, tiếng cười nhẹ nhàng ôn nhu, lại không nghe ra chút tình cảm nào của chủ nhân, Hải Luân • Hách Lý nhất thời có cảm giác sợ hãi bị người khác dễ dàng nhìn thấu tâm tư mình.

“Ha ha ~~~~~ người thật là rất giống ta a, tiểu chất nữ của ta, ha ha ~~~~~”

Tuyết Cơ • Hách Lý nhìn Hải Luân • Hách Lý, ôn hòa cười nói, nhưng trong đôi ngươi từ sắc rớt cuộc che dấu tình tự gì, không ai biết.

“Ngươi biết không, từ lần đầu tiên thấy ngươi ta có cảm giác mãnh liệt như vậy vì ngươi cùng ta năm đó thật sự rất giống, xinh đẹp giống nhau, tâm cao khí ngạo giống nhau, cũng cảm thấy nam nhân xuất sắc nhất trên đời này mới có thể xứng đôi với mình, đã tâm cứ bùng bùng.”

Ngươi cũng không thỏa mãn kế hoạch ta cùng phụ thân ngươi định ra lúc trước, gả cho nhi tử của ta, biểu đệ của ngươi, theo ánh mắt của ngươi từ lúc bước vào nơi này, còn có dọc theo đường đi ngươi cứ quanh co, tưởng ta không phát hiện hỏi thăm về chuyện bệ hạ thì ta biết rồi.

Ta nói đúng không? Tiểu chất nữ của ta?”

Hải Luân • Hách Lý nghe Tuyết Cơ • Hách Lý nói thì sắc mặt đại biến, cuối cùng, dục vọng chiến thắng xấu hổ cùng sợ hãi, Hải Luân • Hách Lý cố lấy dũng khí nhìn lại Tuyết Cơ • Hách Lý, đúng lý hợp tình mở miệng nói.

“Đúng vậy, cô cô, nếu ngài đã biết thì ta cũng không dấu giếm nữa.

Ta quả thực sẽ không làm theo kế hoạch của các ngươi, gả cho nhi tử của ngài, biểu đệ của ta.

Nó bất quá chỉ là đứa nhỏ mười ba tuổi ngay cả tình thú là gì cũng không hiểu, ta không muốn sau khi gả cho nó rồi phải sống cuộc sống như đang chăm một đứa con.

Hơn nữa, nó quá đẹp, đẹp đến mức làm ta không thể khắc chế chính mình mà cảm thấy ghen tỵ, điều càng làm ta khó chịu hơn là nó từng xỉ nhục ta trước mặt mọi người!”

Hải Luân • Hách Lý cắn răng nói tới đây, lập tức mỉm cười.

“Huống chi, ngài cùng phụ thân trước đó đều nghĩ với sự sùng ái của bệ hạ, nhi tử của ngài nhất định có thể ngồi lên vị trí thái tử, vì thế mới để ta gả cho nó, nhưng hiện giờ ngài cũng thấy rồi, vị trí thái tử đã lập người khác a~~~~”

“Hừ, Hoàng Phủ Minh Khê có thể ngồi vị trí đó bao lâu, điều này không ai biết được đâu!”

“Đúng vậy, cô cô, ngài cũng hiểu rõ, rốt cuộc là ai có thể ngồi lên vị trí kia, hiện giờ vẫn chưa biết được, ta cũng không cần mong chờ xa xôi, trước mặt là một đế vương hàng thật giá thật không cần, lại muốn chọn một người chỉ có khả năng?”

“Ha ha ~~~~~”

Tuyết Cơ • Hách Lý lớn tiếng bật cười, chẳng qua tiếng cười này ẩn chứa sự tức giận.

“Khẩu khí thật lớn a~~~~ tiểu chất nữ của ta, ngươi biết không? Đã tâm quá lớn, nhưng nếu không có bản lĩnh tương xứng thì kết cục...”

“Ngài không phải vừa nói ta giống ngài sao? Ngài có thể ngồi lên vị trí quý phi, vì sao ta không thể? Chờ ta chiếm được tâm của bệ hạ, ngài cùng phụ

thân, còn có Tắc Á Tháp...”

“Tâm của bệ hạ? Ha ha ~~~~~”

Tuyết Cơ • Hách Lý dường như nghe thấy chuyện gì đó rất buồn cười, lại càng cười lợi hại hơn.

“Ngươi dựa vào cái gì cho rằng mình có thể lấy được tâm của bệ hạ? Tâm? Ta thật muốn biết bệ hạ rốt cuộc có tâm hay không? Ngươi có thấy qua bệ hạ có tâm sao?”

Ngươi nhìn Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã xem, nhiều năm như vậy, toàn bộ hậu cung có ai mà không làm trò nịnh nọt nàng ta, sau lưng thì ghen tị, oán hận, vì cái gì nha, còn không phải tất cả mọi người đều cho rằng nàng có được tâm bệ hạ sao?

Ha ha ~~~ chính là, hiện giờ ta phát hiện mình sai rồi, hóa ra nàng cũng không có, chúng ta đều giống nhau.”

Tuyết Cơ • Hách Lý lớn tiếng cười, sau đó lập tức dừng lại, bình tĩnh nhìn Hải Luân • Hách Lý, nhìn đến mức Hải Luân • Hách Lý cảm thấy có chút sợ hãi, lúc này Tuyết Cơ • Hách Lý mới mở miệng nói tiếp.

“Nếu đây là người tự mình lựa chọn, ta làm cô cô tự nhiên cũng không ngăn cản, ta thật sự muốn nhìn thử tâm của bệ hạ.”

“Cô cô... ngài... ngài... đáp ứng rồi... ngài không... phản đối...”

Hải Luân • Hách Lý có chút không dám tin nhìn Tuyết Cơ • Hách Lý, nàng thực sự không ngờ, cô cô của nàng cư nhiên lại dễ nói chuyện như vậy.

“Phản đối? Ta vì cái gì phải phản đối?”

Tuyết Cơ • Hách Lý cười kéo tay Hải Luân • Hách Lý, giống như hết thảy khi này chưa từng phát sinh, ôn hòa dẫn nàng vào tắm điện của mình.

“Tốt lắm, không nói nhiều nữa, một hồi nữa yến hội sẽ bắt đầu, yến hội này rất trọng yếu, không chỉ ăn mừng Hoàng Phủ Minh Khê lên vị trí Hoàng thái tử, cũng là tiệc hoan nghênh nhóm vương tử, công chúa con cháu quý tộc của các quốc gia khác, rất nhiều người sẽ có mặt.

Đề cô cô hảo hảo trang điểm cho người, nhất định phải đủ chói lọi mới không thua người khác, cũng có thể hấp dẫn ánh mắt bệ hạ đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyết Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Ma Đạo Sư Toàn Hệ

***hóa bỉ hóa đắc nhưng, nhân bỉ nhân đắc tử: Con người không nên so đo với nhau, mỗi người đều có ưu điểm của mình, ông già so với người đã chết thì so gì? Tương tự vậy, hàng hóa cũng có những ưu, khuyết điểm riêng, không có gì là thấp toàn thấp nữa, đồ đã mất rồi thì còn so gì nữa? Nó khuyên con người nên biết tự thỏa mãn.

Ma vũ học viện Nam Việt để đồ.

Vài tầng cao nhất của học viện chỉ có người có thân phận Đại Ma Đạo Sư hoặc được viện trưởng, phó viện trưởng phê chuẩn, mới có thể tiến vào phòng thí nghiệm bí mật.

Lúc này trong phòng thí nghiệm ma pháp đang tập trung bốn vị lão nhân thân phận hiển hách, năng lực siêu quần, phân biệt là: Đại Ma Đạo Sư hệ phong —— Phong trì, Đại Ma Đạo Sư hệ thủy —— Duy Khắc Tư • Ái Đức Hoa, Đại Ma Đạo Sư hệ không gian —— Tát Lạp • Cách Nhã Lôi, Đại Ma Đạo Sư hệ hỏa —— Viêm Liệt.

Đương nhiên, có thể làm bốn lão nhân thích chơi trò mất tích tụ tập lại, còn bộ dáng hừng trí bùng bùng, thần sáng sáng lạng tự nhiên chỉ có một vị đệ tử của cả bốn người, Nam Việt Tiểu điện hạ —— Hoàng Phủ Thanh Việt tới đây thì tình huống này mới diễn ra.

‘Àm, âm, âm’

Một khối đá thí luyện ma pháp thật lớn, giá cả xa xỉ, dưới sự biến đổi đa dạng các hệ ma pháp thì liên tục oanh tạc, từng cái từng cái liên tục bỏ mình.

Nếu là bình thường, người nào đó không muốn sống dám phá hư đá thí luyện ma pháp của trường thành dạng này, mấy lão nhân nhất định sẽ lột hần mấy tầng da, sau đó trói lại để cha mẹ đem tiền tới chuộc.

Chính là hiện giờ, mấy lão nhân hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ đến mấy việc lật vật đó, cả đám đều lóa mắt nhìn chằm chằm tiểu thiếu niên

đang quơ thất sắc pháp trượng cách đó không xa, lúc thì mặt mày hớn hờ vui sướng như sắp nở hoa, lúc thì không biết nghĩ đến gì đó lại nhăn nhó hệt như một trái khổ qua.

“Ông trời của ta ơi~~~~~ này vẫn chưa quá mấy tháng, tiểu gia hỏa này tiến bộ cũng quá nhanh đi? Cho dù chúng ta chính mồm nói ra cũng sợ không có ai tin tưởng!”

“Trước khi đi Tập Cách Tra, tiểu gia hỏa này đã đạt tới cấp độ Ma Đạo Sư ở các hệ âm, quang, không gian, này đã là thiên tài trong thiên tài, không, không, là kỳ tại vạn năm khó có!

Này đã làm chúng ta chịu đả kích, không, không, không, là vinh quang, không ngờ, hiện giờ chỉ mới qua không bao lâu, các hệ ma pháp khác của tiểu gia hỏa này cũng đều đạt tới cấp bậc Ma Đạo Sư!”

“Đã là Ma Đạo Sư toàn hệ!!!”

“Sáng Thế Chi Thần chương quản nguyên tố các hệ ma pháp a~~~~ chẳng lẽ ngài có ý để tiểu tử này đến để chúng ta biết mình bình thường cỡ nào sao a?”

‘Âm’

Khởi đá thí luyện cuối cùng cũng không trốn khỏi vận rủi, dưới ma pháp công kích của Thanh Việt thành công biến thành mảnh nhỏ.

Trừ bỏ chỗ nhóm lão nhân đang đứng, còn lại hơn phân nửa tràng thí nghiệm đều phủ kín đá vụn, mà đầu sỏ tạo thành đồng hỗn độn này lại có vẻ không hài lòng, ánh mắt thất sắc lưu ly vẫn mang theo buồn bực.

“Vi cái gì, ta cảm giác sức mạnh của mình giống như gặp bình cảnh, không thể tiếp tục nâng cao?”

Thanh Việt quay người, nghi hoặc lại ảo não hỏi bốn lão nhân bên kia.

“Còn nói không thể đề cao, này không phải mới mấy tháng đã đạt tới cấp bậc Ma Đạo Sư sao, còn muốn đề cao thể nào nữa a~~~~”

“Thật là không công bình a~~~~ sức mạnh tăng cao, gặp phải bình cảnh là chuyện bình thường cỡ nào, tiểu tử này còn làm bộ đáng khó hiểu, chẳng lẽ trước kia tiểu gia hỏa này không hề gặp bình cảnh sao? Cần thận ngâm lại thì cũng đúng, sức mạnh tiểu gia hỏa này cứ như không ngừng tăng lên vậy, trời ạ~~~~~”

“Nghĩ lại thì chúng ta đã gặp phải biết bao bình cảnh mới tới luyện được tới cấp độ Đại Ma Đạo Sư a~~~~~ tiểu gia hỏa này hỏi vậy, không phải có ý kích thích chúng ta đi!”

“Thật sự là hóa bi hóa đắc nhưng, nhân bi nhân đắc từ a~~~~~”

Thầm nói vậy trong lòng nhưng mấy lão nhân tự nhiên sẽ không phá hư hình tượng, mà nói thẳng ra trước mặt Thanh Việt, đều làm bộ phi thường từ ái, hướng Thanh Việt cẩn thận giảng giải.

“Tiểu diện hạ, lúc sức mạnh nâng cao tới một trình độ nhất định, gặp bình cảnh là chuyện phi thường bình thường.”

“Sức mạnh ngài tăng lên đã là rất thần tốc, chúng ta trước giờ chưa từng gặp, ngài có từng thấy qua ma pháp sư cường đại nào trên đại lục này lúc mười tuổi liền đạt được cấp độ Ma Đạo Sư chưa? Huống chi còn là Ma Đạo Sư toàn hệ?”

“Từ Ma Đạo Sư đến Đại Ma Đạo Sư tuyệt đối là một bước nhảy vọt, khoảng cách của nó rất lớn, không phải dễ dàng như trước kia nữa, vì thế gặp bình cảnh là phải.”

“Hon nữa a, gặp bình cảnh cũng không phải chuyện xấu, nó có thể làm sức mạnh của ngài càng ngày càng trở nên thuần khiết hơn, cũng có thể rèn luyện tâm trí ngài.”

...

Thanh Việt im lặng nghe mấy lão nhân nói nửa ngày, tuy hiểu bọn họ nói rất có đạo lý, nhưng Thanh Việt vẫn như cũ cảm thấy không thích hợp.

Trực giác nói cho bé biết, này không phải năng lực Ma Pháp Sư tăng lên đến một lúc nào đó gặp phải bình cảnh, mà nó càng giống như... cơ thể bé không thể tiếp tục thừa nhận sức mạnh... giống như là... một cái bát đã đầy nước thì không thể nào chứa thêm được nữa...

Thanh Việt lễ phép thì lễ tạm biệt mấy lão nhân, li khai tràng thí nghiệm ma pháp bí mật.

...

Hiện giờ đã là mùa xuân, bắt đầu với Tập Cách Tra vương quốc, mùa xuân của Nam Việt phi thường ấm áp, dưới ánh hoàng hôn tất cả cảnh vật đều nhuộm một tầng ánh sáng màu cam, thoạt nhìn thực ấm áp dễ chịu.

Thanh Việt hiển nhiên rất thích hoàn cảnh như vậy, chậm rãi đi tới, thỉnh thoảng hơi nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn mặt trời màu đỏ chanh phía trước.

Hiện giờ Thanh Việt có thể chậm rãi đi lại trong học viện như nơi không người, không có ai dám tiến tới gần bé, việc này phải quy công cho Tiểu Miêu, cũng chính là uy danh của Thánh Quang Bạch Hồ Vương.

Từ lúc Thanh Việt so tài ở cuộc thi ma vũ Tam học viện, chiến thắng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi thì tất cả mọi người đều biết rõ, Nam Việt Tiểu điện hạ tuyệt mỹ này không phải dễ trêu chọc, đặc biệt, Tiểu điện hạ còn có một con ma thú cao cấp làm sủng vật.

Này cũng là lí do, những trận tỉ thí sau mọi người đều bỏ quyền, Thanh Việt chỉ đấu một trận với Hoàng Phủ Tĩnh Nghi liền ù ừ cạc cạc lãnh giải quán quân tỉ thí ma vũ Tam học viện.

Còn chưa đi đến cổng học viện, Thanh Việt đã thấy bóng dáng như cục com nắm của Tập Ân, lúc nhìn thấy bé thì dùng tốc độ thật phi thường so với năng lực thực tế của mình chạy tới.

“...Điện hạ... tìm được ngài thật tốt quá... mau... tiểu nhân tới đón ngài hồi cung... thời gian sắp không còn kịp rồi...”

Tập Ân thở hổn hển bẩm báo với Thanh Việt.

“Vội vã quay về làm gì?”

“Điện hạ, ngài đã quên a, chạng vạng hôm nay, trong cung sẽ cử hành yến hội phi thường long trọng, đến muộn cũng không tốt.”

“Nếu đã muộn thì không đi không phải được rồi sao, dù sao phụ hoàng cũng biết ta không thích tham gia những thứ đó.”

Đối mặt với lo lắng của Tập Ân, Thanh Việt cứ như không có việc gì, thờ ơ trả lời.

“Ôi, Tiểu điện hạ, ngài lại quên, yến hội này quả thực là tổ chức để hoan nghênh vương tử, công chúa, quý tộc quốc gia khác, nhưng quan trọng nhất vẫn là chúc mừng Minh Khê điện hạ làm Hoàng thái tử a.

Vốn có rất nhiều người bắt mắt chuyện này, nhưng đều bị bộ hạ áp chế xuống, này nếu ngài không tham gia, người khác sẽ nghĩ ngài có khoảng cách với Minh Khê điện hạ, cứ vậy, tình cảnh của Minh Khê điện hạ lại càng...”

“Ân, được rồi, tham gia thì tham gia, chúng ta đi thôi.”

Tập Ân nói một hơi không dứt, Thanh Việt liền vội vàng ngăn cản lời hắn.

“Dạ, điện hạ.”

Thấy Thanh Việt đồng ý, Tập Ân liền vội đỡ Thanh Việt ngồi lên xe ngựa hoàng gia hoa lệ.

“Đúng rồi, Tiểu điện hạ, vương tử thú nhân tộc—— Mạn Nhĩ Lai, còn có tộc trưởng đời tiếp theo của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc—— A Hoa tiểu thư cũng đã tới để đi vào trưa nay, bọn họ cũng sẽ tham dự yến hội đêm nay.”

“Đi? Bọn họ không phải mới quay về cánh đồng tuyết cực bắc sao, sao lại nhanh chóng quay lại nơi này như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Màn Kịch Mở Màn Yến Hội

Hoàng cung Nam Việt đế quốc, yến tiệc long trọng sắp được cử hành.

Nơi này đã thật lâu không tổ chức yến hội.

Từ mấy tháng trước, sau khi xảy ra chuyện huyết anh quý thai kia, hậu cung này ngoài mặt bình tĩnh, an ổn nhưng kì thật lại sóng ngầm mãnh liệt, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Hơn nữa mấy ngày này hoàng đế bộ hạ lại sắc lập Hoàng Phủ Minh Khê làm Nam Việt Hoàng thái tử, còn tước đi tước vị của Nhị hoàng tử vốn được mọi người mong đợi nhất—— Hoàng Phủ Vu Mặc, cả đại lục đều nhắc lên một trận sóng to gió lớn, mà hậu cung cùng triều đình Nam Việt nằm ở trung tâm quyền lợi nhất sao có thể may mắn thoát khỏi.

Trong bầu không khí áp lực này, mỗi người đều căng cứng dây thần kinh, thật cẩn thận, chỉ sợ thất thần một chút thôi sẽ bước nhầm, lọt vào cạm bẫy người khác bố trí.

Mà hiện giờ, hoàng đế đệ hạ của bọn họ sau khi hồi cung thì lập tức cử hành yến tiệc này, không thể nghi ngờ là muốn làm dịu hậu cung, vì thế tất cả mọi người bị dính vào bầu không khí khẩn trương kia đều có thể thả lỏng một chút.

Vì thế yến hội này mới phá lệ náo nhiệt, long trọng như vậy.

Nhóm cung phi hao hết tâm tư, bất kể đại giới muốn áp hết số hoa thơm cỏ lạ tươi đẹp ở yến hội, hăng hái muốn có được sự ưu ái của hoàng đế đệ hạ mới hồi cung.

Công chúa, tiểu thư quý tộc chưa xuất giá, vương tử, con cháu quý tộc chưa thành hôn cũng đều ăn mặc thật hào nhoáng, muốn mình thật nổi bật, đều là người trẻ tuổi, đang độ tuổi thích cạnh tranh, có ai không muốn mình trở thành tâm điểm sự chú ý, được mọi người theo đuổi tán bốc a.

Về phần vương công đại thần thì càng khỏi phải nói, mang theo thê thiếp xinh đẹp nhất, nữ nhân xuất sắc nhất, ai cũng không muốn thua kém, ai cũng không muốn mất đi cơ hội tốt để liên hôn.

...

Yến hội còn chưa bắt đầu, mọi người cũng chưa tiến vào phòng tiệc, đều là tốp năm tốp ba tụ tập ở phòng tiếp khác, hoặc là trong hoa viên, cùng nhóm bằng hữu quen biết khen tặng lẫn nhau, trò chuyện.

Trong một hoa viên nhỏ nào đó nằm trước khu vực lăng tẩm các vị hoàng đế đời trước, Hoàng thái tử vừa tiến hành xong nghi thức kế vị, có thể ở đây nghỉ ngơi một lát, Hoàng Phủ Ngao cùng Hoàng Phủ Minh Khê chốc nữa còn phải tham gia yến hội, lúc này đang ngồi trong tiểu đình phẩm trà.

Đối với một mình ở chung với Hoàng Phủ Ngao, Hoàng Phủ Minh Khê vẫn như trước không thể tiêu trừ khẩn trương cùng mất tự nhiên trong nội tâm, không biết có thể lấy chủ đề gì để tán gẫu với phụ hoàng, tuy lúc có Thanh Việt, hai người bọn họ tán gẫu cũng không tệ, chính là hiện tại, Minh Khê chỉ máy móc duy trì hình thức ở chung một hồi một đáp.

“Yến hội lần này thực náo nhiệt, vương công đại thần có thực lực cùng gia quyến của bọn họ sẽ có mặt, Minh Khê, người hiểu dụng ý của trẫm không?”

Hoàng Phủ Ngao nhấp một ngụm trà, nhìn đủ loài hoa đang khoe sắc bên ngoài tiểu đình, thản nhiên hỏi.

“Dạ, phụ hoàng, Minh Khê hiểu.”

Minh Khê hơi cúi đầu để người khác không nhìn thấy thần sắc trong mắt mình, tiếng nói ảm áp như xuân phong.

“Chỉ bằng sức lực của Minh Khê thì không thể ngồi ổn vị trí Hoàng thái tử này, phụ hoàng muốn Minh Khê liên hôn đúng không?”

“Cảm thấy khó chịu sao?”

“Muốn có được thứ gì đó thì phải dùng thứ khác để đổi lấy, đạo lý này, Minh Khê lúc còn rất nhỏ đã hiểu được, không nói tới có khó chịu hay không. Huống chi, phụ hoàng đã đối với Minh Khê tốt lắm, không trực tiếp chỉ định đối tượng kết hôn mà để Minh Khê lựa chọn, Minh Khê hẳn là phải cảm kích.”

...

...

Thanh Việt theo Tập Ân về Bàn Long điện, thay lễ phục tham gia yến hội, sau đó vì không muốn đi trễ mà trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Thanh Việt mất kiên nhẫn bỏ Tập Ân lại, tự mình vận dụng ma pháp không gian thuần di, trực tiếp xuất hiện trong phòng yến hội.

Chính là, lần này cùng trước kia bất đồng, sau khi Thanh Việt tới thánh hội, những người khác vẫn chưa tiến vào.

Tìm không thấy phụ hoàng của mình, Thanh Việt liền đi tới vị trí cao nhất trong thánh hội, trực tiếp ngồi xuống, này nhất định là vị trí của phụ hoàng của bé, vì thế, Thanh Việt liền thành thành thật thật ngồi đó chờ.

Thẳng đến khi yến hội bắt đầu, hoàng hậu phụ trách an bài yến hội này dẫn theo cung phi, hoàng tử, công chúa cùng vương tôn đại thần, mọi người trong nháy mắt bước vào hội thánh, tự nhiên cũng thấy được tiểu thiếu niên đang ngồi trên hoàng tọa ở cao cao.

Cửa vào thánh hội cùng hoàng vị của hoàng đế cao cao cách một khoảng cách, nhìn không rõ bộ dạng thiếu niên, nhưng dưới ánh đèn chiếu xuống, mái tóc bạch kim độc nhất vô nhị vô cùng chói mắt kia có thể làm mọi người xác định thân phận của thiếu niên.

(Yến hội ở hoàng cung Nam Việt có quy củ như vậy, vì phòng ngừa có người mua chuộc thị tỳ, người hậu, thừa dịp yến hội chưa bắt đầu bỏ thứ gì đó vào trong thức ăn hoặc rượu, đồ uống các loại.

Vì thế, sau khi các công việc chuẩn bị cho yến hội hoàn tất, tất cả người hầu, thị tỳ đều phải rời khỏi thánh hội, đợi đến khi yến hội bắt đầu mới có thể theo nhóm chủ tử trở lại nơi này hầu hạ, bọn thị vệ cũng ở bên ngoài, nghiêm mật canh gác. Nói cách khác, trước khi yến hội bắt đầu, nơi này tuyệt đối không có người.)

Mà hiện giờ, Nam Việt Tiểu điện hạ đã làm thế nào lọt qua mí mắt bọn thị vệ, xuất hiện ở nơi này?

Bất quá này không phải trọng điểm mọi người khiếp sợ, trọng điểm là vị trí mà Nam Việt Tiểu điện hạ đang ngồi, đó là ngôi vị hoàng đế chỉ có Nam Việt hoàng đế bệ hạ của bọn họ có thể ngồi a!!!

...

Hoàng Phủ Ngạo cùng Hoàng Phủ Minh Khê vừa tiến vào phòng yến hội cũng nghe thấy tiếng nghị luận ồn ào của mọi người, còn có những lời nhân nghĩa răn dạy của hoàng hậu.

“Tiểu hoàng tử, người đây là còn thể thống gì, ngôi vị hoàng đế của bệ hạ người có thể tùy ý ngồi sao?”

“Tôn ti lễ nghi của người học được bỏ đâu rồi?”

“Mẫu phi của người chẳng lẽ...”

“Đủ rồi, đây là đang làm cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạo bước nhanh tới, ngăn cản hoàng hậu tiếp tục răn dạy.

“Phụ hoàng!”

Nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạo tiến tới, Thanh Việt giống như tiểu thú bị mọi người khi dễ đột nhiên nhìn thấy chủ nhân của mình, lập tức nhào vào lòng ngực y.

Thanh Việt quả thực chưa từng dính vào phiền phức lớn như vậy, trước mặt công chúng bị răn dạy, cho dù là phụ hoàng cũng chưa từng giáo huấn như vậy, còn có thật nhiều ánh mắt nhìn bé, trong đó có trách cứ, vui sướng khi người gặp họa cùng xem kịch vui.

“Bệ hạ, Tiểu hoàng tử vừa rồi cả gan làm loạn, không biết cấp bậc lễ nghi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nô ti thấy vậy mới...”

Hoàng đế bệ hạ của bọn họ vừa đi tới, cái gì cũng không hỏi lập tức bảo hộ Tiểu hoàng tử, mặc dù là ai nhìn đến cũng hiểu rõ, bệ hạ rõ ràng thiên vị Tiểu hoàng tử.

Hoàng hậu—— Di Giai • Lai Đặc tự nhiên cũng nhìn ra điểm này, vốn tính toán nhân chuyện giáo huấn Tiểu hoàng tử để chèn ép Tuyết Cơ • Hách Lý càng lúc càng kiêu ngạo, chính là, hiện giờ đại khái là ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gao.

Bất quá, theo cấp bậc lễ nghi, quy củ mà nói, Tiểu hoàng tử quả thực đã không đúng, mọi người đều nhìn thấy, hướng chi, nàng thân là hoàng hậu, có quyền răn dạy hoàng tử làm sai chuyện, này vốn không phải đại sự gì, nghĩ một chút, Di Giai • Lai Đặc cũng không hoang mang, đứng lý hợp tình biện giải cho mình.

“Cái gì mà cả gan làm loạn, không biết cấp bậc lễ nghi? Hoàng hậu người nói quá lời đi. Việt nhi từ nhỏ liền ở cùng một chỗ với trẫm, có thứ gì của trẫm Việt nhi chưa động qua, ngôi vị trí của trẫm thì có là gì?”

Nhưng ngược lại, hoàng hậu trước mặt công chúng lớn tiếng răn dạy một đứa nhỏ không hiểu chuyện, để nhiều vương công đại thần chê cười, đây là đáng về hoàng hậu, gương mẫu hậu cung của người sao?”

Hoàng Phủ Ngạo trả lời kiều tra đứa, bao che khuyết điểm như vậy làm hoàng hậu nghe mà sắc mặt trắng xanh, chính là không dám cãi lại.

Mà nhóm vương công đại thần nghe giọng điệu Hoàng Phủ Ngạo khi nhắc tới bọn họ thì đều thông minh ngồi vào vị trí của mình, cúi đầu, không hề nói tiếng nào.

“Phụ hoàng, vị trí này, Việt nhi không thể ngồi sao?”

Thanh Việt ngẩng đầu khỏi lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo, có chút ủy khuất hỏi.

“Ai nói, của phụ hoàng thì đều là của Việt nhi hết.”

Hoàng Phủ Ngạo cũng không quản những lời này nghe vào tai người khác sẽ tạo thành hiệu quả rung động cỡ nào, trực tiếp kéo Thanh Việt ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Mà trong nháy mắt lướt qua người hoàng hậu, Thanh Việt rất nhanh túm lấy một sợi tóc rụng của nàng, phụ hoàng nói bé có thể ngồi vị trí này, vậy thì bé không thể tự nhiên bị nữ nhân này mắng chửi như vậy, ít nhất cũng phải dọa nàng một chút mới được.

Theo hoàng đế bệ hạ ngồi xuống, yến hội cũng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Bất Ngờ Trong Yến Hội

Yến hội chính thức bắt đầu, các vương tử, công chúa, thiếu gia, tiểu thư quý tộc của các vương quốc khác cũng dựa theo trình tự tuần tự tiến vào thánh hội.

Mà nổi bật nhất trong số bọn họ hiển nhiên là Tắc Á Tháp công chúa—— Hải Luân • Hách Lý.

Hải Luân • Hách Lý mặc một thân váy lụa mỏng đỏ rực, đường cong yếu điệu là lướt như ẩn như hiện dưới lớp lụa mỏng manh, hơn nữa còn lộ ra cẳng cổ trắng nõn, non mịn cùng hai bờ vai tròn bóng, mượt mà, thật sự là mười phần hấp dẫn làm người ta mơ màng.

Không nói tới điểm khác, chỉ luận về tướng mạo, điệu bộ, Hải Luân • Hách Lý tuyệt đối là người xuất sắc nhất trong nhóm dòng dõi quý tộc.

Chính là, cuộc sống này luôn có bất ngờ.

Lúc Hải Luân • Hách Lý đang đắc ý lại ngạo mạn nhìn mọi người xung quanh, cho rằng mình khẳng định chiếm được vị trí đứng đầu, thì vượt khỏi dự kiến của mọi người, tiểu thư của gia tộc có dòng máu của thần linh Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc—— A Hoa cũng xuất hiện trong thánh hội.

Cô gái vẫn như trước mặt một thân quần áo trắng thuần, dung mạo không thể xem là tuyệt sắc nhưng ấn tượng đầu tiên để lại trong lòng người ta là một đóa bạch liên hoa tinh khiết, trong sáng, thánh khiết, cao nhã hết như vàng trắng.

Nếu nói Hải Luân • Hách Lý xinh đẹp lóa mắt như hoa mẫu đơn tinh quý đắt tiền, thì A Hoa làm người ta có cảm giác không thể nghĩ ngờ là bạch liên thanh nhã nở rộ trên đỉnh Tuyết Sơn, duyên dáng yêu kiều, phong thái thanh cao.

Tự rằng dung mạo, tư sắc của hai người là mỗi người mỗi vẻ, sà sà không thể phân biệt, nhưng đối với hoàng tôn dòng dõi quý tộc, vương công đại thần đã quen nhìn hoa mẫu đơn thâm cung mà nói, đóa mẫu đơn cho dù đẹp cỡ nào, quý giá cỡ nào thì đóa bạch liên Tuyết Sơn hiếm có khó tìm này càng hấp dẫn hơn đi.

Vì thế làm Hải Luân • Hách Lý phi thường tức giận là đại đa số mọi người sau khi A Hoa xuất hiện, ánh mắt vốn đang lưu luyến trên người nàng đều chuyển lên bóng dáng A Hoa, này đã phá hủy hoàn toàn tính toán trở thành tiêu điểm đêm nay, hấp dẫn sự chú ý của Nam Việt hoàng đế về hạ của nàng.

Hải Luân • Hách Lý tức tới nghiến răng, nhưng lại không dám tìm A Hoa gây phiền toái, gia tộc có huyết thống của thần linh có năng lực nhìn thấu quá khứ vị lai không phải nàng có thể trêu chọc.

A Hoa làm tộc trưởng đời tiếp theo của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc, thân phận của nàng so với vương tử, công chúa của các quốc gia khác cao quý hơn rất nhiều.

Bởi vì A Hoa đột nhiên xuất hiện nên rất nhiều người không khỏi suy đoán, Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc trước giờ không hề hỏi sự đời giờ lại không hề báo trước xuất hiện trong yến hội Nam Việt rốt cuộc có dụng ý gì.

...

Trong cung vàng điện ngọc, thánh hội náo nhiệt trong tiếng nhạc êm dịu cùng những điệu múa uyển chuyển đang diễn ra một màn tranh đấu kịch liệt nhưng lại âm thầm không hề có mùi thuốc súng.

Đối với hết thảy, Hoàng Phủ Ngạo nhìn thấy tất cả nhưng không rảnh để ý, mà Thanh Việt thì trực tiếp hoàn toàn xem nhẹ, trong thánh hội này, chi sớ cũng chỉ có mình Thanh Việt là chân chân chính chính chuyên tâm dùng dùng cơm đi.

Ngồi trên hoàng tọa cao cao có thể quan sát cả thánh hội, Hoàng Phủ Ngạo vừa gấp đồ ăn cho Thanh Việt, vừa giảng giải cho bé những thứ ca hát, xiếc ảo thuật ở trung tâm đại sảnh mà bé không hiểu.

(Lúc Thanh Việt còn rất nhỏ, bởi vì tật xấu kiêng ăn dạy mãi không sửa, trừ bỏ Hoàng Phủ Ngạo, không ai có thể hù bé, cho dù thấy bé bôi mớ chọn lựa đồ ăn căn bản cũng không dám nói bé nửa câu.

Vì thế, dần dần Hoàng Phủ Ngạo cũng thành thói quen, vô luận là lúc nào, cho dù bận rộn nhiều việc cũng sẽ cùng Thanh Việt dùng cơm, cũng vì bé mà gấp đồ ăn, đương nhiên là y gấp gì Thanh Việt nhất định phải ăn cái đó.)

Nhóm vương công đại thần ngồi dưới hoàng tọa tự nhiên không dám chủ động ngẩng đầu nhìn trộm, vì vậy cũng không thấy quá rõ.

Nhưng một ít nhóm cung phi, trù Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã không tham gia yến hội, đám hoàng hậu, Tuyết Cơ • Hách Lý, đều thấy rõ rành rành động tĩnh trên hoàng tọa.

“Phụ hoàng, Việt nhi no rồi, muốn đi dạo.”

Nhấn nài ăn hết món huyết yến cao mình chán ghét nhất, Thanh Việt rút cuộc nhìn không được mở miệng.

“Còn nửa khối, ăn hết rồi lại đi.”

Hoàng Phủ Ngao hiển nhiên không đồng ý.

“Đã no rồi, ăn không vô, Việt nhi uy phụ hoàng ăn đi.”

Thanh Việt căn bản không để Hoàng Phủ Ngao có thời gian phản đối, trực tiếp cầm nửa miếng huyết yến cao trong bát, cứ vậy có chút thô lỗ, trực tiếp nhét vào trong miệng Hoàng Phủ Ngao.

Tiếng hút khí của nhóm cung phi xung quanh cực kì đồng loạt cùng rõ ràng, bởi vì đều tận mắt nhìn thấy hành động này của tiểu điện hạ mà kinh ngạc không thôi, này thực sự là rất làm càn, rất vô lý, không thể tin nổi.

“Ha ha ~~~~ giờ đã ăn hết rồi, Việt nhi đi a.”

Thanh Việt không chút hoảng sợ, ngược lại hôn chụt một cái lên mặt phụ hoàng bé, sau đó muốn chạy đi, kết quả lại bị Hoàng Phủ Ngao dự kiến trước, túm lại, xoay người đặt ngồi lên nhuyển ỷ.

Hoàng Phủ Ngao chậm rãi nuốt miếng huyết yến cao trong miệng, lại uống ngụm nước trà thông cổ, lúc này mới mở miệng nói chuyện với Thanh Việt đang không ngừng giãy dụa.

“Vật nhỏ, càng lúc càng làm càn.”

Tuy là lời nói giáo huấn, nhưng mặc kệ là ai cũng nghe được, hoàng đế bệ hạ của bọn họ không hề có chút ý tứ phát hỏa, ngược lại cứ như đang trêu chọc nhừ tử bướng bỉnh mà y yêu thương nhất.

Nhóm cung phi thấy một màn này, lúc này mới không khỏi thay hoàng hậu dám giáo huấn Tiểu hoàng tử đồ một thân mồ hôi lạnh, này không phải quá rõ ràng sao, Tiểu hoàng tử làm càn như vậy nhưng bệ hạ lại chẳng hề tức giận, kia hoàng hậu lúc này chỉ vì Tiểu hoàng tử ngồi lên ngôi vị hoàng đế đã răng dạy, kia chẳng phải là...

“Đều ăn hết rồi, phụ hoàng nói ăn xong sẽ để Việt nhi đi...”

“Chính là, nửa khối điểm tâm kia là phụ hoàng ăn.”

“Phụ hoàng ăn hay Việt nhi ăn cũng giống nhau.”

Thanh Việt vẫn không phục, không ngừng giãy giụa biện giải cho mình, Hoàng Phủ Ngao không khỏi buồn cười, lập tức buông lỏng kiểm chế bé con, nơi này dù sao cũng là thánh hội, cho dù là đứa nhừ tử cũng phải có chừng mực.

...

Thanh Việt cực kì hứng thú từ cửa hông ra đại sảnh, đang chuẩn bị tìm nơi bí mật, lấy sợi tóc của hoàng hậu lấy được khi này giờ chút thủ đoạn, lát nữa hảo dọa nạt một phen, nhưng lại vì đám người đang vội vàng đi tới cách đó không xa mà dừng cước bộ.

Hai nam nhân trung niên bộ dáng chủ quản người hầu hoàng cung vừa dẫn đường cho ba người, hai nam một nữ mặc phục sức biểu diễn dân gian, mặt trét phấn thật dày, vừa hùng hùng hồ hồ mắng chửi, mà ba người kia chỉ cúi đầu, khom thắt lưng đi theo sau bọn họ, bộ dáng khúm núm hèn mọn mặc bọn họ mắng chửi.

Này trong mắt người bình thường, trong hoàng cung, nhóm chủ quản quát mắng nhóm nghệ nhân dân gian không hiểu quy củ trong cung, lại không quyền không thể chỉ là chuyện rất bình thường, chính là, trong mắt Thanh Việt lại không phải như thế.

“Đứng lại.”

Hai chủ quản người hầu kia nghe tiếng thì sững sốt, lập tức thấy Thanh Việt đang đi về hướng bọn họ, hai người lúc này vẫn còn hát hàm sai khiến, lúc nhìn thấy Thanh Việt thì lập tức biến thành yếu bóng vía.

Người hầu vốn chính là nhìn sắc mặt chủ tử mà sống, đám người này đã sớm lâu cá đến thành tinh rồi, có ai không biết đến thanh danh của Tiểu điện hạ a, nhân vật được mọi người ngầm gọi là Tiểu ma vương, người này nếu tùy hứng đột nhiên bá đạo, đám người hầu địa vị thấp kém bọn họ tuyệt đối có khả năng sẽ gặp tai ương.

“Tiểu nhân bái kiến Tiểu điện hạ...”

“...không biết Tiểu điện hạ... có gì phân phó...”

Hai chủ quản người hầu miễn cưỡng lộ ra nụ cười vui vẻ, run run hành lễ với Thanh Việt, cũng mở miệng thăm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 184: Bất Ngờ Trong Yến Hội [2]

“Ba bọn họ là ai?”

Thanh Việt chỉ ba người vẫn khom lưng, cúi đầu, im lặng đứng phía sau hai chủ quản người hầu.

Thấy Thanh Việt gọi bọn họ lại chính vì cảm thấy hứng thú với ba nghệ nhân dân gian kia, hai chủ quản người hầu đều không hện mà cùng thờ phào, lập tức đáp lời.

“Bẩm Tiểu điện hạ, ba người này là nghệ nhân dân gian, rất nổi danh trên Vân Trạch đại lục, đặc biệt là màn biểu diễn múa đao, còn có thể thổi sáo điều khiển xà, thật sự có thể xưng là nhất tuyệt a...”

“Đúng vậy đúng vậy, rất nhiều vương thất công khanh ở các quốc gia thích chiêu bọn họ tới biểu diễn, này a, bọn họ vừa mới biểu diễn ở hoàng cung Đông Chích xong liền vội vàng theo không gian truyền tống chạy tới Nam Việt chúng ta.”

“Đông Chích?”

Thanh Việt hiện giờ nghe thấy hai chữ này liền có cảm giác đau đầu, lập tức lại tinh tế quan sát từ trên xuống dưới ba người nghệ sĩ dân gian nhìn không thấy mặt này.

Hai chủ quản người hầu thấy Thanh Việt đánh giá ba người họ, nghĩ Thanh Việt không tin lời mình, phải biết ma người này chính là chủ tử bọn họ tiền chủ a, rất mong thông qua màn biểu diễn của bọn họ chiếm được sự ưu ái cùng niềm vui của hoàng đế đệ hạ, nếu không để bọn họ lên sân khấu thì...

Nghĩ một chút, hai chủ quản người hầu lại vội vàng giải thích với Thanh Việt.

“Tiểu điện hạ, ba người này thật sự là nghệ nhân dân gian rất lợi hại a, tài nghệ của bọn họ đều là nhất tuyệt... chính là... hôm nay không biết làm sao... cả đám cứ như hũ nút...”

“Đúng a, Tiểu điện hạ, bình thường bọn họ không phải vậy đâu, có thể... là vì chưa từng được tiếp xúc gần... với hoàng tử tôn quý như Tiểu điện hạ... nên có chút khản trương...”

“... này... Tiểu điện hạ... Nếu ngài không có gì khác cần phân phó... kia tiểu nhân có thể mang... bọn họ tới phòng phía sau yến hội chuẩn bị...”

“Đúng a Tiểu điện hạ, vừa rồi ba bọn họ đại khái là bị lạc đường trong hoàng cung, nhóm tiểu nhân mất hết nửa ngày mới tìm được, thời gian đã chậm trễ rất nhiều, đã sắp tới màn biểu diễn của bọn họ, Tiểu điện hạ, người xem...”

Hiện tại Thanh Việt hoàng toàn không có tâm tư để ý hai chủ quản người hầu đang không ngừng lái nhái kia, lực chú ý của bé đều đặt hết vào ba nghệ nhân dân gian sau lưng bọn họ.

“Nói thẳng đi, là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi phái các người tới đúng không, hẳn bảo các người tới làm gì?”

Thanh Việt vừa nói xong, ba người vốn im lặng bên kia rốt cục có phản ứng.

Thứ hoạt thi này, Thanh Việt đã gặp qua một lần thì tuyệt đối không nhận sai.

“Khanh khách ~~~~”

Ba nghệ nhân dân gian vẫn khom lưng, cúi đầu không để người ta nhìn thấy mặt mình, lúc này chậm rãi ngẩng lên, chính là bọn họ bảo trì tư thế hèn mọn này có chút lâu, cơ thể đã có chút cứng ngắc, theo động tác hiện giờ, cơ thể cũng bắt đầu phát ra âm thanh xương cốt ma xát làm người ta lạnh sống lưng.

“Chủ tử phân phó... sau khi vào tới phòng yến hội... chúng ta... có thể gặp người giết người...”

Âm thanh trầm thấp khàn khàn như phát ra từ mộ sâu, hai chủ quản người hầu nghe thấy toàn thân đều bắt đầu phát run, này thật sự là ba nghệ nhân dân gian bọn họ từng gặp trước kia sao?

“...Nếu có người... nhìn thấy chúng ta... có thể nói ta tên chủ tử... Như vậy... nói lời của chủ tử cho người đó nghe...”

“Chủ tử nói... hẳn vẫn chưa chết... hẳn sẽ tiếp tục trả thù... Các người phải hảo hảo chuẩn bị a... đừng quá đắc chí...”

“Mặc khác... chủ tử còn bảo chúng ta mang theo chút lễ vật nhỏ... Tặng cho các người...”

Nói xong, một nghệ nhân dân gian liền kéo một con hắc xà trong ống tay áo, có một cái xừng đỏ rực, ánh mắt đỏ rực, cả người mang theo tử khí cùng âm độc, hoàn toàn giống đám hắc xà trong cung điện dưới lòng đất của Tuyết Sơn trước kia.

Nhìn thấy hắc xà trước mặt, Thanh Việt lập tức nổi giận phóng ra một mũi tên ngưng tụ từ nguyên tố ma pháp hệ quang, trực tiếp xuyên thấu cơ thể hắc xà, thiêu đốt.

Lập tức, hắc xà trong tay nam tử vụn vèo vài cái rồi biến thành tro tàn, mà bàn tay nam tử cũng bị cháy đen một mảng, nhưng hắn lại giống như không hề có cảm giác, tiếp tục máy móc mở miệng.

“Còn có rất nhiều a... Chúng ta đã thả... tất cả bọn chúng...”

Nghe nói như vậy, Thanh Việt thực sự sắp bị tức tới xì khói, vận dụng ma pháp hệ ám cấp chín—— thị huyết ma ảnh, phóng về phía ba hoạt thi.

Hai chủ quản người hầu lúc này đã sắp sợ tới ngất xỉu, bởi vì trong mắt bọn họ, ba người kia giống như bị một đám mây đen vây quanh, sau đó hết như bị vô số sinh vật ăn thịt siêu nhỏ mà mắt thường không nhìn thấy, từng chút từng chút gặm cắn toàn bộ.

“Hai các ngươi tìm thấy bọn họ ở đâu?”

Thanh Việt chưa hết giận, quay đầu trừng hai chủ quản người hầu đã xụi lơ trên mặt đất, một người trong đó đã trực tiếp bị dọa tới hôn mê bất tỉnh, còn người còn lại cũng không sai biệt lắm, bất quá may mắn, vẫn còn đáp lại được.

“...Ồ... gần dòng suối... trong ngự hoa viên...”

...

...

Rất nhanh, không hề kinh động tới nhóm tân khách trong yến hội, Thống lĩnh thị vệ hoàng gia—— Kiệt Tây • Tháp mang đội, ba đội thị vệ hoàng gia đã bao vây toàn bộ phụ cận dòng suối nhỏ trong ngự hoa viên.

Bọn thị vệ biết, bọn họ không cần làm gì cả, chỉ cần cách ly khu vực này, nếu thấy hắc xà cổ quái bò ra thì chỉ cần lớn tiếng kêu một hai tiếng là được.

Vì thế, liền xảy ra tình huống thế này.

Bọn thị vệ đứng nghiêm nghị tạo thành một vòng cách ly, sau đó trở mắt nhìn vào bên trong, trong đó có một Tiểu Miêu da lông tan mát ra bạch quang trong bóng đêm (đương nhiên, bởi vì Tiểu Miêu là tên của nó, mọi người không có biện pháp chỉ đành gọi nó như vậy, nhưng hiện giờ thì không ai dám xem nó là mèo nữa), còn có một bộ xương khô cả người tan mát hồng quang yếu dị, chúng nó đang nhảy tới nhảy lui trong khu vực cách ly, khí thế ngất trời tìm kiếm thứ gì đó.

...

Thanh Việt lúc này cũng đứng cách đó không xa nhìn thấy hết thảy, lại càng cảm thấy tức giận.

Nói vậy, sức mạnh của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi sau khi rời khỏi địa cung đã tăng tiến rất nhiều, đã hoàn toàn dung hợp với sức mạnh của ma anh kia, hắn đã có thể thoải mái biến người sống thành hoạt thi để điều khiển.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chiếm được sức mạnh cường đại tự nhiên dám công khai để hoạt thi vào hoàng cung Nam Việt, tìm bọn Thanh Việt gây phiền toái, này tuyệt đối là khiêu khích trắng trợn cùng tuyên chiến.

“Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, cái thứ sống không sống chết không chết này, ngươi hảo chờ đó cho ta!”

Thanh Việt hung hăng mở miệng nói.

Thanh Việt từ trước đến nay không phải người nhân từ, tốt bụng gì, ai trêu chọc bé, hậu quả đều thực nghiêm trọng, mà lúc này, Thanh Việt không tính toán cho Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có cơ hội xuất thủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Bất Ngờ Trong Yến Hội [3]

Sau khi dùng xong tiệc tối, yến hội cũng tiến vào phần cuối cùng, cũng chính là phần nhóm nam nữ quý tộc chưa lập gia đình chờ mong cùng theo đuổi

nhất.

Nhóm con cháu quý tộc có thể mời người hợp ý mình nói chuyện phiếm hoặc lên vũ trì nhảy một khúc, còn nhóm đại thần vương công có chút niên kỉ có thể tốp năm tốp ba tụ lại một chỗ, tìm kiếm một gian tiểu thính, hoặc nơi nào đó trong hoa viên yên tĩnh, phẩm trà uống rượu, nói chuyện chính sự.

Trong một tiểu đình bí mật ở hoa viên, nơi này chính là chỗ Minh Khê cùng phụ hoàng ngồi nói chuyện phiếm trước khi yến hội bắt đầu, cũng là nơi quyết định Minh Khê phải lấy phương thức liên hôn để củng cố địa vị thái tử của mình.

Minh Khê không thể nào tưởng được, tối nay mình lại tới nơi này lần thứ hai, lí do sao, đương nhiên vì nơi này yên lặng, ít người lui tới.

Mà lúc này, người cùng Minh Khê tới nơi này, cũng chính là người cậu chưa bao giờ nghĩ tới, tiểu thư của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc, cũng chính là tộc trưởng đời tiếp theo—— A Hoa.

Chờ hai người ngồi xuống chỗ của mình, A Hoa liền đi thẳng vào vấn đề, nội dung lại làm Minh Khê kinh ngạc không thôi.

“Thái tử điện hạ, xin thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, yến hội đêm nay chính là chuẩn bị vì liên hôn của thái tử điện hạ đúng không?”

“Đúng vậy.”

Minh Khê rất nhanh che dấu kinh ngạc của bản thân, thực thẳng thắn xác thực nghi vấn của A Hoa.

Dù sao, đối phương cũng là Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc, được xưng là có huyết mạch thần linh, có thể nhìn thấu quá khứ vị lai, mỗi đời tộc trưởng của gia tộc này đều được người trên Vân Trạch đại lục tôn xưng là trí giả, mà A Hoa chính là tộc trưởng đời tiếp theo, nếu ngay cả chuyện nhỏ này cũng không nói đúng thì đó mới làm người ta kinh ngạc.

Vì thế, cùng người thông minh nói chuyện, không cần quanh quẹo thì hơn, bằng không chỉ tăng thêm chút chê cười mà thôi.

“Ha ha ~~~ cùng thái tử điện hạ nói chuyện thật sự là tiết kiệm khí lực, rất thẳng thắn, không cần vòng vo, này cũng là phương thức A Hoa thích nhất.”

A Hoa cười mỉm, tiếp đó thần sắc bình tĩnh mở miệng, nói ra chuyện càng làm Minh Khê khiếp sợ hơn.

“Nếu, thái tử điện hạ đang chọn lựa thái tử phi tương lai, như vậy, thái tử điện hạ xem thử A Hoa có phù hợp điều kiện chọn lựa thái tử phi của người không?”

“Người...”

Trong lúc nhất thời, Minh Khê thật sự không biết phải trả lời A Hoa thế nào, này quá mức khó tin, vượt quá vấn đề có thể tưởng tượng.

“Thái tử điện hạ không cần kinh ngạc, cũng không cần hoài nghi, A Hoa nói là thật, không có ý tứ nói đùa, hơn nữa, xin thứ cho A Hoa tự đại cuồng vọng, A Hoa nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy trong cả yến hội này, công chúa chưa xuất giá ở các quốc gia khác, còn có tiểu thư quý tộc của Nam Việt, A Hoa chính là người thích hợp nhất, cũng là người có thể trợ giúp thái tử điện hạ tốt nhất, vô luận là thân phận hay đầu óc.”

A Hoa nhẹ nhàng nói, âm thanh vẫn nhu hòa uyển chuyển như trước, nhưng trong ánh mắt từ sắc mông lung lại lộ ra tự tin cùng sáng suốt, lại làm cho bề ngoài thanh nhã mảnh mai của nàng trong mắt người khác lại có khí thế hùng hồn như đại ưng đang bay vút trên bầu trời.

“Đúng vậy, A Hoa tiểu thư, người thật sự là sự lựa chọn tốt nhất cho vị trí thái tử phi, hoặc nên nói là, chỉ cần người nguyện ý, bất cứ quốc gia nào trên Vân Trạch đại lục đều ngóng trông được sự ưu ái của người.”

Chính là, ta vẫn không hiểu, Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc trước nay luôn không quản sự đời, vì sao quy ẩn mấy trăm năm trong cánh đồng tuyết cực bắc hiện giờ lại đột nhiên muốn dính tới phạm trần thế tục? Vì sao lại chọn lựa Nam Việt chúng ta? Mà Minh Khê, lại có tài đức gì, có thể lọt mắt xanh của A Hoa tiểu thư người?”

Đối mặt với biến hóa như sét đánh giữa trời quang này, Minh Khê từng trải qua rất nhiều thế sự đã có thể không quan tâm hơn thua, duy trì ý nghĩ thanh tĩnh, gọn gàng, dứt khoát khỏi ra nghi hoặc của mình.

“Thái tử điện hạ thẳng thắn như vậy, A Hoa cũng không dấu diếm, chính là trước đó có hai vấn đề, đây là thuộc về quyền lợi của tộc trưởng, A Hoa không có quyền nói, bất quá đến khi A Hoa trở thành thái tử phi của thái tử điện hạ, lại lên làm tộc trưởng, A Hoa liền chủ động nói cho người biết.”

A Hoa hơi mỉm cười, lại nói tiếp. “Bất quá, vấn đề cuối cùng, A Hoa có thể trả lời thực trọn vẹn cho thái tử điện hạ.

Thứ nhất, bởi vì ta thường thức người, cứng cỏi, rộng lượng, hiểu được nhẫn nại, không ngạo mạn tự đại, cuồng vọng vô tri làm ta chán ghét như đám người kia.

Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc chúng ta không có tài trí bình thường, ta cũng tuyệt đối tin tưởng ánh mắt của mình, đã nghe nói tới những gì người trải qua, lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã biết, người chính là đế vương vĩ đại đời tiếp theo của Nam Việt đế quốc, có thể sống vai cùng người đứng chung một chỗ, ta một chút cũng không có hại.

Về phần còn lại, sự tình trọng đại, nếu người hứa để ta làm thái tử phi của người, ta liền nói cho người biết, thái tử điện hạ, muốn nghe không?”

A Hoa chớp chớp ánh mắt từ sắc xinh đẹp như ngọc lưu ly, nhìn Minh Khê hỏi.

Minh Khê nhìn cô gái xinh đẹp, trí tuệ, tự tin tràn đầy trước mắt, lại nghĩ tới tình huống của mình, giọng điệu dần đo mở miệng.

“Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc không có tài trí bình thường, Minh Khê tự nhiên cũng không hoài nghi trí tuệ của A Hoa tiểu thư, chính là, A Hoa tiểu thư, ta nghĩ ngươi hẳn hiểu rõ, đối với Minh Khê, chỉ cần đối tượng liên hôn có đủ giá trị lợi dụng thì Minh Khê cũng không để ý thái tử phi này rốt cuộc là ai, cho dù như vậy, A Hoa tiểu thư còn...”

“Đây là chuyện của A Hoa, thái tử điện hạ không cần lo lắng, mỗi người đều có thứ mình muốn có, thái tử điện hạ, ngươi không phải cũng vậy sao, vì thứ mà mình muốn, hi sinh một ít cái khác thì có là gì.

Thái tử điện hạ hoàn toàn không cần có gánh nặng gì cả, không có cảm tình giao dịch thì mới càng công bình không phải sao, ngươi, còn có A Hoa, chúng ta ai cũng không thua thiệt đối phương gì cả.”

“Ha ha ~~~ ta hiện giờ thật sự có chút tò mò, rốt cuộc là thứ gì có thể làm A Hoa tiểu thư đánh đổi bằng hạnh phúc cả đời mình cũng cam tâm tình nguyện.”

Lời nói của A Hoa quả thực làm Minh Khê hoàn toàn yên tâm buông tha gánh nặng trong lòng, mỉm cười ôn hòa hỏi.

Nhìn người đối diện từ sau khi tiến vào tiểu đình lâu như vậy rốt cuộc mới mỉm cười, giọng điệu nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều, A Hoa tự nhiên cũng nắm chắc thành công, tự tin mở miệng nói.

“Hạnh phúc? Không, hàm nghĩa hạnh phúc đối với mỗi người có định nghĩa không giống nhau, hi sinh hôn nhân của mình, ta mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cũng không cảm thấy bất hạnh, chỉ cần có thể hoàn thành lí tưởng thì đó chính là hạnh phúc của ta, là thứ ta khát vọng nhất.

Thái tử điện hạ muốn biến ta khát vọng gì sao? Nó bao hàm trong phần ta chưa nói khi nãy, nếu ngươi muốn tiếp tục nghe.”

“Tốt, vậy thỉnh A Hoa tiểu thư giải thích nghi hoặc cho Minh Khê đi.”

Tuy Minh Khê không có hứa hẹn gì tới thái tử phi, nhưng khi cậu nói ra những lời này, trong lòng hai người đều hiểu.

Rốt cuộc đạt được chung nhận thức, phức tạp mà A Hoa che dấu trong lòng cũng theo đó giảm đi không ít, lập tức mỉm cười nói.

“Từ mấy tháng trước, ngôi sao tượng trưng cho Sáng Thế Chi Thần cùng Hư Vô Chi Thần đồng thời thức tỉnh, tất cả thành viên của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc chúng ta đều mất đi năng lực nhìn thấu quá khứ vị lai.”

“Cái gì?”

Minh Khê đột nhiên cảm thấy, tối hôm nay cậu bị chấn động đúng là không ít.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Bất Ngờ Trong Yển Hội [4]

Đối mặt với Minh Khê kinh ngạc, A Hoa lại không có tình tự dao động gì lớn, vẫn bình tĩnh mở miệng giải thích.

“Dùng thời gian cả đời mình tiêu phí ở tòa chiêm tinh tháp cao cao cô tịch, thông qua bói toán tinh tượng, từ đó có được năng lực nhìn thấu quá khứ vị lai, rồi lại vô pháp thay đổi quỹ tích vận mệnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn hết thấy phát sinh, này đối với ta mà nói, chính là bi ai của một nhà chiêm tinh sư.

Từ nhỏ đến lớn, ta tuy khắc khổ học tập chiêm tinh thuật, năng lực tiên đoán của ta cũng siêu việt hơn những người cùng lứa, nhưng chưa từng sử dụng nó.

Chính là vô luận năng lực của ta có xuất sắc cỡ nào, trong mắt của người khác chỉ thấy được năng lực tiên đoán mà thần linh ban cho mà thôi, vì nó mà bọn họ đều hâm mộ ta, kính sợ ta, mà hết thấy những cái khác của ta đều bị năng lực này che khuất.

Vì thế, mất đi năng lực này, đối với ta mà nói không phải chuyện khổ sở, ngược lại còn có cảm giác giải thoát.

Nhưng, đã không còn năng lực tiên đoán, đối với Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc được tôn xưng là có huyết mạch của thần linh cũng chính là trí mạng.

Đối với năng lực người người kính sợ được thần linh ban cho, một ngày nó mất đi nếu dễ thể nhân biết, kết cục của gia tộc chúng ta cũng chỉ còn là công

cụ cho người ta dát vàng lên mặt mà thôi.

Gia tộc chúng ta đương nhiên không thể để chuyện này phát sinh, vì thế ta cùng gia gia, cũng chính là tộc trưởng đương nhiệm thương nghị việc này, chỉ tiếc, ý kiến hai chúng ta hoàn toàn bất đồng.

Gia gia tin tưởng Tín Ngưỡng Chi Thần của chúng ta, tin tưởng chỉ cần chúng ta thành kính khẩn cầu, Sáng Thế Chi Thần sẽ giải cứu người hầu của mình, sẽ tiếp tục ban cho chúng ta sức mạnh.

Mà ta, ta tuy cũng đồng dạng kính ngưỡng Sáng Thế Chi Thần, nhưng ta càng tin tưởng vào chính bản thân mình.

Đem hi vọng kí thác vào một nơi không biết lúc nào mới bùng xuống, càng không biết trải qua hơn bảy ngàn năm, vị Sáng Thế Chi Thần kia có còn nguyện ý trợ giúp những người tự xưng là người hầu của thần không, này theo ý ta chính là không thực tế.

Ta muốn dùng phương thức của chính mình, chứng minh cho bọn họ thấy, cho dù không còn năng lực tiên đoán, ta vẫn có thể làm Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc vững vàng, sừng sững đứng trên Vân Trạch đại lục, đồng dạng làm người ta kính sợ.”

Nói đến đây, ánh mắt từ sắc mông lung của A Hoa tràn ngập thần thái hút lòng người, rất khó tin tưởng, nữ tử mềm yếu trước mắt, giờ phút này thế nhưng lại có khí thế mà cho dù là thiên quân vạn mã đứng trước mặt cũng phải thuận phục dưới chân nàng.

“Lý tưởng của người chính là muốn chứng minh bản thân, cho dù không còn năng lực tiên đoán vẫn có năng lực bảo toàn gia tộc của mình, đồng thời người cũng muốn chứng minh với gia gia cùng gia tộc của người, quyết tâm cùng tín niệm của một người không hề yếu hơn sức mạnh thần linh ban cho, trong thời khắc nguy nan, con người hẳn phải càng tin tưởng vào chính mình, đúng không?”

“Đúng vậy, thái tử điện hạ, gia tộc chúng ta đã quá ý lại vào sức mạnh thần linh ban, luôn tự xưng là người hầu của thần, tự đánh mất bản thân, một khi mất đi sức mạnh liền trở nên hoảng loạn, không biết theo ai, nếu còn tiếp tục như vậy, Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc chỉ có thể đi vào con đường diệt vong.

Vì thế, trở thành thái tử phi của người, ta sẽ toàn tâm toàn ý phụ trợ người lên đế vị, người trở thành đế vương của Nam Việt vĩ đại, có được hết thảy người muốn, mà ta cũng hi vọng người có thể đạt thành lí tưởng của ta.”

“A Hoa tiểu thư, được ăn cả ngã về không như vậy, thật sự đáng giá sao?”

“Tự nhiên đáng giá, đối với ta mà nói, đây là thứ ta khát vọng nhất, thái tử điện hạ yên tâm, ta chưa bao giờ hối hận chuyện mình đã làm.”

...

Lúc yến hội chấm dứt, Nam Việt Hoàng thái tử cùng tiểu thư của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc được xưng là có huyết mạch thần linh, thế nhưng song song đi lên phía trước đài, hướng yến hội tuyên bố một tin tức tuyệt đối khiếp sợ, rung động cả Vân Trạch đại lục.

Đó là, Nam Việt Hoàng thái tử—— Hoàng Phủ Minh Khê, cưới tiểu thư của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc—— A Hoa, làm Nam Việt Thái tử phi tương lai.

Mà Nam Việt hoàng đế bệ hạ cũng đã hạ chỉ, hôn lễ của bọn họ nửa tháng sau sẽ cử hành.

...

Ở một nơi khác, Ma Nha cùng Tiểu Miêu trong khu vực được bọn thị vệ cách ly tổng cộng tìm được hai mươi bảy con hắc xà to như cánh tay người.

Mà kết cục của hai mươi bảy con hắc xà kia, đám thị vệ xem một màn đó sắc mặt đều trắng bệch, bộ dáng muốn phun lại cổ nhẹn vô cùng đáng thương, là có thể đoán được tám, chín phần mười.

Tự nhiên là bị Ma Nha xem là vật tẩm bổ, dùng đám tế ti đồ tươi như mạch máu hút đám hắc xà này thành một đám da xà khô quắt queo, sau khi ăn no nê còn phát ra tiếng cười làm đám thị vệ rón da gà.

Điều này làm mức độ khủng bố cùng ghê tởm của Ma Nha trong lòng đám thị vệ lại tăng thêm một lũy thừa, tiến tới một cấp bậc mới.

Ở một góc tối trong ngự hoa viên này, chỉ sợ chỉ có Ma Nha cùng Tiểu Miêu ngoạn đến tâm tình sung sướng.

Thanh Việt đứng cách đó không xa, thấy Ma Nha cùng Tiểu Miêu bắt hết hắc xà ở nơi này liền bảo đám thị vệ giải tán, sau đó bảo Ma Nha cùng Tiểu Miêu tiếp tục tìm kiếm phụ cận một chút, kiểm tra xem có cá lọt lưới hay không.

Yến hội đã sắp xong, Thanh Việt để lại Ma Nha cùng Tiểu Miêu giải quyết hậu quả, sau đó quay về phòng yến hội.

Vốn tính toán đi dạo một chuyến, thế nhưng không ngờ lại nhận được sự khiêu khích từ Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, sau khi sử lý ba hoạt thị, tiếp đó lại đứng trong hoa viên nhàm chán, nhìn Ma Nha cùng Tiểu Miêu bắt hắc xà cả đêm, tâm tình Thanh Việt không xong cỡ nào cũng có thể đoán được.

Chỉ tiếc, không phải mọi người đều có thể đoán được điểm này, cổ tình ngay lúc này lại có người tự động lao vào lửa.

Trong một gian nhà thất ở khu vực yến hội, nơi này là cung điện chuyên dụng của Nam Việt hoàng đế bệ hạ cùng nhóm cung phi có địa vị cực cao nghỉ ngơi lúc vui chơi ở yến hội một mẻ.

Lúc này, Hoàng Phủ Ngạo đang nghiêng người nằm trên nhuyễn ý, hơi híp mắt thưởng thức ly rượu ngọc bích, nhẹ nhàng đưa chất lỏng hồng nhạt bên trong.

Một thị tỳ quỳ trên mặt đất, bên cạnh là một bầu rượu ngọc bích vỡ nát, mâm ô kim đánh ngã cùng mấy thứ điểm tâm tinh xảo linh tinh, cơ thể đơn bạc của nàng ta đang run rẩy, cái trán đã dập đầu tới bầm đen.

Mà hoàng hậu cùng vài cung phi đi theo nàng cũng đang quỳ trên mặt đất, đối diện với Hoàng Phủ Ngạo cố gắng giải thích gì đó.

Còn có Tuyết Cơ • Hách Lý, Hải Luân • Hách Lý đứng bên cạnh, cùng một vài cung phi khác, ra mời, các nàng không muốn bị cuốn vào chuyện này, đều nhếch nhếch môi, bộ dáng đang xem kịch vui.

Trường hợp như vậy chính là cảnh Thanh Việt thấy lúc tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Trò Hề Trong Yến Hội [1]

Trong nhà thất.

Hoàng hậu —— Di Giai • Lai Đặc mang theo nhóm cung phi tùy tùng vừa bước chân vào nơi này đã thấy thị tỳ của nàng đang run rẩy quỳ gối bên kia, cái trán cũng bầm tím một mảng, còn có bầu rượu ngọc bích bị đổ ra ngoài, mâm điểm tâm kim ô tinh xảo thì lật úp, mặt đất vô cùng hỗn loạn.

“Bệ hạ.”

Áp chế cảm giác bất ổn trong lòng, hoàng hậu —— Di Giai • Lai Đặc tao nhã thi lễ với Hoàng Phủ Ngạo, mở miệng dò hỏi.

“Không biết bệ hạ triệu nô tì tới đây có gì phân phó?”

“Trẫm vì sao triệu hoàng hậu tới, chẳng lẽ bản thân hoàng hậu không rõ hay sao?”

Hoàng Phủ Ngạo thưởng thức ly rượu ngọc bích, loạng choạng chất lỏng hồng nhạt bên trong, ý tứ của y quá rõ ràng.

“Bệ hạ... ngài là vì rượu này... mới... bệ hạ, ngài đừng hiểu lầm... Thỉnh ngài tin tưởng nô tì, rượu này... là nô tì tự mình nhường... Bên trong có bỏ thêm chút dược liệu bổ dưỡng trân quý... Có thể làm bệ hạ ngài... làm ngài...”

Muốn hoàng hậu, một người sinh ra trong dòng dõi đại quý tộc thế gia, lại còn tuân thủ quy tắc gần như bản khắc nói rõ ra những lời đó, quả thực là có chút làm khó nàng, cho dù chỉ là nhắc tới công hiệu của loại rượu bổ này thôi, hoàng hậu cũng phải mặt đỏ tai hồng, ập a ập ứng mà lược bỏ nội dung nửa câu sau.

“Bệ hạ, nô tì sợ dĩ làm vậy... là bởi vì... căn cứ theo bản ghi chép trong hậu cung... Bệ hạ ngài... ngài từ mấy tháng trước... hẳn là từ sau sự kiện Tương trác phi kia... thì chưa từng đặt chân vào hậu cung... cũng không làm hạnh bất cứ cung phi nào...”

Nô tì thân là hoàng hậu... đứng đầu hậu cung... căn cứ theo tổ chế... vì... vì... con nói dòng hưng thịnh của bệ hạ... Nô tì cần... cần tìm hiểu xem bệ hạ đối với hậu cung... có... có chỗ nào không hài lòng... Còn có... cần quan tâm... cơ thể của bệ hạ ngài...”

Nói đến đây, gương mặt của hoàng hậu —— Di Giai • Lai Đặc đã đỏ tới sắp tích ra huyết rồi, là một tiểu thư thế gia rụt rè, thanh cao, có thể nói tới mức này đã là phi thường rồi.

“Bệ hạ, nô tì làm vậy đều là vâng theo tổ chế của Nam Việt chúng ta, vì suy nghĩ cho bệ hạ ngài, thỉnh bệ hạ minh giám.”

Di Giai • Lai Đặc vội quỳ xuống, nhóm cung phi đi theo sau nàng cũng quỳ theo, đồng thanh hô ‘bệ hạ minh giám’.

Giống như ngài như vậy còn chưa đủ loạn, nhóm cung phi khác lúc này nhìn thấy thị tỳ của hoàng hậu bung rượu nàng tự nhường cùng điểm tâm tinh xảo tới nhà thất bệ hạ đang nghỉ ngơi tự nhiên cũng không tiện nghi cho hoàng hậu, lập tức không bỏ qua cơ hội này.

Vì thế người nào cũng mang theo điểm tâm, canh thuốc linh tinh, nghe nói là tự tay mình xuống bếp vào trong nhà thất, nào biết đập vào mắt lại là tình huống này, vì thế đều thông minh, im lặng đứng bên cạnh quan sát.

“Kia ý tứ của hoàng hậu là trong rượu này có dược liệu bổ dưỡng chứ không phải được thúc tình gì đó?”

Hoàng Phủ Ngao lại lắc lắc ly rượu ngọc bích trong tay, tựa tiểu phi tiểu nhìn Di Giai • Lai Đặc hỏi.

“Cái gì?”

Di Giai • Lai Đặc bị những lời này của Hoàng Phủ Ngao dọa không nhẹ, ngay cả âm thanh cứng ngắt bình thường cũng đột nhiên cất cao rất nhiều.

“Không, bệ hạ, nô tì tuyệt đối không làm như vậy, thỉnh ngài nhất định phải tin tưởng nô tì, nô tì bất luận thế nào cũng không làm ra chuyện tổn hại thân thể bệ hạ.”

“Ân? Thật không, kia hoàng hậu giải thích cho trẫm một chút, rượu này là chuyện gì? Trẫm có thể khẳng định trong rượu người vì trẫm mà chuẩn bị có thêm được thức tỉnh, hơn nữa, số lượng đúng là không nhỏ.” “Này... nô tì... nô tì... không...”

Hoàng hậu —— Di Giai • Lai Đặc nôn nóng, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích thế nào, mà Thanh Việt quay lại phòng yến hội tìm Hoàng Phủ Ngao tự nhiên cũng nghe thấy đoạn nói chuyện của bọn họ, cũng thấy tất cả biểu tình của nhóm cung phi ở đây.

Được thức tỉnh, Thanh Việt cũng không quên công dụng của thứ này.

Từ lúc Thanh Việt bảy tuổi, trong lần yến hội do Đông Ly Trần tổ chức kia, Thanh Việt đã thấy bộ dáng của Tạc Phi, lúc chưa thành thức thần của bé, vẫn còn là vương tử của Cáp Đa Cách Lạp vương quốc bị người ta ép uống được thức tỉnh.

Tâm tình Thanh Việt vốn đã không tốt, lúc này càng nghĩ lại càng giận, vận dụng không gian ma pháp thuần di, lập tức xuất hiện bên cạnh Hoàng Phủ Ngao, dùng sức đập bay ly rượu bạch ngọc Hoàng Phủ Ngao đang cầm trong tay.

Phương thức xuất hiện xuất quỷ nhập thần của Thanh Việt làm tất cả mọi người ở đó hoảng sợ.

Mọi người còn chưa kịp hoảng hồn đã bị thứ xuất hiện tiếp đó trong nháy mắt làm sợ tới mức hồn vía lên mây, đều hét lên chói tai cùng chạy trốn.

Bởi vì Ma Nha không ở, Thanh Việt liền vận dụng ma pháp hệ ám —— ám chi triệu hoán thuật, trực tiếp gọi đám thực thi trùng lớn cỡ một thước từ mình gói về.

Đám trùng thân mình có màu xám trắng không ngừng mấp máy, hơn nữa còn chảy ra chất dịch màu xanh thẫm, cái mồm thì nhe ra hàm răng nhỏ li ti nhưng vô cùng sắc bén.

Không chỉ đám cung phi sống an nhàn sung sướng trong thâm cung, ngay cả Thanh Việt gọi mấy thứ này ra cũng cảm thấy ghê tởm với bộ dạng của chúng, cơ thể không kim được mà nhích tới gần phụ hoàng hơn nữa.

“A ~~~~~ người tới ~~~~~ a ~~~~~”

Nhất thời, tiếng khóc lóc thảm thiết, tiếng kêu cứu hét lên đủ để phá rách màng tai người khác.

Bọn thị vệ rất nhanh liền chạy tới, đám sâu này hành động rất chậm chạp, tuy bộ dáng ghê tởm, rất dọa người, nhưng năng lực lại rất yếu, rất nhanh đã bị đám thị vệ mặt mày xanh lét xử lý sạch sẽ.

Nhóm cung phi thực chất thì không chịu chút thương tổn nào, nhưng cả đám đều bị hoảng sợ không nhẹ.

Trong đó có hai người bị dọa tới hôn mê bất tỉnh, nhóm thị tì tùm lại thành một đoàn, người tát nước, người vỗ lưng cố gắng gọi tỉnh, còn có ba cung phu chui xuống dưới bàn ăn, mặc cho nhóm thị tì khuyên can thế nào vẫn cứ hét chói tai, không chịu chui ra, xem tình hình thì phải tìm ngự y sư tới xem cho các nàng một cái mới được.

“Việt nhi, người...”

Này hết thảy đều phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức Hoàng Phủ Ngao còn chưa kịp ngăn cản thì đã xảy ra, mà lúc này, Hoàng Phủ Ngao vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc phải giáo huấn ngôi sao rắc rối chuyên làm y đầu đầu này thế nào.

“Phụ hoàng là của Việt nhi, nếu ai còn dám đánh chủ ý lên phụ hoàng, hừ, Việt nhi sẽ cho nàng biết mặt!”

Thanh Việt lúc này hết như một con gà trống nhỏ đang kiêu ngạo vì chiến thắng đối thủ, bé ôm chặt lấy cổ phụ hoàng, hung hăng lớn tiếng tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Trò Hề Trong Yến Hội [2]

Yến hội chấm dứt, Hoa Chiêu cung.

‘Ba.’

Một cái tát vang dội đủ để người ta nhận ra con phần nộ của người ra tay.

Vừa mới trở lại Hoa Chiêu cung, Tuyết Cơ • Hách Lý vẫn luôn cố nén cơn tức giận liền xoay người, không chút do dự tát Hải Luân • Hách Lý vẫn đi theo phía sau nàng.

...

Hải Luân • Hách Lý bị một bàn tay hung hăng chụp tới, đánh cho lão đảo, nàng ta ăn đau liền bụm mặt, không phục lại có chút không hiểu trừng mắt nhìn Tuyết Cơ • Hách Lý.

“Cô cô, người làm cái gì vậy!”

“Làm cái gì? Người đưa ngu xuẩn này, tự mình làm gì chẳng lẽ còn không rõ sao? Ta lúc trước sao có thể ngu ngốc mà nghĩ người giống ta! Tắc Á Tháp chúng ta sao lại dưỡng ra một đứa ngu xuẩn như người!”

“Đủ rồi, cô cô, người có ý tứ gì đây, cho dù ta là diệt nữ nhi của người, nhưng tốt xấu gì cũng là công chúa Tắc Á Tháp, là sứ giả tới Nam Việt làm khách, người không có quyền đánh chửi ta như vậy!”

Bị tát một cái, còn bị mắng là ‘ngu xuẩn, thứ ngu ngốc’, Hải Luân • Hách Lý công chúa luôn tâm cao khí ngạo tự nhiên là phi thường phần nộ.

“Đánh người, chửi người, như thế là còn nhẹ, người đã bị quý ám rồi, đừng cho là ta không biết, chuyện hôm nay rốt cuộc do ai gây ra!”

“Cô cô... người... người đây là có ý tứ...”

Hải Luân • Hách Lý không dám nhìn Tuyết Cơ • Hách Lý, có chút chột dạ mà lùi về phía sau.

“Có ý tứ gì, tự người hiểu rõ nhất, người đúng là to gan lớn mật, lại ngu xuẩn tới mức này! Người nghĩ bệ hạ là ai, người thật sự đánh giá cao chính mình, chỉ bằng chút rượu pha được thức tỉnh kia là có thể được bệ hạ sủng hạnh, một bước lên mây sao? Ha ha ~~~ buồn cười! Nếu như vậy mà cũng được, thì hiện giờ nữ nhân có thể leo lên giường bệ hạ trong hậu cung này không ít đâu!”

“... Ta... cô cô ta... ta làm vậy...”

Bị Tuyết Cơ • Hách Lý vạch mặt, Hải Luân • Hách Lý vừa xấu hổ lại có chút luống cuống không biết nên đáp lời thế nào, nhưng lập tức, lại làm như không có gì mà lớn tiếng nói.

“Đúng, là ta bỏ được thức tỉnh vào trong rượu, nếu cô cô đã biết thì ta cũng không cần che giấu nữa.

Lúc ấy, ta thật vất vả đợi tiệc tối xong, mọi người rốt cuộc có thể tự do hoạt động trong phòng yến hội, nào biết, ta còn chưa kịp tới gần bệ hạ thì đã nghe bệ hạ nói có chút mệt mỏi, phải vào nghỉ ngơi, ngay cả một chút thời gian cũng không lưu lại cho ta, cho dù ta có năng lực cỡ nào thì cũng vô kế khả thi a.

Vì muốn tiếp cận bệ hạ trong yến hội này mà ta đã hạ nhiều công phu như vậy, nếu cơ hội này cứ thế mất đi, cô cô nói xem ta sao có thể cam tâm!

Vừa lúc sau đó, ta thấy hoàng hậu phân phó thị tì của nàng mang chút rượu cùng điểm tâm tới cho bệ hạ, cho nên ta...”

“Cho nên, người liền tự cho là mình thông minh, người bảo tùy tùng của mình thừa dịp thị tì bưng rượu cùng điểm tâm sơ ý liền bỏ được thức tỉnh vào rượu, sau đó tính toán thời gian, chờ được thức tỉnh bắt đầu phát tác hiệu quả thì người sẽ tìm cơ, tiến vào trong nghỉ ngơi, nhân cơ hội đó mà leo lên giường bệ hạ, có đúng không?”

Tuyết Cơ • Hách Lý nói tiếp lời Hải Luân • Hách Lý, nổi giận đùng đùng mà nói hết.

“Người có biết, ta vì sao lại biết rõ ràng như vậy không! Người cho là tùy tùng mình có vũ kỹ không tệ, có thể dưới mí mắt nhiều người như vậy mà hành động thần không biết, quỷ không hay sao?”

Ta nói cho người biết, nếu không phải có người của ta, thấy hần lén lút đi theo thị tì của hoàng hậu, lại vừa vặn nhận ra đó là tùy tùng theo bên cạnh người, vì thế tưởng ta phân phó người làm gì hoàng hậu nên mới âm thầm thay tùy tùng của người chặn hết những người có thể phát hiện!

Thẳng đến khi bọn họ nhìn thấy thị tì của hoàng hậu mang rượu mà tùy tùng của người đã bỏ được thức tỉnh vào trong nghỉ ngơi, cảm thấy sự tình quá nghiêm trọng, vội vàng chạy tới bẩm báo với ta, ta còn chưa kịp tìm người tới hỏi chuyện thì bệ hạ đã triệu hoàng hậu vào trước!

Lúc ta cùng mọi người tìm cơ vào nghỉ ngơi thì mới biết thứ ngu xuẩn nhà người đã phạm phải lỗi gì!

Người hào hào ngẩng lên bản thân, nếu lúc tùy tùng kia của người đang hạ được bị người ta bắt được, hoặc là chuyện này bị người ta bám riết không tha, quyết tâm tra xét thì kết cục của tùy tùng kia, còn có cả kết cục của người, tội danh vu hãm hoàng hậu, còn có hạ được vào trong rượu bệ hạ, người làm

thế nào gánh vác!

Nếu bệ hạ muốn truy cứu, chỉ sợ đến lúc đó không chỉ lấy cái mạng nhỏ của ngươi, Tắc Á Tháp chúng ta còn phải bồi thường vô số trân bảo cùng ruộng đất!”

Nghe Tuyết Cơ • Hách Lý nói hết, sắc mặt Hải Luân • Hách Lý có chút trắng bệch, nhưng vẫn không muốn thừa nhận chuyện mình làm là ngu xuẩn như vậy, lập tức phản bác.

“Cô cô, người không phải mới nói rồi sao, người của cô cô đã sớm giúp tùy tùy của ta ngăn cản những người khác, cái này thuyết minh không ai phát hiện tùy tùng của ta làm, không phải sao?”

Hơn nữa, chuyện này sao có thể tra đến ta được! Rượu kia là do hoàng hậu tự mình nhường, cũng là nàng ta bảo thị tì tự mình đem tới, tất cả chứng cứ không phải đều chỉ về phía hoàng hậu sao.

Hơn nữa, ta làm vậy, tuy không có được kết quả như dự tính, nhưng chuyện này cũng làm hoàng hậu bị bệ hạ chán ghét, cô cô, như vậy không phải người càng có lợi sao...”

Hải Luân • Hách Lý vừa nói vậy, Tuyết Cơ • Hách Lý lại tức giận, vung tới một bàn tay, hung hăng tát lên mặt Hải Luân • Hách Lý.

“Ngươi còn dám nói có lợi, ngươi đừng gây phiền toái cho ta thì ta đã cảm ơn trời đất rồi, ngươi nghĩ bệ hạ cùng hoàng hậu đều là kẻ ngốc sao, ngươi cho là bệ hạ không nhìn ra hoàng hậu bị oan uổng sao? Ngươi cảm thấy hoàng hậu sẽ để mình bị người ta vu oan như vậy à?”

Tình huống này, chỉ cần là người có đầu óc liền nhìn ra hoàng hậu bị oan uổng!

Bệ hạ sở dĩ để hoàng hậu quỳ lâu như vậy, nghe hoàng hậu giải thích xong cũng không tỏ thái độ, đó là vì trước đó bệ hạ tức giận nàng, chẳng qua là nhân cơ hội trừng phạt nàng ta một chút mà thôi.

Ngươi nên hảo hảo cầu nguyện bệ hạ không có hứng thú truy cứu việc này, sau đó cũng nên cân nhắc xem làm thế nào hoàng hậu mới tra không ra ngươi, bằng không, đến lúc đó làm ta bị liên lụy thì đừng trách cô cô ta vô tình!”

“Cô cô... cô cô... kia người nói cho ta biết... hiện giờ phải làm gì a...”

Hải Luân • Hách Lý hiện tại thực sự rất sợ, cũng bất chấp không oán hận Tuyết Cơ • Hách Lý mới đánh mình hai cái tát, nàng quỳ xuống mặt đất, kéo lấy ống tay áo của Tuyết Cơ • Hách Lý mà cầu xin.

“Tùy tùng nghe ngươi phân phó, bỏ được vào rượu đâu?”

“Hắn rất kín miệng, cũng thực trung tâm, ta đã dặn sau khi bỏ được thì trở về chỗ ở của mình, không cần làm người ta chú ý.”

“Hảo, vậy nghĩ biện pháp làm hắn hoàn toàn biến mất đi, chỉ có người chết mới kín miệng nhất.”

“Cô cô người...”

Đối mặt với Tuyết Cơ • Hách Lý nói ra những lời như vậy mà còn mỉm cười thật đẹp, Hải Luân • Hách Lý không thể ức chế mà sợ hãi.

“Thế nào? Sợ? Chỉ có chút lá gan như vậy sao? Là ai lúc đầu thề thốt nói cho ta biết, mình nhất định có thể leo lên vị trí của ta? Ngươi có biết, ta vì vị trí này mà hai tay đã nhiễm đỏ máu tươi của bao nhiêu người không?”

Tuyết Cơ • Hách Lý cúi người, nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má Hải Luân • Hách Lý còn đang quỳ trên mặt đất, cười đến nhu hòa, kiêu mị.

“... đúng vậy... ta hiểu rồi... cô cô...”

“Nghe lời là tốt rồi.”

Tuyết Cơ • Hách Lý cũng không bảo Hải Luân • Hách Lý đứng lên, nàng chậm rãi đi tới nhuyển ý bên cạnh ngồi xuống, một tay đỡ trán, tựa hồ có chút buồn rầu mà thì thào.

“Nếu có thể lôi kéo nhi tử được bệ hạ xem là bảo bối kia, ta đây còn cần phiền não mấy chuyện này sao a...”

Nghe tới Thanh Việt, Tuyết Cơ • Hách Lý không khỏi nhớ tới tình cảnh trong nhĩ thất khi nãy, trò hề kia cùng lời Thanh Việt lớn tiếng nói sau cùng.

Nếu là người khác nhất định sẽ cảm thấy, kia bất quá chỉ là đứa nhỏ bị chiều hư, có suy nghĩ muốn độc chiếm sự sủng ái của phụ thân mà thôi, nhưng Tuyết Cơ • Hách Lý lại không thể không liên tưởng đến ngày mà đứa nhỏ kia chào đời, đôi mắt khát máu đỏ rực.

“Những lời kia là nghiêm túc đi, đúng là đứa nhỏ yêu nghiệt...”

“Nếu... lúc trước...”

Chương 189: Hậu Điện Dạ Sắc

“Bệ hạ, có lẽ người nên tới xem tiểu điện hạ đi, tiểu điện hạ nhất định lại đang phát giận, hiện giờ đêm đã khuya rồi, lại kiên quyết không chịu ngủ mà muốn đi dạo ngoài hoa viên hậu điện, tiểu nhân quả thực không thể ngăn được a...”

Tạp Ân nhăn nhó gương mặt béo, già vờ lau mồ hôi cằm bản không hề tồn tại trên trán, người quen biết Tạp Ân sẽ hiểu hắn đang biểu thị, hắn quả thực đã cố hết sức ngăn cản tiểu điện hạ, chính là hắn quả thực không phải đối thủ của tiểu điện hạ mà thôi.

Mà hiện giờ, hắn lại kéo cước bộ mệt mỏi tới không chịu nổi tới thư phòng, tận chức tận trách hướng hoàng đế bệ hạ bẩm báo việc này.

Đương nhiên, này chỉ là Tạp Ân cố ý để mọi người xem, mà thực sự thì hắn bỏ ra bao nhiêu sức, trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ với lá gan bé tí của Tạp Ân, hắn tuyệt đối không dám ngăn chặn Thanh Việt, người đã cho hắn nếm qua vô số đau khổ, cho dù là đối với quyết định của Thanh Việt thì hắn cũng không dám biểu hiện nửa điểm dị nghị, nhiều nhất là chờ Thanh Việt rời khỏi hắn mới lén chạy tới bẩm báo cho Hoàng Phủ Ngạo mà thôi.

“Phụ hoàng, nếu Ngũ đệ có việc thì thi thân xin cáo lui trước, việc người phân phó, nhi thần sẽ nhanh chóng hoàn thành, thỉnh phụ hoàng yên tâm.”

Nghe Tạp Ân nói vậy, Hoàng Phủ Minh Khê sau khi yến hội chấm dứt liền theo Hoàng Phủ Ngạo vào thư phòng thương nghị chút sự tình liên quan tới liên hôn liên tự động ly khai.

“Việt nhi ra hoa viên ở hậu điện sao?”

“Dạ, bệ hạ.”

“Tốt lắm, không cần đi theo, trăm đi một mình là được.”

“Dạ, bệ hạ, tiểu nhân cáo lui.”

Đối với việc không cần phải tới chọc giận Thanh Việt còn đang tức giận, Tạp Ân thực sự rất vui sướng, vì thế lúc Hoàng Phủ Ngạo bảo không cần theo hầu, cơ thể mập mạp của Tạp Ân lập tức biến mất.

...

Hoa viên hậu điện vô cùng u tĩnh, một dòng suối nhỏ phủ kín đá ngũ sắc uốn lượn vờn quanh hai cây cổ thụ cao vút tận tầng mây, những cánh hoa bạc sắc lượn lờ trong không trung, dưới ánh trăng bàn bạc chiếu rọi, quang ảnh mờ ảo lung linh, những cánh hoa mai lững lờ, bức tranh trước mắt làm người ta không thể nói rõ là rung động cỡ nào, nhưng tuyệt đối có thể khiến người ta lưu luyến.

Lại càng không phải nói, trong bức tranh đó lại có một đứa nhỏ so với tinh linh còn xinh đẹp hơn.

Thanh Việt ngồi trên một khối đá lớn bóng loáng cạnh dòng suối, ống quần kéo lên tới đầu gối, lộ ra hai cẳng chân trắng nõn, bé cời hời, để lộ hai chân, từ trên tảng đá thì vừa vịn ngấm chân vào dòng nước.

Mái tóc ngân sắc dường như cũng phát sáng như ánh trăng, tản mát ra hào quang màu bạc nhu hòa, theo con gió mà đong đưa, nhẹ nhàng vẽ thành một quãng sáng màu bạc quanh người Thanh Việt, trong hoa viên rơi đầy cánh hoa, mùi thơm quanh quẩn, đẹp tới mức làm tâm thần người ta say mê.

Bất quá thực hiển nhiên, người nào đó không hề cảm thấy phong cảnh trong hoa viên này mê người đến vậy, ngược lại đang ủ rũ cúi đầu, giống như một con chó nhỏ đáng thương bị khi dễ.

...

Yến hội đêm nay chấm dứt, Thanh Việt đã bị phụ hoàng của bé trực tiếp kéo từ phòng yến hội trở về, sau đó bị ném lên giường lớn trong tâm cung, kìm bé lại sau đó đánh mông bé.

Tuy Hoàng Phủ Ngạo xuống tay rất đúng mực, có lẽ có đau một chút nhưng tuyệt đối sẽ không làm Thanh Việt bị thương.

Bất quá đối với Thanh Việt đã thật lâu không bị giáo huấn như vậy mà nói, trừ bỏ mất hết mặt mũi, quan trọng nhất là bé cảm thấy mình không làm sai gì cả, với lại phụ hoàng cũng rất ít khi giáo huấn bé như vậy.

...

Hoàng Phủ Ngạo vừa đến hoa viên hậu điện thì thấy cảnh như vậy.

Tiểu nhân nhi xinh đẹp tinh mỹ thế này lại hoàn toàn thuộc về mình, nghĩ như vậy, mặc cho là ai cũng cảm thấy kiêu ngạo cùng thỏa mãn đi, chính là nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo lại không khỏi đau lòng.

Đêm nay trở lại tầm điện, sau khi giáo huấn nhi tử bảo bối của y xong, Hoàng Phủ Ngạo liền cứng rắn không quan tâm tới bé, trực tiếp đi tới thư phòng, y quả thực muốn Thanh Việt nhớ kĩ lần giáo huấn này.

Dù sao bối cảnh gia thế của nhóm cung phi đều rất vững chắc, ngôi sao gây rối này dọa một trận, trực tiếp dọa ngắt hai người, ba người khác còn tệ hơn, đến bây giờ ngự y sư còn đang xoay tới xoay lui, số còn lại cũng bị dọa hoảng.

Nếu các nàng nuốt không trôi con giận này, tuy không dám công khai làm gì Thanh Việt nhưng khó đảm bảo các nàng sẽ không mượn thế lực gia tộc, âm thầm trả thù, nếu là vậy, Hoàng Phủ Ngạo thực sự vì nhi tử bảo bối của y mà đau đầu một phen.

Chính là hiện giờ nhìn bóng dáng nhỏ bé cô linh ngồi trên tảng đá, Hoàng Phủ Ngạo bắt đầu hối hận.

“Việt nhi...”

Hoàng Phủ Ngạo đi tới ngồi xuống bên cạnh Thanh Việt, nhẹ nhàng kéo bé vào lòng mình, đêm xuân vẫn có chút lạnh, Thanh Việt ngồi trong này đã được một lúc, cơ thể cũng lạnh băng.

“Phụ hoàng...”

Thanh Việt cũng không phát giận, ngược lại vui đầu vào trong lòng ngực phụ hoàng của bé, âm thanh rầu rĩ truyền ra.

“Phụ hoàng tức giận Việt nhi sao, chính là, chính là, Việt nhi không cảm thấy mình làm sai, Việt nhi chán ghét các nàng, trên đời này, Việt nhi chỉ có phụ hoàng, các nàng lại đều đánh chủ ý lên người phụ hoàng, Việt nhi chán ghét các nàng... Phụ hoàng... đừng giận Việt nhi...”

Nghe thấy lời này Hoàng Phủ Ngạo lại càng khó chịu, cúi đầu, không ngừng hôn nhi tử bảo bối của mình, đỉnh đầu, trán, mi tâm, ánh mắt, gò má, chóp mũi, môi...

Nụ hôn lướt nhẹ nhàng dần dần trấn an Thanh Việt, hồi lâu sau Hoàng Phủ Ngạo mới mở miệng nói.

“Việt nhi, phụ hoàng không tức giận ngươi, phụ hoàng giáo huấn chính vì lo lắng cho ngươi, ngươi lỡ mắng dọa các nàng ta chết khiếp như vậy, nếu các nàng âm thầm...”

“Việt nhi không sợ!”

Nghe thấy Hoàng Phủ Ngạo nói không tức giận, Thanh Việt lập tức ngẩng đầu, bộ dáng tràn đầy tự tin nhún mạnh.

“Rồi, rồi, rồi, Việt nhi không sợ, nhưng phụ hoàng vẫn lo lắng Việt nhi a.”

Lo lắng tảng đá quá lạnh, cơ thể Thanh Việt chịu không nổi, Hoàng Phủ Ngạo vừa nói, vừa ôm bé ngồi lên đùi mình, sau đó cứ vậy mà trán dán trán, chóp mũi chạm chóp mũi mà nói tiếp.

“Còn có, phụ hoàng cam đoan, phụ hoàng là của Việt nhi, bất luận các nàng đánh chủ ý gì cũng không giành được.”

Nói xong, Hoàng Phủ Ngạo liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn gần trong gang tấc của Thanh Việt, từ nông dần dần tiến vào sâu hơn, từng bước dây dưa.

Hoa viên hậu điện yên tĩnh, dưới ánh trắng bạc có hai bóng dáng lơ mơ, gát gao ôm chặt lại cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Thư Phòng

Nam Việt Hoàng thái tử —— Hoàng Phủ Minh Khê, tiểu thư Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc —— A Hoa, hai người đêm qua mới tuyên bố liên hôn trong yến hội, mà mới sáng sớm nay, tin hăm, công văn từ các quốc gia cơ hồ đã thần tốc tụ tập tới hoàng cung Nam Việt đế quốc, trên thư trác của hoàng đế bệ hạ.

Có một số biểu thị chúc mừng, cũng có khiếp sợ, nhưng càng nhiều hơn là muốn chứng thực tính chân thực của chuyện này.

Có thể làm cho quốc vương của các quốc gia đêm khuy nhận tin này xong thì lập tức không màn tới sùng sơ mỹ thiếp ôn nhu xinh đẹp, hơn nữa còn gọi các đại thần tới thương nghị suốt đêm, có thể thấy tin tức này chấn động cỡ nào.

Thật không biết Vân Trạch đại lục đêm qua sau khi nhận được tin này, có bao nhiêu vương công quý tộc vốn sống an nhàn sung sướng đã kinh ngạc tới mức không thể đi vào giấc ngủ.

Bởi vậy có thể đoán được khi tin này truyền khắp Vân Trạch đại lục, ngay cả bình dân bá tánh khi nghe tin này cũng dậy lên một trận sóng lớn cán quét cả đại lục, khiến người ta kinh ngạc tới từng mắt cứng lưỡi.

Hoàng Phủ Ngạo sáng sớm nay phải tới thư phòng giải quyết, không có cách nào, rất nhiều thư do các quốc vương các nước tự tay viết, tự nhiên cần Nam Việt hoàng đế bệ hạ tự mình hồi âm.

Nhìn đám tín hàm, cơ hồ cứ cách vài chữ lại xuất hiện cái gì mà ‘này thật sự là làm người ta ngoài ý muốn, thần a quả thật quá mức chấn kinh rồi, làm người ta không thể tin được’, Hoàng Phủ Ngạo không khỏi có chút buồn cười.

Quả thực, ngay cả Hoàng Phủ Ngạo tự mình từ hôn cho Minh Khê cùng A Hoa, cũng định ngày thành hôn cho bọn họ còn cảm thấy khó tin, huống chi là người khác.

Lúc hồi âm xong phong thơ cuối cùng, sắc trời ngoài cửa sổ hơi sáng lên, lúc này ánh sáng mặt trời đã bắt đầu chiếu rọi, từng tia nắng vàng ươm nhẹ nhàng len qua khe hở chiếu rọi vào phòng, lộ ra xuân ý ấm áp dạt dào.

Hoàng Phủ Ngạo tâm tình sung sướng buông công văn trong tay, xoa xoa cái đầu ngán sắc gối lên đùi mình, nhìn tiểu nhân nhi cuộn mình ngủ say sưa bên cạnh, ánh mắt hắc sắc lưu kim của y nồng đậm sùng nịch, yêu thương.

Đêm qua, Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt ở hoa viên hậu điện khá khuya mới trở về tẩm điện nghỉ ngơi, mà hôm nay vì số tín hàm này nên Hoàng Phủ Ngạo từ sớm đã thức dậy.

Vốn Hoàng Phủ Ngạo muốn để nhi tử bảo bối của mình ở tẩm điện ngủ thêm một chốc, chính là Thanh Việt bốc đồng sống chết ôm lấy y không buông, muốn ở cùng một chỗ với y.

Không còn cách nào, Hoàng Phủ Ngạo chỉ đành gói nhi tử bảo bối của mình thật kỹ lưỡng, mang đến thư phòng, y xử lý số tín hàm, còn nhi tử bảo bối thì gói đầu lên chân y, nằm bên cạnh ngủ tiếp.

“Việt nhi nên dậy rồi, hôm nay thời tiết tốt lắm, cùng phụ hoàng đến hoa viên dùng bữa sáng được không?”

Thanh Việt mơ mơ màng màng mà lẩm bầm, định có lẽ đáp lại phụ hoàng, nhưng vừa nghe tới hai chữ ‘hoa viên’ thì ánh mắt to đầy lưu quang lập tức mở to.

Không phải hoa viên kia có lực hấp dẫn gì đối với Thanh Việt.

Mà bé đột nhiên nghĩ tới, yến hội tới qua, Ma Nha cùng Tiểu Miêu bị bé ném vào một góc, bảo chúng nó tìm kiếm xem còn sót lại con hắc xà nào hay không, nhưng Ma Nha cùng Tiểu Miêu cứ vậy đi cả đêm mà không trở về.

Thanh Việt cũng không ngờ tới mức nghĩ Ma Nha cùng Tiểu Miêu nghe lời đến mức ở ngự hoa viên cả đêm, cần cù thật thà tìm kiếm hắc xà lọt lưới, cả đêm không về, này có thể hiểu là chúng nó đã chạy tới nơi nào đó mà chơi đùa đi.

Ma Nha cùng Tiểu Miêu giỏi nhất là gây rối, đặc biệt là Ma Nha, nó vốn thích việc dọa người ta làm trò vui, người có thể trông cậy nó làm ra việc tốt sao.

Trước kia, Thanh Việt quá hiểu chúng nó nên đều nhốt vào không gian giới chỉ hoặc chỉ cho dạo chơi trong Bàn Long điện, lúc có bé đi cùng chúng nó mới được đi tới các nơi khác.

Giờ thì hay rồi, nhất thời sơ sẩy, cứ như vậy mà quên mất, để bọn nó ở ngự hoa viên tứ thông bát đạt, cơ hội tốt như vậy, chúng nó không hứng chí quậy tới tận trời mới là lạ.

Nghĩ vậy, Thanh Việt bắt đầu cảm thấy đau đầu, nguyên nhân rất đơn giản, nếu Ma Nha cùng Tiểu Miêu xông hùa thì hậu quả luôn tính lên đầu bé.

Thanh Việt đã bắt đầu bội phục phụ hoàng của mình, vì cái gì mỗi lần bé gây họa, phụ hoàng đều có thể không biến sắc, giúp bé xử lý đầu vào đấy?

...

“Vật nhỏ, dậy thôi, còn suy nghĩ thất thân gì đó?”

Hoàng Phủ Ngạo hôn nhẹ lên môi Thanh Việt hai cái, lấy y phục của Thanh Việt mà Táp Ân đã chuẩn bị sẵn để bên cạnh, ý bảo bé có thể thay quần áo.

“Ân, sớm a, phụ hoàng.”

Thanh Việt lười biếng đuổi người đuổi tay chân, từ trên nệm ý đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống phụ hoàng đang ôm mình, cúi đầu hôn Hoàng Phủ Ngạo hai cái, sau đó bắt đầu chậm rì rì thay quần áo.

Tháo đai lưng, thủy bào mềm mại trực tiếp trượt trên người Thanh Việt xuống.

Cơ thể có chút gầy yếu đặc biệt của thiếu niên, vòng eo mềm dẻo tinh tế, tay chân thon dài cân xứng, cái mông tròn tròn, còn có làn da non mềm trắng nõn như trân châu, xứng với gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, mái tóc dài ngân sắc, cứ như vậy trần trụi phơi bày trước mắt Hoàng Phủ Ngạo.

Đối với việc lột thân trước mặt phụ hoàng, Thanh Việt không có chút mất tự nhiên nào, thật tự nhiên xoay người thay quần áo, nhưng lại bị phụ hoàng nhanh hơn một bước, từ phía sau kéo bé vào trong lòng ngực.

Hoàng Phủ Ngạo từ phía sau ôm lấy Thanh Việt, cố định bé trong ngực mình, đôi tay không chút kiên nhẫn mà vuốt ve cơ thể non mềm trắng nõn của bé, một bên nhẹ nhàng gãi cằm, liếm mát cổ cùng vành tai của Thanh Việt, một bên sung sướng cùng mê hoặc mà thấp giọng thì thầm.

“Vật nhỏ, phụ hoàng có thể lí giải là người đang hấp dẫn phụ hoàng không?”

“Phụ hoàng, Việt nhi không... ần...”

Cơ thể ngây ngô sau khi hưởng thụ vui thích mất hồn sao có thể ngăn cản sự hấp dẫn của nó, chỉ có thể càng trầm sâu vào trong đó.

Tình dục ngủ say trong cơ thể mẫn cảm, ngây ngô bị Hoàng Phủ quá quen thuộc cơ thể này dễ dàng đánh thức.

“Ấn ngô...”

Tiếng rên rỉ khe khẽ tràn ra khỏi miệng, Thanh Việt cũng không còn tâm tư so đo chuyện phụ hoàng cố ý vu hãm mình vừa nãy, cần cổ thon gầy đơn bạc bị hôn thành màu phấn hồng ngời lên thành một độ cung xinh đẹp, cơ thể ngon ngọt khe khẽ rung động, mời gọi phụ hoàng càng đẩy sâu nụ hôn cùng âu yếm.

Theo hỏa nhiệt càng lúc càng tăng cao, bàn tay nhỏ bé của Thanh Việt có chút cấp bách, lôi kéo bàn tay của phụ hoàng đang nhẹ nhàng, trêu chọc trên đùi mình áp lên phần thân phần nộn đã hơi đứng thẳng.

Nhìn bộ dáng vội vàng lại thẳng thắn vô cùng đáng yêu của nhi tử bảo bối, Hoàng Phủ Ngạo khắc chế không được mà mỉm cười, vật nhỏ này trước mặt y, chỉ sợ rất hiếm khi biểu hiện ra, dù chỉ là một chút xịu e lệ.

Cơ thể không ngừng chất chồng khoái cảm làm Thanh Việt có chút vô thố, bé giẫy dụa xoay người lại tìm kiếm hỗ trợ, ôm chặt lấy thắt lưng Hoàng Phủ Ngạo, vùi gương mặt nhỏ nhắn vào ngực y, theo lực đạo từng chút tăng thêm từ tay Hoàng Phủ Ngạo, tiếng rên rỉ của Thanh Việt lại cất lên cao hơn, kể rõ vui thích của chủ nhân nó.

...

Vốn thư phòng có chút thâm trầm, nghiêm cẩn, lúc này lại đang diễn ra một phong cảnh làm người ta sôi sục máu huyết.

Trên thư trác của Nam Việt hoàng đế bệ hạ, lúc đầu vốn đặt sổ công văn, tín hàm vô cùng chính tề, hiện giờ cơ bản đã nằm tán loạn trên mặt đất.

Mà Thanh Việt bị Hoàng Phủ Ngạo ôm ngồi trên thư trác, thắt lưng gầy nhỏ mềm dẻo bị phụ hoàng cố định thật chặt, đôi chân trắng nõn, cân xứng bị tách ra thật lớn, bị Hoàng Phủ Ngạo mang theo tình sắc mà khiêu khích, âu yếm.

Theo luật động kịch liệt của Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt mơ hồ đã muốn tỉnh bì lực tấn, chỉ có thể cố sức dùng hai tay ôm chặt cổ phụ hoàng, thân thể cũng gắt gao áp sát một chỗ để tránh mình bị va chạm mãnh liệt của phụ hoàng làm ngã xuống mặt thư trác lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Ma Nha Cùng Tiểu Miêu

“Bệ hạ đâu, các người cút ngay cho bản cung, các người là cái gì mà dám ngăn cản bản cung, bản cung muốn gặp bệ hạ, các người rốt cuộc có nghe hay không...”

Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt mới vừa tắm rửa xong, ngồi ở tiểu hoa viên, bữa sáng còn chưa kịp ăn mấy miếng thì âm thanh chửi mắng quá khích liên truyền tới từ ngoài điện.

Rất nhanh, bóng dáng mập mạp như cục com nắm của Tập Ân liền nhanh chóng xuất hiện trong tiểu hoa viên, theo thói quen mà xoa xoa cái trán không biết có tồn tại giọt mồ hôi nào hay không mà hướng Hoàng Phủ Ngạo bẩm báo.

“Khởi bẩm bệ hạ, Ngọc quý phi ở ngoài điện cầu kiến.”

“Chính là nàng ở bên ngoài nháo loạn thành một đoàn kia sao?”

“Đạ, bệ hạ, bởi vì lần trước người nói không muốn thấy mặt Ngọc quý phi, nên bọn thị vệ không dám để nàng ta tiến vào, sau đó Ngọc quý phi liền ở bên ngoài...”

“Nàng nhao nhao ồn ào như vậy làm gì? Nói cho nàng biết, trẫm không rảnh, bảo nàng ta trở về tẩm cung của mình đợi đi.”

“Này... bệ hạ...”

Tập Ân di chuyển thân hình mập mạp, sau đó lập tức ngừng lại, vẻ mặt khó xử mà nhìn Hoàng Phủ Ngạo, sau đó mở miệng nói tiếp.

“Bệ hạ, lần này chỉ sợ... cái kia... là như vậy...”

Tập Ân có chút sợ sệt nhìn Thanh Việt, thủ sẵn tư thế sẵn sàng chạy trốn sau đó mới nói thêm.

“Ngọc quý phi ở ngoài điện khóc lóc kể lể nói, đêm qua, sủng vật Mạ Nhã cùng Tiểu Miêu của Tiểu điện hạ không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên chạy tới Trác Ngọc điện, cáo Nhị hoàng tử bị thương, còn là bị thương rất nặng.

Ngọc quý phi nói, đến tận sáng hôm nay các nàng mới phát hiện, lúc đó Nhị hoàng tử cơ hồ đã suýt mất mạng, nàng còn nói, nàng cho rằng đây là có người cố ý sai khiến Ma Nha cùng Tiểu Miêu làm như vậy, nàng muốn bệ hạ làm chủ cho nàng cùng Nhị hoàng tử.”

Nhắc tới Hoàng Phủ Vu Mặc, Tập Ân đã không còn tôn xưng là ‘điện hạ’, bởi vì hoàng đế bệ hạ của bọn họ đã tước tước vị hoàng tử của hắn, nhưng bất luận nói thế nào cũng là đứa con của bệ hạ, đây là sự thật không thể thay đổi, huyết mạch hoàng thất, nhóm nô bộc sao dám gọi thẳng kỳ danh, vì thế, lúc nhắc tới, Tập Ân vẫn gọi là ‘Nhị hoàng tử’.

“Bị thương rất nặng sao?”

“Đúng vậy, bệ hạ, Ngọc quý phi nói vậy.”

“Ma Nha cùng Tiểu Miêu? Sao chúng nó lại có thể chạy tới Trác Ngọc điện?”

Nghe Tập Ân nói vậy, Hoàng Phủ Ngạo quay đầu lại, có chút nghi hoặc mà nhìn Thanh Việt, ý bảo đang chờ bé giải thích.

“Ma Nha cùng Tiểu Miêu, phụ hoàng, lúc yến hội tới qua, ân, Việt nhi đã để quên chúng nó trong ngự hoa viên, đến bây giờ chúng vẫn chưa trở về.”

Thanh Việt có chút chột dạ cúi đầu, tuy vẫn chưa xác định chuyện này thật hay giả, cũng khôn rõ vì sao Đông Lệ Nhã một mực khăng khăng là Ma Nha cùng Tiểu Miêu làm, nhưng Thanh Việt tuyệt đối tin tưởng, Ma Nha cùng Tiểu Miêu quả thật có thể làm ra chuyện như vậy, vì thế câu trả lời của Thanh Việt đều tràn ngập lo lắng.

“Nói vậy, quả thật là Ma Nha cùng Tiểu Miêu làm?”

Hoàng Phủ Ngạo có chút đau đầu.

“Ân.”

Thanh Việt cúi đầu, nhỏ giọng lên tiếng.

Thấy bộ dáng này của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngạo cũng chỉ đành chịu, thở dài, vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, cảm một khối điểm tâm Thanh Việt thích, dứt cho bé.

“Được rồi, giờ là bữa sáng, Việt nhi nhất định rất đói bụng đúng không, mau ăn chút gì đi, đợi lát nữa phụ hoàng cùng Việt nhi đi nhìn một cái, cho dù thật là Ma Nha cùng Tiểu Miêu làm, phụ hoàng cũng sẽ hảo hảo xử lý.”

...

Trác Ngọc điện.

Lúc này ở đây đã tụ tập rất nhiều cung phi lấy có quan tâm mà tới, trong số đó có cả hoàng hậu—— Di Giai • Lai Đặc, Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý.

Mà vị trí của nhóm cung phi đứng rất vị diệu.

Trên cơ bản là phân thành ba bên, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, một bên là theo Đông Lệ Nhã, còn lại hai bên lại lấy Di Giai • Lai Đặc, cùng Tuyết Cơ • Hách Lý cầm đầu.

Này là màn tranh quyết đoạt thế của hậu cung, bởi vì Đông Lệ Nhã thất thế vài ngày trước, còn có chuyện Nhị hoàng tử bị tước tước vị, cục diện Đông Lệ Nhã độc bá trong dĩ vãng đã xảy ra chuyển biến, ần ần xuất hiện thế cục chân vạc.

Mọi người thấy hoàng đế bệ hạ đến, lập tức cúi đầu hành lễ.

Hoàng Phủ Ngao nắm tay Thanh Việt, tùy ý phát tay, ý bảo các nàng đứng dậy, cũng không chút kinh ngạc vì nơi này tụ tập nhiều cung phi như vậy, dù sao, với tính cách của Đông Lệ Nhã, nàng không nháo lớn chuyện thì không phải nàng.

Còn ở cửa, Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt đã ngửi được mùi thuốc đông y nồng đậm từ trong phòng ngủ truyền ra, này đủ chứng minh người ở trong đã dùng được không phải một hai ngày.

Dọc theo đường đi, Đông Lệ Nhã đều dùng ánh mắt hận không thể ăn thịt mà nhìn chăm chăm Thanh Việt, lúc đến phòng ngủ thì lại khóc lóc buồn bã.

“Ngao ca ca... Người mau tới xem Mạc nhi của chúng ta a... Người thực sự là ngoan tâm a... Cho dù nó làm sai cái gì... Người cũng không nên mặc kệ nó không hỏi han a... Người xem nó hiện giờ bị người ta hại thành bộ dạng gì rồi...”

Đông Lệ Nhã vừa khóc vừa sáp qua, muốn được Hoàng Phủ Ngao an ủi, nào biết, trong nháy mắt nàng ta vừa tới gần Hoàng Phủ Ngao đã không chút dấu vết tránh ra, Thanh Việt ở bên cạnh không chút nương tay mà hung hăng đẩy nàng ta ra ngoài.

“Ai cho ngươi tới gần phụ hoàng.”

Thanh Việt ôm chặt lấy thắt lưng phụ hoàng của mình, nhìn Đông Lệ Nhã bị bé đẩy đến lao đao, may mắn được một cung phi đỡ được, hung hăng mở miệng nói.

“...Ngươi... ngươi...”

Đông Lệ Nhã tức tới mức quên hẳn khóc lóc vừa nãy, trừng mắt nhìn Thanh Việt hơn nửa ngày mà không nói được một câu đầy đủ.

Nhóm cung phi khác cũng bị Thanh Việt làm hoảng sợ, nhưng bởi vì cũng nghe nói hoặc chính mắt nhìn thấy chiến công vĩ đại của Thanh Việt trong yến hội hôm qua, so ra hành động này chẳng là gì, vì thế tất cả mọi người đều thông minh mà bảo trì trầm mặc.

“Được rồi, Việt nhi vẫn là cùng phụ hoàng xem Nhị ca ngươi trước đã.”

Hoàng Phủ Ngao giống như không nhìn thấy hành động của Thanh Việt lúc nãy, kéo bé tiến vào phòng ngủ.

...

Trên giường lớn trong phòng, Hoàng Phủ Vu Mạc đang hôn mê, sắc mặt trắng đến dọa người, đôi môi ngay cả một tia huyết sắc cũng không có, hốc mắt lõm sâu, xương gò má lồi lên, hô hấp mỏng manh, cả người suy yếu, tiêu tụy đến độ như phế nhân, thật sự rất khó liên hệ với nhị hoàng tử ngạo mạn cuồng vọng cùng thần thái sáng lạn ngày xưa.

Vài ngự y sư đang vây quanh Hoàng Phủ Vu Mạc, có người uy được, có người tự mình bồi được, cũng có người vì hấn chuẩn bệnh, quan sát bệnh tình, thấy Hoàng Phủ Ngao tiến vào đều vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Tình huống hiện tại thế nào?”

“Bẩm bệ hạ, thương thế Nhị hoàng tử trên cơ bản đã được khống chế.”

Một ngự y sư chỉ về phía một ngự y sư đang cẩn thận kiểm tra chân Hoàng Phủ Vu Mạc, nói tiếp.

“Miệng vết thương lớn nhất nằm trên đùi phải Nhị hoàng tử, là bị cào, miệng vết thương kì thật không tính là nghiêm trọng, chủ yếu là lúc bị thương, miệng vết thương đổ máu quá nhiều nên thương thế hiện giờ mới nặng như vậy.”

“Vết cào sao, cụ thể là bị cái gì cào?”

Miệng vết thương đã được băng bó, không thể nào bảo người ta mở ra xem, Hoàng Phủ Ngao chỉ có thể hỏi ngự y sư.

“Bẩm bệ hạ, miệng vết thương kia...”

Ngự y sư tạm dừng một lát, có chút cố kỵ mà liếc mắt nhìn qua Thanh Việt đứng cạnh Hoàng Phủ Ngao, nhưng cuối cùng, xuất phát từ sự thành thực của một ngự y sư, ông vẫn kiên trì hồi đáp.

“Vết cào kia, lần trước thần đã từng thấy qua, kia hẳn là... Tiểu điện hạ... sủng vật bộ sương khô của Tiểu điện hạ lưu lại... bởi vì... từng có người trong lúc vô ý bị... bị... cào... thần... thần từng trị liệu qua...”

“Phụ hoàng, vết thương trên người hấn, quả thật giống bị Ma Nha cùng Tiểu Miêu cào.”

Thanh Việt đi tới bên giường nhìn nhìn, miệng vết thương nghiêm trọng nhất trên người Hoàng Phủ Vu Mạc đã được băng bó nên không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những vết thương nhỏ, kia quả thực là dấu móng vuốt của Ma Nha cùng Tiểu Miêu lưu lại.

Mặc dù có chút buồn bực, nhưng Thanh Việt vẫn khẳng định suy đoán của nhóm ngự y sư là chính xác.

Chính là, Thanh Việt vẫn không hiểu được, Ma Nha cùng Tiểu Miêu không có việc gì lại chạy tới đây làm chi, hơn nữa vì sao lại còn làm Hoàng Phủ Vu Mặc bị thương, Ma Nha cùng Tiểu Miêu tuy tính cách ác liệt một chút, nhưng không có việc gì sẽ không chủ động công kích người khác.

Đêm qua, trong Trác Ngọc điện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Manh Mối Huyền Yêu

“Bệ hạ, người thấy rồi đó, ngự y sư cũng nói như vậy, nô tì không có oan uổng Tiểu hoàng tử đi.

Mặc nhi từ khi ở Táp Cách Tra trở về, thân thể liền rất kém, nô tì an bài nó ở đây tĩnh dưỡng, ngay cả cửa cũng không ra, không ngờ vẫn có người không muốn buông tha, sủng vật của Tiểu hoàng tử thế nhưng lại chạy tới Trác Ngọc điện hành hung!

Bệ hạ, này tuyệt đối không có khả năng là vô duyên vô cớ hay trùng hợp linh tinh, người xem Mặc nhi, thương tích đã thành như vậy, người nên vì thân thiếp cùng Mặc nhi làm chủ a!”

Đông Lệ Nhã cũng vào phòng ngủ, thương tâm âm thầm mà khóc lóc kè kè.

Mọi người đều biết, Ma Nha cùng Tiểu Miêu là sủng vật của Thanh Việt, Đông Lệ Nhã một phen khóc lóc kè kè như vậy, rõ ràng là đang nói với mọi người, chuyện sai khiến Ma Nha cùng Tiểu Miêu chạy tới Trác Ngọc điện của nàng hành hung, làm nhi tử của nàng đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh nhất định không thoát khỏi quan hệ với Thanh Việt.

“Thương tích trên người hắc quả thực là do Ma Nha cùng Tiểu Miêu cào, nhưng Ma Nha cùng Tiểu Miêu chưa bao giờ chủ động công kích người khác, người đừng có dựa vào thương tích trên người hắc mà đã dựa theo suy đoán của mình, đổ hết tội trạng lên đầu chúng nó.”

Thanh Việt tự nhiên không để người ta tùy ý nói xấu mình.

“Đoán? Này mà còn có thể xem là đoán sao!”

Đông Lệ Nhã tức giận chỉ Hoàng Phủ Vu Mặc hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, ánh mắt oán độc trừng Thanh Việt.

“Mọi người xem vết thương trên người Mặc nhi, sáng hôm nay lúc phát hiện, nó đã suýt mất mạng, chẳng lẽ đây là giả tạo sao?”

Hảo, Tiểu hoàng tử nguoi cũng đã nói, Ma Nha cùng Tiểu Miêu chưa bao giờ chủ động công kích người, kia nếu không phải có người sai khiến, sao tới qua chúng nó lại vô duyên vô cớ chạy tới Trác Ngọc điện của bản cung mà làm Mặc nhi bị thương nặng!

Bản cung quả thật rất muốn lời giải thích của Tiểu hoàng tử!”

“Ma Nha cùng Tiểu Miêu, tới qua bị ta để quên ở ngự hoa viên, vì sao chúng nó lại chạy tới đây, ta cũng không biết.”

“Ha ha ~~~~ đúng là chê cười, ‘quên trong ngự hoa viên, không biết’ Tiểu hoàng tử nguoi đừng nghĩ là chỉ một câu không biết là bản cung có thể bỏ qua chuyện này?”

Đông Lệ Nhã cười châm biếm, chờ Thanh Việt tiếp tục giải thích.

“Ngự y sư không phải mới nói sao, vết cào trên đùi Nhị ca kì thực không phải quá nghiêm trọng, chính vì mất máu quá nhiều nên mới bị nặng thêm, trước không nói tới xuất phát từ nguyên nhân gì, Ma Nha cùng Tiểu Miêu tuy cào Nhị ca bị thương, nhưng có thể thấy chúng nó không có tính toán lấy mệnh Nhị ca, đây là sự thực, vì thế có thể thấy được...”

“Không muốn mệnh Mặc nhi, kia bản cung có cần cảm ơn chúng nó đã hạ thủ lưu tình hay không a, Tiểu hoàng tử!”

Đối với việc Đông Lệ Nhã phẫn nộ đánh gãy lời mình, Thanh Việt cứ như không hề nghe thấy, vẫn bình tĩnh nói tiếp.

“Được rồi, này không phải trọng điểm ta muốn nói tới, chúng ta trước không tranh luận động cơ của Ma Nha cùng Tiểu Miêu, ta thật ra muốn tìm hiểu một chút, ngự y sư nói Nhị ca bị thương nặng bởi vì mất máu quá nhiều, mà nguoi vừa nãy cũng nói, tới sáng sớm hôm nay các nguoi mới phát hiện Nhị ca bị thương hôn mê.

Như vậy, nói cách khác, đêm qua, trong phòng ngủ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngọn nguồn sự tình các nguoi cũng không chứng kiến, như vậy những lời nói kia không phải suy đoán thì là gì?

Càng làm ta tò mò chính là người nói thân thể Nhị ca phi thường không tốt, kia vì sao ban đêm không có thị tì trông chừng, ngược lại để hắc một mình ở đây, Ma Nha cùng Tiểu Miêu cáo hắc bị thương chứng minh lúc đó bọn họ đã xảy ra tranh đấu, động tĩnh hắc rất lớn mới đúng, vì cái gì lại không có ai tới phòng ngủ điều tra?”

Thanh Việt vừa hỏi chuyện này, sắc mặt Đông Lệ Nhã liền trắng đi vài phần, cơ thể cũng không ức chế được mà run rẩy.

Lại nhớ tới ngày đó, buổi tối mà Hoàng Phủ Vu Mạc vừa mới từ Tập Cách Tra vương quốc trở về.

Lúc biết Hoàng Phủ Vu Mạc bị tước tước vị hoàng tử, Đông Lệ Nhã đã sắp bị tức chết rồi, vốn muốn hung hăng giáo huấn hắc một trận nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng suy yếu, vô thần của hắc, Đông Lệ Nhã nghĩ nhĩ tử cũng bị đá kích quá lớn nên cũng không nhẫn tâm mắng hắc.

Sau khi tự mình uy chén thuốc an thần cho Hoàng Phủ Vu Mạc, còn lệnh cho hai thị tì tay chân lạnh lẽ ở bên cạnh hầu hạ, Đông Lệ Nhã liền đi tới Bàn Long điện tìm Hoàng Phủ Ngao cầu tình, hi vọng Hoàng Phủ Ngao có thể nhìn bộ dáng suy yếu, tiều tụy của Hoàng Phủ Vu Mạc mà thu hồi xử phạt, chi tiết, Hoàng Phủ Ngao không chịu gặp năng, náo loạn hồi lâu, Đông Lệ Nhã chỉ đành vô ích quay về.

Chính là, Đông Lệ Nhã trăm triệu lần không ngờ, lúc màn đêm buông xuống, cảnh tượng nàng nhìn thấy lúc quay trở lại nơi này thật sự làm nàng ta kinh hãi đến không thể hiểu nổi.

Một thị tì rõ ràng đã chết, không còn chút sức sống nằm trên sàn nhà, cơ thể trần trụi mở ra thành hình chữ ‘大’, khắp nơi trên cơ thể đều là những vết xé toạc máu tươi đầm đìa, này hiển nhiên đã bị người ta dùng thứ sắt bén cắt thành, máu tươi đỏ sẫm đọng đầy trên mặt đất.

Mà dưới thân Hoàng Phủ Vu Mạc chính là một thị tì cả người trần trụi khác, đôi tay Hoàng Phủ Vu Mạc còn đang bóp chặt cổ nàng ta, gương mặt vốn thanh tú của thị tì trẻ tuổi đã bị đánh đến sưng đỏ, khoe miệng, mắt đều bị đánh đến nứt ra, chảy đầy máu, trên cơ thể xinh xắn cũng đầy vết bầm xanh tím, nơi nơi đều là dấu răng cùn vết ngắt chéo, thị tì này cũng đã ngừng giãy dụa chống cự, thân mình hoàn toàn xụi lơ, có vẻ cũng vừa đứt khí.

Hoàng Phủ Vu Mạc ban ngày suy yếu đờ đẫn như vậy, ai có thể ngờ ban đêm lại trở nên điên cuồng, tàn bạo thế này.

Tình cảnh này làm Đông Lệ Nhã hoảng sợ, lúc nghe rõ cái tên Hoàng Phủ Vu Mạc thì thảo thì nàng sợ tới mức tay chân đều nhũn ra.

Cố gắng tự trấn tĩnh, Đông Lệ Nhã ra lệnh cho tâm phúc bí mật xử lý thi thể hai thị tì kia, đem chuyện này che dấu, tiếp đó lại âm thầm tìm kiếm vô số ngục y sư, trị liệu sư hệ quang chuẩn trị cho Hoàng Phủ Vu Mạc, nhưng trừ bỏ kết quả ‘khí hư thể nhược vì mệt mỏi quá độ’ thì không còn có chỗ nào khác bất ổn.

Đông Lệ Nhã không dám truyền việc này ra, chỉ có thể cố hết sức che dấu, đến buổi tối thì để Hoàng Phủ Vu Mạc trong gian phòng ngủ này, khóa cửa lại, vô luận nghe thấy động tĩnh gì cũng không cho phép ai tới gần.

Này cũng chính là lí do vì sao tới tận sáng sớm các nàng mới phát hiện Hoàng Phủ Vu Mạc trọng thương hôn mê, chính là, Đông Lệ Nhã vô luận thế nào cũng không thể để chuyện này bại lộ.

“Bản cung chính là nghe theo nhóm ngục y sư căn dặn, Mạc nhi cần tịnh dưỡng, dù sao, Mạc nhi sau khi uống chén thuốc an thần thì ban đêm sẽ không tỉnh lại, vì thế bản cung mới không lưu lại người hầu hạ, làm sao ngờ được lại bị ai đó tìm ra kẻ hở, mượn cơ hội này vào điện hành hung, còn hại Mạc nhi trọng thương.”

“Ồ? Thật không, người xác định Nhị ca mỗi đêm đều không tỉnh lại?”

Thanh Việt không hề tin tưởng câu trả lời lấp liếm rất rõ ràng của Đông Lệ Nhã.

Lúc ở trên thuyền, Thanh Việt đã thấy qua bộ dáng bị huyền yêu mê hoặc của Hoàng Phủ Vu Mạc, nhìn thần sắc của Đông Lệ Nhã lúc này, Thanh Việt đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Thứ giống như huyền yêu kia có thể vẫn không rời khỏi Hoàng Phủ Vu Mạc, hay nên nói là mỗi đêm nó vẫn như trước quán quít lấy Hoàng Phủ Vu Mạc, mà Đông Lệ Nhã đã thấy được tình cảnh nào đó rất đáng sợ, vì thế mới cố gắng che dấu, ban đêm không cho phép người khác tới gần phòng ngủ của Hoàng Phủ Vu Mạc, này cũng có thể giải thích vì sao Hoàng Phủ Vu Mạc bị Ma Nha cùng Tiểu Miêu cáo bị thương mà tới tận sáng sớm hôm sau mới bị người phát hiện.

Như vậy, Ma Nha cùng Tiểu Miêu rất có khả năng đã phát hiện ra huyền yêu kia, cảm thấy mới mẻ nên mới chạy tới Trác Ngọc điện, cáo Hoàng Phủ Vu Mạc bị thương, cũng có thể là vô tình cáo phải trong lúc tranh đấu với huyền yêu kia.

Này cũng chỉ là phỏng đoán, Ma Nha cùng Tiểu Miêu sở dĩ đến bây giờ vẫn còn tung tích, có thể chúng nó đã truy theo huyền yêu kia đến nơi nào đó.

(Thanh Việt cũng không lo lắng Ma Nha cùng Tiểu Miêu bị huyền yêu kia mê hoặc, dù sao tâm tính Ma Nha cùng Tiểu Miêu chỉ hệt như một đứa trẻ vài tuổi, tâm tư còn rất đơn thuần, càng đơn thuần thì càng khó bị huyền yêu gọi lên dục vọng, cũng càng không dễ bị mê hoặc.)

Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, chính là, nếu thật sự là vậy, Thanh Việt thật không hiểu thứ huyền yêu kia vì sao lại chấp nhất quán quít lấy Nhị ca của bé như vậy.

Thanh Việt còn đang suy tư vấn đề này thì Tập Ân lại vội vàng tiến vào bẩm báo.

“Bệ hạ, Tây Mông Đa Gia công tước đại nhân đang ở ngoài cung cầu kiến, nói là... nói... sủng vật của Tiểu điện hạ... Ma Nha cùng Tiểu Miêu đang ở trong quý phủ của hần... Mà nhi tử của hần... cũng chính là quan cận vệ của Nhị hoàng tử... Lúc này cũng đang bị trọng thương... Thỉnh bệ hạ vì bọn họ làm chủ...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Ma Nha Kể Lại Tiến Trình

Phủ công tước Tây Mông Đa Gia.

Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia dẫn đường, Hoàng Phủ Ngao nắm tay Thanh Việt chạy tới hiện trường ‘phạm án’ của Ma Nha cùng Tiểu Miêu.

Người đang nằm trong gian phòng ngủ xa hoa này chính là quan cận vệ của Nam Việt Nhị hoàng tử—— Hoàng Phủ Vu Mạc, cũng chính là con trai trưởng của Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia công tước—— Tư Khắc Đa Duy Kỳ • Tây Mông Đa Gia.

“Bệ hạ, người nhìn xem, nhi tử của thần, nó... nó... mất nó...”

Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia công tước nhìn nhi tử đang hôn mê, hai mắt bị băng một tầng băng gạc trắng thật dày nhưng rất nhanh, lớp vải đã nhiễm một màu đỏ chói mắt.

“... Bệ hạ... Tư Khắc Đa Duy Kỳ... mất nó... đã... đã bị... móc ra... ngay cả con người bị móc ra... cũng không biết ở đâu... nó còn trẻ như vậy... này bảo nó về sau...”

Dù sao cũng là nhi tử mình yêu thương nhất, thấy bộ dáng thê thảm của nó hiện giờ, Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia công tước nói chuyện cũng không khỏi nghẹn ngào.

“A~~~~”

Tây Mông Đa Gia công tước phu nhân ngồi bên mép giường, lúc này hoàn toàn không nhìn ra vẻ xinh đẹp cao ngạo ngày thường, lúc nghe động tĩnh quay đầu lại, ánh mắt chạm tới Thanh Việt liền mất không chế, hét chói tai mà lao tới.

“Là người, là người hại nhi tử ta, nhất định vì nó là quan cận vệ của Nhị hoàng tử, người sai sủng vật mình mưu hại Nhị hoàng tử còn chưa đủ, còn muốn...”

“Việt nhi!”

Hoàng Phủ Ngao nhanh chóng bảo hộ Thanh Việt vào lòng ngực, chuyển thân ngăn chặn móng tay đỏ chói thật dài cùng ánh mắt tràn ngập oán độc của Tây Mông Đa Gia công tước phu nhân.

Thị vệ, nhóm tôi tớ trước khi Tây Mông Đa Gia công tước phu nhân tới gần Hoàng Phủ Ngao đã lập tức nhào tới ngăn cản.

“Còn không mau diu phu nhân về nghỉ ngơi!”

Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia lập tức lệnh cho bọn người hầu diu phu nhân của mình ra ngoài, sau đó xoay người khom lưng hành lễ với Hoàng Phủ Ngao, nói.

“Thỉnh bệ hạ thứ tội, phu nhân thần mất khống chế như vậy cũng vì bị đả kích quá độ, thỉnh bệ hạ người...”

“Được rồi, đây là chuyện thường tình, công tước không cần nhiều lời, vấn đề trầm cùng Việt nhi gặp Ma Nha cùng Tiểu Miêu rồi nói sau.”

Lúc ở Trắc Ngọc điện, Hoàng Phủ Ngao đã nghe mấy lời khóe lóc lẽ lẽ đến phát ngán rồi, nếu Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia cũng hết vậy thì y thật sự sẽ rất đau đầu, sự tình đúng sai thế nào, vấn đề Ma Nha cùng Tiểu Miêu nói thì tốt hơn, dù sao với trí lực cùng tâm tính của Ma Nha cùng Tiểu Miêu, chúng nó hẳn sẽ không nói dối.

...

Tây Mông Đa Gia công tước phủ, tiểu hoa viên thuộc về chỗ ở của Tư Khắc Đa Duy Kỳ, lúc này đang được ba tầng hộ vệ nghiêm mật vây quanh.

Đương nhiên, chỉ là vây quanh mà thôi, cho dù bọn họ có mười lá gan cũng không ai dám chạy tới trêu chọc Ma Nha cùng Tiểu Miêu.

Trước không nói tới chúng nó là sủng vật của Nam Việt Tiểu điện hạ, chỉ cần ác danh vang dội có thể hút người sống thành khô quắt của Ma Nha, còn có uy danh thánh quang bạch hồ vương của Tiểu Miêu cũng đủ làm nhóm hộ vệ run rẩy, cho dù chúng nó có thể xem là lên xông vào phủ công tước, còn

có ác danh hành hung thì mọi người vẫn chùn bước không dám tiến tới ngăn trở.

Ma Nha cùng Tiểu Miêu hiển nhiên không để đám hộ vệ này vào mắt, không coi ai ra gì mà quậy tung cả tiểu hoa viên tìm kiếm thứ gì đó, làm hoa viên vốn tinh xảo, xinh đẹp, còn có đám hoa cỏ quý báu trở nên thâm hụt như vừa bị thổ phi ghé thăm.

Thấy Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao tới, Ma Nha cùng Tiểu Miêu rút cuộc cũng yên tĩnh, ngoan ngoãn đứng một bên.

“Ma Nha, đêm qua, mang theo Tiểu Miêu đã làm những gì?”

“Trào xà...”

Đối với câu hỏi của Thanh Việt, Ma Nha lập tức thành thật trả lời.

Những người khác lại bị bộ xương khô biết nói chuyện làm kinh hoàng, quả thật không có mấy người biết Ma Nha có thể nói, ngày thường nó rất hiếm khi nói chuyện, cho dù dọa được người ta thì chỉ đắc ý cười gian vài tiếng, ai ngờ được một bộ xương khô cũng có thể nói a, nhưng lại còn là thanh âm mềm mại non nớt của tiểu hài tử, mọi người nghe thấy không khỏi rung mình một trận.

“Trào xà rồi làm gì nữa?”

“Gặp thứ cổ quái gì đó, Ma Nha cùng Tiểu Miêu chưa từng thấy qua, liền đuổi theo...”

“Thứ cổ quái? Nói tiếp.”

Thanh Việt cũng không hứng thú chơi trò ‘ngươi hỏi một câu, ta đáp một câu’ chán ngắt với chúng nó.

“Hình như là một cây hoa biết cử động, biết cử động đó ạ, rất kì quái, Ma Nha cùng Tiểu Miêu chưa từng thấy qua, liền lên đi theo nó, nó chui vào một cái phòng, Ma Nha cùng Tiểu Miêu cũng liền vào theo.”

Kết quả, Ma Nha cùng Tiểu Miêu phát hiện nó khổng chế người kia công kích chúng ta, sau đó thì nhanh chóng chạy mất, bắt quả Ma Nha cùng Tiểu Miêu rất lợi hại, lập tức đuổi theo nó chạy tới đây.”

“Chỉ như vậy? Không có gì nữa? Không có tổn thương người nào, hay móc mắt người nào này nọ?”

“Không có, Ma Nha cùng Tiểu Miêu không có đã thương người, đuổi tới nơi này thì không còn thấy tăm hơi, Ma Nha cùng Tiểu Miêu tìm không thấy nó, bây giờ vẫn còn đang tìm.”

Ma Nha một bên trả lời Thanh Việt, một bên tùy ý rút một gốc tương tự thảo cực phẩm có giá trị cực kì xa xỉ trong một cái cũi quý báu bên cạnh, hết như đang nhổ củ cải hay nhổ cỏ dại gì đó, vừa lăm bằm.

“Gốc này hình như cũng không phải...”

‘Phốc.’

Tiểu Miêu phun ra một thánh quang cầu, chuẩn xác phun lên gốc tương tự thảo cực phẩm Ma Nha quăng qua, sau đó, tương tự thảo trên quý cực kỳ khó thấy cứ như vậy trực tiếp biến thành tro tàn.

Tiếp đó, chỉ thấy Ma Nha giống như khen ngợi mà vỗ vỗ đầu Tiểu Miêu, nói ra những lời làm người ta muốn học máu.

“Quả thật là không phải, lãng phí thánh quang cầu của Tiểu Miêu.”

Thanh Việt vội nhốt Ma Nha cùng Tiểu Miêu vào không gian giới chỉ, tránh cho chúng nó lại đổ thêm dầu vào lửa, trát muối lên miệng vết thương của người ta.

“Bỉ Nhi • Tây Mông Đa Gia công tước, ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, Ma Nha cùng Tiểu Miêu không tổn thương nhĩ tử của ngươi, tuy vẫn chưa biết được nguyên nhân, nhưng hẳn là do một cây hoa gây ra...”

“Tiểu điện hạ, xin thứ cho thần nói thẳng.”

Bỉ Nhi • Tây Mông Đa Gia lớn tiếng đánh gãy lời Thanh Việt, đỏ mặt tía tai lớn tiếng hét lên.

“Chúng nó tuy là sủng vật của ngươi, nhưng bất quá chỉ là hai con súc sinh, lời nói của súc sinh, người bảo thần làm thế nào tin tưởng!”

Cái gì mà gốc hoa biết động hay cây hoa biết động làm là có thể rũ bỏ hiềm nghi của chúng nó sao, thể cây hoa biết động kia ở đâu, ai thấy nó không, vì sao nó lại phải móc mắt nhĩ tử của thần!”

“Các ngươi không phải cũng không tận mắt thấy Ma Nha cùng Tiểu Miêu làm, này không phải cũng là lời nói một phía sao.”

“Nhưng chúng nó xuất hiện trong phủ của thần, nhĩ tử thần thì lại bị móc đi đôi mắt, đây là sự thật!”

“Được rồi, không cần nói nữa!”

Hoàng Phủ Ngạo lên tiếng ngăn cản để trường hợp im lặng trở lại, hai mắt Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia đỏ bừng trừng Thanh Việt, thế nhưng vẫn còn lí trí mà không mở miệng nữa.

“Phụ hoàng, là huyền yêu kia làm.”

Thanh Việt kéo vạt áo phụ hoàng, ngăn gương mặt nhỏ nhắn, nhìn phụ hoàng của bé, có chút vội vàng xao động nói.

“Phụ hoàng cùng Việt nhi đã từng gặp qua, nó có thể làm người ta sinh ra ảo giác, sau đó không chế làm bọn họ làm ra những chuyện không thể tưởng tượng được, không phải Ma Nha cùng Tiểu Miêu làm...”

“Phụ hoàng đương nhiên tin tưởng Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngạo cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thanh Việt, kéo bé vào lòng ngực trấn an.

“Không sao cả, chúng ta bắt được huyền yêu kia, chứng minh không phải Ma Nha cùng Tiểu Miêu làm, cái đó và nhi tử bảo bối của phụ hoàng không có chút quan hệ nào cả, không để bọn họ còn lời nào để nói.”

“Àn.”

Nghe thấy Hoàng Phủ Ngạo nói những lời vô cùng tin nhiệm cùng duy trì như vậy, Thanh Việt vui đầu vào lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo mà cọ cọ, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cũng theo đó mà lộ ra nụ cười đắc ý thực sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Sự Trả Thù Của Tinh Linh

“Phụ hoàng!”

Hoàng Phủ Ngạo vừa mới tiến vào tầm điện một bước đã bị nhi tử bảo bối ngào vào lòng.

Thanh Việt đã mười ba tuổi, theo hoàng thất mà nói, tuổi này đã có thể xem là tiểu đại nhân, mà Thanh Việt cao cũng sắp tới ngực Hoàng Phủ Ngạo, nhưng vẫn như trước duy trì thói quen thích nhào vào lòng phụ hoàng, mà đối với điểm này, Hoàng Phủ Ngạo vẫn luôn dung túng, hoặc nên nói là Hoàng Phủ Ngạo phi thường ủng hộ bé làm như vậy.

“Phụ hoàng mấy ngày nay trở về càng lúc càng muộn!”

“Àn, đại hôn của đại ca người ngày càng gần, có rất nhiều việc cần chuẩn bị, hôn lễ của Nam Việt Hoàng thái tử điện hạ cùng tiểu thư Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc, các quốc gia đều phi thường coi trọng, sứ thần, hạ lễ đều lục tục chuyển tới, còn rất nhiều người chờ phụ hoàng tiếp kiến a.”

Hoàng Phủ Ngạo vừa nói, vừa kéo Thanh Việt đi tới bàn ăn nhỏ trong phòng ngủ ngồi xuống, Tạp Ân đã dọn xong trà và điểm tâm khuya.

Rót cho Thanh Việt chén sữa, để bé cầm trong tay, cái miệng nhỏ nhắn hớp từng ngụm, Hoàng Phủ Ngạo xoa xoa mái tóc ngân sắc mềm mượt của bé, có chút lo lắng mở miệng nói.

“Phụ hoàng mấy ngày nay đều bận rộn, nhưng Việt nhi, ước định của người với Lệ Nhã cùng Bi Nhĩ • Tây Mông Đa Gia, trong vòng một tháng tìm ra huyền yêu kia, hơn nữa còn chứng minh sự trong sạch của Ma Nha cùng Tiểu Yêu, nếu không đạt thành ước định, Ma Nha cùng Tiểu Miêu tùy ý bọn họ xử trí.

Hiện giờ đã qua hơn nửa tháng, người lại không cho phụ hoàng nhúng tay, cương quyết tự mình giải quyết, chính là mấy ngày qua, Việt nhi ngay cả Bàn Long điện cũng không rời khỏi, phụ hoàng lo lắng...”

“Phụ hoàng không cần lo lắng.”

Thanh Việt buông chén sữa trong tay, xoay người ôm lấy cổ Hoàng Phủ Ngạo, tự nhiên tách hai chân ngồi trên đùi y, cái miệng nhỏ nhắn còn dính váng sữa cứ như vậy mà áp lên mặt, lên Hoàng Phủ Ngạo, lung tung hôn mấy ngụm, làm Hoàng Phủ Ngạo đôi với nhi tử bảo bối chủ động hôn môi không biết nên cười hay nên tức.

“Việt nhi mấy ngày này không hề rời khỏi Bàn Long điện, Ma Nha cùng Tiểu Miêu cũng bị nhốt trong không gian giới chỉ, đây chính là chuyện mà tất cả

mọi người đều biết rõ.

Như vậy, nếu Việt nhi ở Bàn Long điện không hề rời đi mà sự việc cổ quái kia vẫn tiếp tục diễn ra thì bọn họ không thể đổ tội lên đầu Việt nhi, tìm cơ nói Việt nhi muốn giết người diệt khẩu linh tinh, hơn nữa cũng có thể chứng minh hung phạm không phải Ma Nha cùng Tiểu Miêu.”

Đôi mắt to thất sắc lưu ly che dấu không được tự tin cùng đắc ý, Hoàng Phủ Ngao cách ánh mắt bé có một thước, tự nhiên thấy rất rõ, ở chung nhiều năm làm Hoàng Phủ Ngao lập tức hiểu ra, nhi tử bảo bối của y đã nắm chắc thắng lợi, lập tức mỉm cười trêu chọc bé.

“Kia vật nhỏ thông minh của phụ hoàng, vì sao có thể khẳng định tiếp theo chắc chắn sẽ phát sinh chuyện cổ quái nữa?”

“Việt nhi vốn cũng chỉ suy đoán mà thôi, dù sao, thứ huyền yêu này là gan rất nhỏ mới đúng.

Lấy lần đó của Nhị ca làm ví dụ, nó quán quít lấy Nhị ca, làm hấn lâm vào ảo cảnh do chính mình tưởng tượng ra, nhưng lúc bị phụ hoàng cùng Việt nhi bắt gặp, biết đánh không lại chúng ta nó lập tức chạy trốn.

Vì thế dựa theo lẽ thường mà nói, với lá gan cùng sự cẩn trọng của huyền yêu, nó hẳn phải chạy đi thật xa mới đúng, chính là nó lại mạo hiểm bị phát hiện, chấp nhất quán quít lấy Nhị ca không buông, giống như là hận hấn thấu xương, không chết không ngừng.

Nó làm Việt nhi không thể không hoài nghi, Nhị ca vì sao lại trêu chọc phải thứ này, lại cùng nó kết thành thâm thù đại hận gì.

Còn có nhi tử của Tây Mông Đa Gia công tước——Tur Khắc Đa Duy Kỳ • Tây Mông Đa Gia, đôi mắt hấn bị móc đi, đến bây giờ vẫn chưa tìm được manh mối gì, nhưng Việt nhi cảm thấy, hấn đã bị huyền yêu mê hoặc, xuất hiện ảo giác mà tự móc đi cặp mắt mình.

Mà Tur Khắc Đa Duy Kỳ • Tây Mông Đa Gia vừa lúc lại là quan cận vệ của Nhị ca, trước giờ luôn đi theo Nhị ca như hình với bóng, hai người bọn họ lại cùng bị huyền yêu kia dây dưa, nó cho Việt nhi một đầu mối.”

Thanh Việt lấy một quyển trục da dê trong không gian giới chỉ, giống như hiến vật quý mà vội vàng mở ra cho phụ hoàng của bé xem

“Đây là tin tức Việt nhi bảo A Thất cùng Tiểu Thần bí mật tìm hiểu mấy ngày nay, có nó, Việt nhi đã có thể đoán ra bảy tám phần.”

Hoàng Phủ Ngao nhìn nội dung ghi chép trên quyển trục da dê trong tay thanh Việt cũng lập tức nhìn ra kỳ hoặc.

‘Lục thiếu gia nhà Thừa tướng, bảy ngày trước tinh thần thất thường tự đốt lửa trong phòng ngủ, có ý đồ tự thiêu, may mắn người hầu cứu hỏa đúng lúc, đã không ảnh hưởng tới tính mạng, chính là cơ thể có rất nhiều chỗ bị bỏng, dung mạo hủy hoàn toàn.

Tứ công tử nhà Thủ vệ thống lĩnh đế đô, rạng sáng năm ngày trước thế nhưng đột nhiên nổi điên, vọt vào phòng đại ca, ý đồ lãng nhục thế tử đại ca, cũng chính là đại tẩu của hấn, Thủ vệ thống lĩnh vì quá tức giận, trước mặt mọi người đã đánh hấn một trận, còn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, hơn nữa còn đuổi ra khỏi gia môn, mà cũng vào đêm hôm đó, hấn bị người ta phát hiện, đại khái là gặp phải thổ phỉ, chết trong một ngõ nhỏ vắng người.

Đại nhi tử nhà một vị đại thần quân bộ, hai ngày gần đây, đột nhiên bắt đầu mê dưỡng hoa, đem đủ kỳ hoa dị thảo vào phòng ngủ, thường xuyên làm bầm nói chuyện với đám hoa cỏ, mấy ngày mấy đêm cũng không xuất môn, mà hôm qua, bọn người hầu hạ hấn vô ý phát hiện ra, chủ tử của bọn họ cư nhiên lấy huyết nhục của chính mình bón cho đám cây, hiện giờ còn đang được trị liệu sư hệ quang cùng ngự y sư cứu giúp.

...’

Trong bản ghi chép này, bọn họ đều có chung một đặc điểm là vô duyên vô cớ tinh thần trở nên thất thường, làm ra rất nhiều chuyện làm người ta khiếp sợ, mà kết cục của bọn họ cũng phi thường thê thảm, hơn nữa đều không có ngoại lệ, tất cả đều là tùy tùng cùng ngaoạn bạn đi theo Nhị hoàng tử.

Hiện tại đế đô đã bắt đầu có đủ loại tin đồn.

Có người nói đó là Nhị hoàng tử bọn họ làm phải chuyện chọc giận thần minh, bị báo ứng; cũng có người nói là nhóm hoàng tử tranh đấu, Nhị hoàng tử mới bị bệ hạ tước tước vị, vì thế mới bị nhỏ cỏ tận gốc; cũng có người đoán, Nhị hoàng tử chọc giận hoàng đế bệ hạ của bọn họ, bị tước tước vị nhưng bệ hạ vẫn chưa hết giận, dù sao trước giờ bệ hạ cũng không phải người nhân từ nương tay, tình đoán diệt trừ tận gốc căn cơ cùng vây cánh của Nhị hoàng tử...

“Phụ hoàng cũng thấy đó, chuyện cổ quái vẫn tiếp tục phát sinh, lại đều là người có quan hệ với Nhị ca, này chứng minh huyền yêu kia có mục đích, nó đang trả thù!

Trước đây Việt nhi có lấy một cuốn sách cổ từ chỗ Đông Mộc Văn, căn cứ theo miêu tả của Ma Nha đã tìm được phần ghi chép này.

‘Địa vực yêu nhiều, sinh trưởng sâu trong rừng rậm ma thú, cực kì hiếm, thân xanh hoa đỏ, hoa có hình ba cánh, nhụy đỏ án mặt người, có hương thơm kỳ lạ, có thể di chuyển, khi thì kiều diễm yêu dị, mê hoặc lòng người, khi thì lại bình thường đến tận cùng, biết cách che dấu, hoa như danh, tà ác, tàn nhẫn, lại mỹ lệ yêu nhiều, ai bị nó hấp dẫn thì đều rất thê thảm.’

Phụ hoàng hấn còn nhớ rõ, lúc ở biệt quán Tuyết Sơn của Tập Cách Tra vương quốc, chúng ta từng nghe thấy một mùi hương kì dị trong đình viện, mà cũng ngay lúc đó, Nhị ca cũng bắt đầu có những hành vi khác thường.”

Thấy Hoàng Phủ Ngao gật đầu, biểu thị nhớ rõ, Thanh Việt lại nói tiếp.

“Loại thực vật hiếm thấy như vậy, sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đó? Bọn nhị ca sao lại kết thù kết oán với nó?”

Phụ hoàng còn nhớ không, đêm đầu tiên mùi hương kia xuất hiện cũng chính là ngày tinh linh hệ mộc kia chết thảm, tinh linh hệ mộc, các nàng trời sinh có năng lực khổng lồ thực vật rất phi thường.

Vì thế, Việt nhị nghĩ tới nghĩ lui, cho ra kết luận là tinh linh hệ mộc bị bọn Nhị ca tàn nhẫn hại chết, vì muốn trả thù, không biết đã làm biện pháp gì, lúc sắp chết đã triệu hồi địa vực yêu nhiều cực kỳ hiếm có này tới.

Ghép nối những sự tình xảy ra vài ngày trước lại thì giải thích này rất hợp tình hợp lý.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Chuẩn Bị Bắt Giữ Huyền Yêu

“Phụ hoàng cảm thấy Việt nhị phỏng đoán có đúng không?”

Thanh Việt cọ cọ chớp mũi lên má Hoàng Phủ Ngao, lời này nói ra không giống nghi vấn, ngược lại càng giống như một con chó đang đang tranh công, chờ đợi chủ nhân tán thưởng.

“Hoàn toàn hợp tình hợp lý, vật nhỏ thông minh.”

Hoàng Phủ Ngao cũng không tiếc rẻ lời khen với Thanh Việt, vô cùng phối hợp, lấy một cái sùi cào gạch cua trên bàn cơm nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của Thanh Việt làm phần thưởng, chọc cho Thanh Việt cười híp cả mắt.

“Việt nhị nếu đã đoán được tám chín phần, vì sao còn không tính toán...”

“Không, ngày mai là có thể.”

Thanh Việt cười đến tà ác.

“Địa vực yêu nhiều kia tuy không thông minh nhưng vẫn có chút đầu óc, biết đã bị phát hiện, nó rõ ràng đã nhanh chóng trả thù, thời gian nửa tháng ngắn ngủn, những người góp phần hại chết tinh linh hệ mộc kia đã không sai biệt lắm bị nó mê hoặc làm ra những chuyện ngu xuẩn, kết cục đều thực thê thảm.

Ngày mai là người cuối cùng có quan hệ tới cái chết của tinh linh kia, Việt nhị sẽ tới đó, ôm cây đợi thỏ, chờ địa vực yêu nhiều kia xuất hiện.”

“Nói cách khác, người đợi nhiều ngày như vậy, nguyên nhân chính yếu là chờ địa ngục yêu nhiều kia trả thù tất cả bọn họ rồi mới ra tay?”

Lý giải được ý đồ của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao không khỏi nhủ mảy, y nhớ mình không dạy vật nhỏ như vậy, tính cách ác liệt này rốt cuộc học được từ đâu.

“Đây là báo ứng bọn họ nên chịu, có nhân mới có quả thôi, ngày mai Việt nhị sẽ đi bắt địa vực yêu nhiều kia là đã giúp bọn hần, tuy bọn họ đều bị giáo huấn, nhưng địa vực yêu nhiều này trả thù nhất định là không chết không ngừng, vì thế ngày mai Việt nhị bắt nó, đại đa số bọn họ đều giữ được cái mạng nhỏ là đã quá tiện nghi.”

Thanh Việt đúng lý hợp tình đang định tiếp tục mở miệng thì đã bị cánh môi phụ hoàng kẻ sát tới, lời định nói liền nuốt ngược vào trong.

“Tính cách ác liệt như vậy, ân, xem ra, phụ hoàng phải hảo hảo giáo huấn một chút mới được.”

Hoàng Phủ Ngao làm bộ suy nghĩ một lát, mỉm cười cho ra kết luận như vậy.

Thanh Việt vốn đang ngồi trên đùi phụ hoàng, thất lưng bị một tay phụ hoàng cố định, chỉ có thể trợ mắt nhìn phụ hoàng bé dùng tay kia chậm rãi cời bỏ y khâu, vô cùng thuần thực mà vuốt ve cơ thể mình, dễ dàng chìm ngời tình dục ẩn dấu trong cơ thể ngây ngô của bé.

...

“Ngô ân ~~~~~”

Cái miệng nhỏ nhắn bị nụ hôn chinh phục, lúc này chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ.

Thanh Việt cả người trắng nõn trần trụi cười trên người phụ hoàng, thất lưng tinh tế mềm dẻo bị Hoàng Phủ Ngao giữ chặt, khổng lồ tiết tấu cao thấp cùng lực đạo.

Từng cái từng cái một, tốc độ không mau, nhưng lần nào cũng hung hăng đánh sâu vào trong cơ thể Thanh Việt, đôi lấy những tiếng rên càng cất cao hơn cùng những tiếng thở dốc đứt quãng, mái tóc dài ngấn sắc nhu hòa trên làn da cùng ánh đèn chiếu rọi, theo chủ nhân không ngừng đong đưa mà tỏa ra ánh sáng lóng lánh mê ly.

“...Phụ hoàng... nhẹ... nhẹ một chút... Việt nhi... ngô ân...”

Lời nói xin khoan dung còn chưa nói hết đã bị tiếng rên rĩ nhỏ vụn thay thế, lúc hoan ái, trước giờ Hoàng Phủ Ngạo luôn ôn nhu rồi lại bá đạo, hiển nhiên, Thanh Việt xin khoan dung như vậy liền bị phụ hoàng của bé trực tiếp xem nhẹ.

“Việt nhi của phụ hoàng, đúng là đẹp đến mức làm người ta điên cuồng.”

Hoàng Phủ Ngạo nâng gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, vẻ mặt như đang cúng bái bảo bối trân quý nhất, tình tế ngọt ngào hôn môi, bất quá, thực rõ ràng, hoan ái như vậy cũng không làm Hoàng Phủ Ngạo thỏa mãn, y giữ lấy tư thế giao hợp của hai người, ôm Thanh Việt đi về phía giường lớn bên cạnh.

...

Sáng sớm.

Nam Việt Thái tử phi tương lai—— A Hoa • Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư, vừa mới dùng qua bữa sáng, đang cùng vương tử thú nhân tộc, cũng chính là sư đệ của nàng—— Mạn Nhĩ Lai ngồi trong hoa viên trước cung điện phẩm trà thì thấy Thanh Việt tới thăm.

“Tiểu điện hạ, không biết người tới, A Hoa không đón tiếp từ xa.”

Nữ tử có huyết mạch của thần, ngày đó đối mặt với Thái tử điện hạ của Nam Việt để quốc cũng không dùng tới tôn xưng ‘người’, thế mà hiện giờ, đối với Thanh Việt lại vô cùng cung kính dùng tôn xưng như vậy làm nhóm thị tì, người hầu không rõ nguyên nhân ở xung quanh kinh ngạc một trận.

“Ân, nhĩ hảo, A Hoa tiểu thư.”

Thanh Việt cũng lễ phép chào hỏi A Hoa, sau đó, nhìn nhìn Mạn Nhĩ Lai đứng bên cạnh A Hoa, liền trực tiếp nói ra ý đồ mình đến.

“Quấy rầy, ta tới tìm Mạn Nhĩ Lai, có chút việc, hi vọng Mạn Nhĩ Lai có thể trợ giúp, không biết Mạn Nhĩ Lai ngại có thời gian không?”

“Ta... ách... đương nhiên... Tiểu điện hạ... này là vinh hạnh của ta...”

Không biết vì yêu cầu của Thanh Việt quá đột nhiên làm hắn không kịp chuẩn bị tinh thần, hay vì Mạn Nhĩ Lai quá khấn trương, những lời này nói ra có thể nói là lắp bắp.

Địa vực yêu nhiều rất biết cách che giấu, lúc nó thu liễm hơi thở, mùi hương, biến thành bộ dáng hoa cỏ mình thường thì Thanh Việt quả thực không nắm chắc, bất quá, mang Mạn Nhĩ Lai theo liền không còn sơ hở, địa vực yêu nhiều kia cho dù thu liễm tới mức người thường không ngửi thấy, nhưng Mạn Nhĩ Lai có xúc giác linh mãnh vượt hẳn nhân loại rất nhiều lần lại có thể chuẩn xác tìm thấy nó trước khi chút mùi hương kia biến mất hoàn toàn.

“Như vậy, A Hoa tiểu thư, ta cùng Mạn Nhĩ Lai ly khai trước.”

“Hảo, Tiểu điện hạ, mấy ngày này người đều ở Bàn Long điện, không thấy người ra ngoài, nơi đó lại là tẩm điện của hoàng đế bệ hạ, A Hoa cũng không tiện tới, đang cân nhắc xem làm thế nào gặp Tiểu điện hạ mà chuyển lời gia gia phân phó, này thì tốt rồi, Tiểu điện hạ tự mình đến đây.

Nếu Tiểu điện hạ có việc thì A Hoa cũng không cản trở, dù sao Mạn Nhĩ Lai cũng biết việc này, chờ Tiểu điện hạ người xử lý chính sự xong thì nghe Mạn Nhĩ Lai nói vài câu đi.”

“Hảo, A Hoa tiểu thư.”

Thanh Việt vẫn có chút tò mò, lão nhân được thế nhân tôn xưng là trí giả kia rốt cuộc muốn bọn họ chuyển đạt gì cho mình, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân bọn Mạn Nhĩ Lai vừa trở về cánh đồng tuyết cực bất đắc dĩ vàng tới Nam Việt?

Bất quá hiện giờ, vẫn quơ địa vực yêu nhiều kia trước rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Cảnh Tượng Đế Đô

Mã xa đẹp đẽ quý giá có huy hiệu hoàng thất, đường lớn rộng rãi của đế đô phồn hoa, người tới lui cùng những mã xa khác đều chủ động nhường đường, nhưng mã xa được bốn tuần mã tuyết trắng cao lớn kéo đi lại có tốc độ chậm rãi vượt dự kiến của mọi người, cứ từ từ nhàn nhàn chạy tới.

A Thất cùng Tiểu Thần ở bên ngoài đánh xe, Thanh Việt cùng vương tử Thú nhân tộc—— Mạn Nhĩ Lai, an vị bên trong.

Tiểu Miêu chỉ lớn bằng một bàn tay người nằm trên đùi Thanh Việt ngủ đến chổng vó, không có biện pháp, Tiểu Miêu tuy có chút hoạt bát nhưng dù sao cũng còn rất nhỏ, mê ngủ là bản năng, không thể chống cự.

Về phần Mã Nhà thì tự nhiên là tính lực tràn đầy ngồi bên cửa sổ, thỉnh thoảng lại lộ cái đầu xương khô hoặc móng vuốt ra ngoài hù dọa những người đi đường hay mã xa xui xẻo tới gần, sau khi đắc thủ thì lại phát ra tiếng cười gian ‘dát dát’ như chiêu bài.

“Tiểu điện hạ, chúng ta đang đi đâu?”

Mạn Nhĩ Lai theo cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, cảm giác con đường này không giống đi tới. . .

“Nơi chúng ta muốn tới là tây giao bên ngoài đế đô, nơi đó có một trang viên thuộc về Tài vụ đại thần.

Người đi theo Nhị ca liên tiếp xảy ra chuyện ở trong nhà, mà tiểu nhi tử của Tài vụ đại thần còn coi như bình an đương nhiên không dám ở nhà, mấy hôm trước đã lên lút chạy tới trang viên ở vùng ngoại ô của nhà bọn họ.

Nếu không phải ta sớm dặn Tạc Phi âm thầm theo dõi, nói không chừng hiện giờ còn tưởng hắn đang ngoạn ngoạn chờ trong nhà.”

“Hóa ra là vậy, vậy chúng ta có nên. . .”

“Không cần sốt ruột, có Tạc Phi ở đó canh chừng, có chuyện gì hắn sẽ đến báo cho chúng ta trước tiên.”

Thanh Việt vừa trả lời, vừa hứng thú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lui tới nói liền không dứt là những cửa hàng trang sức độc đáo đầy màu sắc cùng các tiểu nhị hơn hờ nhiệt tình, có chút khoa trương giới thiệu với người đi đường qua lại về những thương phẩm tinh mỹ rực rỡ muôn màu. . .

Đám người mặc đủ loạn phục sức rộn ràng nhốn nháo, nhiều nhất ở đây là những binh dân bá tánh mặc y phục bình thường đang đổ mắt tai hồng tranh luận với nhóm tiểu thương vì mấy đồng tiền.

Xen lẫn trong đó cũng có những thương nhân y phục gọn gàng, nhưng thương nhân bình thường trừ bỏ cuộc sống giàu có, địa vị so với dân thường cũng cao hơn, vì thế bọn họ làm việc cũng sẽ điệu thấp hơn, không rêu rao trên đường.

Gần như cũng thấy một ít quý tộc diễm võ dương oai mang theo một đám tùy từ; còn có những ma pháp sư mặc trường bào làm dân chúng bình dân kính sợ không dám tới gần; võ sĩ ngoại hình buru hân, lưng đeo cự kiếm; còn có những tiểu hài tử nghèo túng đi chân trần không ngừng hướng người qua đường ăn xin. . .

Mặc kệ những người này là vui hay buồn, mỗi ngày ở đế đô vẫn luôn phồn hoa náo nhiệt như vậy.

Cuộc sống của những người này đối với Thanh Việt mà nói thì vừa mới mẻ lại xa lạ, đây là cuộc sống mà bé chưa từng trải qua, so với hoàng cung vàng son lộng lẫy rồi lại thâm nghiêm, phức tạp thì nơi này càng có vẻ tràn đầy sức sống, sinh cơ bừng bừng.

Bất quá, trong mắt Thanh Việt, nơi có thể cùng phụ hoàng sinh hoạt mới là quan trọng nhất, tốt nhất, vì thế, đối với hoàng cung trầm lắng, thâm nghiêm cùng tranh quyền đoạt thế, Thanh Việt không có gì oán hận.

...

Mã xa chậm rãi chạy tới cửa thành tây đế đô, với tốc độ thong thả này nên chạy cả buổi, rốt cục mới ngừng lại bên một tiểu hồ yên ả ở vùng ngoại ô.

“Điện hạ, nơi này cách trang viên của Tài vụ đại thần không xa, vì không để bọn họ phát hiện mà gây ra những phiền toái không cần thiết, chúng ta cứ chờ ở đây, được không?”

“Ân.”

Thanh Việt hiển nhiên cảm thấy hoàn cảnh u tĩnh nơi này không tồi, lập tức đồng ý, ở đây uống trà nghỉ ngơi hẳn cũng rất thoải mái.

Cách hồ nhỏ không xa có một thôn xóm không tính lớn, cũng không tính là nhỏ.

Mới đầu, thôn dân thấy mã xa đẹp đẽ quý giá có huy hiệu hoàng gia dừng cách cổng vào thôn không xa, sợ va chạm phải hoàng tôn quý tộc trong mã xa, liền sợ tới mức trốn vào trong nhà.

Nhưng mã xa kia cứ vậy dừng ở đó, đến chạng vạng cũng không thấy có người xuống xe đi lại, thôn trưởng bắt đầu lo lắng, bọn họ rõ ràng thấy chiếc mã xa kia nhưng không tới hành lễ với nhóm đại nhân trong xe, kia nếu như bị trách tội thì. . . Huống chi, bọn họ nơi này mấy ngày nay cũng không thái bình, nếu lỡ như. . .

Vì thế, thôn trưởng cùng mấy lão nhân đức cao vọng trọng trong thôn thương lượng một lát liền tụ tập thôn dân, mỗi nhà một người, cầm theo thức ăn, rượu ngon, dưa và bánh trái ngon nhất trong nhà mình, kính sợ tới mã xa bái kiến.

A Thất cùng Tiểu Thần ngồi ở gian ngoài mã xe, nhìn thấy nhóm thôn dân chạy tới quỳ, không khỏi nhìn nhau cười khở.

Bọn họ cũng từng như vậy, thậm chí so với nhóm thôn dân này còn hèn mọn hơn.

Tiểu Thần là con riêng, luôn bị người khác giễu cợt, bị người ta khinh thường, mà A Thất lại càng tệ hơn, là đứa nhỏ của một nô lệ, từ nhỏ đã bị người ta đánh chửi, nếu không phải sau đó gặp được Thanh Việt...

Vì thế, A Thất cùng Tiểu Thần đều hiểu được nhóm thôn dân này sợ hãi cùng khiếp đảm thế nào đối với hoàng tôn quý tộc cao cao tại thượng.

“Các người đều đứng lên, mấy thứ này cũng đều cầm về đi, Tiểu điện hạ không cần mấy thứ này.”

Tiểu Thần nhắc tới Tiểu điện hạ, chỉ thấy trong mắt nhóm thôn dân lại càng sợ hãi hơn vài phần.

Hai người đột nhiên nghĩ tới thanh danh ở bên ngoài của Tiểu điện hạ, trừ bỏ dung mạo bị người ta truyền bá tới mức làm người ta mơ màng, những thứ khác đều không tốt lắm, kiêu ngạo, bá đạo, tùy hứng, thị sùng mà kiêu... đủ thứ, nhưng hình như không có từ nào là tốt đi.

“Được rồi, các người đều trở về đi, điện hạ còn chuyện quan trọng cần xử lý, đừng đến cản trở điện hạ.”

A Thất sợ bọn họ làm Thanh Việt khó chịu, lập tức bảo bọn họ rời đi.

Nghe thấy người trong mã xa thoải mái bảo bọn họ ly khai như vậy, nhóm thôn dân đều thở phào, chính là chỉ mới đi vài bước, thôn trưởng kia lại ngừng lại, bộ dáng khó xử muốn nói lại thôi, nhóm thôn dân khác cũng đứng cách đó không xa mà nhìn qua.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Này... hộ vệ đại nhân... tôn kính...”

Không biết phải xưng hô cùng hành lễ thế nào, thôn trưởng chỉ đành gọi như vậy.

“... Hộ vệ đại nhân... người... thỉnh người... hướng Tiểu điện hạ vạn phần tôn quý... thông báo một tiếng... thôn xóm của chúng ta mấy ngày nay không được yên ổn, hơn nữa, trời đã sắp tối rồi, vì sự an toàn của Tiểu điện hạ, vẫn nên...”

“Không yên ổn?”

Tiểu Thần cảm thấy kì quái, dưới chân đế đô này chẳng lẽ có thổ phi lui tới?

“Đúng vậy, hộ vệ đại nhân.”

Thôn trưởng cắn môi, vẫn quyết định nói ra tình hình thực tế.

“Đại khái là hai ba ngày trước, là Tiểu Lôi nhà Đặc Tư thường xuyên lên núi hái thuốc phát hiện ra.

Mặt sau thôn chúng ta là một mảnh rừng hoang, bắt đầu xuất hiện mấy người rất kì quái, bởi vì khu rừng hoan này nối liền với dãy núi, nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi, y phục bị phá hủy của bọn họ thì hẳn là leo qua núi tới.

Chúng ta chỉ dám nhìn từ phía xa, không dám trêu chọc bọn họ, chính là sáng sớm hôm nay chúng ta liền phát hiện bọn họ cứ lần lượt ngày càng gần thôn chúng ta hơn, cũng không biết bọn họ đang tìm thứ gì đó, hay có ý đồ nào khác, chúng ta đều cảm thấy có chút khủng hoảng, nhóm người trẻ tuổi trong thôn cũng vì vậy mà không dám đi buôn bán hay lên ruộng, đều ở nhà canh giữ.

Vì thế, vì an toàn của điện hạ, vẫn là thỉnh...”

‘Khúc khích.’

Thôn trưởng còn chưa nói hết, Thanh Việt ngồi bên trong đã mở cánh cửa gỗ khắc hoa ngăn cách với gian ngoài.

Một thiếu niên xinh đẹp, tôn quý như thiên thần giáng trần có mái tóc ngân sắc độc nhất vô nhị trên đại lục, ánh mắt thất sắc lưu ly mê hoặc lòng người, vẻ mặt biếng nhác ngồi trên nguyên ý đẹp đẽ quý giá, lưng dựa vào nhuyễn điểm thêu đồ án tinh xảo, điểm xuyên thêm là đôi giày da nhỏ lông lánh bảo thạch, thiếu niên kia tao nhã bước lên chiếc ghế nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

“Mấy người kia hiện giờ đang ở đâu?”

Thanh Việt cũng không để ý tới ánh mắt tập thể đại ra của nhóm thôn dân, trực tiếp mở miệng hỏi.

Nếu thôn dân này không miêu tả sai, vậy nó hẳn là hoạt thi chứ người sống gì a, chính là hoạt thi sao lại chạy tới nơi này, chỗ này có gì hấp dẫn Hoàng

Phủ Tinh Nghi sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Xảo Ngộ Bất Ngờ

“Đám người mà các người nói hiện giờ đang ở đâu?”

Thanh Việt hỏi một lần, tất cả mọi người đều đang chìm trong trạng thái ngây dại không để ý tới, bé chỉ đành nhẫn nại, hơi lớn tiếng một chút hỏi lại một lần nữa.

May mắn, thôn trưởng niên kỷ khá lớn, từng trải cũng nhiều, lúc Thanh Việt hỏi lần thứ hai, A Thất cùng Tiểu Thần vừa định lên tiếng nhắc nhở thì ông rút cuộc cũng phản ứng, vội vàng quỳ xuống đất đáp lời.

“Tiểu... Tiểu điện hạ... mấy người kia... ở... ở ngay phía sau thôn... đã sắp lần quần tới thôn chúng ta... giống như... giống như đang... tìm kiếm gì đó...”

“Thôn các người mấy hôm nay có phát sinh chuyện gì đặc biệt không?”

Thanh Việt muốn xác định phỏng đoán của mình một chút.

Thôn này không lớn, vì thế tin tức ở các nhà cơ bản đều có liên hệ, Thanh Việt vừa hỏi như vậy, mấy người trẻ tuổi có lá gan hơi lớn một chút, lấp bắp trả lời.

“Nhị tẩu tử... ở đầu thôn... hôm trước có sinh một béo tiểu tử...”

“Con bò già nhà Tiểu Nữ Nữ... hôm qua... đã chết...”

“Ruộng...”

Thanh Việt nghe đến nhủi nhủi, thôn trưởng cũng ứa mồ hôi lạnh, đám này nói gì vậy a, bất quá may mắn, trước khi Thanh Việt nhìn không được mà phát hỏa thì một tiểu mập mập bản hề hề, còn chảy nước mũi, nhìn có vẻ không được thông minh lắm đứng trong đám người sạch sẽ đột nhiên lộ cái đầu ra, nhỏ giọng mờ mờ nói.

“Tỷ tỷ của Đô Đô, buổi tối mấy ngày trước có cứu một đại ca ca trở về... tỷ tỷ không cho Đô Đô nói... cho người khác biết... đại ca ca kia rất dễ nhìn... có mái tóc vàng thơm... bất quá... hấn cứ ngủ mãi... kêu thế nào cũng không tỉnh... Tiểu ca ca này, người thật sự rất rất rất dễ nhìn a... Ca Ca, người là thần sao... Đô Đô không thể lừa gạt thần a...”

“A, tỷ tỷ của đứa ngốc này gả mãi không được, cư nhiên đầu nam nhân trong nhà, thực sự là đòi phong bại tục a.”

“Tỷ tỷ của nó bộ dạng thật xấu, phỏng chừng là muốn nam nhân đến phát điên rồi đi...”

Tiểu mập mập Đô Đô kia kêu Thanh Việt đã làm mọi người sợ tới run bắn, cả người như nhũn ra, bất quá, thấy Thanh Việt không có vẻ tức giận, nhóm thôn dân cũng lập tức tìm ra điểm hứng thú trong câu nói của tiểu mập mập, không khỏi thì thầm nói nhỏ.

“A~~~~”

Ngay lúc Thanh Việt định tiếp tục truy vấn thì từ trong thôn truyền ra một tiếng hét thảm làm người ta sợ hãi, tiếp đó, lại truyền tới những tiếng hét chói tai của những người khác.

“Quái vật... A... Bọn họ là quái vật...”

“Giết người rồi... Chạy mau a...”

Nhóm thôn dân đứng ở đây rút cuộc cũng phản ứng, không để tâm tới Thanh Việt nữa mà quay đầu chạy ngược về thôn làng.

...

Lúc này sắc trời đã muốn tối sầm, trong thôn tự nhiên không thể so với hoàng cũng, không có cũng đăng chiếu sáng, chỉ có thừa thớt vài ngọn đuốc cùng đèn dầu, ngọn lửa lơ lửng lấy động làm sắc mặt trắng xanh, cơ thể cứng ngắc của đám người tiến vào thôn càng có vẻ dữ tợn, khủng bố hơn.

Bọn họ giống như đang tìm kiếm gì đó, lục lọi khắp nơi, những thôn dân tiến lên cản trở thì trực tiếp bị cắn đứt cổ, cũng có người bị chặt đứt tay chân,

cào rách một mảng da thịt.

Thôn làng vốn yên lặng bình ản, hiện giờ giống như địa ngục, huyết tinh cùng sợ hãi không ngừng lan tràn.

...

Một nữ tử dùng bố khăn che kín mặt, chỉ lộ ra ánh mắt có vẻ trẻ tuổi, hoang mang, rối loạn leo lên tiểu lầu cũ nát xập xệ, trên chiếc giường nhỏ nhưng cũng có thể coi là khá áp áp có một nam tử tóc vàng vô cùng yếu ớt vừa mới thanh tỉnh.

“Mau, mau đi cùng ta, có quái vật chạy vào thôn, chúng ta chạy mau...”

“Cái gì...”

Nam tử tóc vàng cũng lắp bắp kinh hãi, lập tức phản ứng.

“Là bọn nó, đám quái vật này vẫn đuổi tới, chúng đuổi giết ta, là ta làm phiền hà các người...”

“Đừng nói nữa, trước tiên phải chạy đã.”

Nữ tử vội bước tới, cố hết sức nâng nam tử tóc vàng cao hơn mình cả một cái đầu, hai người chậm rãi leo xuống tiểu lầu thì đã một đến đó một thân mồ hôi, bộ dạng này căn bản không thể chạy xa.

“Như vậy không được... Người vẫn nên... chạy trốn trước đi... Bọn nó chính là muốn bắt ta... người...”

“Không được, ta thật vất vả mới cứu sống được người, cùng nhau đi!” Thái độ nữ tử thập phần kiên quyết, nửa đỡ nửa kéo mang theo nam tử tóc vàng chạy ra thôn.

Chỉ tiếc, hai người còn chưa kịp chạy xa, phía sau bọn họ đã có hai tên trên người nhiễm huyết, cơ thể cứng còng mà thôn dân gào là quái vật đuổi tới, rõ ràng chúng đã phát hiện bọn họ, cổ họng phát ra những tiếng vang ‘khạc khạc’ không rõ là hưng phấn hay đang kêu gọi đồng bạn tới.

“A~~~~~”

Nữ tử sợ tới mức hét lên chói tai, liều mạng chạy nhanh hơn, nhưng càng nhanh thì lại càng phạm lỗi, nàng ta trượt chân một cái, liền cùng nam tử tóc vàng đang được nàng đỡ ngã nhào xuống đất, còn chưa kịp đứng lên thì hai tên quái vật khủng bố kia đã tiến tới trước mặt bọn họ.

“A~~~~ a~~~~~”

Nữ tử bị dọa hoảng chỉ biết thất kinh mà hét lên chói tai, mà nam tử tóc vàng bên cạnh nàng có vẻ trấn định hơn rất nhiều, cắn răng rút ra bảo kiếm trong không gian giới chỉ, cố gắng xuất ra toàn lực mới miễn cưỡng chặn được một tên quái vật vươn tay tới bọn họ.

Ngay lúc nam tử tóc vàng lâm vào tuyệt cảnh, chuẩn bị liều chết, trong đám thôn dân đang chạy trốn xung quanh có từng đạo kim quang xẹt qua, nếu ngưng thần nhìn kỹ sẽ phát hiện nó là một thanh nhuyễn kiếm kim sắc có ngân văn được Nam Việt Tiểu hoàng tử so với tinh linh còn xinh đẹp hơn kia họa thành từng tia hào quang kim sắc chói mắt trong bóng đêm.

Mà bọn quái vật dọa nhóm thôn dân kinh hãi sau khi bị từng đợt kim quang đánh trúng thì liền gãy dựa ngã xuống đất không còn động tĩnh, rất nhanh nơi này lại khôi phục bình tĩnh.

..

“Nam Việt Tiểu điện hạ... không ngờ... ở đây lại có thể...”

Nam tử tóc vàng suy yếu cố gắng đứng dậy hướng Thanh Việt chào hỏi, âm thanh khàn khàn không che dấu được kinh ngạc cùng mệt mỏi, nhưng càng nhiều hơn là thờ phào cùng yên lòng.

Song phương hiển nhiên quen biết, Thanh Việt cũng hơi nhướng mi, đôi mắt to long lánh lưu quang đủ màu sắc toát ra chút thần sắc giết mình.

“Quả thật không ngờ, thế nhưng ở nơi này lại gặp gỡ Đông Chích đế quốc Hoàng thái tử.”

Đông Mộc Vân hướng Thanh Việt mỉm cười lễ phép, nhưng cuối cùng không thể duy trì mà ngắt đi, A Thất cùng Tiểu Thần vội vàng tiến lên đỡ hấn, Thanh Việt cũng bước tới xem xét thương tình.

“Không tốt, hấn bị nhiễm thi độc, bị thương rất nặng!”

Thanh Việt chỉ nhìn qua sắc mặt Đông Mộc Vân, môi, mắt, còn có trán đã biến thành màu thâm đen, biểu hiện hấn đã nguy kịch, lập tức xé mở quần áo hấn, quả nhiên bên trong có rất nhiều vết cào, hơn nữa đã biến thành màu đen hư thối.

“Chủ tử, địa ngục yêu nhiều kia đã xuất hiện.”

Ngay lúc Thanh Việt chuẩn bị cứu trị Đông Mộc Vân thì một thiếu niên yêu dị bán trong suốt có mái tóc màu cây đay dù không có gió vẫn lay động đột nhiên xuất hiện, vầng vàng lơ lửng giữa không trung, thần sắc kính cẩn bẩm báo với Thanh Việt.

Thanh Việt nhìn Đông Mộc Vân bị trọng thương hôn mê, lại nhìn Tạc Phi lơ lửng giữa không trung, có chút đau đầu oán giận, vì cái gì hai sự tình cấp bách lại đồng thời phát sinh.

Bất quá rất nhanh, Thanh Việt liền quyết đoán ra quyết định.

Nhanh chóng truyền một tia linh lực vào trong cơ thể Đông Mộc Vân để bảo vệ tâm mạch hắn, lại lấy ra hai phù trần tà, phân biệt dán lên trán cùng ngực hắn để không chế thi độc lan tràn.

Làm tốt chuyện này, Thanh Việt xoay người phân phó A Thất cùng Tiểu Thần.

“Các ngươi dùng mã xa lái tốc độ nhanh nhất mang hồi cung tìm đại ca của ta, nếu chậm hắn có thể sẽ mất mạng.”

“Dạ, điện hạ.”

“Chính là... điện hạ người...”

“Không cần xen vào, ta muốn đi bắt địa ngục yêu nhiều kia, còn phải chậm trễ một chút, các ngươi đưa Đông Mộc Vân về hoàng cung sau đó đến đón chúng ta.”

“Dạ, điện hạ.”

A Thất cùng Tiểu Thần nâng Đông Mộc Vân dậy, không dám trì hoãn, lập tức ly khai.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Không muốn để địa ngục yêu nhiều kia chuẩn mất, Thanh Việt trực tiếp vận dụng không gian ma pháp, mang theo Mạn Nhĩ Lai trực tiếp biến mất tại chỗ, mà Tạc Phi lơ lửng trên không trung cũng chậm rãi nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn không còn dấu vết.

Nhóm thôn dân trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy, những việc xảy ra đêm nay quá mức rung động, bọn họ đã sớm mất đi năng lực suy nghĩ cùng hành động.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Huyền Yêu Bị Bắt

Sân nghiệp của Tài vụ đại thần, trang viên ở tây ngoại ô để đồ.

Lúc này ở đây đèn đuốc sáng trưng, bóng người tán loạn, nhao nhao ồn ào loạn thành một đoàn, nguyên nhân tự nhiên là tiểu thiếu gia mà bọn tôi tớ cẩn thận hầu hạ đã gặp phải chuyện không may.

Vốn, tiểu thiếu gia của bọn họ mấy ngày trước tới nơi này xong thì làm việc vô cùng điệu thấp, hoàn toàn thay đổi tính nết thích náo nhiệt, ăn chơi đàng điểm ngày xưa, cứ ở trong tầng hầm mà ngày xưa không thèm liếc mắt tới một cái, bộ dáng cẩn thận như đang phòng bị thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Mấy ngày nay vẫn bình an vô sự, chính là, hôm nay trời vừa sập tối, không biết thiếu gia của bọn họ làm sao, đột nhiên nói có cảm giác cơ thể của mình thực bẩn, có hương vị rất kì quái, muốn về phòng ngủ trước kia tắm rửa.

Tắm rửa vốn cũng không phải đại sự gì, bất quá ai ngờ được thiếu gia bọn họ tắm rửa một chút thì cảm xúc bắt đầu trở nên nôn nóng.

Không ngừng nói cơ thể mình càng tắm lại càng cảm thấy khó chịu, bắt đầu dùng sức cào lên da dẻ, tính tình cũng càng cáu kỉnh bất an.

Tiếp đó, da hắn bị hung hăng cào một phát đến chảy da, chảy da huyết đỏ sẫm, sau đó dưới ánh mắt thất kinh của mọi người, thiếu gia bọn họ trở mất một lát, sau đó không biết thì thảo nói gì đó, hốt hoảng mà mỉm cười thật ngớ ngẩn, cầm lấy con dao ăn hung hăng rạch lên người người, máu tươi lập tức phun ra.

Nhóm tỷ nữ bị dọa không nhẹ, vội xông lên ngăn cản, kết quả đám người bọn họ đều bị tiểu thiếu gia phát điên làm bị thương, sợ tới mức không dám tới gần nữa, hô khóc chạy ra ngoài gọi đám hộ vệ tiến vào hỗ trợ.

Trang viên bình tĩnh lập tức tràn đầy tiếng khóc nháo, kêu to, người người nhón nháo chạy tới lui, nhóm người hầu, hộ vệ lo lắng vạn phần không hề chú ý ở vườn hồng sau trang viên xuất hiện hai bóng dáng.

...

“Hẳn chính là nơi này.”

Truy theo mùi hương, Mạn Nhĩ Lai đưa Thanh Việt tới nơi này.

Thanh Việt nhìn vườn hồng nhìn không tới biên giới dưới ánh đèn dầu chiếu rọi, cảm thấy thực may mắn, mình đem Mạn Nhĩ Lai tới là quyết định sáng suốt cỡ nào a.

Địa ngục yêu nhiều này càng lúc càng cẩn thận hơn, thế nhưng hiểu được giấu bản thể trong vườn hồng có bề ngoài rất giống mình để che dấu, hương thơm nồng đậm say lòng người của hoa lồng lan tỏa trong bầu trời đêm, ngay cả mùi hương kì lạ của địa ngục yêu nhiều cũng bị che dấu hoàn mỹ, này không thể nghĩ ngờ là phiền toái rất lớn cho công tác truy tìm của Mạn Nhĩ Lai.

“Tiểu điện hạ, thoát nhìn có vẻ hơi khó tìm...”

Mạn Nhĩ Lai có chút khó xử nhú mày, tinh thể cảm nhận mùi hương bất đồng trong không khí, chậm rãi tiến vào vườn hồng, dẫn đường cho Thanh Việt.

Hai người quẹo trái quẹo phải, chuyển động trong vườn hồng hơn nửa giờ, sau đó lại quay ngược lại vòng vo vài lần, mùi vị cứ lơ lửng, giống như cố ý muốn mê hoặc bọn họ.

Đi lâu như vậy, không chỉ không tìm ra địa ngục yêu nhiều, trên giấy hai người lại dính một tầng bùn đất thật dày, càng đi chân càng nặng, trên quần áo cũng có những vết cào nhỏ do gai hoa hồng, bầu trời lại lác rắc cơn mưa nhỏ.

“Tiểu điện hạ, mùi kia tản quá nhanh, càng lúc càng nhạt, nếu còn tiếp tục...”

Những lời này của Mạn Nhĩ Lai làm Thanh Việt vốn đã không có nhiều kiên nhẫn, lúc này trực tiếp chạy xuống hàng số không.

“Chúng ta tìm lâu như vậy, mùi hương cứ chuyển vòng ở đây, hẳn là cách nó không xa đi?”

“Đúng vậy, Tiểu điện hạ, ta vẫn truy tìm nơi phát ra mùi hương, theo lẽ thường mà nói hẳn là không quá xa, chính là nơi này còn có nhiều như vậy...”

Mạn Nhĩ Lai không hiểu vì sao Thanh Việt tự nhiên lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn trả lời thành thật.

“Nếu không dễ tìm, ta đây chỉ có thể dùng biện pháp đơn giản nhất!”

Mạn Nhĩ Lai còn chưa kịp hỏi Thanh Việt định dùng biện pháp đơn giản gì, chỉ thấy trong tay Thanh Việt ngưng tụ một tiểu hỏa cầu, này không cần hỏi, tính toán của Thanh Việt đã quá rõ ràng.

Bất quá, vẫn vượt khỏi suy đoán của Mạn Nhĩ Lai.

Thanh Việt sử dụng chính là ma pháp hệ hỏa trung, rất đơn giản, nó chính là hỏa cầu thuật cấp thấp, nhưng hỏa cầu này không có màu đỏ như bình thường mà càng giống như màu trắng của ánh sáng, độ âm tản mát ra cũng cao hơn tiểu hỏa cầu bình thường rất nhiều, giống như nén từ rất nhiều tiểu hỏa cầu mà thành.

Quả nhiên, lúc tiểu hỏa cầu bị Thanh Việt quăng ra ngoài thì lập tức trương lớn thành một viên cầu có đường kính hơn một thước, ngay sau đó rừng hồng rậm rạp bên tay trái Thanh Việt lập tức biến thành mảnh đất khô cằn.

Mạn Nhĩ Lai nhìn đến líu lười, lập tức chặn chờ mở miệng.

“Điện hạ, chúng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy, người trong trang viên muốn không phát hiện ra chúng ta cũng khó a...”

“Quên đi, thấy thì thấy, có thể bắt được địa ngục yêu nhiều là được.”

Thanh Việt trả lời khá tùy ý: “Chính là, chúng ta trắng trợn phá hoại nhà người ta...”

“Hừ, bọn họ mới không dám báo chúng ta bồi thường!”

Ác bá trả lời, tiểu hỏa cầu thứ năm từ tay Thanh Việt ném ra ngoài.

Rốt cuộc, lúc tiểu hỏa cầu thứ chín bị ném đi, vườn hồng bị thiêu rụi hết một nửa thì một gốc cây xanh hoa đỏ đang cẩn thận di chuyển hoàn toàn bị bại lộ.

Nó rõ ràng bị dọa kinh hách, ngay sau đó ‘sưu’ một tiếng nhanh chóng chui vào bụi hồng gần nhất, bất quá rất nhanh, tiểu hỏa cầu của Thanh Việt cũng ném vào nơi đó, lại làm nó bại lộ, tóm lại nó cứ trốn hướng nào, tiểu hỏa cầu của Thanh Việt sẽ ném qua hướng đó.

Ma Nha cùng Tiểu Miêu cũng bị Thanh Việt thả ra khỏi không gian giới chỉ, sau khi nhận lệnh lập tức bỏ nhà tới địa ngục yêu nhiều bị bại lộ kia.

Sau đó, mọi người liền nhìn thấy...

Một gốc thực vật xanh biếc đột nhiên biến lớn, dùng dây leo xanh biếc như con rắn mà quấn quanh một bộ xương khô được tạo ra từ hồng ngọc, mà bộ xương khô kia cùng hung hăng túm lấy mấy sợi dây leo này, vừa kêu ‘oa oa’ vừa không ngừng đập xuống mặt đất.

Mà bên cạnh, Tiểu Miêu chỉ lớn bằng một bàn tay nhân cơ hội phun hai quả thánh quang cầu về phía gốc dây leo xanh biếc này, phát ra tiếng rít gào non nót, giống như đang chứng minh thánh quang bạc hồ vương nó không chỉ có uy doanh, còn rất có uy lực a!

Một phen gây sức ép quá đi, địa ngục yêu nhiều giống như dưa muối bị phơi nắng, có lại thành một đoàn, ừ xù bị Mả Nhà dắc ý dạt dào kéo trở về.

Không phải nó quá yếu, khả năng lợi hại nhất của nó là mê hoặc lòng người, đối với Ma Nha cùng Tiểu Miêu tâm tư đơn thuần, căn bản không có tác dụng.

“Hào hào trông chừng nó, có thể nghịch nhưng không thể giết chết, nó còn có tác dụng.”

Thanh Việt căn dặn Mả Nhà cùng Tiểu Miêu xong thì cất chúng nó vào không gian giới chỉ.

Thu phục hết thầy xong, Thanh Việt cùng Mạn Nhĩ Lai nhìn nhau cười, lúc này mới phát hiện tóc tai, quần áo hai người vì dầm mưa mà đã ướt sũng lộp ngoài.

Mạn Nhĩ Lai nhớ rõ cơ thể vị Tiểu điện hạ trước mắt rất yếu, rất sợ lạnh, vì thế vội vàng cởi áo khoác, tới gần Thanh Việt, đang định che mưa cho Thanh Việt, dùng ống tay áo khô ráo lau tóc thì chợt nghe thấy một chuỗi tiếng vỗ ngựa chinh tề, tiếp đó, mã xa có huy hiệu hoàng gia bọn họ đi lúc nãy liền dừng lại bên cạnh trang viên.

Cửa sổ xe lúc này đang mở, có tinh thạch chiếu sáng nên nhìn thấy rất rõ ràng, ngồi bên trong là một nam tử anh tuấn tuấn dật lại cao cao tại thượng như ánh trăng trên trời cao, ánh mắt đen láy long lanh kim quang đầy thần bí lại cao quý kia đang chăm chú nhìn bọn họ.

“Dì?”

Thanh Việt có chút kinh ngạc nhìn nhìn, lập tức như tiểu hài tử thấy kẹo mà reo lên.

“Là phụ hoàng, phụ hoàng tới đón Việt nhi a ~~~~~”

Sử dụng ma pháp không gian thuần di, mang theo Mạn Nhĩ Lai trực tiếp xuất hiện trong mã xa, mã xe đẹp đẽ quý giá cũng lập tức quay đầu, phóng như bay về phía hoàng cung.

Bên trong mã xa.

Mạn Nhĩ Lai ngồi ở nhuỷm ý bên kia, bị ánh mắt đen láy kim quang kia giống như lơ đãng quét qua làm vô cùng mất tự nhiên, xúc giác của thú nhân không thể nghi ngờ là rất nhạy bén, hẳn có thể ẩn ẩn cảm nhận được trong ánh mắt kia có uy nghiêm vô thượng cùng xem xét không nói nên lời.

“Phụ hoàng, Việt nhi quơ được địa ngục yêu nhiều rồi, phụ hoàng có muốn xem không?”

Thanh Việt ý thức được cả người mình đều ướt sũng, nhất định sẽ làm phụ hoàng khó chịu, lập tức có ý đồ dời đi lực chú ý của Hoàng Phủ Ngao.

“Trở về nhìn sau.”

Hoàng Phủ Ngao hiển nhiên không chịu bỏ qua bộ dáng này của Thanh Việt, bất quá cũng không nói nhiều, ôm bé ngồi lên đùi mình, cởi áo khóa, đưa tay xoa xoa mái tóc ướt sũng, trong ánh mắt trọn to chăm chú của Mạn Nhĩ Lai, mái tóc ngân sắc trong nháy mắt trở nên khô ráo.

Không có ma pháp dao động, thậm chí ngay cả một tia khác thường cũng không có, nước mưa trên tóc Thanh Việt giống như giọt ngọt biến mất trong tay Hoàng Phủ Ngao.

Mạn Nhĩ Lai còn chưa kịp hết kinh ngạc thì chỉ thấy Hoàng Phủ Ngao nâng gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thanh Việt lên, cúi đầu hôn thật sâu lên cái miệng nhỏ nhắn non mềm kia, mà Thanh Việt thì dịu ngoan hết như một con mèo, nằm úp sấp dựa vào lòng Hoàng Phủ Ngao.

Mạn Nhĩ Lai nhìn thấy hết thấy, cơ thể vì quá khiếp sợ mà trở nên cứng còng, nhưng dưới uy áp của ánh mắt đen ánh kim đầy ý tứ cảnh cáo kia, Mạn Nhĩ Lai xấu hổ cúi thấp đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Chính Quyền Đông Chích

Đề đô Nam Việt để quốc có kết cấu nội ngoại hai thành.

Nội thành, trừ bỏ bên ngoài hoàng cung, hơn phân nửa đều là nơi ở của quan to quý nhân cùng một ít của hàng xa xỉ sang quý, còn có những chỗ ăn chơi một đêm ngàn vàng.

Mà ngoại thành, vị trí gần nội thành hơn phân nửa là quan viên có chức vị không cao, những phú thương gia tài bạc triệu, tiếp đó là tầng lớp bình dân, tới gần ngoại thành thì còn có cả những xóm nghèo.

Vừa vào đêm, cửa ngoại thành sẽ đóng lại, những người ở ngoài đề đô sẽ rời đi, tỷ như những người bán hàng rong, còn có một ít tiểu nhị trong đêm, bọn họ hơn phân nửa là ở các thôn làng vùng ngoại ô đề đô, theo bọn họ rời đi, dân cư đề đô vào ban đêm liền giảm đi phân nửa so với ban ngày.

Quang cảnh nhón nháo, đông đúc, nhộn nhịp ban ngày hiện giờ hoàn toàn không còn nhìn ra, nhưng ban đêm trong đề đô cũng không yên lặng, ngược lại, có thể nói ban đêm của đề đô mới phồn hoa, xa hoa lãng phí nhất.

Càng đi sâu vào nội thành lại càng cảm nhận được điểm này.

Đèn đuốc sáng trưng, những cửa hàng trang sức quý giá độc đáo, tiểu nhị so với ban ngày càng cười cung kính, nhiệt tình hơn, ngay cả trong không khí cũng lò mờ, hương rượu nồng đậm, những nhạc khúc du dương uyển chuyển phiêu đảng.

...

Nhóm Thanh Việt ngồi trong mã xa, bởi vì có dấu hiệu hoàng thất nên từ rất xa, nhóm thủ vệ ngoại thành đã vội mở cửa ra nghênh đón, nhai đạo giảm đi một nửa lượng người qua lại nên khá trống trải, cũng vì thế mã xa một đường thông suốt chạy như bay, rất nhanh liền tới hoàng cung.

Mạn Nhĩ Lai bởi vì khiếp sợ quá độ mà ngay cả chuyện A Hoa căn dặn hẳn chuyển lời cho Thanh Việt cũng không nhớ, cứ như vậy mang theo tâm tình kích động, chặt vật từ biệt Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt, sau đó vội vàng ly khai.

Đương nhiên, cho dù Mạn Nhĩ Lai không quên nhưng có Hoàng Phủ Ngạo ở, hẳn cũng có biện pháp nói sự tình cho Thanh Việt.

Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt trở về tám điện, trực tiếp đi tới phòng tắm, lột sạch Thanh Việt rồi tiến vào ôn tuyền.

“Vừa này mắc mưa, hiện giờ hảo hảo ngâm mình đi.”

“Àn.”

Thanh Việt ngoan ngoãn lên tiếng, vô cùng thân thiết ôm lấy cổ Hoàng Phủ Ngạo, cơ thể thả lỏng trong nước, lay động theo tư thái thoải mái nhất.

“Phụ hoàng, lúc A Thất cùng Tiểu Thần trở về hẳn đã bẩm báo chuyện Đông Mộc Vân với người đi, lúc Việt nhi gặp hẳn, hẳn đang bị hoạt thi đuổi giết, bị thương rất nặng, bất quá, có đại ca ở, hẳn là...”

“Àn, đại ca người đã triệu tập ngự y sư, trị liệu sư hệ quang tới chỗ hẳn, sao có thể để Đông Mộc Vân có chuyện được.”

Hoàng Phủ Ngạo vừa trả lời vừa cầm hương lộ bên cạnh xoa lên mái tóc Thanh Việt.

“Phụ hoàng, người nói xem Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có phải đã khống chế Đông Chích không? Hẳn chiếm được sức mạnh kia hẳn đã có thể dễ dàng khống chế được Đông Ly Trần luôn mang hẳn theo bên người, bằng không sao có thể càng quấy đảo Đông Mộc Vân vào chỗ chết như vậy?”

“Như thế cũng không nhất định, quan hệ trong triều đình rất rất rối, sao có thể nói khống chế là khống chế được.”

Hoàng Phủ Ngạo rất rõ, nhi tử bảo bối của y tuy thông minh, nhưng bởi vì nhỏ lớn đã được y bảo hộ rất tốt, chưa bao giờ tiếp xúc những chuyện này nên cũng không hiểu được mạng lưới quan hệ phức tạp của các màn tranh đấu cung đình, khống chế, lợi ích này nọ, Hoàng Phủ Ngạo cười cười, tiếp tục giải thích cho nhi tử bảo bối.

“Nghĩ đến, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nếu dám đuổi giết Đông Mộc Vân, điều này thuyết minh trong tay hẳn quả thật có một phần quyền lợi.

Nhưng, chúng ta chớ quên, Đông Mộc Vân làm thái tử nhiều năm như vậy, là một đế vương tương lai của Đông Chích, sao hẳn có thể không có thế lực của riêng mình?

Theo phụ hoàng thấy, hẳn là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi âm thầm muốn giành quyền lợi lớn hơn ở Đông Chích, nhưng Thái tử điện hạ—— Đông Mộc Vân, không thể nghi ngờ chính là vật cản lớn nhất, vì thế, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hiển nhiên sẽ loại trừ Đông Mộc Vân.

Mấy ngày trước phụ hoàng có thu được công hàm từ Đông Chích gửi tới, nói Thái tử điện hạ của bọn họ đã khởi hành, muốn tự mình đến Nam Việt làm sứ thần chúc mừng đại hôn của Nam Việt Hoàng thái tử chúng ta.

Vô luận Đông Mộc Vân xuất phát từ nguyên nhân gì, tự nguyện hay bị ép, hẳn khởi hành đến Nam Việt là một cơ hội tốt cho Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, dọc theo chuyến đi, hẳn hẳn đã trải qua vô số vụ ám sát.

Bất quá, Đông Mộc Vân hiện giờ không chết, cuộc chiến giành quyền lực của Đông Chích đế quốc vẫn chưa biết ai thắng ai.”

“Khoảng thời gian này, chúng ta phải hảo hảo bảo hộ Đông Mộc Vân, hơn nữa phải để hần binh an trở về Đông Chích, như vậy tính toán của Hoàng Phủ Tinh Nghi không chỉ bị phá hỏng, ngược lại còn tăng thêm một tử địch, cứ vậy, lúc thu thập hần chúng ta cũng thoải mái hơn rất nhiều.”

“Ân, mọi chuyện tỉ mỉ thế nào thì chúng ta chỉ cần đợi Đông Mộc Vân tỉnh lại, sau đó có thể hỏi rõ, tốt lắm, hiện giờ không nghĩ tới chuyện này nữa, Việt nhi cũng mệt mỏi rồi đi, mau tắm rửa, sau đó ngủ một giấc thật ngon.”

“Ân.”

Thanh Việt sung sướng lên tiếng, nhắm mắt lại, dùng chóp mũi cọ cọ cổ Hoàng Phủ Ngao, đôi lấy Hoàng Phủ Ngao đặt xuống mấy nệm hôn trên gương mặt nhỏ nhắn của bé.

...

Bàn Long điện, trong phòng thí nghiệm ma pháp Hoàng Phủ Ngao kiến tạo cho Thanh Việt.

Sáng sớm sau khi rời giường Thanh Việt đã tới nơi này.

Từ không gian giới chỉ lấy ra địa ngục yêu nhiều bắt được đêm qua, vừa thả lỏng tay, thực vật vốn ỉu xiu như dưa muối này lập tức phóng ra khỏi phòng.

Bất quá, không may, sau khi vào phòng Thanh Việt đã thiếp lập kết giới không gian ma pháp, địa ngục yêu nhiều vừa mới vọt tới cửa đã bị hung hăng bắn ngược trở vào.

“Còn không thành thật sao?”

Thanh Việt mỉm cười có chút tà ác, lập tức thả Ma Nha cùng Tiểu Miêu ra.

“Bắt lấy nó, hảo hảo giáo huấn một chút.”

Thanh Việt vừa phân phó xong, Ma Nha cùng Tiểu Miêu còn chưa hành động thì đã thấy cành lá xanh biếc của địa ngục yêu nhiều kia run lên, tiếp đó nó phát ra âm thanh chói tai như tiếng hét, sau đó chậm rãi lui thành một đoàn trong góc tường.

Bởi vậy có thể thế, nó có hiểu được ý tứ mà Thanh Việt nói, hơn nữa, trải nghiệm hôm qua của nó trong không gian giới chỉ hẳn không phải thứ gì tốt đẹp.

Thanh Việt tiến tới trước, đưa tay búng búng nụ hoa đỏ rực có chút âm đạm của địa ngục yêu nhiều, túm lấy nó mà quan sát.

“Ân, không tồi, còn có khí lực cùng can đảm chạy trốn.

Dây leo xanh biếc nghe vậy lại run rẩy.

“Là tinh linh hệ mộc kia triệu hồi người tới từ rừng rậm ma thú đi?”

Lời Thanh Việt tuy là nghi vấn, nhưng không có nhiều yếu tố nghi vấn, phần lớn là khẳng định, Thanh Việt đã phỏng đoán ra, hiện giờ có hỏi cũng chỉ là tiến thêm một bước xác thực mà thôi.

Dây leo xanh biếc kia đầu tiên hơi chần chờ một lát, sau đó nụ hoa đỏ rực hơi cúi xuống, nhẹ nhàng gật gật, ngay sau đó, dây leo xanh biếc xoay xoay một chút, không khí xung quanh Thanh Việt bắt đầu biến đổi, một hình ảnh xuất hiện trước mắt bé.

Trên cơ thể đầy vết thương bầm thiu của cô gái tinh linh vừa chết đi sinh trưởng ra một gốc dây leo nhỏ, gốc dây leo kia sinh trưởng rất nhanh, nó lấy cơ thể cô gái tinh linh làm chất dinh dưỡng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thân thể cô gái tinh linh nhanh chóng khô quắt, giống hệt như lá cây bắt đầu khô héo, cuối cùng là biến mất không còn gì.

Mà dây leo xanh biếc kia cũng nở ra một đóa hoa đỏ thắm yêu dị.

...

Đây chính là trí nhớ của gốc địa ngục yêu nhiều này, nó nói với Thanh Việt, cô gái tinh linh hệ mộc trong tình huống hoàn toàn tuyệt vọng lại tràn ngập oán hận đã lợi dụng năng lực cảm ứng hơn nữa còn có thể cầu thông thực vật trời sinh của mình, dùng sinh mệnh của nàng làm đại giới, lấy cơ thể làm môi mà triệu hồi nó tới, cũng đặt thành khế ước bảo thủ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Huyền Yêu Biến Hóa

Ảo cảnh này xuất hiện một lát, tiếp đó lại giống như cơn nước mà dao động trong không khí vài cái, sau đó vụn vụn khuếch tán ra xung quanh, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Ảo thuật phi thường hoàn mỹ, thậm chí là đang trong ảo cảnh nhưng lại làm người bị lạc vào không thể phân biệt thật giả.

Thanh Việt không thể không đánh giá lại địa ngục yêu nhiều đang bày ra bộ dáng đầu hàng, nhận mệnh trước mắt.

Nó bị Ma Nha cùng Tiểu Miêu chinh đến thâm nhập như vậy thế nhưng vẫn có thể tạo ra ảo cảnh hoàn mỹ, địa ngục yêu nhiều mà sách cổ ghi lại tuyệt đối không thể có khả năng.

“Lấy tinh linh hệ mộc làm thức ăn, hỗ trợ lẫn nhau, nói vậy, sức mạnh của ngươi cũng được đề cao rất lớn đi.”

Thanh Việt kéo kéo cành lá xanh biếc của địa ngục yêu nhiều, làm nó sợ tới mức lập tức gật gật nụ hoa đỏ.

Theo Thanh Việt thấy thì địa ngục yêu nhiều này chính là một loại yêu hoa, đợi đến khi có đủ sức mạnh thì nó có thể biến hóa, hẳn không khác biệt quá lớn với loại yêu tinh mà bé từng gặp ở kiếp trước.

Mà địa ngục yêu nhiều này đã hấp thu năng lượng của tinh linh hệ mộc, sức mạnh của nó hẳn đã vượt qua đồng loại rất nhiều, như vậy, có có phải...

Nghĩ đến đây, ánh mắt thất sắc lưu ly của Thanh Việt chợt lóe chút hứng thú.

Đem thủy nguyên tố trong không khí ngưng kết thành dao băng, cắt lên cổ tay, máu tươi đỏ sẫm mang theo nguồn linh lực cuồng dại dọc theo cổ tay tích đến trên gốc địa ngục yêu nhiều.

Gốc dây leo xanh biếc hoa đỏ kia lập tức giống như bọt biển, tham lam hấp thu máu Thanh Việt, hoàn toàn không còn bộ dáng ngượng ngùng, ảm đạm khi này.

Dây leo xanh biếc dần dần trong suốt như ngọc bích, nụ hoa đỏ rực kia cũng trong veo, tiền điểm ướt át như nước, quanh thân nó bốc lên một vầng sáng màu đỏ yêu dị.

Dần dần dây leo xanh biếc bị vây trong vầng sáng đỏ kia giống như đang giấy dựa, rung động kịch liệt, sau đó chậm rãi xoay tròn.

‘Phốc.’

Hồi lâu sau, một tiếng vang nhỏ phát ra, vầng sáng màu đỏ bao quanh địa ngục yêu nhiều tách ra, một hoa yêu không lớn hơn một con mèo con xuất hiện trước mắt Thanh Việt.

Không, cũng không thể nói là hoa yêu.

Bởi vì, làm Thanh Việt kinh ngạc chính là sau lưng nó có một đôi cánh bướm màu lục nhạt trong suốt, kia tựa hồ là tượng trưng cho hoa chỉ tinh linh cực kỳ hiếm có trên đại lục này đi.

Hoa yêu tà ác, yêu dị thế nhưng lại có một đôi cánh tinh linh thiện lương, vô hại, này thật là không khỏi làm người ta giật mình.

Phe phẩy đôi cánh lục nhạt, hoa yêu lơ lửng giữa không trung, nó không dám tin mà nhìn nhìn bản thân, còn vươn tay bóp bóp, hết như sợ nó đang lâm vào ảo cảnh, cuối cùng sau khi xác định hết thảy là sự thật nó liền phát ra tiếng cười ‘khanh khách’ thanh thúy, hoa tay múa chân vui sướng chuyển động trong không trung.

Tóc đỏ, mắt đỏ, trừ bỏ hai thứ này thì bề ngoài của nó tinh linh hệ mộc kia như đúc.

Bất quá, nhìn bộ dáng của nó làm Thanh Việt liên tưởng, sức mạnh của nó có một phần là hấp thu từ tinh linh hệ mộc, có lẽ cũng vì thế mà sau khi biến hóa, nó không giống yêu tinh, ngược lại lại càng giống hoa chỉ tinh linh thiện lương, hồn nhiên đi, không biết bản chất nó có thiện lương, thông tuệ thật sự hay không...

Cao hứng qua đi, tiểu hoa yêu lơ lửng giữa không trung, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm cổ tay đã ngừng chảy máu của Thanh Việt, nó nhớ kỹ, máu này chứa nguồn năng lượng rất mạnh mẽ, mà cũng là vì vậy nó mới có thể biến hóa sớm như vậy.

Cuối cùng, tham lam chiến thắng sợ hãi, tiểu hoa yêu hé miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, thừa dịp Thanh Việt chưa chuẩn bị đã lao tới, cắn cổ tay Thanh Việt, hút dòng máu ngọt ngào kia.

“A~~~~~” Còn chưa kịp chạm tới cổ tay Thanh Việt, tiểu hoa yêu liền hét thảm một tiếng.

Trong cơ thể nó giống như có một sức mạnh rất kì dị, lúc nó muốn công kích Thanh Việt thì cơ thể nó giống như bị xé rách, phát sinh ra đau đớn kịch liệt

lâm tiểu hoa yêu từ không trung trực tiếp rơi xuống mặt đất, không ngừng quay cuồng.

Thanh Việt khom thắt lưng, túm cánh của tiểu hoa yêu mà kéo nó lên, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười đắc ý.

“Máu của ta không phải uống không như vậy, trong đó có chứa linh lực, tuy ngươi chiếm được sức mạnh biến hóa nhưng đồng thời nó cũng sẽ ần núp trong cơ thể ngươi, làm ngươi phải nghe theo sự khống chế của ta, nói cách khác, gián tiếp một chút chính là ngươi phải nghe theo lệnh ta, hiểu chưa?”

Nghe thấy Thanh Việt nói những lời này, tiểu hoa yêu sợ tới mức toàn thân đều rung động, ánh mắt ướt át tràn ngập không cam lòng cùng ủy khuất, nhưng Thanh Việt cũng không bị bộ dáng này của nó lừa gạt, tính cách ác liệt thật sự của nó Thanh Việt hiểu rất rõ.

“Tốt lắm, thu hồi bộ dáng này đi, đối với ta vô dụng. Đây cũng không nên trách ta, huyết của ta ngươi có thể lựa chọn không uống, nhưng vì tham lam muốn có sức mạnh, ngươi đã liều mạng uống hết toàn bộ, đây là cái giá để ngươi có thể biến hóa.”

...

“Tập Ân, ngươi xác định, Việt nhi bây giờ vẫn còn trong phòng thí nghiệm?”

“Đúng vậy, bệ hạ, tiểu nhân khẳng định, sáng sớm hôm nay, sau khi người đi tảo triều, Tiểu điện hạ liền tiến vào phòng thí nghiệm, đến giờ vẫn chưa đi ra.”

Tập Ân kính cẩn trả lời câu hỏi của Hoàng Phủ Ngạo, từ đáy lòng bốc lên chút bất an mà không ngừng âm thầm gào thét.

‘Lại là câu bẩm báo giống hệt, vài năm trước tiểu điện hạ từ phòng thí nghiệm ra ngoài, ma xui quỷ khiến lại làm ra Ma Nha khủng bố, tình cảm cũng không khác là bao a, lần nào cũng vậy, thời gian Tiểu điện hạ trong phòng thí nghiệm càng lâu thì thuyết minh lúc Tiểu điện hạ ra ngoài lực phá hoại lại càng lớn.

Ông trời ơi, ngài thương xót cho Tập Ân đi, ngàn vạn lần đừng để Tiểu điện hạ làm ra thứ gì đáng sợ nữa.’

Tập Ân có kinh nghiệm bị hại phong phú không ngừng cầu nguyện trong lòng.

...

“Phụ hoàng, phụ hoàng, mau nhìn này...”

Âm thanh Thanh Việt từ xa tới gần, tiếng kinh hô của nhóm thị tì, người hầu ngoài điện cũng nghe thấy rất rõ, trái tim Tập Ân đã sắp nhảy tới tận cổ họng, cảm giác chính mình lại sắp đối mặt với thứ gì đó rất đáng sợ, cơ thể mập mạp không khỏi lui ra đứng phía sau Hoàng Phủ Ngạo.

Chính là, thức bất ngờ, thứ trong tay Thanh Việt lại là hoa chi tinh linh hiếm lạ xinh đẹp.

Ánh mắt Tập Ân lập tức trừng to, cũng không còn sợ nữa, thân là đại tổng quản hoàng cung Nam Việt, theo phản xạ có điều kiện đã bắt đầu tính toán giá trị của hoa chi tinh linh này xem đáng bao nhiêu kim tệ, Tiểu điện hạ sao lại có được, ngàn vạn lần đừng là mua về a~~~~~

Tiểu hoa yêu có bề ngoài cực giống hoa chi tinh linh dễ dàng làm nhóm thị tì, người hầu mất đi đề phòng, tràn ngập truy mến cùng đồng tình.

Mọi người nhìn bộ dáng nước mắt lưng tròng vô cùng đáng thương vì bị Thanh Việt không chút thương tiếc túm chặt đôi cánh, nếu không phải người túm nó là chủ tử, hơn nữa còn là chủ tử có tính cách vô cùng ác liệt thì nhất định bọn họ đã không chút do dự nhào tới giải cứu nó.

Chỉ tiếc, lần này bọn họ đều trọn vẹn cảm nhận những câu danh ngôn ‘người không thể nhìn tướng mạo, chuyện không thể nhìn bề ngoài, sói đội lốt cừu’ chính xác cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Tập Ân Xui Xẻo

Trong tấm điện Bàn Long điện, trên tứ trụ long sản đẹp đề quý giá.

Mặt trời chỉ mới lộ ra một nửa phần đầu đỏ rực, Hoàng Phủ Ngạo quen với buổi triều sớm đã tỉnh lại, động thân, hơi dựa vào đệm nhưng mềm mại trên đầu giường, ánh mắt nhu hòa lại bất đắc dĩ dừng lại bên tiểu nhân nhu cuộn mình nằm cạnh, cả người đều rúc vào tấm chăn gấm không thấy cả đầu, chỉ thấy phình lên một cục bông tròn tròn.

“Việt nhi, nên dậy rồi.”

Hoàng Phủ Ngạo có chút buồn cười vỗ nhẹ cục bông kia, lại thấy nhĩ tử bảo bối của mình lại càng rụt vào trong chăn, rõ ràng cự tuyệt rời giường, rơi vào đường cùng, Hoàng Phủ Ngạo chỉ có thể trực tiếp xoắn chân, kéo nhĩ tử bảo bối ở bên trong ta, để bé dựa vào lòng ngực mình.

“Tốt lắm, phải dậy rồi, Việt nhi, là ai nói hôm nay có rất nhiều chuyện phải làm?”

Hoàng Phủ Ngạo lắc lắc bảo bối đang định ngủ tiếp trong lòng mình, không thể không nhắc nhở bé.

“Àn~~~~~”

Thanh Việt rốt cuộc cũng có chút phản ứng, đôi mắt to tròn thất sắc lưu ly hơi híp lại, hàm hàm hồ hồ lên tiếng, hai tay vô cùng thân thiết vòng qua cổ Hoàng Phủ Ngạo, vẫn duy trì trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, gương mặt nhỏ nhắn áp sát má Hoàng Phủ Ngạo hôn một cái.

“Phụ hoàng, sớm a.”

“Sớm, vật nhỏ.”

Hoàng Phủ Ngạo tâm tình sung sướng hôn lại một chút lên cái miệng nhỏ nhắn non mềm của Thanh Việt.

...

“Bệ hạ... có... phải... phải... dậy...”

Nghe thấy động tĩnh bên trong, ở lối vào tấm điện truyền tới một âm thanh khẩn trương tới lấp bắp, lúc này người hầu thiếp thân của Hoàng Phủ Ngạo —— Táp Ân hẳn nên xuất hiện ở nơi này.

“Táp Ân đâu?”

Tổng quản Táp Ân trước nay luôn làm hết phận sự vẫn chưa xuất hiện, chủ tử đã dậy, hẳn còn không tiến vào hầu hạ.

“Bầm... bầm... bệ hạ... đại tổng quản Táp Ân... hẳn... hẳn... ở hậu điện...”

Âm thanh bầm bầm vẫn phi thường khẩn trương như trước.

Này cũng khó trách, hầu hạ hoàng đế bệ hạ thức dậy, rửa mặt chải đầu trước giờ đều do một tay đại tổng quản Táp Ân trung cầu ý bệ hạ, sau đó sẽ chỉ huy nhóm tôi tớ bọn họ, hiện giờ đại tổng quản Táp Ân không ở, bọn họ khó trách đều có chút khẩn trương, sợ không cẩn thận sẽ làm chủ tử tức giận.

“Hắn ở hậu điện làm cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạo có cảm giác kì quái.

“...bầm bệ hạ... đại tổng quản Táp Ân... lúc trời vừa sáng... đang đi tuần tra hậu điện... thì... thì... không biết làm sao... Đột nhiên hết sức kích động nhảy vào trong dòng suối nhỏ... ánh mắt sáng rực không ngừng nhấp nháy sắc bên trong... bộ dáng kia... giống... giống như...”

“Giống như một người cả đời nghèo túng, đột nhiên trước mắt hắn xuất hiện cả núi vàng, sau đó, hắn liền giống như phát điên mà gom hết vào lòng ngực mình, có phải không?”

Nghe nhóm tôi tớ hình dung bộ dáng của Táp Ân, Thanh Việt rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, tiếp đó bổ sung đầy đủ những lời mà nhóm tôi tớ không dám nói tiếp.

Nhìn thấy nhóm tôi tớ lập tức lộ ra ánh mắt kinh ngạc, Thanh Việt liền biết mình đoán trúng rồi.

Táp Ân từ trước tới nay luôn xem mấy thứ kim tệ này nọ như sinh mệnh thứ hai của mình, trò huyền thuật của huyền yêu sẽ dẫn dắt dục vọng trong lòng hắn, ảo cảnh của hắn trừ bỏ nhìn thấy vô số kim tệ thì còn cái gì a.

“Đạ... đúng vậy... Tiểu điện hạ... người... người nói đúng vậy... thật sự rất giống bộ dáng của đại tổng quản Táp Ân... nhóm tiểu nhân không biết đại tổng quản Táp Ân rốt cuộc làm sao vậy... Hắn lại không cho nhóm tiểu nhân tới gần... Lại không sai biệt lắm tới giờ bệ hạ thức giấc... nhóm tiểu nhân không dám trì hoãn... cũng chỉ có thể... tới đây trước hầu hạ...”

“Việt nhi, Táp Ân nếu xảy ra chuyện thì có thể không còn ai giống như hắn, có thể làm người hài lòng, vừa cẩn thận lại chu đáo để ý tới âm thực cùng cuộc sống hằng ngày của chúng ta a.”

Hoàng Phủ Ngạo thấy gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thanh Việt rõ ràng lộ ra thần sắc đùa dai, liền đứng lúc nhắc nhở.

“Ma Nha, Tiểu Miêu.”

Thanh Việt quả thực định nhân cơ hội này cho Táp Ân một giáo huấn cả đời khó quên, đáng tiếc bị phụ hoàng nhắc tỉnh, Thanh Việt cũng chỉ thành thật gọi Ma Nha cùng Tiểu Miêu tiến vào.

Âm thanh Thanh Việt rất nhẹ, nhưng bởi vì sử dụng ma pháp hệ phong—— khoách âm thuật, khiến cho cơ mờ mỗi góc ngách trong Bàn Long điện đều có thể nghe rõ tiếng bé gọi.

Rất nhanh, Ma Nha cùng Tiểu Miêu liền hùng hùng hổ hổ xuất hiện trong tấm điện. Trên người hai chúng nó còn dính sương sớm, Ma Nha thì còn tạm tạm, thể thảm nhất chính là Tiểu Miêu, bộ lông vốn tuyết trắng mềm mại xõa tung, lúc này không chỉ dính đầy tro bụi, xám xịt, thậm chí còn có vài nhánh cây ngon cỏ cành lá này nọ, nếu không phải có cái bụng phình phình hướng mọi người triển lãm cuộc sống ưu việt của nó thì thật sự chính là hình tượng của một con mèo hoang lưu lạc màn trời chiếu đất, thể thảm vô cùng.

Vừa thấy bộ dáng của hai chúng nó có thể khẳng định, bọn nó hẳn đã náo loạn ngoài hậu điện thật lâu.

“Đi, tới hậu điện tìm hoa yêu kia, giáo huấn nó một chút.”

Thanh Việt đại khái cảm thấy hai chúng nó thực hết thuốc chữa nên cũng lười để ý, trực tiếp phân phó sau đó phát tay ý bảo chúng nó có thể ra ngoài.

Bất quá, Ma Nha cùng Tiểu Miêu thật ra không cảm giác được, hoặc chúng nó vẫn hoàn toàn không hiểu cái gì là vấn đề hình tượng, nghe Thanh Việt bảo chúng nó đi giáo huấn hoa yêu kia liền lập tức kích động lao ra ngoài.

...

Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt rửa mặt chải đầu, ăn mặc chỉnh tề xong thì chuẩn bị tới tiểu hoa viên trong hậu điện dùng điểm tâm sáng, thuận tiện xem thử Tập Ân xui xẻo bị lâm vào ảo cảnh.

Mới vừa bước vào tiểu hoa điện ở hậu điện, Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt chợt nghe thấy tiếng kêu rên kinh thiên động địa của Tập Ân.

Không vì lí do nào khác, bởi vì ánh mắt đã sắp biến thành hình kim tệ, tinh thần cực độ phấn khởi thì đại tổng quản Tập Ân đột nhiên phát hiện, hẳn xem nhẹ thân thể mập mạp của mình, ép buộc cơ thể tới cực hạn không ngừng ngâm mình trong dòng suối nhỏ, tần tần khô khô nhát đồng kim tệ thể nhưng lúc này toàn bộ lại biến thành đá ngũ sắc.

Này đúng là dị thường tàn nhẫn, trên cơ thể cùng tâm lý Tập Ân đều hung hăng gián một kích a~~~~

...

Sau đó ở bên kia hoa viên.

Một hoa chi tinh linh cực kì xinh đẹp phe phẩy đôi cánh bướm bán trong suốt tần mát ra ánh sáng màu lục nhạt đang chặt vật bay lượn trong không trung, không ngừng trốn tránh, thét chói tai liên tục.

Chân chính chính là một màn Tiểu Miêu bắt bướm vô cùng sinh đẹp, đương nhiên, nếu xem nhẹ bộ xương khô tạo hình từ hồng ngọc kia thì hiệu quả có thể rất tốt.

Nhưng mà, trong mắt nhóm thị tỳ, người hầu không rõ tình huống chính là cảnh tượng thể này.

Hoa chi tinh linh xinh đẹp, hồn nhiên, thiện lương đang bị Ma Nha nổi danh ác liệt cùng Tiểu Miêu không chút kiêng nể mà ức hiếp, trêu chọc, xem xem hoa chi tinh linh về mặt thất kinh không ngừng trốn tránh, thét chói tai, thật sự làm người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ a~~~~~

...

Sau khi vừa dùng điểm tâm vừa thưởng thức một màn khôi hài, Hoàng Phủ Ngạo đi tảo triều, Thanh Việt liền đi tới Thụy Hòa điện của Minh Khê, tính toán nhìn Đông Mộc Vân trọng thương một chút.

Theo thị tỳ dẫn đường, mới vừa tới tấm điện Minh Khê, Thanh Việt liền nhìn thấy Minh Khê đứng trước cửa vào phòng ngủ, trong tay cầm một mâm gỗ mun, trên đó hẳn là chén thuốc linh tinh gì đó, cũng không thấy Minh Khê tiến vào, cứ như vậy đứng đó không nhúc nhích, cứ như đang mâu thuẫn suy nghĩ gì đó, gương mặt tuấn tú có chút gầy dựa.

“Đại ca, người đứng ở đây làm gì?”

Âm thanh của Thanh Việt đột nhiên truyền tới hiển nhiên đã dọa Minh Khê nhảy dựng, ánh mắt đen láy hiện lên tỉnh tự ảo não vì bản thân cư nhiên lại thất thần, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ thông dong bình tĩnh ngày thường, gương mặt mỗi một, có chút lo lắng mỉm cười.

“Ngũ đệ, ngại quá, đại ca thất thần, ngay cả Ngũ đệ tới đây cũng không phát hiện.”

“Ân, không sao.”

Thanh Việt cũng không để ý tới nghi thức xã giao, trực tiếp hỏi tình hình mình muốn biết.

“Đông Mộc Vân đâu, lúc ta gặp hẳn đã bị thương rất nặng, đã qua hai ngày, hẳn tỉnh lại chưa?”

“Ân... ta nghĩ... hẳn là đã...”

Lời nói Minh Khê có chút mất tự nhiên.

“Hắn là? Đại ca, người không phải luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn sao? Tình huống của hắn người có thể xem là người biết rõ nhất, vì sao lúc này lại dùng từ hắn là chứ?”

Câu hỏi vô tình của Thanh Việt làm sắc mặt Minh Khê có chút xấu hổ.

Cậu vẫn chưa nghĩ rõ trong tình hình trước mắt phải làm thế nào đối mặt với Đông Mộc Vân, vì thế lúc phát giác Đông Mộc Vân có dấu hiệu tỉnh lại thì lập tức ly khai tâm điện, đề nhóm thị tỳ chăm sóc, vừa nãy đứng trước cửa cũng là đang suy nghĩ xem có nên vào hay không, giờ thì hay rồi, những lời Thanh Việt vừa nói, người bên trong tâm điện đại khái đều nghe thấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Kế Hoạch Của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi

Thấy Thanh Việt đã nói như vậy, Minh Khê cũng hiểu được mình không cần thiết phải che giấu nữa, liền cùng Thanh Việt đi vào ngọa thất. [phòng ngủ]

Quả nhiên, trong ngọa thất, Đông Mộc Vân đã tỉnh lại.

Nhìn qua thân thể vẫn còn rất suy yếu, gương mặt cũng không có huyết sắc, dựa lưng vào nhuyến điểm, miễn cưỡng ngồi trên giường, thấy bọn họ tiến vào, thần sắc trong mắt không hề có chút kinh ngạc nào, thực hiện nhiên đoạn đối thoại của Minh Khê cùng Thanh Việt ngoài cửa khi nãy, hắn đã nghe thấy hết.

“Tiểu điện hạ, cảm tạ đã cứu mạng.”

Đông Mộc Vân ngồi trên giường có sức khom người xem như làm lễ tạ ơn với Thanh Việt.

“Ta chỉ là vừa vịn gặp người, cùng lắm chỉ là đưa người trở về, người cứu người là đại ca.”

Thanh Việt ra chỉ nói thẳng, có gì nói đó, hoàn toàn không chú ý tới bầu không khí có chút vi diệu đang lưu chuyển trong phòng, tiếp tục mở miệng hỏi.

“Đúng rồi, có thể nói cho ta biết, vì sao người lại xuất hiện trong thôn nhỏ ngoài tây giao Đế Đô không?”

“Đại hôn của Nam Việt Thái tử điện hạ...”

Đông Mộc Vân tạm dừng một lát, ánh mắt giống như lơ đãng đảo qua người Minh Khê, sau đó, cup mi mắt, để người ta không nhìn ra thần sắc của mình, nói tiếp.

“Ta lần này đến Nam Việt làm sứ thần, sau khi rời khỏi Đông Chích, vì đề an toàn... ta cùng tùy tòng chia thành năm đội đi theo những lộ tuyến bất đồng tới Nam Việt.

Đội đi theo ta lựa chọn sơn đạo bí ẩn để trốn tránh nhất, nhưng dọc theo đường đi vẫn không ngừng bị tập kích, đuổi giết, đến cuối cùng chỉ còn lại một mình ta.

Ta bị trọng thương, từ trên sườn núi lăn xuống ngã vào một con sông dưới chân núi, may mắn được một vị cô hương hảo tâm cứu về ở tạm trong thôn xóm của nàng, sau đó, chờ đến lúc ta tỉnh lại thì liền gặp Tiểu điện hạ.”

Thái tử một đế quốc luôn sống an nhàn sung sướng, cao cao tại thượng hẳn là đã gặp rất nhiều gian khổ chưa từng trải qua, bản thân bị trọng thương còn phải cố chống đỡ bốn ba trong núi, trốn tránh đuổi giết, chỉ nhìn những vết thương lớn nhỏ trên người hắn cũng có thể tưởng tượng được lúc đó mạo hiểm cùng đau khổ cỡ nào, mà lúc này hắn lại nói nhẹ nhàng như vậy.

Xem ra, trải qua lần tồi tệ này, vị thái tử Đông Chích này đã trưởng thành không ít.

“Thứ cổ quái đuổi giết người gọi là hoạt thi, nghĩ lại thì người hẳn cũng không xa lạ, nó là thứ Hoàng Phủ Tĩnh Nghi làm ra, hẳn vì cái gì phải...”

Thanh Việt còn chưa nói hết lời, chỉ thấy ánh mắt Đông Mộc Vân toát ra chút kinh ngạc, cười cười bỏ sung.

“Người không cần kinh ngạc như vậy, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chế ra thứ hoạt thi này, ta cùng phụ hoàng so với người đã sớm thấy, tự nhiên vừa thấy đã biết là thủ đoạn của hắn.

Chính là, có một điểm ta không hiểu được, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là ma vu thuật, hắn muốn loại trừ người lúc ở Đông Chích có thể sẽ có chút cổ kị,

nhưng rời khỏi Đông Chích, nếu ngay cả hoạt thi đã dám dùng vì cái gì lại không dùng tới huyết quý hàng linh tinh, chúng nó có vẻ càng hữu hiệu tiện dụng hơn đi?”

“Huyết quý hàng?”

Đông Mộc Vân nghi hoặc nhìn Thanh Việt, vừa nghe tên đã biết thứ này khẳng định không tốt lành gì, nhưng hắn cũng không rõ thứ đó cụ thể là gì.

“Đây là một loại hàng đầu thuật trong vụ thuật, người có thể hiểu là một loại oan hồn nghe theo mệnh lệnh của hắn, mà lúc thi thuật cần phải có tóc, máu linh tinh có mang theo khí tức của người.”

Sau đó, nếu người thi thuật có năng lực đủ cường đại, vô luận người ở nơi nào, loại huyết quý hàng này vẫn tìm được người, đánh người đến chết.

Đương nhiên, người thường sẽ không nhìn được huyết quý hàng, này cũng là chỗ lợi hại của nó, bất quá những người nhạy bén một chút, lúc nó tới gần vẫn có thể thấy được một chút hình ảnh mờ hồ, hoặc dùng mũi ngửi ngửi, trong không khí sẽ có mùi máu tươi.”

Nghe Thanh Việt nói vậy, Đông Mộc Vân thật ra nghĩ tới gì đó, lập tức lấy ra một cái túi nhỏ trong không gian giới chỉ của mình, bên trong là một khối ngọc bội đã bể thành mấy mảnh.

Đây là lúc Minh Khê rời khỏi Tập Cách Tra vương quốc đưa cho Đông Mộc Vân, nói trên đó có khắc pháp trận hộ thân, có thể ngăn cản tà vật, Đông Mộc Vân vẫn luôn mang nó trên cổ mình.

Mà ngày đó, lúc bọn họ vừa rời khỏi biên cảnh Đông Chích, hắn đột nhiên cảm thấy một mảnh quang quang đỏ tươi lóe qua, nhanh tới mức hắn căn bản không để ý tới, tiếp đó, hắn nghe thấy tiếng ngọc bội trên cổ mình vỡ vụn.

Khi đó, hắn còn tưởng này thuyết mình hắn cùng Minh Khê...

Hiện giờ nghe Thanh Việt nói vậy, hắn mới phát hiện hóa ra lúc đó, hắn đã cùng từ thần tiếp xúc gần gũi như vậy, cũng nhờ khối ngọc bội này cứu hắn một mạng.

“Àn, xem ra, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi quyết tâm muốn lấy mạng người, an bài rất tinh vi.”

Thanh Việt cầm lấy một mảnh ngọc vỡ, trên đó quả thật vẫn còn dính một tia huyết sát.

“Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là kẻ điên, phụ hoàng cũng...”

Xuất phát từ lòng kính trọng của mình dành cho phụ hoàng, Đông Mộc Vân vẫn không nói ra chữ điên kia.

“Hoàng Phủ Tĩnh Nghi quả thật đã điên rồi, thế nhưng muốn lợi dụng Đông Chích dụng binh với Nam Việt!”

Những lời Đông Mộc Vân sắp nói ra quả thật làm người ta khiếp sợ, này quả thật là chuyện chỉ có kẻ điên mới làm ra.

“Ta thật không thể tưởng tượng, hai đế quốc cường đại có sức mạnh ngang nhau, nếu toàn lực khai chiến sẽ xuất hiện tình cảnh gì, kia cả Vân Trạch đại lục đều dấy lên khói lửa, sinh linh đồ tể.”

Càng làm người ta không ngờ chính là phụ hoàng cư nhiên lại vô cùng tán thành, phụ hoàng thật sự đã thay đổi, trở nên xa lạ, lạnh khốc, huyết tính, hiện giờ trong mắt phụ hoàng hoàn toàn không còn Đông Chích nữa, chỉ có chấp muốn có Nam...”

Trước mặt Thanh Việt cùng Minh Khê, Đông Mộc Vân vẫn phản ứng rất nhanh gạt bỏ cụm từ ‘Nam Việt hoàng đế bệ hạ’, sau đó nói tiếp.

“Ta tận lực phản đối, không ngờ ngày hôm sau đã nhận được ý chỉ của phụ hoàng, mệnh ta làm sứ thần tới Nam Việt, ta hiểu đây là bọn họ muốn điều ta rời đi, không cho ta gây trở ngại.

Vì thế ta cũng liền tương tế tựu kế, trước tiên sẽ tới Nam Việt để giảm sự cảnh giác của bọn họ, cùng lúc đó sẽ ngầm liên lạc với thân tín cùng một ít đại thần phản đối chuyện xuất binh, bí mật chuẩn bị.

Chính là, mặc dù ta có phòng bị nhưng không ngờ trên đường tới Nam Việt cư nhiên trải qua nhiều trận ám sát đuổi giết như vậy, ta cũng chỉ có thể hi vọng đây là chủ ý của mình Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, là hắn gạt phụ hoàng làm, này, không phải quyết định của phụ hoàng ta...”

Nói tới đây, ánh mắt Đông Mộc Vân có chút âm trầm, bất quá rất nhanh, ánh mắt hắn một lần nữa trở nên kiên định mà tự tin, đúng vậy, hắn đã không còn là đứa nhỏ sống trong nhà kính không chịu được sương gió trước kia nữa.

“Tiểu điện hạ, lần này đến Nam Việt, ta có chút chuyện muốn gặp mặt nói chuyện với Nam Việt hoàng đế bệ hạ, không biết, người có thể chuyển đạt thỉnh cầu này giúp ta.”

“Àn, hảo.”

“Cảm tạ...”

Thấy Thanh Việt đáp ứng, Đông Mộc Vân cười nhẹ, cả người lại lâm vào trạng thái hỗn loạn, nói lâu như vậy đại khái đã hao phí hết thể lực cùng tinh lực của hân hiện giờ.

“Đại ca, ta về trước đây.”

Thấy bộ dáng này của Đông Mộc Vân, Thanh Việt cũng không cần nhiều lời, hướng Minh Khê cáo từ.

...

Mới vừa đi tới cửa điện Minh Khê liền thấy Đông Lệ Nhã mang theo một đoàn thị tỳ, người hầu đi tới, thực rõ ràng Đông Lệ Nhã cũng thấy Thanh Việt.

“Tiểu điện hạ, sao lại có thời gian rảnh đi tới nơi này, không phải bận rộn tìm kiếm cái gốc cây có thể động, có năng lực làm người ta sinh ra ảo giác kia sao?”

Tiểu điện hạ, thời gian ước định của ngươi cùng bản cung, còn có Tây Mông Đa Gia công tước hình như là ngày mai. Tiểu điện hạ, ngươi hân không quên đi?

Đông Lệ Nhã hoàn toàn không tin tưởng trên đời có thứ thực vật mà Thanh Việt nói, vì thế giọng điệu tràn ngập trào phúng.

“Không cần ngươi lo lắng, ngày mai, các ngươi tự nhiên sẽ được thấy.”

Thanh Việt rõ ràng không muốn nói thêm gì với Đông Lệ Nhã, vừa định rời đi thì lại nhìn nhìn một đoàn tùy tùng phía sau Đông Lệ Nhã.

“Ngươi mang theo một đoàn tùy tùng như vậy tới chỗ đại ca làm gì?”

“Hừ, đương nhiên là tới vấn an điện tử của bản cung, hân bị thương, lại tới hoàng cung, thế nhưng không ai thông tri cho cô cô là bản cung đây, cư nhiên còn để hân ở nơi này! Cũng không biết một ít người nhân rồi có tâm tư gì!”

Đông Lệ Nhã nói là thăm bệnh, nhưng theo Thanh Việt thấy, này rõ ràng là muốn tới gây phiền toái cho Minh Khê.

Minh Khê mới lên làm thái tử không lâu, Đông Lệ Nhã đại khái định ra uy với Minh Khê đi, chính là chẳng lẽ nàng vẫn cho rằng Minh Khê vẫn còn dễ bắt nạt như trước kia sao?

Đương nhiên, Thanh Việt cũng không hảo tâm nhắc nhở nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Suy Đoán Của Trí Giả

“A Hoa tiểu thư.”

Thanh Việt từ Thụy Hòa Điện của Minh Khê trở về, trong ngôi đình nhỏ ở tiểu hoa viên cách Bàn Long điện không xa liền gặp được Nam Việt Thái tử phi tương lai, tiểu thư Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc —— A Hoa.

“Tiểu điện hạ.”

A Hoa mỉm cười, tao nhã hướng Thanh Việt làm lễ, sở dĩ nàng xuất hiện trên con đường Thanh Việt phải đi qua, hiện nhiên chính là đang chờ Thanh Việt đi.

“Tiểu điện hạ, có thể trò chuyện riêng với người một chút không?”

Vốn, chuyện này hôm trước định để Mạn Nhĩ Lại tìm cơ hội chuyển đạt cho người, chính là sau khi Mạn Nhĩ Lại trở về thì nói hân sơ ý quên mất, mà hai ngày này tinh thần hân trông có vẻ không được tốt lắm, vì thế...”

“Vì thế, A Hoa tiểu thư, ngươi quyết định tự mình tới chuyển đạt cho ta thì tốt hơn đúng không. Chuyện này rất quan trọng sao?”

Thanh Việt cảm giác chuyện này không đơn giản, nhẹ nhàng như biểu hiện của A Hoa.

“Đúng vậy, nhưng vẫn cần phải hướng Tiểu điện hạ chứng thực một chút, nếu là thật thì sẽ phi thường phi thường quan trọng.”

A Hoa vừa duy trì biểu tình mỉm cười trả lời câu hỏi của Thanh Việt, vừa lấy ra một cái vòng cổ bảo thạch tinh mỹ có màu xanh thẫm, khẽ niệm một câu chú ngữ, xung quanh đình liền hiện ra một tầng kết giới cách âm.

Chờ hết thầy sắp xếp xong, A Hoa lại nhìn Thanh Việt, thần sắc có chút nghiêm túc lại có chút ngưng trọng mở miệng nói.

“Tiểu điện hạ, người nhất định còn nhớ rõ hết thầy phát sinh trong cung điện ngầm dưới Tuyết Sơn Tọa Cách Tra đi, Mạn Nhĩ Lai sau khi trở lại cánh đồng tuyết cực bắc liền hướng gia gia ta kể lại những chuyện đã trải qua.

Hắc xà quỷ dị, thân vương huyết tộc, ma hoàng, ngự xà cơ, ma vụ sư, hoạt thi, ma anh, mấy ngàn bộ xương cốt của tộc nhân ma tộc, hiến tế vu cổ...

Tất cả đều làm chúng ta cảm thấy phi thường khiếp sợ, không ngờ rất nhiều thứ được ghi chép trong văn hiến lại thật sự tồn tại, đương nhiên, cũng có một ít thứ ngay cả chúng ta cũng chưa thấy hay nghe nói qua.

Nhưng mà, Tiểu điện hạ, lúc Mạn Nhĩ Lai vô ý nhắc tới một điều càng làm chúng ta cảm thấy kinh hãi hơn, biểu tình của gia gia lúc đó thậm chí có thể dùng từ hoảng sợ đến điên cuồng để hình dung.

Tiểu điện hạ, chuyện này phi thường trọng yếu, xin người nhất định phải thẳng thắn nói cho A Hoa!

Nam Việt hoàng đế bệ hạ, lúc ở cung điện ngầm, trên trán y thật sự xuất hiện đồ án xoắn ốc hắc sắc lưu kim sao?”

“Đúng vậy.”

Thanh Việt trực tiếp khẳng định.

Mà A Hoa, nghe Thanh Việt chứng thực thì thân thể rõ ràng có chút cứng ngắc, ánh mắt từ sắc rõ ràng cũng xuất hiện kinh ngạc, sầu lo, mê mang hiem thấy...

“Đây là sự thật, dĩ nhiên là sự thật, chẳng lẽ giống như gia gia phỏng đoán sao, không, không, này thật đáng sợ...”

“Cái gì đáng sợ?”

A Hoa thì thảo, Thanh Việt ở bên cạnh nghe rất rõ ràng, mở miệng dò hỏi.

“Tiểu điện hạ, người biết đồ án xuất hiện trên trán phụ hoàng người tượng trưng cho gì sao?”

Trong giọng nói A Hoa lộ ra lo lắng.

“Nó tượng trưng cho hư vô, là hư vô có thể cắn nuốt hết thảy, đó là... đó là...”

“Đó là biểu tượng của Hư Vô Chi Thần, đúng không, này ta biết rồi.”

“Người...”

Trong lúc nhất thời, A Hoa kinh ngạc tới mức không biết nói gì mới tốt, tạm ngừng một lát, sắp xếp lại suy nghĩ, để chính mình miễn cưỡng duy trì bình tĩnh mới mở miệng nói.

“Người đã biết rồi?”

“Àn, phụ hoàng nói cho ta biết.”

“Kìa Tiểu điện hạ, người hẳn biết rõ thân phận của chính mình đi, người là Sáng Thế Chi Thần a, người cùng Hư Vô Chi Thần cho tới giờ chính là tử địch, đợi đến khi y hoàn toàn có được sức mạnh, y sẽ làm phiền đại lục mà người đã hao hết tâm huyết sáng tạo ra trở về hư vô...”

“Được rồi, không cần nói nữa, này bất quá là những lời gia tộc người lưu truyền lại hơn bảy ngàn năm trước mà thôi, ai có thể cam đoan nó chính là sự thật.

Lão trí già kia nói ta chính là Sáng Thế Chi Thần, chính là vì cái gì ta không có được toàn bộ sức mạnh mà Sáng Thế Chi Thần vừa sinh ra đã nên có, ngay cả nghi vấn này hẳn cũng không thể giải thích chuẩn xác cho ta!

Này chỉ chứng minh, ghi chép về Sáng Thế Chi Thần cùng Hư Vô Chi Thần của gia tộc các người căn bản không hoàn chỉnh, hoặc là hoàn toàn chỉ là giả tạo, ta dựa vào cái gì phải tin tưởng các người?”

Thanh Việt không muốn nghe nhất chính là mấy từ này.

“Tiểu điện hạ, người đừng nói giận, A Hoa biết, người cùng Nam Việt hoàng đế bệ hạ có tình cảm phi thường tốt, nhưng xin người để A Hoa chuyển đạt hết lời được không?”

Người không thể có được toàn bộ sức mạnh, gia gia suy đoán đó là vì phụ hoàng người chính là Hư Vô Chi Thần, người cùng y luôn sinh hoạt cùng nhau, sức mạnh của y là hư vô, có thể cắn nuốt hết thảy sức mạnh để tăng cường bản thân, có lẽ vì y cố ý hoặc vô tình hấp thu sức mạnh của người, vì thế sức mạnh của người mới...”

“Đủ rồi!”

A Hoa còn chưa nói hết, một lưỡi dao băng ngưng kết từ thủy nguyên tố hiểm độc xẹt qua cần cổ trắng nõn mê người của nàng.

“Ta nói cho ngươi biết, trước mắt năng lực của ta gặp trở ngại, tuy vẫn chưa biết rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng này tuyệt đối không phải do phụ hoàng ta.

Mà phụ hoàng ta cũng tuyệt đối sẽ không thương tổn ta! Chúng ta càng không có khả năng vì những ghi chép buồn cười từ xa xưa này của các ngươi mà xem đối phương là địch nhân.

Cho dù phụ hoàng ta thật sự muốn thế giới này biến thành hư vô, ta cũng sẽ cùng y, đối với ta mà nói, duy nhất, cũng là quan trọng nhất cũng chỉ có phụ hoàng mà thôi, phụ hoàng đối với ta cũng như vậy!

Vì thế, không cần để ta nghe thấy những phỏng đoán lung tung này của các ngươi một lần nữa, đây là lần cảnh cáo duy nhất của ta, tính nhẫn nại của ta trước giờ không tốt, sẽ không có cơ hội tiếp theo, các ngươi hảo hảo nhớ kỹ!”

Nói xong, Thanh Việt nổi giận đùng đùng trực tiếp vận dụng ma pháp không gian Thuần Di, biến mất trước mặt A Hoa.

Mà A Hoa cũng bị sát khí cùng uy lực mãnh liệt ở quanh người Thanh Việt khi nãy làm cả kinh tới mức không thể nhúc nhích, đợi đến khi Thanh Việt rời đi mới dần dần khôi phục lại.

Ngồi trong đình, chậm rãi dùng khăn lụa lau đi mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, nhớ lại ánh mắt thất sắc lưu ly khi nãy, cảm nhận tình tự trong đó, A Hoa có chút sững sờ thì thào.

“Phải chăng... những ghi chép này... của gia tộc chúng ta... thật sự... thật sự sai lầm rồi...”

“Có lẽ... bọn họ thật sự bắt đầu đi... lòng tin tưởng kiên định đối với đối phương như vậy... trên đời này... hóa... thật sự có... chân thành tha thiết... toàn tâm toàn ý tín nhiệm cùng ý lại...”

“...ta... chưa bao giờ tin tưởng... thế giới này có thứ đó tồn tại...”

“Nghĩ lại, có rất nhiều rất nhiều người cũng không tin tưởng, cũng không gặp qua đi...”

“... có lẽ... chính vì chúng ta không muốn... cũng không thể tin... vì thế... chúng ta mới không thể gặp được... cũng không có cách nào có được...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Tiền Căn Hậu Quả

Trong gian phòng tiếp khách nhỏ ở Trác Ngọc điện.

Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã, Tây Mông Đa Gia công tước—— Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia, hai người đã sớm chờ ở nơi này, bởi vì hôm nay chính là ngày cuối cùng Thanh Việt ước định với bọn họ.

Kì thật, hai bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, lúc đầu quả thật đều nghĩ Ma Nha cùng Tiểu Miêu có hiềm nghi lớn nhất, vì thế đổ hết thảy lên đầu Thanh Việt.

Chính là sau đó, đám con cháu quý tộc đi theo Hoàng Phủ Vu Mặc lần lượt xảy ra chuyện, hơn nữa đều vô cùng cổ quái, mà thời điểm phát sinh những việc đó, rất nhiều người có thể làm chứng, Thanh Việt cùng hai sủng vật của bé đều ở Bàn Long điện, được hoàng đế bế hạ mang theo bên người, một bước cũng chưa từng rời đi.

Trải qua những sự kiện đó, bọn họ kì thật đã mơ hồ cảm giác được, sự tình không đơn giản như tính toán ban đầu của mình, theo trình độ phát triển lớn như vậy thì có thể thấy được nó thật sự không có nhiều quan hệ với Thanh Việt.

Nhưng nếu không phải sủng vật của Thanh Việt làm thì là ai chứ?

Chẳng lẽ, thật sự giống như Thanh Việt nói, là một gốc cây có thể động, lại biết suy nghĩ, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác gây ra?

Đối với cách nói này, Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia đều không tin, loại suy tưởng không thể tưởng tượng này nói ra có mấy ai tin được?

Theo bọn họ thấy, chỉ vì ngày đó tất cả chứng cứ phạm tội đều chỉ về phía Ma Nha cùng Tiểu Miêu, Thanh Việt trong tình thế cấp bách mới tùy tiện đổ

tội lên một thứ căn bản không tồn tại để nhiễu loạn mọi người.

Bất quá, này đối với bọn họ mà nói vẫn có rất nhiều chỗ tốt.

Tựa như hiện tại, mặc kệ chuyện này có liên quan tới thanh Việt hay không, nhưng ngày đó hai bọn họ đã buộc Thanh Việt lập ước định, nếu trong khoảng thời gian một tháng không bắt được gốc cây kia, như vậy hai sủng vật của Thanh Việt, Ma Nha cùng Tiểu Miêu sẽ mặc bọn họ xử trí.

Không nói tới bộ xương khô cổ quái Ma Nha kia, chỉ cần Tiểu Miêu, đây chính là Thánh Quang Bạch Hồ Vương a, chỉ sợ trên Vân Trạch đại lục không có ai không muốn có được đi.

...

“Tiểu điện hạ, chúng ta sáng sớm nay đã tới chờ đợi được thấy gốc cây thần kì kia của người a.”

Thanh Việt vừa tới thì Đông Lệ Nhã đã bắt đầu lên tiếng thúc giục.

Thanh Việt cũng không muốn nói nhiều với bọn họ, trực tiếp mở không gian giới chỉ, lấy một gốc thực vật ra, cành lá xanh biếc, hoa màu đỏ, sau đó ném tới chân Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia.

“Ta đã bắt nó giao cho các người, cẩn thận, đừng để nó chạy mất.”

“Chính là thứ này? Theo bản cung thấy, Tiểu điện hạ người định lừa bịp... A~~~~~”

Nhìn thấy gốc cây bị quăng tới bên chân mình, Đông Lệ Nhã vừa định túm nó lên chất vấn Thanh Việt thì đã thấy gốc cây èo uột như dưa muối này đột nhiên từ sàn nhà đứng thẳng lên, run rẩy cành lá xanh biếc, phát ra tiếng ‘khánh khách’ như đang cười trào phúng.

Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia đều giật mình lui ra sau vài bước, không dám tin tròn tròn mắt.

“Loại thực vật này gọi là Địa Ngục Yêu Nhiêu, đặc tính của nó giống như tên, các người nếu chưa từng nghe qua thì có thể bảo người hảo hảo tra trong thư tịch cổ xưa sẽ rõ, chuyện của Hoàng Phủ Vu Mạc cùng đám tùy tùng của hắn đều do nó gây ra, không liên quan tới Ma Nha cùng Tiểu Miêu.”

Thanh Việt chậm rãi nhìn Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia, lại tiếp tục mở miệng nói.

“Ta nói vậy, các người đại khái vẫn không tin tưởng, lại nói đây chỉ là lời nói một phía của ta, cho dù nó biết động, biết cười cũng không thể là hung thủ làm Hoàng Phủ Vu Mạc cùng nhóm tùy tùng phát sinh ra chuyện, đúng không?”

Không muốn ở đây lãng phí thời gian với Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia, vì thế Thanh Việt liền lưu loát nói ra tất cả những lời bọn họ định phản bác.

“Yên tâm, tiền căn hậu quả nó sẽ nói cho các người phi thường rõ ràng.”

Thanh Việt nâng ngón tay chỉ Địa Ngục Yêu Nhiêu, cặp mi mắt, tất cả mọi người đều không nhìn thấy quang mang muốn đùa dai lưu động trong ánh mắt thất sắc lưu ly.

‘Ba, ba, ba.’

Theo tiếng vỗ tay của Thanh Việt, quanh thân gốc Địa Ngục Yêu Nhiêu bắt đầu xuất hiện một vầng sáng màu đỏ yêu dị. Ngay sau đó, cho dù là người có tâm tư tinh tế nhất, nhạy cảm nhất cũng chỉ cảm thấy không gian trong phòng hơi chấn động một chút, sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu, không có gì bất thường.

Đương nhiên, ngoại trừ Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia.

Rất nhanh, cho dù là nhóm thị tỳ hay người hầu đứng phía sau bọn họ đều cảm giác chủ tử mình có chút không thích hợp.

Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia, ánh mắt hai người đều thẳng tắp nhìn về một chỗ, chỗ đó trong mắt người khác hoàn toàn không có gì, nhưng nhìn bộ dáng hai người bọn họ thì nơi đó dường như đang trình diễn gì đó, vẻ mặt của hai người họ không ngừng biến hóa.

Kinh ngạc, không dám tin, xấu hổ, ghê tởm, tức giận, lo lắng, sợ hãi, thất kinh...

Sắc mặt hai người liên biến hóa đủ loại tình tự. Áo cảnh hai bọn họ chìm vào chính là trí nhớ của Địa Ngục Yêu Nhiêu, Thanh Việt bảo nó đem những gì đã trải qua, hảo hảo kể lại cho Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia thưởng thức một chút.

Những trò tra tấn tàn bạo mà một tinh linh kia đã trải qua.

Còn có lời nguyện rửa oán hận của một tinh linh lúc sắp chết, dùng sinh mệnh làm giá, thân thể làm mồi, triệu hồi Địa Ngục Yêu Nhiêu...

Cùng với đủ loại trả thù mà Địa Ngục Yêu Nhiêu đã triển khai trong khoảng thời gian kế tiếp...

“A~~~~~”

Ảo cảnh theo tiếng gào thét không thể ức chế hoảng sợ của Đông Lệ Nhã chấm dứt, nàng cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia đều xanh mặt, cả người run bần bật ngã ngồi xuống vị trí của mình.

Xem bộ dáng chật vật của bọn họ, hoàn toàn không còn vênh vào tự đắc muốn gây sự như trước, tâm tình Thanh Việt tốt hơn rất nhiều.

“Có lẽ, tiền căn hậu quả các ngươi đã rõ cả rồi, cũng không cần nói thêm gì với ta đi, tốt lắm, ta phải đi về.”

Thanh Việt xoay người muốn đi, Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia cũng lập tức bộ dáng, xem bộ dáng thì Thanh Việt có vẻ không muốn xử lý gốc thực vật khủng bố này.

“Đứng lại, Tiểu điện hạ, làm... làm... thứ... thứ này... biến... biến mất đi...”

Đông Lệ Nhã kinh hoàng kêu lên, nàng sợ thứ này có còn có thể tiếp tục trả thù, càng sợ nó sẽ đem những kí ức bọn họ thấy khi nãy cho người khác xem, này tuyệt đối không thể để người khác biết.

“Ta chỉ đáp ứng bắt thứ này tới cho các ngươi, chứng minh Ma Nha cùng Tiểu Miêu trong sạch, hiện giờ, hai chuyện này ta đều làm xong rồi, còn lại không liên quan tới ta.”

Thanh Việt tâm tình tốt trả lời Đông Lệ Nhã, thậm chí khóe miệng còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Ngươi... ngươi...”

Đông Lệ Nhã phẫn nộ, nhưng lại không dám tự mình tới gần Địa Ngục Yêu Nhiều kia, chỉ đành lớn tiếng gọi thị vệ, chỉ huy bọn họ vây quanh gốc cây kia, muốn túm lấy nó.

Chỉ tiếc, Địa Ngục Yêu Nhiều đã hoàn toàn hóa thành hoa yêu sao có thể dễ bắt giữ như vậy.

‘Phốc’ một tiếng, gốc thực vật biến thành một đoàn sương khói màu đỏ, trong nháy mắt không còn bóng dáng.

“Đuổi theo, mau đuổi theo cho bản cung, nhất định phải bắt được nó cho bản cung!”

Đông Lệ Nhã lớn tiếng ra lệnh, bọn thị vệ vẫn không hiểu tình huống, chỉ đành ù ù cạc cạc tản ra xung quanh tìm kiếm.

“Tiểu điện hạ, nơi này là hoàng cung, ngươi thế nhưng thả một thứ nguy hiểm như vậy... ngươi...”

“Đi?” Sao lại là ta thả? Rõ ràng là các ngươi kiên quyết muốn ta bắt nó tới, ta bắt rồi, cũng giao cho các ngươi rồi, chỉ là các ngươi tự mình không giữ được nó, này không liên quan tới ta.”

Thanh Việt cười thực sung sướng, tiếp đó nói với Đông Lệ Nhã cùng Bì Nhĩ • Tây Mông Đa Gia nói tiếp.

“Các ngươi nhất định phải mau chóng tìm ra nó a, thứ nguy hiểm như vậy bị các ngươi thả trong hoàng cung, nếu phụ hoàng biết chuyện, truy cứu thì...”

Àn, đúng rồi, còn có, nhắc nhở các ngươi một chút, để tránh phát sinh một ít chuyện ngoài ý muốn, các ngươi tốt nhất nên thông tri cho người khác, những người tâm địa ác độc, bụng dạ khó lường rất dễ bị nó hấp dẫn, sau đó nó sẽ quần quít lấy họ, cuối cùng kết quả đều vô cùng thảm hại.”

Thanh Việt mỉm cười nói xong liền trực tiếp vận dụng ma pháp không gian Thuần Di rời đi.

Bé thật ra không lo lắng tiểu hoa yêu bị bắt, trước không nói tới bản lĩnh mê hoặc người của nó, chỉ cần biến hóa thì bộ dáng chính là hoa chi tinh linh xinh đẹp, thiện lương, hồn nhiên, dịu ngoan, cho dù nó nghênh ngang xuất hiện trước mắt mọi người thì ai có thể liên hệ nó với Địa Ngục Yêu Nhiều tà ác, tàn bạo kia lại một chỗ?

Mà Đông Lệ Nhã bị những lời Thanh Việt lưu lại làm tức giận đến chết khiếp.

Nàng có thể giống trống khua chiêng nói với mọi người phải cẩn thận Địa Ngục Yêu Nhiều kia, nhất là những kẻ lòng dạ khó lường, ráp tâm bất lương rất dễ hấp dẫn nó sao!

Kia nếu người ta hỏi nhĩ tử của nàng, còn có đám tùy tùng kia vì cái gì lại bị thứ này dây dưa, nàng biết trả lời thế nào, làm thế nào bào chữa a!

Chính là, nếu không nhắc nhở, nếu thật sự xảy ra chuyện, bệ hạ truy cứu thì nàng phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Đêm Trước Đại Hôn

“Phụ hoàng...”

Hoàng Phủ Ngạo vừa tiếp kiến vài vị sứ thần từ các quốc gia khác, vừa mới trở lại Bàn Long điện, lễ phục còn chưa kịp thay đã bị Thanh Việt vận dụng ma pháp không gian Thuần Di trở về nhào vào lòng, cùng nhau ngã xuống giường lớn mềm mại bên cạnh.

Thanh Việt gục phụ hoàng bé lên giường, cười lên người y, thẳng đến sau đó mới phát hiện chỗ không ổn.

Phụ hoàng bé hình như đang thay quần áo đi, mái tóc đen như mực xõa tung, chỉ mặc một kiện lý y bạch sắc, lúc này vì hành động của bé vừa nãy mà mở rộng, lộ ra lồng ngực bóng loáng rắn chắc, thắt lưng tinh tế, đôi chân thon dài hoàn mỹ.

Mà ánh mắt hắc sắc lưu kim tràn đầy ý cười, nhìn gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nhi tử bảo bối dần dần nổi lên một tầng hồng nhạt, Hoàng Phủ Ngạo cố ý vuốt ve thắt lưng Thanh Việt, tiếng nói trầm thấp mang theo chút ám muội.

“Vật nhỏ, cố ý lúc phụ hoàng thay y phục bỏ nhào phụ hoàng lên giường, tính toán làm gì?”

Thanh Việt kinh ngạc nhảy dựng, ý thức được manh mối không đúng lập tức muốn leo xuống giường, nhưng lại bị phụ hoàng của bé nhanh hơn một bước, xoay người đặt bé dưới thân.

Lúc này, Thanh Việt giống như con rùa nhỏ bị người ta treu chọc lật ngược bốn vó chổng lên trời, không ngừng giãy dụa muốn đứng lên, nhưng bởi vì một bàn tay của phụ hoàng kiềm ở thắt lưng nên cố sức cỡ nào cũng phí công, chọc Hoàng Phủ Ngạo cười không ngừng.

“Phụ hoàng, thả Việt nhi, thả Việt nhi ra...”

Đánh không lại, phản kháng không có hiệu quả, Thanh Việt chỉ có thể cầu xin tha thứ.

“Vật nhỏ, muốn phụ hoàng thả ngươi ra sao?”

“Àn.”

Thanh Việt lập tức không ngừng gật gù.

“Kia, trước hôn nhệ phụ hoàng một cái mới được.”

Hoàng Phủ Ngạo tiếp tục chọc Thanh Việt, dụ dỗ bé chủ động hôn mình.

Thanh Việt không có cách nào, chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo, nhưng cơ thể bị phụ hoàng áp trên giường, mà phụ hoàng bé lại không chịu cúi thấp đầu một chút để tiện cho bé hôn, Thanh Việt cũng chỉ có thể cố gắng ngửa cao gương mặt nhỏ nhắn, hai tay ôm lấy cổ phụ hoàng, cố chút cố sức hôn lên cánh môi đối phương.

Đôi môi non mềm nhẹ nhàng mở hai cái lên môi Hoàng Phủ Ngạo, sau đó khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, dùng đầu lưỡi mềm mịn liếm liếm, còn chưa kịp làm ra hành động tác thì đã bị phụ hoàng cướp đi quyền chủ động, hung hăng ôm lấy bé hôn sâu, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, một hồi lâu mới được thả ra.

Hoàng Phủ Ngạo nhìn nhi tử bảo bối ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực mình, từng ngậm từng ngậm hít thở, mỉm cười khẽ hôn nhẹ vài cái lên cái miệng nhỏ nhắn non mềm hồng hồng, chậm rãi vỗ về lưng bé, giúp bé thuận khí.

“Tốt lắm, cùng phụ hoàng nói chuyện một chút đi, hôm nay Việt nhi gặp bọn Lệ Nhã đã làm gì mà cao hứng như vậy?”

“Hừ ~~~~~”

Cảm giác bản thân bị khi dễ, Thanh Việt bất mãn nhẹ giọng lầm bầm, đôi mắt to tròn long lánh lưu quang khẽ chuyển, lập tức nghĩ ra gì đó, mở miệng nói.

“Phụ hoàng, mang Việt nhi đi chơi thì Việt nhi liền nói cho phụ hoàng, được không?”

“Chơi gì?”

Nghe Thanh Việt nói vậy, ánh mắt sùng nịch của Hoàng Phủ Ngạo tăng thêm chút áy náy, mấy ngày nay y bận về nhiều việc, không có nhiều thời gian ở cùng nhi tử bảo bối, Việt nhi đại khái cũng buồn chán lắm rồi đi, muốn chơi cùng với mình.

“Thật xin lỗi Việt nhi, ngày mốt đại ca ngươi sẽ đại hôn, phụ hoàng mấy ngày nay phải tiếp kiến rất nhiều sứ thần, không có thời gian hảo hảo bồi dưỡng, chờ một lát còn rất nhiều chuyện cần xử lý, như vậy đi, phụ hoàng mang Việt nhi tới mã tràng kị mã, được không?”

“Àn, hảo, hiện tại đi luôn.”

Không ngờ phụ hoàng bé thật sự đáp ứng. Thanh Việt lập tức đồng ý, bất quá, nghe phụ hoàng nhắc tới chuyện tiếp kiến sứ thần thì bé lại nghĩ tới một chuyện.

“Phụ hoàng, người gặp Đông Mộc Vân chưa?”

“Ân, gặp rồi, ngay sáng hôm nay.”

“Kia hần nói gì với phụ hoàng?”

“Nói rất nhiều, ý đồ của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi; một ít kế hoạch, ý tưởng của hần; còn có một ít chuyện muốn được Nam Việt hiệp trợ, cùng với một vài chuyện có quan hệ với Minh Khê...”

“Có quan hệ với đại ca?” “Ân, bất quá, hần là người thông minh, hần biết rõ trước mắt mình nên làm gì.”

...

Ở một cung điện khác, Minh Khê cùng A Hoa mặc lễ phục đại hôn, hướng một ít cung phi lớn tuổi cùng đám quan viên lễ bộ học tập lễ nghi, quy củ đại hôn.

A Hoa thấy Minh Khê có chút không yên lòng liền phát tay bảo những người khác lui ra ngoài nghỉ ngơi một lát, tuy A Hoa vẫn chưa phải Nam Việt Thái tử phi, nhưng thân phận tiểu thư của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc cao quý đã đủ để mọi người nghe theo mệnh lệnh của nàng.

“Thái tử điện hạ, có chuyện phiền não sao? Có thể nói cho A Hoa nghe không, có lẽ A Hoa có thể giúp được chút gì đó.”

Chờ những khá đều ly khai, A Hoa mới mở miệng hỏi Minh Khê.

“Này... ta...”

Thực hiển nhiên, Minh Khê không biết nên nói từ đâu.

“Kia, A Hoa có thể đoán thử không?”

A Hoa mỉm cười nhìn Minh Khê, thấy cậu không phản đối, lập tức mở miệng nói.

“Có liên quan tới chuyện của Đông Chích Thái tử điện hạ sao?”

Một phát trúng đích, đối với A Hoa như vậy, Minh Khê cũng chỉ có thể cười khổ.

Thấy mình đã đoán trúng, mà Minh Khê cũng không lộ ra thần sắc phản cảm hay hờn giận, A Hoa mới nói tiếp.

“Đại khái, bởi vì là chiêm tinh sư đi, A Hoa từ nhỏ đã học cách khách quan quan sát cùng phân tích sự vật, bình tĩnh, chính xác tính toán hết thảy.

Chính là, thẳng đến hôm qua A Hoa mới đột nhiên phát giác, chính mình chặt chẽ, nghiêm cẩn suy tư hết thảy sự vật, phỏng đoán quỹ tích phát triển của chúng nó sau này, như lại xem nhẹ sự tồn tại của thứ gọi là tình cảm, cứ luôn tự nhận mình thông minh, nhưng có vẻ đã sai rồi.

Bất quá, A Hoa chính là đã biết sai, sẽ lập tức sửa lại thật tốt.

Chỉ tiếc, ta lại phát giác, chính mình không thể nào hiểu được thứ gọi là tình cảm kia, vì thế, vừa vặn hôm nay có thể hướng thái tử điện hạ thỉnh giáo một chút.

Kì thật, thẳng thắn mà nói, thái tử điện hạ, người cùng Đông Chích Thái tử điện hạ có qua lại, A Hoa cũng biết một chút.

Chính là, các người ở cùng một chỗ bất quá chỉ có ba năm, hơn nữa, ba năm đó đối với người mà nói chẳng lẽ không phải cực kì muốn quên đi sao? A Hoa thực không hiểu, Đông Chích Thái tử điện hạ đối với người mà nói rốt cuộc là gì? Thật sự quan trọng như vậy, khó quên như vậy sao?”

“Đối với ta... là cái gì...”

Minh Khê trầm mặc một lát, giống như còn đang chìm vào hồi ức, âm thanh có chút mơ hồ.

“Ta, không muốn quên đi những chuyện trong ba năm đó, chuyện đã xảy ra, nếu cố ép buộc chính mình quên đi bất quá chỉ là trốn tránh mà thôi.

Đối với ta mà nói, kia hần là khoảng thời gian khó khăn nhất nhưng cũng là những ngày vui sướng nhất, thực mâu thuẫn đúng không.

Từ nhỏ, ta lớn lên trong sự coi thường hoặc trào phúng của những người xung quanh, mười ba tuổi tới Đông Chích, tuy vẫn thường xuyên bị hà hiếp, nhục mạ, nhưng cũng không phải tất cả đều bi thảm, ít nhất, ta đã gặp được Mộc Vân.

Có lẽ, lúc mình cô đơn nhất, bất lực nhất, thê thảm nhất, người đầu tiên vươn tay ra trước mặt mình, cười với mình, nói chuyện với mình, quan tâm mình, cho mình ấm áp, luôn cổ vũ mình, con người luôn khó quên được người như vậy đi.

Người hỏi Mộc Vân đối với ta là cái gì, có lẽ giống như ấm áp cùng ánh sáng đến với ta trong đêm đông tối tăm cùng rét lạnh, là ngọn lửa sưởi ấm luôn bầu bạn cùng ta đi.

Từ năm ta mười ba tuổi đã bắt đầu đốt cháy da thịt, huyết mạch, trái tim, xương cốt, khắc thật khâu vào sinh mệnh ta...”

“Chính là, người vẫn chọn lựa cùng ta đại hôn, đúng không?”

“Đúng vậy, sớm đã không còn sự lựa chọn khác, mất đi quyền lợi, ngay cả bản thân ta cũng không bảo hộ được, cho dù kéo dài hơi tàn để sống sót, cái gì cũng không thể bảo hộ...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Hôn Lễ

Nam Việt đế quốc Hoàng thái tử điện hạ—— Hoàng Phủ Minh Khê, tiểu thư của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc có được huyết mạch thần linh—— A Hoa, hôn lễ của hai người bọn họ có thể nói là long trọng chưa từng có, chưa có hôn lễ của thái tử nào quy cách, long trọng, hoa hoa chỉ hơn chứ không kém đại hôn của đế vương thế này.

Chừng này có thể thấy, Nam Việt đế quốc đối với Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc rất coi trọng.

Cả đế đô đều sôi trào.

Minh Khê cùng A Hoa sau khi tiến hành hiến tế cùng cầu chúc ở Hoàng lăng liền lên đường hồi cung, hai bên con đường chính đứng đầy dân chúng đang nhiệt liệt hoan hô.

Cứ việc nhóm vệ binh đã dốc hết toàn lực duy trì trật tự nhưng vẫn không thể ngăn cản được nhóm dân chúng cuồng nhiệt cầm hoa tươi ném lên mã xa của Minh Khê cùng A Hoa, tiếng thét chói tai, tiếng hoan hô biểu đạt sự vui sướng của bọn họ, vì huyết mạch thần linh đã lựa chọn Nam Việt, trở thành Nam Việt Thái tử phi mà cảm thấy kiêu ngạo vô cùng.

Trong lúc nhất thời, những lời đồn bắt lợi, bắt măn, khinh miệt, chất vấn đối với Minh Khê chỉ còn ít ỏi đến đáng thương.

Bởi vì, nguyên nhân làm dân chúng tin tưởng vững chắc chính là có được Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc cao quý, thần thánh có huyết mạch thần linh, có năng lực nhìn thấu quá khứ vị lai, bọn họ nhất định chiếm được dự đoán của thần, sẽ thấy được vị lai.

Vì thế, tộc trưởng đời tiếp theo của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc luôn không quan tâm tới thế nhân—— A Hoa mới có thể không chút do dự lựa chọn thái tử điện hạ của bọn họ.

Mà thái tử điện hạ của bọn họ nhất định sẽ trở thành Nam Việt đế vương kiệt xuất, là thần linh đã lựa chọn, hơn nữa còn phái sứ giả của thần tới bên cạnh phụ trợ.

Nam Việt chiếm được chúc phúc của thần linh, vinh quang cùng ân trách thật lớn, nhất định sẽ ngày càng hưng thịnh.

Cũng vì sự ảnh hưởng của Phát Lan Tây Tư • Áo Khoa • Y Tây Tư gia tộc tới lòng tin của dân chúng nên đại hôn của Minh Khê cùng A Hoa mới tiến hành nhanh như vậy, để Minh Khê có thể củng cố chặt chẽ địa vị của mình trong lòng dân chúng, cậu là Nam Việt Thái tử, là đế vương tương lai của Nam Việt, nhóm dân chúng sớm tin tưởng không còn chút nghi ngờ.

...

Khi đoàn xe đi tới cổng chính Nam Việt hoàng cung thì đã được đánh kèm thêm vô số hoa tươi đủ màu sắc, đoàn xe hoàng gia quý giá, uy nghi nghiêm nghiêm bị trang điểm thành mã xa đầy hoa thơm chúc phúc.

Minh Khê cùng A Hoa dắt tay nhau bước lên thành lầu cao cao ở cổng chính hoàng cung, hướng nhóm dân chúng ngoài cửa cung chào hỏi.

Lễ phục thuần một màu trắng tinh, những chiếc lông chim thêu màu kim sắc như ngọn lửa rực rỡ, hoa phục kim quan, dưới ánh mặt trời đặc biệt ấm áp của ngày xuân vô cùng rực rỡ, tôn quý bất phàm.

Cả đế chìm đắm trong tiếng hoan hô vang dội không ngừng.

...

Mới vừa vào đêm, tiệc cưới náo nhiệt, long trọng cũng bắt đầu, quý tộc, thế gia, quan viên lớn nhỏ, cung phi có địa vị của Nam Việt đế quốc, sứ thần từ

các quốc gia đều diện trang phục lộng lẫy tham dự.

Đông Mộc Vân ngồi trên vị trí khách quý, nhìn chén rượu tình mãnh trong tay, khẽ lay động, không uống, cứ im lặng quan sát, nhìn rượu trong ly dưới ánh đèn, lay động, lấp ló sáng bóng.

Hắn hiện giờ không có cả quyền lợi đảm mình trong rượu để giải sầu, đối với điểm này, bản thân Đông Mộc Vân hiểu rất rõ.

Đại tiệc cưới này chấm dứt, hắn sẽ suốt đêm rời khỏi Nam Việt, bí mật trở về Đông Chích, hắn đã có được sự duy trì của Nam Việt hoàng đế bệ hạ, kế tiếp hắn nên bắt đầu kế hoạch mình đã định, hắn phải thời thời khắc khắc duy trì thanh tỉnh, để đầu óc nguội lạnh.

Yến hội đã tiến nhập cao trào, Minh Khê nắm tay A Hoa cùng nhóm lễ quan tiến tới chỗ Nam Việt hoàng đế, hoàng hậu bái lễ, Đông Mộc Vân yên lặng nhìn, bên tai vang vọng cuộc nói chuyện với Nam Việt Hoàng đế bệ hạ ngày đó.

“Bệ hạ, người có thể để hôn lễ của Minh Khê... trì hoãn một chút được không, chỉ cần hai tháng là tốt rồi, ta chỉ cần hai tháng...”

“Trì hoãn hai tháng? Ha ha ~~~ Đông Chích Thái tử điện hạ, người cảm thấy trì hoãn hai tháng cùng qua hai ngày nữa cử hành hôn lễ có gì khác biệt sao?”

Hoàng Phủ Ngạo cười khẽ, hết như nghe thấy chuyện rất khôi hài.

“Đương nhiên có khác biệt, bệ hạ, khác biệt rất lớn, ta chỉ cần hai tháng, trong hai tháng này ta sẽ xử lý tốt chuyện Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, sau đó ta liền... liền...”

“Liên cái gì? Liên từ bỏ ngôi vị hoàng đế người đã sắp nắm tới tay, liền tới Nam Việt tìm Minh Khê, sau đó bảo nó cùng người mai danh ẩn tích cả đời trên đại lục? Đây là tính toán của người?”

“Người không tin sao? Bệ hạ, ta là thật sự!”

Đông Mộc Vân thấy Hoàng Phủ Ngạo vẫn cười mỉm như trước, tưởng y không tin mình liền lớn tiếng nhấn mạnh. “Trước đó, người đã có rất nhiều cơ hội, nhưng hiện giờ...”

“Ta biết, chính là, trước kia, ta cũng không rõ Minh Khê quan trọng thế nào đối với mình, ta cho rằng ta giúp đỡ Minh Khê, chăm sóc Minh Khê, kia hơn phân nửa là xuất phát từ sự đồng tình mà thôi, một người tình khiết, sạch sẽ như vậy lại phải sống trong những ngày đầy đau khổ, mặc cho là ai cũng không đành lòng...”

Chính là, sau đó, lúc ta đưa Minh Khê đi, Minh Khê trở về Nam Việt, ta không còn được gặp lại Minh Khê nữa, vốn tưởng như vậy có thể chậm rãi phai nhạt, nào biết tưởng niệm đối với Minh Khê lại bắt đầu trở nên sâu đậm hơn, mãnh liệt hơn, ta...

Thẳng đến khi gặp lại, ở Tuyết Sơn Tọa Cách Tra, Minh Khê vì cứu ta chỉ kém chút nữa đã mất mạng, lúc đó ta đã bị dọa tới phát điên, ta không thể tưởng tượng nếu Minh Khê gặp phải bất trắc gì...

Minh Khê đối với ta hết như một dòng suối ngọt lành, trong suốt, luôn thân thiện nhưng vẫn thấm sâu vào lòng ta, thiếu Minh Khê làm cho ta hiểu ra, hóa ra cho dù sinh ra trong hoàng thất, cho dù là hoàng cung tranh quyền đoạt thế lạnh như băng cũng có thể có được một người chân thành, tình thuần làm bạn với mình, có thể đỡ xuống mặt nạ cùng phòng bị...”

“Người cùng Minh Khê không giống nhau.”

Hoàng Phủ Ngạo tạm dừng một lát, lại nói tiếp.

“Người vừa sinh ra liền có được quyền lợi, vì thế trong mắt người quyền lợi cũng không có gì đáng ngạc nhiên, đã tập thành thói quen, vì thế cảm thấy nó không quan trọng bao nhiêu.

Nhưng Minh Khê bắt đầu, chỉ có người từng bị hung hăng đâm đạp dưới chân, từng nhận hết khuất nhục, đùa cợt mới có thể cảm nhận được tư vị cao tại thượng kia, mới có thể hiểu được có quyền lợi là quan trọng cỡ nào.”

“Không, bệ hạ, Minh Khê không phải người ham mê quyền thế!”

“Đúng vậy, Minh Khê quả thực không phải, chính là, giấu lại thân phận của các người đi, thân phận này tuy là gông xiềng trời buộc, nhưng người cũng không thể phủ nhận, nó đồng thời cũng là tấm áo bảo hộ các người.

Mất đi quyền lợi, các người không là gì cả, những người trước kia luôn đề phòng, kiêng kỵ các người có thể dễ dàng loại trừ các người nhanh chóng, mất đi thân phận cao cao tại thượng này, các người làm thế nào bảo hộ chính mình, bảo hộ thứ mình muốn?

Minh Khê thoát nhìn ôn nhuận, nhu nhược, giống như không thể chịu nổi một kích, nhưng kì thật, nội tâm của nó so với bất cứ ai trên đại lục này phải kiên cường hơn.

Nó đã hiểu được, chỉ có đạt được quyền lợi tối cao vô thượng, đứng trên đỉnh cao của đại lục này mới có thể hảo hảo bảo hộ bản thân, mới có thể có được thứ mình muốn mà không cần lo lắng e ngại những người khác phá hỏng hay can thiệp.

Đạo lý này, nghĩ đi, người cũng có thể hiểu được.

Vì cái gì không hảo hảo suy nghĩ một chút?

Sợ hãi ánh mắt của người khác sao? Hay lo lắng tình cảm này trong mắt người thường quá kinh hãi thế tục, sẽ làm Đông Chích cùng Nam Việt hổ thẹn?

Người có thể vì Minh Khê mà từ bỏ ngôi vị hoàng đế mình sắp có được, kia vì cái gì không dám cùng nó cùng nhau, quang minh chính đại đứng trên vị trí đỉnh cao của đại lục này, tuy, có thể phải nhận khảo nghiệm rất lớn, nhưng này so với tròn đồng tròn tây, mai danh ẩn tích vẫn tốt hơn.

Ta thật sự cảm thấy hứng thú, nếu một ngày, Đông Chích cùng Nam Việt kết hợp lại với nhau, như vậy, phiên đại lục chưa bao giờ thống nhất này không sai biệt lắm cũng sắp thống nhất đi, àn, thật đúng là muốn nhìn bộ dáng khi đó.

Đến lúc đó, các người có được quyền lợi tối cao trên đại lục, cả đại lục đều thần phục dưới chân các người, như vậy có ai dám can thiệp phá hư chuyện các người nữa?”

“Ta... chúng ta...”

Đông Mộc Vân vốn nghĩ, chính mình vì Minh Khê mà nguyện ý từ bỏ ngôi vị hoàng đế đã đủ kinh thế hãi tục lắm rồi, không ngờ, ý tưởng của Nam Việt hoàng đế lại làm người ta kinh hãi đến hãi hùng.

Thống nhất cả đại lục?

Tự tin, cuồng vọng, khí phách, cường thế, tùy tâm sở dục như vậy, nghĩ cũng không có ai dám nghĩ.

Đây là bởi vì người nam nhân này đã đứng tới đỉnh cao của đại lục này sao, y cao cao tại thượng nhìn xuống mọi người, tất cả mọi người, tất cả quy củ trên phiên đại lục này chỉ có thể quay xung quanh, phù phục dưới chân y, dựa theo ý nguyện của y mà vận hành sao.

Hắn cùng Minh Khê, quả thật còn đang trưởng thành, bọn họ, vẫn còn chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Hôn Lễ (2)

Thanh Việt ngồi trên vị trí thuộc về mình, có chút nhàm chán lại buồn bực nhìn phụ hoàng của bé ngồi trên đài cao, đang nghe hoàng hậu ngồi bên cạnh nói gì đó.

Hôm nay phụ hoàng của bé không thể mang theo bé ở bên người, bởi vì lát nữa Minh Khê cùng A Hoa ở đại điện sẽ hướng phụ hoàng bái lễ, nếu bé cũng đi cùng, kia bọn Minh Khê không khác nào cũng hướng bé hành lễ, đây quả thực không thể nào nói nổi.

Các hạng mục lễ nghi rườm rà, phức tạp, Thanh Việt càng nhìn càng nhàm chán, dù sao không có phụ hoàng ở bên cạnh nhìn chăm chăm, Thanh Việt cũng không thêm hảo hảo dùng cơm, thừa dịp Minh Khê cùng A Hoa đi tới điện trước, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người bọn họ, Thanh Việt liền lén chạy ra ngoài.

“Đứng lại.”

Thanh Việt vừa mới rời khỏi phóng yển hội không xa, phía sau liền truyền tới lời nói mang theo chút ra lệnh.

Hiển nhiên, người đến là đi theo thanh Việt ra ngoài, mà người này đối với Thanh Việt mà nói có một chút xa lạ nhưng cũng có chút quen thuộc, đúng là mẫu phi của bé—— Tuyệt Cơ • Hách Lý.

“Làm cái gì.”

Thanh Việt không chút biến sắc xoay người, liếc mắt nhìn Tuyệt Cơ • Hách Lý một cái.

“Đây là thái độ nói chuyện của người đối với mẫu phi sao? Tốt xấu gì ta cũng mang thai mười tháng sinh ra người đi! Người...”

Tuyệt Cơ • Hách Lý còn định nói gì đó, nhưng lại thấy gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thanh Việt đã thẳng thừng lộ ra thần sắc ‘có việc thì nói, không có thì mau đi đi’, biết biện pháp này không thể dùng, lập tức, Tuyệt Cơ • Hách Lý cũng không vòng vo nữa, trực tiếp mở miệng.

“Hảo, nếu đã vậy chúng ta liền nói rõ đi, ta biết người chán ghét ta, trách ta lúc trước đối xử với người như vậy, chính là người cũng không giấu lại bộ dáng của mình lúc đó, cặp mắt kia...”

Hào, hào, hào, người không thích nghe chuyện này, ta không nói, nhưng người là ta sinh ra, sự thực này không thể thay đổi, tất cả mọi người đều biết ta là mẫu phi của người, chúng ta coi như ngồi chung một chiếc thuyền đi.”

“Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Thanh Việt bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi theo ta, chuyện này đối với ta và người đều rất quan trọng.”

Tuyết Cơ • Hách Lý vừa nói xong liền đi trước dẫn đường, nhưng không đi được vài bước liền phát hiện đũa nhỏ phía sau căn bản không có ý tứ muốn đuôi theo, vẫn như trước đứng ở đó.

“Người đây là ý tứ gì?”

Tuyết Cơ • Hách Lý có chút tức giận trừng mắt nhìn Thanh Việt.

“Ta đây cũng vì tốt cho người, đừng không biết tốt xấu, người có biết hiện giờ trong hậu cung, đám tin gài tin vịt kia đến tột cùng nói về người thế nào không, nói người là...”

“Đi? Nói Tiểu điện hạ của chúng ta là gì a, Cần quý phi lớn tiếng một chút, bản cung cũng muốn nghe thử a.”

Đông Lệ Nhã lay động chiếc quạt ngà voi trong tay, hơi hất cằm chậm rãi đi tới, đánh gãy lời Tuyết Cơ • Hách Lý, tựa tiểu phi tiểu chủ chăm chú nhìn Tuyết Cơ • Hách Lý cùng Thanh Việt.

“Hừ ~~~~ ta muốn nói gì, Ngọc quý phi chẳng lẽ còn không rõ nhất sao?”

Thấy Đông Lệ Nhã đi tới, Tuyết Cơ • Hách Lý lại nổi cáu.

“Bản cung? Ha ha ~~~~ Cần quý phi a, lời này không thể nói lung tung, người nói người ngấm ngấm tung tung vịt là bản cung, vậy chứng cứ đâu?”

Đông Lệ Nhã cười đến vui vẻ, lại tiếp tục mở miệng nói.

“Nếu Cần quý phi không chào đón bản cung, vậy bản cung cũng không trở ngại cơ hội mẫu tử ôn chuyện hiếm có của người cùng Tiểu điện hạ a.”

Hai chữ ‘hiếm có’ bị Đông Lệ Nhã cố ý nhấn mạnh, ngấm trào phúng quan hệ của Tuyết Cơ • Hách Lý cùng Thanh Việt.

Từ khi nhi tử của nàng——Hoàng Phủ Vu Mạc từ Tập Cách Tra vương quốc trở về, mang theo phong thư viết tay của hoàng huynh——Đông Ly Trần, Đông Lệ Nhã từ kinh hải, phần nộ liền trở thành chán ghét, thống hận Thanh Việt.

Mà đoạn thời gian trước, bởi vì Hoàng Phủ Vu Mạc không thể khống chế mà điên cuồng, Đông Lệ Nhã vẫn chưa có tâm tư cùng thời gian tìm Thanh Việt gây phiền toái.

Nhưng ngày đó, liên quan tới sự kiện Địa Ngục Yêu Nhiêu, Đông Lệ Nhã lại bị Thanh Việt làm lỗ vốn một phen, Đông Lệ Nhã trước nay ngang ngược ngạo mạn vô luận thế nào cũng không nuốt trôi cơn giận này.

Đông Lệ Nhã không dám để việc này truyền vài tai Hoàng Phủ Ngao, nhưng nó không có nghĩa nàng cũng không dám sau khiến người ngấm ngấm lan truyền tin tức kia, gián tiếp truyền cho đám cung phi thích nghe chuyện thị phi trong hậu cung, cho dù sau này bệ hạ nghe được gì, muốn truy cứu cũng tuyệt đối không tra tới trên đầu nàng.

Nàng thật muốn nhìn, lúc tin tức này càng lúc càng nghiêm trọng, Tiểu điện hạ cao ngạo không để mắt bất cứ ai vào mắt này phải làm thế nào đối mặt với lời bàn tán của mọi người, ngay cả mẫu phi của nó, kẻ đang tính toán giẫm lên đầu nàng phải vất vả mặt mũi đi đâu.

...

“Nương nương... nương nương... không tốt... người mau... Hải Luân công chúa nàng... nàng...”

Lúc Đông Lệ Nhã tính toán rồi đi, một thị tỳ hoang mang rối loạn chạy tới chỗ Tuyết Cơ • Hách Lý, phía sau nàng ta còn có mấy thị tỳ, thần sắc có chút lo lắng, sợ hãi đỡ Hải Luân • Hách Lý đi tới sát sau đó.

“Nương nương... vừa rồi lúc tham gia yến hội... Hải Luân công chúa vẫn còn rất tốt... cũng không biết làm sao... sau khi ăn vài thứ... đột nhiên... nói cả người khó chịu muốn chết...”

“...cô cô... Hải Luân... Hải Luân... thật khó chịu... cô cô...”

Hải Luân • Hách Lý đã không còn sức lực duy trì cơ thể, toàn bộ phải nhờ vào nhóm thị tỳ đỡ nàng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống trên trán, môi đã trở nên xanh tím, ánh mắt nhanh chóng bị kín tơ máu, bộ dáng này thật sự làm người ta có chút sợ hãi.

‘Phốc.’

Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Hải Luân • Hách Lý, dính bết lên làn váy xanh nhạt của Đông Lệ Nhã, làm nó chuyển thành màu tím đen.

“A~~~~”

Đông Lệ Nhã cùng Tuyết Cơ • Hách Lý giật nảy mình, đều lui ra sau vài bước.

Bộ dạng này của Hải Luân • Hách Lý, cho dù kẻ ngốc nhìn thấy cũng biết nàng bị trúng độc, hơn nữa độc tính phi thường nghiêm trọng.

Nhóm thị tỳ đỡ Hải Luân • Hách Lý không dám buông tay, đều nom nớp lo sợ cố gắng đỡ nàng, chờ đợi nhóm chủ tử quyết định.

“Cô cô... nhất định là hoàng hậu... nhất định là hoàng hậu làm... Mấy ngày nay... ánh mắt nàng nhìn ta rất quái lạ... Nàng nhất định... nhất định... biết chuyện kia... Nàng muốn trả thù ta... cô cô... cứu ta... ta không muốn chết... nhất định là hoàng hậu...”

Một câu dứt quãng còn không nói xong, Hải Luân • Hách Lý đã hôn mê, nhóm thị tỳ sợ tới mức tay chân muốn nhũn ra, cả người run rẩy.

“Bệ hạ, chết người rồi, mau, bần cung đi tìm bệ hạ.”

Đông Lệ Nhã vừa ồn ào, vừa thấy kinh muốn chạy vào phòng yến hội.

“Đứng lại.”

Một băng tiễn hiểm hóc xẹt qua váy áo nàng, làm Đông Lệ Nhã sợ tới mức không dám lộn xộn.

Thanh Việt biết rõ, cho dù kinh hách Đông Lệ Nhã cũng không có khả năng bị dọa tới mức như vậy, nàng tuyệt đối là cố ý, thật khó cho nàng, phản ứng nhanh như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã nghĩ ra biện pháp hợp tình hợp lý phá hỏng tiệc cưới của Minh Khê cùng A Hoa, hơn nữa còn có thể làm hoàng hậu mất hết danh dự, bị lăng nhục trước mặt mọi người, dù sao Hải Luân • Hách Lý vẫn luôn nói là hoàng hậu hại nàng.

“Trước đưa nàng ta trở về, lập tức truyền ngự y sư xem nàng còn cứu được không.”

Thanh Việt chỉ chỉ Hải Luân • Hách Lý đã chết ngất, lại nhìn mọi người, tiếp tục phân phó.

“Bên phụ hoàng ta đi thông tri, các người ai cũng không được rời khỏi nơi này, lại càng không được lớn tiếng ồn ào, chuyện này nếu ai dám truyền ra ngoài, kinh động mọi người trong yến hội thì đừng trách sao ta không khách khí.”

Trước khi rời đi, Thanh Việt lấy Ma Nha cùng Tiểu Miêu trong không gian giới chỉ ra.

“Hào hào quan sát các nàng, nếu ai dám tới gần phòng yến hội bước thì không cần lưu tình.”

Lập tức, Thanh Việt vận dụng ma pháp không gian Thuần Di trực tiếp rời đi.

Mà Đông Lệ Nhã cùng đám người Tuyết Cơ • Hách Lý tuy tức giận nhưng cũng chỉ có thể nghe theo, không ai hoài nghi lời nói của Thanh Việt, Nam Việt Tiểu điện hạ tính tình tùy hứng làm bậy nhưng quả thực nếu đã nói thì sẽ làm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Mỹ Nhân Trì Mộ

Tiệc cưới của Minh Khê cùng A Hoa đã chấm dứt, đêm cũng khá khuya.

Sau đó, bởi vì Tắc Á Tháp công chúa——Hải Luân • Hách Lý xảy ra chuyện, trúng phải độc tố không rõ, mà đầu mối lại chỉ thẳng về phía hoàng hậu của Nam Việt đế quốc, làm Nam Việt đế quốc hoàng đế bệ hạ, Hoàng Phủ Ngao không thể không quản.

Chỗ ở của Cẩm quý phi——Tuyết Cơ • Hách Lý, Hoa Chiêu điện.

Lúc này trong phòng khách, Hoàng Phủ Ngao ngồi trên vị trí cao nhất.

Vốn, Hoàng Phủ Ngao cho rằng thời gian đã khuya, định bảo Thanh Việt trở về Bàn Long điện ngủ trước, bởi vì thân thể Thanh Việt không tốt nên dưới sự giám sát của y, cuộc sống hằng ngày của Thanh Việt đã trở nên có quy luật hơn, mà hiện tại, rõ ràng đã qua thời gian Thanh Việt nên đi vào giấc ngủ.

Chính là đáng tiếc, Thanh Việt lại bám dính lấy Hoàng Phủ Ngao không rời, không chịu trở về ngủ trước, nhất định phải đi theo phụ hoàng, rơi vào đường

cùng, sau khi tới nơi này, Hoàng Phủ Ngạo cũng chỉ đành ngồi lên nhuyễn ý, ôm nhi tử bảo bối vào lòng, để bé mệt mỏi dựa vào lòng mình ngủ, dùng phương thức này để bé ở cạnh mình.

Bên cạnh Hoàng Phủ Ngạo chính là đại tổng quản Tập Ân vẫn như trước làm tròn phận sự, mà ngồi hai bên nhuyễn ý, một bên là hoàng hậu không hề biến sắc—— Di Giai • Lai Đặc, bên kia, ngay đối diện là Tuyết Cơ • Hách Lý thoạt nhìn vừa tức giận lại lo lắng, còn có Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã bộ dáng nhàn nhả chờ xem kịch vui.

Ở chính giữa phòng cách còn có mấy thị tỳ đang run rẩy quỳ ở đó, các nàng đều là những người đã hầu hạ Hải Luân • Hách Lý trong yến hội.

Hải Luân • Hách Lý đã được đưa vào phòng trong để nhóm ngự y sư chuẩn bệnh, cứu chữa, mà bọn Hoàng Phủ Ngạo, tự nhiên là ở đây chờ kết quả chẩn đoán.

Ở phòng khách đứng một chốc, Tập Ân thấy trận thế này cũng đại khái hiểu được một chút, tối nay tất cả mọi người còn phải ở lại đây thật lâu, vì thế Tập Ân phi thường chu đáo mệnh cho nhóm thị tỳ, người hầu, vì nhóm Hoàng Phủ Ngạo chuẩn bị chút rượu cùng thức ăn khuya.

Bữa ăn khuya nóng hổi vừa được đưa tới, Thanh Việt vốn vẫn nằm im trong lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo đột nhiên hít hít cái mũi nhỏ, chậm rãi mở ra ánh mắt thất sắc lưu ly.

“Đói bụng sao?”

Hoàng Phủ Ngạo thấy bộ dáng này của Thanh Việt, cũng không biết nên cười hay nên giáo huấn bé một trận mới tốt.

“Tiệc tối không chịu ăn, giờ lại đói bụng?”

Tuy miệng nói vậy nhưng Hoàng Phủ Ngạo vẫn sẵn sàng, trong số những món ăn khuya chọn ra một bát cháu rau dưa nóng hôi hổi, gạo trắng trong suốt xen kẽ các loại rau dưa vàng nhạt, xanh lá, tím nhạt, hồng nhạt vô cùng xinh đẹp lại đầy đủ chất dinh dưỡng, kiên nhẫn múc từng muỗng đút cho Thanh Việt.

Một màn này, Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt vô cùng tự nhiên, thật giống như hình ảnh kinh thiên địa ngẫm này vô cùng bình thường, mà Tập Ân sớm đã quen với hết thảy cũng thấy nhưng không thể trách, chính là trong lòng những người khác không biết là tư vị gì.

Trước kia, các nàng đều biết hoàng đế bệ hạ phi thường sủng ái Hoàng Phủ Thanh Việt, nhưng cũng không liên tưởng tới phương diện gì khác, nhưng sau nghe tin đồn làm người ta không dám tin kia, hiện giờ lại thấy bộ dáng vô cùng thân thiết của Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt, cảm giác quái dị không thể ức chế dâng trào, càng nghĩ lại càng cảm thấy hãi hùng.

...

Bệ hạ của các nàng không thích tiểu hải tử, đây là điều mọi người đều biết, nhưng lúc đứa nhỏ này ba tuổi liền mang theo bên người, hơn nữa còn tự mình chăm sóc dạy dỗ.

Theo đứa nhỏ này ngày một trưởng thành, mức độ sủng ái của bệ hạ cũng không ngừng gia tăng, đây là điều các nàng tận mắt nhìn thấy.

Trong mắt các nàng, đứa nhỏ này tùy hứng làm vậy, cao ngạo, bá đạo, không coi ai ra gì, thậm chí ngay cả một ánh mắt nó cũng lườm liếc nhìn các nàng.

Mà hoàng đế bệ hạ của các nàng đối với đứa nhỏ này cũng quá mức cưng chiều đi.

Cho dù đứa nhỏ này vô lễ với các nàng, bệ hạ cũng chưa bao giờ giáo huấn nó, còn bảo các nàng không nên so đo với tiểu hải tử; trong hoàng cung này, chỉ cần thứ gì đứa nhỏ này thích, cảm thấy hứng thú, bệ hạ sẽ không chút do dự đưa cho nó, mặc kệ nó hồ háo; ngay cả sủng vật của đứa nhỏ này cũng kiêu ngạo hơn người ta rất nhiều, làm ra những chuyện xấu tội lỗi chồng chất, nhưng vẫn không có ai dám tìm chúng nó gây phiền toái, ngay cả oán hận cũng chỉ dám thâm oán sau lưng...

Cẩn thận ngắm lại, những sự kiện như vậy quả thật nhiều không kể xiết.

Hiện giờ, đứa nhỏ này đã mười ba tuổi, sắp mười bốn tuổi đi, đứa nhỏ mười ba, đối với hoàng thất mà nói là đã trưởng thành, thế nhưng bệ hạ vẫn như cũ mang nó theo bên cạnh, giống như đối đãi với tiểu hải tử, cẩn thận tự mình chăm sóc.

Có ai từng gặp qua bệ hạ ôn hòa, kiên nhẫn, sẵn sàng như vậy không, lại có ai tin tưởng bệ hạ thế mà lại tự hầu hạ một đứa nhỏ ăn cơm chứ?

...

“Bệ hạ...”

Hai ngự y sư chuẩn trị cho Hải Luân • Hách Lý từ phòng ngủ đi ra, chuẩn bị hướng Hoàng Phủ Ngạo bẩm báo, bọn họ xuất hiện đồng thời làm hoàng hậu, đám người Tuyết Cơ • Hách Lý từ suy nghĩ kinh hoàng không thể lý giải tỉnh lại.

“Hải Luân • Hách Lý công chúa thế nào? Tra ra loại độc gì không?”

“Bẩm bệ hạ, may mắn trị liệu đúng lúc, phần lớn độc tố trong cơ thể Hải Luân • Hách Lý công chúa đã được chúng thần nghĩ biện pháp bức ra ngoài,

sinh mệnh tạm thời không có gì đáng ngại, chính là...”

Ngự y sư chần chờ một lát, lại có chút thương tiếc, nặng nề mở miệng nói.

“Chỉ tiếc, Hải Luân • Hách Lý công chúa trúng phải loại độc gọi là ‘mỹ nhân trì mộ’, có thể nói là một loại độc dược hiếm có, dùng loại dược này lên người Hải Luân • Hách Lý công chúa trẻ tuổi, xinh đẹp như vậy thật sự có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, ác độc.

Loại độc dược này, sau khi dùng sẽ rất nhanh phát tác, nhưng cũng không nhanh chóng lấy đi tánh mạng của người trúng độc, trừ bỏ đau đớn như bị thiêu đốt nó sẽ thúc đẩy cơ thể biến chất, không tới mười ngày sẽ làm mỹ nhân già nua đi, cuối cùng, lục phủ ngũ tạng bị tổn hại, già yếu mà chết.

Nếu không có thâm thù đại hận thì bình thường không có ai sử dụng thứ này...

Ai~~~~ thần vô năng, tuy đã cố hết sức bức ra phần lớn độc tố, nhưng trong cơ thể Hải Luân • Hách Lý công chúa vẫn lưu lại loại độc tố này, cho dù không đủ trí mạng, nhưng cũng chỉ sợ...”

“Này... này... không có biện pháp nào khác sao... Các người hảo hảo ngẫm lại... Hải Luân nàng còn trẻ tuổi như vậy... không thể liền như vậy... Không... Này quá tàn nhẫn...”

“Thật sự phi thường có lỗi, Cẩn quý phi nương nương, thần vô năng, đã dùng hết biện pháp, xin thứ tội.”

Ngự y sư đã nói tới mức này, tất cả mọi người đều hiểu, có thể bảo trụ tính mệnh Hải Luân • Hách Lý đã xem là vô cùng may mắn.

“Bệ hạ, người nhất định phải làm chủ cho Hải Luân a, thật không ngờ thế nhưng lại có người dùng loại dược độc ác như vậy với nàng, nàng chỉ mới tròn mười sáu a... Cái này bảo nàng về sau...”

Nghe ngự y sư nói vậy, Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý, khóc lóc kể lể như hoa lê dầm mưa.

“Đừng... đừng rồi... bệ hạ... nhất định là hoàng hậu... trước lúc Hải Luân độc phát... đã nói với ta... là hoàng hậu hạ độc nàng... Bệ hạ... Hải Luân nói như vậy... Việt nhi... cùng Ngọc quý phi lúc ấy cũng ở đó... Bọn họ cũng đều nghe thấy... Người có thể hỏi bọn họ...”

“Cẩn quý phi, người, người đây là cố ý nói xấu bản cung, bản cung cùng Hải Luân • Hách Lý không cừu không oán, bản cung dựa vào cái gì mà hạ độc nàng, quả thực là lời nói bậy một phía!”

Bị Tuyết Cơ • Hách Lý lên án, hoàng hậu—— Di Giai • Lai Đặc cũng đứng ngồi không yên, phản bác lại.

“Bệ hạ, nô tì lúc ấy quả thực cũng nghe Hải Luân • Hách Lý công chúa phi thường khẳng định nói người hại mình chính là hoàng hậu a.”

Đồng Lê Nhã cũng không sợ tình hình đã nháo tới ngất trời, lại chen vào một phát, nàng thật ra chỉ ước gì hoàng hậu gặp tai ương, lúc này thực ăn ý cùng cái đình trong mắt—— Tuyết Cơ • Hách Lý, đứng chung một trận tuyến.

“Dựa vào cái gì lại hạ độc Hải Luân? Hoàng hậu không phải người rõ ràng nhất sao?”

Đúng, ta thừa nhận, ngày đó Hải Luân quả thật đã làm càn, to gan lớn mật, lúc trở về nàng nói với ta chuyện đó ta cũng vô cùng kinh sợ, không dám lộ ra, chỉ hung hăng giáo huấn nàng một chút.

Chính là, cho dù nàng thật sự có lỗi với người, làm người tức giận, nhưng nàng dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi a, nàng còn rất trẻ, không hiểu chuyện, này coi như là chuyện thường tình của con người đi, hoàng hậu, cho dù người sinh khí muốn lấy Hải Luân hả giận thì ta cũng không dám nói gì.

Chính là, xử phạt thì xử phạt, người cũng không thể ngoan độc suýt chút nữa đã lấy mạng của Hải Luân, hiện giờ còn hủy cả đời nàng a~~~~~”

Tuyết Cơ • Hách Lý nhìn hoàng hậu, vô cùng bi thương khóc lóc kể lể, cũng ngay lập tức mọi người đều hiểu hàm nghĩa trong lời nàng.

Không biết từ khi nào, tóm lại trong tình huống tất cả mọi người đều không biết, Hải Luân • Hách Lý đích xác đã dùng có xích mích với hoàng hậu, hơn nữa có vẻ, hẳn là Hải Luân • Hách Lý đã làm ra chuyện gì đó không đúng, chọc giận hoàng hậu.

Như vậy, chiếu theo lời Tuyết Cơ • Hách Lý nói, hoàng hậu quả thực có hiềm nghi lớn nhất, ít nhất nàng đã có động cơ hạ độc Hải Luân • Hách Lý.

Mà hoàng hậu—— Di Giai • Lai Đặc, nghe Tuyết Cơ • Hách Lý nói như vậy thì vẻ mặt cũng có chút bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Người Hạ Độc

Ngày mới tờ mờ sáng, hoa viên một đêm trầm tĩnh, cây cỏ xanh biếc, đóa hoa mềm mại đều động những giọt sương sớm trong suốt, không khí mang theo hương vị mát lạnh, ướt át, trong lành của buổi sớm mùa xuân, hít sâu một hơi liền thấm sâu vào ruột gan.

Bất quá, cảnh trí cùng không khí này chỉ có nhóm thị tỳ cùng người hầu có thể hưởng thụ, nhóm chủ tử vẫn còn nghỉ ngơi.

Cũng vì thế mà nhóm thị tỳ, người hầu ngày thường trừ bỏ làm việc thì không có tiết mục giải trí nào khác, lúc rảnh rỗi sớm nay liền tụm năm tụm ba ở một góc hẻo lánh trong ngự hoa viên bàn tán một chút về những chuyện kì lạ phát sinh trong hoàng cung mấy ngày nay, để cuộc sống mình tăng thêm chút lạc thú.

Mà hôm nay, từ miệng bọn họ được nhắc tới nhiều nhất chính là chuyện hoàng hậu hạ độc Hải Luân • Hách Lý công chúa.

Cứ việc chuyện này Hoàng Phủ Ngạo không cho phép lộ ra ngoài, nhưng trong hoàng cung cơ hồ sắp nơi đâu là tai mắt thì không có bí mật nào che giấu được, tin tức này vẫn truyền ra, hơn nữa còn truyền tới ồn ào, huyền ảo.

“Chuyện này hình như là hoàng hậu làm thật...”

“Cái gì? Đừng có nói hươu nói vượn, hoàng hậu điên rồi sao, tự xưng làm chuyện này làm gì...”

“Này nói ra thì sai quá, mọi người còn nhớ đoạn thời gian trước, không phải truyền ra chuyện trong rượu dâng cho bệ hạ có pha được thuốc tình sao?”

“Chuyện này ai không biết, nghe nói, sau khi phát sinh chuyện này, hoàng hậu quỳ trên mặt đất không ngừng hướng bệ hạ giải thích mình bị oan uổng, mà bệ hạ lại không hề truy cứu chuyện này, cũng không tỏ rõ thái độ, nếu chuyện này giải quyết qua loa như vậy thì danh dự của hoàng hậu cũng bị tổn hại rất lớn, rất nhiều người đều thầm cười nhạo hoàng hậu a...”

“Thì chính là chuyện này, kết quả các người đoán thế nào, hoàng hậu thực sự bị oan uổng a, mà người hãm hại nàng chính là Hải Luân • Hách Lý công chúa!”

“A~~~~~ trời a, thiệt hay giả?”

“Hải Luân • Hách Lý công chúa? Chuyện này sao lại liên quan tới Hải Luân • Hách Lý công chúa?”

“Sao có thể giả a, đêm qua, Cẩn quý phi chính miệng nói a.

Hóa ra, Hải Luân • Hách Lý công chúa một lòng muốn làm phi tử của bệ hạ chúng ta, nhưng đáng tiếc không được bệ hạ coi trọng nên nàng lên hạ được trong rượu của bệ hạ, tính toán được bệ hạ sùng bái, mà hoàng hậu chẳng qua gặp xui xẻo, thị tỳ bung rượu vào đúng lúc do nàng bảo đưa tới chỗ bệ hạ mà thôi, hoàng hậu thật là bị oan uổng thâm trọng.”

“Không thể nào, Hải Luân • Hách Lý công chúa bất quá chỉ là tiểu cô nương mới mười sáu tuổi mà thôi, cư nhiên lại...”

“Này có gì đâu a, không phải có câu gì gọi là... gọi là... tri nhân tri diện bất tri tâm... họa hổ họa bì nan họa cốt... gì đó sao...”

“Các người ngẫm lại xem, hoàng hậu bị Hải Luân • Hách Lý công chúa làm ăn một lớn như vậy, còn bị người ta ngăm trừng phúng, nàng có thể dễ dàng bỏ qua sao?”

“Vì thế, hoàng hậu liền... lấy độc trị độc... sai người trong yến hội đêm qua, bí mật hạ độc vào rượu của Hải Luân • Hách Lý công chúa...”

“Bệ hạ đã sai người điều tra, nghe nói, rượu của Hải Luân • Hách Lý công chúa thật sự đã bị người đổi, hơn nữa có người còn thấy chính là một thị tỳ của hoàng hậu, thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị trộm đổi đi.

Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều chỉ về phía hoàng hậu, còn có người bị hại—— Hải Luân • Hách Lý công chúa, trước khi hôn mê liền một mực khẳng định là hoàng hậu vì biết vụ việc kia, vì tức giận chuyện nàng hạ độc nên trả thù.”

“Nghe nhóm ngự y sư nói, loại độc Hải Luân • Hách Lý công chúa trúng phải gọi là ‘mỹ nhân trì mộ’, là một loại dược vô cùng khủng bố, tàn nhẫn a, nó có thể làm cô nương tuổi trẻ mỹ mạo trong vòng mười ngày ngắn ngủi biến thành một lão thái bà đầu tóc trắng xóa da dẻ nhăn nheo, cuối cùng già yếu mà chết, thật đáng sợ...”

“Ông trời của ta ơi~~~ Hải Luân • Hách Lý công chúa làm như vậy quả thực rất mất mặt, thực đáng hận, làm người ta chán ghét, nhưng hoàng hậu làm vậy... có vẻ cũng...”

“Này... thật là hoàng hậu làm sao...”

“Chứ giả gì nữa a, hoàng hậu hiện giờ là người hiểm nghi lớn nhất, đã bị cấm xuất nhập tẩm cung, còn bị nhóm thị vệ trông coi rất nghiêm ngặt, không cho bất cứ kẻ nào ngoài điện gặp mặt.

Bệ hạ sai người tiếp tục điều tra chuyện này, Tam điện hạ sáng nay trời còn chưa sáng đã quỳ gối trước cửa đại điện của bệ hạ, nói muốn gặp bệ hạ, mẫu hậu của hắn bị oan uổng, hi vọng bệ hạ có thể để hắn tham dự cuộc điều tra này, hắn muốn tự mình chứng minh mẫu hậu mình trong sạch.

Chính là, bệ hạ cả đêm không nghỉ ngơi, hiện giờ không biết tới lúc nào mới thức dậy, đại tổng quản Táp Ân cũng không dám cho người vào quấy rầy bệ

hạ, Tam điện hạ tới giờ vẫn còn quỳ ở đó, thật không biết phải quỳ tới lúc nào, không tin thì lát nữa các người lên tới đó mà xem.”

...

“Tam đệ, quỳ ở đây làm gì?”

Minh Khê vừa mới thành hôn, mang theo A Hoa, sáng sớm nay hướng Hoàng Phủ Ngao bái lễ, không ngờ ở cửa tẩm cung Bàn Long điện lại thấy Hoàng Phủ Trác Diệu đang quỳ trên mặt đất cùng Tập Ân khuyên nhủ mãi không được đành đứng ở bên cạnh.

“Đại ca!”

Thấy Hoàng Phủ Minh Khê, vẻ mặt lo lắng của Hoàng Phủ Trác Diệu mới thân thiết một chút.

Minh Khê đã giúp đỡ Hoàng Phủ Trác Diệu vài lần, còn cứu mạng của hắn, mặc kệ trước kia những người khác đối xử với Minh Khê thế nào, dù sao, trong cảm nhận của Hoàng Phủ Trác Diệu, Minh Khê là một người huynh trưởng tốt đáng giá tin cậy, hắn vẫn luôn thực kính trọng cùng cảm kích Minh Khê.

“Đại ca, ta muốn cầu kiến phụ hoàng, mẫu hậu ta bị người hãm hại, ta muốn thỉnh cầu phụ hoàng cho phép ta tham dự cuộc điều tra này, chính là, phụ hoàng vẫn chưa thức dậy, cho nên ta liền...”

“Tập Ân kiến quá thái tử, thái tử phi.”

Tập Ân ở bên cạnh hết như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng hướng Hoàng Phủ Minh Khê cùng A Hoa mở miệng.

“Thái tử điện hạ, người tới vừa lúc, người khuyên nhủ Tam điện hạ đi, Tam điện hạ cứ quỳ như vậy cũng không phải biện pháp nha, bệ hạ lúc này vẫn chưa thức dậy, tiểu nhân thật sự không dám vào quấy rầy.”

“Tam đệ, đại tể tướng Tập Ân nói đúng, người cứ quỳ gối nơi này có ích lợi gì? Vẫn đứng lên trước đi.”

“Không, ta nhất định phải quỳ cầu phụ hoàng đáp ứng...”

“Hoàng hậu nương nương hiện giờ là người có hiềm nghi lớn nhất, mà nàng lại là mẫu hậu của người, Tam đệ, người hẳn hiểu rõ, lúc này người cần làm nhất chính là tránh khỏi bị nghi ngờ, phụ hoàng sẽ không đáp ứng cho người tham gia việc điều tra.”

“Ta... ta... chính là... muốn vì mẫu hậu góp một phần sức lực... sớm ngày rửa sạch...”

Hoàng Phủ Trác Diệu tự nhiên hiểu ý tứ Minh Khê, chính là hắn cũng có lí do của mình, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

“Được rồi, ta hiểu ý tứ Tam đệ, Tam đệ đứng lên trước đi đã, chuyện này phụ hoàng đã sai người giao cho ta phụ trách, ta sẽ hảo hảo suy nghĩ một chút, xem có gì có thể giao cho Tam đệ hỗ trợ.”

“Thật vậy sao, đại ca?”

Nghe thấy việc này đã giao cho Minh Khê xử lý, Hoàng Phủ Trác Diệu thở phào một hơi.

Bởi vì trong hoàng cung tranh đoạt quyền thế, án oan quả thực quá bình thường, mọi người đều vì lợi ích, địa vị của mình mà không thèm để ý chân tướng thật sự hay oan khuất gì cả, người thắng thì chính là đúng, mà người thua luôn phải đeo tội lỗi trên lưng.

Tình huống hiện tại đối với mẫu hậu hắn rất bất lợi, nếu người được phụ hoàng bổ nhiệm điều tra lại bỏ đá xuống giếng thì không phải tai ương lại ập xuống đầu mẫu hậu hắn sao, còn có gia tộc Lai Đặc to lớn phía sau, cây to đón gió, cỏ kim đều vậy.

Này cũng là lí do vì sao Hoàng Phủ Trác Diệu nhất quyết tới nơi này, thỉnh cầu phụ hoàng của hắn để hắn cũng tham dự điều tra, có hắn tham dự, ít nhất có thể đề phòng bị người ta tiến thêm một bước hãm hại.

“Ân, tốt lắm, nghe bọn người hầu nói, tối qua phụ hoàng đến tận khuya mới quay về tẩm điện, ta thấy, chúng ta vẫn không nên quấy nhiễu phụ hoàng thì tốt hơn, Tam đệ đại khái cũng mệt mỏi rồi đi, về trước nghỉ ngơi cho tốt, những việc liên quan tới thẩm tra xử lý việc này, Tam đệ có thể tùy thời đến tìm ta, Thụy Hòa điện của ta bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Tam đệ quang lâm”

“Hảo, cảm tạ đại ca.”

Hoàng Phủ Trác Diệu gật đầu, rút cuộc đứng lên khỏi mặt đất, điều này làm Tập Ân đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng buồn bực, vì cái gì thái tử điện hạ người ta chỉ nói hai ba câu đã thu phục được, mà hắn, đáng thương hể hể không ngừng khuyên can lại còn phải đứng bồi bên cạnh lâu như vậy mà vẫn không được a?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Sứ Nha Đầu

Tây giao Đế Đô, trong thôn xóm không tính là lớn nhưng cũng không thể nói là nhỏ, bình thường luôn rất an bình, vài ngày trước đã diễn ra một đại sự làm người ta tợn mất há hốc mồm.

Đầu tiên là sứ nha đầu trong thôn bị đại đa số mọi người chứng mắt, thế nhưng giống như muốn được gả đi đến phát điên mà ở bờ sông kiếm được một nam nhân bị trọng thương, mang về đầu trong nhà.

Nhóm thôn dân còn chưa kịp chỉ trích sứ nha đầu đòi phong bại tục, thế nhưng lại có tin đồn nam nhân bị sứ nha đầu này đầu trong nhà cư nhiên lại là Đông Chích Hoàng thái tử!

Những thôn dân vốn chỉ sinh sống trong thôn, thế nhưng ngay trước cửa nhà mình lại thấy hoạt thi mà chưa có mấy người từng thấy qua, hoặc nghe nói tới, cứ vậy, một đoạn nhân sinh bình thường đến mức làm người ta chán nản đã thêm vào một đoạn trí nhớ khủng bố, huyết tính, kinh tâm động phách.

Tiếp đó, bọn họ lại vô cùng may mắn gặp gỡ Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ, không chỉ được thấy được dung nhan tuyệt mỹ kia mà còn được Tiểu điện hạ cứu thoát khỏi địa ngục huyết tính khủng bố kia.

Thử hỏi trên đại lục này có bao người chính mắt nhìn thấy Nam Việt đế quốc Tiểu điện hạ? Người không tận mắt nhìn thấy làm sao có thể tưởng tượng được dung mạo tuyệt thế vô song tới ngần ấy? Quan trọng hơn là lại có mấy người có thể được Tiểu điện hạ tôn quý, xinh đẹp kia tự mình cứu giúp?

Đối với điểm này, nhóm thôn dân cảm thấy vô cùng tự hào cùng vinh quang.

Vì thế, mấy ngày qua tâm tình nhóm thôn dân vừa mâu thuẫn lại phức tạp.

Sứ nha đầu cứu Đông Chích Hoàng thái tử, mà Đông Chích Hoàng thái tử lại đưa tới những thứ khủng bố kia, làm sáu thôn dân chết thảm, ba người bị thương nặng miễn cưỡng kéo dài hơi tàn, nhưng cũng vì việc này, bọn họ lại vô cùng vinh quang được Tiểu điện hạ tự tay cứu giúp, mà Đông chích Hoàng thái tử lại từng được bọn họ cứu trị, này nếu kể lại cho những người khác nghe thì thực là phong quang vô tận a.

Bất quá, cũng bởi vì thế mà mấy ngày nay trong thôn thường xuất hiện tình trạng thế này.

Mũi dùi hướng về phía sứ nha đầu trước nay luôn bị đại đa số thôn dân khinh thường.

Nguyên nhân rất đơn giản, là nàng mang Đông Chích Hoàng thái tử trở về thôn, kết quả đưa tới đám quái vật kia, làm hại thôn dân mất đi hoặc sắp mất thân nhân.

Lúc mới bắt đầu, nhóm thôn dân vừa mất đi thân nhân, cho dù phẫn nộ, bi thống nhưng cũng không dám tùy tiện tới tìm sứ nha đầu gây phiền toái.

Dù sao, người ta cứu chính là Đông Chích Hoàng thái tử a, sứ nha đầu chính là ân nhân cứu mạng của Đông Chích Hoàng thái tử, Đông Chích Hoàng thái tử kia hẳn sẽ báo đáp gì đó cho nàng, nói không chừng bọn họ cũng có thể có được chút bồi thường.

Chỉ tiếc thời gian từng ngày trôi qua, Đông Chích Hoàng thái tử kia ngay cả chút bóng dáng cũng không thấy đâu.

Thời gian dần dần mài mòn lòng kiên nhẫn cùng mong chờ của nhóm thôn dân, nhóm thôn dân mất đi thân nhân lại còn không có chút hi vọng gì, bắt đầu dồn hết phẫn nộ, bắt mẫn lên đầu sứ nha đầu.

Hở một tý là mắng chửi khó nghe, đánh đập thô bạo, ngay cả đệ đệ không thông minh của sứ nha đầu cũng trở thành đối tượng khi dễ của nhóm trẻ con dưới sự ngấm ngầm cho phép của nhóm người lớn, trầm trọng hơn là mảnh vườn duy trì sinh kế trong nhà cũng không may mắn thoát khỏi, không biết bị ai đập thành đất bằng.

Cho dù sứ nha đầu từ nhỏ đã sinh sống gian khổ, vì dung mạo xấu xí của mình mà bị người khác chế nhạo, được đủ chuyện mài dũa trở nên kiên cường thế nào, nhẫn nại thế nào cũng không thể vì tình hình mấy ngày nay mà khổ sở tới mức muốn rơi lệ.

Nhìn vườn rau đã trở thành một đồng hỗn độn, không còn có khả năng kiếm tiền, cũng không có thức ăn, nàng cùng đệ đệ nương tựa lẫn nhau, cuộc sống sau này phải làm sao bây giờ?

Đệ đệ của nàng mỗi ngày đều bị đám nhỏ khi dễ đến một thân toàn là thương tích, trở nên càng lúc càng trầm mặc ít nói, này phải làm sao đây?

Từ khi sinh ra vẫn luôn sinh hoạt trong thôn này, nhưng càng ngày mọi người lại càng không chịu dung nạp bọn họ, trên người không có tiền, chỉ có căn nhà cũ nát phụ mẫu để lại khi còn sống, nàng cùng đệ đệ nên làm cái gì bây giờ?

Nàng bắt quá chỉ là hảo tâm cứu một người mà thôi.

Không thể phủ nhận, lúc nàng quyết định cứu nam nhân kia quả thật cùng vì tướng mạo xuất sắc cùng trang sức giá trị trên người đối phương, không khỏi có chút chờ mong cùng ảo tưởng không thực tế.

Chẳng lẽ chính vì vậy nên ông trời trừng phạt nàng sao?

Một người hèn mọn, xấu xí như nàng chẳng lẽ ngay cả chút mong chờ hạnh phúc cùng ảo tưởng cũng không được sao?

Rốt cuộc không thể nén được bi thương trong lòng, thiếu nữ luôn kiên cường cho dù phụ mẫu lần lượt ly thế, một mình gánh vác gánh nặng sinh hoạt, vì dung mạo mà bị mọi người cười nhạo bởi vóc dáng xấu xí đã không còn chút sinh cơ, ghen ngào.

...

Mà cùng lúc này, thôn xóm cơ bản đã khôi phục bình tĩnh lại một lần nữa sôi trào, kích động.

Lại là một chiếc mã xa hoa quý có huy hiệu hoàng thất dừng lại trước lối vào thôn, người tới cư nhiên là Nam Việt đế quốc Thái tử, cưới được người có huyết mạch thần linh, chiếm được sự chúc phúc của thần, đế vương tương lai của Nam Việt.

Hơn nữa, Thái tử điện hạ của bọn họ đối với thôn dân thấp kém không hề lộ ra thần sắc ngạo mạn, khinh miệt, thế nhưng vẫn mỉm cười, ôn hòa nói chuyện với bọn họ, đối với ai cũng vô cùng thân thiết, còn mang tới một thùng kim tệ để tùy từng phân phát cho nhóm thôn dân mất đi người thân, có được số kim tệ này, bọn họ không sai biệt lắm đã có thể sinh sống cả đời.

Mỗi người đều vô cùng cao hứng, đối với Minh Khê đều mang ơn, cảm tạ, bái lạy xuất phát từ sâu trong nội tâm.

...

“Sao lại khóc?”

Sửu nha đầu gục trên mảnh vườn nhà mình khóc đến thương tâm bị tiếng nói ôn nhuận không mang theo chút ác ý nào làm hoảng sợ, trở mắt ngẩng đầu lên, thậm chí quên mất cả thói quen che mặt mình, đợi đến khi phản ứng thì đã không còn kịp, toàn bộ đều rơi vào mắt đối phương.

Bất quá, làm sửu nha đầu kinh ngạc cùng cảm kích chính là đối phương nhìn thấy bộ dáng nàng nhưng vẫn không lộ ra nửa điểm chán ghét hay khinh thường, ngược lại nụ cười với nàng vẫn nhu hòa ấm áp như trước.

“Người chính là người đã cứu Đông Chích Hoàng thái tử mà nhóm thôn dân nhắc tới, sửu... vị cô nương kia đi?”

Minh Khê quan tâm lược bỏ xưng hô ‘sửu nha đầu’ có thể làm người ta khó xử.

“Đúng vậy... ta... người... không... người là...”

Sửu nha đầu có chút vô thố trả lời, đợi đến lúc nhìn rõ màu mắt cùng màu tóc đen tuyền thuần túy đại biểu cho ngoại hình của hoàng thất Nam Việt, nàng vẫn phản ứng nhanh chuyển ‘người’ thành ‘người’.

“Cám ơn người đã cứu Mộc... Đông Chích Hoàng thái tử, hẳn thật sự phi thường cảm kích người, nhưng mà hẳn có chuyện rất quan trọng phải hoàn thành, không thể tự đến đây biểu đạt lòng biết ơn, vì thế nhờ ta đến thay, hướng người cảm tạ sự thiện lương cùng lòng dũng cảm của cô nương, ta từ tận đáy lòng xin cảm tạ người.”

Minh Khê trịnh trọng hướng thiếu nữ trước mắt làm một cái lễ cảm tạ của hoàng thất.

“Lòng cảm kích đối với người, không phải một ít kim tệ có thể biểu đạt, vì thế, nếu người có nguyện vọng gì, mà ta có đủ năng lực trợ giúp thì xin người cứ việc nói ra.”

“Ta... ta... xin hỏi người là... là... Nam Việt Thái tử điện hạ của chúng ta đi... Người thật sự có thể thỏa mãn... nguyện vọng của ta sao...”

Nụ cười ôn nhuận, thanh nhã, thân thiết làm người ta cảm giác như gió xuân, đây chính là bộ dáng của Nam Việt Thái tử điện hạ được mọi người lưu truyền, sửu nha đầu cảm giác miêu tả đó và người trước mắt phi thường ăn khớp, vì thế, cổ dòn dững khì, lắp bắp hỏi.

Chiếm được một cái gật đầu khẳng định của Minh Khê, rốt cuộc sửu nha đầu giống như người sắp chết đuối tìm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, kích động òa khóc.

“Thái tử điện hạ, ta không muốn ở lại đây nữa, cầu xin người hãy mang ta cùng đệ đệ ta rời khỏi đây, chúng ta không có chỗ nào để đi, cũng không có tiền, cho nên xin người... Ta xin thế với người, vô luận người an bài ta làm việc nặng hay mệt mỏi cỡ nào cũng không sao, chỉ cần có thể để ta cùng đệ đệ có chỗ ở, có cơm ăn, ta nhất định sẽ cố gắng làm tốt công việc...”

...

Mã xa hoa quý có huy hiệu hoàng thất dừng lại trước thôn xóm một chốc, rốt cuộc ly khai, hướng về phía hoàng cung chạy như bay.

Trong nội thất mã xa, sửu nha đầu cùng đệ đệ bản hèn hạ, ngốc hồ hồ của mình không dám thở mạnh ngồi bên mép nhuyễn ý, chân cũng cố gắng giơ cao một chút, giống như sợ hãi mình làm dơ mã xa.

“Hiện giờ là buổi trưa, thật có lỗi, bởi vì ta còn rất nhiều chuyện cần xử lý, phải nhanh chóng quay về hoàng cung, ngay cả cơm trưa cũng để lỡ mất, các người hẳn cũng đói bụng, ăn chút điểm tâm lót dạ trước đi.”

“Tạ ơn... tạ ơn... điện hạ...”

Sửu nha đầu cảm một khối điểm tâm tinh xảo đưa cho đệ đệ vừa nhìn ánh mắt đã biết mong chờ hồi lâu, được Nam Việt Thái tử cao cao tại thượng săn sóc, ôn hòa đối đãi như vậy, sửu nha đầu cảm giác trái tim mình đang nảy lên thật mạnh, muốn hóa giải tính cảnh xấu hổ của mình lúc này, sửu nha đầu ngay ngốc cố gắng tìm kiếm đề tài.

“...Đúng rồi... cái kia... Đông Chích Hoàng thái tử điện hạ... vết thương của hân hiện giờ đã tốt rồi sao... hân...”

“Àn, đã tốt rồi, cảm tạ.”

“Ha ha... vậy là tốt rồi, thái tử điện hạ, người biết không, Đông Chích Hoàng thái tử điện hạ nhất định là một người phi thường si tình...”

“Ách? Vì sao lại nói vậy?”

Thấy đề tài mình nói tới rốt cuộc cũng làm vị Thái tử điện hạ cao quý này cảm thấy hứng thú, sửu nha đầu thở phào, lại hưng phấn tiếp tục mở miệng.

“Thái tử điện hạ người không biết, Đông Chích Hoàng thái tử điện hạ lúc bị trọng thương mơ mơ màng màng vẫn luôn gọi tên một người, còn nói hân rất nhớ nàng, hân thực hồi hận vì lúc đầu quyết định tách biệt với nàng, hân muốn cùng nàng ở cùng một chỗ.

Thái tử điện hạ, người nói xem, Đông Chích Hoàng thái tử điện hạ có phải là một người phi thường si tình không, vì cô nương gọi là Minh Khê kia thật sự làm người ta hâm mộ...”

Sửu nha đầu vì làm dịu đi tình tự khảm trương của mình nên cứ không ngừng nói với Minh Khê, căn bản không hề lưu ý tới phản ứng trở mắt cùng xấu hổ trong nháy mắt của Thái tử điện hạ, quả thật, thôn dân bình thường như bọn họ làm thế nào biết được, vị Nam Việt Thái tử điện hạ này gọi là Hoàng Phủ Minh Khê à?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Tự Chui Vào Rọ

***lưỡng quyền tương ngộ thủ kỳ trọng, lưỡng hại tương ngộ thủ kỳ khinh: nếu gặp 2 chuyện có lợi thì phải chọn bên lớn hơn, nhưng nếu gặp 2 chuyện có hại thì phải chọn bên nhẹ hơn

“Bệ hạ, nô tì thật sự không có hạ độc vào rượu của Hải Luân • Hách Lý công chúa a!”

Trong đại điện Bàn Long điện, hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc đi tới trung ương đại điện, vì chính mình mà thanh minh.

Trên đại điện, trừ bỏ Hoàng Phủ Ngạo cùng Tập Ân thời thời khắc khắc ở bên cạnh hầu hạ, phân biệt ngồi là Hoàng Phủ Minh Khê, người phụ trách thẩm tra sự kiện lần này, còn có Căn quý phi——Tuyệt Cơ • Hách Lý, Ngọc quý phi——Đông Lệ Nhã.

Trung ương đại điện, còn có một thị tỳ đã co rút thành một đoàn, nàng chính là một trong những thị tỳ châm trà rót nước cho các vị tân khách trong yến hội ngày đó, cũng là người bị chỉ ra đã lén tráo đổi ly rượu của Hải Luân • Hách Lý.

Mà ngay lúc này, nữ tỳ này bị dọa sợ đã thừa nhận là chủ quản thị nữ bên người hoàng hậu đã phân phó nàng âm thầm đổi ly rượu của Hải Luân • Hách Lý trong yến hội, rốt cuộc trong đó chứa thứ gì thì nàng hoàn toàn không biết, chỉ dựa theo phân phó mà làm thôi.

Khoảnh khắc thị tỳ này nhận tội, trái tim hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc liền rơi xuống, hiện giờ cơ bản vật chứng nhân chứng đều chỉ về phía nàng, nàng cơ hồ đã chụp tội danh mưu hại Hải Luân • Hách Lý.

Sau khi biết rõ sự thật của vụ việc kia, nàng quyết định hào hào giáo huấn Hải Luân • Hách Lý một phen, để nàng ta cũng ném hừ tư vị bị làm nhục trước mặt bao nhiêu người, nhưng hoàng hậu thật sự không muốn giết Hải Luân • Hách Lý a!

Cũng chỉ vì muốn giáo huấn Hải Luân • Hách Lý một chút nên nàng cũng không bỏ nhiều tâm tư, không có kế hoạch tinh vi, cũng không có tính toán cố ý giấu diếm, nàng cũng không lo sẽ bị người có tâm phát hiện, dù sao bệ hạ nhất định sẽ không có hứng thú tìm hiểu việc này.

Mà nàng, cũng có thể thông qua việc này để một ít người hiểu được, nàng vì cái gì mà giáo huấn Hải Luân • Hách Lý, càng phải thông qua chuyện này cảnh cáo một ít người, Di Giai • Lai Đặc nàng không phải dễ trêu chọc, vì thế nàng chỉ tùy ý phân phó thị tỳ của mình đi làm việc này.

Kì thật, nếu nàng đủ căn cứ chứng minh sự việc kia do Hải Luân • Hách Lý làm thì nàng càng muốn trước mặt mọi người, hung hăng tát Hải Luân • Hách Lý mấy cái, sau đó lại lớn tiếng tuyên bố Hải Luân • Hách Lý mới là kẻ thấp hèn, dễ tiện dâm hạ được thúc tình vào rượu của bệ hạ, vọng tưởng được bệ hạ sủng hạnh.

Đạo lý ‘lưỡng quyền tương ngộ thủ kỳ trọng, lưỡng hại tương ngộ thủ kỳ khinh’, hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc sao lại có thể không hiểu, vì thế, lúc thị tỳ này nhận tội, hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc muốn không mở miệng cũng không được, nói thẳng ra nguyên nhân, tiền trình cùng mục đích nàng muốn giáo huấn Hải Luân • Hách Lý mặc dù có chút quá phận, nhưng hiện tại nàng cũng không thể để ý nhiều như vậy, chỉ cần có thể chứng minh bản thân trong sạch thì những việc đó không sao cả.

“Bệ hạ, nô tì thừa nhận, quả thực là nô tì lệnh cho chủ quản thị nữ của mình bảo thị tỳ này đổi rượu của Hải Luân • Hách Lý, nhưng kia bất quá chỉ là một ít... một ít... hỗn hợp được thúc tình pha với rượu mà thôi...”

Trước mặt Hoàng Phủ Ngao cùng những người khác nói đến việc này, hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc có chút mất tự nhiên cúi thấp đầu, ngay cả chỗ Hoàng Phủ Ngao cũng không dám liếc mắt nhìn một cái.

Bản thân nàng hiểu rõ nói ra những lời này, nàng nhất định sẽ bị người khác cười nhạo, châm chọc, thân là hoàng hậu, nàng quả thực không thể làm ra chuyện này, cũng không thể để chuyện này lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng vì sự trong sạch của bản thân, vẫn kiên trì tiếp tục nói.

“Bệ hạ, liên quan tới sự việc hạ được thúc tình vào rượu của người, thật sự đó không phải do nô tì làm, nhưng nô tì lại bị người chán ghét, bị người khác thâm cười nhạo, nô tì thật sự không có cách nào, cũng không thể nuốt nổi nỗi oan uổng này!”

Nô tì dùng hết tất cả mọi người cùng quyền hạn trong tay mình điều tra chuyện này, không bao lâu sau nô tì liền tra rõ, toàn bộ mọi chuyện đều do Hải Luân • Hách Lý làm ra.

Bệ hạ, nô tì chính là quá tức giận, muốn giáo huấn nàng ta một chút, vì thế mới làm ra chuyện mất thân phận thế này.

Nhưng, nô tì thật sự không bảo người hạ độc Hải Luân • Hách Lý, không có đòn nàng ta vào chỗ chết, nô tì bất quá là gây ông đập lưng ông, bảo thị tỳ này đổi rượu của nàng ta thành rượu pha được thúc tề mà thôi, chỉ muốn Hải Luân • Hách Lý ở yên hội xấu mặt, không còn mặt mũi ở lại Nam Việt...”

“Không tồi nha, hoàng hậu người giải thích cũng có thể nói là hợp tình hợp lý, chính là những lời này cũng chỉ là lời nói một phía của người mà thôi, còn tất cả vật chứng nhân chứng đều chỉ về phía người, người không phải nghĩ rằng chỉ dựa vào những lời nói này đã làm chúng ta tin tưởng đi?”

Kia người cũng nói người quả thật đã bảo người đổi rượu của Hải Luân • Hách Lý công chúa, được chính là được thúc tề, nhưng vì sao nhóm ngư y sư kiểm tra trong rượu còn sót lại lại là độc được mỹ nhân trì mộ cơ chứ? Hải Luân • Hách Lý công chúa lại vì cái gì không uống phải được thúc tình mà lại uống độc được a?”

Đồng Lệ Nhã ngồi trên nhuyễn ý, chậm rì rì hỏi.

“Bản cung thật sự không có làm, hừ, nếu bản cung quả thực có chủ ý muốn giết Hải Luân • Hách Lý, sao có thể ngu xuẩn hành động lộ liễu như vậy, lưu lại nhược điểm ở khắp nơi!” “Đây đúng là chỗ cao minh của hoàng hậu người a, cố lý để lại nhược điểm khắp nơi chính vì muốn mọi người cho rằng việc này không phải người làm, hoặc là cảm thấy người bị oan uổng, như vậy không phải người có thể công khai phủ nhận hành vi phạm tội của mình sao.”

“Người...”

Hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc, bị Đồng Lệ Nhã làm tức giận không nhẹ, hiện giờ xem như chân chính thấu hiểu tư vị cái gì gọi là tự chui vào rọ.

“Bệ hạ, nô tì là mệnh cho chủ quản thị nữ——Ngải Mã, làm chuyện này, nô tì thật sự chỉ phân phó nàng ta tìm người trong yến hội làm Hải Luân • Hách Lý nếm chút đau khổ mà thôi.

Bệ hạ, người có thể gọi Ngải Mã tới hỏi!”

Hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt có thể trợ giúp cho nàng cũng chỉ còn thị tỳ này mà thôi.

“Ha ha ~~~ hoàng hậu người cư nhiên bảo thị tỳ của mình ra làm chứng? Nói khó nghe một chút, này có tính là chủ mưu bảo đồng lõa tới chứng minh mình trong sạch không a?”

“Ngọc quý phi, những lời này của người là có ý gì, bản cung...”

“Được rồi, đừng ồn nữa.”

Lời này xuất phát từ miệng Hoàng Phủ Ngao, hiệu quả tự nhiên rất tốt, một vòng đại diện lập tức khôi phục im lặng.

“Tập Ân, bảo người mang thị tỳ hoàng hậu nhắc tới tới đây.”

“Dạ, bệ hạ.”

...

Không bao lâu sau, hai thị vệ được Táp Ân phân phó đã vội vàng chạy về đại điện, quỳ xuống đất, thần sắc có chút khản trương, hướng Hoàng Phủ Ngao phục mệnh.

“Khởi bẩm bệ hạ, lúc nhóm tiểu nhân chạy tới chỗ ở của chủ quản thị tỳ Hoàng hậu nương nương nói thì phát hiện nàng ta đã chết, nhìn sơ qua thì có vẻ là thất cổ tự sát.”

“Cái gì?”

Tin tức ngoài ý muốn như vậy làm tất cả mọi người trong đại điện giật mình không nhỏ, hoàng hậu thì kinh hô thành tiếng.

“Tại sao có thể như vậy?”

Sắc mặt hoàng hậu đã khó coi tới dọa người.

“Tại sao có thể như vậy? Hoàng hậu, không phải thị tỳ kia của người biết nàng sẽ khai nàng ta ra, biết mình chạy trời không khỏi nắng nên trước khi bị chúng ta gọi tới đã tự sát đi?”

Hay là, hoàng hậu, người đã đổ hết chứng cứ phạm tội lên người nàng ta, người không phải vừa nói đó sao, tất cả đều do thị tỳ này làm, sau đó người đã... Ha hả, như vậy, manh mối quan trọng nhất đã bị cắt đứt, người không phải không có việc gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Âm Dương Song Sinh Kiếm

“Việt nhi.”

Một lúc sau Hoàng Phủ Ngao đi tới hậu điện, trong hoa viên nhỏ ở hậu điện phát hiện bóng dáng của nhi tử bảo bối, vút hài qua một bên, nằm trên nhuyễn tháp, lười biếng híp mắt nhắm mình dưới ánh mặt trời.

Ở bụi hoa cách đó không xa lại đang trình diễn tiết mục Ma Nha cùng Tiểu Miêu giáo huấn tiểu hoa yêu.

Tiểu hoa yêu hét chói tai liên tục, không ngừng phe phẩy đôi cánh, mặt mũi đầy nước mắt trốn tránh trên không trung bụi hoa.

Không phải nó không muốn bay cao một chút, như vậy có thể tránh né được móng vuốt của Ma Nha cùng Tiểu Miêu, nhưng chính là nếu nó bay cao, làm Ma Nha cùng Tiểu Miêu không với tới thì hậu quả lại càng nghiêm trọng hơn.

Trên người Ma Nha sẽ kéo ra thật nhiều thật nhiều sợi mảnh như mạch máu chui vào cơ thể tiểu hoa yêu, có thể hút đi năng lượng của nó, mà Tiểu Miêu cũng sẽ phun ra rất nhiều thánh quang cầu, nếu chúng nó chuẩn xác trúng vào người tiểu hoa yêu thì cũng đủ làm nó chịu không thấu.

Vì thế, sau vài lần ăn mồi thì tiểu hoa yêu cũng hiểu được làm cách nào để giảm tổn thất của bản thân tới mức thấp nhất, chỉ cần nó bay ở độ cao vừa đủ để Ma Nha cùng Tiểu Miêu có thể nhào tới, Mà Nha cùng Tiểu Miêu sẽ càng thích trên chọc nó bằng móng vuốt hơn.

Bụi hoa chính tề xinh đẹp rất nhanh đã biến thành một mớ hỗn độn, phòng chừng lát nữa hoa tượng phụ trách hoa viên này lại kêu trời kêu đất một phen, những bụi hoa mà hần tăn tăn khổ khổ vun trồng trong nửa tháng nay đã đổi tới sáu lần a.

“Phụ hoàng.”

Thanh Việt nhích vào trong nhuyễn tháp, để phụ hoàng ngồi xuống bên cạnh mình, vô cùng thân thiết gối đầu lên đùi phụ hoàng, bàn tay nhỏ bé ôm lấy thất lưng đối phương.

“Tiểu hoa yêu này lại phạm lỗi gì, Ma Nha cùng Tiểu Miêu lại giáo huấn nó?”

Đối với màn trình diễn cơ hồ đã diễn ra hằng ngày dưới mí mắt mình, Hoàng Phủ Ngao thật sự không biết nên nói gì nữa.

“Không có gì, nó lại muốn lên ra ngoài tác quái, bị Việt nhi vừa vặn phát hiện nên bảo Ma Nha cùng Tiểu Miêu giáo huấn, để nó biết khôn thêm một chút.”

Thanh Việt nhìn tiểu hoa yêu đang kêu la thê thảm, đáng thương cách đó không xa, bâng quơ trả lời, sau đó lập tức ngẩng gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nhìn phụ hoàng của bé hỏi.

“Phụ hoàng, hôm nay thăm tra thể nào, tìm ra hung phạm chưa?”

“Vẫn chưa, hôm nay hoàng hậu nói tới một thị tỳ có quan hệ rất lớn trong chuyện này, bất quá, lúc phụ hoàng sai người gọi tới thì phát hiện thị tỳ kia đã chết.

Thị tỳ kia vừa chết thì lập tức làm chuyện thẩm tra lâm vào cục diện bế tắc, tuy nhiên, cái chết của nàng ta không thể làm căn cứ xác nhận hoàng hậu hạ độc, nhưng nó quả thật đã tăng thêm nghi của hoàng hậu.

Cứ như vậy, nếu kéo dài thì đúng là càng bất lợi cho hoàng hậu, đợi đến khi Tắc Á Tháp nhận được tin, yêu cầu Nam Việt cho bọn họ một câu trả lời rõ ràng thì hoàng hậu tuyệt đối là người đứng mũi chịu sào.

Đặc biệt, Tắc Á Tháp đã có một vị quý tộc tiểu thư trên đường tới Nam Việt đã bất hạnh bỏ mình, lần này Tắc Á Tháp công chúa lại xảy ra chuyện, Nam Việt quả thực phải cho bọn họ một lời giải thích vừa lòng.

Được rồi, không nói chuyện này nữa, hôm nay phụ hoàng bận bịu xong rồi, buổi chiều này đều dành cho Việt nhi, Việt nhi muốn cùng phụ hoàng làm gì?”

Hoàng Phủ Ngao hiển nhiên không muốn nói nhiều về đề tài này, kết quả là gì, hung phạm là ai, vì sao phải làm vậy, kì thật đối với Hoàng Phủ Ngao mà nói không hề quan trọng, y cũng không muốn tìm hiểu.

“Đều cùng Việt nhi sao?”

Thanh Việt lúc này rất có tinh thần, vội vàng ngồi dậy khỏi nhuyễn tháp.

“Ân, đều bồi Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngao hôn khẽ lên môi Thanh Việt, nghiêm túc trả lời, lập tức nhìn thấy nhi tử bảo bối mỉm cười hip lại ánh mắt thất sắc lưu ly.

...

“Phụ hoàng, Việt nhi tặng một thứ cho người a.”

Ở ngã tràng ngoạn một buổi chiều, buổi tối sau khi trở về tắm điện, Thanh Việt thần thần bí bí nói với phụ hoàng của mình.

“Ách? Việt nhi chuẩn bị lễ vật cho phụ hoàng sao? Đây đúng là hiếm có, vậy nhanh lấy ra cho phụ hoàng hảo hảo nhìn một cái, nói không chừng phụ hoàng không thích nha.”

Hoàng Phủ Ngao cố ý chọc bé.

“Phụ hoàng nhất định sẽ thích!”

Thanh Việt tràn đầy tự tin nói, tiếp đó một thanh nhuyễn kiếm đen như mực, trên lưỡi kiếm trải dài hoa văn ánh bạc chậm rãi từ hư không xuất hiện bên cạnh Thanh Việt, sức mạnh hắc ám cũng ập ập kéo tới.

“Việt nhi, người đây là...”

Hoàng Phủ Ngao lập tức hiểu được tính toán của nhi tử bảo bối.

“Phụ hoàng, đây là một trong hai thanh âm dương song sinh kiếm, tên nó là ‘Đồ Thần’, ân, tuy tên này hơi khó nghe một chút...”

Thanh Việt còn chưa nói xong đã bị tiếng nổ vang từ thanh kiếm truyền tới đánh gãy, giống như nó đang lên án Thanh Việt chê bai nó.

“Ân, càng lúc càng thông minh.”

Thanh Việt nâng tay búng nhuyễn kiếm một cái, ánh mắt tràn đầy yêu thích cùng tán thưởng.

“Phụ hoàng, âm dương song sinh kiếm này là lúc ta chuyển sang kiếp khác vừa vận hấp thu được một lượng lớn năng lượng mà hóa thành kiếm linh, nó vẫn luôn đi theo ta, ta có thể dùng ý niệm trực tiếp gọi chúng nó tới.”

Theo lời Thanh Việt nói, một thanh nhuyễn kiếm kim sắc có hoa văn bạc tương tự, kiểu dáng tương tự xuất hiện bên kia Thanh Việt, tản mát ra hơi thở thần thánh cường đại.

“Từ một khắc chúng nó hóa thành kiếm linh thì cũng có được suy nghĩ cùng tình cảm của mình, chỉ cần đối xử tử tế với chúng nó sẽ được chúng nó yêu thích cùng tiếp nhận, chúng nó sẽ càng phối hợp với người có được chúng nó hơn, càng phát huy ra sức mạnh cường đại hơn, thậm chí lúc chủ nhân gặp nguy hiểm nó sẽ tự động cảm ứng và cứu giúp, hơn nữa chỉ cần chúng nó được cung cấp đủ năng lượng thì sẽ không ngừng cường đại hơn, hoàn mỹ hơn.

Việt nhi cảm thấy chỉ có bình khí như vậy mới xứng đôi với phụ hoàng.

Vì thế Việt nhi quyết định tặng ‘Đồ Thần’ cho phụ hoàng, tuy âm dương song sinh kiếm sẽ không nguyện ý tách rời, bất quá Việt nhi cùng phụ hoàng vẫn

luôn cùng nhau, như vậy thì không có gì khác biệt.”

Thanh Việt vỗ vỗ thanh nhuyễn kiếm đen như mực, lời nói cuối cùng càng giống như đang cam đoan với thanh kiếm này.

Hoàng Phủ Ngao hiểu rõ tình cảm của nhi tử bảo bối với hai thanh nhuyễn kiếm này, dù sao trong khoảng thời gian cô độc ở kiếp trước, thứ duy nhất không rời chính là hai thanh kiếm này.

“Phụ hoàng không cần bận tâm những chuyện khác, ‘Đồ Thần’ không ngoan ngoãn như ‘Diệt Ma’, nó càng bướng bỉnh hơn, nó luôn truy đuổi cùng sùng bái sức mạnh cường đại, Việt nhi cũng rất khó sử dụng nó, huống chi Việt nhi bình thường chỉ dùng Diệt Ma là đủ rồi, vừa lúc Việt nhi cùng phụ hoàng mỗi người một thanh.

Phụ hoàng cầm nó thử xem, để nó cảm nhận được sức mạnh cùng năng lực của phụ hoàng, nó sẽ không dễ dàng thừa nhận chủ nhân, cũng không ngoan ngoãn chịu khống chế.”

Thanh Việt thúc giục.

“Ân, hảo.”

Chần chờ một lát, hiểu ra đây là tâm ý của nhi tử bảo bối, Hoàng Phủ Ngao vẫn cầm lấy chuôi thanh nhuyễn kiếm đen như mực, quang mang hắc sắc hệt như một mũi tên, không ngừng lưu chuyển tản mát ra hàn khí, cảm xúc đối lập với chuôi nhuyễn kiếm vô cùng rõ ràng.

“Thật sự có linh tính là một thanh hảo kiếm, bất quá muốn làm bội kiếm của ta thì hẳn còn kém một chút...”

‘Ông,’

Nghe Hoàng Phủ Ngao đánh giá như vậy, chuôi nhuyễn kiếm hắc sắc này lại càng phát ra tiếng vang kịch liệt, thân kiếm cũng bắt đầu rung rung, cứ như tức giận muốn thoát khỏi Hoàng Phủ Ngao.

Thần binh lợi khí kiệt ngạo bất tuân như vậy sao có thể chấp nhận người khác nói nó không tốt a, đặc biệt là người này vẫn chưa trở thành chủ nhân của nó, chưa được nó chấp nhận.

Bất quá, rất nhanh thanh nhuyễn kiếm này liền trở nên ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc thanh nhuyễn kiếm này đang cố sức thoát khỏi tay Hoàng Phủ Ngao nhưng không thể nào thực hiện được, nó càng táo bạo cố sức thì một sức mạnh kì dị lại bá đạo từ tay Hoàng Phủ Ngao truyền vào trong thân nó.

Sức mạnh càng ngày càng mạnh rất nhanh tụ tập tới nhuyễn kiếm, cho dù là nhuyễn kiếm cương quyết thế nào rốt cuộc dường như cũng không thể chịu nổi, phát ra từng trận rên rỉ.

Thanh nhuyễn kiếm kim sắc khác ở bên cạnh Thanh Việt cũng theo đó mà bất an rung động, luống cuống lơ lửng giữa không trung, cứ xoay quanh thanh Việt, hệt như đang van xin Thanh Việt đi cứu vớt đồng bạn của nó.

Chỉ tiếc, Thanh Việt đối với phụ hoàng của bé là tín nhiệm tuyệt đối, nếu phụ hoàng làm vậy chắc chắn có dụng ý của mình, sẽ không cố ý tổn thương thanh nhuyễn kiếm này, vì thế Thanh Việt vẫn đứng ở một bên, im lặng, kiên nhẫn quan sát.

Hoàn hảo, không bao lâu sau Hoàng Phủ Ngao liền ngừng lại.

Ngay sau đó, Thanh Việt liền cảm giác thanh nhuyễn kiếm hắc sắc kia không chỉ không có bất cứ tổn thương nào, ngược lại còn có thay đổi thật lớn.

Không chỉ sức mạnh vốn có đã được đề cao rất nhiều, trở nên càng lạnh lẽo hơn, thậm chí còn mang theo đặc tính mà trước kia không có.

Dĩ vãng, thanh nhuyễn kiếm này tuy mang theo sức mạnh hắc ám cường đại, nhưng nếu dùng nó đối phó với người bình thường không có sức mạnh gì thì nó nhiều lắm cũng chỉ là một thanh kiếm sắc bén hơn các vũ khí bình thường, có thể làm tổn thương da thịt mà thôi, chính là hiện giờ nó bất đồng, thế nhưng nó có thể trực tiếp làm tổn thương tới tận linh hồn.

Đợi đến lúc sức mạnh bình phục, cả thanh nhuyễn kiếm hắc sắc cũng chủ động thành thật đứng bên cạnh Hoàng Phủ Ngao, bộ dáng chân chó thể kia nào còn vẻ bướng bỉnh, cao ngạo ban đầu, hiển nhiên đã toàn toàn thừa nhận Hoàng Phủ Ngao là tân chủ nhân của nó, thân kiếm phát ra tiếng ông ông sung sướng, càng giống như đang khoe khoang với thanh nhuyễn kiếm khác của Thanh Việt.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Tự Chui Vào Rọ (2)

“Bệ hạ... bệ hạ... Đông Chích vừa truyền tin tới...”

Tập Ân vội vã đẩy cửa tấm điện, rõ ràng là cơ thể mập mạp nhưng lại có thể linh hoạt xuyên qua tầng tầng lớp lớp liềm mạn tơ vàng, chính là, lúc sắp tới gần long sán đẹp để quý giá kia lại đột nhiên ngừng bật âm thanh lú lo.

Trên long sán đẹp để quý giá.

Thanh Việt nằm sấp trên nhuyễn điểm, mái tóc ngân sắc thật dài tùy ý xõa rộng, áo ngủ tơ tằm đã bị kéo tới tận thắt lưng, tấm lưng trần tui trắng nõn tuyệt đẹp, dưới ánh sáng từ tinh thạch ánh trắng nhu hòa chiếu xuống, tán mát ra sáng bóng mờ người như hạt trân châu.

Mà Nam Việt hoàng đế bệ hạ lúc này y phục cũng vô cùng hỗn độn đang nằm phía trên, hai tay giữ chặt cổ tay Thanh Việt, cúi đầu, từng chút từng chút liếm hôn tấm lưng bóng loáng kia.

...

Lúc rốt cuộc ý thức được mình thấy cái gì, Tập Ân vừa phản ứng được lập tức chạy như điên ra bên ngoài, nội tâm còn không ngừng kêu rên, cầu nguyện.

‘A~~~~ ông trời a~~~~ cứu cứu Tập Ân đáng thương đi, vì cái gì lại để ta nhìn thấy cơ chứ, ta nhất định là bị choáng đầu rồi, vì cái gì phải lỗ mãng chạy vào đây cơ chứ~~~~’

“Đứng lại.”

Hiển nhiên, ông trời cũng không nghe thấy lời cầu nguyện của Tập Ân, lúc nghe thấy tiếng Hoàng Phủ Ngao, Tập Ân đang bỏ chạy lập tức hết như cọc gỗ bị đóng đinh tại chỗ, đưa lưng về phía Hoàng Phủ Ngao cùng Thanh Việt, đáng thương hề hề lau nhưng những giọt mồ hôi cần bản không hề tồn tại trên trán.

“Nói đi, chuyện gì.”

Ngay lúc này bị người quấy rầy, tâm tình Hoàng Phủ Ngao không tốt chút nào, bất quá, Hoàng Phủ Ngao cũng hiểu rõ, trừ phi có chuyện rất quan trọng nếu không Tập Ân sẽ không liều lĩnh như thế.

Vì thế, tuy giọng điệu lúc nói chuyện của Hoàng Phủ Ngao có chút ác liệt nhưng không hề có ý tứ muốn trừng phạt Tập Ân, xoay người ngồi dựa vào nhuyễn điểm trên đầu giường, lại dùng chân đơn bọc kín nhĩ tử bảo bối của mình, ôm bé vào lòng ngực, lại cúi đầu hôn vài cái lên cái miệng nhỏ nhắn non mềm của bé, chờ Tập Ân báo cáo.

“Dạ... bệ hạ... là như vậy...”

Tập Ân chậm rãi xoay người, đầu cũng gần như sắp đụng vào bụng mình, ánh mắt cũng chăm chú nhìn vào mũi chân, hít sâu vài hơi, điều chỉnh bản thân thật tốt mới tiếp tục bẩm báo.

“Bệ hạ, vừa thu được báo cáo truyền về từ Đông Chích, đêm qua Đông Chích xảy ra biến cố, Đông Chích Hoàng thái tử——Đông Mộc Vân, đã nắm giữ đại bộ phận chính quyền Đông Chích cùng nhận được sự duy trì của hơn phân nửa quân đội.

Hiện giờ, Đông Chích Hoàng thái tử dẫn đầu ba mươi vạn đại quân trang bị đầy đủ đã bao vây hoàng thành Đông Chích, đang giằng co với nhóm quân cận vệ hoàng gia luôn nghe theo hoàng mệnh.

Bất quá, tin tức nói, hoàng thành Đông Chích bị vây kín như thùng sặc, Đông Chích hoàng chỉ sớm hay muộn sẽ...”

Tập Ân vừa bẩm báo vừa thật cẩn thận nhích tới, trình tin hàm lên cho Hoàng Phủ Ngao, sau đó lại nhanh chóng lui về mảnh đất hẩn tự cho là an toàn.

“Bệ hạ, nếu không còn phân phó gì khác, tiểu nhân xin phép lui xuống trước...”

Thấy lực chú ý của Hoàng Phủ Ngao đều tập trung vào tin hàm trong tay, Tập Ân liền nhân cơ hội này rời đi, bộ dáng vội vội vàng vàng kia hết như sợ Hoàng Phủ Ngao đột nhiên nhớ tới màn liêu lĩnh khi nãy của hắn, quyết định hào hạo trừng phạt hắn một phen vậy.

...

“Phụ hoàng, Đông Mộc Vân nhanh như vậy đã chiếm được phần lớn chính quyền Đông Chích sao?”

“Ân, so với phụ hoàng phỏng đoán còn sớm hơn vài ngày, xem ra phụ hoàng phải đánh giá hắn cao hơn một chút, dù sao làm Đông Chích Hoàng thái tử suốt mười chín năm, quả thực không phải người bình bình gì.

Ba mươi vạn đại quân vây quanh hoàng thành, mà trong hoàng thành chỉ có không tới hai vạn quân cận vệ hoàng gia, hơn nữa đại bộ phận quan viên, tướng lĩnh đã ủng hộ hắn, Đông Mộc Vân nắm giữ toàn bộ chính quyền Đông Chích chỉ là chuyện trong tầm tay.”

“Phụ hoàng, Đông Mộc Vân sao lại có thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã khống chế được đại bộ phận quan viên cùng chính quyền Đông Chích?”

Thanh Việt vui vào lòng ngực phụ hoàng, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn hỏi.

“Việt nhi cũng cảm thấy tốc độ của hấn quá nhanh sao? Đúng nha, phụ hoàng của hấn, Đông Chích hoàng đế bệ hạ—— Đông Ly Trần, cũng không phải người dễ đối phó như vậy.

Chính là, hiện giờ sự thực đã bày ra trước mắt, quả thật là Đông Mộc Văn thắng.

Theo phụ hoàng thấy, này chỉ có thể chứng minh chúng ta, còn có bọn Đông Ly Trần đã quá xem nhẹ nhi tử này của hấn, chuyện này không thể tiến ngày trong ngày một ngày hai, hấn trước đó Đông Mộc Văn đã bắt đầu âm thầm nghĩ kế cùng chuẩn bị.

Hơn nữa, Đông Ly Trần đột nhiên đề cập tới việc tấn công Nam Việt chúng ta, nhóm quần thần đã cực lực phản đối nhưng lại không có hiệu quả, chuyện này đã làm các đại thần bất mãn.

Mà Hoàng thái tử điện hạ của bọn họ—— Đông Mộc Văn lại vào lúc này vô cùng đau lòng nói với các vị đại thần này phụ hoàng hấn đã bị tên tùy tùng thời thời khắc khắc mang theo bên người che mắt, mê hoặc tâm trí, tùy tùng kia không chỉ là cô nhi của hoàng thất Nam Việt mà còn là một tên ma vu sư, Việt nhi, người nói xem, nhóm đại thần này sẽ khiếp sợ cỡ nào.

Mà trong mắt đại đa số mọi người, ma vu sư đều đại diện cho tà ác, tàn bạo, khủng bố, huống chi Hoàng Phủ Tĩnh Nghi còn không chỉ là ma vu sư, hấn còn là cô nhi của hoàng thất Nam Việt, vô luận thế nào, ta tin rằng các đại thần này cũng không dễ dàng khoan nhượng.

Kì thật, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi tóc đen mắt đen hấn đã sớm bị người hoài nghi, chỉ là vì có Đông Ly Trần chống đỡ nên không ai dám dị nghị mà thôi.

Hiện giờ, Hoàng thái tử của bọn họ đã đứng ra, hơn nữa còn nói cho bọn họ biết Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cư nhiên là một tên ma vu sư, hoàng đế bệ hạ của bọn họ đã bị mê hoặc hoàn toàn, chỉ vì ân oán riêng tư của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, không hề để ý tới lợi ích của Đông Chích mà muốn tấn công Nam Việt, sau khi bị Thái tử điện hạ của bọn họ cực lực ngăn cản, thậm chí đã không tiếc hạ chi để Hoàng thái tử điện hạ của bọn họ tiến tới Nam Việt làm sứ giả để tạo cơ hội cho Hoàng Phủ Tĩnh Nghi một được đuổi giết.

Tương tượng như vậy, nhóm đại thần Đông Chích hấn sẽ cảm thấy bất an đi.

Hoàng đế bệ hạ của bọn họ đã bị mê hoặc tới mức ngay cả nhi tử thân sinh của mình sau khi ngăn cản hấn xuất binh tấn công Nam Việt cũng không luyện tiếc mà truy sát, huống chi là nhóm đại thần bọn họ?

Lại tương tượng thêm một chút tới những biến hóa của hoàng đế bệ hạ của bọn họ những năm gần đây, đại khái sẽ không có ai không tin Đông Mộc Văn đi.

Các đại thần Đông Chích sao lại chấp nhận một ma vu sư không chế triều đình, mà lại càng không thể chấp nhận là ma vu sư này lại còn đang chảy huyết mạch hoàng thất Nam Việt.

Vì thế, lúc biết được tin tức này, Đông Mộc Văn dẫn đầu ba mươi vạn đại quân của ngoại công mình một đường chạy tới hoàng thành Đông Chích, nhóm quân binh canh giữ ven đường đều nhắm mắt mở mắt, ăn ý không hề hướng lên trên bẩm báo cùng ngăn cản.

Mà sau khi đại quân vây quanh hoàng thành thì lại có rất nhiều đại thần đứng bên phía Đông Mộc Văn như vậy, để Đông Mộc Văn nhanh chóng nắm giữ đại bộ phận chính quyền Đông Chích.

Phụ hoàng nghĩ chỉ có phỏng đoán này có thể giải thích toàn bộ, Đông Mộc Văn dẫn đầu ba mươi vạn đại quân vì sao lại nhanh chóng xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện ở hoàng thành Đông Chích như vậy, lại còn mạnh mẽ như sấm rền gió cuốn mà nắm giữ đại bộ phận chính quyền Đông Chích.”

Hoàng Phủ Ngao một bên suy tư về mặt báo trong tay, một bên kiên nhẫn giải thích cho Thanh Việt.

“Phụ hoàng, như vậy xem ra Đông Ly Trần đã tự chui đầu vào rọ, dẫn lửa thiêu thân đi, là hấn muốn lợi dụng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, chính là không ngờ hiện giờ hấn cũng bị Hoàng Phủ Tĩnh Nghi liên lụy.

Phụ hoàng, người nói xem Đông Ly Trần có thật giống như Đông Mộc Văn nói với bọn quan viên, bị Hoàng Phủ Tĩnh Nghi mê hoặc, không chế không?

Việt nhi vẫn cảm thấy Đông Ly Trần không phải người dễ đối phó như vậy.”

Thanh Việt lại tiếp tục nói ra băn khoăn của mình.

“Vật nhỏ, người nghĩ cái gì phụ hoàng biết mà.”

Hoàng Phủ Ngao cười cười vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, lập tức nói.

“Àn, phụ hoàng cũng nghĩ vậy, với tính tình của Đông Ly Trần, hấn hấn là... Bất quá, chúng ta hấn rất nhanh sẽ biết, đợi đến khi Đông Mộc Văn hoàn toàn đánh chiếm được hoàn thành...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 214: Lời Mời Của Phi Lý Đặc

“Điện hạ, quan cận vệ của người, Đê Đê Tư gia tộc thiếu gia—— Phi Lý Đặc • Đê Đê Tư, ở ngoài điện cầu kiến.”

Thanh Việt cùng phụ hoàng của bé đang dùng bữa sáng ở tiểu hoa viên hậu điện, phụ hoàng mới vừa tới thư phòng xử lý công văn, Tập Ân liền tiến vào bẩm báo với bé.

“Phi Lý Đặc?”

Thăng thần mà nói, nếu không phải hiện tại Tập Ân nhắc tới, Thanh Việt cơ hồ đã sắp quên mất chuyện mình có một quan cận vệ, bé cùng Phi Lý Đặc thật sự không có nhiều giao tình, Phi Lý Đặc tới đây tuyệt đối là vô sự bất đắc tam bảo điện.

“Bảo hấn vào đi.”

Dù sao Thanh Việt cũng đang nhàm chán, nhưng thật ra thì bé cũng hiểu ý đồ Phi Lý Đặc tới hôm nay.

...

“Phi Lý Đặc bái kiến Tiểu điện hạ.”

Phi Lý Đặc hướng Thanh Việt hành lễ, đã không còn thanh cao, tự phụ ngày xưa, Phi Lý Đặc hiện giờ thật ra lại thêm một phần trầm ổn, khiêm tốn.

Xem ra, chuyện phát sinh ở Tuyết Sơn Tập Cách Tra quả thực đã khiến cho vị thiếu gia mất cao hơn đỉnh đầu, cậy tài khinh người này đã trưởng thành, tiến bộ hơn rất nhiều.

“Àn, thật lâu rồi không gặp, Phi Lý Đặc, có chuyện gì không?”

Thanh Việt từ trước tới nay không thích cùng người không thân nói chuyện nhiều, hoặc là cứ nói lòng vòng, vì thế gọn gàng dứt khoát hỏi ý đồ Phi Lý Đặc tới đây hôm nay.

“Vâng, Tiểu điện hạ.”

Phi Lý Đặc hiển nhiên vẫn có chút không thích ứng phương thức vào thẳng chủ đề của Thanh Việt, tạm ngừng một lát mới mở miệng nói.

“Ngày mai là sinh thần tròn mười tám của ta, hi vọng có thể mời Tiểu điện hạ tới tham gia yến hội sinh thần của ta.”

Không đợi Thanh Việt cự tuyệt, Phi Lý Đặc đã vội vàng giải thích.

“Ta biết Tiểu điện hạ không thích âm ỉ náo động, xin Tiểu điện hạ cứ yên tâm, yến hội sinh thần lần này cũng không mời nhiều người lắm, chỉ có Thái tử điện hạ, Tam điện hạ, Thất công chúa, A Nhĩ Y • Lai Đặc, đều là những người Tiểu điện hạ quen biết, hơn nữa yến hội cũng không cử hành ở nhà, chúng ta chọn một nơi thanh u ngoài vùng ngoại ô, Tiểu điện hạ nhất định sẽ thích, hoàn toàn có thể xem là một chuyến dạo chơi ngoại thành.”

“Đại ca của ta cũng đi?”

“Đúng vậy, Tiểu điện hạ, Thái tử điện hạ là ân nhân cứu mạng của Phi Lý Đặc, mời Thái tử điện hạ cũng là một phần tâm ý của Phi Lý Đặc, hơn nữa Thái tử điện hạ cũng đã đáp ứng lời mời, đó cũng là vinh hạnh của Phi Lý Đặc.”

“Được rồi, yến hội ngày mai ta sẽ tham gia.”

Thanh Việt gật đầu đáp ứng lời mời của Phi Lý Đặc, trực giác mách bảo cho Thanh Việt, Phi Lý Đặc nhiệt tình mời bé như vậy tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là một cuộc hội tụ vì ngày sinh thần, dù sao mấy ngày qua, bé cũng thực nhàm chán, ngày mai đi xem thử bọn họ rốt cuộc đánh chủ ý gì cũng không tệ.

“Này đúng là tốt quá, Tiểu điện hạ, ngày mai Phi Lý Đặc sẽ đưa mã xa tới cửa cung đợi người.”

...

Sáng sớm hôm sau, sau khi Hoàng Phủ Ngạo tới phòng nghị sự, Thanh Việt liền trốn chạy đi.

Vừa tới cửa cung, quả nhiên thấy mã xa có dấu hiệu của gia tộc Đê Đê Tư chờ ở đó, Phi Lý Đặc cũng đứng cạnh mã xa nghênh đón.

Bên trong mã xa, trừ bỏ Thất công chúa—— Hoàng Phủ Hàm Nghi, Hoàng Phủ Trác Diệu, A Nhĩ Y • Lai Đặc đều đã tới rồi.

Thấy Thanh Việt tiến vào, Hoàng Phủ Trác Diệu, A Nhĩ Y • Lai Đặc trừ bỏ chào hỏi Thanh Việt thì không có phản ứng gì đặc biệt, hiển nhiên sự xuất hiện của Thanh Việt đã nằm trong dự kiến của bọn họ.

Ngược lại Minh Khê lúc thấy Thanh Việt thì rõ ràng có chút kinh ngạc, lập tức lại giống như hiểu ra gì đó, có chút nghiêm nghị nhìn đám người Hoàng Phủ Trác Diệu.

“Các ngươi đây là ý tứ gì, vì cái gì lại gọi Ngũ đệ tới, ta đã nói chuyện này còn chưa điều tra rõ, cho dù chứng cứ vô cùng xác thực thì nó không liên quan gì tới Ngũ đệ.”

“Thái tử điện hạ, người trước đừng nóng giận, chúng ta cũng là bất đắc dĩ a, Tiểu điện hạ dù sao sớm hay muộn cũng sẽ biết, vì sao lại không sớm nói cho Tiểu điện hạ, như vậy người cũng không khó xử thế này.”

A Nhĩ Y • Lai Đặc vội vàng giải thích với Minh Khê.

“Các ngươi sợ ta khó xử hay sợ ta vì việc tư mà làm rối ki cương!”

“Đại ca, ngươi đừng nói vậy, chúng ta không phải hoài nghi ngươi, chính là chuyện này quan hệ tới mẫu hậu ta cùng với cả gia tộc Lai Đặc, sự tình rất trọng đại mà ngươi lại quá mức đề ý tới Ngũ đệ, phụ hoàng cũng vậy, thậm chí còn không cho phép ta tới gặp Ngũ đệ, cũng không cho phép ai nhắc chuyện này trước mặt Ngũ đệ, này cũng quá...”

Bị Minh Khê trực tiếp vạch trần rồi rầm trong lòng mình như vậy, Hoàng Phủ Trác Diệu có chút hổ thẹn, âm thanh ngày càng nhỏ cố giải thích.

“Chúng ta làm vậy quả thật là bất đắc dĩ lắm mới ra hạ sách này...”

“Có chuyện gì làm các ngươi phải hao tâm tổn trí như vậy muốn để ta biết?”

Theo đoạn đối thoại của bọn Minh Khê, Thanh Việt cũng nghe được chút manh mối, đại ca không muốn để bé biết, nhưng bọn Hoàng Phủ Trác Diệu lại tìm cách muốn bé biết, còn nói là vì mẫu thân hắn cùng gia tộc Lai Đặc, như vậy, chuyện này trừ bỏ vụ Hải Luân • Hách Lý bị người hạ độc thì còn chuyện gì nữa a.

“Tiểu điện hạ, nếu đã đến mức này thì chúng ta liền nói thẳng đi, hôm nay chúng ta mượn danh nghĩa sinh thần của Phi Lý Đặc mời người đến đây cũng vì muốn nói cho người biết chuyện liên quan tới vụ Hải Luân • Hách Lý bị hạ độc, người có khả năng hạ độc nhất chính là mẫu phi của người, Cần quý phi — Tuyết Cơ • Hách Lý, mà cô mẫu của ta, cũng chính là hoàng hậu đã bị nàng hãm hại.”

A Nhĩ Y • Lai Đặc cũng không vòng vo, trực tiếp sáng khoái nói với Thanh Việt.

“Các ngươi trăm phương nghìn kế tìm ta chính vì muốn nói cho ta biết chuyện này sao?”

Vừa nghe bọn họ nói tới chuyện này, Thanh Việt thật ra không có hứng thú lắm.

“Liên quan tới vụ việc của Hải Luân • Hách Lý, vô luận là Tuyết Cơ • Hách Lý hay hoàng hậu làm thì đều không liên quan gì tới ta cả, các ngươi nói chuyện này với ta để làm gì?”

“Tiểu điện hạ, người nói thật sao, vô luận hung thủ là ai người cũng không nhúng tay?”

Bọn A Nhĩ Y • Lai Đặc chính là chờ những lời này của Thanh Việt, nhìn Thanh Việt có chút chán ghét nhũn mảy, Hoàng Phủ Trác Diệu lại vội vàng giải thích nói.

“Ngũ đệ, ta biết làm vậy có chút quá phận, Cần quý phi dù sao cũng là mẫu phi của ngươi, mà chuyện này nếu được chứng thật thì danh dự của ngươi cũng có chút ảnh hưởng, nhưng mà ta thật sự chỉ muốn thay mẫu hậu mình đòi lại công đạo mà thôi, hung thủ thật sự nên bị trừng phạt không phải sao?”

Ngươi biết không, chuyện này lúc vừa tra ra tới chỗ Cần quý phi, phụ hoàng cùng đại ca liền lập tức sai người bí mật điều tra, ai cũng không được phép lộ ra, mà mẫu hậu của ta thì vẫn đeo trên lưng tội danh hạ độc Hải Luân • Hách Lý, này thật sự rất không công bằng...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa, ta đã nói rồi, chuyện này ta sẽ nghiêm túc điều tra, ai trong sạch thì nhất định sẽ trả cho người đó một cái công đạo, nhưng trước khi điều tra xong thì ai cũng không được phép hành động thiếu suy nghĩ hay chủ trương phân xử.”

Tâm tình Tam đệ ta có thể thông cảm, nhưng ngươi nên nhớ chuyện này do ta phụ trách, nếu ngươi dám ở sau lưng làm ra loại chuyện mờ ám như thế này nữa thì ngươi đừng tham gia điều tra nữa.”

Cảnh cáo Hoàng Phủ Trác Diệu xong, Minh Khê quay đầu lại nhìn về phía Thanh Việt, giọng điệu cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

“Mục đích của các ngươi chính là thế này, xem ra yến hội sinh thần này ta cũng không cần tham gia nữa. Ngũ đệ, cùng đi với đại ca không?”

“Ân.”

Thanh Việt gật gù đầu, đoạn đối thoại vừa nãy làm bé cảm thấy rất chán ghét, tuy không thể nói bọn Hoàng Phủ Trác Diệu làm vậy là sai, nhưng bé

chán ghét đám người này dựa vào phương thức suy nghĩ của mình mà suy đoán ý tưởng của bé, xoay người theo Minh Khê rời khỏi mã xa.

...

‘Bang’

Chờ Minh Khê cùng Thanh Việt rời khỏi, Hoàng Phủ Trắc Diệu đâm mạnh lên vách mã xa, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Vì cái gì phụ hoàng, còn có đại ca lại luôn hướng về phía hần...”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Hoàng Thành Hãm Lạc

“Bệ hạ, hoàng thành Đông Chích đến trưa hôm nay đã bị công phá, nhưng ba mươi vạn đại quân của Đông Chích Hoàng thái tử lục soát khắp cả hoàng thành nhưng vẫn chưa tìm thấy tung tích Đông Chích hoàng cùng với Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

Đông Chích Hoàng thái tử đã phát công văn ra ngoài, trên đó nói, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lợi dụng tà thuật của ma vu sư, mê hoặc Đông Chích hoàng, hiện tại đã cùng Đông Chích hoàng lẫn trốn.

Đồng thời yêu cầu dân chúng khắp nơi ở Đông Chích cùng các quốc gia khác hãy hiệp trợ truy tìm hành tung của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, sớm một chút cứu Đông Chích hoàng.

Tập Ân vừa bấm báo vừa dâng cấp báo lên Hoàng Phủ Ngao.

“Đông Ly Trầm cùng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi không thấy?”

Thanh Việt im lặng ăn bữa tối bên kia nghe Tập Ân bấm báo xong thì lập tức thò đầu qua, cố gắng áp sát vào xem ké bản cấp báo trên tay phụ hoàng.

Nhìn bộ dáng tò mò của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao cũng không có cách nào với nhi tử bảo bối, chỉ có thể tạm ngừng bữa tối, ngồi bên cạnh bé, cùng bé xem.

“Phụ hoàng, bọn họ biến mất thì sẽ đi đâu nha? Đây có phải đại biểu chúng ta sắp có phiền toái không?”

Tuy Thanh Việt miệng nói là ‘phiền toái’ nhưng vẻ mặt lại hết như một chú gà trống choai, đang hưng phấn cùng mong chờ đối thủ, chuẩn bị được thử sức một phen, bộ dáng như vậy làm Hoàng Phủ Ngao nhìn mà đau đầu một trận, không thể không lên tiếng nhắc nhở bé con.

“Việt nhi, người cao hứng cái gì? Nói thẳng ra, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hiện giờ không chỉ có huyết ma long chế luyện từ Long Hồn, còn có được năng lực bất sinh bất tử của ma anh cùng với ma vu trượng của đại trưởng lão ma tộc, với năng lực của người hiện giờ, muốn thắng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi là rất miễn cưỡng.”

Bị phụ hoàng của mình nói vậy, Thanh Việt hiển nhiên có chút bất mãn, bé vẫn luôn tính toán tự tay trừ bỏ mối tai họa Hoàng Phủ Tĩnh Nghi này, hiện giờ lại bị phụ hoàng đã kích như vậy...

Nhưng mà quả thật nên suy nghĩ một chút, tuy không muốn thừa nhận nhưng nó chính là tình hình thực tế, vì thế, Thanh Việt lại giống như nhụt chí mà cúi đầu.

“Vì cái gì sức mạnh của mình mấy ngày nay vẫn không thể tăng lên, suy nghĩ rất nhiều biện pháp vẫn không có tác dụng, nếu có thể tăng một chút mình nhất định có thể vượt qua Hoàng Phủ Tĩnh Nghi...”

Thanh Việt trầm thờ dài trong lòng, bắt đầu suy tư.

Nhìn bộ dáng bé ủ rũ như vậy thật ra làm Hoàng Phủ Ngao không khỏi hoài nghi lời nói của mình khi này có phải quá mức nặng nề làm nhi tử bảo bối của mình khổ sở.

“Việt nhi, làm sao vậy? Thật có lỗi, giọng điệu phụ hoàng hơi nặng một chút, nhưng phụ hoàng chỉ là lo lắng chứ không phải muốn giáo huấn Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngao xoa xoa mái tóc ngắn sắc trên đỉnh đầu Thanh Việt, nói xin lỗi.

“Việt nhi không giận phụ hoàng.”

Thanh Việt lắc đầu, sau đó vùi đầu vào lòng ngực phụ hoàng, hít thật sâu hương vị thân nhiên đặc biệt trên người phụ hoàng, cảm giác thực ảm áp lại an

toàn.

Bất quá, cũng chỉ có trước mặt Hoàng Phủ Ngạo, Thanh Việt mới có thể ngoan ngoãn không hề giương móng vuốt như con mèo nhỏ.

“Phụ hoàng, Việt nhi có phải rất vô dụng không? Sức mạnh không thể tăng lên, cũng không phải đối thủ của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, về sau nếu hấn làm phiên phụ hoàng thì nên làm cái gì bây giờ?”

Âm thanh thực rầu rĩ của Thanh Việt từ trong lòng ngực Hoàng Phủ Ngạo truyền ra.

“Đưa ngọc này.”

Hoàng Phủ Ngạo ôm nhĩ tử bảo bối vào lòng, giống như vô số lần trong dĩ vãng mà trấn an Thanh Việt, trấn dấn trấn, chớp mũi chạm chớp mũi, nhẹ nhàng vỗ về lưng bé, ngay cả giọng nói cũng nhẹ tới mức chỉ đủ để hai bọn họ nghe thấy. “Việt nhi không phải đã giao ước với phụ hoàng rồi sao? Lúc sức mạnh của Việt nhi vẫn chưa vượt qua phụ hoàng thì cứ để phụ hoàng bảo hộ Việt nhi, đợi đến lúc Việt nhi có được sức mạnh cường đại thì sẽ để Việt nhi bảo hộ phụ hoàng, chẳng lẽ Việt nhi quên rồi sao?”

“Chính là, sức mạnh của Việt nhi hiện tại không thể nào tăng lên được, Việt nhi không thắng được Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Việt nhi không muốn để phụ hoàng bảo hộ, Việt nhi muốn song vai đứng cạnh phụ hoàng, đến lúc đó nếu Việt nhi làm liên lụy phụ hoàng... Việt nhi không muốn...”

“Việt nhi, nghe phụ hoàng nói, cơ thể của ngươi chỉ đủ thừa nhận nhiều đó sức mạnh, vì thế sức mạnh của ngươi mới không thể tăng lên, Việt nhi phải nhớ kỹ, nhất định không thể cố cưỡng ép tăng sức mạnh, cơ thể ngươi sẽ không chịu nổi, hiểu chưa?”

Hoàng Phủ Ngạo nghiêm túc gằn từng tiếng nhắc nhở Thanh Việt.

“Còn nữa, không cho phép nói cái gì mà liên lụy phụ hoàng, ngươi là nhĩ tử bảo bối của phụ hoàng, phụ hoàng bảo hộ ngươi là thiên kinh địa nghĩa.

Huống chi, vật nhỏ thông minh hiểu chuyện như vậy, từ nhỏ đến lớn không chỉ có thể hảo hảo bảo hộ chính mình, hơn nữa mỗi lần còn tìm mọi cách bảo hộ phụ hoàng, sao lại liên lụy phụ hoàng chứ?

Nghe rõ lời phụ hoàng nói không?”

“Ân, Việt nhi đã biết.”

Thanh Việt thành thật gật đầu, biểu thị mình thật sự ghi nhớ lời phụ hoàng, nghe Hoàng Phủ Ngạo tán dương, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của bé cũng không còn quá uể oải như khi nãy.

Nhìn biểu tình u ám trên gương mặt nhỏ nhắn trong lòng mình dần biến mất, Hoàng Phủ Ngạo khẽ mỉm cười, yêu thương mà không ngừng đặt xuống những nụ hôn dịu dàng.

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạo, vật nhỏ của y rất thông minh, trong rất nhiều thời điểm đều có thể dễ dàng nhìn thấu âm mưu quỷ kế của người khác, đối với người bé ghét thì thủ đoạn hết như một tiểu ác ma.

Nhưng mà trước mặt y vẫn luôn tinh thuần không có chút tạp chất nào, hoàn toàn tín nhiệm y, ý lại y, chỉ một câu tán dương, một cái ôm, một nụ hôn nhẹ của y cũng đủ để vật nhỏ cao hứng thật lâu.

Cùng vật nhỏ này sinh sống hơn mười năm chính là khoảng thời gian y vui sướng nhất, vương bận nhất cũng là những ngày ảm áp nhất, có cảm giác tâm hai người cũng dán sát với nhau.

“Việt nhi phải nhớ kỹ, phụ hoàng không cần Việt nhi bảo hộ, Việt nhi chỉ cần bảo hộ tốt chính mình, đừng để bản thân mạo hiểm là đủ, ngươi lo lắng cho phụ hoàng, nhưng phụ hoàng đồng dạng cũng rất lo cho ngươi, hiểu không?”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cùng phụ hoàng thù sâu như biển, vô luận thế nào hấn nhất định sẽ vắt óc tìm kế báo thù chúng ta, đến lúc đó, bọn họ ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng rất khó phòng bị.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cứ giao cho phụ hoàng đối phó đi, năm đó, phụ thân của hấn—— Hoàng Phủ Dịch, là thân ca ca của phụ hoàng nhưng chỉ vì ngôi vị hoàng đế mà không tiếc bán đứng, hãm hại, dồn phụ hoàng vào chỗ chết.

Sau đó phụ hoàng về Nam Việt, lên ngôi vị hoàng đế, xử tử Hoàng Phủ Dịch, nhưng vì nhất thời mềm lòng nên tuy biết rõ lại tùy ý để thị tỳ ôm Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lúc ấy chỉ mới tròn ba tuổi bỏ trốn, lúc ấy phụ hoàng chỉ nghĩ mặc kệ đứa nhỏ kia tự sinh tự diệt, nếu nó có thể sống sót thì vì Hoàng Phủ Dịch để lại giọt máu cuối cùng, giữa chúng ta ân oán coi như thanh toán xong.

Chính là không ngờ...

Việt nhi, ân oán của phụ hoàng cùng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cứ giao cho phụ hoàng tự mình giải quyết đi, biết không?”

“Ân.”

Đối với phụ hoàng lặp đi lặp lại nhiều lần nhấn mạnh, Thanh Việt chần chờ một lát, cuối cùng vẫn thành thật lên tiếng, hơn nữa còn giống như an ủi mà

hôn lên môi phụ hoàng của bé.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Hải Luân Chi Tử

“Bệ hạ... bệ hạ...”

Hậu điện Bàn Long điện, một góc tiểu hoa viên.

Trong dòng suối nhỏ trong suốt phủ kín đá ngũ sắc róc rách uốn lượn, dưới ánh nắng mặt trời ôn hòa ngày xuân chiết xạ quang mang lóng lánh, cây cỏ thụ cao vút tới tận trời được dòng suối vờn quanh cũng không ngừng đem đưa cành lá theo những cơn gió se lạnh, những đóa hoa trắng nõn lượn lờ bay xuống lan tỏa hương thơm nồng nàn khắp cả hoa viên.

Ma Nha, Tiểu Miêu cùng Tiểu Hoa Yêu bị đuổi tới tiền viện chơi đùa, có Ma Nha cùng Tiểu Miêu trông coi, Tiểu Hoa Yêu đã bị giáo huấn trở nên khá ngoan ngoãn.

Văng bóng Ma Nha cùng Tiểu Miêu, tiểu hoa viên này rốt cục cũng lộ ra diện mạo cổ xưa, thanh u vốn có của nó.

Hoàng Phủ Ngạo bận rộn nhiều ngày lúc này rốt cuộc có thể thanh nhàn ngồi bên dòng suối nhỏ, kiên nhẫn dạy nhi tử bảo bối của y làm thế nào giữ vững quy phạm, lễ nghi tốt đẹp của hoàng tộc mà vẫn có thể tao nhã, tự nhiên pha trà, phẩm trà, có vài phần hương vị thanh nhàn của những ngày thanh thoi.

Chỉ tiếc, từ thật xa liền truyền tới âm thanh của Tạt Ân, bóng dáng như cơn nồm kia rất nhanh xuất hiện ở nơi này, nhiễu loạn bầu không khí thanh tĩnh, nhàn nhã. Nhìn bộ dáng vội vã của Tạt Ân có thể xác định chuyện khẩn cấp bẩm báo tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Bệ hạ, đã xảy ra chuyện, ngay vừa nãy, Hoa Chiếu điện của Cẩn quý phi có người hầu ngoài ý muốn phát hiện Hải Luân • Hách Lý đã mất tích suốt một đêm chết chìm trong một cái ao nhỏ ở một hậu điện heo lạnh trong Hoa Chiếu điện...”

...

Hoa Chiếu điện.

Lúc Hoàng Phủ Ngạo mang theo Thanh Việt tiến vào nơi này thì trên con đường nhỏ heo lạnh đi ngang ao nhỏ đã bị thị vệ vây chặt chẽ, còn có một ít thị tỳ, người hầu lén lút ló đầu vào tìm hiểu tin tức.

Bởi vì chủ tử nơi này, cũng chính là Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý, vừa chạy tới, thấy thi thể Hải Luân • Hách Lý nằm trong cái ao nhỏ ven đường thì trực tiếp hôn mê bất tỉnh, vì thế nhóm người hầu không có chủ tử quản thúc tự nhiên sẽ làm càn một chút.

Hoàng Phủ Minh Khê cũng đã chạy tới nơi này, đang chỉ huy bọn thị vệ thật cẩn thận vớt thi thể Hải Luân • Hách Lý trong cái ao nhỏ đầy rong rêu xanh biếc.

“Phụ hoàng, Ngũ đệ.”

Thấy Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt tới, Minh Khê cũng vội vàng hướng Hoàng Phủ Ngạo hành lễ cùng chào hỏi Thanh Việt.

“Phụ hoàng, nhi thần đã dò xét một chút, nghe thị tỳ hầu hạ Hải Luân • Hách Lý công chúa nói, ba ngày trước, Hải Luân • Hách Lý công chúa đã tỉnh lại.

Lúc Hải Luân • Hách Lý công chúa vô tình thấy được dung mạo của mình hiện giờ thì thần kinh bắt đầu thất thường.

Cứ nhốt mình trong phòng mà gào thét, cũng không chịu ăn cơm, uống thuốc, ném bỏ hết tất cả những thứ có thể phản chiếu hình ảnh trong phòng, tiếp đó thì giống như phát điên muốn tìm hoàng hậu trả thù.

Nhóm thị tỳ, người hầu lo lắng cho thân thể nàng, vì thế luôn ngăn cản không cho nàng rời khỏi phòng ngủ thì liền bị ngắt véo, cào, cắn đủ thứ, tóm lại đều bị nàng xem là đối tượng trút giận, biến thành thương tích đầy mình.

Nhưng mà bọn họ cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà hôm qua Hải Luân • Hách Lý công chúa liền trở nên im lặng, ăn cơm, uống được, nghỉ ngơi, mọi chuyện đều phi thường phối hợp nên bọn họ đều thờ phào, chịu đựng vài ngày như vậy bọn họ cũng sắp chống đỡ hết nổi, kết quả chỉ sơ sẩy một chút, Hải Luân • Hách Lý công chúa liền đánh ngất thị tỳ trông coi mình, mất tích.

Bọn họ đều thực sợ hãi, lo sợ Hải Luân • Hách Lý công chúa thật sự sẽ tìm hoàng hậu trả thù, vì thế vội vàng bẩm báo cho Cẩn quý phi xong thì tán đi tìm kiếm, mỗi con đường thông tới cung điện hoàng hậu đều phân phó người canh gác, mà Hoa Chiếu điện cùng ngự hoa viên đều lục soát thật kỹ nhưng

vẫn không tìm thấy Hải Luân • Hách Lý công chúa.

Chính là không thể ngờ, cuối cùng, thế nhưng có một thị tỷ trong lúc vô tình đi qua con đường hoang vắng thông tới cái ao nhỏ này lại phát hiện Hải Luân • Hách Lý công chúa...”

Minh Khê vì Hoàng Phủ Ngạo cùng Thanh Việt kể lại những chuyện vừa điều tra được, ở bên kia thi thể của Hải Luân • Hách Lý cũng vừa được vớt lên bờ.

Bảy tám ngày trước vẫn còn là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp làm vô số người thần hồn điên đảo, nào có ai ngờ hiện giờ nàng đã trở thành một khối thi thể khủng bố, lạnh như băng?

Ngày xưa gương mặt vô cùng xinh đẹp, mà hiện giờ, khóe mắt, khóe miệng đều đã xuất hiện nếp nhăn, da thịt trắng nõn bóng loáng vô cùng co dẫn cũng trở nên lỏng lẻo, vốn một cô gái mỹ mạo đầy sức sống lúc này lại giống như một phụ nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Thi thể bị ngâm trong ao nước hắc đã được một đoạn thời gian, da dẻ trắng bệch, trên mặt còn vương rất nhiều rong rêu, ánh mắt trợn tròn trống rỗng, miệng há to giống như đang oán hận mà không cam lòng gào thét, cứ như vậy thâm, tịch liêu chết ở cái ao nhỏ ven con đường hoang vắng này.

Hai ngự y sư chờ đợi này giờ đã bắt đầu kiểm tra thi thể.

Trừ bỏ tử trạng dữ tợn làm người ta cảm thấy sợ hãi, càng hút sự chú ý mọi người chính là theo nhóm ngự y sư lật từ thi kiểm tra mà lộ ra hai cổ tay Hải Luân • Hách Lý bị tét ra cá, vừa nhìn đã biết bị vũ khí sắc bén cắt thành miệng vết thương thật sâu.

Hải Luân • Hách Lý rốt cuộc chết thế nào?

Chết đuối sao?

Thế vết thương trên cổ tay kia lại là chuyện gì?

Bởi vì cắt cổ tay, bởi vì mất máu quá nhiều mà chết?

Kia vì sao lại còn nhảy vào trong ao?

Hoặc là cả hai đều có, sau khi cắt mạch thì nhảy vào ao sao? Chính là chuyện này cần thiết sao?

Nàng tự sát sao?

Căn cứ theo kết quả kiểm tra ban đầu của nhóm ngự y sư cùng hiện trường xung quanh, cũng manh mối do nhóm thị tỷ, người hầu hạ nàng cung cấp, tất cả đều có thể chứng minh Hải Luân • Hách Lý sau khi tỉnh lại, phát hiện dung mạo mình biến đổi, vì kích thích quá độ nên tinh thần trở nên bất thường, khả năng năng tự sát là phi thường cao.

Đối với một cô gái trước giờ luôn ý vào tuổi trẻ cùng sự xinh đẹp của mình để kiêu ngạo mà nói, mất đi hai thứ này chính là tai họa trời long đất lở, nàng muốn tự sát để chấm dứt sinh mệnh mình cũng là hợp tình hợp lý.

Chính là, cho dù tự sát thì nàng có cần thiết phải chạy tới nơi hẻo lánh như vậy sao?

Có cần sau khi cắt cổ tay mình lại nhảy vào trong ao nước sao?

Là một công chúa cao ngạo, cho dù mất hết hi vọng nhưng nàng lại nguyện ý để mình táng thân trong một ao nhỏ đầy rong rêu bên cạnh con đường hoang vắng sao?

...

Sắc trời dần tối sầm, bước đầu điều tra cũng đã chấm dứt, xung quanh hiện trường, trừ bỏ dấu vết Hải Luân • Hách Lý tự mình lưu lại thì không còn bất cứ thứ gì khác.

Trên cơ bản đã có thể kết luận, vào khoảng đêm qua, Hải Luân • Hách Lý công chúa một mình chậm rãi tiến tới cái ao nhỏ hoang vắng này, sau đó nhảy xuống chấm dứt sinh mệnh của mình.

Chính là nếu đã quyết định nhảy xuống ao thì vì sao trước khi chết nàng lại tự cắt cổ tay mình làm cái gì?

Bên bờ ao cũng không tìm thấy một lượng máu tươi lớn, chính là căn cứ theo miệng vết thương trên cổ tay nàng thì tuyệt đối phải chảy ra rất nhiều máu, như vậy số máu đó đi đâu rồi, còn có vũ khí sắc bén cắt cổ tay nàng đang ở đâu?

Chẳng lẽ đều chìm vào cái ao nhỏ này sao?

...

Hoàn Chương 216.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Thủy Quỷ Chú

Sắc trời dần tối sầm, bước điều tra ban đầu cũng chấm dứt.

“Việt nhi, cùng phụ hoàng trở về đi.”

Hoàng Phủ Ngạo kéo Thanh Việt tính toán rồi đi thì phát hiện bé đang nhìn nơi nào đó không phản ứng, theo ánh mắt bé nhìn qua, cách đó không xa, thấp thoáng sau đám cây cối có một tiểu viện cũ nát.

“Việt nhi, làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Ngạo không cho rằng tiểu viện hẻo lánh cũ nát kia có gì đáng giá để nhi tử bảo bối của mình quan sát lâu như vậy.

“Nơi đó là chỗ trước khi Việt nhi gặp được phụ hoàng từng ở.”

Bé vừa thốt ra, không chỉ Hoàng Phủ Ngạo, Minh Khê, còn có một ít người đứng gần bọn họ nghe thấy đều sùng sốt, đồng loạt nhìn về phía tiểu viện hẻo lánh, cũ nát nằm trong một góc Hoa Chiêu điện.

Tiểu điện hạ được bệ hạ sùng ái nhất, trước kia, cũng chính là trước lúc bé ba tuổi, còn nhỏ như vậy lại phải ở nơi như vậy đối với những người trong hoàng cung thì chỉ là một mảnh ngói che đầu mà thôi, có ai ngờ được đây là nơi Nam Việt Tiểu điện hạ từng ở cơ chứ?

Hoàng Phủ Ngạo trước kia cũng chỉ nghe Táp Ân đơn giản nhắc tới mà thôi, không ngờ nhi tử bảo bối của y lại từng ở một nơi như vậy, thế nhưng so với tưởng tượng của y còn kém hơn rất nhiều.

Thanh Việt lôi kéo phụ hoàng của bé, chậm rãi tới gần tiểu viện hoang vắng kia.

Đây là lần đầu tiên Thanh Việt trở lại nơi này sau năm bé ba tuổi đã suýt bị đói chết, đông chết, cuối cùng liều mạng dùng một hơi cuối cùng, ôm hi vọng cuối cùng mà rời đi.

Cũng không biết là ôm tư vị gì, Thanh Việt nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cũ nát vốn cũng không đóng chặt đã rút đi màu sơn vốn có.

‘Két...’

Cùng với tiếng ken két cũ kĩ, cửa gỗ chậm chậm bị đẩy ra.

Lập tức, hiện ra trước mắt là khoảng sân nhỏ trống trải cùng vách tường loang lổ, song cửa sổ phủ đầy tro bụi cùng mạng nhện, cây cỏ khô cằn, hết thảy nơi này đều biểu hiện sự cũ nát, cô tịch cùng vắng người viếng thăm của nó.

Nhưng theo cánh cửa gỗ mở ra, mùi máu tươi rất nhạt vẫn làm Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo chú ý.

“Phụ hoàng, nơi này có vẻ không thích hợp.”

Cảm nhận nơi này có chút khác thường, Thanh Việt lúc nhìn thấy tiểu viện này trong lòng chợt xuất hiện chút tình tự giống như khổ sở, nhưng ngay sau đó bé cũng xem nhẹ, giống như lần đầu tiên tiến vào nơi này, bé cảnh giác cùng nghiêm túc đánh giá hết thảy mọi thứ.

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngạo lên tiếng, nhìn vào tiểu viện không khỏi nhú mày, y nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Thanh Việt, hai người chậm rãi tìm kiếm phương hướng truyền tới mùi máu tươi, cuối cùng ở bên trái tiểu viện, ở một nơi có thể xem là phòng khách thì ngừng lại.

Đã vào đêm, nơi này đơn sơ không có bất cứ dụng cụ chiếu sáng nào, đồ đạc trong phòng khách không thể nhìn thấy rõ ràng, Thanh Việt từ không gian giới chỉ của mình lấy ra một viên tinh thạch chiếu sáng.

Ngay sau đó, đập vào mắt Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo, còn có Minh Khê đi cùng và nhóm tùy tùng là một màn tuyệt đối có thể nói là rợn da gà.

Trong phòng khách nhỏ vô cùng trống trải, cơ hồ không có bài trí gì, mà trên vách tường loang lổ nơi nơi đều là vết máu đỏ sẫm đã khô cạn, là những vết máu nghịch ngoạc vẽ lên tường.

‘Hận’ ‘Hoàng hậu’ ‘Chết’ ‘Giết’ ‘Thê thảm’ ‘Lai Đặc’

Theo những vết máu có thể nhận ra những từ đơn móp méo được viết bằng tay.

Nhìn thấy tình cảnh này, mọi người ở đây đã có thể phỏng đoán được bảy, tám phần.

Người tạo ra cảnh tượng khủng bố này hẳn chính là Hải Luân • Hách Lý đi, khó trách xung quanh ao nhỏ kia không hề phát hiện vết máu lớn, hóa ra chúng nó đều bị dùng ở đây.

Hải Luân • Hách Lý hẳn là ở đây dùng vũ khí sắc bén cắt cổ tay, dùng máu tươi của mình cùng tâm tình thù hận viết lên tường cùng mặt đất những chữ kia.

Chính là nàng làm vậy chỉ vì phát tiết phần nộ cùng không cam lòng thôi sao?

Thanh Việt tuyệt đối sẽ không tin.

Cẩn thận tránh những vết máu trên mặt đất, chậm rãi đi tới trung tâm phòng khách, ở đây bày một bàn trang điểm cũ nát, theo tinh thạch chiếu rọi, Thanh Việt cùng những người theo sau đều có thể thấy rõ, trên mặt gương đã dùng máu tươi viết vài chữ.

‘Hoàng hậu—— Di Giai • Lai Đặc, chết trong nước’

Xung quanh chữ viết bằng máu còn vẽ một ít đồ án kiểu dáng cổ quái, trên mặt bàn trang điểm còn có một ít hỗn hợp máu tươi, hiện giờ đã đông đặc lại, miễn cưỡng có thể nhận ra đó là một lọn tóc dài màu tím.

Máu tươi, gương, tóc màu tím, chữ viết tràn ngập hận ý, tuy xem không hiểu nhưng bức vẽ tùy tiện kia lại giống một đồ án cổ quái...

Trực giác nhạy bén lập tức làm Thanh Việt liên tưởng, vị trí đối diện mặt gương này chính là cái ao nhỏ hoang vắng kia, mà vừa nãy thi thể Hải Luân • Hách Lý vẫn còn lênh bênh, cùng với những chữ viết do Hải Luân • Hách Lý lưu lại trên mặt gương.

“Ngũ đệ, nơi này giống như...”

Minh Khê nghiêm túc quan sát tình cảnh trước mắt, càng xem lại càng cảm thấy cổ quái.

“Này hẳn là nguyên rửa đi, hình như là cùng loại với ‘Thủy Quỷ chú’.”

Thanh Việt liên tưởng những thứ ban đầu cũng hết thấy đã thấy ở đây, cuối cùng làm ra phán đoán của mình, sau đó lại tiếp tục cân nhắc, giải thích tỉ mỉ hơn.

“Đúng, chính là vậy, không biết Hải Luân • Hách Lý từ đâu biết được phương pháp này, trên mặt gương này dùng máu của mình viết thành lời nguyên rửa, sau đó mang theo một lòng oán hận nhảy vào trong ao nhỏ hoang vắng ở đối diện, dùng sinh mệnh cùng oán hận của mình mở ra lời nguyên này.

Khó trách, vừa rồi ở phụ cận ao nhỏ kia ta không hề cảm nhận được xú hồn phách nào, nàng đã làm chính mình có thể bám vào trong nước, trở thành lệ quỷ chỉ biết báo thù, thủy thuần âm, nếu nữ tử hóa thành thủy quỷ sẽ càng lợi hại hơn nữa.

Như vậy cũng có thể giải thích vì sao nàng lại lựa chọn một nơi hẻo lánh, hoang vắng như thế để kết thúc sinh mệnh, nàng không hi vọng lời nguyên mình tạo ra bị người khác phát hiện.

Này cũng đủ để chứng minh vì sao vết thương trên cổ tay rất sâu, đủ để trí mạng nhưng nàng ta còn nhảy vào trong ao nước ven đường.

Này đang tiến hành trả thù!”

Hai chữ ‘trả thù’ Thanh Việt vừa nói ra khỏi miệng thì lập tức nhắc nhở những người khác.

“Nguy rồi, Ngũ đệ, người nói lời nguyên này có thể đã thành công, vì thế chúng ta mới không phát hiện hồn phách Hải Luân • Hách Lý ở xung quanh ao nước kia, thậm chí một mảnh nhỏ cũng không có, như vậy nàng đã hoàn toàn biến thành lệ quỷ trong nước, hiện giờ nàng ta đi nơi nào?”

‘Hoàng hậu!’

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nghĩ tới.

...

Hoàn Chương 217.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Tìm Kiếm Vong Hồn

Hải Luân • Hách Lý đã chết, chết trong một cái ao nhỏ ven con đường hoang vắng, sau khi ngự y sư kiểm nghiệm thì xác định nguyên nhân cái chết của nàng là chết đuối.

Ngay sau đó, cùng ngày phát hiện thi thể nàng, hoàng hậu—— Di Giai • Lai Đặc lại gặp chuyện không may.

Cũng là chết đuối, ngay trong cung điện của nàng, trong ao cá chép mà nàng yêu thích nhất.

May mắn có người phát hiện không thích hợp, kịp thời cứu nàng lên bờ, hiện giờ vẫn còn hôn mê, nhóm ngự y sư chuẩn đoán thì nói vấn đề không nghiêm trọng, bắt quả chỉ bị kinh hách với uống vài ngụm nước, hảo hảo tĩnh tâm điều dưỡng một thời gian thì không sao nữa.

Hai sự kiện liên tiếp lại không giống trùng hợp nhưng lại khuấy động lòng đồn đãi nổi lên khắp hoàng cung, là đề tài tám nhảm cho nhóm người hầu trong những lúc rảnh rỗi.

...

“Hải Luân • Hách Lý công chúa vừa mới chết đuối, hoàng hậu ngay sau đó lại bị rơi vào trong ao...”

“Nghe nói là vì hoàng hậu hạ độc hại Hải Luân • Hách Lý công chúa mất đi dung mạo, vì thế Hải Luân • Hách Lý mới nhảy vào ao tự sát, hoàng hậu sợ hãi, biết mình không thể thoát tội nên mới muốn tự kết liễu a.”

“Hoàng hậu sợ tội tự sát? Người nghe ai nói đó?”

“Này không phải quá rõ sao, các người ngẫm lại xem, trong cung hoàng hậu có bao nhiêu thị tỳ, người hầu, thị vệ, cho dù xung quanh ao cá chép kia không có người hầu nhưng không có khả năng gần đó cũng không có người đi, chỉ cần hoàng hậu hô lên một tiếng thì sao có chuyện không ai tới chứ!

Nhưng sau khi hoàng hậu rơi vào nước thì đám người hầu gần đó không hề nghe thấy tiếng kêu cứu nào hết, cũng là thị tỳ mang áo choàng tới ao cho hoàng hậu phát hiện mới lớn tiếng kêu cứu, sau đó mọi người mới chạy tới.

Các người nói xem, nếu hoàng hậu trượt chân rơi xuống nước thì vì sao nàng không kêu cứu a?

Này rõ ràng là nàng tự nhảy xuống...”

“Sai, sai, sai, mầy tin này của các người không đúng rồi, tỷ tỷ của ta chính là thị tỳ bên cạnh hoàng hậu, chuyện này nàng biết rõ nhất.

Đó là vong hồn, vong hồn của Hải Luân • Hách Lý công chúa, nàng tìm tới hoàng hậu báo thù...”

“A

trời ơi, người nói gì đó? Vong hồn? Này không thể nói hươu nói vượn a!”

“Ai nói hươu nói vượn chứ, ta chính là nói sự thật.

Các người không biết đó thôi, lúc hoàng hậu rơi xuống nước được cứu lên, bệ hạ, Thái tử điện hạ, Tiểu điện hạ đã lập tức chạy tới.

Cũng không biết Tiểu điện hạ có chuyện gì mà đột nhiên ném một phiến mộc kim sắc lên người hoàng hậu, kết quả các người không thể nào ngờ đâu, phiến mộc kim sắc kia vừa chạm vào người hoàng hậu liền trở nên u ám, mà trên cổ, cổ tay cổ chân hoàng hậu liền hiện ra những sợi tóc màu tím thật dài!

Tỷ tỷ ta lúc đó cũng có mặt ở đó, làm nàng sợ gần chết.

Chuyện này cũng là nàng lên nói cho ta biết, các người cũng đừng truyền ra a!”

Nghe xong mầy lời này, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, tóc gáy dựng đứng, ai chẳng biết mỹ nhân của Tắc Á Tháp vương quốc cơ hồ đều có mái tóc dài màu tím

Mà hiện tại trong hoàng cung Nam Việt cũng chỉ có hai người có màu tóc như vậy, mà một người đã chết rồi.

Cần quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý, có một mái tóc dài gọn sóng màu quả nho.

Tắc Á Tháp công chúa—— Hải Luân • Hách Lý, cũng có một mái tóc dài mềm mại màu tím.

“Chẳng lẽ, thật là vong hồn Hải Luân • Hách Lý công chúa tìm tới hoàng hậu trả thù...”

“Xem ra, hoàng hậu quả thực chính là hung thủ hại chết Hải Luân • Hách Lý công chúa, bằng không, vong hồn Hải Luân • Hách Lý công chúa vì sao lại tới tìm nàng nha!”

“Được rồi, các người đừng nói nữa, thực dọa người a, tối nay ta còn phải trông coi ngự hoa viên đó...”

...

“Đại ca, Ngũ đệ, trước ở đây nghỉ ngơi một chút đi, ta đã lệnh cho đám người hầu chuẩn bị cơm trưa.”

Vốn, bởi vì sự kiện Hải Luân • Hách Lý, hoàng hậu chính là người có hiềm nghi lớn nhất, tấm điện của nàng vẫn còn ngăn cấm, nàng không thể ra ngoài, những người khác cũng không thể tiến vào, nhưng bởi vì chuyện cổ quái phát sinh đêm qua nên lệnh cấm này Hoàng Phủ Ngao đã xóa bỏ.

Sáng sớm hôm nay, Hoàng Phủ Trác Diệu liền tìm mọi cách mời Thanh Việt cùng Minh Khê tới tấm điện hoàng hậu, tận mắt thấy chuyện tối qua, Hoàng Phủ Trác Diệu cũng có chút sợ hãi, trực giác nói cho hắn biết, nếu Thanh Việt cùng Minh Khê ở đây thì hắn mẫu phi sẽ được an toàn.

Hoàng Phủ Trác Diệu dẫn Minh Khê cùng Thanh Việt đi tới một gian phòng khách trong nội điện tấm điện hoàng hậu.

“Không cần, ta phải về Bàn Long điện, phụ hoàng sẽ chờ ta về cùng dùng ngự thiện, đại ca cũng muốn đi cùng.”

Trong tấm điện, bị Hoàng Phủ Trác Diệu lấy danh nghĩa xem xét kéo đi nguyên một vòng nhưng không hề cảm ứng được hồn phách của Hải Luân • Hách Lý, Thanh Việt cảm thấy phương pháp chậm rãi tìm kiếm như vậy thật sự quá ngu ngốc, bé đã không còn kiên nhẫn cùng hứng thú.

Thấy Thanh Việt cùng Minh Khê đều phải đi, Hoàng Phủ Trác Diệu có chút sốt ruột, đã lần nữa cả một buổi sáng rồi mà hắn vẫn không thể mở miệng nói ra thỉnh cầu của mình.

Kì thật, chuyện hôm nọ làm Thanh Việt cùng Minh Khê đều mất vui, sau khi tỉnh táo lại Hoàng Phủ Trác Diệu tuy vẫn có chút bất bình nhưng càng nhiều hơn chính là áy náy, sau đó nghiêm túc nghĩ lại thì cũng hiểu được mình lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử, Minh Khê cùng Thanh Việt hẳn không phải người như vậy.

Hiện giờ, đối mặt với Minh Khê cùng Thanh Việt, Hoàng Phủ Trác Diệu ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ, nhưng vì mẫu hậu của mình, còn có cả gia tộc Lai Đặc, Hoàng Phủ Trác Diệu chỉ có thể làm mặt dày...

“Đại ca, Ngũ đệ, chuyện lần trước là ta không đúng, ta đã quá xúc động nên không chịu nghĩ cận kề, làm đại ca cùng Ngũ đệ không vui, Trác Diệu ở đây xin lỗi hai người.

Còn có... xin đại ca cùng Ngũ đệ giúp ta đi... đối mặt... với vong hồn này nọ... chúng ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ... Đêm qua thấy đại ca cùng Ngũ đệ giống như... cũng chỉ xin...”

Nghe Hoàng Phủ Trác Diệu nói hết lời, Minh Khê khẽ lắc đầu.

Tam đệ này thật là, xin người mà còn không chịu tìm hiểu tính tình Thanh Việt sao?

Ngũ đệ kì thật là một đứa nhỏ rất đơn thuần, sẽ không vì chút khó chịu đó mà để trong lòng, đơn giản tới mức không thèm gây khó dễ cho ai, lại càng không thích quanh co lòng vòng, kéo dài thời gian.

Nếu ngay lúc đầu Hoàng Phủ Trác Diệu trực tiếp, thành khẩn cầu Thanh Việt trợ giúp thì tốt rồi, cố tình lại cứ lần nữa lãng phí cả một buổi sáng, tự cho mình thông minh có thể lừa bịp một hồi, đến tận bây giờ mới chịu nói ra tình hình thực tế.

Có lẽ, Thanh Việt vẫn sẽ giúp, dù sao Thanh Việt cũng muốn tìm ra vong hồn của Hải Luân • Hách Lý, chính là không biết Ngũ đệ sẽ chọn phương pháp nào để giúp Tam đệ.

Quả nhiên giống như Minh Khê đoán, Thanh Việt sau khi suy nghĩ một chốc thì gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của Hoàng Phủ Trác Diệu.

...

Ngoa thất [phòng ngủ] của hoàng hậu, tới gần giường hoàng hậu đang nằm, Thanh Việt dùng chu sa đồ rực vẽ một đồ án phức tạp trên mặt đất, trên đầu giường dùng tơ hồng treo một chiếc chuông có khắc hoa văn, sau đó dặn dò Hoàng Phủ Trác Diệu.

“Chỉ cần nơi có nước thì hồn phách của Hải Luân • Hách Lý có thể trốn vào, chúng ta nếu cứ vậy tìm kiếm cũng không phải biện pháp, vì thế vẫn là ôm cây đợi thỏ, gây ông đập lưng ông thì dễ dàng hơn.

Đồ án trên mặt đất tuyệt đối không được phá hư hoặc làm dơ, nó là trận pháp hiện hình, lúc hồn phách Hải Luân • Hách Lý tiến vào nơi này thì các người có thể nhìn thấy nàng, vì các người không thể nhìn thấy nên ta cố ý vẽ ra.”

“Ngũ đệ, để chúng ta nhìn thấy nàng để làm gì?”

Trong lòng Hoàng Phủ Trác Diệu có chút run rẩy, tin tưởng người bình thường không có ai nguyện ý thấy thứ này.

“Đương nhiên phải thấy nàng ta rồi, không phải ngươi muốn cứu mẫu hậu của mình sao?”

Thấy Hoàng Phủ Trác Diệu gật đầu, khóe miệng Thanh Việt hơi nhếch lên, từ không gian giới chỉ lấy ra hai phiến mộc đào khắc hoa văn, đưa cho Hoàng Phủ Trác Diệu sau đó tiếp tục mở miệng.

“Cái này, một cái gọi là phù khố tà phù, lúc ngươi thấy hồn phách Hải Luân • Hách Lý thì ném cái này lên cơ thể nàng ta, sau đó xảy ra cái gì cũng không cần quản.

Mà cái còn lại gọi là ản thân phù, đặt trên người ngươi, nó sẽ che dấu hơi thở của ngươi làm vong hồn không cảm nhận được sự tồn tại của ngươi, như vậy rất tiện cho ngươi ném phiến khố tà phù kia, cũng có thể đảm bảo an toàn của ngươi.

Bất quá, ngươi không nên lấy phù chú này ra khỏi người hoặc bước vào trận pháp hiện hình, bằng không ngươi nhìn thấy nàng thì nàng cũng thấy được ngươi.

Yên tâm đi, lúc vong hồn tới gần giường thì cái chuông kia sẽ vang lên, ngươi có đủ thời gian để chuẩn bị.”

“Ngũ đệ... ngươi tính toán... để ta...”

Đại khái hiểu ra ý tứ Thanh Việt, Hoàng Phủ Trác Diệu có chút lấp bắp.

“Ta cũng chỉ còn một phiến ản thân phù mà thôi, phù chú này thực trân quý, chế tác cũng rất phiền toái, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng có phiến thứ hai, vì thế tối hôm nay, trong gian phòng này, trừ bỏ hoàng hậu đang hôn mê thì chỉ có thể có một người ở lại đây.

Nếu cảm giác được có hơi thở của những người khác, vong hồn Hải Luân • Hách Lý rất có thể sẽ không xuất hiện.

Đương nhiên, nếu ngươi sợ thì cũng có thể để người khác tới làm, chỉ cần ngươi có thể yên tâm là được.

Này đã là biện pháp nhanh nhất, hữu hiệu nhất mà ta có thể nghĩ ra.”

Thanh Việt nhẹ nhàng nói.

Cuối cùng, Hoàng Phủ Trác Diệu không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể kiên trì gật đầu, nhận làm

...

Hoàn Chương 218.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Ảnh Ngược Trong Mắt

Trời còn chưa sáng, Thanh Việt cuộn mình nằm trong lòng ngực Hoàng Phủ Ngao chậm rãi mở ánh mắt lỏng lẻo lưu quang, nhẹ nhàng đuổi người, làm Hoàng Phủ Ngao đang mất bé cũng bị đánh thức.

“Phụ hoàng, sớm an, Việt nhi phải dậy rồi.”

Thanh Việt hôn lên mặt Hoàng Phủ Ngao.

“Sớm vậy sao, này không giống Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngao cười, ôm Thanh Việt giãy dụa muốn ngồi dậy vào lòng ngực, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của bé.

“Việt nhi cao hứng như vậy nhất định lại muốn làm chuyện xấu đúng không?”

“Không có, thật mà.”

Thanh Việt vội vàng lắc đầu cam đoan, thừa dịp phụ hoàng không chú ý liền leo xuống giường.

...

Chờ Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngao rửa mặt chải đầu xong, cùng nhau đi tới tiểu hoa viên chuẩn bị dùng bữa sáng thì thấy Minh Khê đã đợi sẵn ở đó.

“Đại ca, sớm vậy? Chẳng lẽ đã quơ được vong hồn Hải Luân • Hách Lý?”

Bắt được vong hồn Hải Luân • Hách Lý đối với Thanh Việt không vui vẻ bao nhiêu, ngược lại giọng nói còn mang theo chút tiếc nuối, vốn, Thanh Việt định kéo dài tới sáng hôm nay sẽ tới tắm điện hoàng hậu, tiện tiện nhìn biểu tình của Hoàng Phủ Trác Diệu.

“Ân, nửa đêm hôm qua Tam đệ bỏ chạy tới chỗ ta, muốn ta tới hỗ trợ.”

Mình Khê nhớ tới đêm qua, Hoàng Phủ Trác Diệu hoang mang bối rối chạy tới chỗ mình, cả người đều căng cứng, sắc mặt xanh mét, xem ra một mình đối mặt với vong hồn Hải Luân • Hách Lý, Hoàng Phủ Trác Diệu quả thật bị hoảng không nhẹ.

Lúc Minh Khê chạy tới tâm cung hoàng hậu, cảnh tượng ở đó quả thực rất dọa người, cũng khó khách Hoàng Phủ Trác Diệu bị dọa thành bộ dáng kia.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, trên sàn nhà là một loạt dấu chân còn tích nước kéo dài tới tận trần pháp hiện hình bên giường.

Có thể tưởng tượng lúc Hoàng Phủ Trác Diệu một mình trốn trong phòng ngủ, nhìn thấy một loạt dấu chân tích nước này càng lúc càng tới gần mình, mà trừ bỏ nó cái gì cũng không thấy quả thực đáng sợ cỡ nào.

Mình Khê thật sự không thể bội phục ác thú của Ngũ đệ, rõ ràng không cần như thế nhưng lại lừa Hoàng Phủ Trác Diệu, làm hấn phải một mình đối mặt với vong hồn có tử trạng dữ tợn của Hải Luân • Hách Lý, này coi như là hảo hảo giáo huấn Hoàng Phủ Trác Diệu một phen đi, đối với người chọc giận Thanh Việt, thủ đoạn đối phó của bé luôn rất ác liệt.

Hoàng hậu vẫn hôn mê như trước, nhưng vậy cũng có thể xem là may mắn, mà cách giường nàng không xa, trong trần pháp hiện hình đã hiện ra bộ dáng vong hồn của Hải Luân • Hách Lý đang bị vây trốn.

Nàng vẫn duy trì một khắc lúc chết đi, đôi mắt tròn tròn, miệng há to, hóa thành lệ quỷ trong nước.

Nàng đã không còn trí nhớ hay cảm tình, chỉ còn biết báo thù, trước khi chết nàng dùng máu tươi cùng oán hận của mình viết xuống lời nguyện kia, nó sẽ không ngừng nhắc nhở nàng, phải trả thù người kia, không chết không ngừng.

Đối với Hoàng Phủ Trác Diệu không hiểu biết về vong hồn, cũng chỉ là một người bình thường không biết khắc chế vong hồn, sau khi trải qua trường hợp này không bị dọa ngất xỉu, hơn nữa còn dựa theo lời dẫn dắt của Thanh Việt mà ném khố tà phù vào người Hải Luân • Hách Lý, thành công vậy khố tà phù ta đã có thể xem là rất hiếm có.

Mình Khê lập tức lấy ra một phiến mộc đạo màu đen có khắc hoa văn màu đỏ trong không gian giới chỉ, đưa cho Thanh Việt.

“Vong hồn Hải Luân • Hách Lý bị phong ấn trong này.”

...

Chờ dùng xong bữa sáng, Thanh Việt kéo Hoàng Phủ Ngạo cùng Minh Khê, hưng trí bừng bừng đi tới thư phòng.

Vốn, đi theo còn có Tập Ân luôn tùy thân hầu hạ, nhưng Tập Ân vừa nghe nói bọn Thanh Việt định làm gì thì đột nhiên nhớ ra mình còn rất nhiều việc cần hoàn thành, tiếp đó liền nhanh chóng lui mất.

Hoàng Phủ Ngạo kì thật cũng không hứng thú nhìn vong hồn gì đó, so ra, y càng nguyện ý số công văn trên thư trác hơn, chính là, ngẫm lại vong hồn này cũng không phải thứ tốt lành gì, lo lắng cho an nguy của nhi tử bảo bối, tuy nguy hiểm phát sinh có thể tính là rất nhỏ, nhưng Hoàng Phủ Ngạo vẫn quyết định ở cùng vẫn tốt hơn.

‘Lạch cạch.’

Thanh Việt bóp nát phiến mộc đạo phong ấn màu đen trong tay, thả vong hồn Hải Luân • Hách Lý ra ngoài, dù sao khố tà phù trên người nàng vẫn chưa mất đi hiệu lực, cho dù bị thả ra Hải Luân • Hách Lý vẫn không thể nào chạy trốn hay công kích bọn họ, chỉ có thể giống như một con thú bị vây nhốt, phát ra tiếng gào chói tai.

“Hải Luân • Hách Lý.”

Thanh Việt thử gọi tên Hải Luân • Hách Lý, nhưng hồn phách nàng ta ngay cả một phản ứng nhỏ cũng không có.

“Biến bản thân thành lệ quỷ, hạ lời nguyện rửa ác độc, nhưng đồng thời không còn trí nhớ, không còn cảm tình, chọn cái chết vô cùng thâm trầm, sau đó chỉ vì báo thù mà tồn tại, cho dù có trả được thù thì còn ý tứ gì chứ.”

Thanh Việt cảm thấy khó hiểu nhìn Hải Luân • Hách Lý lúc này đã trở thành vong hồn, dữ tợn vô cùng.

Một công chúa cao ngạo, tự phụ, yêu quý dung mạo còn hơn sinh mệnh mình, bất quá cũng chỉ là một thiếu nữ trưởng thành trong sự nuông chiều mà thôi, nếu trước đó Hải Luân • Hách Lý biết mình báo thù phải trả cái giá lớn thế nào, làm nàng biến thành bộ dáng gì thì nàng liệu có còn dũng khí làm ra chuyện như vậy không?

Phải biết, tự tay kết thúc sinh mệnh mình cũng cần dũng khí rất lớn, huống chi sau đó lại còn biến thành bộ dáng khủng bố như vậy.

Thanh Việt có lý do tin tưởng, Hải Luân • Hách Lý sau khi hiểu biết toàn bộ chân tướng, nàng tuyệt đối không dám làm thế này.

Như vậy, nàng từ đâu biết được phương pháp biến bản thân thành lệ quý, hướng hoàng hậu hạ lời nguyên để trả thù? Hơn nữa bản thân nàng vẫn chưa hiểu rõ hết, rất có thể có người cố ý nói trình tự nguyên rủa cho nàng, nhưng lại che dấu hậu quả phải gánh chịu sau đó.

Nếu đúng như suy đoán này thì người nói cho nàng ta biết phương pháp nguyên rủa này là ai?

Không chỉ làm Hải Luân • Hách Lý chết đi, còn có thể hại chết hoàng hậu!

...

Thanh Việt đang nghiêm túc suy tư thì bị động tác tới gần Hải Luân • Hách Lý của phụ hoàng làm hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện mà ôm lấy thất lưng phụ hoàng, bộ dáng bảo hộ chặt chẽ.

“Phụ hoàng, người làm gì đó? Đừng tùy tiện tới gần vong hồn này!”

“Việt nhi, mau nhìn ánh mắt Hải Luân • Hách Lý, trong mắt nàng ta có cái gì đó.”

Bị Hoàng Phủ Ngạo nhắc nhở mới nhận ra, Thanh Việt cùng Minh Khê cũng vội tiến tới gần.

Quả nhiên giống như Hoàng Phủ Ngạo nói, trong ánh mắt trợn trừng của Hải Luân • Hách Lý thật sự có gì đó.

Đó là một ảnh ngược.

Hắn là thứ nàng nhìn thấy cuối cùng trước khi chết, mà hồn phách của nàng bảo trì trạng thái một khắc cuối cùng, vì thế ảnh ngược này cũng may mắn được bảo tồn.

Nhìn ảnh ngược này không khỏi làm người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Đây là ảnh ngược của một người, là một nữ nhân đang mỉm cười, Cần quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý!

Này nói lên điều gì?

Này nói lên, lúc Hải Luân • Hách Lý làm ra những hành động điên cuồng kia còn có một người khác ở hiện trường, hơn nữa còn mỉm cười nhìn nàng?

Hoặc là...

Khả năng có thể lại càng làm người ta hoảng sợ hơn.

Bọn Thanh Việt không thể không một lần nữa suy tư, Hải Luân • Hách Lý, nàng ta thật sự tự sát sao?

Nếu thật là nàng ta tự mình nhảy vào ao nhỏ ven đường kia thì vì cái gì hình ảnh cuối cùng trong mắt nàng ta lại là Tuyết Cơ • Hách Lý?

...

Hoàn chương 219.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Suy Đoán

Hải Luân • Hách Lý đã chết, nhóm ngự y sư chuẩn đoán là chết đuối.

Vốn, đã xác định Hải Luân • Hách Lý bởi vì bị hủy dung, muốn trả thù hoàng hậu mà tự sát, nhưng bọn Thanh Việt lại giống như được ma đưa lối quỷ dẫn đường, phát hiện một ảnh ngược trong mắt Hải Luân • Hách Lý.

Đó là hình ảnh cuối cùng nàng ta nhìn thấy trước khi chết, cũng có thể là chuyện nàng khắc sâu nhất, mà một màn được bảo tồn kia lại chính là bộ dáng thân cô cô của Hải Luân • Hách Lý——Tuyết Cơ • Hách Lý đang mỉm cười.

Này nói lên, Hải Luân • Hách Lý trước khi chết, cơ thể của nàng ta vẫn còn đứng trước mặt Tuyết Cơ • Hách Lý.

Tuyết Cơ • Hách Lý vì cái gì lại xuất hiện ở nơi đó?

Nếu, nàng thấy Hải Luân • Hách Lý làm ra những hành động điên cuồng kia vì sao lại không ngăn cản?

Mà Hải Luân • Hách Lý, nếu tự mình nhảy vào trong ao thì vì sao hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy lại là Tuyết Cơ • Hách Lý đang nhìn nàng mỉm cười?

Chẳng lẽ, nàng đưa lưng về phía ao, nhìn Tuyết Cơ • Hách Lý mà nhảy xuống sao? Này tựa hồ có chút cổ quái đi.

Từ trạng của Hải Luân • Hách Lý là hai mắt tròn tròn, miệng há to giống như rất phần hận, không cam lòng gào thét.

Ban đầu, mọi người lý giải là Hải Luân • Hách Lý trước khi chết oán hận hoàng hậu.

Mà hiện giờ, phải chăng cũng có thể lý giải là Hải Luân • Hách Lý trước lúc chết đã trải qua một màn làm nàng không thể tin nổi mà trừng mắt cứng lưỡi.

Nhưng bởi vì hết thảy diễn ra quá nhanh, nhanh tới mức nàng ta không kịp phản ứng, không kịp chất vấn, chỉ có thể mang theo kinh ngạc vô hạn, oán hận, hai mắt tròn trũng trũng, há miệng thật to mà chết trong cái ao hoang vắng ven đường?

...

Nghĩ vậy, bọn Thanh Việt không khỏi chuyển lực chú ý lên người Tuyết Cơ • Hách Lý, bởi vì theo suy đoán này thì khả năng Hải Luân • Hách Lý tự sát là rất nhỏ.

...

Hải Luân • Hách Lý trong yến hội từng lén sai người bỏ được thóc tình vào rượu của Nam Việt hoàng đế bệ hạ——Hoàng Phủ Ngạo, vọng tưởng có thể được sủng hạnh, lại bị Hoàng Phủ Ngạo phát hiện, mà rượu này khéo thế nào lại do hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc vì Hoàng Phủ Ngạo chuẩn bị.

Bởi vì nhất thời không thể tìm ra căn cứ chính xác chứng minh mình trong sạch, hoàng hậu bởi vì bị phát, cũng bị người khác cười nhạo, danh dự bị tổn thất rất lớn.

Hiện giờ, việc này mọi người đều biết.

Hoàng hậu——Di Giai • Lai Đặc cũng đã thừa nhận, sau sự việc đó, nàng quả thật đã vận dụng tất cả quyền hạn của mình, nhanh chóng điều tra ra người giở trò chính là Hải Luân • Hách Lý.

Nàng vốn định gây ông đập lưng ông nên mới sai người âm thầm hạ được thóc tình trong rượu Hải Luân • Hách Lý, muốn nàng xấu mặt trước mặt mọi người, không thể tiếp tục ở lại Nam Việt.

chính là nàng hoàn toàn không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện, rõ ràng là ly rượu chứa được thóc tình nhưng lại biến thành độc được tàn ác ‘mỹ nhân trì mị’.

Kì thật, liên kết mấy chuyện này lại, cẩn thận cân nhắc một chút thì cũng không khó cho ra phỏng đoán như vậy.

Hoàng hậu tra ra vụ việc kia là do Hải Luân • Hách Lý sai người làm, đối với hoàng hậu sinh ra trong đại quý tộc thế gia, rất trọng danh dự mà nói, lúc ấy nàng phần nộ cỡ nào cũng có thể hiểu được.

Nàng muốn giáo huấn Hải Luân • Hách Lý cũng là chuyện rất bình thường, nhưng mà hoàng hậu thật sự đổ hết món nợ này lên đầu Hải Luân • Hách Lý sao?

Hải Luân • Hách Lý chính là thân chất nữ của Tuyết Cơ • Hách Lý, hoàng hậu có thể tin tưởng chuyện này hoàn toàn không có quan hệ gì với Tuyết Cơ • Hách Lý sao?

Chỉ sợ, món nợ này cuối cùng sẽ tính lên đầu Tuyết Cơ • Hách Lý.

Như vậy, Tuyết Cơ • Hách Lý thì sao, hậu quả như thế nàng không có khả năng không nghĩ tới đi, nàng sẽ ngồi chờ chết, chờ hoàng hậu tới trả thù mình sao?

Nghĩ một chút những chuyện phát sinh tiếp đó.

Hoàng hậu chỉ thừa nhận mình hạ được thóc tình vào rượu Hải Luân • Hách Lý, không biết vì cái gì lại biến thành độc được, nhưng cũng vì thế mà tất cả chứng cứ đều chỉ thẳng về phía hoàng hậu.

Mà Hải Luân • Hách Lý sau khi trúng độc, bị hủy dung mạo thì cứ một mực khẳng định hoàng hậu sau khi biết vụ việc kia đã trả thù mình.

Nhìn qua hết như chỉ là gút mắt của hoàng hậu cùng Hải Luân • Hách Lý mà thôi, không có quan hệ tới người khác, cũng không có chỗ nào không ổn.

Chính là nếu nghiêm túc suy nghĩ một chút thì sẽ cảm giác được có điểm không thích hợp.

Lúc Hoàng Phủ Ngạo giao chuyện này cho Minh Khê điều tra, Minh Khê không dựa theo những điểm bề ngoài đó điều tra, ngược lại Minh Khê lại nghĩ theo hướng người nào nhận được lợi ích lớn nhất sau vụ việc này.

Đáp án chính là Tuyết Cơ • Hách Lý, cũng có thể là Đông Lệ Nhã.

Mà trong hai người, thực rõ ràng Tuyết Cơ • Hách Lý có hiềm nghi lớn hơn rất nhiều.

Là thân cô cô của Hải Luân • Hách Lý, Hải Luân • Hách Lý hẳn sẽ không phòng bị nàng, mà người hầu hạ Hải Luân • Hách Lý cũng đều là người của Tuyết Cơ • Hách Lý, nếu muốn ở yên hội thần không biết quỷ không hay đôi rượu của Hải Luân • Hách Lý thì dễ dàng rất nhiều.

Cứ như vậy, Tuyết Cơ • Hách Lý không chỉ trừ bỏ được những phiền toái do Hải Luân • Hách Lý gây ra, lại có thể nhân cơ hội này chèn ép hoàng hậu, cắn ngược hoàng hậu một ngụm, một công đôi việc.

Vì thế, Minh Khê liền bắt tay điều tra Tuyết Cơ • Hách Lý.

Chính là rất nhanh lại gặp phải chuyện không may.

Hải Luân • Hách Lý đã chết, hơn nữa còn biến bản thân thành lệ quỷ trong nước, hạ lời nguyên tã ác đối với hoàng hậu.

Nếu không phải Minh Khê cùng Thanh Việt hiểu ra chuyện này thì kết quả là Hải Luân • Hách Lý chết, mà hoàng hậu cũng sẽ chết theo.

Ngẫm lại xem, nếu Hải Luân • Hách Lý chết bị xác nhận là tự sát, hơn nữa lời nguyên của nàng lại hại chết hoàng hậu, người khởi đầu vụ việc hạ độc, người bị hại, cùng người hiềm nghi lớn nhất đều chết, như vậy chuyện này cũng không cần thiết phải điều tra tiếp đi.

Dù sao, nếu hoàng hậu thật sự bị vong hồn Hải Luân • Hách Lý giết chết, thì mọi người nhất định sẽ tin tưởng hoàng hậu chính là hung thủ đầu độc Hải Luân • Hách Lý, cuối cùng còn làm hại Hải Luân • Hách Lý mất đi dung mạo mà mình luôn cao ngạo, bị phản tự sát, bằng không, hoàng hậu vì sao lại bị vong hồn Hải Luân • Hách Lý trả thù cơ chứ.

Chuyện này cứ vậy sẽ kết thúc rất nhanh, mọi người cũng sẽ nhanh chóng quên nó đi.

...

Chính là đáng tiếc, có lẽ trên đời này thật sự là lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt đi, cho dù bố trí hoàn mỹ, chính xác cỡ nào, tâm tư kín đáo, thâm trầm cỡ nào cuối cùng cũng lưu lại sơ hở.

Ai có thể ngờ được năng lực của Minh Khê cùng Thanh Việt không chỉ có thể nhìn thấy, cảm ứng được sự tồn tại của vong hồn, còn có thể bắt giữ, khắc chế vong hồn, cứu được hoàng hậu, hơn nữa còn ngoài ý muốn phát hiện ảnh ngược trong ảnh mất vong hồn Hải Luân • Hách Lý.

Mà ảnh ngược này lại mang hết thấy nhân quả dẫn tới trên người Tuyết Cơ • Hách Lý, làm bọn Thanh Việt xoay nguyên một vòng cũng tới gần chân tướng.

...

Chính là, chỉ dựa theo ảnh ngược này cùng sự suy đoán vẫn không đủ làm chứng cứ, bởi vì cho tới bây giờ vẫn chưa có thứ gì hay nhân chứng nào có thể chỉ tội Tuyết Cơ • Hách Lý.

Không có chứng cứ, nói miệng thì vô căn cứ, cho dù rõ ràng trong đó có kỳ hoặc nhưng cũng đánh bắt lực, Minh Khê phụ trách xử lý việc này thật sự cảm thấy đau đầu.

...

Hoàn Chương 220.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyết Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Tự Chui Vào Rọ (3)

“Tí tách... tí tách...”

Đêm khuya, một mùi hương kì dị như có như không bao phủ nội điện Hoa Chiêu cung, mơ hồ có tiếng nước nhiều tí tách đứt quãng vang lên.

“Ai?”

Tuyết Cơ • Hách Lý luôn ngủ không sâu liền bừng tỉnh, ngồi dậy trên giường.

Trong tấm điện phi thường im lặng, bởi vì đêm đã khuya, tinh thạch chiếu sáng được phủ một tầng chụp đèn, tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung nhàn nhạt, nương theo ánh sáng mờ ảo, Tuyết Cơ • Hách Lý rất nhanh nhìn một vòng phòng ngủ, không phát hiện có gì dị thường thì lập tức thờ phào.

“Không đúng! Người đâu? Thị tỳ canh đêm đâu? Nơi này vì sao lại im lặng như vậy, không, hẳn phải nói là tĩnh mịch, không hề có một âm thanh nào, mọi người đi đâu hết rồi?”

Tuyết Cơ • Hách Lý mới vừa an lòng đột nhiên trái tim lại nhảy lên tận cổ họng.

“Người tới, người đâu, người đi đâu cả rồi, mau tới đây...”

Tấm điện im lặng không có chút động tĩnh.

“Thủ vệ, thủ vệ ở đâu rồi, người tới a...”

Trong tấm điện im lặng, chỉ có âm thanh của Tuyết Cơ • Hách Lý vang vọng, trừ nó ra thì hoàn toàn không còn gì khác.

Một dự cảm bất ổn xẹt qua trong lòng Tuyết Cơ • Hách Lý.

Nàng vội vàng leo xuống giường, chỉ mặc một bộ thủy bào màu bạc, ngay cả mạng gậy cũng không quan tâm, cứ như vậy đi chân trần vội vàng chạy ra ngoài tấm điện, chưa bao giờ thất lễ như vậy nhưng thực hiện nhiên, hiện giờ nàng cũng không để ý được nhiều như vậy.

“Tí tách... tí tách...”

Lúc đầu ngón tay Tuyết Cơ • Hách Lý đụng tới cửa tấm điện, chuẩn bị mở nó ra thì tiếng nước đứt quãng kia lại vang lên.

Lúc này Tuyết Cơ • Hách Lý nghe thấy rất rõ, âm thanh này đúng là truyền tới từ ngoài cửa tấm điện.

Tiếng nước vang lên ngày càng gần, âm thanh cũng càng lúc càng rõ ràng hơn, phảng phất còn truyền tới tiếng bước chân chậm chạp hướng về phía tấm điện, ngày càng gần.

Tuyết Cơ • Hách Lý hết như bị điện giật, bàn tay đã đặt trên cửa đột ngột co rút lại.

“Không...”

Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, âm thanh Tuyết Cơ • Hách Lý phát ra có chút run rẩy, vội vàng lùi ra sau mấy bước, hiện giờ nàng đã không còn dũng khí mở cửa phòng.

“Không... sao lại có thể... không... sẽ không... sẽ không...”

Tuyết Cơ • Hách Lý lắc đầu, cố gắng áp chế tình tự kinh hoàng cùng dự cảm ngày càng xấu trong lòng, cố gắng ép mình trấn định lại.

“Người tới, người tới, mọi người đi đâu cả rồi, ai ở bên ngoài! Ai ở bên ngoài!”

Tiếng nước ‘tí tách’ hết như cảm giác được cơn phản nộ của Tuyết Cơ • Hách Lý mà đột ngột biến mất, cả tấm điện lại chìm vào tĩnh mịch đáng sợ.

Do dự một lúc, Tuyết Cơ • Hách Lý vẫn cố lấy dũng khí, khắc chế cánh tay có chút phát run, cầm lấy tay nắm, hút một hơi thật sâu, dùng sức kéo cửa phòng ra.

“A

~”

Ngay sau đó, Tuyết Cơ • Hách Lý hoảng sợ phát ra tiếng hét chói tai, nàng lùi về sau hai nước, nhưng đôi chân lại giống như nhũn ra mà ngã bịch xuống đất.

Nháy mắt mở cửa phòng, khoảng cách gần Tuyết Cơ • Hách Lý trong gang tấc chính là Hải Luân • Hách Lý cơ hồ đã dán lên cửa phòng, ánh mắt tròn tròn trống rỗng, miệng há lớn, bộ dáng vô cùng dữ tợn, trên người còn có rong rêu xanh biếc, cả người ướt sũng nước, tiếng ‘tí tách’ kia chính là phát ra từ người nàng khi nước nhiều xuống mặt đất.

“Không... này không có khả năng...”

Tuyết Cơ • Hách Lý muốn chạy, nhưng bắt đắ dĩ hai chân lại mềm nhũn không hề nghe theo sự điều khiển của mình, Tuyết Cơ • Hách Lý chỉ có thể cuộn mình ra sau, tro mắt nhìn Hải Luân • Hách Lý bước vào tấm điện, từng bước một tới gần mình.

“Cô cô...”

Tiếng gọi lạnh lẽo hết như đem băng tuyết dán lên xương cốt làm khớp hàm người ta run rẩy, Tuyết Cơ • Hách Lý nhin không được mà run rẩy.

“Không, đây không có khả năng, mở ra lời nguyện kia, người không có khả năng còn suy nghĩ lẫn trí nhớ, không, gạt ta, đây là giả...”

“Cô cô... vì cái gì... muốn giết ta...”

“Không, là giả, nhất định là giả...”

Tuyết Cơ • Hách Lý không trả lời, lúc hơi bình tĩnh lại thì gian gian đứng dậy khỏi mặt đất, cầm lấy bình hoa tinh mỹ cách đó không xa, dùng hết khí lực ném về phía Hải Luân • Hách Lý.

‘Loảng xoảng’

Bình hoa tinh mỹ xuyên qua cơ thể Hải Luân • Hách Lý rớt xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, vỡ nát.

“Không... không...”

Tuyết Cơ • Hách Lý thấy một màn này, huyết sắc trên mặt đã lui đi hết, cả người run rẩy cố lùi sâu vào trong phòng ngủ.

“Cô cô... vì cái gì... muốn giết ta...”

Âm thanh dị thường lạnh như băng lại vang trong tâm điện.

“Không... Hải Luân... cô cô... chỉ là muốn giúp người mà thôi... người không phải nói... mất đi thanh xuân cùng dung mạo... người đã không còn muốn sống trên đời này nữa... người muốn hoàng hậu không được chết từ tế... vì thế... cô cô mới nghĩ ra biện pháp kia...”

...Hải Luân... người... người... không nên xuất hiện ở nơi này... người hẳn phải đi tìm hoàng hậu... người... không phải rất hi vọng nàng chết sao... hiện giờ người... hẳn có thể... làm được...”

“Cô cô... vì cái gì... muốn giết ta...”

Âm thanh dị thường lạnh như băng lại như trước máy móc lặp lại những lời này.

“Hải Luân... cô cô... thật sự chỉ muốn giúp người mà thôi... lời nguyện rửa kia rất lợi hại... nhưng mà... bước cuối cùng của nó... phải dùng một sinh mệnh còn sống mới có thể mở ra...”

Người đang trách cô cô... trước đó không nói cho người biết chuyện này đúng không... kia... đó là bởi vì... cô cô sợ người sợ hãi... người đã làm tới bước cuối cùng... hao phí nhiều máu tươi như vậy... thời điểm đó... cơ thể người đã rất suy yếu... lời nguyện kia người đã không còn khả năng làm lại lần thứ hai... Cô cô chính là không muốn người vì một phút chần chờ nhất thời... liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ...

Cho nên... mới... mới... nén lòng đẩy người vào trong ao... không phải... không phải chính miệng người nói đó sao... nhất định phải trả thù hoàng hậu... chỉ cần có thể làm nàng chết không từ tế... cho dù là đồng quy vô tận cũng không tiếc... cô cô chỉ là...”

“Chính là... cô cô... độc dược kia cũng là người hạ... lợi dụng việc hạ độc ta... để hãm hại hoàng hậu... sau đó... lại lợi dụng ta hạ lời nguyện kia... hại chết ta đồng thời... cũng có thể hại chết hoàng hậu... cô cô... ta chính là thân chất nữ của người a... mà người lại không từ thủ đoạn lợi dụng...”

Theo lời Hải Luân • Hách Lý nói, sắc mặt Tuyết Cơ • Hách Lý cũng trắng đến dọa người.

“Sao người lại... biết... Không, kia không phải lỗi của ta, lỗi chính là người!”

Tuyết Cơ • Hách Lý bất chấp gào đến khản cả giọng.

“Là người si tâm vọng tưởng, là người suy nghĩ quá đơn giản, tự cho mình thông minh, người phạm lỗi nhưng dựa vào cái gì lại muốn ta gánh vác, ta với Đông Lệ Nhã đã giống như nước với lửa, người lại còn giúp ta đắc tội với hoàng hậu, ta đã sớm nói với người, nếu vụ việc kia bị hoàng hậu biết được thì chớ trách người cô cô này không khách khí!”

Ta hi sinh nhiều như vậy, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, nịnh hót, a dua lấy lòng Đông Lệ Nhã, hiện tại thật vất vả đợi được tới cơ hội, Đông Lệ Nhã mất thế, nhi tử của ả ngay cả tước vị hoàng tử cũng bị bệ hạ hủy bỏ, hoàng hậu bất quá chỉ là một cái thùng rỗng không làm nên chuyện gì, ta đã sắp vươn tới vị trí cao nhất kia, ai cũng không thể phá hỏng! Đây là người tự tìm! Đừng có trách ta!”

...

Tuyết Cơ • Hách Lý như phát điên mà gào lên, không hề chú ý, theo mùi hương kì dị ngày càng mờ nhạt, bóng dáng Hải Luân • Hách Lý đứng trước mặt nàng càng lúc càng mờ hồ...

Địa ngục yêu nhiều đối mặt với những người không có bất cứ năng lực phòng hộ nhưng lại tràn ngập dục vọng sẽ luôn dễ dàng mê hoặc bọn họ.

...

Hoàn Chương 221.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Tự Chui Vào Rọ (4)

“Nương nương... nương nương... người mau xuống đi a... người đừng dọa chúng nô tỳ a...”

“Nương nương... có gì hảo hảo nói a... người ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ...”

“Mau, mau đi bẩm báo bộ hạ!”

Nhóm xung nhân phát hiện Tuyết Cơ • Hách Lý kinh hoàng kêu to.

...

Tuyết Cơ • Hách Lý đứng trên lan can cao nhất ở Hoa Chiếu cung, nhìn nhóm thị tỳ, người hầu ở bên dưới đã sắp loạn thành một đoàn nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể tận tình khuyên bảo mình, dung nhan cao ngạo, xinh đẹp của Tuyết Cơ • Hách Lý nhếch lên ý cười mỉa mai.

Từ lúc sáng sớm nàng đã đứng ở nơi này, cũng đã đứng thật lâu, cũng có vô số tình tự, vui vẻ, thống khổ, tiếc nuối, bi thương...

Nàng thua rồi.

Thua triệt để.

Bất quá, không sao cả, thắng làm vua thua làm giặc, trong thâm cung này chưa bao giờ thiếu những tiết mục như vậy, bắt đầu từ ngày nàng bước vào thâm cung này nàng đã hiểu đạo lý đó, cũng vô số lần dự đoán kết cục của mình trong tương lai.

Mà hiện giờ so với nàng từng nghĩ hoặc tận mắt nhìn thấy kết cục của một số người, đã tốt hơn rất nhiều.

‘Đưa về Tắc Á tháp, nếu, chết chính là Tắc Á Tháp công chúa, mà người hại chết cũng là Tắc Á Tháp công chúa, như vậy liền giao cho nhân dân Tắc Á Tháp thẩm lý cùng phán quyết rồi cho ra quyết định cuối cùng đi.’

Đây là quyết định của Nam Việt hoàng đế bộ hạ dành cho Tuyết Cơ • Hách Lý, thật sự có thể xem là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

“Tắc Á Tháp...”

Tuyết Cơ • Hách Lý thì thảo.

Có chút xuất thần nhìn ra chân trời, nơi đó đã dần lộ ra nửa mặt trời, những tia nắng vàng đỏ ấm áp nhu hòa lan tỏa xung quanh, hôm nay nàng mặt y phục thuần một màu trắng, mông lung tỏa ra một quang sáng.

Gương mặt tuyệt mỹ không hề trang điểm, mái tóc xoắn màu nho không hề bó lên, chỉ cài một đoá hoa trắng thật nhỏ trên tóc, cả người tràn ngập khí sắc xinh đẹp vô cùng.

Bộ trang phục này nàng đã mặc vào ngày rời khỏi cố hương, bước tới quốc thổ Nam Việt.

Khi đó nàng như thế nào?

Lâu lắm rồi, lâu tới mức nàng đã sắp quên mất.

Hoặc là, nàng hiện giờ căn bản không muốn nhớ tới.

Không trung xanh thẳm, cao vời vợi...

Ánh mặt trời ấm áp...

Những ngôi sao nhỏ xa xôi mà lại lặng mạn...

Chim chóc tự do tự tại...

Tuyết Cơ thì sao?

Tuyết Cơ là xinh đẹp, là vui vẻ...

Thiếu nữ có tiếng ca như chuông bạc, dáng điệu uyển chuyển nhẹ nhàng xoay tròn, nhảy múa trên thảm cỏ... y phục thuần trắng tung bay, so với ngọn gió truy đuổi, chơi đùa với đám mây trên bầu trời còn vui vẻ hơn...

Nàng là mỹ nhân nổi tiếng trên Vân Trạch đại lục, là hòn ngọc quý của Tắc Á Tháp vương, là công chúa xinh đẹp làm nhân dân Tắc Á Tháp lấy làm kiêu ngạo...

Mà hiện giờ thì sao?

Tuyết Cơ hiện giờ thế nào?

Đường như đã qua mấy đời rồi.

“Tuyết Cơ hiện giờ đã không còn nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp bên cạnh, cảm thụ không được ánh mặt trời ấm áp nhiệt tình, đã sớm không còn vui vẻ ca hát, thích thú nhảy múa nữa, thâm cung lạnh như băng này đã bẻ gãy ảo tưởng, diệt đi sự hồn nhiên, hao hết lương thiện, Tuyết Cơ hiện giờ chỉ còn thấy quyền lợi, chỉ quyền lợi mà thôi...”

Tuyết Cơ hiện giờ tàn nhẫn, lạnh lùng, nhiễm đầy máu tươi... cuộc sống này... đã bị hắc ám cùng máu tươi vây quanh...”

Tuyết Cơ • Hách Lý đứng trên lan can cao nhất của cung điện, lăm bằm

“Tắc Á tháp... ta... đã không thể trở về... cũng... không muốn trở về... từ ngày ta đặt chân tới quốc thổ Nam Việt... liền không còn nghĩ tới... việc trở về...”

Đem đóa hoa đã nhuộm màu địa ngục trở về mảnh đất tinh thuần trước kia của nó, này, đúng là châm chọc... lại vừa là bi ai...

Tự chui đầu vào rọ... đây gọi là tự chui đầu vào rọ đi... không... đối với ta mà nói... cái này gọi là nguyện đồ chịu thua...

Ha hả

~ bất quá, không sao cả, trong thâm cung này, thâm hơn Tuyết Cơ • Hách Lý ta còn có khối người, chính là thực đáng tiếc, chỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi...”

Tuyết Cơ • Hách Lý cười đến mê ly, rốt cuộc nhìn về phía trước, bước ra bước chân cuối cùng trong cuộc đời của nàng.

Nghe thấy tiếng hỏi chuyện của Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo, nhưng chỉ kịp nhìn thấy trong ánh nắng sớm chan hòa, một bóng người mặt y phục thuần trắng hoa lệ từ trên lan can cao cao nhảy xuống...

‘Bịch’

Thân thể va chạm vào gạch lát nền phát ra âm thanh.

‘A

~’

Nhóm cung nhân kinh hãi thét lên chói tai.

Máu tươi đỏ sẫm nhanh chóng từ mảnh trắng tinh kia khuếch tán ra xung quanh, trong ngày xuân vô cùng ấm áp ở thâm cung lạnh lẽo, trên nền gạch cứng rắn, lạnh như băng, dùng máu tươi của mình vẽ thành một đóa hoa hồng nở rộ.

‘Không trung xanh thẳm, cao vời vợi...’

Ánh mặt trời ấm áp...

Những ngôi sao nhỏ xa xôi mà lại lãng mạn...

Chim chóc tự do tự tại...

Tuyết Cơ thì sao?

Tuyết Cơ là xinh đẹp, là vui vẻ...

Từ nay về sau, sẽ không còn ai nghe thấy hoặc hát lên bài ca này nữa, từ rất nhiều năm trước, chủ nhân của nó đã tự tay vùi lấp nó, mà hiện giờ, chủ

nhân của nó, cũng đã chết.

...

Thanh Việt cứ như vậy đứng cách đó không xa, im lặng nhìn thấy hết thấy, không nói lời nào, không tiến tới, cũng không rời đi.

Hoàng Phủ Ngao đứng bên cạnh lại biết, tâm tình của nhi tử bảo bối của y hiện giờ, nhất định rất khổ sở.

Cho dù, bé chán ghét nữ nhân này, cho dù nữ nhân này chưa một lần ôm bé, chưa một lần thật tâm cười với bé...

Nhưng bọn họ vẫn như cũ, không thể nào cắt đứt huyết mạch tương liên, đứa nhỏ đối với mẫu thân của mình, hẳn là trời sinh không muốn xa rời đi.

Cho dù, nhi tử bảo bối của y có hết sức mặc kệ nó...

Kỳ thật... kia chẳng qua... chỉ là đứa nhỏ cao ngạo này... đối với thứ mình khao khát rồi lại không có cách nào có được... nên cố gắng tránh né mà thôi...

“Việt nhi.”

Hoàng Phủ Ngao nhẹ giọng gọi Thanh Việt, nhìn nhi tử bảo bối vẫn như trước cố chấp nhìn chăm chăm nơi cách đó không xa, nơi đó, có một mảng màu trắng chói mắt cùng máu tươi đỏ sẫm.

Thờ dãi, Hoàng Phủ Ngao đưa tay che đi ánh mắt lóng lánh lưu quang đang mở thật to của Thanh Việt, ôn nhu lại mạnh mẽ kéo bé ôm vào lòng.

Bé con trong lòng giãy dụa vài cái liền im lặng, dịu ngoan tựa vào lòng ngực phụ hoàng, vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng phụ hoàng.

“Việt nhi, không có việc gì cả, nếu khổ sở thì quên đi những gì vừa nhìn thấy đi...”

Hoàng Phủ Ngao nhẹ nhàng vuốt ve lưng Thanh Việt, ôn nhu an ủi.

“Phụ hoàng, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không được rời khỏi Việt nhi!”

Hồi lâu, âm thanh rầu rĩ của Thanh Việt mới truyền ra từ lòng ngực Hoàng Phủ Ngao.

“Ân, không rời khỏi Việt nhi!”

Hoàng Phủ Ngao đáp lại Thanh Việt, thật sự hứa hẹn.

“Phải vĩnh viễn vĩnh viễn!”

“Hảo, vĩnh viễn vĩnh viễn!”

...

Hoàn Chương 222.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Hoàng Lăng Tế Tự

Bản Long điện, thư phòng hoàng đế bệ hạ.

“Bệ hạ, về chuyện Cần quý phi...”

“Nếu người đã chết, sự việc kia cũng không có nhiều người biết, liền án theo lễ nghi của quý phi mà an táng đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Tạp Ân lên tiếng, tiếp đó bổ sung.

“Bệ hạ, nếu theo quý phi chỉ lễ an táng thì Cần quý phi sẽ được an táng ở hoàng lăng, cũng được khắc tên lên đài tế tự, cử hành tế tự bảy ngày, dựa theo quy củ, người cùng Tiểu điện hạ, cùng các vị cung phi có cấp bậc, còn có hoàng tử, công chúa, quý tộc thế gia có huyết mạch hoàng thất đều phải tham

dự.”

“Ân, đã biết.”

Hoàng Phủ Ngao khép lại phần công văn cuối cùng cần phê duyệt, nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền mở miệng hỏi.

“Việt nhi đâu, ngủ rồi à?”

“Sao có thể chứ, bệ hạ người biết rõ nhất mà, chỉ cần người chưa quay về tấm điện thì Tiểu điện hạ sẽ không thành thật đi ngủ, lúc này còn đang ngồi ngoài tiểu hoa viên, không biết đang nghĩ gì, không khí buổi tối rất nặng nề nhưng Tiểu điện hạ lại không chịu nghe tiểu nhân a, tiểu nhân cũng không dám khuyên Tiểu điện hạ quay về tấm điện nghỉ ngơi.”

Tập Ân đáng thương hề hề hướng Hoàng Phủ Ngao bẩm báo, sợ chính mình phải gánh tội danh không làm tròn trách nhiệm.

“Ân, để Việt nhi một mình yên lặng chút đi, mang áo choàng của trẫm qua cho Việt nhi, nói Việt nhi không được để cảm lạnh, trẫm ở tấm điện chờ.”

“Dạ, bệ hạ.”

...

... ..

Hoàng lăng, lăng mộ của Nam Việt đế quốc các đời hoàng đế, hoàng hậu, quý phi cùng một cô cung phi được đế vương sủng ái, hoặc thành viên trực hệ hoàng thất có công lao hiển hách được xây dựng trên dãy núi sừng sững ở ngoài ô, cách Đế Đô Nam Việt khoảng trăm dặm.

Theo mã xa dẫn đầu của Nam Việt hoàng đế bệ hạ đi tới chân núi Nam Việt hoàng lăng, tất cả đều xuống mã xa, dọc theo cầu thang rộng lớn xây dựng theo phong cách cổ xưa đi bộ lên trên, bày tỏ sự tôn trọng đối với tổ tiên.

Vừa tiến vào dãy núi sừng sững, nhóm thành viên hoàng thất sẽ nghỉ ở biệt quán trong khoảng thời gian tế tự, Hoàng Phủ Ngao trực tiếp ôm nhi tử bảo bối ngồi lên nhuyễn ỷ của mình, leo lên núi thật sự rất hao tổn thể lực.

“Việt nhi, có mệt không?”

“Ân.”

Thanh Việt lên tiếng, để cơ thể mình tựa vào lòng ngực, tay vòng lấy thắt lưng phụ hoàng, nhắm hai mắt lại, chậm rãi điều chỉnh hô hấp có chút dồn dập.

Nhìn nhi tử bảo bối như vậy, Hoàng Phủ Ngao có chút đau lòng cùng bất đắc dĩ.

Hai ngày qua, Thanh Việt tuy không biểu lộ ra tình tự khổ sở, nhưng vẫn luôn uể oải không có tinh thần, hơn nữa so với trước kia còn thích bám dính lấy y hơn nữa, vô luận y đi tới chỗ nào, làm cái gì, vật nhỏ đều thích bị y ôm vào lòng, sau đó vẫn không nhúc nhích mà chờ đợi, hết như chỉ có làm vậy bé mới có cảm giác an tâm.

Đối với hành động này của Thanh Việt, Hoàng Phủ Ngao cũng chỉ có thể dung túng.

“Việt nhi, uống chút nước đi, rồi tranh thủ nghỉ ngơi cho tốt, chốc nữa tới buổi tối sẽ có rất nhiều nghi thức cần người một mình hoàn thành, sẽ mệt chết.”

Hoàng Phủ Ngao tiếp nhận nước trà Tập Ân dâng lên, đưa tới bên cái miệng nhỏ nhắn của Thanh Việt, uy bé uống.

...

“Bệ hạ, thời gian không sai biệt lắm, đã tới sẩm, tế tự đã bắt đầu, hiện giờ hẳn nên tới đài tế tự.”

Nghỉ ngơi không bao lâu, Tập Ân tận trung với cương vị liền mở miệng nhắc nhở.

“Ân.”

Hoàng Phủ Ngao gật đầu, biểu thị đã biết, sau đó lập tức đứng dậy, vì Thanh Việt sửa sang lại chút lễ phục thuần trắng, đúng lúc hai người chuẩn bị đi tới đài tế tự thì Ngọc quý phi—— Đông Lệ Nhã, từ đối diện đi tới.

“Bệ hạ, nô tì có việc phi thường quan trọng, muốn một mình bẩm báo với bệ hạ, xin bệ hạ cho nô tì chút thời gian.”

Thần sắc Đông Lệ Nhã có chút lo lắng cùng kích động.

“Tế tự đã sắp bắt đầu, có chuyện gì không thể nói sau sao?”

Thấy thần sắc Đông Lệ Nhã như vậy, Hoàng Phủ Ngao cũng không thể khinh suất.

“Phi thường quan trọng, bệ hạ, có thể cho phép nô tì một mình hướng người bẩm báo không?”

“Phụ hoàng, vậy Việt nhi ở đài tế tự chờ người.”

Thanh Việt không thích Đông Lệ Nhã, tự nhiên lúc tâm tình không tốt lại càng không muốn nhìn thấy nàng.

“Ân, hảo, kia Việt nhi tới đài tế tự chờ phụ hoàng đi, phụ hoàng rất nhanh sẽ ra, Táp Ân cũng đi theo Việt nhi đi.”

“Ân.”

“Dạ, bệ hạ.”

Thanh Việt cùng Táp Ân lên tiếng, sau đó cùng nhau rời đi.

...

Ở nơi cao nhất của đỉnh núi này, cũng chính là đài tế tự cao cao hướng về phía chân trời.

Tập tục của Nam Việt hoàng thất, lúc thành viên hoàng thất quan trọng qua đời, di thể sẽ được đặt trên đài cao nhất có thể tiếp cận chân trời nhất, mà thành viên hoàng thất sẽ ở dưới đài, cử hành tế tự, chúc phúc, cầu nguyện bảy ngày bảy đêm để linh hồn qua đời chuyển sang kiếp khác.

Nơi này là thánh địa của hoàng tộc Nam Việt, bình thường thị tỳ, người hầu, thị vệ đều không được phép tiến vào nơi này nửa bước, ở trong này dù là người quét tước cũng phải là một thiếu nữ quý tộc có huyết mạch hoàng thất.

Mà Táp Ân xuất thân nô lệ là người hầu duy nhất được Hoàng Phủ Ngạo đặc biệt cho phép tiến vào nơi này, này không thể làm người ta khiếp sợ, vinh quang lớn như trời đất đủ để chứng minh Nam Việt hoàng đế bệ hạ xem trọng Đại tông quân hoàng cung này cỡ nào, này cũng là lí do mà hoàng hậu, Đông Lệ Nhã, hoàng tử, công chúa đều phải kính trọng Táp Ân ba phần.

‘A

~’

Thiếu nữ hét chói tai, từ đài tế tự cao cao truyền xuống.

Nàng là một thiếu nữ quý tộc phục trách trước khi tế tự bắt đầu, lên đài một lần cuối cùng, vì Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý sửa sang lại dung nhan, mà tình huống phát sinh trước mắt khiến nàng ta không thể không thất kinh.

Vốn, nơi này còn có hai thiếu nữ quý tộc ở đây canh giữ, chính là hiện giờ hai nàng đang nằm trên sàn nhà, gương mặt tử lệ vẫn còn duy trì vẻ mặt hoảng sợ, trên cổ có dấu vết bị vật sắc bén cắt qua, càng giống như vết cào, máu tươi vung đầy trên mặt đất, hiển nhiên đã chết đi.

Mà càng làm thiếu nữ quý tộc này kinh ngạc vạn phần chính là, di thể Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý không thấy!

Đài tế tự ngoài trừ thành viên hoàng thất thì không cho phép ai tiến vào, vì thế cho dù tế tự sắp bắt đầu, một vài thiếu nữ quý tộc phục trách công tác chuẩn bị đều lui ra ngoài sau khi sắp xếp xong, mà thành viên hoàng thất tham gia tế tự vẫn chưa có ai tiến vào, nơi này thật sự có một khoảng thời gian trống.

Nhưng, cả ngọn núi này đều bị vệ đội hoàng gia nghiêm mật bao bọc từng vòng từng vòng, ngay cả một con ruồi bọ cũng không thể tiến vào, càng miễn bàn tới khả năng có ai đó đột nhập mà không bị ai phát hiện, hơn nữa, còn giết chết hai thiếu nữ quý tộc cùng mạng đi di thể Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý, mạng đi thể của Cẩn quý phi—— Tuyết Cơ • Hách Lý có thể làm gì cơ chứ?

...

Lúc Thanh Việt cùng Táp Ân chạy tới nơi này thì nó đã có tình cảnh như vậy.

Đi lên đài tế tự, nhìn xung quanh một vòng, Thanh Việt cho ra kết luận làm Táp Ân sợ tới mức phát run.

Di thể Tuyết Cơ • Hách Lý được đặt trên đài tế tự cao cao, sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà di thể nàng đột nhiên có thể hoạt động, hơn nữa còn dùng móng tay sắc bén cắt đứt cổ hai thiếu nữ đang hoảng sợ vô cùng, tiếp đó, chậm rãi, tiêu sái đi xuống đài tế tự.

Hồn phách Tuyết Cơ • Hách Lý đã tiêu tán, ngày nàng nhảy khỏi lan can cao nhất của cung điện xuống, Thanh Việt đã tận mắt nhìn thấy hồn phách nàng tan thành mây khói.

Nhưng di thể của nàng vì sao lại động, nàng lại đi tới nơi nào, vừa nãy trên đài tế tự này đã xảy ra chuyện gì?

Thanh Việt chậm rãi bước lên đài tế tự, nghiêm túc xem xét gạch lát màu đen trên đài, tuy không rõ ràng nhưng quả thực có thể phát hiện một ít dấu chân bất chính thuộc về nữ nhân, đây là Tuyết Cơ • Hách Lý lưu lại sau khi giết chết hai thiếu nữ quý tộc kia, chân của nàng bị dính chút máu tươi nên mới để lại những dấu chân không rõ này.

Cuối cùng, Thanh Việt ở bên trái đài tế tự, ở bên rừng cây không biết thông tới nơi nào mà dừng lại, cây cối nơi này có dấu vết bị dẫm đạp không lâu, thực rõ ràng, Tuyết Cơ • Hách Lý đã bước vào nơi này.

...

Hoàn Chương 223.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyết Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Hóa Ra

Đài tế tự.

Tập Ân đang đứng ở tại chỗ xoay tới xoay lui, lúc nghe thấy tiếng Hoàng Phủ Ngạo hỏi thì lập tức chạy tới.

“Bệ hạ, người cuối cùng cũng tới rồi, Tiểu điện hạ đã một mình tiến vào khu rừng này.”

Tập Ân chỉ dám rừng ở phía sau không biết thông tới nơi nào.

“Vì cái gì không ngăn cản Việt nhi lại?”

Nhìn rừng cây rậm rạp này, một dự cảm bất an nảy lên trong lòng Hoàng Phủ Ngạo.

“Tiểu nhân ngăn không được a...”

Tập Ân bắt đầu dĩ trả lời.

“Vốn, Tiểu điện hạ ở đây chờ một chút, chính là, bệ hạ người không tới, sau đó, Tiểu điện hạ nói, thời gian nếu kéo dài nữa thì có thể sẽ không tìm được di thể Cần quý phi, vì thế Tiểu điện hạ vào trong trước, bảo tiểu nhân ở lại đây chờ bệ hạ, tiểu nhân ngăn không được nên chỉ có thể lập tức sai người đi thông tri bệ hạ người a.”

“Tập Ân, báo tin cho Minh Khê, bảo tất cả vệ đội hoàng gia tiến vào cảnh giới, hết thảy ở đây giao cho Minh Khê xử lý.”

Không thể áp chế bất an trong lòng, Hoàng Phủ Ngạo nhanh chóng phân phó Tập Ân, sau đó cũng vội vàng tiến vào khu rừng.

“Bệ hạ... bệ hạ...”

Tập Ân còn chưa kịp đáp lời thì Đông Lệ Nhã đã kêu lên.

“Bệ hạ... bệ hạ... người không thể tiến vào đó a... bệ hạ... người trở về a...”

Đông Lệ Nhã thờ hồn hèn chạy tới lối vào khu rừng, nhưng đảo mắt thì bóng dáng Hoàng Phủ Ngạo đã biến mất sâu trong rừng, Đông Lệ Nhã ngẩn người, cuối cùng khẽ cắn môi cũng chạy vào theo.

“Này... này...”

Còn không biết rốt cuộc là làm sao, chỉ thấy tất cả mọi người biến mất vào sâu trong khu rừng, Tập Ân sửng sốt một lát, hiểu được với hình thể của mình cho dù chạy theo khẳng định cũng không giúp được việc gì, Tập Ân đương nhiên sẽ không lỗ mắng lao vào, nghĩ tới những phân phó của Hoàng Phủ Ngạo khi nãy liền vội vàng chạy ra ngoài đài tế tự.

...

“Đã lâu không gặp, Nam Việt hoàng đế bệ hạ.”

Tiến vào khu rừng không bao lâu, Hoàng Phủ Ngạo liền gặp Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có vẻ đã chờ sẵn ở đây từ sớm.

May mắn, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi chờ chính là y, ở trong này gặp Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Hoàng Phủ Ngạo ngược lại lại thở phào, nếu để nhi tử bảo bối của y đụng phải người này thì phiền toái.

“Thi thể Tuyết Cơ • Hách Lý là người động tay động chân đi.”

“Phải.”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi thể nhưng lại sáng khoái thừa nhận.

“Đối với người nắm giữ ma vu thuật như ta mà nói, làm một khối thi thể đứng lên, đi lại, giết người chỉ là một chuyện rất dễ dàng.

Huống chi, bất cứ đứa nhỏ nào chỉ cần có một chút tình cảm quyến luyến đối với mẫu thân hẳn sẽ không tha thứ cho việc thi thể mẫu thân bị lợi dụng, cuối cùng còn rơi vào kết cục phơi thây nơi hoang dã, hoặc là ngay cả xương cốt cũng không còn đi.”

“Cho nên, ngươi liền lợi dụng thi thể Tuyệt Cơ • Hách Lý dụ Việt nhi tiến vào nơi này, mục đích chính là dẫn dụ ta vào đây?”

Hoàng Phủ Ngao nhìn chăm chăm ánh mắt Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, y cứ cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

“Ha ha

ai chẳng biết Nam Việt hoàng đế vệ hạ đem Nam Việt tiểu điện hạ làm bảo bối trong lòng bàn tay, so với bản thân mình còn quan trọng hơn a, nếu Tiểu điện hạ tiến vào thì Nam Việt hoàng đế bệ hạ sao có thể bỏ qua.”

Lúc nói những lời này, trong mắt Hoàng Phủ Tĩnh Nghi tuy cất lực che dấu nhưng cũng không thể không toát ra hận ý cùng đau thương, Hoàng Phủ Ngao nhìn thấy vậy lại càng cảm thấy cổ quái.

“Đồng Ly Trần đâu? Sao hắn không ở cùng một chỗ với ngươi?”

“Ha ha

~”

Hoàng Phủ Ngao vừa hỏi xong, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi liền không chút kiêng nể mà lớn tiếng cười.

“Đồng Ly Trần a Đồng Ly Trần, người mà ngươi một lòng muốn có được rốt cuộc đã nhắc tới tên ngươi, nhớ tới ngươi rồi, bắt quá, y vẫn là vì nhi tử bảo bối của y mà thôi, y lo lắng ngươi tìm nhi tử của y gây phiền toái mà thôi, ha ha

Đồng Ly Trần, ngươi thật sự là đáng buồn cười, ha ha

~ buồn cười nhất trên đời này.”

“Ngươi... rốt cuộc là ai?”

Nhìn Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cười đến khúc mắt cũng chảy ra nước mắt, đây là cười sao? Đây là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cười nhạo Đồng Ly Trần sao? Không, này càng giống như đang khóc tới tê tâm liệt phế.

Ánh mắt như vậy...

Ánh mắt phức tạp như vậy...

Hoàng Phủ Ngao nhớ rõ, y đã từng thấy quá, lúc bọn họ vẫn còn thiếu niên, thiếu niên... thiếu niên tóc vàng mắt xanh kia... cũng từng dùng ánh mắt như vậy... nhìn mình...

“Đồng Ly Trần, ngươi là Đồng Ly Trần!”

Ý thức được một việc khó có thể tưởng tượng này, tâm Hoàng Phủ Ngao nhất thời lạnh đi phân nửa.

“Ha ha

~ hóa ra, hóa ra Nam Việt hoàng đế bệ hạ vẫn còn nhớ a, năm đó, ngươi không phải quyết tuyệt nói với ta, từ nay về sau đoạn tuyệt ân oán của cả hai, những chuyện cũ trước kia tan thành mây khói sao?”

Âm thanh Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lúc này có chút hoảng hốt, nhưng cũng càng lúc càng kịch liệt, giống như ngay cả bản thân hắn cũng không thể khống chế, nhưng lập tức lại nhanh chóng dịu đi, cười đến mức mĩa mai, chế giễu mà tiếp tục mở miệng.

“Ngươi xem, trước mặt ngươi ta cuối cùng vẫn luôn bị thiệt, ta nghĩ ngươi đã quên rồi nên cũng không cố ý che dấu, kết quả, nhanh như vậy, dễ dàng như vậy bị ngươi phát hiện.”

“Hai kẻ điên các ngươi biến mình thành quái vật dờ chết dờ sống còn chưa đủ, thể nhưng lại còn tráo đổi linh hồn!”

Hoàng Phủ Ngao rốt cuộc bắt chặp Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có linh hồn Đồng Ly Trần trước mặt, bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, y phải nhanh chóng tìm được nhi tử bảo bối của mình.

‘Àm...’

Mà cũng ngay lúc này, ở xa xa trong khu rừng truyền ra tiếng vang lớn làm người ta hoảng sợ vì sức mạnh cường đại va chạm lẫn nhau.

“Việt nhi...”

...

“Ha hả

~”

Nhìn Hoàng Phủ Ngạo rất nhanh chạy đi, bóng dáng vô cùng lo lắng, Đông Ly Trần vừa rồi bị Hoàng Phủ Ngạo không chút lưu tình đánh một chương văng ra thật xa nghiêng người vịn vào gốc cổ thụ, miễn cưỡng đứng lên, vừa nhỏ máu vừa điên cuồng cười.

“Ta biết, ta biết mình sai lầm rồi...”

“Ta từng hỏi Mộc Vân, vì cái gì, ngươi không phải thích Hoàng Phủ Minh Khê sao, vì cái gì lại muốn đưa hắn về Nam Việt, như vậy không phải ngươi sẽ mất đi hắn sao?”

Biết Mộc Vân trả lời thế nào không?

Thế nhưng Minh Khê không vui về a, ở lại đây đối với Minh Khê chính là tra tấn, ta muốn Minh Khê phải luôn vui vẻ, tuy không được thấy Minh Khê đối với ta không khác gì tra tấn, nhưng chỉ cần nghĩ tới Minh Khê đang ở một nơi hạnh phúc mà mỉm cười, ta nghĩ, này cũng đủ để ta chống đỡ, cho dù sống trong tra tấn cũng có thể không hối hận mà vượt qua cả đời...

Biết không, từ thời điểm đó thì ta đã biết mình sai rồi, sai rất nhiều... chính là... bản thân ta vẫn cố chấp... không chịu thừa nhận mà thôi...

Ta dùng biện pháp hoàn toàn tương phản với Mộc Vân, vì không muốn để ngươi rời đi nên ta chọn lựa bề gãy đôi cánh của ngươi, muốn đem ngươi vĩnh viễn giam cầm ở bên người, chính là ta lại xem nhẹ ngươi là một người cao ngạo như vậy...”

“Tội lỗi của ta không thể nào tha thứ đúng không...”

“Nếu... lúc trước... lúc vẫn còn yêu nhau...”

“Ha hả

~ đã không còn nữa rồi...”

“Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hắn thật sự điên rồi, sức mạnh cường đại làm người ta run rẩy kia đã làm hắn trở nên điên cuồng, có một số việc ta không thể không nghe theo hắn, nhưng ta thật sự... không muốn ngươi chạm mặt với hắn... thật sự... rất nguy hiểm...”

Chính là... từ thật lâu trước kia... ngươi cũng đã không tin... cũng không vì ta mà dừng bước... cho dù... cho dù chỉ là cho ta thời gian để nói vài câu... đúng không... nhìn xem... ta còn chưa nói ra... ngươi đã không quay đầu lại mà rời đi...

Ha hả

~ vừa rồi vì cái gì không ra tay nặng thêm một chút, cơ thể dờ chết dờ sống như vậy...”

Đông Ly Trần cười đến tê tâm liệt phế, hoàn toàn không để ý tới miệng mình không ngừng phun ra máu tươi, hắn chống đỡ thân thể, chậm rãi tập tễnh đi về phía Hoàng Phủ Ngạo biến mất.

...

Mà sau khi Đông Ly Trần rời khỏi, nơi này rớt cuộc truyền tới tiếng khóc của nữ tử không thể kiềm nén.

Đông Lệ Nhã tựa lưng vào đại thụ, cố gắng cuộn mình trên mặt đất, chôn đầu lên đùi mình, lúc này, nàng rớt cuộc ngẩng đầu, không biết là khóc hay cười mà gào lên.

“Ha hả

~ hóa ra là vậy a, hóa ra là như vậy, những năm gần đây ta tính là cái gì, đều sống trong ảo tưởng của mình sao?

Hóa ra cảm giác của ta rất đúng, ca ca hận ta!

Hóa ra, lúc trước là ta tự mình đa tình, kiên trì nhất định phải đến Nam Việt, hóa ra lúc đó bọn họ mới là... Ca ca... vẫn... vẫn luôn hận ta... từ thời điểm đó bắt đầu...

Vì cái gì a, vì cái gì lại như vậy, ta từ nhỏ đến lớn đều thật tâm yêu hai người...

Vì cái gì a... ta đây lại xem là cái gì... ta xem là cái gì... đều chỉ là ảo tưởng... đều là giả dối... giả dối...”

...

Hoàn Chương 224.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Trao Đổi Linh Hồn

Sâu trong rừng, Thanh Việt truy theo dấu vết Tuyệt Cơ • Hách Lý lưu lại, rốt cuộc gặp được người cô ý muốn dẫn bé tới nơi này.

“Đồng Ly Trần?”

Lúc này sắc trời đã tối, đã từng chút trở nên u ám, trong khu rừng này ánh sáng lại càng lúc càng thưa thớt, miễn cưỡng có thể thấy những thứ ở gần, vì an toàn, Thanh Việt lấy tinh thạch chiếu sáng trong không gian giới chỉ ra ngoài, dựa vào tinh thạch trong tay, Thanh Việt vẫn có thể nhìn rõ người đứng trước mặt mình—— Đồng Ly Trần.

Mà phía sau Đồng Ly Trần là mười ba người mặc áo choàng đen trùm mũ đứng im không nhúc nhích hết như tượng gỗ, không, chuẩn xác mà nói, bọn họ đã không thể xem là người nữa, mùi tanh hôi mãnh liệt từ nó phát ra làm người ta buồn nôn, Thanh Việt không cần nhìn cũng biết bọn họ không phải vật sống.

Trong này gặp gỡ cư nhiên là Đồng Ly Trần, Thanh Việt ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Lúc di thể Tuyệt Cơ • Hách Lý bị người ta điều khiển, biến mất trong khu rừng này thì Thanh Việt đã hiểu ra, đây là có người cô ý muốn dụ bé tiến vào, cũng chuẩn bị tập kích bất cứ lúc nào, hoặc gặp gỡ Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, nhưng lúc này lại không ngờ gặp được Đồng Ly Trần.

Thao túng vật chết, thi thể chính là điểm mạnh của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Thanh Việt sẽ không cho rằng chuyện này không có Hoàng Phủ Tĩnh Nghi tham dự, vì thế bé lại càng cảnh giác quan sát xung quanh một chút, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đâu?”

“Ha ha

~ Nam Việt Tiểu điện hạ vội vã muốn gặp Hoàng Phủ Tĩnh Nghi làm cái gì, hần khó đối phó hơn a, vội lại không phải còn có bốn hoàng cùng người chơi đùa sao?”

Đồng Ly Trần cười thực thoải mái.

“Chỉ bằng người cùng mười ba tên phế vật này?”

Thanh Việt nhìn nhìn Đồng Ly Trần cùng với mười ba thi thể khoác kín bằng áo trùm đen không thể nhìn thấy diện mạo, chỉ có thể ngửi được mùi thối gay mũi của thi thể, còn có âm thanh những giọt nước trên thi thể nhỏ giọt xuống đất làm người ta phát lạnh, nhìn thấy hết thấy, thần sắc chán ghét trên mặt Thanh Việt lại càng rõ ràng hơn.

“Ha ha

~ Nam Việt Tiểu điện hạ, bọn họ cũng không phải phế vật, này cũng do phụ hoàng người ban tặng a, nếu không phải y sai người tìm kiếm bộ tộc ma vu sư sâu trong rừng rậm ma thú, khơi mào cừu hận làm bọn họ chạy tới tìm Hoàng Phủ Tĩnh Nghi báo thù thì chúng ta quả thực không chiếm được công cụ tốt như vậy a.

Thật sự đáng tiếc a, đáng tiếc cho biện pháp mượn dao giết người tốt như vậy của Nam Việt hoàng đế bệ hạ.

Lúc đám ma vu sư này tới, năng lực của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi so với trước kia đã đề cao gấp mấy lần a, đổi lại là trước kia thì hẳn phải mạo hiểm liều mạng, bất quá hiện tại a, ha ha

đây chính là kết cục của bọn họ!

Nam Việt tiểu điện hạ, người ngàn vạn lần đừng coi thường bọn họ a, bọn họ không giống đám hoạt thi trước kia đâu, bọn họ tuy đều là người chết nhưng chính là vẫn còn cảm giác, vẫn có tư tưởng, chỉ là linh hồn bị Hoàng Phủ Tĩnh Nghi phong ấn trong cơ thể mà thôi.”

Đông Ly Trần cười, tùy tay kéo mũ trùm của một hoạt thi phía sau, gương mặt hư thối cơ hồ không còn nhìn ra ngũ quan rõ ràng đang vận vẹo thống khổ.

Này đúng là đủ tàn nhẫn, ngoan độc, làm bọn họ cho dù chết rồi vẫn phải cảm nhận cơ thể mình đang chậm rãi hư thối, bốc mùi, chịu đựng tra tấn thống khổ như vậy lại còn phải làm công cụ giết người cho cừu nhân.

Nói đến đây, ánh mắt xanh biếc như hồ nước của Đông Ly Trần lộ ra oán hận kịch liệt cùng đắc ý làm Thanh Việt cảm thấy có chút cổ quái.

“Sức mạnh của Hoàng Phủ Tinh Nghi tăng lên, ngươi cao hứng như vậy làm cái gì?

Đông Chích hoàng cũng thực rộng lượng a, hắn đã biến ngươi thành quái vật dờ sống dờ chết như vậy, ngươi còn có thể vì hắn mà cảm thấy cao hứng a!”

Cảm giác có chút kì hoặc, Thanh Việt thử thăm dò.

“Hừ

Nam Việt Tiểu điện hạ, vẫn là không nên ở đây múa mép khua môi thì hơn, nói thật cho ngươi biết, ngươi ở trong này càng lâu thì khả năng hao phụ hoàng chạy vào đây tìm ngươi sẽ dụng phải Hoàng Phủ Tinh càng lớn, ngươi cũng biết Hoàng Phủ Tinh Nghi đối với phụ hoàng ngươi chính là thù sâu như biển a, hậu quả này...”

Quả nhiên, vừa nghe Đông Ly Trần nói vậy, Thanh Việt lập tức có chút sốt ruột, lo lắng.

Bé biết phụ hoàng mình hiện giờ rất lợi hại, nhưng đến tột cùng lợi hại tới trình độ nào thì bé cũng không rõ, hơn nữa đối mặt với Hoàng Phủ Tinh Nghi quý dị, hung tàn, một ma vu sư đây thủ đoạn làm người ta khó lòng phòng bị, tâm Thanh Việt cũng lo lắng theo.

“Thế nào? Nam Việt Tiểu điện hạ quả nhiên lo lắng sao? Ha ha

quả thật là phụ tử tình thâm, làm người ta hâm mộ a?”

Lời nói trào phúng của Đông Ly Trần vừa phát ra thì nguyên tố quang cường đại dưới sự chỉ huy của Thanh Việt rất nhanh ập tới.

‘Bùm...’

Tiếng vang năng lượng ở nơi hai người giao thủ truyền ra.

Vượt ngoài dự kiến của Thanh Việt, vốn nghĩ năng lượng như vậy đã có thể tiêu diệt chương ngại Đông Ly Trần này, mà bé cũng cần giữ lại thực lực để đối phó Hoàng Phủ Tinh Nghi, nhưng Thanh Việt trăm triệu lần không ngờ trên người Đông Ly Trần trong nháy mắt bộc phát ra sức mạnh càng cường đại hơn, không chỉ triệt tiêu nguyên tố quang của bé, còn bắn ngược trở lại làm bé bị trừng kích không nhỏ.

Liên tiếp thối lui ra sau vài bước, lưng Thanh Việt va mạnh vào một thân cổ thụ, cơ thể truyền tới từng đợt đau đớn, khí huyết cũng bắt đầu quay cuồng, cổ họng nuốt xuống vị tanh ngọt trong miệng, Thanh Việt bình tĩnh nhìn Đông Ly Trần cách đó không xa, rốt cuộc hiểu ra gì đó, mờ miệng.

“Ngươi thế nhưng không phải Đông Ly Trần mà là Hoàng Phủ Tinh Nghi. Đông Ly Trần chân chính căn bản không có khả năng có sức mạnh cường đại như vậy. Hai người đúng là kẻ điên, cư nhiên trao đổi linh hồn lẫn nhau!”

“Ha ha

~”

Thấy Thanh Việt đoán ra thân phận mình, Hoàng Phủ Tinh Nghi trong thể xác Đông Ly Trần càng cười sung sướng.

“Đúng vậy a, chủ ý này quả thật phi thường điên cuồng, nhưng nó lại cực kỳ hữu dụng a. Nam Việt Tiểu điện hạ ngươi xem xem, Nam Việt hoàng đế bệ hạ hiện tại nhất định đang bị Hoàng Phủ Tinh Nghi mang hồn phách Đông Ly Trần ngăn cản, y nhất định cho rằng với năng lực của ngươi, cho dù gặp Đông Ly Trần cũng có thể dư dả đối phó, vì thế, hiện tại y sẽ không lo lắng tìm kiếm ngươi.

Mà ngươi thì sao, lúc ngươi thấy người ngăn cản mình là Đông Ly Trần thì nhất định cũng sẽ phớt lờ, sẽ giữ lại thực lực để đối phó Hoàng Phủ Tinh Nghi, cứ như vậy...

Ha ha

~ này đúng là kế hoạch không tồi.

Tiểu điện hạ, này không thể trách ta nha, đây chính Đông Chích hoàng quyết đoán anh minh của chúng ta chủ động nói ra biện pháp này a.

Tuy rất có khả năng là vì hắn muốn bám lấy Nam Việt hoàng đế bệ hạ, để Nam Việt hoàng đế không gặp được ta, mà vẫn có thể loại trừ ngươi.

Hắn đến bây giờ vẫn chưa từ bỏ giấc mộng hảo huyền kia, có phải buồn cười lắm không a, Đông Chích hoàng từ trước tới nay luôn tàn nhẫn ngoan độc

thể nhưng lại luôn nhớ thương tình cũ.”

Nói đến đây, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bất quá ta cũng phi thường thuận theo hần.

Bởi vì ta cũng không nguyện ý để Nam Việt hoàng đế dễ dàng mất mạng như vậy a, ta còn đang chờ mong Nam Việt hoàng đế bệ hạ tận mắt nhìn thấy nhi tử bảo bối của mình trở thành một khối hoạt thi chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của ta, không biết y rốt cuộc sẽ có phản ứng gì nhi!

Nam Việt Tiểu điện hạ hần cũng hiểu kì lắm đi, không sao, ta sẽ cẩn thận chết luyện người như đám ma vụ sự này, giữ lại linh hồn, làm một hoạt thi có tư tưởng, có cảm tình, có lễ nề tình thân thể người xinh đẹp như vậy, ta sẽ thương tiếc một chút, sẽ không để người hư thối đến mức như vậy, được không...

Ha hả

~ trong tình huống không kịp đề phòng như vậy, lúc này Tiểu điện hạ nhất định đã bị thương không nhẹ đi.”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cười tới càn rỡ mà âm ngoan, chậm rãi tới gần Thanh Việt.

...

Hoàn Chương 225.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Dung Hợp Ma Pháp

“Việt nhi, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may...”

Hoàng Phủ Ngạo sau khi bỏ mặc Đông Ly Trần thì lập tức chạy về hướng xa xa, nơi vừa phát ra âm thanh dao động năng lượng lúc này.

Mà lúc này, Hoàng Phủ Ngạo cảm giác càng tiến tới gần nơi kia thì nguyên tố ma pháp trong không khí lại càng xao động hơn, cơ hồ đã tới mức cho dù là người bình thường cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Ma pháp nguyên tố trở nên sôi sục như vậy tuyệt đối không phải bình thường, đó là có ma pháp sư đang khởi động ma pháp cường đại, mà có thể thao tác tất cả các ma pháp nguyên tố thì chỉ có Thanh Việt mà thôi.

Này đủ thuyết minh nhi tử bảo bối của y đã bị ép tới nông nỗi không thể không sử dụng biện pháp dung hợp ma pháp để lấy được sức mạnh càng cường đại hơn nữa.

Đem các hệ ma pháp chất chồng dung hợp lại cùng một chỗ, Thanh Việt cũng chỉ sử dụng qua một lần.

Lần đó, cơ hồ đã hao hết toàn bộ sức mạnh của Thanh Việt, mà lúc này, nguyên tố ma pháp dao động trong không khí lại càng kịch liệt hơn, này tuyệt đối không phải sức mạnh mà cơ thể Thanh Việt hiện tại có thể gánh nổi, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì Thanh Việt tuyệt đối sẽ không sử dụng, nghĩ vậy, tâm Hoàng Phủ Ngạo đã nhảy tới cổ họng.

...

Hồng, hoàng, bạch, hắc, lục, lam, thanh, ánh sáng thất sắc vây xung quanh Thanh Việt, không ngừng xoay tròn, quang mang thất sắc theo nguyên tố ma pháp càng lúc càng sinh động tụ tập tới xung quanh Thanh Việt mà càng xoay tròn, cùng ánh mắt thất sắc lưu ly của Thanh Việt kết hợp vô cùng nổi bật.

‘Àm...’

Tiếng năng lượng va chạm thật lớn làm cả ngọn núi đều nghe thấy rất rõ, hào quang màu trắng bạc chói mắt cơ hồ chiếu sáng cả khu rừng rậm này, trong đêm tối ánh sáng đã dần ảm đạm thì nó phá lệ làm người ta chú ý.

...

Ma Nha cùng Tiểu Miêu đang chiến đấu kịch liệt với huyết ma long Hoàng Phủ Tĩnh Nghi triệu hồi cùng mười ba hoạt thi kia, lúc này cũng bị cú va chạm năng lượng cường đại này làm nằm rạp xuống đất, thật lâu không thể động dậy.

‘Phốc.’

Máu tươi phun ra khỏi miệng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, va chạm năng lượng vừa nảy quá lớn, chấn đến mức mũi, tai, mắt hắn đều rớm máu, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi có chút không thể tin nhìn Thanh Việt thờ hồn hèn đứng cách đó không xa.

“Nam Việt Tiểu điện hạ, thật sự mỗi lần gặp mặt ngươi lại mang tới kinh hãi cho ta, ta lại xem nhẹ sức mạnh của ngươi sao? Đây là ma pháp gì a, thể nhưng có thể trong nháy mắt tăng sức mạnh lớn tới vậy.

Bất quá, lực công kích ma pháp càng cường đại thì lượng năng lượng tiêu hao lại càng lớn, đối với ma pháp sư thân thể yếu ớt mà nói thì phải gánh vác rất lớn, chút thương thức này ta cũng biết tới a.

Huống chi tình huống hiện giờ ngươi lại đang bị thương, sức mạnh vừa nảy dường như đã vượt khỏi phạm vi ngươi có thể sử dụng đi, cái giá cường ép tăng sức mạnh...

Như thế nào? Tiểu điện hạ, đến bây giờ vẫn còn ương ngạnh chống đỡ à? Ta cũng không tin hiện giờ ngươi còn sức trả đòn.”

“Vậy ngươi cứ thử một lần xem”

Nhuyễn kiếm kim sắc ngân văn mang theo sức mạnh thánh khiết cường đại xuất hiện trong tay Thanh Việt.

Theo sự xuất hiện của thanh nhuyễn kiếm kim sắc ngân văn này, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi hơi do dự một lát, nhưng lúc nhìn thấy bàn tay Thanh Việt nắm nhuyễn kiếm lại có chút run rẩy rất khẽ thì bật cười.

“Ha ha

Tiểu điện hạ đúng là ương bướng, ngay cả cảm kiếm cũng không xong, còn làm bộ không có việc gì, nếu không nhìn kĩ đúng là sẽ bị ngươi lừa đến hồ đồ, ta thật muốn xem thử ngươi còn bản lĩnh gì.”

Giờ cao ma vụ pháp trọng, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đặc ý tới gần Thanh Việt.

‘Àm...’

Lại là một tiếng nổ của năng lượng va chạm

Chính là lần này không xuất phát từ tay Thanh Việt.

Ma hoàng!

Không ai biết vì sao Ma hoàng làm thế nào xuất hiện ở nơi này.

Nhưng, nếu hắn có thể chuẩn xác xuất hiện lúc Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi lưỡng bại câu thương thì nó thuyết minh, hắn tuyệt đối có chuẩn bị mà tới, nói không chừng lúc Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Tĩnh Nghi bắt đầu giao chiến, hắn đã ẩn núp ở một nơi nào đó quan sát bọn họ.

Kỳ thật, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nói Thanh Việt ương bướng chống đỡ, nhưng bản thân hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Thanh Việt vừa nảy hoàn toàn vượt khỏi dự kiến của hắn, cường ép tăng lên sức mạnh, cho dù là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi cường đại hơn Thanh Việt cũng đã bị nội thương phi thường nghiêm trọng.

Hiện giờ, ngay một phút chênh lệch lại bị Ma hoàng tập kích, nếu là bình thường, với sức mạnh chỉ còn linh hồn của Ma hoàng hiện tại mà nói, Hoàng Phủ Tĩnh Nghi sẽ không đề vào mắt, chính là lúc này nó cũng đủ làm Hoàng Phủ Tĩnh Nghi thụ thương.

Ma tộc chi hoàng bị vây khốn trong phệ hồn ma châu hui quạnh, trải qua trăm ngàn năm, đường đường là ma tộc chi hoàng nhưng linh hồn cùng trí nhớ đã không còn trọn vẹn, cũng sớm không còn hùng tâm tráng chí như trước, cũng không có khí phách cùng dã tâm muốn lấy lại quyền lực.

Sức mạnh chống đỡ hắn sống qua mấy trăm ngàn năm nay sau khi thấy hết thấy chuyện phát sinh trong địa cung cũng đã sụp đổ.

Hắn hiện tại cũng chỉ vì đứa nhỏ của mình, vì đứa nhỏ, kết tinh của sự chờ đợi cùng hi vọng mà từ từ hắn âu yếm, tộc nhân trung thành và tận tâm của hắn đã hi sinh để bảo hộ, vì nó mà bảo thủ.

Sau trận chiến ở địa cung, ngay cả những tộc nhân còn sót lại hắn cũng không để ý, cứ như vậy kiên nhẫn, cẩn thận đi theo Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, tìm kiếm cơ hội.

Hắn đã không còn để ý hết thảy, cũng không còn ý nghĩa tồn tại, hắn cũng không để ý tới việc bản thân sẽ bị tiêu hủy.

‘A

~’

Tiếng gầm phẫn nộ, không cam lòng qua đi, Ma hoàng lựa chọn tự bạo, lựa chọn đồng quy vu tận với Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

‘Bùm...’

Tiếng nổ thật lớn vang lên.

Thanh Việt lúc này ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có, bị dao động trực tiếp đánh văng ra thật xa, bất quá lúc này không bị va chạm như lần trước, lúc cơ thể truyền tới con đau đớn thì nỗi tiếp đó bé liền cảm giác được cái ôm ấm áp, an toàn.

“Việt nhi, người thế nào, phụ hoàng tới chậm...”

Thanh Việt có thể cảm giác thật rõ ràng đôi tay đang ôm mình vì khăn trang cùng lo lắng mà có chút phát run.

Lập tức, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lộ ra ý cười sáng lạn.

“Phụ hoàng, việt nhi không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi... phụ hoàng không cần lo lắng...”

Âm thanh trận nổ kịch liệt trôi qua, Ma hoàng đã biến mất, mà Hoàng Phủ Tĩnh Nghi đang nằm trên mặt đất, vẫn còn đang giãy dụa, hai tay của hắn đại khái vì ngăn cản Ma hoàng tự bạo khi nãy nên đã bị chặt đứt, hiện tại muốn chống đỡ cơ thể để ngồi dậy cũng thực khó khăn.

“Ha ha

Đông Ly Trần a Đông Ly Trần, này cũng là người tử mi an bài đi...”

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi nằm trên mặt đất, phẫn nộ mà cười nói.

“Người thế nhưng lại hận ta như vậy, ta muốn lợi dụng thân phận Đông Chích hoàng làm Đông Chích xuất binh với Nam Việt, người lại làm mình bị cô lập, giao chính quyền Đông Chích cho nhi tử, người nghĩ ta không biết suy nghĩ của người sao.

Hiện giờ kế hoạch này cũng do người chủ động đề nghị, ta chỉ nghĩ người muốn lưu lại mệnh Hoàng Phủ Ngạo, thuận tiện mượn tay ta giết chết đứa nhỏ này mà thôi, không ngờ người còn an bài một chiêu này, Ma hoàng cũng là người âm thầm đưa tới đi...”

Ha ha

~ ta nên sớm hiểu ra, đường đường là Đông Chích hoàng, một người cao ngạo, tàn nhẫn như vậy sao có thể ngoan ngoãn để người ta phân phó, sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc mình bị người khác lợi dụng, thao túng...”

Chẳng lẽ, ta đối với người không tốt sao, người muốn lưu lại mệnh Hoàng Phủ Ngạo, cho dù ta hận không thể băm thầy y thành muôn đoạn nhưng vẫn nghe theo người, người nói muốn mệnh của đứa nhỏ kia, ta cũng giúp người thực tiện, cho dù người hận ta đã biến người thành người bất sinh bất tử, nhưng bất quá ta cũng vì hi vọng người có thể cùng ta mà thôi...”

...

Hoàn Chương 226.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Hư Vô

“Đúng vậy, ta hận người, mỗi thời mỗi khắc đều muốn người chết đi.”

Đông Ly Trần tập tễnh chạy tới, lúc nhìn thấy Hoàng Phủ Tĩnh Nghi như vậy thì cười phá lên, lấy trường kiếm hung hăng chém lên người Hoàng Phủ Tĩnh Nghi.

“Người không phải quái vật bất sinh bất tử sao, để ta thử băm người thành từng khối từng khối xem người làm thế nào khôi phục lại.”

“Người cũng đừng quên... trong cơ thể người... cũng có... năng lực bất sinh bất tử... nó phát ra từ ta... Hoàng Phủ Tĩnh Nghi ta nếu chết... Đông Ly Trần người cũng không sống được...”

“Ha ha

~ người cho là, ta hiện giờ còn sợ chết sao? Chỉ cần có thể tự tay giết người, cái giá lớn thế nào ta cũng nguyện ý thừa nhận!”

...

“Phụ hoàng... hai bọn họ... đều là kẻ điên... Việt nhi không muốn ở lại chỗ này... chúng ta trở về được không... phụ hoàng, chúng ta về nhà đi... quay về Bàn Long điện được không...”

“Việt nhi, ngươi rút cuộc làm sao vậy, nói thật!”

“Không sao cả... Việt nhi chỉ là có chút mệt mỏi...”

“Còn dám nói dối!”

‘Ba’

Hoàng Phủ Ngao phần nộ tới cực điểm trực tiếp tát một cái lên mặt Thanh Việt, tuy không dùng chút khí lực nào nhưng cũng đủ làm Thanh Việt lao đảo, Thanh Việt chưa từng bị phụ hoàng của mình giáo huấn như vậy, ánh mắt thất sắc lưu ly dâng lên nước mắt, có chút ướt sũng.

“Phụ hoàng đã sớm nhắc nhở ngươi, cơ thể ngươi đã thừa nhận lượng sức mạnh tới cực hạn rồi, không thể cưỡng ép tăng lên, hậu quả thế nào ngươi sẽ không thể tưởng tượng nổi, ngươi vì cái gì không chịu nghe lời phụ hoàng.

Phụ hoàng đã nói qua, ngươi không phải đối thủ của Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, lúc ngươi gặp hắn thì phải nghĩ biện pháp tránh né, đừng chống chọi với hắn, ngươi đánh không lại hắn nhưng tránh né chẳng lẽ lại không được!

Mà ngươi thì hay rồi, chỉ biết cậy mạnh, cái gì cũng ôm lên người mình, ngươi cho rằng làm vậy chính là bảo hộ phụ hoàng sao? Ngươi có hỏi qua phụ hoàng cần ngươi bảo hộ không!

Ngươi có biết rõ tình huống hiện tại của mình không?

Kinh mạch cùng nội tạng đều vỡ nát... cơ thể đã không thể thừa nhận sức mạnh kia... đã muốn... đã muốn... bắt đầu tan vỡ... ngươi còn nói với phụ hoàng ngươi không sao... chỉ là có chút mệt mỏi...

Việt nhi... ngươi như vậy... sẽ... sống không được bao lâu nữa... vì cái gì lại không nghe lời...”

Nói tới đây, Hoàng Phủ Ngao cũng nghẹn ngào, ôm chặt Thanh Việt vào lòng.

“Đều là lỗi của phụ hoàng... là phụ hoàng không chiếu cố hảo Việt nhi... là lỗi của phụ hoàng... không trách Việt nhi...”

“Phụ hoàng... đừng giận Thanh Việt... Việt nhi biết sai rồi... Việt nhi không sao cả... không có nghiêm trọng như vậy... thật sự... Việt nhi còn có thể chịu đựng... chỉ cần Việt nhi không từ bỏ... cố kiên trì... thì...”

“Vật ngốc, làm thế nào chịu được, ngươi cho là phụ hoàng có thể nhẫn tâm nhìn ngươi sống thống khổ như vậy sau, Việt nhi, ngươi nghe phụ hoàng nói...”

Trầm mặc một lúc, Hoàng Phủ Ngao rút cuộc quyết tâm mở miệng.

“Việt nhi, cơ thể ngươi đã bắt đầu tan vỡ, không có cách nào duy trì sự sống, nhưng linh hồn của ngươi lại phi thường cường đại, cho nên, cho dù là chuyển sang kiếp khác...”

“Không, không cần!”

Vừa nghe tới bốn chữ chuyển sang kiếp khác, tình tự Thanh Việt bắt đầu kích động.

“Không cần phụ hoàng, đừng bỏ lại Việt nhi, Việt nhi không cần chuyển sang kiếp khác, không cần, phụ hoàng, van cầu người đừng bỏ lại Việt nhi, nếu chuyển sang kiếp khác, người tìm không thấy Việt nhi thì làm sao bây giờ, nếu Việt nhi quên đi phụ hoàng thì sao, chuyển sang kiếp khác, người sẽ không còn là phụ hoàng của Việt nhi nữa...”

Thanh Việt càng nói lại càng kích động, ánh mắt lưu ly lộ ra kinh hoảng, hai tay bé ôm chặt cánh tay Hoàng Phủ Ngao, từng ngậm từng ngậm máu tươi không ngừng trào ra khỏi miệng nhưng bé vẫn không bận tâm.

“Việt nhi biết sai rồi, phụ hoàng, đừng không cần Việt nhi mà, Việt nhi sau này sẽ thực ngoan, thực nghe lời, phụ hoàng, đừng bỏ lại Việt nhi, Việt nhi không cần chuyển sang kiếp khác...”

“Được rồi, được rồi, Việt nhi đừng nói chuyện nữa, Việt nhi đừng kích động như vậy, thân thể ngươi sẽ không chịu nổi, phụ hoàng sẽ không bỏ lại Việt nhi, phụ hoàng cam đoan, Việt nhi ngươi bình tĩnh một chút!”

Thấy Thanh Việt phản ứng kịch liệt như vậy, Hoàng Phủ Ngao không dám nói thêm gì nữa, lập tức trấn an Thanh Việt, làm dịu tình tự của bé.

“Việt nhi, kì thật, còn một biện pháp, nhưng mà phụ hoàng không muốn Việt nhi chọn nó.

Có một dòng suối thất sắc, nó là khởi nguồn của tất cả nguyên tố ma pháp trên thế giới này, nó tượng trưng cho sáng tạo cùng sức sống, nếu đặt Việt nhi vào dòng suối đó, cơ thể Việt nhi có thể chậm rãi được chữa trị.

Chính là nơi đó không có ánh sáng, không có gió, không có bất kì sinh mệnh nào khác, những gì thế giới này có thì nơi đó cơ hồ không có, nó chỉ có một mảnh hư vô, Việt nhi sẽ không thích nơi đó.

Có ai ngờ, trong giới hư vô mà bọn họ gọi là thôn phệ, hủy diệt hết thầy thế nhưng lại còn nguồn suối tượng trưng cho sáng tạo cùng sức sống.”

“Không... Việt nhi thích... chi cần... có phụ hoàng là tốt rồi...”

“Ở nơi đó, thời gian cùng sinh mệnh đều đứng im, nói cách khác từ một khắc Việt nhi bước vào nơi đó, sinh mệnh của ngươi vĩnh viễn dừng lại ở niên kỷ hiện giờ, sẽ không trưởng thành được nữa, cho dù là thế, Việt nhi cũng nguyện ý sao?”

“Việt nhi... nguyện ý... chi cần không... xa rời phụ hoàng...”

Thanh Việt vẫn như trước bướng bỉnh mà lại khẳng định trả lời.

...

“Việt nhi ngươi biết không, hư vô tượng trưng cho bắt đầu mới, cũng đại biểu cho kết thúc cùng bắt đầu, hai thứ này sẽ tuần hoàn không ngừng.

Từ thật lâu trước kia, trong hư vô dựng dựng ra một sinh mệnh có ý thức, kì thật y cũng không biết mình là cái gì, chỉ biết mình có thể sử dụng sức mạnh của hư vô, sau đó lại tới những người gọi y là Hư Vô Chi Thần.

Ở trong mảnh hư vô kia, sống một cuộc sống thật dài mà lại vô cùng cô tịch rất lâu rất lâu, y đột nhiên nghĩ tới việc dùng nguyên tố thủy trong nguồn suối thất sắc tượng trưng cho sáng tạo cùng sức sống kia tạo ra một người khác, cũng làm cho người đó chiếm được khế ước nguyên tố tinh linh của nguồn suối thất sắc, có thể thoải mái sử dụng chúng nó.

Người đời sau gọi người đó là Sáng thế Chi Thần.

Cứ như vậy, bọn họ ở cùng một chỗ bầu bạn rất nhiều năm, chính là có rất nhiều thứ rất dễ dàng thay đổi, biến hóa.

Người nọ đi tới đại lục này, mang ma pháp nguyên tố đến cho mọi người, dạy bọn họ làm thế nào sử dụng ma pháp, mọi người đều gọi người nọ là thần, vô cùng thành kính, ngoan đạo, mỗi lời mỗi câu người nọ nói luôn luôn đúng.

Người nọ cũng dần dần say mê cảm giác tối cao vô thượng này, không muốn trở lại hư vô không có bất cứ thứ gì nữa, lại càng không muốn bị một người khác áp chế, vì thế, rốt cuộc có một ngày hai người đó bùng nổ chiến tranh.

Cuối cùng, Sáng Thế Chi Thần trong miệng mọi người đã biến mất, mà khế ước nguyên tố tinh linh cũng bị lưu lại trên phiên đại lục này, theo bản năng tìm kiếm chủ nhân tiếp theo có thể thừa nhận nó.

Mà Việt nhi hẳn chính là người được khế ước nguyên tố tinh linh lựa chọn, bởi vì lúc chuyển sang kiếp khác, thân thể của ngươi cũng mang theo sức mạnh tương sinh tương khắc nhưng lại hỗ trợ lẫn nhau.

Chính là, Việt nhi cho dù có được khế ước nguyên tố tinh linh, năng lực có thể vượt qua người bình thường rất nhiều, nhưng cũng không có khả năng đạt tới sức mạnh như Sáng Thế Chi Thần.

Bởi vì thân thể Việt nhi không phải dùng nguyên tố thủy sáng tạo ra, năng lực thừa nhận có giới hạn, vì thế phụ hoàng mới bảo Việt nhi đừng cưỡng ép tiếp nhận sức mạnh, dựa vào khế ước nguyên tố tinh linh ngươi thật sự có thể trong một khoảng thời gian ngắn sử dụng sức mạnh vượt hẳn phạm vi năng lực của ngươi, nhưng sức mạnh như vậy cũng sẽ khiến thân thể Việt nhi tan vỡ...”

...

Hoàn Chương 227.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Hư Vô Chi Uyên

Chậm rãi mở ánh mắt long lánh lưu quang, Thanh Việt cảm thấy bản thân đã ngủ rất lâu rất lâu, nhưng cơ thể lại ngoài dự kiến rất thoải mái, nhẹ nhàng.

Nhìn xung quanh một chút mới phát hiện chính mình thế nhưng đang ngâm trong một dòng suối ấm áp, nước suối thất sắc, bản thân bị vây trong vùng

trung tâm của nước suối kim sắc, nhưng nó không trong suốt như nước suối bình thường mà dính dính, giống như có sinh mệnh mà vẫy bé ở trung tâm, các dòng nước suối màu khác thì từng vòng từng vòng quấn quanh nhau, xoay tròn, nhưng lại không trộn lẫn vào nhau, nơi này tràn ngập ma pháp nguyên tố tinh thuần nhất, cường đại nhất, sinh động nhất.

Thanh Việt sững sờ một lát mới nhớ lúc mình hôn mê, trong thời gian mê mông lung có nghe phụ hoàng nhắc tới, nơi này hẳn chính là hư vô chi uyên, mà đây chính là nguồn suối thất sắc tượng trưng cho sáng tạo cùng sức sống.

Nhanh chóng leo lên bờ, ngay lập tức có hai thị tỷ nâng y phục mới để thay đổi đi tới, làm Thanh Việt kinh hãi chính là bé nhận ra hai thị tỷ này là thị tỷ trong Bàn Long điện, vẫn luôn hầu hạ bọn họ, mà cẩn thận đánh giá xung quanh một chút, Thanh Việt lại kinh ngạc phát hiện nơi này tựa hồ chính là Bàn Long điện a, giống như đúc.

Chính là nghiêm túc quan sát một chút lại có cảm giác không thích hợp, hai thị tỷ này thần sắc kính cẩn, cử chỉ khiêm tốn nhưng hành động của các nàng lại máy móc hết như một cỗ máy được lập trình sẵn, không hề có biểu tình hay tư tưởng gì dư thừa.

Tùy tiện mặc vào một kiện dục bào, Thanh Việt vội vàng chạy ra khỏi nơi này.

Quả nhiên giống như Thanh Việt nghĩ.

Kiến tạo, trang trí, người hầu, hoa cỏ ở nơi này thoát nhìn hết như Bàn Long điện, nhưng nếu thật sự lưu ý sẽ phát hiện, cho dù ngọn đèn cung đình ở đây sáng cỡ nào cũng không thể chiếu sáng không gian tối tăm bên ngoài phạm vi cung điện, không gian u ám, không có gió, không có âm thanh, duy nhất chỉ có hắc ám cô đọng, nơi này là hư ảo, giống như một ảo cảnh được tạo ra trong phiên hư vô này.

Thanh Việt có chút sợ hãi, nơi này làm bé có cảm giác giống như lúc bị giam trong phòng tối ở kiếp trước.

Không biết bé đã ngủ bao lâu, tỉnh lại không thấy phụ hoàng của mình, lại còn ở một nơi xa lạ, tối đen.

“Phụ hoàng...”

Gọi một tiếng, không có đáp lại, nơi này giống như ngay cả âm thanh cũng bị cắn nuốt.

“Phụ hoàng... phụ hoàng người ở đâu...”

Thanh Việt cuống cuống chạy loạn trong cung điện mà trước kia vô cùng quen thuộc rồi lại có chút xa lạ này, tìm kiếm phụ hoàng của bé.

Xuyên qua đám tối tối, thị vệ thần sắc đờ đẫn, Thanh Việt đột nhiên dừng lại, vừa nãy dường như bé nghe thấy tiếng gọi.

“Điện hạ... Tiểu điện hạ...”

Dừng lại bước chân, tiếng gọi liền rõ ràng hơn, rất nhanh, trước mắt Thanh Việt hiện ra bóng dáng như cục com nắm của Tập Ân.

“Điện hạ...”

Thấy ánh mắt nghi hoặc, chăm chú quan sát của Thanh Việt, Tập Ân vội vàng giải thích.

“Điện hạ, tiểu nhân không phải ảo ảnh a, tiểu nhân chính là thật, oa

~ điện hạ, người rốt cuộc tỉnh lại rồi...”

Tập Ân kích động tới mức nước mắt nước mũi văng tùm lùm

“Tiểu điện hạ, người ngủ lần này thế nhưng đã là ba năm a... Tiểu nhân cùng bệ hạ đã ở cùng người ba năm... Nơi này không phải người bình thường có thể ở, thật tốt quá, điện hạ người rốt cục đã tỉnh lại...”

“Ta, ngủ ba năm?”

Lời này thật sự làm Thanh Việt kinh ngạc.

“Đúng vậy, điện hạ, ba năm này người vẫn ngâm mình trong dòng suối thất sắc thần kì kia, bệ hạ nói, đợi đến khi thân thể người được chữa trị không sai biệt lắm thì người có thể tỉnh lại.

Oa

~ nước suối nơi đó quả nhiên thần kì a, điện hạ người xem da dẻ người hiện giờ thực xinh đẹp...”

“Phụ hoàng ta đâu?”

Thanh Việt cũng quen Tập Ân cứ nói đông nói tây làm mọi chuyện cứ ù ù cạc cạc, vì thế chủ động chuyển hướng đề tài, mở miệng hỏi.

“Bệ hạ đi gặp Minh Khê điện hạ rồi, không, hiện giờ phải nói là Minh Khê bệ hạ.

Từ lúc Tiểu điện hạ gặp chuyện không may, bệ hạ liền mang theo người biến mất, chúng ta tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy, cả dãy núi Hoàng lăng cũng bị Minh Khê điện hạ lục tung mấy lần, hơn nửa tháng sau bệ hạ mới đột nhiên xuất hiện trong hoàng cung Nam Việt.

Tiếp đó, bệ hạ liền truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Minh Khê điện hạ.”

“Phụ hoàng nói phiền hừ vô này sinh mệnh bình thường không thể sinh tồn, như vậy Tạt Ân người sao lại...”

Nghi hoặc còn chưa hỏi xong, Thanh Việt rút cuộc chú ý tới đồ án xoắn ốc đồ rục trên trán Tạt Ân, Thanh Việt nhớ rõ, phụ hoàng của bé từng nói đây là dấu hiệu tội tở của Hư Vô Chi Thần.

“Tạt Ân hầu hạ người cùng bệ hạ quen rồi, không muốn bị bỏ lại một mình, vì thế sống chết bám lấy bệ hạ, cuối cùng tới nơi này, biến thành dạng này a.

Tạt Ân hiện tại rất lợi hại, chưa từng nghĩ tới mình có một ngày cư nhiên có thể trở thành người hầu của thần, tuy bệ hạ nói người không phải thần, y cũng không biết mình là cái gì, bất quá trên đại lục ai ai cũng biết, có thể nắm hừ vô chi lực trong tay chỉ có Hư Vô Chi Thần mà thôi.

Tạt Ân hiện tại là người hầu trung thành nhất của bệ hạ, chiếm được sinh mệnh bất tử, hơn nữa còn có sức mạnh phi thường phi thường lợi hại.

Chẳng qua, bệ hạ nói, sau khi có ấn kí này, ở trong hư vô chi uyên thì còn tốt, nhưng sau khi rời khỏi nơi này Tạt Ân nhất định phải định kì hút hồn phách mà sống.

Tạt Ân nhất gan, không dám hút hồn phách người sống.

Nghe bệ hạ nói, chờ Tiểu điện hạ tỉnh lại, người có thể đem hồn phách phong ấn trong phù chú để Tạt Ân hút, Tạt Ân cũng không cần sợ hãi nữa, cho nên, Tạt Ân vẫn luôn ở đây chờ Tiểu điện hạ, không dám rời khỏi hư vô chi uyên, điện hạ người rút cuộc đã tỉnh, Tạt Ân rút cuộc có thể đi ra ngoài rồi.

Tiểu điện hạ người không biết đâu, ba năm này Tạt Ân buồn sắp chết rồi...”

Thanh Việt cuối cùng cũng hiểu ra vì sao lúc thấy mình tỉnh lại, Tạt Ân lại kích động tới phát khóc như vậy, Đại tổng quản Tạt Ân thích chuyện bát quái này nọ, ở trong này quả thật là buồn chết.

Vì thế Thanh Việt cũng khó có dịp hiển lãnh không hề ngắt đoạn căn nhắc lái nhai của Tạt Ân, không ngại hẩn dơ dài mà kiên nhẫn lắng nghe.

“Tiểu điện hạ, người còn không biết đâu, ngày đó Minh Khê điện hạ mang theo ta cùng một ít thị vệ đuổi tới nơi đó, đúng là một mảng hỗn độn khủng bố a.

Điện hạ nằm không nhúc nhích, cả người toàn là máu bị bệ hạ ôm trong lòng làm chúng ta đều kinh hoàng.

Còn có Đông Chích hoàng đế bệ hạ a, cơ thể hẩn bị người ta chém thành từng khối từng khối, nhưng càng khủng bố hơn chính là cho dù bị chém thành bộ dáng đó nhưng dường như hẩn vẫn còn sống.

Mà nằm bên cạnh hẩn là Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, lúc chúng ta đuổi tới nơi thì hẩn đã không còn thở, chỉ là một khối thi thể.

Tiếp đó, lúc chúng ta còn không biết làm sao nghe Minh Khê điện hạ bàn bạc thì, một kẻ gọi là thân vương huyết tộc gì đó, mang theo một ít tộc nhân ma tộc, thực không ngờ trên phiên đại lục này thế nhưng vẫn còn tồn tại ma tộc, bọn họ đột nhiên xuất hiện ở nơi đó, giống như nổi điên mà quất mắng thì thể Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, còn nói bệ hạ của bọn họ linh tính gì đó.

Sau đó thân vương huyết tộc kia dùng ma pháp hệ ám cấp chín—— thị huyết ma ảnh, san bằng nơi đó, Đông Chích hoàng bọn họ liền không lưu lại chút gì, hóa thành tro tàn, chân chính là nghiền nát thành tro tàn a.

Tiếp đó nữa, trên người bệ hạ phát ra quang mang âm u so với bóng đêm còn đen tối hơn, chúng ta còn chưa kịp phản ứng thì hết thấy liền biến thành tối đen.

Cho dù lúc ấy chúng ta đều mang theo tinh thạch chiếu sáng cũng không thể nhìn thấy gì cả, cả thế giới dường như bị bóng tối bao phủ, chờ lúc chúng ta có thể nhìn thấy thì người cùng bệ hạ đã không thấy đâu nữa.

Sau đó mới biết, ở một nơi nào đó trên cánh đồng tuyết cực bất nứt ra một lỗ hổng thật lớn, trong nháy mắt hắc ám cắn nuốt hết thấy, vị trí giả đại nhân kia gào thét trên tháp chiêm tinh, cái gì mà hư vô, Hư Vô Chi thần, rồi cắn nuốt hết thấy linh tinh, cư dân nơi đó đều nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng không bao lâu sau hết thấy lại khôi phục bình tĩnh.

Người không biết đâu, liên quan tới việc người cùng hệ hạ biến mất, bên ngoài lan truyền rất mơ hồ.

Tạt Ân cũng là sau khi gặp lại bệ hạ, được bệ hạ đưa tới đây mới hiểu ra, Tạt Ân đối với bệ hạ vô cùng khâm phục, kia chính là...

Đúng rồi, đám Ma Nha cùng Tiểu Miêu, bệ hạ nói chúng nó không thích hợp với nơi này nên để lại đường chỗ Minh Khê điện hạ...

Còn có a...”

...

Hoàn Chương 228.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Ân Oán Kết Thúc

“Việt nhi.”

Ngay lúc Thanh Việt nghe Tập Ân lải nhải, chịu đựng tới mức sắp bùng nổ thì rốt cuộc một âm thanh làm dịu đi thế cục từ xa xa truyền tới.

“Phụ hoàng...”

Thanh Việt vui sướng vội vàng xoay người lại, chỉ thấy phụ hoàng bé đang đứng ở mảnh hư vô ngoài cửa cung điện, ánh mắt to lớn lấp lánh quang mang của bé lập tức sáng bừng.

“Phụ hoàng...”

Gương mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười sáng lạn tràn đầy hạnh phúc, Thanh Việt nhanh chóng chạy tới nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngạo.

“Việt nhi cẩn thận...”

Hoàng Phủ Ngạo vội vàng tiến tới tiếp được nhi tử bảo bối vừa lao ra khỏi giới hạn cung điện mà bắt đầu không ngừng rơi xuống, tiếp đó hung hăng ôm Thanh Việt vào lòng.

“Việt nhi rốt cuộc tỉnh rồi, phụ hoàng ở đây chờ Việt nhi thật lâu, mỗi ngày đều trông mong Việt nhi có thể mở to mắt, sau đó mỉm cười gọi phụ hoàng.”

Hoàng Phủ Ngạo vừa nói, đôi tay đang ôm Thanh Việt cũng thuận theo tình tự chủ nhân mà càng siết chặt hơn.

“Trong trí nhớ, trước kia phụ hoàng có thể ở trong này thiết nhiều thiết nhiều năm nhưng cũng không cảm thấy thời gian trôi qua, không hề biết nó quan trọng thế nào, nhưng ba năm nay thật sự làm phụ hoàng có cảm giác dài đằng đẵng, mỗi thời mỗi khắc tựa hồ đều có thể nghe thấy âm thanh thời gian thông thả trôi qua, trong lòng cũng không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện nó trôi qua nhanh thêm chút nữa...”

“Phụ hoàng...”

Cảm thụ được cái ôm ấm áp, quen thuộc vô cùng, Thanh Việt nhất thời cũng không nói ra lời, mái tóc ngắn sặc sỡ trong lòng Hoàng Phủ Ngạo, đôi mắt thất sắc lưu ly cũng trở nên ướt sũng.

Ôm chặt nhau một lát, Hoàng Phủ Ngạo ôm Thanh Việt trở về giới hạn bên trong cung điện.

“Việt nhi, người không thể đi lại trong mảnh hư vô này, cung điện này là phụ hoàng dựa theo Bàn Long điện trong trí nhớ mà sáng tạo ra, nó tương đương với một kết giới bảo hộ, sinh mệnh của nó không thuộc về hư vô, cũng chỉ ở trong này mới được an toàn.

Người biết hành động của mình lúc này nguy hiểm cỡ nào không, nếu bước ra khỏi nơi này người sẽ giống như lúc này, không ngừng rơi xuống, vĩnh viễn biến mất trong phiến hư vô này, ngay cả phụ hoàng cũng không thể khẳng định nơi này rốt cuộc lớn cỡ nào.”

“Ân, Việt nhi biết rồi, vừa nãy thấy phụ hoàng đứng ở nơi đó, Việt nhi rất cao hứng nên không chú ý những việc khác, chỉ muốn chạy tới đó thật nhanh...”

Ngắm lại chính mình sau này chỉ có thể ở trong cung điện hư ảo này, giọng nói Thanh Việt có chút rầu rĩ, nhưng nghĩ tới lời hứa hẹn lúc trước của mình với phụ hoàng, chỉ cần nơi có phụ hoàng bé liền yêu thích, Thanh Việt vẫn cố biểu hiện mình không chán ghét nơi này.

“Được rồi vật nhỏ, không cần che giấu, phụ hoàng biết Việt nhi không thích nơi này.”

Hoàng Phủ Ngạo cười cười, vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt, ôm bé ngồi lên trường kỷ đặt ở góc hành lang.

“Phụ hoàng mang Việt nhi ra ngoài, được không?”

“Ân?”

Thanh Việt tò mò ngẩng đầu nhìn phụ hoàng, có chút không hiểu hàm ý cụ thể trong lời phụ hoàng.

“Ân, để phụ hoàng hảo hảo ngắm lại xem nên dẫn Việt nhi tới nơi nào thì tốt?”

Hoàng Phủ Ngao ôm Thanh Việt, để cằm mình gác lên đỉnh đầu bé, cảm thụ xúc cảm mềm mại của mái tóc ngân sắc, vẫn còn suy nghĩ.

“Phiến đại lục này thì không được, chuyện ngày đó đã rất huyền ảo, đã truyền đi khắp nơi, nhiều phiên bản thậm chí còn đạt tới nông nỗi không thể tưởng tượng.

Chúng ta hiện giờ nếu xuất hiện nhất định sẽ khiến cho dân chúng toàn đại lục cùng với thế lực khắp nơi chú ý, mà phụ hoàng cùng Việt nhi cũng không thích che dấu chính mình, chúng ta cũng không thể vì không muốn bị phát hiện mà sống lén lút đi.

Ân, như vậy đi, Việt nhi, phụ hoàng mang theo Việt nhi tới thế giới trước kia của Việt nhi được không?”

“Cái gì?”

Thanh Việt không thể tin mà tròn to ánh mắt lưu quang lóng lánh.

“Phụ hoàng nói là...”

“Ân, tuy sức mạnh của phụ hoàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng trình độ này hiện tại vẫn có thể làm được, đem toàn bộ hư vô chi lực phụ hoàng có được tập trung vào một chỗ, sau đó trong nháy mắt phóng xuất toàn lực hẳn có thể làm không gian xuất hiện vết rách nhất thời.

Không gian này hẳn tương liên với không gian trước kia của Việt nhi đi, bằng không Việt nhi cũng không tiến vào nơi này, dùng phương pháp như vậy, Việt nhi cùng phụ hoàng có thể đi tới thời không ban đầu kia.

Việt nhi muốn tới sống trong thế giới kia không?

Phụ hoàng đối với thế giới mà Việt nhi hình dung rất tò mò nha.

Cứ như vậy, phụ hoàng cùng Việt nhi có thể an ổn, tự tại sinh sống, Việt nhi hẳn càng thích như vậy đi.

Tại thời không bất đồng với nơi này, nói không chừng phụ hoàng còn có thể tìm ra phương pháp giải trừ thời gian ngưng đọng trên người Việt nhi.”

Nói tới những lời cuối cùng, giọng nói Hoàng Phủ Ngao có chút áy náy, thật sự sẽ không có ai nguyện ý bảo trì bộ đáng mười ba mươi bốn tuổi của mình, vĩnh viễn không trưởng thành đi.

“Không sao cả, phụ hoàng, đây là lựa chọn của Việt nhi, Việt nhi chỉ cần có thể luôn ở cùng phụ hoàng là tốt rồi, Việt nhi không ngại, thật sự!”

Thanh Việt nghiêm túc nói, sau đó dùng chóp mũi cọ cọ cổ phụ hoàng của bé.

“Ân, Việt nhi ngoan.”

Hoàng Phủ Ngao cười cười, lập tức chuyển đề tài làm bọn họ không vui về chút nào này.

“Bất quá, Việt nhi, phụ hoàng có thể làm không gian xuất hiện khe nứt nhưng lại không thể nắm giữ thời gian trong tay.”

“Phụ hoàng, chẳng lẽ ý là chúng ta tới thời không kia thì có thể là hiện tại, cũng có thể là quá khứ hoặc tương lai ở đó?”

“Ân, vật nhỏ thông minh.”

Hoàng Phủ Ngao không chút hà tiện khen bé, nặng nề đặt lên gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Việt mấy nụ hôn.

“Phụ hoàng thật ra muốn trở về quá khứ của thời không kia một chút, như vậy phụ hoàng có thể gặp đám người trừ ma thế gia đã tra tấn nhi tử bảo bối của phụ hoàng, đến lúc đó phụ hoàng hung hăng trừng phạt bọn họ cho Việt nhi hết giận, được không?”

Nói ra những lời này, âm thanh Hoàng Phủ Ngao hết như một khối băng đông cứng.

“Ân.”

Thanh Việt trong lòng Hoàng Phủ Ngao gật gật đầu, lập tức dùng ánh mắt trông mong nhìn Hoàng Phủ Ngao, có chút không xác định mở miệng.

“Kia phụ hoàng, nếu chúng ta thay đổi lịch sử thì có thể có Việt nhi không?”

“Đó là đương nhiên, những thứ đã có, cho dù cải biến quỹ tích vận hành ban đầu của nó thì nhiều lắm chỉ làm nó không phát sinh những thứ khác, hoặc những người ở thời không đó bị thay đổi mà thôi.

Ha ha

phụ hoàng sao có thể cam lòng để Việt nhi biến mất nha?”

Nghe Hoàng Phủ Ngạo cam đoan, Thanh Việt cũng thờ phào.

“...Bệ hạ... kia... kia... tiểu nhân thì sao...”

Đôi phụ tử mãi nói chuyện liền xem nhẹ sự tồn tại của Tập Ân, Tập Ân càng nghe càng có cảm giác mình sắp bị bỏ quên liền nước mắt lưng tròng, lấp bắp mở miệng hỏi.

Bộ dáng này của Tập Ân chọc Thanh Việt cùng Hoàng Phủ Ngạo không biết nên mắng hay nên cười hần đây.

“Đương nhiên sẽ mang người theo, gấp cái gì.”

Ngữ khí có chút ác liệt, nhưng Tập Ân vừa nghe thấy thì gương mặt lập tức vui vẻ như nở hoa.

“Phụ hoàng, mang theo cả Ma Nha, Tiểu Miêu, Tạc Phi với Tiểu Hoa Yêu đi...”

“Ân, hảo.”

“Chúng ta trước khi rời đi lại lên tới xem đại ca được không?”

“Ân, hảo.”

Hoàng Phủ Ngạo nhất nhất đáp ứng yêu cầu của Thanh Việt.

“Đứng rồi, Việt nhi, ba năm trước sau khi chúng ta rời đi, bọn Minh Khê ở rừng rậm tìm được di thể Tuyệt Cơ • Hách Lý, dựa theo quý phi chi lễ đã an táng nàng vào Hoàng lăng, nếu người nguyện ý thì phụ hoàng liền cùng người tới thăm nàng.

Trong rừng, bọn Minh Khê còn phát hiện Đông Lệ Nhã, nhưng lúc đó thần trí nàng giống như đã không rõ, thân thể Vu Mạc cũng không kháng phục, sau khi Minh Khê đăng cơ liền tìm một mảnh đất phong cho hân, để hân đưa mẫu phi cùng tới đó.

Hoàng Phủ Tĩnh Nghi, Đông Ly Trần cũng đều đã chết.

Ân ân oán oán xem như kết thúc...

Ở đây, chúng ta quả thật không còn gì vương bận...”

...

Hoàn Quyển 4.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Chi Tuyệt Thế Vô Song* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.